

Trọng Sinh Chi Thú Hồn

Contents

Trọng Sinh Chi Thú Hồn	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	68
26. Chương 26	71
27. Chương 27	73
28. Chương 28	75
29. Chương 29	78
30. Chương 30: Chương 30	82
31. Chương 31	85
32. Chương 32	89
33. Chương 33	93
34. Chương 34	96
35. Chương 35	101
36. Chương 36	105
37. Chương 37	109
38. Chương 38	116
39. Chương 39	120
40. Chương 40	123
41. Chương 41	129

42. Chương 42	133
43. Chương 43	138
44. Chương 44	142
45. Chương 45	147
46. Chương 46	153
47. Chương 47	156
48. Chương 48	160
49. Chương 49	164
50. Chương 50	167
51. Chương 51	171
52. Chương 52	176
53. Chương 53	180
54. Chương 54	183
55. Chương 55	187
56. Chương 56	191
57. Chương 57	204
58. Chương 58	208
59. Chương 59	214
60. Chương 60	217
61. Chương 61	221
62. Chương 62	225
63. Chương 63	229
64. Chương 64	234
65. Chương 65	238
66. Chương 66	242
67. Chương 67	245
68. Chương 68	249
69. Chương 69	255
70. Chương 70	260
71. Chương 71	265
72. Chương 72	271
73. Chương 73	276
74. Chương 74	284
75. Chương 75	287
76. Chương 76	290
77. Chương 77	295
78. Chương 78	299
79. Chương 79	302
80. Chương 80	305
81. Chương 81	312
82. Chương 82	315
83. Chương 83	320
84. Chương 84	325
85. Chương 85	329
86. Chương 86	332
87. Chương 87	337
88. Chương 88	342
89. Chương 89	346
90. Chương 90	354
91. Chương 91	358
92. Chương 92	361
93. Chương 93	364
94. Chương 94	367
95. Chương 95	371

96. Chương 96	375
97. Chương 97	379
98. Chương 98	383
99. Chương 99	387
100. Chương 100	391
101. Chương 101	396
102. Chương 102	400
103. Chương 103	403
104. Chương 104: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ	408
105. Chương 105: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ [2]	411
106. Chương 106: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ [3]	416
107. Chương 107: [pn] Tiểu Dẫn Của La Tổ	419
108. Chương 108: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ	423
109. Chương 109: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ (2)	426
110. Chương 110: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ (3)	430
111. Chương 111: [pn] Bi Kịch Của Lang Ca	433
112. Chương 112: [pn] Bánh Bao Số 2	436
113. Chương 113: [pn] Ngải Địch X Lô Tập (1)	440
114. Chương 114: [pn] Ngải Địch X Lô Tập (2)	443
115. Chương 115: [pn] Ngải Địch X Lô Tập (3)	447
116. Chương 116: [pn] Cuộc Sống Của Mọi Người	451
117. Chương 117: [pn] Cuộc Sống Của Mọi Người (2)	456
118. Chương 118: [pn] Cuộc Sống Của Mọi Người (3)	460
119. Chương 119: [pn] Cuộc Sống Của Mọi Người (4)	465
120. Chương 120: [pn] Khúc Quân Hành Bánh Bao	468
121. Chương 121: [pn] Bản Hòa Tấu Bánh Bao	471
122. Chương 122: [pn] Bánh Bao Trưởng Thành	473

Trọng Sinh Chi Thú Hồn

Giới thiệu

Thể giới này thay vì nói là nhân loại, thì gọi là thể giới thú nhân sẽ đúng hơn, vì nơi này chia làm ba

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-thu-hon>

1. Chương 1

“La Tổ, đừng lo cho tôi, mau chạy đi!”

“Đáng giận, tên khốn khiếp nào dám gạt chúng ta tới nơi này, đám này toàn là tang thi loại mới, chúng ta

không thắng nổi!”

“Đi mau! Cậu có sinh hóa thú, nhất định có thể sống sót!”

La Tổ từ trên giường bật dậy, cậu dùng tay bịt kín nửa gương mặt, mái tóc đen mượt bị mồ hôi thấm ướt, từng giọt trong suốt lăn dài biến mất ở xương quai xanh.

Đây chỉ là..... một giấc mơ thôi sao? Đầu óc rối loạn của La Tổ dần dần rõ ràng hơn, cậu đề phòng quan sát xung quanh, hoàn cảnh thực xa lạ, căn phòng sạch sẽ như vậy.... từ lúc tận thế đã bao lâu không thấy?

“Người máy sinh hoạt số II xin phục vụ ngài, chủ nhân, buổi sáng tốt lành.” Âm thanh điện tử tích tích vang lên.

La Tổ cúi đầu, đập vào mi mắt là một khối thiết màu bạc chỉ cao tới đầu gối cậu, nói là khối thiết có vẻ không đúng lắm, vì cái thứ này mới phát ra âm thanh, thực hiển nhiên là một người máy.

La Tổ cảm thấy đầu mình hơi đau nhức, đây rốt cuộc là sao? Cậu nhớ mình đang cùng thành viên trong đội đối kháng tang thi, vì cái gì chớp mắt đã chạy tới nơi này?

La Tổ quanh quẩn trong phòng vài vòng, trừ bỏ quần áo cùng số đồ dùng hằng ngày, số sản phẩm điện tử kia đều làm cậu cảm thấy xa lạ, nói cách khác bây giờ chỉ có thể thu thập tình báo thông qua người máy kia sao?

“Chủ nhân, đã tới bữa sáng, lão gia cùng phu nhân đang chờ ngài dưới lầu, xin xuống đúng giờ.” Người máy lại phát ra âm thanh cứng nhắc.

Lão gia cùng phu nhân? La Tổ ít nhiều cũng đoán được tình cảnh trước mắt của mình, loại trừ khả năng đang nằm mơ thì chỉ còn một đáp án duy nhất.....

“Đây là đâu?” Để xác nhận lần cuối, La Tổ thử hỏi người máy bên cạnh mình, chỉ tiếc nó không trả lời, mà chỉ dùng âm thanh cứng nhắc lặp lại lời nhắc nhở khi này.

Xem ra chỉ có vài công năng cơ bản, La Tổ từ bỏ kế hoạch thu thập tin tức từ nó, cậu từ tủ lấy ra một bộ quần áo thay đổi, bất luận là thế giới gì, cậu đều phải sống sót, liệu..... thế giới này có đáng sợ hơn ngày tận thế kia không? Nói không chừng như vậy lại tốt, chính là..... không biết Đại Hữu cùng La thúc có khỏe không? Có sống sót trong cuộc chiến đó không.....

La Tổ hơi híp mắt, mở cửa đi xuống lầu, tới bữa sáng, nếu cậu không xuống lầu sẽ làm người khác hoài nghi, không bằng cứ quan sát hoàn cảnh chung quanh trước.

Sau khi mở cửa phòng, La Tổ phát hiện căn nhà này rất lớn, trừ bỏ phòng cậu ở lầu hai, tòa nhà này có tổng cộng ba lầu, lầu một là phòng khách, lầu hai cùng lầu ba là phòng ngủ, La Tổ đang lo lắng mình bị lạc đường nhưng vừa xuống cầu thang đã gặp người máy dẫn đường, nhờ vậy cậu bớt được không ít phiền toái, theo lời người máy gia dụng, hôm nay vì chúc mừng cậu nhập học nên đổi nơi dùng bữa sáng.

Dọc theo đường đi, La Tổ dùng hết khả năng để quan sát mọi thứ xung quanh, tuy phần lớn vật dụng trang trí không khác là bao với các gia đình hiện đại, nhưng cũng có rất nhiều thứ kì quái, tỉ như trên hành lang có rất nhiều hình ảnh chuyển động, chúng nó không hề có vật kết nối, nói cách khác chúng nó như TV nhưng lại độc lập lơ lửng trên không trung một cách thần kì.

La Tổ thử chạm tay vào, kết quả làm cậu có chút kinh ngạc, bởi vì ngón tay cậu có thể chọn lựa các hạng mục trên hình ảnh, khoa học kĩ thuật của thế giới này đã đạt tới trình độ này rồi sao?

La Tổ không lãng phí quá nhiều thời gian cho đám màn hình ánh sáng này, bởi vì cậu không xác định được xung quanh có thiết bị giám thị hay không. Lúc La Tổ vào nhà ăn, trên bàn đã có ba người ngồi, chính giữa là nam tử tóc bạch kim tướng mạo rất thanh tú, vừa thấy cậu tới liền nhiệt tình kêu to: “Tổ Tổ, con cảm thấy thế nào, hôm nay là ngày đầu tiên con đi học nên ba ba đặc biệt gọi anh cả Ngải Dịch của con về a!”

Ba ba sao? La Tổ cũng không vội mở miệng mà ngồi vào vị trí cuối cùng, yên tĩnh xem tình thế phát triển, thanh niên được gọi là Ngải Dịch thần nhiên gật gật đầu với La Tổ, Ngải Dịch có một mái tóc đen mượt dài tới vai, ánh mắt xanh biếc như hồ nước, nhưng làm người ta chú ý nhất là hoa văn trên trán hắn, tuy là đồ

án tĩnh nhưng La Tổ lại có cảm giác nó chứa đựng sức mạnh cường đại, tựa như lúc cậu đối mặt với tang thi cấp A.

“Tổ Tổ.....” Nam tử thanh tú thấy La Tổ không nói gì, có chút uể oải cúi đầu, nam nhân trung niên bên cạnh anh thấy thế, liếc mắt trách cứ La Tổ, sau đó thấp giọng an ủi nam tử thanh tú.

“Ai Tập Tư, em không sao!” Nam tử thanh tú, cũng chính là ba ba của cơ thể này miễn cưỡng mỉm cười.

“Mễ Duy.....” Tuy biểu tình của nam nhân trung niên vẫn rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt nhìn nam tử thanh thú lại cực kì ôn nhu.

La Tổ vẫn như trước giữ yên lặng dùng bữa sáng, bất quá cậu chú ý tới nam nhân trung niên vừa nãy mới trừng mắt nhìn mình, tuy dáng người bị quần áo che khuất, nhưng La Tổ chiến đấu nhiều năm với tang thi vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại ẩn dấu trong cơ thể ông, lại là một người không thể xem thường sao? Hình như gọi là Ai Tập Tư, không biết có quan hệ gì với ba ba của cơ thể này, nói thế nào thì biểu hiện vừa nãy của hai người rất thân mật.

Trong nhất thời, trên bàn cơm không ai nói chuyện, ngay lúc không khí có chút cứng nhắc thì một tiếng nói tràn ngập kiêu ngạo vang lên: “Chắc, mới sáng sớm đã làm sắc mặt ba ba khó coi như vậy, anh hai của tôi, anh đúng là ngày càng lợi hại.”

“Ngải Lộ, đừng nói vậy!” Nam tử thanh tú có chút tức giận nhíu mi.

“Hừ, ba ba quả nhiên thương anh hai nhất, rõ ràng là một tên phế vật vô dụng.” Người vừa tới kéo ghế, chán ghét liếc mắt nhìn La Tổ một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Ngải Dịch, La Tổ lúc này mới quan sát diện mạo người này, nói sao nhỉ..... đẹp tới kinh người, tuy có mái tóc bạch kim cùng đôi mắt bạc hết như nam tử thanh tú nhưng ngũ quan tinh xảo tới mức siêu cấp, nếu phải dùng ngôn từ để hình dung thì có thể nói là đẹp tới mức không phân biệt được giới tính.

“Ngải Lộ!” Nam tử thanh tú thấy tiểu nhi tử cứ không lễ phép với anh trai như vậy, thực sự có chút tức giận, nhưng thấy bầu bạn Ai Tập Tư lắc đầu, nam tử thanh tú vẫn cố kiềm chế lửa giận.

“Con chỉ nói thật, rõ ràng không vượt qua nổi kì thi sát hạch của học viện Thú Hoàng, cuối cùng cũng phải nhờ ba ba cùng phụ thân cầu tình, thật sự là làm mất hết mặt mũi gia đình chúng ta!” Ngải Lộ nhếch môi cười trào phúng, có lẽ vì diện mạo quá mức xinh đẹp nên lúc cười lộ lên làm người ta có cảm giác thực vênh váo.

La Tổ không để ý tới lời nói khiêu khích của đối phương, bất quá trong đó có một nội dung làm cậu chú ý, nếu cậu không nghe sai thì đối phương vừa nói là ba ba cùng phụ thân cầu tình, nhưng ba ba cùng phụ thân không phải giống nhau sao? Theo lí thuyết là để chỉ cùng một người, nhưng theo lời Ngải Lộ thì tựa hồ là hai người khác biệt.

“Này..... là vì Tổ Tổ không giống các con, nó không phải hồn thú, cũng không phải khế thú, chỉ là á thú có sức mạnh yếu nhất, ba ba cùng Ai Tập Tư cũng là á thú, nếu không phải ba ba may mắn là giống cái, đến nay cũng không biết phải sống thế nào, vì thế các con là anh em của Tổ Tổ, ba ba hi vọng các con có thể hảo hảo ở chung, ít nhất những lúc Tổ Tổ gặp khó khăn, các con có thể giúp đỡ.....”

“Đủ rồi, lại là câu nói cũ mèm này! Con không muốn nghe! Á thú á thú á thú! Anh hai cũng không phải ba ba! Đừng có dùng thân phận á thú của mình mà đau lòng cho anh hai đáng ghét!” Ngải Lộ phẫn nộ đánh gãy lời nam tử thanh tú, một ngụm cơm cũng không đụng tới, trực tiếp li khai nhà ăn.

“Ba ba, phụ thân, con cũng xuất môn.” Ngải Dịch vẫn bảo trì trầm mặc cũng đứng lên, sợi tóc đen khẽ lay động, ánh mắt xanh biếc vẫn không có chút cảm tình dao động, tựa như một chiếc máy lạnh băng.

“Chính là Tổ Tổ.....” Nam tử thanh thú vốn muốn để Ngải Dịch dẫn Ngải Tổ tới trường, ít ra cũng để Ngải Tổ luôn trầm mặt tìm được vài người bạn, chính là xem ra..... quan hệ ba anh em thực không xong, chẳng lẽ hẳn làm ba ba thất bại tới vậy sao?

“Người máy số VII sẽ đưa Ngải Tổ tới trường, con từ 6 tuổi vẫn luôn như vậy.” Ngải Dịch nói xong câu đó, động tác chuẩn mực như một quyển sách giáo khoa cúi người chào nam tử thanh tú cùng nam nhân trung niên, sau đó lạnh lùng rời khỏi nhà ăn.

“.....” La Tổ cơ bản đã hiểu được tình huống trước mắt, mặc dù có chút khó tin nhưng nam tử thanh tú gọi là Mễ Duy này hẳn là ba ba, còn nam nhân trung niên Ai Tập Tư bên cạnh hẳn chính là phụ thân, còn gia đình bọn họ, trừ bỏ hai vị này, còn cậu, Ngải Địch cùng Ngải Lộ là 3 anh em, Ngải Địch là anh cả, Ngải Lộ em út, cậu đứng giữa.

Mặc khác mấy cụm từ hồn thú, khế thú cùng á thú cũng làm cậu có chút để ý, xem ra cơ cấu ở thế giới này cũng không đơn giản như cậu tưởng, ít nhất theo phân loại, chế độ cấp bậc ở đây rất nghiêm khắc, mặc kệ thế nào, trước lúc tới trường, cậu phải về phòng tra cứu mớ từ ngữ này.

“Con về phòng trước để chuẩn bị đi học.” La Tổ đứng dậy, không để ý tới cảm thụ của hai người còn lại, trực tiếp lên lầu.

Sau khi La Tổ rời khỏi, Mễ Duy suy sụp ôm mặt nói: “Ai Tập Tư, có phải em đã làm sai rồi không?”

Ai Tập Tư ôm chặt bầu bạn: “Đừng lo lắng, bọn nó chung quy cũng là anh em, tuy bây giờ có chút vấn đề nhỏ, nhưng mọi việc sẽ tốt thôi.”

“Ai Tập Tư.....” Mễ Duy vui đầu vào lòng ngực Ai Tập Tư, đôi mắt bạc toát ra tình tự áy náy: “Nếu..... nếu em sinh Tổ Tổ được như Ngải Địch, Ngải Lộ thì tốt rồi, bọn nó một là khế thú, một là hồn thú, nhất là Ngải Lộ, chẳng những là hồn thú lại còn là giống cái trân quý..... vì cái gì..... vì cái gì chỉ có mình Tổ Tổ là á thú chứ?”

Ai Tập Tư lần thứ hai ôm lấy bầu bạn của mình, ông không biết làm thế nào để an ủi Mễ Duy, vì thế chỉ có thể im lặng ở bên cạnh bầu bạn.

Trở về phòng xong La Tổ thông qua màn hình ánh sáng tìm hiểu được tin tức mình muốn, khoa học kĩ thuật của thế giới này tuy phát triển, nhưng cách sử dụng internet cũng khá tương tự, bất quá sau khi tìm hiểu được những vấn đề ở thế giới này, thiếu niên sống sót sau ngày tận thế vẫn bị kích thích mạnh.

Ai nói cho cậu biết..... thế giới mà nam nhân cùng nam nhân có thể sinh đứa nhỏ là gì a? ! Đến tột cùng là cậu điên hay thế giới này điên rồi?

2. Chương 2

La Tổ bình tĩnh lại, ánh mắt cậu nhanh chóng lướt qua tin tức trên mạng, thế giới này thay vì nói là nhân loại, thì gọi là thế giới thú nhân sẽ đúng hơn, vì nơi này chia làm ba loại người, một là hồn thú, đây là thú nhân cấp bậc cao nhất, bọn họ có cả giống cái và giống đực, được gọi là hồn thú vì trong cơ thể có linh hồn của thú vật, có thể kết hợp nó với cơ thể, cũng vì vậy mà hồn thú trừ bỏ hình thái con người, có thể biến hóa thành thú vật, hình thái thú sẽ có sức mạnh rất khủng khiếp.

Loại thứ hai là khế thú, là thú nhân có thể kí kết khế ước với khế ước thú, khế ước thú không như thú hồn không thể nhìn, không thể sờ mà là một sinh vật thực sự tồn tại, vì thế bên người khế thú luôn có một con khế ước thú, khế ước thú có rất nhiều loại, thể hình lớn có nhỏ có, bất quá trong thế giới này, khế ước thể tích nhỏ chiếm đa số, mặc khác khế thú có thể hợp thể với khế ước thú, nhưng không thể biến thành hình dáng dã thú chân chính, vì thế thực lực vẫn không lớn bằng hồn thú.

Cuối cùng là á thú, chính là chủng tộc của La Tổ, á thú có thể nói là thú nhân yếu ớt nhất, bởi vì bọn họ không có năng lực biến thân, theo tin tức La Tổ tìm được, á thú trừ bỏ thể chất so với người địa cầu mạnh hơn một chút, thì các phương diện khác không có gì khác biệt, bất quá trong 3 chủng tộc, á thú chiếm số lượng nhiều nhất.

La Tổ tìm kiếm một số tư liệu xong thì cũng hiểu đại khái tình huống thế giới này, thế giới thú nhân đã đạt tới trình độ khoa học kĩ thuật cực cao không có nữ nhân, ít nhất đối với La Tổ thì tất cả sinh mệnh trên thế giới này đều có tướng mạo của nam giới nhân loại, bất quá bọn họ lại chia thành giống đực và giống cái, giống cái có thể sinh đứa nhỏ để đảm bảo nòi giống này có thể kéo dài.

Bất quá giống cái trên thế giới này rất ít, vì thế rất trân quý, chỉ cần sau khi sinh được chính phủ xác định là giống cái sẽ có bản ghi chép vào hồ sơ, đồng thời bất luận là học tập hay làm việc đều được hưởng phúc lợi cùng đãi ngộ rất lớn.

La Tổ rút cuộc cũng hiểu được quan hệ của gia đình này, còn có xưng hô ‘phụ thân’ cùng ‘ba ba’ kia, Ai Tạt Tư cùng Mễ Duy hẳn là một đôi bầu bạn, Mễ Duy là giống cái, đảm nhiệm vai trò mẫu thân ở địa cầu, còn Ai Tạt Tư là giống đực đảm nhiệm vai trò phụ thân, cậu, Ngải Dịch, Ngải Lộ, ba người là đứa con trong nhà.

“Người máy sinh hoạt XII xin phục vụ ngài, chủ nhân, sắp muộn giờ tới trường, có lập tức xuất phát hay không?” Người máy bên chân La Tổ phát ra tiếng kêu điện tử ‘tích tích’.

Muộn? La Tổ vội vàng nhìn lướt qua thông tin về học viện Thú Hoàng, sau đó theo chân người máy sinh hoạt rời khỏi phòng, XII là loại người máy nhỏ, chỉ cao tới đầu gối La Tổ, bởi vì có bánh xe nên tốc độ di chuyển khá nhanh.

Người máy đưa La Tổ tới ga ra, ở đây cậu gặp một người máy khác, trên ngực có khắc chữ VII, La Tổ nhớ lại lời đại ca bằng sơn như người máy nói ở bàn cơm, nếu cậu nhớ không lầm thì người máy VII này là phương tiện đưa cậu tới trường.

Ngay lúc La Tổ đang suy nghĩ người máy này làm thế nào đưa cậu đi thì VII đã trình diễn tiết mục Transformers đầy kịch tính, cơ hồ trong nháy mắt, người máy đã biến thành một chiếc ô tô.

May mà thần kinh La Tổ khá mạnh, chỉ run sợ vài giây, khi này thật là Transformers sao? Thực kích thích..... La Tổ ngồi vào ô tô, khiếp trước cậu biết lái xe nên chỉ cần có bản đồ hướng dẫn thì tới trường cũng không khó, bất quá thế giới này công nghệ quá cao làm La Tổ lú lẫm một hồi.

“Người máy giao thông VII xin phục vụ ngài, đã chọn tuyến đường không gian, điểm đến là học viện Thú Hoàng, xin hỏi là thao tác tay hay thao tác tự động?”

“Thao tác tự động.” La Tổ không chút do dự nói.

“Lựa chọn xong, tuyến đường kết nối thành công, còn 10 giây chuẩn bị khởi động, xin thắt dây an toàn, bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8.....”

Lúc âm thanh điện tử đếm tới một, ô tô chậm rãi nhấc lên khỏi mặt đất, tiếp đó bay vút lên không, nhanh chóng hướng về mục tiêu, La Tổ cúi đầu, nhìn những điểm đen dần dần nhỏ đi bên dưới, lâm vào trầm mặc, hóa ra cái gọi là tuyến đường không gian thực sự là bay trên quỹ đạo không gian a, cậu nên cảm thấy may mắn vì mình không mạo hiểm lựa chọn thao tác tay sao.....

Ô tô cũng không phải cứ bay trên không trung, sau khi tiến vào quỹ đạo được xây dựng trên không, ô tô bắt đầu chậm rãi chuyển động trong đường ống ánh sáng, La Tổ tiếp tục quan sát hoàn cảnh xung quanh, có không ít người sử dụng chung quỹ đạo với cậu, khoảng cách quỹ đạo cũng cách mặt đất không quá cao, so với cầu vượt ở địa cầu chỉ cao hơn một chút, nhưng không hề có điểm tựa, trực tiếp lơ lửng trên không gian, tựa như các vòng ma thuật trong phim khoa học viễn tưởng, xoay chuyển, đang xen nhau.

Trừ bỏ quỹ đạo không gian, giao thông trên mặt đất ở thế giới này cũng không khác biệt quá lớn với địa cầu, giao thông hai chiều đảm bảo không phát sinh tình huống tắc nghẽn.

La Tổ ở trên xe cũng không nhàn rỗi, trên xe có thiết bị internet, La Tổ tìm thấy một cái đồng hồ, lúc ấn biểu tượng trên đó, sẽ xuất hiện màn hình ảnh sáng như lúc ở nhà, vì thế cậu thuận tiện tìm kiếm một ít thông tin trường học.

Học viện Thú Hoàng là trường học tốt nhất trong khu vực, không có năng lực đặc biệt cùng thiên phú sẽ không đủ tiêu chuẩn vào trường, số lượng á thí được học viện này tuyển nhận rất ít, đương nhiên nếu là giống cái thì khỏi bàn, thường thì giống cái đều được miễn phí nhập học.

La Tổ từ cuộc nói chuyện lúc sáng ở bàn cơm đã hiểu được, thứ nhất cậu không phải giống cái, thứ hai cậu không có năng lực đặc biệt, thứ ba tính cách cực âm trầm, kết luận có thể tiến vào trường này hoàn toàn nhờ người nhà hỗ trợ, vì thế có thể phỏng đoán thân phận phụ thân cơ thể này sẽ không thấp, là một á thí có thể lấy được địa vị như vậy chứng minh đối phương không phải một người có thể xem thường.

La Tổ nắm vững tin tức cơ bản của trường học xong thì xem xét một chút về môn học mình chọn, hệ điều trị niệm lực? La Tổ nhìn chăm chăm cái tên này thật lâu, chữa bệnh thì cậu hiểu, nhưng niệm lực là cái gì? Siêu năng lực à?

La Tổ chưa kịp điều tra tiếp thì đã tới học viện, La Tổ ngẩng đầu, nhìn thấy ngôi trường trước mặt, giờ phút này cho dù là cậu chiến đấu nhiều năm với tang thi cũng bị chấn động.....

Trước mặt La Tổ là hai pho tượng dã thú sừng sừng, một bức trên lưng có đôi cánh, thân có vảy xà, đầu giống ngao long, sừng như cự lộc, tuy là tượng đá nhưng làm người ta có cảm giác áp bách, La Tổ liếc mắt nhận ra, bởi vì nó rất giống hình ảnh linh thú thượng cổ Kỳ Lân trong thần thoại.

Một bức tượng khác như phi long, thân hổ, mồm há to, như đang cắn nuốt hết thiên địa vạn vật, lòng tham trong mắt rất nặng, bất luận là tướng mạo hay thần thái đều giống Thao Thiết trong trí nhớ La Tổ.

Vừa vào cửa cư nhiên đã thấy hai tượng linh thú trong truyền thuyết. Bất quá tượng đá này cũng quá sống động đi, đứng phía dưới bọn nó ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

La Tổ dời tầm mắt, người máy VII lúc này đã li khai, bất quá trước lúc rời đi có hỏi sau khi tan học có cần tới đón không, La Tổ đương nhiên lựa chọn ‘Có’.

La Tổ không có thời gian để tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh trường học, bởi vì căn cứ theo đồng hồ ánh sáng thì cậu đến muộn, lễ khai giảng đã bắt đầu. La Tổ có thể nhận biết phương hướng, vì thế dựa vào bản đồ thuận lợi tìm được nơi làm lễ.

Phàm là các dịp lễ như khai giảng, nhất định sẽ có không ít bài diễn thuyết, điểm này cho dù là học viện Thú Hoàng cũng không tránh được, vì thế lúc thấy một đám lão viện trưởng phát biểu, La Tổ đã sớm đoán được, cậu tìm một góc không ai ngồi chui vào.

Hai giờ sau, lễ khai giảng rốt cuộc cũng xong, La Tổ căn cứ theo phù hiệu trước ngực tìm được khoa của mình, sau đó tìm phòng học.

Thế giới này dạy học không cần sách giáo khoa, có màn hình ánh sáng nên không ai ngu ngốc mà dùng sách giáo khoa vừa dày vừa nặng, vì thế đại đa số đều giống La Tổ, đeo đồng hồ có chức năng hiển thị màn hình ánh sáng.

Bởi vì đến muộn nên La Tổ bỏ lỡ thời gian kết giao bằng hữu, bất quá bản thân cậu cũng không để ý, nhìn đám người tụm năm tụm ba trong phòng, La Tổ thực bình tĩnh mở màn hình đọc tin tức.

Niệm lực, nghĩa như tên, là một loại năng lượng tinh thần, trong thế giới khoa học kỹ thuật phát triển này, niệm lực đã được áp dụng vào rất nhiều lĩnh vực, tỉ như y học, kiến trúc, các thiết bị điều trị, giải phẫu đều có thao tác sử dụng niệm lực, bởi vì dùng niệm lực trong quá trình phẫu thuật xác suất thành công cao hơn rất nhiều, độ chính xác cũng tuyệt đối nên từ sớm đã thay thế phương pháp dùng dao vốn có. Tóm lại, một bác sĩ không thể sử dụng niệm lực không thể tìm được công việc trong thế giới này.

La Tổ vừa xem tin tức về niệm lực xong thì tiếng chuông vào lớp vang lên, lão sư đúng giờ xuất hiện, là một lão sư nam còn khá trẻ, ánh mắt có cảm giác bình ổn, mặc một chiếc áo khoác trắng dài, khí chất không tồi.

“Chúng ta sự may mắn, cư nhiên có lão sư là giống cái!”

“Đúng vậy, nghe nói An Khải Tư lão sư vẫn chưa tìm được bầu bạn, cha tôi nói mấy học ở học viện nhất định sẽ có cơ hội gặp gỡ giống cái, bảo tôi phải nắm chắc cơ hội, nhất định phải bắt một giống cái về!”

“Tôi cũng vậy, phụ thân nói với tôi..... muốn theo đuổi giống cái phải mặt dày như lúc phụ thân theo đuổi ba ba vậy, qua được cửa ải này sẽ thành công!”

“Ai, cơ hội không tới lượt chúng ta đâu, ai biểu chúng ta là á thú chứ, giống cái nhất định chọn lựa bầu bạn là hồn thú cùng khé thú!”

La Tổ không chút biến sắc lắng nghe đám người trò chuyện, không phát biểu ý kiến gì.

“Chào mọi người, hoan nghênh nhóm tân sinh gia nhập học viện Thú Hoàng, thầy là đạo sư An Khải Tư của các trò, thầy sẽ hướng dẫn mọi người vượt qua năm năm học ở đây.” An Khải Tư vừa nói xong, cả phòng

học liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, nhóm á thú giống đực dùng ánh mắt thèm thuồng nóng bỏng chăm chú nhìn An Khải Tư.

An Khải Tư tựa hồ đã sớm quen với tình huống này, vì thế anh chỉ cười mỉm, tiếp tục tuyển chọn cán bộ lớp, dặn dò nhóm tân sinh các điều cần chú ý, có thể nói nhóm giống đực trong phòng học muốn làm An Khải Tư có ấn tượng tốt nên cả quá trình trôi qua thực thuận lợi, La Tổ từ đầu đến cuối chỉ bảo trì trầm mặc, cậu hoàn toàn phục tùng theo sự lựa chọn đa số, làm lu mờ chính mình, nhưng cậu lại quên một chuyện, trong một đám dã thú đang lên cơn động dục thì cậu.... chính là gà lạc vào bầy hạc.....

An Khải Tư chú ý tới thiếu niên trầm mặc tên La Tổ này, bất quá cũng không quá để ý, dù sao tính cách á thú giống đực cũng có nhiều người khá im lặng.

Khóa thứ 2 là bài chuyên ngành, dạy học là một á thú giống đực Tập Đặc nổi tiếng một thời trong giới bác sĩ, tính tình vị này có vẻ không tốt, vừa vào đã rút gào: “Lão tử nói trước, bất luận các người dùng thủ đoạn gì để vào đây, trước mặt lão tử phải thông minh một chút, tí nữa lão tử sẽ nói toàn bộ lý luận nền móng của điều trị bằng niệm lực, nghe không hiểu thì mau rút khỏi khoa này!”

Tập Đặc: “Cái gọi là niệm lực chính là năng lực dựa vào ý niệm để tiến hành can thiệp vào vật chất, niệm lực là một phần của đại não chúng ta.....tạm thời tới đây thôi, có ai nghe không hiểu không?”

La Tổ: “.....”

Tập Đặc: “Bởi vậy, lúc phân tử Y và phân tử R tổ hợp, chúng ta phải sử dụng niệm lực cơ bản, ví dụ.....”

La Tổ: “.....”

Tập Đặc: “Thế nào? Lý luận này rất đơn giản đi? Không hiểu thì rút về nhà đo lại chỉ số thông minh cho lão tử, thế nào, có ai không hiểu?”

La Tổ: “.....” Nói như thế thì có ai ngu tới mức giơ tay?

Xong chương trình học ngày đầu tiên, La Tổ nhìn sơ đồ kết cấu lý luận niệm lực thăng cấp trên màn hình ánh sáng, khỏe miệng cậu không khỏi co rút, La Tổ không phải đồ ngu, ngược lại, lúc trước cậu đạt thành tích vô cùng xuất sắc tiến vào đại học y khoa D rất nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp lựa chọn làm bác sĩ thú y, nhưng mà..... trong tình huống này thì cho dù La Tổ là nhà khoa học từ địa cầu bay tới cũng cũng chịu không thấu, khoa học kỹ thuật kém cả ngàn năm không thể giải quyết bằng chỉ số thông minh.

La Tổ biết mình không thể học tiếp khoa này, tri thức của cậu cùng thế giới này chênh lệch quá nghiêm trọng, cho dù bây giờ có liều mạng học cũng không được, nhiều nguyên lý thâm sâu như vậy sớm một chiều cậu không thể hiểu nổi, cậu phải chuyển hệ, nếu không tới kì thi cậu sẽ bị lộ.

Trong lúc ngồi trên VII về nhà, cậu tra xét xem chức nghiệp nào phù hợp với tình huống của mình bây giờ nhất, qua mười phút sàng lọc, trong số mấy trăm chức nghiệp á thú có thể chọn lựa, rốt cuộc cũng có một hệ hợp ý La Tổ.

Hệ dưỡng khế ước thú: phụ trách chăm sóc khế ước thú.

Chương trình học: chăm sóc, phối hợp dinh dưỡng, phân loại chủng tộc khế ước thú, nghiên cứu sở thích khế ước thú.....

La Tổ quyết định đổi chức nghiệp này, tuy không biết khế ước thú trong thế giới này cùng sứ mệnh của kiếp trước có gì khác nhau, nhưng cậu có kinh nghiệm làm bác sĩ thú y vì thế có lẽ không khó để thông qua cuộc thi, chủ yếu là..... so với các loại phân tử kết cấu, niệm lực mang đầy triết lý khoa học viễn tưởng, hệ dưỡng khế ước thú rõ ràng không cần nhiều nguyên tắc kỹ thuật như vậy.

Bất quá..... làm thế nào thuyết phục người trong nhà cũng là một vấn đề.....

3. Chương 3

Lúc La Tổ về nhà, trong nhà chỉ có một mình Mễ Duy, Mễ Duy thấy La Tổ trở về liền vui vẻ muốn ôm một cái nhưng La Tổ theo phản xạ có điều kiện lập tức né tránh, không phải La Tổ chán ghét Mễ Duy, mà theo

năm tháng tác chiến với đám tang thi tinh thần cậu luôn đặt trong trạng thái cảnh giác cao độ.

“Tổ Tổ.....” Mễ Duy có chút uể oải, bất quá anh cũng quen tác phong lạnh nhạt của đứa con, vì thế rất nhanh đã phản chấn lại: “Học viện thế nào? Có kết giao được bằng hữu không?”

“Cũng được.” La Tổ không thể thích ứng người khác quá nhiệt tình với mình vì thế vừa bắt đầu nghiên ngẫm cá tính của chủ nhân cơ thể này, vừa ngẩn gợn trả lời.

May mà Mễ Duy cũng không làm khó đứa con, hỏi vài câu xong liền để La Tổ lên lầu nghỉ ngơi, La Tổ không nói ra chuyện đổi chức nghiệp, bởi vì trực giác mách bảo Mễ Duy không phải người làm chủ gia đình này, cậu phải nói với phụ thân, cũng chính là Ai Tập Tư.

Lúc ăn cơm tối, Ai Tập Tư rút cuộc cũng trở về, bất quá La Tổ phát hiện trên bàn cơm không có Ngải Dịch và Ngải Lộ, La Tổ không chủ động hỏi mà im lặng nghe Mễ Duy cùng Ai Tập Tư nói chuyện, không bao lâu sau cậu nghe được tin tức mình muốn.

Ngải Dịch cùng ngải Lộ đều chọn ở trọ trong trường, hôm qua hai người về nhà vì ngày nghỉ, hôm nay trường học khai giảng nên bọn họ không về. La Tổ có chút lưu ý, nếu anh em đều chọn ở lại trường sao chủ nhân cơ thể này lại chọn ở nhà? Tuy giao thông thế giới này rất tiện lợi, bất quá nó không phải nguyên nhân chủ cũ thân thể này chọn lựa như vậy.

Dùng cơm xong, Mễ Duy lại hỏi La Tổ một ít vấn đề, La Tổ làm bác sĩ thú y, hàng năm giao tiếp với muôn vạn loại người, cậu biết nên làm thế nào để trấn an người khác, vì thế tuy số lần trả lời không nhiều nhưng lại đúng lúc làm giảm lo lắng của Mễ Duy.

Lúc bữa cơm kết thúc, La Tổ thấy thời cơ cũng không sai biệt lắm, cậu buông dao nĩa, dùng khăn khoa miện nói: “Phụ thân, ba ba, con muốn đổi chức nghiệp.”

Ai Tập Tư nhũu mày không nói gì, nhưng Mễ Duy bên cạnh lại không thể tin được kêu lên: “Đổi chức nghiệp? Sao lại như vậy? Con biết đối với á thú chức nghiệp này khó vào cỡ nào không? Con có biết phụ thân đã cầu bao nhiêu người mới.....”

“Mễ Duy, đủ rồi.” Ai Tập Tư tuy là á thú giống đực, trong giới thú nhân địa vị không cao, bất quá ông là y sư niệm lực cao cấp, rất nhiều quan to quý nhân đều là bệnh nhân của ông, vì thế mới có thể cầu tình cho La Tổ, để cậu tiến vào hệ điều trị niệm lực của học viện Thú Hoàng.

“Vì cái gì muốn đổi chức nghiệp? Nói một lí do đủ sức thuyết phục.” Ai Tập Tư bình tĩnh hỏi.

“.....” La Tổ trầm mặc một lát, sau đó mới mở miệng đáp: “Con không có thiên phú niệm lực, chức nghiệp này không phù hợp với con.”

La Tổ trả lời vậy là có lí do, La Tổ chắc chắn vị phụ thân này đã sớm nhìn ra cậu không có thiên phú, sở dĩ muốn cầu tình chỉ vì nể mặt Mễ Duy, bây giờ cậu chọn lựa buông tay chức nghiệp này, tuy trong lòng phụ thân có chút tức giận, bất quá theo lí trí thì ông sẽ chấp nhận sự lựa chọn của cậu.

“Hừ, trước kia nói sao không chịu nghe? Muốn đổi chức nghiệp gì?” La Tổ phỏng đoán không sai, giọng điệu Ai Tập Tư tuy không vui nhưng vẫn hỏi ý cậu.

“Hệ dưỡng khế ước thú.” La Tổ đem đáp án đã sớm chuẩn bị tốt báo ra.

La Tổ vừa dứt lời, Mễ Duy đã gấp tới độ nhảy dựng: “Sao lại chọn chức nghiệp này! Căn bản không có tiền đồ! Tổ Tổ, nghe lời ba ba đi, con chỉ chưa thích ứng kịp chương trình của hệ điều trị niệm lực thôi, qua một thời gian là tốt mà.”

Chức nghiệp này không có tiền đồ? Hàng mi La Tổ khê nhướng, nếu cậu nhớ không lầm, khế ước thú là một phần không thể thiếu của thế giới này, nhất là đối với các khế thú, chẳng lẽ khế thú không cần kí kết khế ước với khế ước thú sao?

“Mễ Duy, Tổ Tổ nói đúng, nó không hợp hệ điều trị niệm lực, chúng ta nên tôn trọng sự lựa chọn của đứa con.” Ai Tập Tư ôm bả vai Mễ Duy, giúp anh bình tĩnh lại.

“Ai Tập Tư em chỉ là.....” Mễ Duy cúi đầu, gò má có chút đỏ ửng.

La Tổ tự động loại bỏ tiết mục ‘yêu thương’ của bầu bạn này, cậu thấy tình tự hai người đã không sai biệt lắm mới tiếp tục nói: “Con đã tìm hiểu kĩ, mặc khác, ngày mai con xin trọ lại trường.”

“Cái gì? !” Mễ Duy bị hai cú sét ập tới một lúc, hiện tại đã có chút thất thần: “Vì cái gì đột nhiên lại như vậy? Tổ Tổ, có phải ở trường có ai khi dễ con không, nói cho ba ba, ba ba nhất định làm chủ cho con.....”

“.....” La Tổ ít nhiều cũng hiểu được vấn đề mấu chốt của gia đình này, cha mẹ bảo hộ quá mức làm đứa con sinh ra chứng tự bế, bất quá cậu không phải Ngải Tổ, cậu có thứ mình muốn vì thế đã quyết định sẽ không thay đổi.

Ai Tập Tư an ủi Mễ Duy một chốc, sau đó mới quay đầu nói với La Tổ: “Xem ra con đã hạ quyết tâm rất lớn, phụ thân phải nói để con biết, hệ dưỡng khế ước thú không đơn giản như con tưởng, nếu không hàng năm lại có ít người đăng kí như vậy, tự lo ình đi.”

Ai Tập Tư dắt Mễ Duy li khai, trên bàn cơm chỉ còn một mình La Tổ, theo đoạn đối thoại khi nãy thì Ai Tập Tư đã đồng ý chuyện cậu đổi chức nghiệp cùng trọ lại trường, bất quá lời nói của Ai Tập Tư ít nhiều cũng làm cậu chú ý, hệ dưỡng khế ước thú không đơn giản như cậu nghĩ vậy sao.....?

La Tổ quay về phòng mình tìm kiếm tư liệu, bất quá không tra được đáp án mình muốn biết, La Tổ ấn huyết thái dương, mặc kệ thế nào, cậu không còn sự lựa chọn nào khác, hiện tại chỉ có thể chọn chức nghiệp dưỡng khế ước thú, những chức nghiệp cần công nghệ kĩ thuật rắc rối kia không cần nghĩ tới.

Buổi tối, Mễ Duy tới phòng La Tổ, có vẻ hần vẫn còn không thể tiếp nhận sự lựa chọn chức nghiệp của đứa con.

“Tổ Tổ, vì sao lại chọn chức nghiệp dưỡng khế ước thú? Chức nghiệp này thực là.....” Sắc mặt Mễ Duy biến đổi, cuối cùng vẫn không nói ra.

Trong lòng La Tổ lại càng để ý tới chức nghiệp này hơn, bất quá cậu cũng không lo lắng, dù sao trước kia ngay cả ngày tận thế cũng trải qua rồi, bây giờ còn gì phải sợ?

“Con suy nghĩ kĩ rồi, đây là sự lựa chọn của con, con sẽ không hối hận.” La Tổ kiên định nói.

“Tổ Tổ, con..... ai.....” Mễ Duy cuối cùng cũng chọn lựa thỏa hiệp, bởi vì hần rất thương đứa con này: “Có thể nói cho ba ba biết, vì sao con lại kiên trì như vậy không?”

Nguyên nhân kiên trì..... La Tổ đột nhiên nhớ tới lúc cậu chọn lựa làm bác sĩ thú y chứ không phải y sĩ, ánh mắt của người xung quanh hoàn toàn không thể tin được.

“Ba ba có cẩn thận quan sát không? Ánh mắt của đám động vật?” La Tổ chậm rãi mở miệng hỏi.

“Động vật?” Mễ Duy có chút mê mang, bất quá rất nhanh liền phản ứng: “Ý Tổ Tổ là khế ước thú sao?”

“Có thể nói vậy.” La Tổ nhìn ra ngoài cửa sổ, gió thổi loạn tóc trước trán cậu: “Bất đồng với chúng ta.”

Sắc thái thuần khiết mà kiên định, lần đầu tiên cậu nhìn thấy đã bị nó bắt làm tù binh, khác hần nhân loại.... nó là một sắc thái đặc biệt động lòng người.

Khóe miệng La Tổ vô thức nhếch lên, tuy chỉ là một độ cong rất nhỏ nhưng cũng đủ làm Mễ Duy giật mình, đây là lần đầu tiên trong 3 năm nay hần thấy lại nụ cười trên gương mặt Tổ Tổ.

“Tuy ba ba không hiểu lắm, nhưng cảm giác được con thực thích khế ước thú, nếu vậy ba ba cũng không phản đối.” Mễ Duy có chút an tâm, vốn nghĩ Tổ Tổ chọn chức nghiệp này chỉ vì giận dỗi, hiện tại xem ra đứa con đã suy nghĩ kĩ.

Mễ Duy rời đi, căn phòng lại tràn ngập im lặng, La Tổ cũng không nhàn rỗi, cậu làm đơn xin đổi chức nghiệp cùng trọ lại trường, trong thời đại công nghệ cao, hiệu suất làm việc cũng cấp tốc, nếu không có gì ngoài ý muốn, ngày mai La Tổ sẽ được xác nhận.

Hoàn thành hết thấy, La Tổ mới nằm lên giường nghỉ ngơi, thích động vật sao? Cậu quả thực rất thích, nếu không thích..... không tự nhiên mà cậu lại chọn nghề bác sĩ thú y, sau khi tốt nghiệp cũng không làm nghề này gần 10 năm.

Có lẽ bởi vì cậu thích động vật nên một khắc ngày tận thế ập tới, nhóm động vật này mới không phản bội cậu, hơn nữa còn chung tay tác chiến một thời gian rất dài.

Chỉ tiếc..... mọi người cuối cùng đã chết cả, thời điểm đó, so với động vật, sinh mệnh nhân loại càng đáng giá hơn.

Lần đó trong cuộc họp ở căn cứ, cấp trên lệnh cậu không chỉ một lần phải hi sinh nhóm động vật này, cũng không phải một lần dùng chúng làm mồi nhử, bởi vì cậu phải bảo vệ phần lớn sự sinh tồn của nhân loại trong căn cứ.

Động vật không phản bội cậu, là cậu phản bội chúng.

Đây chính là nhân loại.

La Tổ không biết mình bây giờ còn đủ tư cách để làm bác sĩ thú y hay không, bất quá có thể sống trong một thế giới mà kẻ ước thú rất quan trọng với thú nhân, đối với cậu như vậy đã đủ rồi.

4. Chương 4

Sáng hôm sau, La Tổ thuận thực dùng người máy VII tới trường, cậu không trực tiếp tới phòng học mà tới phòng giáo vụ một chuyến, bởi vì đồng hồ ánh sáng trên tay vừa báo tin đơn xin đổi chức nghiệp của cậu đã được thông qua.

“Ngài Tổ, mã số học sinh YS010078, vốn thuộc hệ điều trị niệm lực đúng không?” Phòng giáo vụ không có nhiều người, trong thời đại khoa học kỹ thuật tiên tiến này, chỉ cần vài người thủ lại điều khiển là đủ rồi, số máy móc có bộ não siết việt này đã giúp họ hoàn thành tất cả công việc ghi chép.

“Đúng vậy, hôm nay có thể xin chuyển vào kí túc xá trường không?” La Tổ cũng đoán trước hiệu suất làm việc của thế giới này rất nhanh, nhưng không ngờ lại thần tốc tới mức này.

Đại thúc cúi đầu vào màn hình ánh sáng ngẩng đầu lên, lơ đãng liếc mắt nhìn La Tổ một cái: “Theo quy định thì có thể, chờ lão sư hướng dẫn tới chuyển giao thủ tục là xong, cậu còn câu hỏi gì không?”

“Không có, cảm ơn.” La Tổ ngồi xuống chiếc ghế trống gần đó, chờ An Khải Tư tới, may mà lão sư cũng không để cậu chờ lâu lắm.

“Thật xin lỗi, tiết đầu có lớp, nên thầy không thể bỏ đi được.” Cách ăn mặc của An Khải Tư giống như hôm qua, vẫn là áo khoát dài màu trắng, vì chiếc áo quá rộng nên nhìn An Khải Tư có chút gầy yếu.

“Không sao, là em làm phiền lão sư.” Lời này của La Tổ cũng không phải khách sáo, nếu không phải mới ngày sau khai giảng cậu đã đổi lớp thì An Khải Tư cũng không vội vàng như vậy.

“Cái kia..... tuy không nên hỏi chuyện riêng người khác, bất quá sao trò lại muốn đổi chức nghiệp? Không phải thầy khoe khoang, hệ điều trị niệm lực là học viện thứ 3, cũng là học viện tốt nhất dành cho á thú.” An Khải Tư có chút tò mò nhướn mi.

“Em không hợp chức nghiệp này.” La Tổ không mặn không nhạt đáp.

“Àn? Không hợp hệ điều trị niệm lực, nhưng lại hợp hệ dưỡng kẻ ước thú sao?” An Khải Tư híp mắt, có chút thú vị kéo dài ngữ điệu, biểu tình như vậy làm anh giống hệt một con mèo biếng nhất, tuy lộ ra sơ hở rất nhiều nhưng lại làm người ta có cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Trực giác nói cho La Tổ biết người này không dễ đối phó, cậu mím môi, làm mình có vẻ càng trầm mặc hơn, nếu đối phương không muốn bị chơi một vỏ thì hẳn là nên biết khó mà lui.

An Khải Tư không chút để ý tới biểu hiện của La Tổ, bất quá tiếp đó anh cũng không hỏi thêm gì, mãi tới khi hướng dẫn La Tổ hoàn tất hết thủ tục, bao gồm gửi chìa khóa có hình xoắn ốc và bản đồ tới hòm thư La Tổ, anh mới chậm rãi mở miệng: “Vừa này quên nói cho trò biết, bởi vì nhân số của hệ dưỡng kẻ ước thú quá thừa thớt, vì thế chỉ có một lão sư mà thôi, tóm lại chúc trò may mắn, hi vọng trò có thể..... kiên trì trụ lâu một chút.”

“.....” La Tổ nhìn theo bóng An Khải Tư rời đi, khẽ nhướn mày, đây đã là người thứ 3 bảo cậu hệ dưỡng khế ước thú không dễ, bắt quá cậu càng có hứng thú với chức nghiệp này hơn.

La Tổ dùng chìa khóa đồ án đặt ngay khóa điện tử kí túc xá, ‘tích’ một tiếng, đại môn kí túc xá liền mở ra, đây là cách dùng mà An Khải Tư vừa dạy cậu, điều này làm La Tổ không khỏi cảm thán khoa học kĩ thuật của thế giới này quả thật đã tiến bộ vượt mức.

La Tổ ở trong kí túc xá thứ ba, tòa H lầu 10, kí túc xá này không chỉ có mình cậu, kí túc xá của học viện Thú Hoàng bình thường đều là một phòng 4 người, trừ phi có tình huống đặc biệt phát sinh mới điều chỉnh.

Lúc La Tổ vào kí túc xá, trong phòng không có ai, có lẽ mọi người đều lên lớp cả, hôm nay La Tổ vì chuyển hệ mới có được một ngày nghỉ.

Phòng có 2 gian, trong đó có một gian đề tên là MiLan & Hải Nhân Tư, một gian khác là Ngải Tổ & Phân Định, La Tổ dùng chìa khóa điện tử mở gian phòng thứ hai, phòng thực sạch sẽ không hề xuất hiện hiện tượng lồi thối thường có trong kí túc xá nam sinh, có lẽ học viện có người máy dọn dẹp.

Cả phòng trừ bỏ vài vật dụng trong nhà cùng hai cái giường lớn, thì còn một ít thiết bị điện, có chút kì quái làm La Tổ không biết cách sử dụng, vì thế liền bỏ qua.

La Tổ ngồi trong phòng một lát, thấy thời gian vẫn còn sớm nên định về nhà lấy quần áo tối, thông qua đồng hồ gửi tin về cho người máy VII ở nhà xong, La Tổ đi xuống lầu chờ người máy giao thông.

Mọi việc cũng không tốn quá nhiều thời gian, sắp xếp sổ hành lí trong nhà mang tối xong, La Tổ tìm kiếm tin tức về ba người còn lại trong kí túc xá, tuy La Tổ không trông cậy có thể trở thành bằng hữu với những người này, bắt quá một chút hiểu biết cũng cần thiết.

Internet ở trường thực toàn diện, La Tổ rất nhanh tra được nội dung mình muốn, 3 người khác trong phòng kí túc xá này đều thuộc học viện thứ 2, cũng chính là học trò của học viện khế thú.

Học viện Thú Hoàng tạo thành từ 3 đại học viện, phân biệt theo cấp bậc thú nhân ở thế giới này, thứ nhất là học viện thú hồn, thứ hai là học viện khế thú và cuối cùng là học viện á thú. Phương pháp phân kí túc xá thường dựa theo chức nghiệp và học viện, rất ít trường hợp được chọn lựa ngẫu nhiên, tóm lại, La Tổ đột nhiên muốn vào kí túc xá mới được nhét vào kí túc xá của học viện thứ 2.

Đương nhiên giống cái cùng giống đực được tách thành 2 khu, bởi vì giống cái rất trân quý và thừa thớt, trường học chỉ có hai tòa kí túc xá dành cho giống cái, bắt quá về khía cạnh phòng ở và phương tiện đều được đãi ngộ rất cao.

Kế tiếp, La Tổ xem xét rất nhiều tin tức về thế giới này, mấy ngày nay cậu đều sử dụng thời gian như vậy, chỉ cần lúc rảnh rỗi sẽ tiến hành bù đắp tri thức thiếu hụt, điều này có thể giúp cậu sinh tồn ở thế giới này.

Bất tri bất giác, trời đã tối, phần lớn học viện đã tan học, cửa kí túc xá bị mở ra, bởi vì toàn bộ đều được cơ giới hóa nên chỉ cần có người tiến vào phòng, bộ siêu não điện tử sẽ lập tức báo tin.

“Lão sư đúng là muốn làm khó mình, rõ ràng biết tiểu kim dẫn của mình không có năng lực công kích mà còn bảo.....” Lực giản âm thanh ủy khuất không ngừng....

“Đừng oán hận, Milan, khế ước thú của cậu biết bao người cầu mà không được, hơn nữa so với tụi ta không có khế ước thú vẫn tốt hơn, đúng không, Phân Định?” Âm thanh tiếp đó có chút trầm thấp.

“Ô ô, mình với Hải Nhân Tư từ 6 tuổi tới giờ....lần nào kí khế ước cũng thất bại, cậu nói xem học viện Thú Hoàng sao lại thu nhận chúng ta a? Chẳng lẽ định để chúng ta làm trò cười?” Âm thanh Phân Định có chút nhút nhát.

“Aha cấp, sẽ không, Phân Định, này thuyết minh người chúng ta có tiềm lực chưa được phát huy, chỉ cần nó bạo phát nhất định có thể kí khế ước với một con khế ước thú cấp siêu S!” Hải Nhân Tư cười lớn.

Ngắn ngủi 1 phút đồng hồ, La Tổ đã xem xét xong 3 người đang nói chuyện trong phòng khách, trong lòng cậu dán lên 3 tấm nhãn ‘nghĩ ngờ chỉ số thông minh thấp’.

“A! Cái kia mới được phân vào đã tới kìa!!” Phân Định thấp giọng nói.

La Tổ nghe vậy, chọn đúng thời điểm thích hợp đi ra, thản nhiên gật đầu với ba người nói: “Tôi gọi là Ngải Tổ.”

Ba người đồng loạt nhìn chăm chăm La Tổ, mười giây trôi qua, ba người vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm, ngay lúc này La Tổ không thể không nhú lại, thì Hải Nhân Tư, vóc dáng cao nhất trong 3 người rất cực mở miệng: “Aha cấp? Cậu giới thiệu xong rồi à? Bình thường không phải nói tên xong sẽ nói chút sở thích sao? Tỉ như cậu thích giống cái dạng gì nhất v.v....?”

“Hải Nhân Tư!” Tính tình Phân Dịch có chút nhát gan lại mắc cỡ, vì thế cậu vội vàng cản lại lời Hải Nhân Tư sắp nói, hiển nhiên là mớ độc hại lúc trước hắn đã chịu qua.

“Ngải Tổ, cậu cảm thấy kim dẫn dẫn nhà mình.... bộ dạng thực xấu sao?” Lúc này người im lặng duy nhất trong ba người mở miệng, Milan nâng bé con bé xíu trong lòng ra, sinh vật toàn thân có vỏ cứng màu vàng dùng đôi mắt bé xíu ngập hơi nước chăm chú nhìn La Tổ, tựa hồ chỉ cần La Tổ nói khó coi một tiếng, nó sẽ lập tức òa khóc.

“Đây là kẻ ước thú?” La Tổ thích thú, thân là bác sĩ thú y nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy một sinh vật như vậy.

“Àn, đây là kim dẫn dẫn nhà mình, tuy không thể chiến đấu nhưng về phương diện cung cấp tiền tài không ai có thể địch lại!” Milan tự hào nói.

“Quả thực, trên thế giới chỉ có 3 con kẻ ước thú quý hiếm này, một khi hợp thể với thú nhân có thể sản xuất ra kim loại hiếm, giá của nó cực cao, vì thế có thể nói kim dẫn thú là kẻ ước thú nắm giữ tiền tài của thế giới.” Hải Nhân Tư xoắn một lọn tóc hồng mềm mại, có chút khoe khoang giải thích cho La Tổ.

La Tổ đi tới, thích thú nhìn kim dẫn thú trong lòng MiLan, nếu ngày mai tới hệ dưỡng kẻ ước thú, làm quen với việc ở chung với kẻ ước thú cũng tốt.

Là bác sĩ thú y, La Tổ biết lần đầu tiên tiếp xúc nên để động vật cảm nhận mình có thiện ý, vì thế La Tổ đỡ xuống về mặt lạnh băng bình thường, vươn tay về phía kim dẫn thú, cố hết sức biểu đạt thực thân thiện.

Kim dẫn thú lúc đầu hơi nghiêng đầu, tựa hồ không rõ ý tứ La Tổ, bất quá nó có thể cảm giác được La Tổ không có ác ý, hơn nữa không biết vì sao..... hương vị trên người La Tổ truyền tới rất dễ chịu, vì thế kim dẫn thú vươn móng vuốt bé xíu của mình, gõ gõ vài cái lên bàn tay La Tổ.

5. Chương 5

Ba người còn lại trong phòng khách đều chấn kinh, Hải Nhân Tư mở miệng đầu tiên: “Bạn thân, thiên tài a, cậu có độ thân thiết với hệ kim rất cao đi? Hay có bí quyết gì?”

La Tổ không trả lời vấn đề của Hải Nhân Tư, cậu thấy kim thú dẫn đã thả lỏng cảnh giác vì thế thuận thực xoa đầu nó, kim thú dẫn thoải mái nheo mắt lại lằm bằm.

Chủ nhân của kim thú dẫn là Milan cũng nhin không được mở miệng: “Kim dẫn nhà mình bình thường rất sợ người lạ, cậu làm sao được vậy? Ngải Tổ, chức nghiệp của cậu không phải là chuyên gia hệ kim đi?”

“Không phải, tôi học hệ dưỡng kẻ ước thú.” La Tổ vừa nói xong, ba người trong phòng khách lập tức lui vài bước, bọn họ nhìn La Tổ hệt như nhìn quái vật.

“Bạn thân, lần đầu tiên mình phát giác được sức quyến rũ vô cùng chói mắt của cậu a, dám chọn hệ dưỡng kẻ ước thú đều là dũng sĩ a!” Hải Nhân Tư bật ngón cái với La Tổ.

“Cường điệu quá, không đáng sợ vậy đi.” La Tổ kì thực không biết tình huống của hệ dưỡng kẻ ước thú, cậu nói vậy để bầy Hải Nhân Tư nói rõ hơn.

Hải Nhân Tư quả nhiên bị mắc câu, hút một ngụm lạnh khí nói: “Không đáng sợ? Phải biết chức nghiệp này chính xác là tập hợp nhóm người liều mạng a, chủng loại cùng tính tình kẻ ước thú đều rất kì quái, cậu biết lúc tốt nghiệp hệ này khảo hạch thế nào không? Cậu ít nhất phải làm cho 100 chủng loại kẻ ước thú có hảo cảm với mình, ai biết đẳng cấp cỡ nào mới làm được a? Ít nhất theo số á thú mình quen, không ai dám chọn hệ này!”

“Thực vậy sao?” La Tổ nhú mày, tiếp tục nói khách sáo.

“Cậu bé, không phải bị ai lừa đi? Nên biết là cơ thể thú nhân sẽ có những thuộc tính bất đồng, bản năng của kẻ ước thú thích thân cận với người có thuộc tính giống mình, ngược lại nó rất chán ghét thuộc tính tương xích, tỉ như kẻ ước thú hệ hỏa cực kì chán ghét thú nhân hệ thủy tới gần, vì thế 100 chủng loại bất đồng khó khăn cỡ nào không? Trừ phi cậu là thứ tệ nhất trong số bỏ đi, trên người không hề có thuộc tính, mới có khả năng.” Hải Nhân Tư dùng ngón cái cùng ngón trỏ khoanh múa may.

La Tổ: “.....”

Hải Nhân Tư thấy La Tổ trầm mặc, liền làm ra bộ dáng đại ca nói: “Kiểm tra thuộc tính cơ thể chưa? Nếu cậu thuộc một trong số 5 loại thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ thì có thể từ bỏ, bây giờ chuyển hệ vẫn còn kịp, thật sự.”

La Tổ nghe vậy, nhẹ nhàng cup mi mắt, ánh sáng trong mắt chiết xạ tinh tụy mờ mịt: “Không cần, tôi muốn thử xem.”

Hải Nhân Tư thấy mình không thuyết phục được La Tổ, vì thế chỉ đành cảm thán: “Chúc may mắn, còn có nếu trụ được hệ này, nhờ giới thiệu mấy con kẻ ước thú cực phẩm ỉnh với Phân Định, không biết vì sao, tội ta lần nào kí kẻ ước cũng thất bại, đã 10 năm rồi a! Chẳng lẽ ông trời cũng ghen tị mình, không muốn mình bộc lộ tài hoa sao?”

Bởi vì cũng tới giờ cơm chiều nên ba người Hải Nhân Tư mang La Tổ tới căn tin, vừa ăn vừa nói, theo lời Hải Nhân Tư, La Tổ lại hiểu thêm về thế giới này.

Trong cơ thể kẻ thú có một loại ám vật chất, chỉ cần có loại vật chất này có thể kí kẻ ước với kẻ ước thú, có thể tới bệnh viện kiểm tra, vì thế nếu không phát sinh tình huống đặc biệt, lúc 6 tuổi kẻ thú đã có thể kí kẻ ước, bất quá phần lớn sẽ thất bại, vì 6 tuổi cơ thể cùng tinh thần rất yếu ớt.

Phần lớn mọi người sẽ thành không sau 13 tuổi, đương nhiên cũng có ngoại lệ, như Hải Nhân Tư cùng Phân Định, hai người đã thất bại hơn 10 năm là ví dụ tốt nhất.

Nếu nói kẻ thú có thể kiểm tra thể chất thông qua máy móc, thì hồn thú căn bản không thể đo lường được, linh hồn bất kể là thế giới nào cũng rất huyền bí, thế giới này cũng vậy, thú hồn chỉ có thể chỉ có thể thức tỉnh tự nhiên, một khi thức tỉnh có thể biến thân thành dã thú có sức mạnh rất lớn, có người thức tỉnh từ rất sớm, có người thì muộn hơn, bất quá căn cứ theo lịch sử ghi chép lại, nếu qua 18 tuổi thì không thể thức tỉnh nữa, La Tổ được xếp vào nhóm này.

Cơm nước xong, đoàn người quay lại kí túc xá, bởi vì ở cùng với bọn Hải Nhân Tư tốt lắm, nên dù tính cách La Tổ có chút trầm mặc ít lời nhưng bầu không khí trong kí túc xá vẫn rất náo nhiệt.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, Hải Nhân Tư vì chúc mừng La Tổ hôm nay gia nhập, nên vung tay xếp bốn cái giường chắn ở phòng khách: “Vì để Ngải Tổ có được một đêm khó quên, hôm nay chúng ta ngủ cùng nhau.”

“Mình không ý kiến.” Milan ôm kim dẫn thú, là người đầu tiên chui vào ổ chăn.

“Mình..... mình cũng vậy.....” Sắc mặt Phân Định có chút ửng đỏ, tựa hồ đang ngượng ngùng, bất quá cậu rất nhanh kéo chăn che khuất hơn nửa gương mặt.

Hải Nhân Tư là người khởi xướng lúc này cũng chui thân hình to lớn của mình vào ổ chăn, nhất thời chỉ còn mình La Tổ đứng bên cạnh cửa.

“Bạn thân, còn chờ cái gì, mau vào!” Hải Nhân Tư thúc giục.

Khóe miệng La Tổ không khỏi run rẩy một chút, hành vi hành thực sự rất ngốc, La Tổ muốn làm một người bình thường, xoay người vào phòng ngủ, bất quá lúc cậu nhìn thấy ba đôi mắt nhỏ một mực nhìn chăm chăm mình, La Tổ xấu hổ..... thỏa hiệp.

“Ha ha, bạn thân, đúng rồi, nhìn bộ dáng lạnh băng của cậu thực không ngờ lại đồng ý.” Hải Nhân Tư gác hai tay sau đầu, cười lớn nói.

La Tổ như trước trầm mặc, người trong phòng tựa hồ cũng quen rồi vì thế không để ý, tiếp tục trò chuyện, kì thực La Tổ vốn không phải người trầm mặc, tuy không nhiệt tình như Hải Nhân Tư, nhưng xã giao bình thường cậu vẫn có thể ứng phó rất tốt.

Chẳng qua hiện tại là Ngải Tổ, Ngải Tổ là một người âm trầm, vì thế cậu không thể thay đổi bất thành linh như vậy, tuy rằng người ở đây không quen Ngải Tổ, bất quá cậu luôn tin vào một điều, sơ hở vĩnh viễn dành cho người khác, cậu không có thói quen để người ta nhận ra sơ hở của mình, bất luận là tận thế hay hiện tại....

“Ai, nếu mình có thể lợi hại như Ngải Dịch tiền bối thì tốt rồi.” Phân Dịch túm chặt, vẻ mặt hi vọng.

Ngải Dịch? Đồng tử La Tổ hơi co rút, nếu cậu nhớ không lầm, đây là tên anh trai của cơ thể này, bất quá tên này khá thông dụng, nói không chừng chỉ là trùng tên.

Hải Nhân Tư lúc này cũng mở miệng: “Tiểu Phân Dịch, tin mình đi, cậu không muốn giống như anh ta đâu, thủ tịch [hội trưởng] học viện thứ 2, người máy vô huyết vô lệ trong truyền thuyết, sáu tuổi đã kí khế ước, sau đó mắc chứng rối loạn hệ thống cảm xúc, sau khi hợp thể với khế ước thú, vì không cảm nhận được đau đớn, nên thời gian hợp thể vượt mức bình thường, cuối cùng lúc phát hiện ra sinh mệnh cũng bị đe dọa, tuy bệnh viện kịp thời cứu chữa, nhưng từ đó về sau, anh không thể chia lìa với khế ước thú của mình, vì thế trong toàn bộ học viện 2, chỉ có trên trán anh có khế ước hợp thể vĩnh viễn.”

“Nghĩ lại đi, mặc dù có sức mạnh cường đại nhưng mà cái gì cũng không cảm giác được thì khác gì chết đâu?” Âm thanh Hải Nhân Tư vang lên trong bóng tối hệt như một tiếng chuông cổ, từng tiếng, từng tiếng gõ vào lòng mọi người.

La Tổ bây giờ đã có thể khẳng định người mà Hải Nhân Tư nói chính là đại ca của cơ thể này, cậu không khỏi nhớ tới ngày đầu tiên tới thế giới này, lời nói lạnh lùng của nam nhân kia....

Người máy VII sẽ đưa Ngải Tổ đi học, con lúc 6 tuổi cũng vậy.

Người máy vô huyết vô lệ sao? Thật phù hợp với hình tượng của nam nhân kia.... bất quá nó không hẳn là chuyện xấu, không có sẽ không mất đi, thực công bình.

Mãi tới khi ba người trong kí túc xá đều nhập mộng đẹp, La Tổ mới chậm rãi nhắm mắt lại, đúng là thói quen không tốt, không thể hoàn toàn thả lỏng thần kinh trước mặt người còn thanh tỉnh, rõ ràng đã không phải là tận thế.....

Bất quá quên đi, có lẽ một ngày nào đó, cậu sẽ quen với thế giới này.....

6. Chương 6

Thời gian lên lớp của học viện khế ước cùng á thú cũng không sai biệt lắm, vì thế buổi sáng La Tổ cùng nhóm bằng hữu cùng kí túc xá đi ăn sáng, sau đó chia tay tới khoa của mình, đối với chương trình học dưỡng khế ước thú, cậu vẫn khá thích thú.

Tòa nhà của hệ dưỡng khế ước thú nằm ở cuối học viện, đương nhiên điều này không có nghĩa địa vị hệ này không cao, mà vì mặt sau của học viện nối liền với khu rừng rậm nhân tạo, không ít khế ước thú hoang dã được nuôi thả ở đây.

La Tổ là tân sinh, phòng học nằm ở ban A, bất quá La Tổ tới nơi mới phát hiện, nơi này nếu nói là phòng thí nghiệm thì đúng hơn là phòng học, vì tới hơi sớm nên La Tổ đi dạo quanh một chút, trừ bỏ nơi này, ban A không còn phòng nào treo biển, những phòng khác không phải là phòng thí nghiệm thì là hóa học.

Chẳng lẽ nơi này chỉ có một lớp thôi sao? La Tổ tuy có chút nghi hoặc nhưng vẫn đi vào phòng học, lúc này trong phòng đã có vài người, bọn họ thần nhiên liếc mắt nhìn La Tổ một cái, sau đó quay đầu làm việc của mình.

La Tổ căn cứ theo hiển thị trên màn hình, tìm một vị trí trống ngồi xuống, trên màn hình ánh sáng có rất nhiều vị trí trống, vì thế có thể thấy, tỉn tức hôm qua Hải Nhân Tư nói không sai, nhân số chọn chức nghiệp này rất ít.

Mãi đến khi tiếng chuông vào học vang lên, số người trong phòng vẫn ít ỏi như khi nãy. La Tổ hơi nheo mắt, đây là tổng số tân sinh hệ dưỡng khế ước thú sao? Thật sự là con số đáng sợ.

Qua vài phút, cửa phòng học bị đẩy ra, một bóng dáng cao to bước vào, tóc đen dài tới vai, mắt kính gọng vàng, còn có đôi môi khê nhếch, tất cả cộng lại làm nam nhân mặc áo blu trắng tăng thêm vài phần nguy hiểm.

“Ồ ồ? Hôm nay lại có một gương mặt mới thực sự làm người ta hưng phấn.” Ánh mắt nam nhân xẹt qua La Tổ, sau đó nhếch môi: “Đã có người mới, tôi giới thiệu lại một chút vậy, tôi gọi là Uy Nặc, là lão sư hướng dẫn cùng tất cả các chương trình học của các trò, chương trình học của chúng ta không giống các chức nghiệp ngu xuẩn khác của á thú cần phải khổ sở với mớ tri thức lí luận, đối với chương trình học của hệ dưỡng khế ước thú, điều cần làm duy nhất là.... đánh cược tánh mạng để thực hành.”

Uy Nặc nói xong liền dẫn đầu ra ngoài, đám học trò trong phòng lập tức theo sau, sợ rằng nếu mình không theo kịp sẽ xui xẻo, xem ra hôm qua đã chịu giáo huấn, La Tổ thấy vậy cũng lập tức theo mọi người.

Xuyên qua đoạn hành lang dài, Uy Nặc dẫn mọi người tới phòng thí nghiệm hình tròn sát với rừng rậm nhân tạo. Khoảnh khắc cửa mở, ánh sáng chói lóa từ bên trong chiếu xạ ra, đám học trò có kinh nghiệm lập tức nhắm mắt lại, La Tổ phản ứng cũng không chậm, hàng năm tác chiến với tang thi đã tạo thành phản xạ cấp tốc đối với các trường hợp khẩn cấp, La Tổ theo phản xạ có điều kiện lui về phía vách tường kim loại cách đó không xa, ánh sáng bị vách tường che chắn vì thế cậu có thể nhìn thấy mọi vật.

Làm xong hết thấy, La Tổ mới ý thức được mình phản ứng quá mức, đây cũng không phải thời tận thế, cậu khẩn trương gì a? Cậu dùng tay che mặt, thở dài một hơi, thói quen này đúng là phiền phức, rất dễ làm người khác hoài nghi.

La Tổ từ bức tường bước ra, ánh sáng đã sớm tiêu thất, đập vào mắt La Tổ là phòng thí nghiệm như trong phim khoa học viễn tưởng, màn hình khổng lồ 360° chấp chờn xung quanh mọi người, một loạt ống nghiệm xếp chỉnh tề, không gian bên cạnh có một cái lồng sắt thật lớn, bên trong giam giữ hơn 10 loại khế ước thú bất đồng chủng tộc, bọn họ sử dụng các thiết bị máy móc siêu lớn, La Tổ nhìn không ra cách sử dụng.

“Tốt lắm, nơi này là phòng học của chúng ta sau này, nếu không muốn mỗi lần đều bị ánh sáng mạnh kích thích, các trò có thể mua một chiếc kính chuyên dụng dùng trong phòng thí nghiệm, mặc khác.....” Uy Nặc nói tới đây, có chút dăm chiêu liếc mắt về phía La Tổ, độ cung bên khóe môi lại tăng thêm vài phần: “Thân thủ không tồi.”

Trái tim La Tổ rung lên báo động, thật sự làm nam nhân đáng sợ, rõ ràng không hề đeo dụng cụ phòng chống ánh sáng gì nhưng vẫn thấy rõ động tác của cậu, xem ra sau này cậu phải cẩn thận hơn.

“Mặc dù có người bỏ lỡ chương trình học đầu tiên, bắt quá thực đáng tiếc, thứ đã dạy tôi sẽ không nhắc lại lần 2, vì thế tân đồng học, nếu có gì không hiểu tan học có thể ở lại hỏi tôi.” Những lời này Uy Nặc dành riêng cho La Tổ, những người khác chỉ hiểu nghĩa đen, nhưng La Tổ lại rất rõ, nam nhân này tỏ ý..... hẳn rất hứng thú trao đổi thân thủ cậu sau khi hết giờ học.

Uy Nặc đối với La Tổ chuyển từ hệ điều trị niệm lực qua rất hứng thú, bắt quá hẳn không tới mức xen việc riêng vào việc công, vì thế ẩn nút khởi động máy móc, chuẩn bị giảng bài.

Theo động tác của Uy Nặc, các màn hình ánh sáng bắt đầu tỏa sáng, trên đó là hình ảnh cuộc sống của khế ước thú, các loại khế ước thú cùng loại thường đều sống quần cư, điều này làm việc nghiên cứu của thú nhân cũng tiện lợi hơn.

Uy Nặc cá tính tuy có chút nguy hiểm, bắt quá cũng là một lão sư không tồi, ít nhất lúc truyền đạt tri thức rất cẩn thận, hơn nữa với số lượng chủng loại phong phú của khế ước thú, Uy Nặc dùng phương pháp liên tưởng làm mớ kiến thức sâu chuỗi lại, đám học trò lại càng nhớ kĩ hơn.

La Tổ vốn là bác sĩ thú y, tuy khế ước thú ở thế giới này khác trái đất rất lớn, bắt quá nguyên lí cơ bản vẫn không đổi, vì thế La Tổ tiếp thu khá nhanh.

Một tháng tiếp đó, La Tổ đã nắm một phần lớn tri thức lí luận cùng một ít kinh nghiệm thực tế, những đồng học khác cũng không kém nhiều lắm, kinh nghiệm có được đều từ 10 con khế ước thú trong phòng thí

nghiệm, thông qua phương thức quan sát và bản ghi chép, bọn họ bước đầu nắm giữ được tập tính khế ước thú.

Một tháng này, Hải Nhân Tư cùng Phân Định như thường lệ lại kí khế ước thất bại, vì thế hai người thực uể oải, mỗi ngày cứ bày ra bộ dáng khốn khổ như lão bà muốn lấy chồng.

“Bạn thân a, cậu ở hệ dưỡng khế ước thú thế nào rồi? Nhìn bộ dáng lặng lẽ của cậu chúng ta thực lo lắng a.....” Sau vô số lần thất bại, Hải Nhân Tư rốt cuộc đánh chủ ý lên người La Tổ.

La Tổ đương nhiên biết Hải Nhân Tư có chủ ý gì, vì thế cậu đáp: “Coi như thuận lợi.”

“Àn, để mình tính xem cậu ở đó bao lâu rồi.” Hải Nhân Tư đếm ngón tay, tính toán xong tinh thần uể oải của cậu lập tức phấn chấn: “Một tháng rồi a, bạn thân, cậu vào rừng rậm nhân tạo chưa?”

“Rừng rậm nhân tạo?” La Tổ nhú mày.

“Không, không có gì, bạn thân, cậu tiếp tục cố gắng tiến tới tương lai tốt đẹp được tiến vào rừng rậm nhân tạo!” Hải Nhân Tư uể oải vỗ vỗ vai La Tổ, sau đó lại ngồi xuống cạnh Phân Định bắt đầu than thở.

“Milan đâu?” La Tổ từ tuần trước đã bắt đầu thấy có chút kì quái, bình thường ba tên này luôn đi cùng nhau, chính là gần đây Milan lại không thấy bóng dáng.

“Đừng nói nữa, tên kia bị một giống cái của học viện hồn thú mê mẩn rồi, hiện tại mỗi ngày xem việc chế tạo kim loại quý để theo đuổi giống cái kia tìm niềm vui! Cái tên vô đạo đức!” Hải Nhân Tư nói xong lại thở dài.

La Tổ thấy hai người buồn bực cũng không quấy rầy nữa, mở màn hình bắt đầu làm bài tập còn lại hôm nay, rừng rậm nhân tạo sao..... khó trách cậu cảm thấy chương trình học gần đây quá suông sẻ, dựa theo lời Ai Tập Tư, còn có lời nhắc nhở của Hải Nhân Tư thì hệ dưỡng khế ước thú không đơn giản như vậy mới đúng, chính là một tháng này, không chỉ có cậu, mọi người trong lớp cũng đuối kịp tiến độ, vì thế..... khảo nghiệm thực sự đáng sợ nằm trong rừng rậm nhân tạo sao?

7. Chương 7

Dự đoán của La Tổ không sai, sau một tháng học tập, Uy Nặc rốt cuộc cũng tuyên bố bắt đầu từ hôm sau chương trình học sẽ tiến vào rừng rậm nhân tạo.

“Ha hã, thực là làm người ta kì vọng, năm nay rốt cuộc lưu lại bao nhiêu đây người.” Uy Nặc nói tới đây, khẽ đẩy gọng kính: “Tôi nghĩ các trò cũng phát hiện, trong hệ này chỉ có một lớp chúng ta, các học trưởng đâu đúng không?”

Vấn đề Uy Nặc đặt ra hiển nhiên hấp dẫn không ít học trò, La Tổ cũng không ngoại lệ, tuy tất cả mọi người đều biết tỉ lệ ghi danh vào hệ này cực thấp, nhưng theo lẽ thường mà nói, không có khả năng ngay cả một học trưởng lớp trên cũng không có, Uy Nặc đã nói trúng hồng tâm.

Uy Nặc thấy biểu tình say mê học hỏi của mọi người, khẽ nhếch khóe miệng: “Bởi vì bọn họ đều bị đào thải, tuy năm rồi không có mầm mống tốt xuất hiện, chính là có thể kiên trì tới cùng thì không được mống nào, vì thế chức nghiệp này suốt 7 năm chỉ có 1 năm nhất, hi vọng sang năm sẽ không còn tình huống này.”

“Tê——” Tất cả mọi người hút một ngụm lạnh khí, liên tục 7 năm không ai tốt nghiệp nổi? Đây rốt cuộc là khái niệm gì a? Lại còn là không qua được chương trình năm nhất, phải biết là muốn tốt nghiệp phải học tới 5 năm a! Phần lớn đám học trò đều bị đả kích, chẳng lẽ bọn họ thực sự sai lầm khi chọn hệ này?

Uy Nặc đã sớm liệu đến phản ứng này của đám học trò, vì đám học trò hằng năm đều như vậy: “Nói thật, bài học từ đầu tới giờ chỉ là tri thức nền tảng, tôi cũng cảm thấy thực nhàm chán, hi vọng tân sinh năm nay... có vài mầm mống để tôi hứng thú một chút.”

Uy Nặc nói xong, theo bản năng nhìn về hướng La Tổ, bất quá cậu tìm được một vị trí khá tốt, cơ thể hoàn toàn giấu sau đám học trò, vì thế vị lão sư có lạc thú kinh khủng này không thấy được biểu tình của La Tổ.

Uy Nặc khẽ đẩy gọng kính, ánh sáng lóe khắp phòng thí nghiệm, ánh sáng chiếu xạ từ kính mắt của anh làm tim người ta đập thình thịch, thật là thú vị, cứ nhiên núp ở một nơi làm người ta dễ dàng bỏ qua vậy sao? Đây không phải thói quen mà á thú bình thường có, có lẽ anh nên hảo hảo hỏi thăm vị học trò này một phen?

“Tóm lại bây giờ đổi ý vẫn còn kịp, không cần lãng phí thời gian quý giá của mình. Chương trình học hôm nay chấm dứt, ngày mai vẫn tập hợp ở đây, sau đó thầy sẽ dẫn các trò tiến vào rừng rậm nhân tạo, bây giờ, giải tán!”

Uy Nặc vỗ vỗ tay, cửa điện tử mở ra, đám học trò bước ra ngoài phòng thí nghiệm đều cúi đầu lại thì thầm bàn luận.

“Thực khó quá, liên tục 7 năm mà không có ai thông qua nổi, chắc mình phải đổi chức nghiệp quá.”

La Tổ không gia nhập đám học trò đang bàn luận, một mình rời khỏi phòng học, lãng phí thời gian ở đây, không bằng hỏi thăm vài tin tức từ Hải Nhân Tư, từ lần nói chuyện trước xem ra Hải Nhân Tư biết không ít tình báo về rừng rậm nhân tạo.

Lúc La Tổ trở lại kí túc xá, Hải Nhân Tư cùng Phân Định đã đang nằm trên sofa ngoài phòng khách mà than thở, hai người này lại kí kết ước thất bại.

“Hải Nhân Tư, cậu biết gì về rừng rậm nhân tạo?” La Tổ trực tiếp hỏi.

“Bạn thân, cậu rốt cuộc cũng tiến vào đó?” Hải Nhân Tư bật dậy, cào cào mái tóc đỏ au: “Cậu hỏi đúng người rồi, trong số kẻ thú bây giờ còn ai biết rừng rậm nhân tạo hơn mình cùng Phân Định a? Bởi vì vẫn kí kết ước thất bại, mình tới nơi quý quái đó không dưới 100 lần, đương nhiên, để có tin tức có giá trị về kẻ ước thú, mình cũng thu thập không ít tình báo a.”

Hải Nhân Tư nói tới đây, nét mặt có chút tự hào: “Rừng rậm nhân tạo chia làm 99 khu, dựa theo các trò game thì chia thành 99 bản đồ, 1-10 là khu vực an toàn, 11-30 là nguy hiểm thấp, 31-60 là nguy hiểm trung bình, 61-80 là nguy hiểm cao, 81-98 là cực kì nguy hiểm. Nói ra cũng xấu hổ, mình với Phân Định toàn loanh quanh trong khu 1-10, vì thế không thể cung cấp thông tin cho cậu về các khu vực sâu hơn.”

“Không sao, tin tức này đã rất có giá trị, nhưng mà hình như cậu chưa nói phân loại của khu 99.” La Tổ nhướn mi.

“A, nơi này không có tin chính xác.” Hải Nhân Tư thả tay nói: “Truyền thuyết nói đó là chỗ ở của kẻ ước thú cấp siêu S, cự long, bắt quá chưa ai chứng thực được.”

“Như vậy sao..... cảm ơn cậu.” La Tổ sắp xếp lại mớ tin tức nghe được, nếu Hải Nhân Tư nói thật, như vậy ngày mai Uy Nặc cao lắm cũng chỉ dắt bọn họ tới khu 1-10, nếu vào sâu hơn, với năng lực của bọn họ hiện tại không thể ứng phó nổi.

“Không khách khí, chúng ta là anh em tốt.” Hải Nhân Tư nhe răng cười.

Đối mặt với thiếu niên tóc đỏ luôn hăng hái không biết mệt này, La Tổ bảo trì trầm mặc.

Hôm sau, lúc tới phòng thí nghiệm, nhân số chỉ còn không tới mười người, mãi tới lúc tiếng chuông vào học vang lên, số người vẫn không thay đổi.

“Àn? So với tôi nghĩ thì đông hơn.” Uy Nặc đã sớm đoán được kết quả như vậy, hôm qua anh cố ý nói những lời kích thích cũng vì mục đích này, những tên từ đầu đã không đủ kiên định thì không bằng sớm từ bỏ.

“Đi theo tôi, mấy tên có cốt khí.” Uy Nặc dắt mọi người tới cửa vào rừng rậm nhân tạo, lối vào là một bộ siêu não khổng lồ, nó hỏi Uy Nặc muốn tiến vào khu vực nào, La Tổ lúc này xác định tin tức của Hải Nhân Tư cung cấp hoàn toàn chính xác, rừng rậm nhân tạo quả thực có 99 khu.

Uy Nặc thuận tiện chọn khu 1-10, khu an toàn, kẻ ước thú khu vực này tính cách đa số rất hòa bình, lực công kích cũng thấp, bình thường sẽ không chủ động công kích thú nhân.

“Tuy nơi này là khu an toàn, bắt quá lát nữa vẫn phải theo sát tôi, nếu không tôi không đảm bảo sẽ không phát sinh chuyện gì.” Uy Nặc cầm bản thực nghiệm, đi đầu dẫn đường, La Tổ cùng đám học trò theo sát phía sau.

“Đây là khu vực đầu tiên, nơi này có hơn mười loại khế ước thú, trong lúc tiến vào khu vực thứ hai, sẽ gặp các loại khế ước thú, bây giờ cầm bản thực nghiệm của các trò, ghi lại tên cùng tập tính khế ước thú nhìn thấy, các trò đã hiểu vì sao lúc giảng bài tôi không chiếu hình ảnh đi? Chính là để khảo sát năng lực của các trò, mặc khác nếu gặp khế ước thú không thể xác định, cho phép tiếp xúc, bắt quá hậu quả tự gánh chịu.”

Uy Nặc nói xong, liền tiếp tục đi tới trước, không bao lâu sau bọn họ gặp phải loại khế ước thú đầu tiên, loại này cả người đầy lông xù, như một cục len vậy, phía sau là cái đuôi thật dài, đa số học trò nhìn thấy đều lập tức viết ra đáp án, bởi vì đặc điểm nhận dạng loại khế ước thú này quá rõ ràng, chỉ có một số ít người không nhận ra.

Càng thâm nhập sâu vào rừng, càng có không ít người vò đầu bứt tai, La Tổ không phải không viết được đáp án, bắt quá cậu có chút để ý..... cuộc khảo hạch này quá bình ổn, làm người ta có dự cảm sự tình không đơn giản như vậy.

Mọi người rất nhanh thông qua khu vực đầu tiên, Uy Nặc cơ hồ không cấp nhiều thời gian quan sát, chỉ lướt qua thật nhanh, khu 2 cũng không khác khu 1 lắm, cơ bản đều là đám khế ước thú thể hình nhỏ, mọi người như trước an toàn vượt qua.

Lúc này, đám học trò đã bắt đầu thả lỏng, trừ bỏ quan sát khế ước thú, bọn họ không còn khẩn trương, thỉnh thoảng còn tán gẫu vài câu, Uy Nặc nhìn thấy chỉ cười lạnh một tiếng, không phát biểu ý kiến gì.

“A, đây là thứ gì? Đen đen, thật xấu xí!” Một á thú giống đực đang nói chuyện phiếm đột nhiên kêu lớn, người bằng hữu bên cạnh hắn cũng xui xẻo dính theo, hai người luống cuống tay chân vẫy cái nui màu đen hình cầu.

“Đi đi, tránh ra, rốt cuộc là thứ gì a, thật kinh tởm!” Á thú vừa nói ra câu này, nhóm sinh vật màu đen vốn đang trêu đùa đột nhiên xông xáo, vốn chỉ có một quả cầu đen dần dần biến lớn, đám học trò khác, tính cả La Tổ thấy vậy lập tức lùi về sau.

Quả cầu đen khổng lồ bạo liệt một phát, chất lỏng đen xì văng khắp nơi, vì đề phòng chất lỏng kia tổn thương mình, mọi người đều che mặt lại, lúc mở mắt ra nhìn, quả cầu đen kia đã khôi phục bộ dáng một nhóm thú nhún nhảy, mà hai vị đồng học kia đã nửa sống nửa chết ngã xuống đất.

“Hai người nốc ao!” Uy Nặc nói không chút biểu cảm: “Không cần biết là khế ước thú loại nào, nhưng đây là khu vực của các loài quần cư, có lẽ lực công kích của chúng không mạnh, bắt quá nếu hợp thể lại... hậu quả các trò cũng thấy rồi.”

“Nhưng mà..... vì cái gì đám hắc cầu lại đột nhiên công kích Ngải Sâm cùng Thái Tư?” Đám học trò khó hiểu nhìn nhau.

“Đúng vậy, vì cái gì?” Uy Nặc dứt tay vào túi áo, hứng thú nhìn về phía La Tổ: “Có thể nói đáp án của trò không? Cao tài sinh từ hệ điều trị niệm lực chuyển qua, Ngải Tổ.”

Âm thanh Uy Nặc vừa phát ra, những người khác đều không thể tin mà kêu lớn: “Sao có thể?”

“Cậu ta điên rồi sao? Cư nhiên chuyển từ chức nghiệp tốt nhất của học viện á thú tới hệ này?”

Đối mắt với ánh mắt nóng rực của mọi người phóng tới, biểu tình La Tổ vẫn không có biến hóa gì lớn, tác chiến nhiều năm với tang thi đã quen với ánh mắt cơ khát, vì thế đám ánh mắt tò mò này làm gì đủ trình độ làm cậu động dung, dù sao Ngải Tổ vốn là một người âm trầm, cậu biểu hiện như vậy cũng không có gì kỳ quái.

La Tổ hé miệng, giả làm bộ dáng có chút quái gở, trầm giọng nói: “Là ác ý, đừng tỏ ra ác ý với khế ước thú, chúng nó không có chỉ số thông minh như thú nhân, nhưng cũng vì vậy mà cảm giác hi nộ của chúng nó càng nhạy bén hơn, đây là bản năng của khế ước thú.”

“Không tồi.” Uy Nặc búng tay nói: “Đừng tưởng chỉ dần dần thức ăn là có thể hối lộ khế ước thú, các người phải dùng tâm linh cảm ứng với chúng, cảm thụ tâm tình của chúng, chỉ như vậy khế ước thú mới chấp nhận các người gần gũi, hai tên ngu ngốc khi này đã mất đi cơ hội ở lại hệ này, được rồi, chúng ta tiếp tục đi tới.”

Cảm thụ suy nghĩ cùng tâm tình của chúng sao? La Tổ không thể không thừa nhận, tuy tính cách Uy Nặc có chút nguy hiểm, bất quá đối với kẻ ước thú lại rất thực tình.

La Tổ vừa định đi tiếp thì đại não cậu đột nhiên đau nhức, bản thực nghiệm trong tay rớt xuống, sao lại thế này, cảm giác này.....giống như lần đó ngày tận thế ập tới.....

La Tổ xoay người, giữa một rừng hắc cầu trên không trung, trong vô số hắc cầu dường như La Tổ nghe thấy một âm thanh.....

“Đau quá, đau quá.....”

Cơ hồ là theo bản năng, La Tổ chịu đựng cơn đau trong đại não, chậm rãi vươn tay, bắt được một viên cầu màu đen be bé, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, năng lực này, cậu nằm mơ cũng không quên, năng lực có thể kết nối với sinh vật, nếu không phải có loại năng lực này cậu cũng không thể dùng ý thức điều khiển nhóm động vật, cũng không thể chung tay tác chiến với chúng, càng không thể tồn tại một thời gian dài như vậy trong thời kì tận thế..... thật không ngờ, cho dù có được tân sinh, năng lực này vẫn đi theo cậu, này xem như..... là số phận sao?

Vì quá đau đớn, La Tổ thống khổ ôm lấy mặt mình, bất quá tay kia cậu cẩn thận ôm lấy tiểu hắc cầu, lúc này đám người cũng cảm giác không thích hợp.

Uy Nặc là người đầu tiên chạy tới bên cạnh La Tổ, hẩn ngồi xổm xuống, nhíu mày: “Làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào?”

“Không, nó..... hình như bị thương.....” La Tổ gian nan đưa tiểu hắc cầu trong lòng cho Uy Nặc.

Uy Nặc nhìn một điểm đỏ nhỏ xíu trên làn da tiểu hắc cầu, đồng tử không thể tin mà co rút: “Trò.....”

‘Ầm’ Uy Nặc còn chưa kịp hỏi, La Tổ đã ngã xuống đất.

“Lão sư..... Ngải Tổ ngất xỉu rồi, làm sao bây giờ?” Đám học trò có chút bối rối.

“Khẩn trương cái gì? Khảo hạch hôm nay đã xong, đỡ cậu ta đi theo tôi.” Uy Nặc cường chế nỗi khiếp sợ trong lòng, đến tận cùng là loại năng lực nào mới có thể phát hiện ra hắc cầu bị thương trong một rừng hắc cầu kia? Cho dù là anh cũng không làm được, loại tiềm lực này quả thực chưa bao giờ nghe thấy..... chẳng lẽ, anh thật sự nhặt được bảo vật sao?

8. Chương 8

Lúc La Tổ tỉnh lại, lọt vào tầm mắt là trần nhà trắng tinh, cậu che mặt chậm rãi ngồi dậy.

“Trò rất cuộc cũng tỉnh lại, học trò thân ái.” Uy Nặc bắt chéo hai chân ngồi trên sô pha.

“Nơi này là.....” La Tổ ít nhiều cũng đoán được, bất quá cậu vẫn muốn xác định lại.

“Không nhớ sao? Trò té xỉu trong rừng rậm nhân tạo, đây là bệnh xá của hệ điều trị niệm lực.” Uy Nặc nói tới đây, bên cạnh cửa vang lên một âm thanh khác.

“Sao rồi, tỉnh rồi sao?”

Người tới La Tổ cũng không xa lạ, là chủ nhiệm cũ của cậu, lão sư hệ điều trị niệm lực An Khải Tư, An Khải Tư tiến vào bệnh xá xong, cũng không chú ý nhiều tới La Tổ mà đi tới giao báo số liệu cơ thể La Tổ cho Uy Nặc: “Báo cáo mới ra lò đây, học trưởng.”

“Làm phiền cậu, tiểu An.” Uy Nặc nhận báo cáo xong liền lật ra xem, nhưng La Tổ lại có hứng thú với xưng hô ‘học trưởng’ hơn.

Tốc độ Uy Nặc xem tư liệu rất nhanh, anh ngẩn đầu phát hiện ánh mắt La Tổ cứ chăm chăm chuyển giữa mình và An Khải Tư, Uy Nặc liền hiểu ra ý tứ của La Tổ, anh cười khế: “Thế nào, chẳng lẽ tôi chưa nói sao? Tôi là đàn anh của chủ nhiệm cũ của trò.”

“.....” La Tổ cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân nam nhân này từ đầu cứ chăm chăm vào mình, cậu liếc mắt nhìn tư liệu trên tay Uy Nặc, thản nhiên hỏi: “Về em sao?”

“A, cùng người thông minh nói chuyện tiết kiệm không ít sức lực a.” Uy Nặc lắc lắc tư liệu trong tay nói: “Tôi rất hiểu kì, vì sao trò có thể chuẩn xác tìm được con bị thương kia trong hàng ngàn hàng vạn con hắc cầu khác, vì thể thừa dịp trò hôn mê liền nghiên cứu một chút, bất quá kết quả thực làm người ta ngoài ý muốn.”

“Hóa ra ý kiến của đương sự có thể bị bỏ qua sao?” La Tổ nhú mày, tuy rằng biết việc làm của Uy Nặc không có gì đáng trách, nhưng đổi lại là ai khác tự nhiên bị nghiên cứu cơ thể cũng cảm thấy khó chịu.

“Trò xác định chúng ta cần cải cộ về phần đề này?” Uy Nặc tựa tiểu phi tiểu nói.

“Thầy có thể tiếp tục.”

“Thực thú vị.” Uy Nặc đã sớm đoán được, vì thế anh nói tiếp: “Số liệu cơ thể trò đều bình thường, không có nguyên tố gì dư thừa, có thể nói là cơ thể á thú giống được bình thường nhất, bất quá như vậy càng làm tôi tò mò hơn.”

“Loại năng lực này.... rốt cuộc trò đã làm thế nào? Người có thể cảm nhận được cảm xúc của khế ước thú sao?” Uy Nặc nói tới đây, đôi lam mâu dưới thấu kính có chút cuồng nhiệt.

La Tổ nhanh chóng chỉnh lí suy nghĩ, sau đó cậu cúi đầu, nói ra đáp án mình đã chuẩn bị tốt: “Em không nhớ rõ, chính là.... loáng thoáng có cảm giác như vậy.”

“Loáng thoáng sao.....” Uy Nặc vuốt cằm: “Tôi có tra qua ở thư viện trường, lịch sử cũng không phải chưa từng có thú nhân như vậy xuất hiện, từng có một hồn thú tên là Nặc Duy có năng lực này, bất quá hẳn nhờ năng lực của hồn thú trong cơ thể mới có thể câu thông với các loại khế ước thú khác, nhưng trò thì hoàn toàn bất đồng, vì thể theo phỏng đoán trước mắt của tôi thì có 2 tình huống, thứ nhất là dụng cụ của chúng ta không đủ tiên tiến để kiểm tra được nguyên tố biến dị, hai là trong cơ thể trò có thú hồn chưa thức tỉnh.”

“Không thể là loại thứ 2, em đã qua độ tuổi thức tỉnh thú hồn.” La Tổ bình tĩnh gạt bỏ suy luận thứ 2.

“Quả thực tôi cũng không nghĩ là loại 2.” An Khải Tư là một chuyên gia trong lĩnh vực điều trị niệm lực, hẳn tựa vào tường nhân nhĩ nói ra suy luận của mình: “Hơn nữa nếu trong cơ thể Ngải Tổ thật sự có thú hồn thì khả năng lớn nhất là tử hồn.”

“Tử hồn?” Đây là lần đầu tiên La Tổ nghe thấy loại này.

“Chính xác, có vài thú nhân lúc bé sẽ xuất hiện các năng lực đặc biệt, thú nhân có năng lực này sẽ được chúng ta phán đoán là có thú hồn tồn tại, số thú nhân này, phần lớn sẽ thức tỉnh trước độ tuổi trưởng thành, nếu thú hồn không thể thức tỉnh, chúng ta gọi nó là tử hồn.”

“Tử hồn.....” La Tổ không tiếp thu chuyện cơ thể mình tồn tại thứ này, bởi vì năng lực của cậu được mang theo từ kiếp trước, cậu không thể nói bí mật này cho bất cứ ai, vì thể Uy Nặc hay An Khải Tư muốn nói thế nào cũng được.

“Ha hã, mặc kệ thế nào đi nữa, đây cũng là chuyện tốt không phải sao?” Uy Nặc ôn nhu vỗ vai La Tổ, ngữ điệu ấm áp như gió xuân: “Lão sư thực chờ mong biểu hiện kế tiếp của trò, vì thể phải mau dưỡng hết thương tích, biết chưa?”

“.....” Nếu là trước kia, La Tổ nhất định sẽ ới chết mất, nụ cười của Uy Nặc nhìn là biết giả dối, bất quá vì nghĩ tới tính cách của cơ thể này, La Tổ vẫn duy trì trầm mặt.

“Tiểu An, học trò của tôi đành phải nhờ cậu, cố chăm sóc nó, bây giờ nó là tài sản quan trọng của tôi a.” Uy Nặc quay đầu nhìn An Khải Tư.

An Khải Tư mỉm cười: “Yên tâm, học trưởng, tốt xấu gì Ngải Tổ cũng là nửa học trò của tôi, hướng chỉ cậu ta chỉ quá mệt mỏi thôi, nghỉ ngơi hai ngày là được.”

“Tốt lắm, vậy ngày mốt tôi tới đón trò, tôi về trước.” Uy Nặc đưa lưng về phía An Khải Tư cùng La Tổ phát tay, bóng dáng mặc blu trắng chậm rãi biến mất trong tầm mắt hai người.

La Tổ một lần nữa nằm lại giường, An Khải Tư cũng có lớp vì thế anh ủy thác cho nhân viên trong bệnh xá, trước lúc đi, An Khải Tư đột nhiên hỏi: “Trò đã sớm biết mình có thiên phú này nên mới chuyển qua hệ dưỡng khế ước thú sao?”

Trả lời An Khải Tư là tiếng hít thở có quy luật của La Tổ, bất quá An Khải Tư không để ý mà đi tới cửa: “Học trưởng từng là thiên tài của hệ điều trị niệm lực, trò biết vì sao anh lại chọn hệ dưỡng khế ước thú không?”

“.....” La Tổ biết thời điểm này tốt nhất là bảo trì trầm mặc, bởi vì đối phương cần nhất là một người biết lắng nghe.

“Anh không có thiên phú như trò, anh chọn hệ dưỡng khế ước thú chỉ vì một lí do thực buồn cười.” An Khải Tư nói tới đây, có chút trào phúng mỉm cười: “Anh nói, anh muốn nhìn thấy cự long.”

“Vì loại sinh vật truyền thuyết này mà học trưởng không chút do dự từ bỏ vầng hào quang, thầy căn bản không thể hiểu nổi, thật sự là ngu xuẩn.”

Sau vài giây trầm mặc ngắn ngủi, La Tổ rốt cuộc mở miệng: “Thầy thích thầy ấy?”

Nếu không phải vậy, La Tổ thật sự không thể hiểu vì sao An Khải Tư lại nói chuyện này với mình, thế giới này trên bàn tay giống cái sẽ có dấu ấn, mà Uy Nặc hiển nhiên không có, không chỉ Uy Nặc, tất cả học trò đều không có, vì thế An Khải Tư là giống cái, thích Uy Nặc cũng không phải không có khả năng.

“Trò nói đùa với thầy sao?” Âm thanh An Khải Tư có chút tự giễu: “Tháng sau thầy sẽ kết hôn.”

“.....”

“Thầy nói với trò nhiều như vậy, chỉ vì một điều, nếu trò thực sự có năng lực câu thông với khế ước thú thì bất luận học trưởng dự dõ thể nào, trò cũng đừng đáp ứng cùng anh ta tới chỗ cự long.”

“Thầy tin vào truyền thuyết?”

“Không phải vấn đề tin hay không, khu vực 99 rất nguy hiểm, thân là học đệ khiêm bạn tốt, thầy chỉ không hi vọng anh ta chết ở một nơi thầy không tìm được, đương nhiên, trò cũng vậy.”

“Em chỉ là nhân tiện thôi sao?” La Tổ đột nhiên cảm thấy buồn cười.

“Không cần hoài nghi sự quan tâm của lão sư dành cho học trò, thầy phải lên lớp, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

An Khải Tư rời đi, La Tổ nằm trên giường, cậu nhìn chăm chăm trần nhà nhợt nhạt, chậm rãi nhắm mắt lại, có thứ gì đó đang nổ tung trong đầu, giờ phút này, năng lực hoàn toàn khởi động, cho dù khoảng cách khá xa, cậu vẫn có thể cảm nhận được tin tức mong manh truyền tới từ rừng rậm nhân tạo, là hỉ nộ ái ố của khế ước thú truyền tới, còn có thể giới trong mắt bọn nó, chỉ có hai màu trắng đen, giới hạn vô cùng rõ rệt, thuần khiết tới mức làm người ta sợ hãi.

Lúc La Tổ mở mắt ra, cảm giá cuộn cuộn không ngừng truyền vào đầu đã biến mất không thấy nữa, trước mắt vẫn là bệnh xá nhợt nhạt, giống như thế giới trắng đen rõ ràng kia chỉ là một cảnh trong mơ.

La Tổ nhìn về phía cửa, so với động vật, con người quả thực rất phức tạp, bất luận là ngày tận thế đầy huyết tinh và tuyệt vọng, hay thế giới thú nhân hòa bình này.....

Từ từ, La Tổ đột nhiên nhớ tới một chuyện, vừa nãy cậu quên hỏi con khế ước thú bị thương thế nào, thân là bác sĩ thú y cậu hỏi hặn không thôi, quả nhiên không nên nghe nhiều tin tức bất quá như vậy....

9. Chương 9

La Tổ cũng không muốn hao phí thời gian ở bệnh xá, bất quá cho dù nói gì thì nhân viên chăm sóc cũng không để cậu đi, vì thế La Tổ chỉ có thể bất đắc dĩ dùng thiết bị gửi tin cho bọn Hải Nhân Tư biết, La Tổ cũng không nói mình bị té xỉu, chỉ bảo tối nay có việc nên không trở về.

Hải Nhân Tư nhận được tin xong lập tức hồi âm, tên này viết cái biểu tình đáng khinh, sau đó nói: bạn thân, đều là giống đực, ta biết mà!

Khóe mắt La Tổ không khỏi co rút, trong đầu người này ngoại trừ mấy thứ suy nghĩ dơ bẩn này không còn gì khác sao? La Tổ bất đắc dĩ thở dài, tắt màn hình ánh sáng trên tay, một lần nữa nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Tối tối cậu nhận được điện thoại của Mễ Duy, sau khi cậu đổi chức nghiệp, Mễ Duy rất thường gọi điện hỏi thăm, tuy lần nào cậu cũng ‘ân, a’ linh tinh cho có lệ, bất quá Mễ Duy vẫn không biết chán.

“Tổ Tổ, nếu ở trường gặp khó khăn, nhớ phải tìm anh trai con, tốt xấu gì nó cũng là thủ tịch học viện 2, nó có thể giúp đỡ con.”

“Ân.”

“Ở trường con có bị khi dễ không?”

“Không có.”

“Ở cùng các học sinh khác thế nào?”

“Tốt lắm.”

“Tổ Tổ, con đang trả lời có lệ với ba ba sao?”

“.....” La Tổ biết Mễ Duy quan tâm mình, chính là cậu không biết làm thế nào ứng phó với loại quan tâm không thuộc về mình thế này.

“Được rồi, ba ba không quấy rầy con, nhớ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sau khi ngắt điện thoại, La Tổ đột nhiên có cảm giác buồn cười, có lẽ trong cuộc u mê thật, ngay cả cậu là ngoại nhân cũng có thể nhận ra chuyện tìm Ngải Dịch hỗ trợ là không có khả năng, nhưng Mễ Duy lại không ý thức được, bất quá quên đi, đây không phải chuyện cậu cần để ý.

Ngủ một đêm thật ngon, sáng sớm hôm sau, La Tổ không quan tâm tới nhân viên chăm sóc ngăn cản, dùng thái độ cường ngạnh rời khỏi bệnh xá, cậu không có hứng thú lãng phí hai ngày ở nơi này.

Bởi vì bệnh xá này của học viện 3, vì thế nhân viên chăm sóc đều là á thú, cho dù năng lực câu thông của La Tổ vẫn chưa thức tỉnh, đám á thú này vẫn không phải đối thủ của cậu, nhân viên chăm sóc rơi vào đường cùng chỉ có thể gửi tin cho hai vị lão sư An Khải Tư cùng Uy Nặc.

La Tổ rời khỏi bệnh xá xong liền về kí túc xá một chuyến, Hải Nhân Tư, Milan cùng Phân Dịch đều lên lớp cả, La Tổ vọt vào tắm rửa, sai đó tới căn tin ăn sáng, hoàn thành hết thấy cậu mới nhận được tin nhắn Uy Nặc gửi tới.

La Tổ vội vàng đảo mắt nhìn màn hình, ý của Uy Nặc là nếu cơ thể đã tốt thì sớm quay lại lớp học.

La Tổ cũng có chút nhớ thương con khế ước thú bị thương ngày đó, vì thế cậu vội vàng chạy tới phòng thí nghiệm, bất quá nơi đó không còn ai, vì thế La Tổ đi tới lối vào rừng rậm nhân tạo, địa điểm học của hệ này rất dễ suy đoán, không phải phòng thí nghiệm thì chính là rừng rậm nhân tạo.

Trên đường tới La Tổ gửi thư cho Uy Nặc, bởi vì cậu không có quyền hạn tiến vào rừng rậm nhân tạo, vì thế Uy Nặc phải tới cửa dẫn cậu vào.

“Cứ nhiên để lão sư chờ, tên học trò này cũng quá lớn gan đi, theo tôi vào, xem xem năng lực của trò hôm nay còn dùng được không?” Uy Nặc tuy nói vậy, nhưng trên mặt không hề có biểu tình tức giận, La Tổ cũng hiểu, nếu cậu còn giá trị lợi dụng, Uy Nặc sẽ không dễ dàng trở mặt như vậy.

“Con hắc cầu kia thế nào rồi?” La Tổ rốt cuộc cũng hỏi vấn đề mình luôn quan tâm.

“Chỉ bị tiểu thương mà thôi, lần đó hợp thể bạo tạc để lại di chứng, tuy da chỉ bị thương những vết li ti, nhưng lại rất đau đớn.” Uy Nặc nói tới đây, khẽ đẩy gọng kính: “Nếu năng lực của trò là cảm giác, như vậy rất có thể cảm nhận được cơn đau kịch liệt của nó ngày đó.”

“.....” Đau đớn sao? La Tổ trầm mặc không nói, Uy Nặc đã quen với phản ứng của cậu, vì thế cũng không cảm thấy có gì không đúng.

“Chúng ta đi khu mấy?” La Tổ đi theo Uy Nặc qua vài khu vực, có chút nghi hoặc hỏi.

“Khu 10, các học trò khác đang ở đây.” Bước chân Uy Nặc rất nhanh.

“Để học trò khác một mình ở đó có vấn đề gì không?” La Tổ nhướn mi.

“Ha ha.” Uy Nặc cười khẽ, độ cung bên môi khẽ nhếch lên nguy hiểm: “Yên tâm, tốt lắm, không chết được đâu.”

“.....” La Tổ trầm mặc, trong lòng cậu thầm bi ai cho đám học trò của Uy Nặc, đương nhiên, trừ cậu ra.

Uy Nặc thấy La Tổ trầm mặc, tựa tiểu phi tiểu nói: “Tựa hồ trò có ý kiến với hành động của tôi.”

“Không có.” La Tổ vẫn không có biểu tình gì, dưới lớp tóc đen tuyền, ánh mắt có chút âm u không rõ.

“Là học trò tôi chờ mong nhất, hi vọng trò hiểu được, đây là thế giới mạnh được yếu thua, chưa bao giờ thay đổi.”

La Tổ vẫn không trả lời, biểu tình đạm mạc theo sau Uy Nặc, khu 10 ở ngay trước mắt, Uy Nặc nhập mật mã xong, cánh cửa điện tử chậm chậm mở ra, La Tổ dẫn đầu bước vào, đám cây cỏ dưới chân cậu phát ra tiếng ‘sàn sạt’.

Một giây Uy Nặc còn chưa bước vào khu 10, cách một lớp cửa điện tử, âm thanh La Tổ có chút trầm làm người ta hít thở không thông: “Nếu không cho bọn họ cơ hội, làm thế nào biết được bọn họ có khả năng trở nên mạnh mẽ hay không?”

Uy Nặc giật mình, lập tức bật cười, anh bước qua cửa điện tử, có chút thích thú nói: “Đây là kinh nghiệm đúc kết của người?”

Gió nhẹ thoảng qua, âm thanh sàn sạt quanh quẩn khắp khu rừng, sau phút trầm mặc ngắn ngủi, La Tổ mở miệng: “Không, đây chỉ là một hi vọng xa vời.”

Ngày tận thế khi đó, rất nhiều người căn bản không kịp phản ứng đã mất đi sinh mệnh, bằng hữu cậu cũng nằm trong số đó, những người đó không hề có cái gọi là cơ hội, cũng không có được cái gọi là thời gian, vì thế bọn họ không thể chứng minh mình là một người mạnh mẽ.

“Quả thật là hi vọng xa vời.” Uy Nặc thích thú nhìn chăm chăm vào bóng dáng La Tổ, bất quá anh không nói thêm gì, tiếp tục dẫn đường.

Diện tích khu 10 cũng không quá lớn, vì thế bọn họ nhanh chóng tìm được đám học trò, bọn họ quả nhiên gây họa, vài người bị khế ước thú hệ lôi điện làm hôn mê, vì thế đám học trò còn lại thấy Uy Nặc lập tức kích động nhào tới.

“Lão sư, rốt cuộc thầy cũng tới.”

“Chúng ta không biết nên làm gì bây giờ, rõ ràng không phát ra ác ý với đám khế ước thú này nhưng chúng nó lại đột nhiên phát động công kích.”

Uy Nặc ngồi xổm xuống, kiểm tra sơ qua tình huống đám học trò ngất xỉu, sau đó hỏi: “Gửi tin cho bệnh xá chưa?”

“Vừa gửi xong.”

“Vậy còn khẩn trương gì chứ? Chờ bệnh xá tới đây rình người đi là được.” Uy Nặc không chút cảm xúc nói: “Người còn lại tiếp tục theo tôi.”

La Tổ không nói gì, chỉ cảm thụ tình tự đám khế ước thú xung quanh một chút, phần lớn bọn nó đều rất sung sướng, có mấy con còn bày ra biểu tình tiếc hận.

La Tổ quay đầu nhìn, cậu rốt cuộc hiểu được vì sao đám học trò kia bị chích điện tới hôn mê, vì đám khế ước thú này muốn tìm người chơi với mình, mà mấy thú nhân này lại rất có hảo cảm với khế ước thú hệ điện, vì thế bất hạnh bị nắm đầu.

Vì thế không chế hảo cảm cũng là một kĩ thuật sống sao? La Tổ thầm ghi nhớ điều này, sau đó tiếp tục theo sau cước bộ Uy Nặc, lúc La Tổ tiến vào vùng cây cối tiếp theo, nhìn thấy một bóng dáng vàng chói quện thuộc, đôi mắt cậu trừng to không thể tin được, đột nhiên thốt lên: “Pikachu? !”

Kì thực không thể trách La Tổ khiếp sợ như vậy, bởi vì sinh vật trước mắt thực sự rất giống pokemon Pikachu, bản thân La Tổ tuy không xem nhiều về bộ phim hoạt hình pokemon nhưng nhân vật nổi tiếng như Pikachu không có khả năng nhận sai!

Cơ thể màu vàng này, còn có hai cái lỗ tai thỏ thật dài, hai điểm đỏ đáng yêu trên gò má.... sau lưng còn có cái đuôi tia chớp, quả thực căn bản không có gì khác với Pikachu trong trí nhớ của cậu.

“Thực đáng tiếc, đáp sai rồi, tên của nó là la mật khâu.” Lời nói của Uy Nặc làm La Tổ lấy lại chút thần trí sau cơn kinh hoảng.

“Khế ước thú hệ điện?” Suy nghĩ của La Tổ vẫn còn chìm đắm trong kĩ năng ‘mười vạn Volt’ của Pikachu.

Uy Nặc nghe vậy, rút cuộc nhú mày: “Tri thức căn bản của trò học được chạy đi đâu rồi? La mật khâu là khế ước thú hệ thổ.”

“.....” La Tổ rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh, xem ra đây chỉ là trùng hợp, thế giới này có rất nhiều chủng loại khế ước thú, vì thế có sinh vật cùng loại như ‘Pikachu’ cũng không có gì kì quái.

Lúc sau, La Tổ lại thấy vài loại khế ước thú giống như pokemon, trong đó có một loại khế ước thú béo béo tròn tròn có màu hồng nhạt rất giống Jigglypuff, bất quá năng lực của nó không phải thổi miên người ta bằng tiếng ca, mà là trọng lực.

Nếu không phải La Tổ đã tìm hiểu thế giới này trước thì cậu thực sự có ảo giác mình đang tiến vào thế giới pokemon, vì hạn chế trí nhớ kiếp trước ảnh hưởng tới mình, vì thế cậu ghi chú lại thật cẩn thận, để tránh tương lai lại gây ra chuyện cười như hôm nay.

10. Chương 10

Khoảng thời gian tiếp theo, La Tổ đều cùng đám khế ước thú la mật khâu có hình dáng như Pikachu vượt qua ở phòng thí nghiệm, bởi vì đầu đề mới mà Uy Nặc đặt ra là phải nắm giữ tập tính của một loại khế ước thú.

Bị trí nhớ kiếp trước ảnh hưởng, La Tổ đương nhiên lựa chọn la mật khâu, cậu tìm một bé la mật khâu có hảo cảm cao nhất với mình để mang ra khỏi rừng rậm nhân tạo, dùng đầu đề làm lí do nên La Tổ căn bản cũng không mất nhiều khí lực để xin phép.

La Tổ đặc cho bé la mật khâu be bé này là Tiểu Hoàng, tuy tên gọi này không có tiêu chuẩn cho lắm, bất quá la mật khâu có tên vẫn thực vui sướng, khế ước thú nơi này cũng giống như sủng vật kiếp trước, có tên riêng là chuyện vô cùng đáng giá.

La Tổ cùng Tiểu Hoàng ở chung không tồi, Tiểu Hoàng là khế ước thú hệ thổ, không hợp thể nên nó chỉ có chút năng lực tạo hình đơn giản, năng lực này giúp La Tổ làm được không ít việc, nhất là lúc cậu thiếu các dụng cụ thí nghiệm.

“Thu thu~” Tiểu Hoàng vươn móng vuốt màu vàng bé xíu của mình, làm số công cụ của La Tổ được bọc thêm một tầng gai mỏng, làm xong, Tiểu Hoàng đắc ý hếch cái đầu nhỏ, bộ dáng ‘ta thực thông minh, mau khích lệ ta đi’.

La Tổ cười khanh khách, sờ sờ đầu Tiểu Hoàng, cậu biết lúc này nên cổ vũ khế ước thú, tựa như cổ vũ nhóm khuyến sủng vật kiếp trước.

Tiểu Hoàng cảm nhận được bàn tay to của La Tổ, thích thú nheo lại đôi mắt đen láy, nó còn dùng hai chiếc móng vuốt bé xíu ôm chặt ngón tay La Tổ, sau đó dùng gương mặt béo đô đô cọ cọ lòng bàn tay cậu.

“Thu~thu~” Tiểu Hoàng phát ra tiếng kêu non nớt như trẻ con đang làm nũng.

La Tổ lại xoa xoa đầu Tiểu Hoàng, từ trước đến giờ cậu đã không thể cự tuyệt tiểu động vật, nếu không cậu cũng không làm bác sĩ thú y nhiều năm như vậy.

Uy Nặc mấy ngày nay có việc vì thế mở phòng thí nghiệm để bọn cậu sử dụng, sau lần khảo hạch trước, lớp chỉ còn 5 người, tính cả La Tổ, vì phòng thí nghiệm rất lớn nên La Tổ cùng đám học trò khác đều chọn một phòng thực nghiệm riêng, chia nhau chọn lựa loại khế ước thú mình quen thuộc nhất.

La Tổ nhìn thoáng qua con số trên đồng hồ, sắp tan học, La Tổ dùng ngón tay gãi gãi cằm Tiểu Hoàng, sau đó thu dọn dụng cụ thực nghiệm, chuẩn bị rời đi.

Phòng thí nghiệm có một gian phòng chuyên dụng để Tiểu Hoàng nghỉ ngơi, một khi cậu cắt đứt liên hệ với phòng thực nghiệm, Tiểu Hoàng sẽ được bộ siêu não chuyển vào gian phòng chuyên dụng.

“Thu thu~” Đôi mắt đen lầy của Tiểu Hoàng vụn phần lưu luyến chăm chú nhìn La Tổ, bất quá nó không uể oải bao lâu, vì nó nghĩ ra một chủ ý rất tuyệt vời, đôi mắt bé xíu thoáng chốc lóe sáng.

La Tổ rời khỏi phòng thí nghiệm, trên đường quay về kí túc xá cậu cảm thấy có điểm không đúng, bởi vì thùng dụng cụ trong tay cậu cứ chấn động mãi, trong lòng dâng lên dự cảm xấu, cậu mở thùng dụng cụ quả nhiên thấy một bóng dáng màu vàng mập mạp bé xíu lao vào lòng mình.

“Người người.....” La Tổ thực là vừa tức vừa buồn cười, Tiểu Hoàng cũng biết mình làm sai, vì thế nó không ngừng vụn vụn hai chiếc móng bé xíu của mình, hai lỗ tai dài không ngừng run run, bộ dáng thoát nhìn đáng yêu cực kì.

“Quên đi, sau này không được làm như vậy nữa, không được tùy hứng, biết không?” La Tổ nhét Tiểu Hoàng vào túi áo mình, đồng phục hệ dưỡng khế ước thú là áo blu trắng, giống như hệ điều trị niệm lực, bất quá vì để phân biệt nên trước ngực có đồ án khác biệt.

Tiểu Hoàng tuy nghe không hiểu lời La Tổ, bất quá nó biết thú nhân có mùi hương rất dễ chịu này không tức giận, vì thế lá gan của Tiểu Hoàng lại to lên một chút, nó dùng móng vuốt be bé của mình bấu vào quần áo La Tổ, nhú cái đầu ra ngoài, tò mò nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh ‘thu thu’ hưng phấn.

La Tổ mang Tiểu Hoàng về kí túc xá liền được Hải Nhân Tư cùng Phân Định nhiệt liệt hoan nghênh, nhất là Hải Nhân Tư, ánh mắt cậu ta nhìn Tiểu Hoàng hết như con lang đói bụng 3 ngày, trông mắt lộ ra quang mang xanh biếc.

“Bạn thân, cậu đúng là bạn chí cốt, biết mình cùng Phân Định đang cần khế ước thú liền mang một con về! Anh em tốt!” Hải Nhân Tư cảm động không thôi muốn ôm lấy La Tổ, bất quá bị La Tổ né tránh.

“Úc! Người anh em, cậu thực làm người ta thương tâm!” Hải Nhân Tư tuy nói vậy nhưng từ khi thấy Tiểu Hoàng, trông mắt có thêm liếc tới La Tổ đâu, một lòng tập trung xem làm thế nào dụ Tiểu Hoàng kí khế ước với mình.

Phân Định cũng hướng về phía La Tổ biểu đạt lòng biết ơn, sau đó cùng Hải Nhân Tư vây quanh Tiểu Hoàng, đối với cậu và Hải Nhân Tư mà nói, khế ước thú hiện giờ chính là vận mệnh của họ, thả thêm một con chứ không thể bỏ sót con nào!

“U, la mật khâu nha la mật khâu, ca ca có mang theo cà rốt mày thích ăn nhất nga~ mày xem người tốt như ca ca có phải ngày càng ít không? Vì thế mau kí khế ước với ca ca đi, nếu bỏ lỡ thì không còn cơ hội đâu a.” Hải Nhân Tư cầm cà rốt không ngừng lắc lư trước mắt Tiểu Hoàng.

La Tổ tuy không muốn đả kích Hải Nhân Tư, bất quá cậu vẫn mở miệng nói: “Tiểu Hoàng không ăn cà rốt.”

Hải Nhân Tư mê mang nói: “Hóa ra tên là Tiểu Hoàng sao? Thật dễ nghe, nghe thực có phong phạm của khế ước thú, đến đây, Tiểu Hoàng, ăn cà rốt nga~”

Phân Định lúc này cũng lấy chiếc bánh put đing mình thích ăn nhất trong tủ lạnh, vẻ mặt nhẫn nhịn nói: “Cái kia..... Tiểu Hoàng, bánh put đing ăn ngon lắm, nếu..... nếu mày có thể chữa cho tao một nửa là tốt rồi..... mày sẽ chữa cho tao một nửa đi?”

Không ổn, hai tên này đã không thể cứu chữa nổi nữa, La Tổ đỡ trán.

Đối mặt với ánh mắt lang sói của Hải Nhân Tư cùng Phân Định, Tiểu Hoàng đồng học lạnh run bị dồn vào góc tường, nó nâng cặp mắt đang thương be bé, cố gắng tìm kiếm bóng dáng chủ nhân, đúng lúc này, một

bàn tay to lớn vươn tới bế nó lên, Tiểu Hoàng cảm nhận được độ ấm quen thuộc từ cơ thể vị bác sĩ thú y, trái tim đang đập bình bịch treo lơ lửng của nó mới buông lỏng xuống, hạnh phúc cọ cọ trong lòng người nào đó.

“Tôi đã nói là Tiểu Hoàng không ăn cà rốt, bánh put đing cũng vậy, còn nữa, các cậu dọa nó sợ.” La Tổ tuy trên mặt không có biểu tình, bắt quả con người đã có chút lạnh băng, làm bác sĩ thú y, cậu rất bao che đám động vật của mình.

“Aha cấp, bạn thân đừng vậy mà, mình cùng Phân Định chỉ hơi hưng phấn một chút, chúng ta cam đoan sẽ ôn nhu với Tiểu Hoàng của người, đúng không Phân Định?” Hải Nhân Tư quay đầu nhìn Phân Định, thiếu niên tóc vàng tính cách nhút nhát lập tức gật mạnh đầu.

“Đây là khế ước thú dùng để thí nghiệm, không thể kí khế ước với các cậu.” La Tổ nói lời này để đánh gãy hoàn toàn chủ ý trong đầu hai người này.

“Úc! Bạn thân, sao cậu không chịu nói sớm!” Hải Nhân Tư ủ rũ ngã xuống sô pha, Phân Định cũng có chút uể oải.

“Cậu còn phải mất bao lâu mới trở thành trợ thủ của tên Uy Nặc ma quỷ kia?” Hải Nhân Tư đột nhiên mở miệng hỏi.

“Này Nặc ma quỷ?” La Tổ lần đầu nghe thấy xưng hô này.

“Chẳng lẽ cậu không biết? Đối với học trò của học viện 2 thì Uy Nặc là lão sư không thể đắc tội.”

“Vì sao? Chẳng lẽ có quan hệ với khế ước thú?” La Tổ có hứng thú.

“Đúng vậy, chính là vậy, đừng cho là chúng ta kí khế ước với khế ước thú là mọi việc đại cát, hàng năm chúng ta phải đưa khế ước thú đi bảo dưỡng, mà Uy Nặc lão sư là một thành viên của tổ bảo dưỡng, đơn giản mà nói, chỉ cần là học trò của học viện Thú Hoàng, tất cả khế ước thú đều được Uy Nặc lão sư kiểm tra cùng bảo dưỡng, cậu nói khế thú chúng ta có thể không cẩn thận sao? Lỡ như đắc tội Uy Nặc lão sư một cái, lúc chúng ta đi bảo dưỡng thầy động tay động chân một chút thôi chúng ta biết đi chỗ nào mà khóc? Nhưng đáng sợ không phải điểm này.”

Hải Nhân Tư nói tới đây thì làm ra vẻ thần bí: “Học viện Thú Hoàng là một trong những căn cứ nuôi dưỡng khế ước thú lớn nhất, không ít thú nhân kí khế ước từ nơi này, mà số khế ước thú này do ai chăm sóc? Là Uy Nặc lão sư a! Đám khế ước thú này có tình cảm rất sâu sắc với Uy Nặc lão sư, vì thế nếu thầy muốn đùa chết chúng ta, thầy chẳng cần động một đầu ngón tay, trực tiếp nói vài câu với khế ước thú thì chúng ta đủ đau đầu, nên biết khế ước cùng chủ nhân nếu không đồng tâm thì rất khó phát huy toàn bộ sức mạnh.”

“Có người từng bị rồi sao?” La Tổ nhìn Hải Nhân Tư nói vô cùng sinh động, phỏng chừng đã từng phát sinh sự kiện chấn động.

“Vô nghĩa, nếu không thật sao chúng ta phải khẩn trương như vậy, tóm lại đối với học viện 2 mà nói, Uy Nặc lão sư là vị thần không thể đắc tội.”

Hải Nhân Tư thở dài, tiếp tục nói: “Bắt quả hiện tại tốt lắm, có cậu rồi, mau chóng trở thành thành viên tự dưỡng vĩ đại đi, tương lai của mình cùng Phân Định phải dựa vào cậu rồi, người anh em!”

“Nhưng cũng có khế thú có tình cảm kiên định với khế ước thú đi?” La Tổ không thể tiếp thu chuyện Uy Nặc có thể uy hiếp tất cả học trò trong học viện 2.

“Cũng có, nhưng đứng đầu chính là vị thủ tịch Ngải Định đại nhân kia.” Hải Nhân Tư tràn ngập hâm mộ: “Bởi vì tên kia căn bản không cần dưỡng khế ước thú a, hẳn cùng khế ước thú không thể chia lìa, thật sự rất may mắn.”

Quả thực, nếu đã không thể chia lìa thì căn bản không cần nghĩ tới cần đề tự dưỡng, La Tổ thấy Tiểu Hoàng buồn chán lúi lúi trên vai mình, liền vươn một đầu ngón tay lên, Tiểu Hoàng vừa thấy ngón tay La Tổ, quả nhiên bị hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, nó vươn móng vuốt bé xíu gầy gầy.

Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch đương nhiên cũng thấy một màn này, Hải Nhân Tư nhìn Tiểu Hoàng chơi tới quên cả trời đất, khó có dịp nghiêm túc nói: “Ngải Tổ, theo mình thấy thì cậu chính là người có thiên phú về chức nghiệp này, nếu kim dẫn thú thân cận cậu chỉ là trùng hợp, như vậy con la mặt khâu này không thể nào cũng là trùng hợp đi? Mình tin cậu nhất định sẽ thành công, người anh em!”

La Tổ có chút kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên cậu thấy Hải Nhân Tư nghiêm túc như vậy, bắt quá câu kế tiếp của cậu ta lại làm khoe mắt cậu không khỏi co rút vài cái.

“Vì thế..... người anh em, sau khi cậu thành công ngàn vạn lần đừng quên giới thiệu khế ước thú cấp siêu S cho mình cùng Phân Dịch a!”

“.....” Hóa ra đây mới là vấn đề mấu chốt a?

Khoảng 8 giờ, Milan rốt cục cũng trở lại, kim dẫn thú cùng Tiểu Hoàng mới gặp đã thân, hai tiểu động vật nhanh chóng thiết lập mối quan hệ hữu nghị, song song chui vào góc phòng chơi đùa, La Tổ thấy vậy rất vui vẻ, cậu cho rằng Tiểu Hoàng có thể giao du một ít bằng hữu là chuyện tốt.

“Thế nào, Milan, theo đuổi thành công không?” Hải Nhân Tư là người đầu tiên hỏi.

“Không biết, hần chỉ nhận lễ vật của mình nhưng không chịu hẹn hò.” Milan phiền não không thôi.

“Chắc, lại thế? Giống cái kia nhất định chỉ nhìn vào số kim loại hiếm của cậu thôi, từ bỏ đi!” Hải Nhân Tư là người từng trải, vô cùng sáng suốt khuyên bảo Milan.

“Chính là.....” Milan cào cào mái tóc vàng rối bù của mình: “Mình thực thích hần, đời này mình chưa từng thấy qua giống cái nào xinh đẹp như vậy!”

“Vô nghĩa, hoa khôi học viện 1 có thể không đẹp à? Thay vì truy hần truy giống đực còn hơn, không phải người anh em này đã kích cậu, đừng có tự tìm cây mà treo cổ a!” Hải Nhân Tư nhìn bộ dáng của Milan mà lo lắng.

“Milan, mình..... mình cũng thấy Hải Nhân Tư nói có lí.” Phân Dịch trời sanh nhút nhát tỏ vẻ ủng hộ ý kiến của Hải Nhân Tư.

“Mình biết rồi, mình thử một lần cuối cùng, nếu còn không được..... mình từ bỏ!” Milan cũng biết mình là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, bắt quá chỉ cần nghĩ tới đôi mắt màu bạc kia cậu liền cảm thấy tâm trí mình bị hút đi.

“Tốt! Phải vậy chứ, hoa khôi học viện 1 thì sao chứ, sao so được với tình nhân trong mộng của toàn bộ giống đực trên thế giới, Ôn Tư Đặc chứ? Đến đây, hôm nay chúng ta cùng thưởng thức bộ phim mới nhất của Ôn Tư Đặc!” Hải Nhân Tư ôm lấy Milan cùng cả vai Phân Dịch, vốn còn định ôm lấy La Tổ, bắt quá lại bị La Tổ né tránh, kì quái, cậu nhớ thân thủ mình không tồi a? Sao á thú gây yếu như La Tổ lại có thể trốn thoát mình tận hai lần?

“Tôi về phòng nghỉ ngơi trước.” La Tổ không có hứng thú với điện ảnh, cậu vốn muốn mang Tiểu Hoàng cùng về phòng, bắt quá Tiểu Hoàng luyện tiếu kim dẫn, nên La Tổ quyết định để hai người bạn mới này chơi đùa thêm một chốc.

“Bạn thân, cậu không xem phim mới của Ôn Tư Đặc sao?” Hải Nhân Tư thấy La Tổ chuẩn bị trở về phòng, hần có chút khó tin, nên biết là đối với giống đực mà nói, nếu bỏ lỡ phim của Ôn Tư Đặc thì quả thực không thể nói mình là giống đực a.

“Àn, tôi còn phải chuẩn bị cho bản báo cáo thực nghiệm ngày mai.” La Tổ căn bản không biết Ôn Tư Đặc là ai, bắt quá cậu có thể đoán đại khái, đối phương hần là một ngôi sao nổi tiếng, cậu không có hứng thú với ngôi sao điện ảnh, hiện tại thứ làm cậu thích chỉ có khế ước thú.

“Được rồi, cậu sẽ hối hận, đây là bộ phim rất hiếm, bắt quá quên đi, ai bảo chúng ta là bạn thân chứ, để ta gửi vào hòm thư cho cậu, nhớ phải xem đấy, cậu sẽ thích hần!” Hải Nhân Tư căn dặn xong liền mở màn hình ảnh sáng trong phòng khách, bắt đầu chiếu phim.

Về phần La Tổ thì trở về phòng, hoàn thành bản báo cáo quan sát thực nghiệm của mình, buổi tối Tiểu Hoàng thực ngoan chui vào ổ chăn của La Tổ ngủ, hai móng vuốt be bé bầu trước ngực La Tổ, hé ra gương

mặt nhỏ nhắn tràn ngập hạnh phúc.

Hôm sau, La Tổ tranh thủ tới phòng thí nghiệm sớm hơn các đồng học khác, vì thế cố ý thức từ sớm, bởi vì cậu không muốn giải thích chuyện mang Tiểu Hoàng về ký túc xá.

Lúc La Tổ tới phòng thí nghiệm quả thực không có đồng học khác, bất quá lúc cậu tiến vào rừng rậm nhân tạo lại thấy được một con cự lang, bóng dáng quen thuộc trước mắt làm trái tim La Tổ nảy lên kịch liệt.

La Tổ cả đời này cũng không thể quên được, ngày tận thế, lúc cậu gặp phải nguy hiểm mất mạng, con lang khuyến làm bạn với cậu gần 5 năm đã chắn trước mặt, vì cậu mà tranh thủ một con đường sống sót, đoạn kí ức cuối cùng của cậu chính là hình ảnh lang khuyến đâm máu đang chiến đấu, đối mặt với tang thi vô tận, lang khuyến không hề lui một bước, anh dũng đứng sừng sững khắc sâu vào lòng cậu.....

La Tổ nâng mắt, chống lại đôi ngươi màu xám thâm trầm kia, ánh mắt kiên cường như bàn thạch, giờ phút này hai bóng dáng không hiểu vì sao lại chồng điệp lên nhau.....

11. Chương 11

Thời gian như dừng lại, La Tổ không biết mình chăm chú nhìn cự lang trước mắt bao lâu, mãi tới khi sau lưng truyền tới âm thanh ‘tích tích’ cửa điện tử mở ra, cậu mới lấy lại chút tinh thần.

“Ngải Tổ, cậu tới sớm thế?” Một âm thanh trầm thấp vang lên.

La Tổ theo bản năng quay lại nhìn người tới, từ cửa điện tử bước vào là mấy học trò cùng hệ với cậu, La Tổ có chút nghi hoặc nhíu mi, chẳng lẽ đám người này không thấy con cự lang kia sao? Sao còn chào hỏi với cậu?

Lúc La Tổ quay đầu lại, cậu kinh ngạc phát hiện cự lang đã sớm biến mất không thấy bóng dáng, trước mắt trống không, giống như tất cả những gì lúc này chỉ là ảo giác.

Sao lại như vậy? La Tổ đưa tay bưng mặt, hẳn là không tới mức choáng váng thấy ảo giác đi, chính là vì sao con lang kia đột nhiên biến mất?

“Ngải Tổ, cậu còn phát ngốc gì đó? Uy Nặc lão sư hôm nay đặc biệt cho phép chúng ta tiến vào rừng rậm khu 1-10 a.” Một học trò tên là Thụy Tịch thấy La Tổ không chịu đi bước nào, la lớn.

“Các cậu khi này..... không thấy thứ gì khác sao?” La Tổ cuối cùng vẫn mở miệng hỏi.

“Àn? Chỉ có cậu trong này a, cậu còn chưa tỉnh ngủ à?” Thụy Tịch không để ý hỏi.

La Tổ không nói gì, chỉ yên lặng theo sau đám người Thụy Tịch tiến vào rừng rậm nhân tạo, cậu không nghĩ cự lang khi này là ảo giác, vì thế lập luận duy nhất là cự lang đã li khai trước khi bọn Thụy Tịch tiến vào, bất quá cửa phòng thí nghiệm nối liền rừng rậm nhân tạo hoàn toàn khép kín, con cự lang kia làm thế nào rời đi?

Chẳng lẽ con lang kia là kẻ ước thú trong rừng rậm nhân tạo? Nhưng nếu là kẻ ước thú, hẳn là không thể rời khỏi rừng nhân tạo nếu không có thú nhân kí kẻ ước đi, dù sao thiết bị phòng ngự cùng theo dõi trong rừng rậm rất hoàn thiện.

“Thu~thu~” Tiểu Hoàng nhú đầu ra khỏi túi áo La Tổ, nó nhảy lên đầu vai cậu, dùng đầu cọ cọ má La Tổ, tựa hồ đang biểu đạt lo lắng của mình.

La Tổ lúc này mới lấy lại tinh thần, cậu sờ sờ đầu Tiểu Hoàng: “Thật xin lỗi, làm mày lo lắng.”

La Tổ cùng 4 học trò khác cũng không dừng lại ở rừng nhân tạo quá lâu, bởi vì nhiệm vụ nhận được chỉ là uy thực kẻ ước thú mà thôi, đại số kẻ ước thú có nguồn thực vật trong rừng rậm nhân tạo, nhưng cũng có vài loài ngoại lệ, tỷ như la mặt khâu này, là kẻ ước thú hệ thổ, chúng nó trời sinh đã thích bùn đất, vì thế thức ăn của chúng cũng là một loại bùn đất đặc biệt, loại bùn này cần phải điều phối bằng tay, vì thế nuôi nấng là một trong những môn quan trọng của hệ dưỡng kẻ ước thú.

Thức ăn trên tay bọn La Tổ đều là tự tay điều phối, đương nhiên, bọn họ không cần uy cả tộc đàn khế ước thú, chỉ cần uy vài con, từ đó suy đoán xem thức ăn bọn họ điều phối có đủ tư cách hay không, đây chính là đầu đề.

La Tổ từng là bác sĩ thú y, về phương diện này có rất nhiều kinh nghiệm, hơn nữa cậu có thể cảm nhận được tình tự của nhóm khế ước thú, vì thế việc điều phối thức ăn không có gì khó khăn.

Phần lớn học trò đều chọn đối tượng nuôi nấng là khế ước thú mình đang quan sát, bởi vì đã quan sát một thời gian nên cũng dễ uy thực hơn, La Tổ cũng không ngoại lệ, chẳng qua cậu chọn la mật khâu là khu 10, còn khế ước thú các học trò khác lựa chọn phần lớn đều nằm từ khu 5 trở xuống, vì thế mà La Tổ không khỏi một thân một mình đi tới đại bản doanh la mật khâu.

Tiểu Hoàng dọc theo đường đi có vẻ vô cùng hưng phấn, có lẽ bởi vì sắp được nhìn thấy đồng bạn, lúc La Tổ băng qua khu vực 2 thì đặc biệt ghé thăm con hắc cầu bị thương kia, hắc cầu lúc này đã hoàn toàn bình phục, nó thực yêu thích thú nhân La Tổ đã giúp nó, vì thế cứ bám lấy La Tổ, nếu không phải La Tổ khuyên bảo chỉ sợ nó một đường bám theo cậu tới khu 10.

Kế hoạch uy thực của La Tổ thực thuận lợi, nhóm la mật khâu tranh giành cướp loại bùn đất đặc biệt mà La Tổ mang tới, ngay cả Tiểu Hoàng buổi sáng đã được uy no nê cũng không chịu yên mà lao vào tranh, làm La Tổ có chút dở khóc dở cười.

Nhóm la mật khâu tuy diện mạo đáng yêu, trời sinh đã nhiệt tình yêu thích hòa bình, nhưng đối với thức ăn lại đặc biệt chấp nhất, chiến trường tranh đoạt thức ăn làm hai bé la mật khâu có xu hướng sắp đánh nhau, tuy kích thước bé xíu lao vào nhau nhìn đặc biệt đáng yêu, bất quá để tránh có bé nào bị thương, La Tổ vẫn đứng lúc tách bọn nó ra.

La Tổ có chút lo lắng, có lẽ ngày mai nên mang nhiều bùn đất đặc biệt hơn, uy thực nhóm la mật khâu xong, La Tổ định mang Tiểu Hoàng quay về phòng thí nghiệm, lúc Tiểu Hoàng rời đi còn làm ra bộ dáng đắc ý nhìn nhóm đồng bạn, khoe khoang nhún nhảy bên người La Tổ, còn lấy ra một khối bùn đất đặc biệt thực to La Tổ chưa riêng cho nó mà gặm cắn.

“Thu thu~thu thu~” Nhóm la mật khâu nhìn Tiểu Hoàng đồng bạn, trăm miệng một lời phát ra tiếng kêu bi phẫn, nhóm la mật khâu vừa hâm mộ, ghen tị lại cảm hận a! Vì cái gì người lúc trước được chọn không phải bọn nó a?

La Tổ là người cuối cùng quay lại phòng thí nghiệm, vì địa điểm uy thực của người khác đều gần hơn cậu, La Tổ đặt Tiểu Hoàng qua một bên, cậu vừa định phối thêm một chút bùn đất thì Uy Nặc mất tích đã lâu đột nhiên xuất hiện.

“Àn? Xem ra trong khoảng thời gian này mọi người rất nghiêm túc.”

“Này Nặc lão sư!” Đám học trò kinh hỉ kêu lên, bọn họ trên lớp đều có chút thành quả, vì thế muốn để Uy Nặc lão sư nhận xét một chút.

Tính cách Uy Nặc tuy có chút ác liệt, bất quá đối với việc dạy học vẫn rất tận tâm, anh chỉ ra mấy lỗi sai của đám học trò sau đó tới chỗ La Tổ.

“Thế nào, tôi không ở đây mấy ngày, tiến triển thuận lợi không?” Uy Nặc nhếch mép cười, gọng kính vàng lóe sáng làm anh có chút nguy hiểm.

La Tổ không trả lời, im lặng đưa chút bùn đất đặc biệt tới trước mặt Uy Nặc, Uy Nặc hiểu ý lấy tay dính một chút, sau đó đưa lên bên mũi ngửi ngửi, tiếp đó ánh mắt anh xẹt qua một tia kinh ngạc, bất quá nhờ cặp kính che lấp rất khó nắm bắt.

“Không tồi, không hổ là học trò tôi chờ mong nhất, có thể cảm nhận tình tự của khế ước thú quả thực dễ dàng điều phối hương vị thức ăn chúng nó yêu thích nhất.” Uy Nặc nói tới đây, ý tứ không rõ mà kéo dài ngữ điệu: “Thật sự là thiên phú làm người ta ghen tị.”

“Thu~ thu~” Tiểu Hoàng tựa hồ cảm giác được hơi thở xấu xa, thân hình run rẩy trốn vào túi áo blu của La Tổ, bất quá vài giây tiếp theo, nó có chút nghi hoặc ló đầu ra, a? Hơi thở vừa này sao lại không thấy?

La Tổ đương nhiên chú ý sự khác thường của Tiểu Hoàng, bất quá cậu không nói gì, có thể khống chế hỉ nộ ái ố của mình tới mức này, khó trách có thể lên tới chức lão sư hệ dưỡng khế ước thú.

Thời gian kế tiếp, Uy Nặc cũng không quấy rầy La Tổ điều phối thức ăn, mà tận tình chỉ bảo đảm học trò khác, hoàn hảo sắm vai một vị lão sư làm hết phận sự của mình.

La Tổ thông qua Uy Nặc nói chuyện với người khác biết được vì sao đối phương mất tích nhiều ngày như vậy, vì đoạn thời gian trước là ngày bảo dưỡng khế ước thú, vì thế Uy Nặc chỉ dành buồng tay công tác lão sư, hoàn thành chuyện quan trọng nhất.

Sau khi tan học, Uy Nặc hẹn La Tổ ăn cơm, bất quá La Tổ cự tuyệt, cậu không muốn ở chung với Uy Nặc quá nhiều, trực giác mách bảo, người này không dễ đối phó, hơn nữa có chuyện làm cậu để ý hơn, chính là con lang gặp ban sáng.

La Tổ không xác định thể giới này có gọi sinh vật này là ‘lang’ hay không, vì thế cậu tới thư viện của hệ dưỡng khế ước thú, thư viện trường trong thể giới này cũng không khác kiếp trước là bao, bất quá sách vở không phải là giấy mộc mạc, mà là hình thái điện tử, trong đó có một thẻ nhớ, thẻ nhớ này chỉ có thể mở bằng máy tính ở thư viện trường, không thể mang ra ngoài, hơn nữa tư liệu trong con chip không thể sao chép, đảm bảo độ an toàn.

La Tổ mượn cũng không phải bộ sách trân quý gì, vì thế có thể mang ra ngoài, nếu muốn sao chép cũng có thể, nghĩ tới kí túc xá có chút ồn ào nên cậu trực tiếp ngồi ở máy tính trường tìm hiểu tin tức về khế ước thú hình lang.

La Tổ rất nhanh tìm được tư liệu mình muốn, thể giới này cũng gọi nó là lang, khế ước thú hình lang phần lớn phân bố ở khu vực 11-20, khế ước thú hình lang bất đồng có thuộc tính và năng lực khác biệt. Đại đa số khế ước thú hình lang có kích thước khoảng một phần ba thú nhân, bất quá cũng có ngoại lệ, những con thể hình đặc biệt to lớn trong tộc đàn chính là Lang Vương.

La Tổ hơi neho mắt, như vậy khế ước thú hình lang sáng nay gặp phải là Lang Vương? Bất quá đối phương làm thể nào biến mất trong phòng thí nghiệm? Hay là căn bản không biến mất mà là một loại năng lực tàng hình?

La Tổ lại tra xét thêm một ít khế ước thú có năng lực tàng hình, bất quá chúng nó không có hình lang, vì thế La Tổ chỉ đành từ bỏ, lúc rời khỏi thư viện trường, cậu không trả lại thẻ nhớ mà xin mang về, tư liệu trong quyển sách này rất hữu dụng cho chương trình học, nếu đã quyết định đi trên con đường dưỡng khế ước thú, thì sớm nắm giữ số tri thức này cũng là chuyện tốt.

La Tổ trở về kí túc xá vừa đúng giờ cơm tối, cậu định giải quyết ở kí túc xá, bất quá dưới sự khuyến khích của Hải Nhân Tư cùng Phân Định, cậu cùng hai người tới căn tin 2.

“Bạn thân, biết vì sao hôm nay chúng ta lại kéo cậu đi cùng không?” Hải Nhân Tư nhận phần cơm cà ri gà, nháy mắt với La Tổ.

“.....” La Tổ không trả lời, bởi vì cậu có dự cảm nó là một lí do rất nhàm chán, Hải Nhân Tư cũng quen với phản ứng của La Tổ, vì thế hắn không đợi cậu trả lời mà trực tiếp nói: “Bởi vì ta muốn mang người anh em đi khai nhân giới, có muốn nhìn hoa khôi học viện 1 không? Là giống cái mà Milan theo đuổi? Đừng nói bạn thân không muốn nha, hôm nay để người thường thức mĩ mạo của hoa khôi học viện, nên biết cơ hội này không ít giống đực cậu còn không được!”

“Rõ ràng là cậu muốn nhìn thì có.” Phân Định nhỏ giọng lầm bầm.

“Phân Định! Chẳng lẽ cậu không muốn?” Hải Nhân Tư chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: “Đây là tin tức Milan bỏ nhiều công sức lắm mới thu được, nên biết lát nữa tới đây là một đoàn giống cái a! Cậu biết giống cái là khái niệm gì không? Trên thể giới mà giống đực nhiều gấp N lần giống cái, giống cái là một ngôi sao chỉ có thể ngộ mà không thể cầu! Chúng ta cần phải nỗ lực theo đuổi nó, cậu rốt cuộc có hiểu không a?”

“Giống đực cùng giống đực cũng có thể ở cùng một chỗ a! Hiện tại có rất nhiều gia đình như vậy.” Phân Định khiếp sợ nói: “Mình thấy giống đực như mình nhất định không được giống cái coi trọng, nếu vậy không bằng mình tìm một giống đực mạnh mẽ một chút ở cùng còn hơn.”

“Không tiền đồ! Yên tâm đi, theo đại ca mê đảo một giống cái cần chút lòng thành v...v....!”

La Tổ đã bắt đầu hối hận việc cùng bọn Hải Nhân Tư tới căn tin ăn cơm, Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch đang tranh chấp, La Tổ không để ý hai người, chọn một phần cơm và salad rau trộn, khẩu vị cậu khá nhẹ, bởi vì trời sinh đã thích động vật nên cậu rất ít khi ăn thịt.

“Đến đây! Milan vừa gửi tin bảo bọn họ đã tới!” Hải Nhân Tư hưng phấn ngẩng đầu, nhìn xung quanh, phía sau, cả căn tin oanh động, cơ hồ tất cả thú nhân giống đực đều kích động nhìn về phía cửa vào căn tin, tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên.

“Trời ạ, hôm nay ngọn gió nào thổi, giống cái cứ nhiên cùng nhau tới căn tin ăn cơm?”

“Giống đực theo sau bọn họ là ai a? Bộ đáng có chút quen mắt..... A, tôi nhớ rồi, là tên Milan may mắn có được kim dẫn thú!”

“Từ từ, người cầm đầu cứ nhiên là Ngải Lộ! Hoa khôi học viện 1, úc! Mình hôm nay quả thực rất may mắn!”

Động tác cầm thìa của La Tổ có chút cương cứng, Ngải Lộ, nếu cậu nhớ không lầm đây là tên của đứa em rất ghét cậu, tuy có thể là trùng tên, bất quá vừa là giống cái lại là hồn thú, còn kêu là Ngải Lộ thì chỉ có mỗi đứa em của cơ thể này.

La Tổ đứng lên, cậu không muốn chạm mặt với Ngải Lộ, tuy không phải sợ hãi gì, bất quá trực giác bảo cậu, nếu gặp mặt nhất định sẽ làm hỏng hết mọi chuyện.

“Hải Nhân Tư, Phân Dịch, thật xin lỗi, tôi có chút không khỏe, phải về kí túc xá.” La Tổ quyết định nói nhanh.

“Cậu không sao chứ, bạn thân?” Hải Nhân Tư có chút lo lắng hỏi.

Ngay lúc này, Milan từ xa xa cũng thấy bọn La Tổ, giống cái hần theo đuổi hôm nay rốt cuộc cũng đáp ứng lời hẹn của cậu, tuy vẫn mang theo một đám giống cái khác, bất quá cậu cũng thực cao hứng, vì thế lúc thấy bọn La Tổ, Milan liền hét to: “Hải Nhân Tư, Ngải Tổ, Phân Dịch! Mình ở bên này!”

Giờ phút này, ánh mắt của La Tổ cùng Ngải Lộ không hẹn mà gặp, Ngải Lộ vẫn giống như lần đầu tiên cậu gặp, tóc bạc, mắt bạc, cho dù không nói gì, chỉ đứng đó cũng hết như một tụ quang thể, làm người ta căn bản không thể dời tầm mắt.

Ngải Lộ nhìn thấy La Tổ đầu tiên là khẽ nhú mày, tiếp đó dường như nghĩ ra ý gì đó thú vị mà khẽ mỉm cười, trước mặt mọi người, từng bước tiêu sái tới trước mặt La Tổ, sau đó dừng lại ở một khoảng cách rất gần, nhoẻn miệng cười: “Đã lâu không thấy, anh hai.”

Gì cơ? ! ! Hải Nhân Tư, Phân Dịch, Milan còn có tất cả thú nhân trong căn tin không thể tin mà trừng mắt nhìn La Tổ, thiệt hay giả a? Giống đực của học viện á thú này cứ nhiên là anh hai của hoa khôi Ngải Lộ? ! Anh trai Ngải Lộ không phải thủ tịch học viện 2 Ngải Dịch sao? Bọn họ nghe lầm hay thế giới này là ảo giác?

12. Chương 12

“Ngải Tổ, cậu ta nói thật sao? Cậu thật là anh trai cậu ta?” Hải Nhân Tư là người đầu tiên ồn ào.

La Tổ không trả lời, nhưng Ngải Lộ lại hướng gương mặt tươi cười của mình về phía Hải Nhân Tư nói: “Cậu là bằng hữu của anh trai tôi?”

“Đúng đúng, đúng vậy, tiểu tử Milan cũng vậy!” Hải Nhân Tư không hề nhận ra mục đích bên dưới nụ cười của Ngải Lộ, vì thế cậu phần chần ôm vai Milan, kích động không thôi: “Chúng ta chẳng những là bạn thân nhất của Ngải Tổ, còn là xá hữu [bạn cùng phòng kí túc xá], mỹ nhân, nể mặt anh trai cậu, hẳn là nên cho bằng hữu tốt của anh trai có cơ hội đi?”

Hải Nhân Tư nói xong liền chớp mắt nhìn nhìn Milan, ý bảo là tên si tình này theo đuổi người lâu như vậy, cũng nên đáp lễ một chút đi.

Chỉ số thông minh của Ngải Lộ đương nhiên không thấp, cậu lập tức hiểu ý Hải Nhân Tư, không chỉ hần, đám giống cái bên người Ngải Lộ cũng bật cười khanh khách, trong khoảng thời gian này Milan tấn công mãnh liệt thế nào bọn họ đều thấy cả, tuy đối phương chỉ là á thú, bất quá có kim dẫn thú cũng đủ làm bọn họ phải suy tư, ít nhất ở cùng Milan thì đời này không cần quan tâm vấn đề đại phú đại quý.

“Ngải Lộ, thế nào? Nếu là bằng hữu của anh trai, cậu có cần suy nghĩ chút không?” Hồn thú giống cái Hưu Tư đứng bên cạnh Ngải Lộ mỉm cười, Hưu Tư có mái tóc dài màu xanh biển, ánh mắt cũng màu lam, tuy diện mạo không bì kịp Ngải Lộ, bất quá trong số giống cái cũng có thể xem là nổi bật.

“Suy nghĩ?” Ngải Lộ nhếch môi lộ ra nụ cười trào phúng: “Quả thật nên hảo hảo suy nghĩ một chút.”

“Thật sao? Ngải Lộ, mình thật sự có thể cùng cậu.....” Milan không nghe được ý sâu xa trong lời Ngải Lộ, giờ phút này hắn đang đắm chìm trong hạnh phúc, nói chuyện có chút lấp lửng.

“Ha ha.” Ngải Lộ nhìn thoáng qua bộ dáng ngu xuẩn của Milan, nhin không được phát ra tiếng cười từ cổ họng: “Đúng vậy, tôi hẳn là suy nghĩ xem nên làm thế nào để đuổi tên ngu xuẩn nhà người!”

Im lặng, yên lặng toàn bộ, thú nhân xung quanh nhìn chuyển biến kinh người này cảm thấy có chút không thể thích ứng, Milan cũng không ngoại lệ, sắc mặt trở nên tái nhợt, cả người lung lay như sắp đổ, cậu như muốn túm lấy cọng rơm cứu mạng mà hét lớn: “Mình làm sai điều gì sao? A, mình biết rồi, có phải mình quá gấp rút? Không sao, mình có thể chờ.... bao lâu mình cũng có thể chờ!”

La Tổ giành lời trước khi Ngải Lộ kịp mở miệng: “Hải Nhân Tư, Phân Dịch, các cậu mang Milan về kí túc xá.”

“Ngải Tổ, cậu.....rốt cuộc sao lại thế này?” Hải Nhân Tư lúc này cũng thấy có chút quái dị, vị hoa khôi học viện 1 trước mắt dường như không thích anh trai của mình cho lắm?

Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch vẫn chậm một bước, bởi vì Ngải Lộ chặn đường bọn họ, Ngải Lộ vươn ngón tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng sờ trớn gò má Milan, đôi mắt bạc như yêu ma hút hồn người ta: “Cậu không phải hỏi tôi cậu làm sai cái gì sao? Điều duy nhất cậu sai chính là trở thành bằng hữu với anh trai tôi, nếu bây giờ cậu đổi ý, tuyệt giao với anh trai, tôi có thể sẽ suy nghĩ lại có nên cho cậu một cơ hội theo đuổi không, thế nào?”

Ngải Lộ nói tới đây, nụ cười bên môi trở nên sâu hơn: “Tôi và anh trai, cậu chọn ai?”

Xung quanh vang lên tiếng ồn ào bàn luận, không ít thú nhân giống đực cảm thấy kinh ngạc cùng nghi hoặc về chuyện trước mắt.

“Trời ạ, thú nhân Milan kia cũng quá may mắn đi, cứ nhiên được Ngải Lộ đại nhân sờ mặt! Mình cũng muốn được sờ!”

“Ngu xuẩn, vấn đề chính không phải cái này, Ngải Lộ đại nhân sao lại ghét anh trai mình đến vậy?”

“Này còn phải hỏi? Nhất định tên kia đã làm chuyện có lỗi với Ngải Lộ đại nhân, nhất định là thế!”

Biểu tình Milan trở nên mê mang, La Tổ không lên tiếng, cậu không thể chen vào sự lựa chọn của Milan, cho dù Milan quyết định từ bỏ làm bằng hữu với cậu, cậu cũng không trách cứ, bởi vì bọn họ vốn đã không có ràng buộc sâu sắc gì.

“Milan, tên khốn này, thanh tỉnh lại cho lão tử!” Hải Nhân Tư phẫn nộ rống lên: “Nếu cậu dám tuyệt giao với Ngải Tổ, mình cùng Phân Dịch sẽ không nhận tên anh em như cậu! Giống cái tuy quan trọng, nhưng làm sao bằng tình nghĩa anh em chúng ta hả? Loại giống cái tùy hứng lại ích kỉ thế này cần làm gì!”

Lời nói Hải Nhân Tư vừa dứt, nhóm giống đực chung quanh lập tức hút khí lạnh, tiểu tử này cũng quá anh dũng đi, cứ nhiên dám nói vậy trước mặt giống cái, chẳng lẽ phát điên rồi sao?

Sắc mặt Ngải Lộ có chút khó coi, bất quá hần vẫn cười lạnh: “Chỉ biết dùng võ mồm, Milan, tôi tin tưởng cậu không ngốc như bằng hữu của cậu đi?”

La Tổ cũng có chút ngoài ý muốn khi nghe Hải Nhân Tư nói vậy, cậu biết từ hôm nay cậu sẽ trở thành người nổi danh trong trường này, bất quá cho dù vậy, cậu cũng không có hứng thú diễn trò cho người ta vây xem, vì thế cậu nhanh chóng quyết định: “Hải Nhân Tư, Phân Dịch, còn có Milan, chúng ta về kí túc xá trước.”

“Ngải Tố, mình.....” Biểu tình Milan có chút thống khổ, cậu không muốn từ bỏ giống cái mình muốn theo đuổi, nhưng cậu cũng không muốn mất đi người bằng hữu là Ngải Tố, không thể chọn lựa làm cậu do dự không thôi.

“Không cần nói nữa, rời đi trước đã.” Tiếp tục ở lại đây tuyệt đối là hành vi ngu xuẩn nhất, giống cái ở thế giới này địa vị rất cao, bọn họ còn tiếp tục cãi với Ngải Lộ tuyệt đối không có phần thắng, hơn nữa cho dù cãi thắng thì có ý nghĩa gì, mục đích của Ngải Lộ là đả kích cậu, vì thế cậu chỉ cần tận lực không xuất hiện trước mặt Ngải Lộ là được.

La Tố không ngại Ngải Lộ, trải qua ngày tận thế cậu đã sớm không quan tâm hết thảy, đứa nhỏ bốc đồng như Ngải Lộ đối với cậu căn bản không có chút uy hiếp nào, cậu không muốn tăng thêm phiền toái, mở rộng số mâu thuẫn bé xiu không phải sự lựa chọn lí trí, cậu bây giờ không có ước nguyện gì cả, chỉ muốn im lặng cùng nhóm kẻ ước thú ở chung, vì thế cậu không muốn phá vỡ sự yên tĩnh hiện tại.

“Anh muốn trốn?” Ngải Lộ chăm chú nhìn bóng dáng La Tố, ánh mắt có chút tối sầm: “Tôi chính là chán ghét biểu tình này của anh, rõ ràng ba ba tốt với anh như vậy, anh cứ làm ra biểu tình như tất cả mọi người đều mắc nợ anh!”

“Thao!” Hải Nhân Tư rút cuộc vẫn nhìn không được mà chửi bậy: “Con mẹ nó nếu cậu không phải giống cái, lão tử đã sớm đập cậu một trận!”

“Tên giống đực thô lỗ này! Có biết mình đang nói chuyện với ai không?” Ngải Lộ cau mày.

Hải Nhân Tư vừa gào lên đã có không ít giống đực bị tình trùng thượng não nghĩ rằng đây là cơ hội hành biểu hiện, lập tức hướng Ngải Lộ chủ động xung phong giết giặc, tính toán thu thập tên miệng mồm không sạch sẽ Hải Nhân Tư này, sau đó chiếm được trái tim mỹ nhân.

Chỉ giây lát đám giống đực đã vây quanh nhóm La Tố, La Tố nhú mày, không thể rời đi sao? Nếu có thể không động thủ là tốt nhất..... bởi vì cậu không thể xác định thú nhân nơi này rốt cuộc có thể phát huy sức mạnh tới cỡ nào.

“Thu~ thu~” Tiểu Hoàng chui đầu ra khỏi túi áo La Tố, như đang cố tiếp sức lực mà quơ quơ tiểu trảo màu vàng của mình.

“Cám ơn mày, Tiểu Hoàng.” Ánh mắt La Tố thoáng nhu hòa, tuy rằng thực đáng ăn mừng vì bên người hắn có con kẻ ước thú Tiểu Hoàng này, bất quá đây cũng là lá bài úp duy nhất của cậu, nếu dùng bây giờ.... chỉ sợ sau này không còn ngày tháng bình ổn nữa.

Đám người Hải Nhân Tư cũng không thể trông cậy bao nhiêu, hai trong số bọn họ không có kẻ ước thú, còn tên có kẻ ước thú lại không có năng lực chiến đấu, vì thế.... chỉ còn một con đường cuối cùng sao? Bị đánh hoặc thuyết phục Ngải Lộ thả bọn họ đi.

La Tố đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, từng là một người trải qua vô số chiến đấu tàn khốc như cậu cư liên lưu lạc tới mức phải cùng một đứa con nít chơi đùa, bất quá cậu cũng đành chịu.

La Tố xoay người, gương mặt vẫn không có nhiều biểu tình như trước chăm chú nhìn Ngải Lộ: “Nếu tôi bị đánh, tôi sẽ gọi về nhà cáo trạng.” La Tố không nói rõ là muốn cáo trạng với ai, bất quá cậu tin rằng Ngải Lộ hiểu được.

Ngải Lộ lần đầu tiên xuất hiện tình tự kích động: “Anh là tiểu quý sao? Gọi điện cho ba ba không cảm thấy xấu hổ à?”

Thành công sao? La Tố bất động thanh sắc tiếp tục nói: “Đây là phương thức giải quyết có lợi nhất trước mắt, tôi không nghĩ mình lựa chọn sai, hoặc là cậu có thể bảo đảm thú nhân này giết tôi, sau đó cậu có thể giả nai để thoát tội, dù sao cậu cũng là giống cái, làm vậy cũng không khó, như vậy thì không những tôi mất đi cơ hội cáo trạng, cậu cũng giải quyết được cái đinh trong mắt, thực có lời, đúng không?”

“Này! Bạn thân, cậu điên à?” Hải Nhân Tư không thể tin nổi nhìn La Tố, cậu hiển nhiên không hiểu vì sao La Tố lại cho người ta loại đề nghị thua thiệt như vậy, bất quá cậu rất nhanh liền hiểu được, bởi vì đám giống đực xung quanh đang xoay tay chuẩn bị thu thập bọn họ nghe vậy, lập tức hút một ngụm lãnh khí, lui về sau vài bước, sợ cái tội danh giết người kia đẩy lên đầu mình.

Sắc mặt Ngải Lộ không ngừng biến đổi, cậu thực không ngờ anh hai lại có thể nói ra những lời sắc bén đến vậy, hiện tại thế cục không có lợi, cậu không thể để đám giống đực này giết Ngải Tổ, cửa bên phụ thân cùng ba ba không thể qua được, vốn hắn chỉ muốn đánh Ngải Tổ một trận cho hết giận, chính là nếu Ngải Tổ thực sự cáo trạng, như vậy cậu về nhà cũng không tốt đẹp gì, chính yếu là.... cậu không muốn thấy ánh mắt đau lòng của ba ba nhìn Ngải Tổ, rõ ràng hắn mới là đứa con nhỏ nhất, vì cái gì tất cả sự yêu thương của ba ba đều dành cho anh hai vô dụng?

“Ngải Lộ, nếu không thì bỏ qua đi?” Hưu Tư là bằng hữu của Ngải Lộ, đương nhiên nhìn ra Ngải Lộ đang lao phải theo lao, vì thế cố gắng để Ngải Lộ một đường thoát.

“Câm miệng.” Tâm tình Ngải Lộ có chút buồn bực, vì thế đối với bằng hữu cũng không hòa nhã gì, Hưu Tư không muốn bị mất mặt vì thế không mở miệng nữa.

“Nếu hôm nay tôi nhất quyết muốn giáo huấn anh thì sao? Cùng lắm chỉ bị ba ba la một chút, không sao cả!” Ngải Lộ không thêm đếm xỉa tới, dù sao ánh mắt ba ba chưa bao giờ tập trung lên người hắn, cậu bị ghét thêm một chút thì có sao?

“Các người không phải muốn làm tôi vui sao? Vậy lên đi!” Ngải Lộ nheo lại đôi ngươi bạc, nghiêm mặt nói.

“Này.....” Nhóm giống đực chung quanh có chút do dự, bọn họ quả thực có chút lo lắng vấn đề Ngải Tổ nói khi này, lỡ như người này chết ai phụ trách đây?

Ngải Lộ thấy không ai tiến lên, lửa giận trong lòng lại càng sâu: “Quả nhiên là một đám phế vật không giúp được gì, không bằng tự mình động thủ.”

Ngọn lửa màu đỏ bùng cháy trong lòng bàn tay Ngải Lộ, La Tổ lập tức đề phòng, Hải Nhân Tư là đại ca (cậu ta tự phong) lách người chắn phía trước, la lớn: “Cẩn thận, hồn thú của cậu ta là phượng hoàng, hệ hỏa cấp A thuần chủng, các cậu mau chạy đi, mình chỉ có thể ngăn một chút!”

La Tổ đã triển khai thần lực, cậu không có hứng thú để người ta chết vì mình, Ngải Lộ không có khả năng muốn giết cậu, vì thế ngọn lửa phát công không có khả năng là không thể ngăn cản, hắn nên may mắn là có Tiểu Hoàng bên người sao? Theo mặt nào đó thì hệ thổ có thể khắc chế hỏa a.

“Chỉ có thể phiền mày, Tiểu Hoàng.”

“Thu~ thu~” Tiểu Hoàng nhận được nhiệm vụ lúc nguy cấp lập tức nhảy lên đầu vai La Tổ, thần lực khổng lồ như một sợi dây nhỏ không ngừng kích thích đại não La Tổ, một đầu khác liên kết với Tiểu Hoàng, đây là sợi dây mắt thường không thể nhìn thấy, theo chỉ dẫn tinh thần, Tiểu Hoàng giơ lên móng vuốt bé xíu, hạt cát trên mặt đất chậm rãi dựng lên.

Ngay lúc ngọn lửa của Ngải Lộ sắp bắn ra, một bàn tay túm chặt cổ tay Ngải Lộ, ngọn lửa vốn đang hùng hực thiêu đốt hoàn toàn tan biến trong khoảnh khắc.

“Dừng tay.” Đó là một âm thanh không có chút âm điệu nào, lạnh băng như máy móc, chỉ cần nghe qua một lần tuyệt đối sẽ không quên.

“Anh cả?” Ngải Lộ không tin nổi ngẩng đầu, sao đại ca lại ở đây? Chẳng lẽ những gì cậu làm này giờ đều bị thấy cả?

13. Chương 13

La Tổ thừa dịp này chuẩn xác thu lại thần lực, số cát bụi trong chớp mắt trở lại mặt đất, không làm ai chú ý.

Nam nhân đứng trước mặt mọi người có mái tóc đen bóng dài tới vai, đôi ngươi xanh biếc như hồ nước cùng dấu ấn vĩnh hằng trên trán, nét đặc trưng rõ rệt làm tất cả thú nhân ở đây lại bắt đầu ồn ào.

“Trời ạ, là Ngải Địch, thủ tịch học viện 2.”

“Hôm nay rốt cuộc là ngày gì a, cả 3 anh em nhà Hoắc Khắc đều có mặt đông đủ.”

“Vấn đề mấu chốt không phải cái này? Các người vừa nãy có ai phát hiện hơi thở của anh ta không? Cứ nhiên đột nhiên xuất hiện ở trung tâm, rốt cuộc anh ta ở đâu nãy giờ a?”

Ngải Dịch không để ý mọi người đang bàn tán, sắc mặt bất biến nói với La Tổ cùng đám Hải Nhân Tư: “Các người về trước.”

La Tổ biết Ngải Dịch tính toán giải quyết việc này, vì thế cậu gật đầu với Ngải Dịch, sau đó xoay người nói với Hải Nhân Tư: “Chúng ta đi thôi.”

“Nga, không đúng, từ từ, cậu không cần giúp anh trai giáo huấn đứa em kia sao?” Hải Nhân Tư kinh ngạc hỏi.

“Không cần.” Bởi vì trực giác mách bảo, có lẽ Ngải Dịch sẽ không xử phạt gì Ngải Lộ cả, nếu Ngải Dịch là người máy vô huyết vô lệ như lời Hải Nhân Tư thì anh ta xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải giải vây cho cậu, chỉ vì muốn giữ gìn danh dự gia tộc mà thôi, vì thế suy luận có khả năng nhất là Ngải Dịch sẽ bình ổn chuyện này. Bất quá như vậy cũng hợp ý cậu, chuyện phát sinh hôm nay hết như một trò đùa, không cần mở rộng mâu thuẫn thêm nữa.

Hải Nhân Tư tuy có chút giật mình vì thái độ bình tĩnh của La Tổ, bất quá cậu biết việc cấp bách bây giờ là quay về kí túc xá, vì thế cậu và Phân Dịch lôi kéo Milan, trong ánh mắt nóng rực của mọi người rời khỏi căn tin.

Sau khi đám La Tổ rời đi, căn tin nhất thời im lặng, đám thú nhân giống đực đứng trước mặt Ngải Dịch không dám thở mạnh một tiếng, kì thực không thể trách bọn họ, danh hiệu người máy vô huyết vô lệ Ngải Dịch quá nổi tiếng, bất luận là thân nhân hay bằng hữu vẫn luôn đối xử bình đẳng, học viện 2 tồn tại trong công bình tuyệt đối, sẽ không có chuyện thiên vị.

“Tôi không hi vọng nhìn thấy lần thứ 2.” Ngải Dịch thả tay Ngải Lộ, biểu tình không chút biến hóa, cứ như anh đang trần thuật lại một bản báo cáo.

“Hừ.” Ngải Lộ hừ một tiếng, cậu nhu nhu cổ tay mình, dáng vẻ không còn kiêu ngạo như lúc nãy, cậu không hảo cảm với anh cả nhưng cũng không tới mức chán ghét, tuy bình thường không nói nhiều, nhưng nếu có chuyện phiền phức cũng nhờ anh cả giúp đỡ, nếu không vi phạm pháp luật cùng đạo đức đại ca sẽ giúp cậu một phen, tuy số lần không nhiều nhưng vẫn có.

“Cái kia..... Ngải Dịch tiền bối, buổi tối hảo.” Hưu Tư là bằng hữu của Ngải Lộ, bình thường cũng gặp Ngải Dịch vài lần, tuy mọi người đều biết Ngải Dịch không có thứ gọi tình cảm, bất quá chỉ là giống cái sẽ ôm vài phần hảo cảm với thú nhân cường đại như Ngải Dịch, nhất là diện mạo của anh cũng rất suất khí lãnh khốc, vì thế đương nhiên Hưu Tư cũng không tránh được ngưỡng mộ.

Ngải Lộ biết suy nghĩ của Hưu Tư, hần bình thường đối xử bạn bè cũng rất tốt, vừa nãy quát Hưu Tư cũng vì quá tức giận, mặc kệ thế nào, cậu vẫn ủng hộ Hưu Tư cùng anh cả cùng một chỗ, bởi vì như vậy đối với cậu không hại lại có lợi, nhưng điều kiện tiên quyết là Hưu Tư có thể làm vị người máy anh cả của cậu có hảo cảm.

“Nếu đã gặp rồi, có muốn dẫn bằng hữu của anh cùng tụi em ăn bữa cơm không?” Ngải Lộ khẽ vuốt lọn tóc bạc, ý đồ tạo cơ hội cho bằng hữu.

“Đúng vậy, tiền bối, nếu đã gặp thì cùng ăn bữa cơm đi.” Hưu Tư có chút chờ mong nhìn Ngải Dịch.

“Không cần, tôi còn có việc.” Ngải Dịch giống như hoàn toàn không cảm thụ được thái độ của ngoại giới tác động đến mình, biểu tình không có chút dao động.

“U! Thật đáng tiếc a, nhiều mỹ nhân như vậy, cậu không hứng thú nhưng mình thì có a!” Một âm thanh ngả ngón vang lên sau lưng Ngải Dịch, người tới có một mái tóc đỏ rực lửa, nụ cười bên môi làm tăng thêm vẻ phóng khoáng, tiêu sái của chủ nhân.

“Lô Tạp tiền bối!”

“Thật không ngờ Ngải Dịch tiền bối cùng Lô Tạp tiền bối đều ở đây!” Nhóm giống cái bên người Ngải Lộ có chút hưng phấn nhỏ giọng bàn tán.

Lô Tạt là học trò xuất sắc của học viện 1, tuy không xếp vào 5 người đứng đầu học viện Thú Hoàng nhưng thực lực Lô Tạt cũng không kém, có thể xếp vào top 20, hơn nữa gia thế lại hiển hách, phụ thân cùng gia gia đều là nhân viên quan trọng của chính phủ.

Lô Tạt cùng Ngải Dịch trở thành bằng hữu hoàn toàn là Lô Tạt đơn phương quần quít lấy người ta, vì anh rất hứng thú với vị khế thú vô huyết vô lệ trong truyền thuyết, bất quá tiếp xúc một thời gian anh mới biết.....cảm thấy hứng thú với loại người này không khác gì tự cầm roi quất mình, chính là chờ tới khi anh nhận thức ra thì đã muộn, quất cũng quất quen rồi, vì thế Lô Tạt cảm thấy hình như mình có khuynh hướng tự ngược.

“Tùy cậu.” Cho dù là người bằng hữu tự phong Lô Tạt, giọng điệu Ngải Dịch vẫn lạnh băng như cũ, đôi lục mâu xanh biếc xinh đẹp hết hồ thu, bất quá chỉ cần cẩn thận quan sát, có thể phát hiện nó trống rỗng, như mặt nước lặng im làm tim người ta không thể không chế mà nảy lên thành thạch.

“Thực vô tình a.” Lô Tạt đã sớm quen với giọng điệu cùng tính cách của Ngải Dịch, vì thế tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng không có ý trách cứ.

Lô Tạt dựa vào quan hệ với Ngải Dịch, liền mặt dày ngồi giữa nhóm giống cái, bởi vì địa vị của giống cái trên thế giới này rất cao nên bọn họ rất nhút nhát, không dám làm ra hành động gì hạ thấp thân phận mình, bất quá dù vậy vẫn có vài giống cái tán gẫu vui vẻ với Lô Tạt, còn hẹn lần sau cùng ăn cơm.

Lúc Ngải Dịch rời đi, đặc biệt gọi Ngải Lộ qua một bên, Ngải Lộ biết anh trai định nói gì nên tâm tình có chút bất mãn: “Thế nào, chẳng lẽ anh muốn em đi xin lỗi tên anh hai chết tiệt kia?”

“Ngải Tổ là anh trai cậu.” Ngải Dịch không chút biến đổi nói.

“Em chưa từng xem hán là anh trai, chẳng lẽ anh không tức giận sao? Luận về thực lực, tuy anh là khế thú nhưng so với đám hồn thú của học viện còn mạnh hơn, hơn nữa những gì anh phải chịu còn đau đớn hơn! Nhưng vì sao ba ba không quan tâm anh, mà chỉ để ý anh hai? Chỉ biết ỷ vào thân phận á thú mà chiếm hết ưu ái cùng bảo vệ của ba ba, này không không bằng!”

“Ngải Tổ là anh trai cậu.” Ngải Dịch vẫn không có biến hóa, anh lặp lại.

“Anh cả! Chẳng lẽ anh không có cảm giác gì sao?” Ngải Lộ có chút kích động, rõ ràng anh cả cũng như cậu, vì cái gì người cảm hận, bất bình lại chỉ có mình cậu?”

“Ngải Tổ là anh trai cậu.” Ngải Dịch lại mở miệng, cùng câu, cùng ngữ điệu lạnh băng không chút biến đổi lặp lại 3 lần, giống như nó là đáp án đã được cài đặt sẵn, bất luận Ngải Lộ phản bác cùng phần nộ thế nào, anh chỉ trả lời một câu ‘Ngải Tổ là anh trai cậu.’ mà thôi.

Ngải Lộ rốt cuộc hiểu được, vì sao ai cũng gọi anh cả là người máy ‘vô huyết vô lệ’, cậu cư nhiên đàm luận vấn đề tình cảm với một người như vậy, thật sự rất buồn cười, gia đình không ai giúp cậu, chỉ có thể tự mình.

“Em sẽ xin lỗi.” Ngải Lộ xoay người đưa lưng về phía Ngải Dịch, dưới ánh đèn, khóe môi cậu gợi lên một độ cung mang vài phần trào phúng: “Không phải nói với anh hai, mà tự xin lỗi vì mình phải chịu sự bất công như vậy.”

“.....” Sau một khoảng lặng thật lâu, Ngải Dịch mới mở miệng: “Tôi nói rồi, tôi không hi vọng chuyện này phát sinh lần thứ 2.”

“Em không ngốc tới mức phạm sai lầm đồng dạng.” Ngải Lộ không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với Ngải Dịch, cậu bước về phía nhóm bằng hữu, Ngải Lộ siết chặt nắm tay, lần sau, cậu sẽ không chọn phương pháp trả thù ngu xuẩn như vậy, phải tìm một biện pháp làm kẻ đó phải thân bại danh liệt!

Sau khi La Tổ trở lại kí túc xá, đầu tiên là chăm sóc cho Tiểu Hoàng, vì sử dụng sức mạnh quá độ nên Tiểu Hoàng có chút suy yếu, La Tổ uy nó một khối bunn miễn, sau đó dùng thần lực giúp Tiểu Hoàng hồi phục, lúc này Tiểu Hoàng mới hồi phục lại chút tinh thần.

“Thế nào, Tiểu Hoàng có việc gì không?” Hải Nhân Tư thấy La Tổ ra khỏi phòng, có chút lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là kinh hách quá độ mà thôi, nó đang ngủ.” La Tổ che dấu sự mình mình vận dụng sức mạnh Tiểu Hoàng quá độ.

“Milan đâu?” La Tổ nhìn một vòng phòng khách, trừ bỏ Hải Nhân Tư, Milan cùng Phân Định không ở.

“Bọn họ trong phòng mình, Phân Định đang an ủi Milan.” Hải Nhân Tư nói tới đây, phát hiện La Tổ nhú mày, cậu lập tức nói tiếp: “Đừng lo, tiểu tử Milan này từ nhỏ tới lớn không biết đã thất tình bao nhiêu lần nữa, mấy giống cái coi trọng hắn chỉ muốn lợi dụng mua chút hàng xa xỉ trên quý, tiểu tử này cứ thấy giống cái là sáng mắt, yên tâm đi, rất nhanh sẽ hồi phục thôi.”

“Hôm nay cảm ơn cậu.” La Tổ là người ân oán rõ ràng, tuy cậu không bỏ nhiều tình cảm vào xá hữu, bất quá nhóm người Hải Nhân Tư quả thực đối xử với cậu không tồi, ít nhất trong tình huống nguy hiểm cũng không bỏ mặc cậu mà chạy trốn, đây là một đám bằng hữu đáng kết giao.

“Không cần khách khí, ai bảo chúng ta là bạn thân chứ!” Hải Nhân Tư tùy tiện nói: “Đúng rồi, hỏi vài vấn đề riêng tư cậu không để ý chứ?”

La Tổ nhú mày một chút, cậu đã đoán được Hải Nhân Tư muốn hỏi gì, bất quá vẫn nói: “Nói.”

“Quan hệ gia đình cậu không tốt lắm à?” Hải Nhân Tư thử hỏi.

“Có chút vấn đề nhỏ.” Đây cũng không phải bí mật gì, từ chuyện đối chọi gay gắt với Ngải Lộ hôm nay đã thấy được, vì thế La Tổ cũng không giấu diếm.

“Khó trách, ai, bạn thân, cậu cũng không khá giả gì a, anh em đều xuất sắc như vậy, người bị kẹp chính giữa.” Hải Nhân Tư ngửa đầu nằm trên sofa, thờ dãi nói.

“Vì cái gì cậu không nghĩ là tôi làm chuyện có lỗi với Ngải Lộ?” La Tổ rút cuộc cũng hỏi ra vấn đề mình một mực để ý, Hải Nhân Tư rất tín nhiệm cậu, cậu không thể hiểu được.

“Đây còn phải hỏi!” Hải Nhân Tư hé một ngụm bạch nha với La Tổ: “Trước kia cậu thế nào mình không biết, chỉ biết Ngải Lộ mà mình quen biết tuyệt đối không phải loại người bại hoại, hơn nữa cha mình có nói.... tất cả thú nhân thích khế ước thú đều là những đứa nhỏ thiện lương!”

“.....” La Tổ cúi đầu, cậu có chút xúc động, dù sao trong thời đại huyết tinh toàn là lừa dối này, rất hiếm có người hồn nhiên như Hải Nhân Tư, có lẽ làm bằng hữu với bọn họ là chuyện không tồi, tuy cậu không có cách nào thắng thần, nó là một thói xấu của cậu, cho dù là ở thời kì hòa bình, cậu vẫn có thói quen giữ lại một con bài, thói quen tự mình xử lý mọi việc, cậu không muốn thay đổi, bởi vì như vậy mới là cậu, trải qua chiến tranh xong thứ duy nhất có thể lưu giữ là linh hồn chân chính.

“Cha cậu là một thú nhân cơ trí.” Sau một lúc lâu trầm mặc, La Tổ ngẩng đầu nói.

“Đương nhiên, bằng không ba ba cũng không thêm để mất tới cha.” Hải Nhân Tư nói tới đây thì lặng lẽ nhích tới gần La Tổ: “Nể tình mình tín nhiệm cậu đến vậy, nếu cậu gặp được khế ước thú cấp siêu S nhất định phải ưu tiên giới thiệu ình, biết chưa?”

“....” La Tổ trầm mặc, đột nhiên cậu có cảm giác bị lừa, quả nhiên, cậu không nên tin tưởng đám tiểu quỷ này có ngày nghiêm túc a?

14. Chương 14

La Tổ thực sự nổi tiếng, sự kiện phát sinh ở căn tin làm danh tiếng La Tổ lan truyền khắp học viện Thú Hoàng, trước kia còn có người không biết La Tổ gọi là gì, hiện tại chỉ cần La Tổ đi trên đường sẽ có người tới chào hỏi, hơn nữa còn trên chốc gọi cậu là ‘anh trai của hoa khôi học viện’ hoặc ‘em trai của người máy’.

Ngay cả lúc La Tổ tới phòng thí nghiệm, nhóm á thú bình thường căn bản không nói chuyện cũng lặng lẽ tới bên người cậu, hỏi về chuyện ngày đó ở căn tin.

Lúc này tính cách âm trầm của La Tổ rút cuộc có hiệu quả, cậu chỉ cần nhếch khóe môi, bày ra bộ dáng phớt lờ, nhóm á thú bình thường sẽ thức thời lui đi, bất quá cũng có ngoại lệ, chính là Uy Nặc.

“Chúc mừng người nổi tiếng.” Uy Nặc nhìn La Tổ đang vui đầu vào mớ thiết bị thực nghiệm, cười khê.

La Tổ xác định Uy Nặc đang vui sướng khi thấy người gặp họa, vì thế cậu không nâng đầu lên mà tiếp tục điều phối thức ăn, bất quá Uy Nặc đương nhiên không bỏ qua dễ dàng như vậy, anh đẩy gọng kính: “Vì thế mới nói.... giống cái đều là những sinh vật kiêu căng tùy hứng, đúng không?”

La Tổ lúc này có chút kinh ngạc, động tác trên tay không hề ngừng lại, bất quá lại mở miệng: “Nếu em nhớ không lầm, lão sư tựa hồ là giống đực.”

“Phốc——” Uy Nặc không ngờ La Tổ lại nói một câu hài hước đến vậy, anh buồn cười: “Không ai quy định giống đực nhất định phải thích giống cái a?”

“Đây là bản năng của sinh vật.” La Tổ không chút biến đổi nói.

“Vì thế nếu có thể khống chế bản năng này, hơn nữa có sự lựa chọn thích đáng nhất mới là sinh vật cao cấp nhất trong thú nhân.” Uy Nặc nói tới đây, có chút tự giễu: “Tuy nhiên phần lớn thú nhân đã bị bản năng này che mờ đôi mắt.”

“.....” La Tổ không tiếp tục tranh luận với Uy Nặc nữa, bởi vì ý tưởng của hắn và cậu không giống nhau, bất quá theo lời của Uy Nặc, đối phương tựa hồ có khuynh hướng muốn lập gia đình với giống đực hơn giống cái, đơn giản mà nói, không sinh dục được đứa nhỏ không phải vấn đề mà Uy Nặc để ý.

Buổi chiều, La Tổ mang theo số bùn đất làm tốt tiến vào rừng nhân tạo, những học trò khác cũng vậy, Uy Nặc là lão sư đương nhiên đi tuốt phía trước để dẫn đầu, bất quá nhóm học trò lựa chọn bất đồng, nên thức ăn điều phối cùng khu vực lựa chọn đều bất đồng.

Uy Nặc rất nhanh liền có quyết định, khu 1, 2 thì tạm thời không để ý, hắn cùng hai học trò khác lưu lại khu 5, bởi vì so với La Tổ hắn càng lo cho hai tên ngu ngốc này hơn.

Vì thế La Tổ một mình tới khu 10, đây không phải lần đầu tiên cậu tới đây, vì thế cũng không khẩn trương, Tiểu Hoàng quen thuộc nhún nhảy tới đại bản doanh của nhóm la mật khâu, bộ dáng như ‘vương giả trở về’, Tiểu Hoàng chống nạnh đứng trên bãi cỏ, cái đầu be bé héch lên cao, chỉ tiếc là nhóm la mật khâu không thêm để ý tới Tiểu Hoàng mà nhào tới vây quanh La Tổ, đồng loạt phát ra tiếng kêu ‘thu thu~’ làm nũng.

La Tổ bật cười, đối mặt với nhóm khế ước thú, tâm tình của cậu luôn mềm mỏng hơn, đây cũng có chút quan hệ tới chức nghiệp kiếp trước, La Tổ lấy bùn đất đặc biệt ra phân cho nhóm la mật khâu, bọn nó bắt được thức ăn ‘thơm ngào ngạt’ xong lập tức hé cái miệng nhỏ mà gặm cắn.

Tiểu Hoàng thấy một màn này, nhất thời có nguy cơ chủ nhân bị đoạt đi, nó bất chấp tất cả đột nhiên nhảy lên bả vai La Tổ, hướng về nhóm la mật khâu công khai chủ quyền của mình, chỉ tiếc Tiểu Hoàng một lần nữa bị bỏ lơ, bởi vì mọi người đang mải mê hưởng dụng mỹ thực đâu có ai thèm để ý.

“Thu~ thu~” Tiểu Hoàng uể oải cúi đầu, khó lắm nó mới có dịp về nhà một lần, thế mà không ai thèm để ý tới nó, Tiểu Hoàng cọ cọ gò má La Tổ, muốn tìm an ủi.

La Tổ cùng Tiểu Hoàng ở chung khá lâu, đương nhiên dễ dàng cảm nhận được tâm tình của Tiểu Hoàng, cậu xoa xoa đầu nó, lấy một cục bùn đất đặc biệt cho Tiểu Hoàng, khối này rất to, còn tản mát ra mùi hương đậm đặc, làm nhóm la mật khâu đang ăn cơm đồng loạt ngẩng đầu, đôi mắt đen láy tràn ngập hâm mộ chăm chú nhìn về hướng Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng lập tức khôi phục tinh thần, nó cầm thức ăn của mình, phát ra tiếng ‘thu thu~’ đặc ý, nếu biết nói tiếng người như vậy câu này nhất định là ‘xem xem, chủ nhân thích nhất vẫn là Tiểu Hoàng ta!’

Kế hoạch uy thực tiến hành thực thuận lợi, La Tổ lần này điều chỉnh một ít tỉ lệ bùn đất, theo cậu cảm giác thì nhóm la mật khâu thích thức ăn lần này hơn, La Tổ làm bản ghi chép chi tiết trên bản thực nghiệm, thấy thời gian vẫn còn sớm nên quyết định kiểm tra cơ thể cho nhóm la mật khâu.

La Tổ bảo Tiểu Hoàng làm mẫu, cậu lấy ra tai nghe, không ngừng di động trên người Tiểu Hoàng, mà Tiểu Hoàng theo yêu cầu mà gờ hai móng vuốt lên để tiện cho La Tổ chuẩn đoán hơn.

“Chính là như vậy, mọi người hiểu chưa?” Âm thanh la tổ vừa phải, nhóm la mật khâu nghiêng đầu, gương mặt nhỏ nhắn mê mang, nếu bây giờ có hình ảnh minh họa, như vậy trên đầu nhóm la mật khâu nhất định là một dấu chấm hỏi thật to.

“Không sao, từ từ sẽ hiểu.” La Tổ kiên nhẫn khám sức khỏe cho nhóm la mật khâu, nếu còn kéo dài chỉ sợ không kịp vì sắp tới giờ tập trung.

“Cơ thể mày cũng thực khỏe mạnh.” La Tổ sờ sờ đầu tiểu la mật khâu cuối cùng, đối phương tựa hồ thích cảm giác này, vì thế nó dùng lỗ tai dài của mình cọ cọ lòng bàn tay La Tổ vài cái, La Tổ không khỏi bật cười, cùng nhóm khế ước thú một chỗ, tâm tình cũng trở nên ấm áp hơn.

La Tổ thu thập mọi thứ, sau đó mang theo Tiểu Hoàng chuẩn bị rời đi, ngay lúc này cửa điện tử thông qua khu 11 đột nhiên mở ra, khu vực của la mật khâu rất gần khu tiếp theo nên cửa điện tử được thiết lập ngay đây.

La Tổ quay đầu nhìn lại, con người cậu đột nhiên co rút, vì đi qua cánh cửa chính là con cự lang đó, lần trước vì quá khiếp sợ nên cậu không nhìn kĩ hình dáng cự lang, hôm nay cậu đặc biệt quan sát.

Đây là một con ngân lang, lông mao toàn thân rực rỡ dưới ánh sáng mặt trời, đôi mắt ngân lang có màu xám tro thâm trầm, da lông dày rậm bọc kín cơ thể rắn chắc, theo chiều cao cùng hình thể có thể phán đoán đây là một con lang trưởng thành, cơ thể đang trong thời kì cường tráng nhất.

La Tổ cảm giác con lang này không có ác ý với mình, có lẽ cự lang trước mắt thực sự rất giống lang khuyến dẫn máu kiên cường chiến đấu trong kí ức, nên La Tổ so với bình thường lại càng ôn hòa thêm một ít.

“Lạc đường sao?” La Tổ nhìn ngân lang hỏi.

Cự lang không trả lời mà đi tới một nơi đầy ánh sáng mặt trời nằm úp sấp xuống, sau đó dùng đôi người như bàn thạch kia chăm chú quan sát La Tổ.

La Tổ ngẩn đầu nhìn mặt trời trên rừng rậm nhân tạo, sau đó lại nhìn cự lang đang đắm chìm trong ánh nắng, trong đầu không khỏi dâng lên một ý tưởng buồn cười, chẳng lẽ con cự lang này đang phơi nắng?

“Thu~~ thu thu~~” Tiểu Hoàng tựa hồ rất sợ con cự lang này, hai lỗ tai vốn dựng đứng cũng sụp xuống, cả người cuộn tròn trong túi áo La Tổ.

Nhóm la mật khâu cũng vậy, run rẩy trốn phía sau cậu, cự lang tựa hồ cũng phát hiện vấn đề này, nó nhìn chằm chằm biến la mật khâu vàng chói một lát, sau đó đứng dậy, bắt đầu lùi về sau, bởi vì đáng người nó rất lớn, vì thế mỗi lần cự lang bước đi, mặt cổ có cảm giác bị chấn động.

La Tổ lúc đầu còn không hiểu cự lang làm gì, chính là chờ nó lùi ra khoảng 10 thước, sau đó một lần nữa nằm xuống cỏ, dùng đôi mắt xám tro kia chăm chú nhìn bọn họ, La Tổ nhin không được muốn mỉm cười, tuy nhìn có vẻ rất hung hãn, bất quá con cự lang này lại rất thiện lương, bởi vì đám la mật khâu sợ hãi nên lùi ra sau sao?

La Tổ định tiến thêm một bước tiếp xúc với cự lang, bất quá đồng hồ đột nhiên phát ra ánh sáng làm cậu từ bỏ ý niệm trong đầu, vì nụ cười của Uy Nặc trên màn hình có chút ‘nguy hiểm’.

“Nếu tôi không nhớ lầm, tôi đã nói giờ tập trung cho trò rồi à? Thế nào, muốn lão sư yêu dấu đích thân tới đón à?”

“Thật xin lỗi, em lập tức ra ngoài.” La Tổ tắt màn hình, không phát hiện ánh mắt cự lang lúc nhìn thấy hình ảnh trên màn hình có chút biến hóa.

“Lần sau gặp vậy.” La Tổ cảm thấy có chút đáng tiếc, bất quá cũng đành chịu, chỉ cần cậu còn học hệ dưỡng khế ước thú, ngày nào đó sẽ lại có cơ hội thấy cự lang này.

Sau khi La Tổ mang Tiểu Hoàng rời đi, nhóm la mật khâu mất đi chỗ dựa bắt đầu túm tụm dựa sát vào nhau mà lạnh run, sao lang lang lớn như vậy lại tới chỗ tụi nó a..... chẳng lẽ chúng nó sắp bị ăn thịt a? Ô ô

~Cự lang dùng đôi mắt xám tro chăm chú nhìn nhóm la mật khâu đã run như cái sàng kia, nó đứng dậy, chuyển động tứ chi lui về sau, quá trình như vậy lặp lại khoảng 10 lần, cự lang bất đắc dĩ phát hiện, tuy nhóm la mật khâu không còn run nữa, nhưng mà trước mặt nó lại xuất hiện sinh vật khác đang run rẩy.....

Trường hợp của cự lang cho chúng ta một bài học sâu sắc, diện mạo hung ác..... đúng là chuyện vô cùng bí hiểm.

La Tổ trở về phòng thí nghiệm liền thấy gương mặt cười lạnh của Uy Nặc, cậu không để ý tới Uy Nặc mà tiếp tục chỉnh lí thùng dụng cụ của mình.

“Tôi nói này.... có ai nói với trò, tốt nhất đừng có coi khinh lão sư của mình như vậy chưa?” Uy Nặc nhủ mi.

“.....” La Tổ im lặng

“Được rồi, trong rừng nhân tạo phát sinh chuyện gì?” Uy Nặc biết La Tổ không phải người không tuân thủ quy tắc, chuyện gì có thể níu kéo cước bộ cậu chứ?

“Lang..... khế ước thú hình lang ở khu 11 có thể trực tiếp tiến vào khu 10 không?” La Tổ hỏi vấn đề mình thắc mắc.

“Sao có thể, trò đang kể chuyện cười à?” Uy Nặc vừa nói xong, dường như nghĩ tới gì đó, hần vuốt cằm: “Cũng không phải không có, những khế ước thú đặc biệt trên người có một con chip đặc biệt, có thể mở phần lớn các cánh cửa điện tử, bất quá số khế ước thú này đều nằm từ khu 80 trở lên, chúng nó đã sinh ra trí tuệ vì thế đều tự nguyện ở lại rừng rậm nhân tạo, bất quá chúng nó có yêu cầu là được tự do xuất nhập các khu vực khác, một chuyện nhỏ như vậy, chính phủ cùng học viện đương nhiên sẽ đáp ứng.

Uy Nặc giải thích xong, hào hứng hỏi: “Xem ra trò gặp khế ước thú cấp S, vận khí không tồi, năm đó tôi làm việc rất nhiều năm mới gặp được.”

Khế ước thú cấp S.... La Tổ vẫn có chút để ý, con cự lang kia là khế ước thú cấp S sao? La Tổ hoàn tất hết công việc liền li khai phòng thí nghiệm, bởi vì chương trình học hôm nay đã xong.

Lúc trở về kí túc xá, Milan là người đầu tiên bắt chuyện với La Tổ, tuy vẫn còn uể oải cùng mắt tự nhiên, nhưng vẫn có thể nhìn ra, dưới sự an ủi của Hạ Nhân Tư cùng Phân Định hần đã dần dần thoát khỏi bóng ma thất tình.

Buổi tối, La Tổ nhận được tin tức từ Ngải Định, nội dung rất ngắn, chỉ có vài từ.

Nếu gặp phiền toái, có thể tới tìm tôi.

15. Chương 15

La Tổ không để ý tới tin nhắn này, trực tiếp xóa bỏ, Ngải Định tỏ thái độ này đối với cậu có thể nói là tin tốt mà cũng là tin xấu, tin tốt là Ngải Định không đứng về phía Ngải Lộ, anh chỉ đứng về phía người đúng, bất quá quả thực theo tính cách của nam nhân này thì có thể hành động như vậy, tin xấu là có thể Ngải Định không thuyết phục được Ngải Lộ, nói cách khác.... Ngải Định cho rằng Ngải Lộ sẽ tiếp tục tìm cậu gây phiền toái mới gửi tin nhắn này.

Tuy không tiếp thu đứa nhỏ bốc đồng Ngải Lộ kia có thể gây ra phiền toái ỉnh, bất quá gần nhất vẫn nên chú ý một chút, tóm lại chỉ cần không phá hư cuộc sống bình ổn của cậu và nhóm khế ước thú, bất luận Ngải Lộ làm ra chuyện gì, cậu cũng không quản.

La Tổ trải chăn cho Tiểu Hoàng, bé con lập tức nhảy vào trong, móng vuốt bé xiu nắm chặt góc chăn, hạnh phúc nhắm hai mắt lại, La Tổ xoa xoa đầu Tiểu Hoàng, cũng nằm lên giường, tên vô tư Hải Nhân Tư đã sớm lăn ra ngủ vù vù.

Mãi tới khi tất cả mọi người đã chìm vào mộng đẹp, La Tổ mới chậm rãi nhắm mắt lại, đây đã là lần thứ 3 cậu mang Tiểu Hoàng về kí túc xá, nếu bị phát hiện có lẽ sẽ rất phiền toái, có lẽ cậu nên thử xin phép nuôi dưỡng khế ước thú?

Buổi tối, La Tổ nằm mộng, trong mộng cậu đang kịch chiến với tang thi, nhóm sinh hóa thú quây xung quanh cậu, mà đứng đầu chính là lang khuyến đã làm bạn cùng cậu suốt 5 năm, cuối cùng hình ảnh dần dần mơ hồ, lang khuyến biến thành cự lang lúc ban ngày gặp được, nó cứ vậy chăm chú nhìn cậu, mãi tới khi La Tổ bừng tỉnh khỏi cơn mơ, đôi người xám tro của cự lang vẫn bám chặt vào đầu không thể nào xóa bỏ.

Tiểu Hoàng lúc này cũng tỉnh lại, nó mơ hồ xoa xoa đôi mắt nhỏ, sau đó phát ra tiếng kêu ‘thu thu~’, thần trí La Tổ cũng thanh tỉnh một ít, cậu vào phòng tắm rửa mặt cho Tiểu Hoàng trước, sau đó mới bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Trước lúc đi học, La Tổ mở màn hình internet xin phép ‘dưỡng khế ước thú’, sau đó mới tạm biệt bọn Hải Nhân Tư, mang theo Tiểu Hoàng tới phòng thí nghiệm.

Hôm nay La Tổ vẫn tới rất sớm, bởi vì cậu không muốn người khác phát hiện mình mang Tiểu Hoàng về kí túc xá, nhất là Uy Nặc, cậu ở phòng thí nghiệm chờ khoảng nửa giờ những học trò khác mới lục tục tới.

Trải qua vài lần khảo hạch, cả hệ dưỡng khế ước thú chỉ còn 5 người, vì thế phòng thí nghiệm tương đối quanh quẽ, nhóm học trò hôm qua bị La Tổ bỏ lơ dần dần cũng không trao đổi với cậu, mà tụ tập nhóm 2 nhóm 3 nhỏ giọng bàn tán những chuyện xảy ra gần đây.

La Tổ thực vui vẻ có được yên tĩnh, cậu thuận tiện điều phối bữa sáng cho Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng nhìn viên bunn đất ‘thơm ngào ngạt’ trước mắt, hưng phấn nhảy lên vai La Tổ, bẹp bẹp hôn cậu vài cái, sau đó mới nâng bữa sáng của mình lên, cứ như sợ người ta cướp đi mà há mồm vội vã gặm cắn, vừa gặm vừa vui sướng lắc lắc cái đuôi tia chớp.

“Mọi người tới sớm nhỉ.” Uy Nặc là người cuối cùng tới phòng thí nghiệm, anh là lão sư, chỉ cần tới đúng giờ là được rồi, không cần xuất hiện quá sớm.

“Này Nặc lão sư, buổi sáng tốt lành.” Nhóm học trò khác kêu lên, chỉ có mình La Tổ bảo trì trầm mặc, bất quá căn bản cũng không có ai để ý vì La Tổ vốn luôn có bộ dạng như vậy.

Chương trình học hôm nay vẫn như cũ, buổi sáng điều phối thức ăn, buổi chiều tới rừng rậm nhân tạo uy thực cho nhóm khế ước thú, La Tổ theo thường lệ một mình tới khu 10, trong lòng cậu có chút chờ mong, không biết có thể gặp con cự lang kia không.

Có lẽ vận khí La Tổ không tồi, lúc cậu mang theo Tiểu Hoàng tới đại bản doanh la mật khâu, cự lang đã đứng giờ nằm cách nhóm la mật khâu khoảng mấy chục thước, như bàn thạch cắm rễ ở đó, trầm ổn uy vũ nằm dưới ánh mặt trời. Đối diện nó là nhóm la mật khâu ôm nhau thành một đoàn, biến la mật khâu vàng chóc không ngừng phập phồng cao thấp, đương nhiên đây là run, bất quá so với mức độ run như cái sàng hôm qua thì hôm nay đã đỡ sợ đồng chí đại hôi lang hơn một chút, bởi vì đồng chí đại hôi lang hôm qua không có ăn bọn nó!~ không thể không nói, có đôi khi nhóm động vật thực sự đơn thuần tới đáng sợ.

“Thu thu~~ thu thu~~” Nhóm la mật khâu nhìn thấy La Tổ, tựa như thấy vị cứu tinh mà đồng loạt ào tới sau lưng cậu, tình cảnh này đập vào mắt cự lang thực sự khá đồ sộ, bởi vì nhóm la mật khâu di động từ xa xa hệt như một hải dương màu vàng, mà hiện tại hải dương nhỏ này toàn bộ núp sau lưng La Tổ.

La Tổ cười khanh khách, cậu xoa xoa đầu nhóm la mật khâu sau lưng mình, ở cùng nhóm khế ước thú này, vẻ mặt của cậu luôn ôn hòa hơn rất nhiều, ngay cả cười cũng nhiều hơn, La Tổ mang số bunn đất chuẩn bị từ trước phân cho nhóm la mật khâu, hôm nay nhóm la mật khâu bắt được thức ăn không vui vẻ gặm cắn mà dùng tiểu thảo chỉ chỉ về phía đối diện, một đám phát ra tiếng ‘thu thu’ cao thấp bất đồng, theo vẻ mặt thì cực kì giống học trò đang cáo trạng với lão sư.

“Phốc ——” La Tổ nhất thời có chút buồn cười, ngay cả độ cung khoe môi nhếch lên cũng cao hơn bình thường vài phân, cự lang đối diện thấy một màn như vậy, đôi bụi mào có chút thâm sâu, bất quá nó vẫn giữ nguyên tư thế nhìn chăm chú La Tổ, tựa như cảnh vệ đang trong ca, thân hình đồ sộ bất động, có loại cương nghị lâm liệt. Nếu có một cô gái địa cầu ái quốc ở đây, đảm bảo sẽ hô to ‘cảnh sát thúc thúc suất nhất! Cảnh khuyến manh nhất!’.

La Tổ theo biểu tình ‘kịch liệt’ trên gương mặt nhỏ nhắn của nhóm la mật khâu liền hiểu được chúng nó khiếu nại cái gì, cậu không nghĩ lang huynh đối diện có ác ý, nếu không hôm qua nó cũng không làm ra hành động lùi về sau như thế.

La Tổ đi về phía cự lang đồ sộ bất động, tuy cậu biết cự lang trước mắt không phải lang khuyến từng làm bạn 5 năm với mình, nhưng có lẽ vì tướng mạo nên La Tổ luôn có vài phần thân cận.

Đối mặt với đại hình khuyến, không, hẳn là sinh vật hình thể lớn như vậy, đầu tiên phải biểu đạt thiện ý, loại động vật thể hình lớn cảnh giới rất nghiêm, vì thế La Tổ mở hai tay, để cự lang xác nhận trong tay

mình không có dị vật, tiếp đó cậu đưa tay tới mũi cự lang, lang có thói quen ngửi mùi, một khi nhận ra một người có mùi hương quen thuộc sẽ thả lỏng cảnh giác một chút.

Nhưng La Tổ tính sai, bởi vì trước mặt cậu không phải là một con ‘lang’ chân chính, vì thế tay cậu vươn thật lâu, con lang đối diện vẫn không có động tác, chỉ dùng đôi người xám tro chăm chú nhìn La Tổ.

“.....” La Tổ lúc này cũng nhận ra có thể mình phạm sai lầm, nếu con lang này thật là khế ước thú cấp S mà Uy Nặc nói, như vậy nhất định đã có một trình độ trí tuệ, hành vi của cậu có thể nói là lẩn lộn đầu đuôi, bệnh nghề nghiệp quá nặng quả nhiên không phải chuyện tốt.

“Có thể làm bằng hữu không?” Đã có trí tuệ, hẳn là có thể hiểu được lời cậu nói, La Tổ hỏi xong, phát hiện cự lang vẫn như trước bất động quan sát cậu, bởi vì khoảng cách rất gần, La Tổ cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp phun ra từ mũi đối phương.

Nếu không cự tuyệt, hẳn là ngầm đồng ý? La Tổ vươn tay, chậm rãi đặt lên đầu cự lang, thấy nó không có phản ứng, La Tổ mới làm như kiếp trước thường cổ vũ mà xoa xoa đầu cự lang, sau đó lại gãi gãi cằm đối phương. Cảm xúc da lông làm La Tổ yêu thích không muốn buông tay, làm bác sĩ thú y, La Tổ có thể cảm nhận được cự lang này vô cùng khỏe mạnh, mỗi sợi lông mao đều tràn ngập sinh lực.

Đối mặt với La Tổ giở trò, cự lang vẫn đồ sộ bất động, trừ bỏ đôi lang mâu xẹt qua một tia tình tự không rõ, gương mặt hung hãn không có gì biến hóa.

Có lẽ thấy La Tổ thân cận cự lang mà không bị tập kích gì, nhóm la mật khâu gặm xong thức ăn, bắt đầu tò mò dựng thẳng lỗ tai dài dài, hải dương màu vàng đồng loạt tiến về phía La Tổ cùng cự lang.

Tiểu Hoàng nhảy ra khỏi túi áo La Tổ, tiểu tổ tông này chuyện khác không học được, nhưng chiêu cáo mượn oai hùm lại học hỏi vô cùng thành thực, Tiểu Hoàng thấy cự lang không phản kháng chủ nhân nhà mình, vì thế lá gan của nó phình to nhảy lên lưng cự lang, lúc tiểu trảo cùng mông nó cảm nhận lớp da lông mềm mại, con khế ước thú có lỗ tai thật dài thoải mái nheo mắt lại, ngô~ chíp bông này mềm mại quá, thật thoải mái nga~ 0

La Tổ trầm mặc, cậu vốn đang lo lắng cự lang sẽ sinh khí, bất quá cậu phát hiện mình lo nghĩ quá nhiều, bởi vì cự lang diện mạo hung ác này chẳng những không tức giận, còn đứng dậy, chậm rì rì mang theo Tiểu Hoàng đi vài vòng trên mặt cỏ.

“Thu thu~~ thu thu~~” Vì không thể nhảy xuống, Tiểu Hoàng theo bản năng vươn tiểu trảo, bấu vào lớp lông mao ở cổ cự lang, tầm nhìn lúc ngồi trên cao làm Tiểu Hoàng hưng phấn không ngừng kêu lên.

“Phốc——” La Tổ nhìn hình ảnh trước mặt, nhin không được cười rộ lên, nếu không phải Tiểu Hoàng chỉ biết phát ra tiếng ‘thu thu’, cậu nghĩ tiếng kêu khí phách hiên ngang của Tiểu Hoàng khi nãy nhất định là ‘giá giá’.

Nhóm la mật khâu nhìn Tiểu Hoàng, đôi mắt đen láy tràn ngập hâm mộ, vài bé la mật khâu lớn gan cũng nhảy lên lưng cự lát, chỉ chốc lát sau, cự lang đã bị đàn la mật khâu vàng ươm bao phủ, bấu lên đuôi, túm lông mao nó, cũng may cự lang đủ lớn nên không ít la mật khâu không leo lên người nó được.

“Không được gây phiền toái cho người ta như vậy, biết không?” La Tổ thấy cự lang đã không còn động dậy, toàn thân chỉ còn đôi mắt xám lộ ra ngoài, hơn nữa còn sáng ngời nhìn cậu, La Tổ có chút buồn cười kéo nhóm la mật khâu xuống.

Chỉ tiếc kế hoạch của La Tổ không thành công, nhóm la mật khâu cứ như tìm được một món đồ chơi cộng đồng, bé này bị La Tổ ôm đi, bé khác sẽ lập tức leo lên, làm La Tổ cũng không có biện pháp.

Cuối cùng cự lang kéo theo một bầy la mật khâu, một lần nữa trở về chỗ nó nằm phơi nắng, tiếp tục đồ sộ bất động, bảo trì phong cách cương nghị lăm liệt ban đầu, hoàn toàn thực hiện phương châm ‘địch bất động, ta bất động, địch động, ta vẫn bất động’.

La Tổ không thể ở rừng nhân tạo lâu thêm nữa, bởi vì có quy định thời gian tập trung, trước lúc đi, La Tổ ôm Tiểu Hoàng quyền luyện không muốn rời cự lang, sau đó xoa xoa đầu cự lang rồi mới rời đi.

Cự lang dùng đôi mắt xám tro chăm chăm nhìn bóng dáng La Tổ, hai lỗ tai dựng đứng vô thức run vài cái, tựa như một con trung khuyển nhìn bóng dáng chủ nhân rời đi, điều kiện tiên quyết là phải xem nhẹ đám

la mặt khâu bấm trên người nó.

Lang huynh dùng thân mình nói cho chúng ta một điều, chỉ cần có một trái tim lương thiện, cho dù diện mạo hung ác..... cũng có thể phá vỡ rào cản chủng tộc!

16. Chương 16

Mấy ngày kế tiếp, La Tổ vẫn theo thường lệ tới khu vực 10 uy thực, số lần nhìn thấy cự lang cũng nhiều hơn, không phải ngày nào cự lang cũng xuất hiện, cơ bản một tuần chỉ có ba ngày tiến vào rừng rậm nằm bất động phơi nắng. Bất quá mặc dù vậy, La Tổ, Tiểu Hoàng, còn có nhóm la mặt khâu đã thân thiết hơn nhiều với cự lang đồng học, nhất là nhóm la mặt khâu, mỗi lần nhìn thấy cự lang đều thích phóng lên người nó, có thể nói cự lang đã trở thành tân ‘đồng bào’ của bọn nó.

Một tuần sau, Uy Nặc tiến hành khảo hạch chương trình uy thực, lần khảo hạch này làm số người ít ỏi trong hệ dưỡng khế ước thú lại giảm đi ba thành viên, cuối cùng chỉ còn La Tổ cùng một á thú gọi là Tạp Kì Ân.

Uy Nặc tựa hồ đã quen với kết quả này, vì thế anh khẽ đẩy gọng kính mạ vàng: “Báo cáo thực nghiệm các người đưa tôi sẽ lưu trữ, mặc khác chỉ còn hai trò vì thể hãy hảo hảo ở chung, dù sao mấy tháng tiếp theo chỉ có các trò cùng nhau vượt qua, tốt lắm, tan học.”

“Vâng, Uy Nặc lão sư.” Tạp Kì Ân, cũng chính là á thú còn lưu lại với La Tổ, dùng ánh sừng bái nhìn chăm chú Uy Nặc, gật mạnh đầu.

La Tổ vẫn như trước không nói gì, chỉ cúi đầu chỉnh lí thiết bị thí nghiệm, trước khi rời đi, Uy Nặc chợt nhớ ra gì đó nói với La Tổ: “Đúng rồi, đơn xin lớp [xin mang ra ngoài] khế ước thú của trò đã được thông qua, nhớ kiểm tra hòm thư để chứng thực văn kiện và chú ý các hạng mục công việc.”

Uy Nặc vừa nói xong, Tạp Kì Ân đã kêu lớn: “Này Nặc lão sư, hóa ra có thể xin phép ‘lớp khế ước thú’ sao?”

“Không sai, thế nào, ngay cả chuyện này trò cũng không biết?” Uy Nặc trào phúng nhếch khóe miệng, bất quá Tạp Kì Ân cũng không nhận ra ý tứ của anh, tiếp tục hỏi: “Em cũng có thể xin phép mang Kì Kì của em đi được không?”

‘Kì kì’ mà Tạp Kì Ân nói chính là khế ước thú cậu chọn để nghiên cứu, chủng loại là hắc cầu, cũng là khế ước thú đã làm thức tỉnh năng lực kiếp trước của La Tổ.

“Nếu trò phù hợp yêu cầu, hiệp hội tự nhiên sẽ đồng ý đơn của trò.” Uy Nặc thích thú kéo dài ngữ điệu, người khác có lẽ không rõ ý tứ của anh, bất quá La Tổ hiểu, e là nam nhân này không xem trọng Tạp Kì Ân.

“Em sẽ cố gắng, lão sư.” Gương mặt Tạp Kì Ân tràn ngập biểu tình nôn nóng muốn thử sức, cậu hoàn toàn không nghe được ý tứ của Uy Nặc.

“Cố lên.” Uy Nặc tựa như tất cả các lão sư khác, mỉm cười tươi rói cổ vũ Tạp Kì Ân, điều này làm lòng tin của cậu lại phình to thêm vài phần.

La Tổ cũng rời khỏi phòng thí nghiệm sau Uy Nặc, bởi vì lớp khế ước thú đã được thông qua nên Tiểu Hoàng quang minh chính đại nhảy lên đầu vai La Tổ, hưng phấn ngóc đầu kêu ‘thu thu’ thật to, Tạp Kì Ân nhìn mà hâm mộ không thôi.

Bởi vì hôm nay La Tổ tan học khá sớm, vì thế lúc cậu quay về kí túc xá, nơi này hoàn toàn vắng lặng không một bóng người, cậu nằm trên sofa nghỉ ngơi một chốc, không biết vì cái gì, gần đây cứ luôn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Tiểu Hoàng cùng kim dẫn dẫn mấy hôm trước đã hì hục làm ta một cái tổ nhỏ, Tiểu Hoàng chui hết cả người vào, chỉ lộ ra cái mõng nhỏ vàng chóc, không ngừng nhích tới nhích lui, nhìn đáng yêu cực kì.

La Tổ nhìn Tiểu Hoàng, tâm tình tốt hơn một ít, cậu đứng dậy định rót cho mình một chén nước, lúc này màn hình trên đồng hồ đẹp tay thông báo có tin mới, La Tổ đặt ly nước xuống, trực tiếp mở bưu kiện.

Người gửi thư là An Khải Tư, thay vì nói là thư thì nói là thiệp mời đúng hơn, hơn nữa còn là thiệp mời kết hôn, thời gian là ngày mốt, La Tổ không rõ vì sao An Khải Tư phải gửi thiệp cho cậu, bởi vì quan hệ của hai người hẳn là không thân thiết tới mức này đi, bất quá khi nhìn tới dòng tên ở sau cùng, tựa hồ cũng hiểu được ý tứ của An Khải Tư.

Bởi vì thiệp mời này không phải cho cậu, mà cho Uy Nặc, theo lý mà nói An Khải Tư hẳn là không có khả năng phạm loại sai lầm nhỏ nhất này, vì thế khả năng lớn nhất là hi vọng cậu làm người chuyển giao đi? Chính là theo lần quan sát trước, quan hệ của An Khải Tư cùng Uy Nặc cũng không xa lạ gì, tuy không phải người yêu nhưng cũng là bạn tốt, An Khải Tư hoàn toàn có thể trực tiếp đưa thiệp cho Uy Nặc, đâu cần phải phí nhiều công sức như vậy a.

La Tổ không thể hiểu nổi suy nghĩ của An Khải Tư, bất quá nếu là chuyện người khác, cậu cũng không có hứng thú phí tâm tư để nghiên cứu, cậu chỉ cần hoàn thành việc mình cần làm là xong.

Buổi tối, bọn Hải Nhân Tư biết Tiểu Hoàng có thể ở lại kí túc xá, cả bọn đều rất cao hứng, âm ỉ đòi làm tiệc chúc mừng, chỉ tiếc Tiểu Hoàng đương sự không hề cảm kích, chỉ biết gia tăng tình cảm với tiểu đồng bọn kim dẫn dẫn, vì thế đám Hải Nhân Tư đành thất vọng từ bỏ.

Cách một ngày, lúc La Tổ đi học, trực tiếp đưa thiệp An Khải Tư gửi nhầm chuyển cho Uy Nặc, Uy Nặc cũng không phản ứng quá lớn, tựa hồ hoàn toàn tiếp nhận hành vi gửi sai người của An Khải Tư.

“Có hứng thú đi với tôi không?” Uy Nặc vòng tay trước ngực, tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Không cần, ngày mai em còn khóa.” Khóa La Tổ nói chính là lịch sử phát triển thế giới thú nhân, nếu ở hiện tại chính là khóa lịch sử.

“Ha hã, khóa này tùy tiện tìm một quyển sách xem là được, dù sao lão sư giảng bài cũng chỉ dựa theo bản gốc, sau đó thêm vào chủ quan phỏng đoán của mình.” Uy Nặc phản đối.

“Chủ quan phỏng đoán?”

“Đúng vậy, bất luận là lịch sử về sự phát triển của bất kì nền văn minh nào cũng luôn có một giai đoạn không xác định, hậu nhân không thể lý giải, vì thế chỉ có thể dùng chủ quan phỏng đoán để phán đoán, nói trắng ra là dựa vào tư liệu vốn có cùng suy nghĩ của mình mà tưởng tượng, tuy không có khuôn khổ, nhưng vẫn có khá nhiều thú nhân thích nghe.” Uy Nặc buông tay nói.

“Ý của thầy là.... ngày mai em chỉ lên lớp để nghe một lão sư hệ lịch sử tự biên tự diễn?” La Tổ giương mắt.

“Bingo, nếu trò nghe được cùng một bài mà lão sư trước đây của tôi đã kể thì chúc mừng, trò sẽ được nghe một câu chuyện thần thoại cổ xưa.” Uy Nặc có chút cảm thán nói.

Chuyện thần thoại cổ xưa? La Tổ không dao động vì những lời của Uy Nặc, cậu vốn không phải người thế giới này, vì thế cho dù là truyện thần thoại cũng là cơ hội quý giá để cậu hiểu biết thêm về thế giới này.

“Ha hã, trò so với tôi tưởng tượng thì còn khó đối phó hơn.” Uy Nặc đã sớm dự đoán La Tổ không phải người dễ thuyết phục như vậy, vì thế anh chỉ kiểm tra một chút loại thức ăn mới La Tổ điều phối, sau đó bước tới chỗ Tạp Kỳ Ân, chỉ dẫn một vài hạng mục Tạp Kỳ Ân cần chú ý.

Ngày hôm sau là khóa chung của á thú cùng khế thú, vì thế La Tổ hiếm có dịp cùng đám Hải Nhân Tư xuất môn, nhân duyên của Hải Nhân Tư bên học viện khế thú cũng không tệ, tuy bọn họ tới hơi muộn, nhưng đã sớm có người giúp họ giữ chỗ.

“Hải Nhân Tư, ở đây, đây nè!” Một thú nhân quơ bàn tay khổng lồ vẫy vẫy bọn La Tổ.

“Khuê Đế, bạn tốt! Mình biết các cậu rất đáng tin cậy mà!” Hải Nhân Tư cho Khuê Đế một cái ôm thân thiết, Khuê Đế cùng mở cánh tay như người khổng lồ, ôm chặt Hải Nhân Tư.

La Tổ nhất thời có chút giật mình, Hải Nhân Tư đứng giữa nhóm thú nhân giống đực tuyệt đối không thể xem là thấp bé, chính là trước mặt người khổng lồ, chỉ có thể xem là thể hình bình thường.

Bất quá kinh ngạc của La Tổ chưa dừng lại ở đây, chỗ ngồi Khuê Đế giữ cho bọn họ gần đây cuối, mà liếc mắt nhìn lại thì ngồi đây này toàn là người có thể hình khổng lồ nhưng tính tình có vẻ khá ngại ngùng, có

vài người còn to con hơn cả Khuê Đế, điều này làm La Tổ có ảo giác mình đang đi vào thế giới người khổng lồ.

“Đây là.....?” La Tổ ngồi xuống vị trí chính giữa, bên phải cậu là Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế, bên trái là Phân Dịch và Milan.

“Bạn tốt, lần đầu tiên thấy trường hợp này nên kinh hãi đi?” Hải Nhân Tư cào cào mái tóc đỏ của mình, cười to nói: “Lần đầu tiên mình nhìn thấy bọn Khuê Đế cũng hết hồn, bọn họ đều là giống đực thú nhân chuyên ngành sức mạnh của học viện khế thú.” Hải Nhân Tư nói tới đây liền đề thấp âm thanh nói: “Khế ước thú của bọn họ phần lớn đều là Phần Kim Cương, cậu hiểu không?”

Câu cuối Hải Nhân Tư nói rất nhỏ, nhỏ tới mức chỉ có La Tổ và hắn nghe thấy, phần kim cương? La Tổ khẽ nhú mày, nếu cậu nhớ không nhầm thì loại khế ước thú này hình như.....

“Hải..... Hải Nhân Tư, bộ dáng bằng hữu cậu thật là đẹp.” Khuê Đế tuy là dáng người khô ngô, nhưng tính cách lại khá thẹn thùng, vì thế lúc cậu nói những lời này, sắc mặt đã đỏ bừng, cúi đầu không ngừng xoa xoa bàn tay to của mình.

“Cậu nói ai?” Hải Nhân Tư mê mang, chẳng lẽ bên cạnh cậu có giống cái? Không đúng, nếu có thì hắn đã sớm ra tay.

“Chính là..... chính là..... người bên trái người a.” Đầu Khuê Đế cúi thấp tới mức sắp chạm vào cái bàn trước mặt.

“Bên trái?” Hải Nhân Tư lại càng mê mang, cậu máy móc nhìn qua: “Ngải Tổ, Phân Dịch cùng Milan, cậu chỉ người nào?”

“Hóa... hóa ra cậu ta gọi là.... Ngải Tổ a, thực..... thực dễ nghe.” Nếu không phải Hải Nhân Tư túm lấy Khuê Đế thì có lẽ đầu cậu ta đã chúi xuống đất rồi.

“Sát, cậu không phải chứ bạn tốt?” Hải Nhân Tư đề thấp âm thanh, lúc này đã vào học, La Tổ cùng Phân Dịch và Milan đều đang nghe giảng, thừa dịp mọi người không chú ý, Hải Nhân Tư kéo Khuê Đế qua: “Bạn tốt, cậu.....”

Hải Nhân Tư ‘cậu’ nửa ngày, cuối cùng vẫn không biết nên nói gì, vì thế đành phải quay đầu qua lạng lẹ nhìn La Tổ, theo lương tâm thì bộ dáng của bạn tốt quả thực không tệ, gen của Hoắc Khắc gia rất ấn tượng, chứng minh cụ thể nhất chính là hoa khôi học viện 1, chính là cậu cùng bọn Milan sao lại chưa bao giờ có cảm giác Ngải Tổ là đối tượng để xuống tay?

Hải Nhân Tư vượt cảm cân nhắc nửa ngày, cuối cùng sau khi suy nghĩ cẩn thận, cậu vô cùng tiếc nuối vỗ vỗ vai Khuê Đế: “Bạn tốt, không phải mình tạt nước lạnh vào mặt cậu, tên Ngải Tổ hẳn là đã nghe qua đi? Anh trai của hoa khôi học viện 1, em trai của người máy học viện 2.”

“Yêm..... yên không ngại.....” Hai tay Khuê Đế xoa xoa càng nhanh hơn.

“Ai hỏi cậu cái này!” Hải Nhân Tư nhỏ giọng nói: “Mình nói chính là người bạn này của mình bị chen giữa hai người anh em quá xuất sắc, vì thế trong lòng không khỏi có chút áp lực, nói đơn giản là, cậu ta..... tự kỷ.”

“Tự kỷ?” Khuê Đế rút cuộc cũng nâng đầu lên, đôi mắt thật thà tràn ngập thương tiếc nói: “Yêm..... Yên nhất định sẽ làm hắn vui vẻ!”

“Sát, cậu rút cuộc có hiểu ý của mình không?” Hải Nhân Tư suýt chút nữa đã bùng nổ: “Ý mình là người này không tốt để theo đuổi, cậu vẫn nên đối đối tượng thì tốt hơn, là anh em, mình không muốn thấy cậu lún vào vũng bùn a.....”

“Ngải..... Ngải Tổ mới không phải vũng bùn! Cho dù là bạn tốt, yên cũng không cho phép cậu vũ nhục cậu ta!” Khuê Đế kích động đứng lên, cậu rống to làm cả phòng học đều đưa mắt nhìn về phía này, Hải Nhân Tư thực sự muốn đào một cái hố mà chôn mình.

“Sao vậy?” La Tổ khẽ nhú mi, nếu cậu không nghe lầm, vừa nãy thú nhân cao lớn này vừa hét tên cậu?

Khuê Đế vừa tiếp xúc ánh mắt La Tổ thì cơ thể lập tức cứng đờ, nếu không phải làn da hần ngăm đen, gương mặt nhất định đã trưởng tới mức đỏ bừng.

“Ngồi xuống trước đi.” La Tổ rất nhanh phát hiện ra vấn đề, dáng người Khuê Đế rất to cao, vì thế chỉ cần hần đứng lên đã đủ làm mọi người chú ý, huống chi lúc này hần còn rộng to.

“Ừ ừ! Yên ngồi!” Khuê Đế tựa như nghe thấy thánh chỉ, vội vàng ngồi xuống, bất quá xung quanh vẫn ồn ào một trận.

“Vừa nãy chính là lão nhị Hoắc Khắc gia Ngải Tổ sao?”

“Hình như là vậy, em trai của thủ tịch học viện chúng ta xem ra cũng chỉ được có vậy.”

“Vô nghĩa, cậu ta là á thú, làm sao có thể đánh đồng với khế thú cùng hồn thú, hoa khôi Ngải Lộ không muốn thấy anh trai này cũng không phải khó hiểu.”

Âm thanh bàn tán rì rầm làm lão sư đang giảng bài giận tím mặt: “Yên lặng! Không muốn học phải không? Còn ồn một câu nữa tôi cho các trò rớt hết!”

Lời nói của thú nhân lão sư quả nhiên rất có uy lực, Bì Cừ làm lão sư hệ lịch sử, tính tình ông kì quặc nổi tiếng khắp học viện, không có ai dám khiêu chiến uy quyền của ông, từng có một thú nhân giống đực dám thách thức ông, kết quả bị ông làm khó dễ suốt 5 năm, cuối cùng đã suýt tẩu hỏa nhập ma vì lịch sử phát triển thú nhân, thống khổ trong đó ngoại nhân không tài nào tưởng tượng nổi. Đây cũng là người đầu tiên dám leo lên bàn mổ của Bì Cừ hệ lịch sử.

“Hừ, vẫn còn biết điều.” Bì Cừ chuyển qua màn hình đồ án, tiếp tục trầm ngâm nói: “Vừa nãy nói tới đâu rồi? Đúng, Kì Lân, chính là Kì Lân, biết vì sao trước cửa trường học lại có tượng Kì Lân cùng Thao Thiết không? Bởi vì bọn họ thật sự tồn tại, mấy ngàn năm trước, Kì Lân cùng Thao Thiết là hồn thú từng thức tỉnh trên người hai vị tiền bối.

17. Chương 17

Kì Lân? Thao Thiết? La Tổ nhìn hình ảnh trên màn hình ánh sáng, hàng mi khẽ nhú, thú hồn trong thần thoại thượng cổ thật sự tồn tại sao? Hay là như lời Uy Nặc, chuyện cậu sắp được nghe bất quá chỉ là một thần thoại cổ xưa mà thôi?

Bì Cừ còn đang dõng dạc kể lại chuyện xưa từ ngàn năm trước: “Đoạn lịch sử này trên sách hay internet đều có ghi lại, có lẽ sẽ có người nghi hoặc, vì sao hồn thú của hai vị tiền bối kia lại được định nghĩa là Kì Lân cùng Thao Thiết? Hai thứ này không phải thần thú thượng cổ, chưa có ai gặp qua sao?”

“Đây kì thực là có nguyên nhân, mọi người đều biết, Kì Lân là thú mang tới điềm lành, ngay lúc thú nhân tiền bối thức tỉnh hồn thú thì chẳng những có thể biến về hình thái Kì Lân trong sách sử, còn có thể cười mây đạp gió, sử dụng vạn thú, mà thú nhân tiền bối thức tỉnh Thao Thiết cũng vậy, trừ bỏ có thể biến thành hình thái Thao Thiết, còn có năng lực thôn phệ mọi thứ.”

Cuối cùng Bì Cừ còn lải nhải rất nhiều bí ẩn trong lịch sử, chính là lúc này trong phòng học không còn mấy người lắng nghe, bởi vì đề tài thực sự bị kéo đi quá xa, nếu nói đoạn lịch sử lúc này là sự thật thì những lời ông nói lúc này đã hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo, cái gì mà quan hệ thân thích của thần thú thượng cổ, ân oán tình cừ của các đại thần thú, cuối cùng còn ừ ừ cạc cạc cho ra một kết luận.

“Nói tóm lại, bất luận là Kì Lân cùng Thao Thiết có quan hệ gì thì cũng có một điều chắc chắn! Hai ngàn năm trước, có một thú nhân tiền bối có thú hồn là Thao Thiết đã giết chết thú nhân tiền bối có thú hồn Kì Lân, tuy rằng phía chính phủ giải thích là vì tranh đoạt danh hiệu ‘thú nhân mạnh nhất’, nhưng căn cứ theo quan hệ cùng bối cảnh thì chúng ta có lý do để tin tưởng đây là tình sát!”

Bì Cừ nói tới mức kích động, nước miếng văng tứ tung, nhóm người ngồi hàng đầu đều tự giác ưỡn người ra sau, ý đồ để vị lão sư ý thức được vấn đề này, tiếc là Bì Cừ vẫn như trước đắm chìm trong thế giới của mình, cái miệng khép mở không ngừng phát ra suy đoán cùng tưởng tượng.

“Lão sư này thực đáng kinh ngạc, không viết tiểu thuyết thực đáng tiếc.” Hải Nhân Tư phát ra tiếng tăm tắc sớ hãi.

Milan cùng Phân Dịch tỏ ra đồng ý, về phần La Tổ, cậu tự kiếp trước đã quen với các bài diễn thuyết dài dòng, vì thế cũng không có nhiều cảm giác, mà Khuê Đế từ lúc này nghe lời La Tổ ngồi xuống xong thì cái đầu cứ nhìn thẳng, không dám nhìn về phía cậu.

Quan hệ của Khuê Đế với nhóm kẻ thú chức nghiệp sức mạnh không tồi, có thể nói phàm là kẻ thú chức nghiệp này đều có quan hệ thân thiết, các thú nhân thân hình cao lớn, vạm vỡ, tính cách rất ngay thẳng, hàm hậu, trong quan hệ anh em cũng có thể nói là rất nghĩa khí. Chỉ cần có một người bị khi dễ, như vậy nhóm anh em sẽ tụ lại trả thù, nếu một người gặp khó khăn, mọi người sẽ đưa tay cứu viện, cống hiến một phần sức mạnh của mình.

Vì thế chức nghiệp của Khuê Đế có thể xem là chức nghiệp ‘hài hòa’ nhất ở học viện Thú Hoàng, hơn nữa nguyên nhân chính là các thú nhân to con này rất đoàn kết, vì thế cho dù bọn họ không thông minh, nhưng không ai dám khi dễ, vì nếu làm vậy nhất định sẽ rất ân hận, nhóm thú nhân khổng lồ này sẽ không bỏ qua người dám đắc tội anh em mình, cẩn thận ngấm lại, trừ bỏ thực lực, chỉ cần tòa ‘cự sơn’ kia đứng lên cũng đã đủ làm phần lớn thú nhân phải run như cầy sấy.

Khue Đế phản ứng thất thường như nai con chạy loạn, nhóm anh em khổng lồ của hắn đều thấy cả, thân là anh em, lúc này sao có thể không giúp đỡ? Vì thế lúc chuông reo vang, Bì Cừu còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi tuyên bố tan học, Hải Nhân Tư, Milan cùng Phân Dịch, ba người đều bị một gã khổng lồ kẹp nách, còn nhóm khổng lồ còn lại vây quanh La Tổ cùng Khuê Đế, Khảm Tư là thú nhân cao lớn nhất, mỉm cười chất phát nói: “Cái kia, chúng ta có việc cần thương lượng với bọn Hải Nhân Tư, Khuê Đế, cậu đưa vị này.....”

Khảm Tư suy nghĩ hết nửa ngày mới nhớ ra mình vẫn chưa biết tên La Tổ, vì thế anh đành hàm hồ nói: “Đưa vị đồng học của Hải Nhân Tư về kí túc xá, không thành vấn đề chứ?”

La Tổ nhú mày, nhìn tình huống nhóm Hải Nhân Tư thế nào cũng không giống tự nguyện, ngược lại càng giống bị bắt cóc hơn, hơn nữa thú nhân gọi là Khuê Đế này..... lúc mới vào học đã rống to tên cậu, chẳng lẽ trước đây cậu từng nhận thức thú nhân này? Bọn họ có cừu oán? Định dùng nhóm Hải Nhân Tư để uy hiếp cậu?

Nhưng mà theo hơi thở nhóm người khổng lồ này tựa hồ lại không hề có ác ý, La Tổ liếc mắt nhìn Hải Nhân Tư, Hải Nhân Tư vừa định mở miệng giải thích thì đã bị Khảm Tư nhanh tay lẹ mắt bịt kín miệng, rơi vào đường cùng, Hải Nhân Tư chỉ đành dùng ánh mắt ‘áy náy’ nhìn La Tổ, nếu ánh mắt có thể nói chuyện, như vậy lời Hải Nhân Tư muốn nói lúc này nhất định là ‘Lão tử không giúp được cậu, tự cầu phúc đi, bạn thân!’.

La Tổ cũng không hiểu được ý tứ Hải Nhân Tư muốn biểu đạt, cho dù kinh nghiệm từng trải của cậu nhiều cỡ nào, lúc này chỉ đại khái đoán được nhóm thú nhân khổng lồ này không có ác ý, sợ dĩ ngăn cách cậu với nhóm Hải Nhân Tư, có lẽ vì thú nhân Khuê Đế này có chuyện muốn nói riêng với cậu?

“Đi thôi, tuy tôi không cần người khác đưa ta về kí túc xá.” La Tổ dứt tay vào túi áo blu, thần sắc trên mặt vẫn bình tĩnh.

Khue Đế thật không ngờ bọn đại ca lại trực tiếp như vậy, cậu hiện tại cảm thấy trái tim không còn chịu sự điều khiển của mình nữa, cậu cúi đầu, không ngừng xoa xoa bàn tay to của mình: “Đại ca..... Yêm, yêm vẫn là cùng về với các người đi.”

“Không có tiền đồ!” Khảm Tư hung hăng đâm Khuê Đế một quyền, Khuê Đế vì không chuẩn bị nên bị đánh bay ra ngoài, cơ thể khổng lồ cứ vậy mà rơi tự do, phát ra một âm thanh nặng nề.

La Tổ cùng nhóm người qua đường xung quanh đều trầm mặc, nếu không phải biết Khảm Tư cùng Khuê Đế là anh em tốt, cậu thực sự nghĩ một quyền kia của Khảm Tư thật sự muốn giết Khuê Đế, loại biểu hiện tình yêu thương này quả thực quá thô bạo, bất quá lại có chút giống như động vật hoang dã.

Khue Đế lắc lắc đầu, lông tóc không chút tổn hao đứng lên, động tác của cậu hết như một tòa núi nhỏ đột ngột xuất hiện trên mặt đất, rất có khí thế uy nghi hùng mạnh.

Lúc Khuê Đế đứng lên, tầm mắt chạm tới ngay La Tổ, một cái nhìn đủ làm cậu luống cuống, thần tình đỏ bừng cúi gằm mặt xuống, tựa như đứa trẻ làm sai chuyện, bất quá bởi vì làn da cậu vốn ngăm đen nên cũng

không thấy nổi vết đỏ.

Biểu hiện của Khuê Đế làm mày La Tổ lại nhú lại, chẳng lẽ trên mặt cậu có gì đó đáng sợ, hay là người quen?

Khảm Tư đánh Khuê Đế xong liền dẫn người đi, vì thế Khuê Đế không còn đường lui, chỉ có thể đưa La Tổ về kí túc xá, La Tổ cũng không phải người nói nhiều, vì thế suốt quãng đường hai người đều bảo trì trầm mặc.

Lúc sắp tới kí túc xá, La Tổ rốt cục quay đầu, nhìn người khổng lồ không ngừng xoa xoa tay mình, đầu cơ hồ đã cúi thấp sắp chạm tới ngực, hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

La Tổ không hỏi thì thôi, vừa hỏi tới Khuê Đế lại rối loạn tay chân, trong lúc bối rối không biết rút dừng khí từ đâu, Khuê Đế ngẩng đầu, âm thanh rống tới đỉnh tai nhức óc: “Yêm..... Yêm muốn làm cậu vui vẻ!”

Giờ phút này, cho dù là La Tổ đã dự đoán trước tình huống cũng run sợ vài giây.

18. Chương 18

Một khắc Khuê Đế thổ lộ xong thì cái đầu cũng kịp hồi phục tinh thần, chỉ thấy gương mình nóng bừng bừng, trong lòng thực bất an, không ngừng xoa xoa bàn tay, tới mức sắp lột cả một lớp da, Khuê Đế hoàn toàn không dám nhìn mặt La Tổ, cậu hận không thể tự đào hố chôn mình, hét lớn: “Yêm..... yêm còn tới tìm cậu nữa!”

Khue Đế rống xong thì liền xoay người bỏ trốn, tuy thân hình hết như một ngọn núi nhỏ, nhưng tốc độ quả thực làm người ta sáng mắt, hết như có thứ gì đáng sợ đang đuổi theo phía sau cậu ta.

“.....” La Tổ căn bản không kịp giữ Khuê Đế lại, vì thế cậu chỉ có thể chăm chú nhìn theo bóng dáng ngày càng nhỏ của Khuê Đế, thở dài, tình cảm của La Tổ cũng không thấp, vì thế liền kết lại những biểu hiện của tên ngốc này, cũng không khó để suy đoán ra đáp án, chẳng qua đôi phương không cho cậu thời gian để cự tuyệt.

“Thu~ thu~” Tiểu Hoàng lúc này cũng chui đầu ra khỏi túi áo La Tổ, nó nghiêng đầu, ánh mắt đen láy tràn ngập tò mò, tựa hồ không rõ chủ nhân của nó vì cái gì phải thở dài.

La Tổ theo thói quen xoa xoa đầu Tiểu Hoàng, sau đó xoay người về kí túc xá. Lúc này kí túc xá không có một bóng người, bọn Hải Nhân Tư phỏng chừng còn chưa thoát thân khỏi đám thú nhân khổng lồ kia.

La Tổ thấy thời gian vẫn còn sớm vì thế vào phòng tắm rửa, thuận tiện tẩy trừ Tiểu Hoàng một phen, Tiểu Hoàng là kẻ ước thú hệ thổ, có chút không thích thủy, bởi vì có cảm giác dính dính, bất quá La Tổ tự nhiên sẽ có biện pháp, cậu chuẩn bị cho Tiểu Hoàng một cái bồn tắm nho nhỏ, sau đó đổ sữa tắm đầy bọt bong bóng vào, Tiểu Hoàng lập tức bị bồn tắm tràn ngập bong bóng hấp dẫn lực chú ý, đôi mắt tròn vo tỏa sáng quang mang tò mò.

“Thu~ thu~” Tiểu Hoàng bơi bơi cơ thể bé xiu, hưng phấn truy đuổi nhóm bong bóng đủ màu trong bồn, bong bóng dưới móng vuốt của Tiểu Hoàng đều bị chọc bể, bất quá trong bồn lại nổi lên mớ bong bóng mới, Tiểu Hoàng nhất thời chìm đắm trong trò chơi chọc bong bóng, vui sướng mà bơi qua bơi lại trong bồn tắm nhỏ.

Cuối cùng lúc La Tổ tắm rửa cho Tiểu Hoàng xong, chuẩn bị đổ nước trong bồn nhỏ, Tiểu Hoàng còn dùng hai móng vuốt bé xiu ôm chặt đùi La Tổ, bộ dáng đáng thương không muốn La Tổ cướp tân bằng hữu của nó, hai lỗ tai dài bình thường luôn dựng đứng, lúc này cũng sụp xuống, miệng không ngừng phát ra âm thanh ‘thu thu~’ lấy lòng.

La Tổ có chút bất đắc dĩ, bất quá tắm quá lâu cũng không tốt cho kẻ ước thú, vì thế La Tổ chỉ đành vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng, ôn hòa nói: “Lần sau lại chơi tiếp.”

“Thu ~” Tiểu Hoàng trở mắt nhìn chủ nhân của nó hủy diệt (đổ nước) nhóm tân bằng hữu ‘bong bóng đủ màu’, trái tim Tiểu Hoàng ‘loảng xoảng’ vỡ nát, bong bóng đủ màu ~bong bóng đủ màu của nó ~ ô ô

~La Tổ mang Tiểu Hoàng ra khỏi phòng tắm, dùng khăn lông lau đôi tai dài cùng cơ thể của Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng vẫn đắm chìm trong bi thống vì bạn tốt ‘chết đi’, gương mặt nhỏ ngơ ngác nhìn trời, biểu hiện vô cùng bi thương.

La Tổ thấy Tiểu Hoàng như vậy cảm thấy có chút buồn cười, cậu biết thời điểm này tốt nhất là tìm biện pháp dời đi lực chú ý của kẻ ước thú, vì thế La Tổ lấy ra một khối bùn đất hiếm được điều phối đưa tới trước mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngửi được mùi thức ăn sau, hai lỗ tai dài khẽ run một chút, bất quá nó không lập tức hành động mà làm ra bộ dáng cường ngạnh, tuyệt đối không vì thức ăn mà chịu thỏa hiệp, chính là qua một phút đồng hồ, ý chí của nó bắt đầu dao động, đôi ngươi bé xiu không ngừng liếc về phía này, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu theo bản năng mà hơi hé mở, hình như còn có nước miếng chảy ra.

La Tổ còn châm thêm lửa: “Vẫn chưa đói sao? Vậy để lại sau mới uy mày a.” La Tổ đưa tay, làm bộ như muốn thu thức ăn lại, trong nháy mắt Tiểu Hoàng hét như tia chớp phóng tới, giành phần thức ăn trước khi La Tổ thu lại, sổng chết ôm trong lòng ngực, còn quay cái mông tròn vo về phía La Tổ, bộ dáng bi tráng ‘thề sống chết cũng không giao thức ăn ra’.

La Tổ nhin không được mỉm cười, cậu lại lấy ra vài khối bùn đất đặt bên cạnh Tiểu Hoàng, vì thế Tiểu Hoàng lập tức quên đi vị bằng hữu ‘bong bóng đủ màu’, ôm bùn đất thơm ngào ngạt, vui vẻ gặm cắn.

Hải Nhân Tư cùng nhóm Phân Định quay về thì nhìn thấy hình ảnh hài hòa hạnh phúc này, La Tổ ngồi trên sofa, một tay đỡ trán, mỉm cười cúi đầu nhìn Tiểu Hoàng đang ăn cơm, không khí vô cùng tốt đẹp.

“Bạn tốt, mình cuối cùng cũng biết tên Khuê Đế kia vì cái gì lại coi trọng cậu.” Hải Nhân Tư nói thẳng vấn đề.

La Tổ thu lại vài phần tươi cười, giương mắt nói: “Chuyện Khuê Đế là sao?”

Hải Nhân Tư thấy La Tổ lại khôi phục dáng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng như bình thường, cậu cào cào mái tóc đỏ của mình: “Bạn tốt, đừng như vậy a, cười nhiều mới tốt, về phần Khuê Đế, cậu cũng thấy rồi đó, không phải mình mèo khen mèo dài đuôi, người anh em này của mình nhân phẩm không tồi, rất thành thật, đúng rồi, hắn có thổ lộ với cậu chưa?”

“Ân.” La Tổ nhẹ giọng đáp.

“Bạo như vậy?” Hải Nhân Tư hiển nhiên không ngờ Khuê Đế lại nỗ lực tới vậy, bởi vì cậu biết người bạn này tuy đáng người cao to nhưng tính cách lại rất thẹn thùng, nhút nhát: “Xem ra hắn rất nghiêm túc, cậu có cự tuyệt không?”

“Vẫn chưa.” La Tổ đáp.

“Cái gì? ! Cậu đáp ứng sao?” Không chỉ Hải Nhân Tư, ngay cả Phân Định cùng Milan cũng đồng thanh kinh hô.

La Tổ nhú mày nói: “Không phải, tôi còn chưa kịp trả lời hắn đã bỏ chạy.”

“.....” Hải Nhân Tư trầm mặc vài giây, sau đó cười phá lên: “Ha ha ha, thực giống tác phong của tên kia, kể tiếp thì sao? Cậu tính làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ gửi thư nói rõ, cậu có địa chỉ hòm thư của hắn không?” La Tổ nói ra đáp án sau khi đã suy nghĩ của mình.

Hải Nhân Tư sớm đã đoán được kết quả này, thở dài: “Đương nhiên là có, bất quá tên kia thật sự không tồi, nếu cậu không tính toán tìm giống cái thì quả thực hắn cũng rất tốt, ít ra là trong số bằng hữu ta quen, nhân phẩm của hắn xếp trong ba hàng đầu.”

“Không cần, tôi không có suy nghĩ này, nói rõ vẫn tốt hơn.” La Tổ thấy Tiểu Hoàng gặm hết thức ăn đã bắt đầu ngáp, cậu ôm Tiểu Hoàng vào lòng, đứng dậy đi vào phòng ngủ: “Tiểu Hoàng mệt, tôi đưa nó vào nghỉ ngơi.”

“Ân.....” Hải Nhân Tư chăm chú nhìn bóng dáng La Tổ, đột nhiên nói: “Bạn tốt, không biết có phải mình ảo giác không, nhưng mình cứ cảm thấy cậu đối đãi với kẻ ước thú còn tốt hơn thú nhân xung quanh.”

“.....” La Tổ không trả lời, vì cậu cũng không biết nên trả lời thế nào, kỳ thực ngay từ đầu, cậu cũng không phải như vậy, chỉ là thuần túy thích động vật mà thôi, chính là sau khi trải qua ngày tận thế, cán cân trong lòng cậu bắt đầu nghiêng đi, đây không phải lỗi của ai cả, chỉ là những việc từng trải đã dưỡng thành tính cách như vậy.

19. Chương 19

Chỉnh chắn cho Tiểu Hoang xong, La Tổ lại ra phòng khách, lúc này Hải Nhân Tư đang sử dụng màn hình ánh sáng ở phòng khách, nhìn thấy La Tổ liền nhiệt tình gọi: “Còn đang chờ cậu nè! Bộ phim mới nhất của Ôn Tư Đặc, lần này không cho cậu trốn nữa!”

Ôn Tư Đặc..... đây là lần thứ hai La Tổ nghe thấy tên này, cậu tìm một vị trí trên sofa ngồi xuống, bởi vì tối nay cũng không cần làm báo cáo, vì thế bọn họ Hải Nhân Tư xem phim cũng không sao.

Theo âm nhạc chậm rãi vang lên, đèn trong phòng khách đều tối sầm, màn hình ánh sáng thật lớn bắt đầu xuất hiện bóng người, diễn viên trên phim là một giống cái xinh đẹp đến mức rất khó hình dung, tóc màu xám, mắt xám, bên khóe mắt còn một nốt ruồi lệ đầy mê hoặc.

Nếu nói diện mạo của Ngải Lộ là xinh đẹp tới mức không thể phân biệt giới tính thì người này là đại diện tiêu biểu của kiều ngạo cùng hoa lệ, đặc biệt điều này không hề làm người ta nhận sai giới tính, ngược lại còn có vẻ mị hoặc rất đặc biệt, chỉ cần liếc mắt một cái, La Tổ liền hiểu được vì sao Hải Nhân Tư nói Ngải Lộ kém xa Ôn Tư Đặc, ‘tình nhân đại chúng’ của giống đực.

Nội dung cũng khá bình thường, La Tổ trước kia cũng xem qua phim ảnh, vì thế cậu cũng đoán được đại khái đây là phim tình cảm, bởi vì nội dung làm nền là cảnh hai diễn viên chính gặp mặt, quen biết nhau.

Chính là diễn biến tiếp theo làm La Tổ có chút kinh ngạc, La Tổ chắc chắn mình không bỏ sót phân đoạn nào, nhưng mà bộ phim này sao lại có tốc độ phát triển như tên lửa vậy? Hai diễn viên chưa gì sao đã leo lên giường rồi?

Lại hai mươi phút trôi qua, La Tổ có chút chết lặng, bởi vì từ lúc leo lên giường tới giờ đã lăn lộn trên đó suốt 30 phút, cậu cũng phải nghe ngóng sao điện ảnh kia kêu rên 30 phút, vì thế đây kỳ thực là..... phim khiêu dâm?

La Tổ liếc mắt Hải Nhân Tư, trừ bỏ Phân Định, Hải Nhân Tư cùng Milan đều kích động không thôi, dựa theo âm thanh nuốt nước miếng cũng tưởng tượng được, bộ phim còn chưa hết, hai người này đã vọt vào WC, về phần La Tổ, cậu đối với bộ phim này thực ra không có cảm thụ quá lớn.

Nói thực ra.... tuy là phim khiêu dâm, chính là cũng không lộ ra quá nhiều hình ảnh, tấm chăn thủy chung che đúng vị trí kia, La Tổ là nam nhân, kiếp trước đương nhiên cũng xem qua không ít AV, vì thế cậu có thể xác định phim này là giả, bên dưới tấm chăn không hề phát sinh gì cả.

Nửa giờ sau, bộ phim kết thúc, Hải Nhân Tư kích động túm lấy tay Milan: “Linh hồn của mình đã được tỉnh lọc.”

“Mình cũng vậy.” Milan lập tức phụ họa.

Phân Định vẫn cúi thấp đầu, ngượng ngùng không nói gì.

“Bạn tốt, cậu cảm thấy thế nào?” Hải Nhân Tư quay đầu lại nhìn La Tổ, ánh mắt cùng biểu tình La Tổ vẫn thực bình tĩnh, hoàn toàn không nhận ra một chút dấu vết kích động, vì thế Hải Nhân Tư thực cảm phần: “Bạn tốt, cậu có phải giống đực không? Sao có thể lãnh tĩnh như vậy? Chẳng lẽ cậu không thấy Ôn Tư Đặc đẹp tới mất hồn sao?”

“.....” La Tổ trầm mặc, bộ phim không có nội dung, cậu không thể phát biểu ý kiến gì, bất quá giống cái gọi là Ôn Tư Đặc kia, trên người quả thực có sắc thái rất đặc biệt làm người ta không thể dời mắt.

“Ôn..... Ôn Tư Đặc đại nhân thật vĩ đại.....” Phân Định nhút nhát mở miệng: “Chỉ có cậu ta tình nguyện vì giống đực chúng ta mà đóng loại phim này.”

“Đúng vậy!” Hải Nhân Tư dùng biểu tình như sắp rơi lệ nói: “Cậu ta là tình nhân hoàn mỹ nhất trong lòng tất cả giống đực! Trong xã hội mà giống cái có địa vị rất cao này, không có giống cái nào nguyện ý làm việc trong ngành sản xuất này! Chỉ có mình Ôn Tư Đặc đại nhân không hề chùn bước mà hiến thân, cậu nghĩ mình cùng nhóm giống đực chỉ thích bề ngoài Ôn Tư Đặc đại nhân thôi sao? Sai hoàn toàn! Có thể không để ý tới ánh mắt mọi người, xả thân đầu nhập vào ngành sản xuất này, vì phục vụ cho đồng đảo giống đực, nhân phẩm của Ôn Tư Đặc đại nhân chính là lí do chân chính mà chúng ta thích cậu ta!”

“Đúng vậy! Nếu không có Ôn Tư Đặc đại nhân, chỉ sợ rất nhiều giống đực cả đời cũng không thể thực hiện được ước mơ của mình!” Milan kích động siết chặt nắm tay.

“Hắn..... quả thực rất giỏi.” La Tổ rút cuộc cũng hiểu được vì sao người diễn viên trong bộ phim tên là Ôn Tư Đặc này lại có sắc thái mãnh liệt như vậy, giống cái có địa vị rất cao lại có dũng khí đóng loại phim này..... quả khác đủ để người ta kính nể.

“Bạn tốt! Cậu cuối cùng cũng hiểu được!” Hải Nhân Tư bật ngón cái với La Tổ, tựa hồ rất cảm động vì La Tổ có thể thưởng thức phim của Ôn Tư Đặc.

Buổi tối, La Tổ gửi một lá thư cự tuyệt tới Khuê Đế, La Tổ biết Khuê đế cũng không phải người xấu, vì thế cậu cố hắng dùng từ ngữ nhẹ nhàng một chút, nếu có thể cậu không muốn làm một người chất phát như vậy khó chịu, bất quá tuy giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng vẫn biểu lộ rõ ý tứ cự tuyệt.

Thư gửi đi rồi, La Tổ cũng không thu được hồi âm, có thể đối phương chịu đả kích quá lớn, nhất thời không hồi phục, đương nhiên cũng không loại trừ các tình huống khác, bất quá chuyện này không liên quan tới cậu, kế tiếp chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Hôm sau, La Tổ theo bình thường tới phòng thí nghiệm, Tạp Kì Ân đã tới trước, nhìn thấy Tiểu Hoàng trên vai La Tổ thì hâm mộ không thôi: “Đơn xin lớp khế ước thú của mình không được thông qua, A Tổ, cậu làm thế nào vậy?”

A Tổ? Đối với xưng hô thân thiết của Tạp Kì Ân, La Tổ nhún mày, bất quá vẫn mở miệng: “Không biết, tôi chỉ gửi đơn thôi.”

“Nga.....” Tạp Kì Ân không để ý tới bắt đầu điều phối thức ăn, trầm ngâm vài giây, hắn lại hỏi: “Thực sự không có bí quyết gì?”

“Không có.” La Tổ đáp xong câu này cũng không lên tiếng nữa, chỉ chăm chú điều phối thức ăn gia súc, Tạp Kì Ân thấy hỏi không được, cũng không tự rước lấy mất mặt.

Uy Nặc vẫn ra dáng lão sư tốt đúng giờ tới phòng thí nghiệm, bất quá hôm nay sắc mặt anh có chút tái nhợt, cước bộ cũng không vững, kết hợp với việc hôm qua anh phải tham gia hôn lễ, vì thế nguyên nhân có lẽ là còn chưa tỉnh rượu.

“Ngày mai tôi mang các trò tới khu vực 11-20, hôm nay tự học, có vấn đề gì không?” Uy Nặc có vẻ khá đau đầu, vì thế anh cứ dùng tay ôm đầu.

“Không thành vấn đề.” La Tổ thản nhiên nói.

“Tốt lắm, tôi ở trong này nghỉ ngơi, có vấn đề gì cứ đánh thức tôi.” Uy Nặc leo lên ghế nằm trong phòng thí nghiệm ngủ thẳng giấc, xem ra anh quả thực rất mệt.

Bất quá Uy Nặc không nghỉ ngơi được bao lâu, bởi vì màn hình ánh sáng bắn ra trên tay đã quấy rầy giấc ngủ anh, trên màn hình là một thú nhân giống đực mặc quân phục xanh lục, trên mặt thú nhân là nụ cười tươi rói vô cùng áy náy: “Này Nặc lão sư, thầy cũng biết mặt trời nhân tạo của khu 80-90 đã bị hỏng, máy móc nhân tạo tu sửa vài ngày cũng không xong, hiện tại chúng ta đã tìm ra vấn đề, mạng lưới bên ngoài hoàn toàn bình thường, vì thế phỏng chừng là bên trong có vấn đề, chúng ta phải tiến vào khu vực 80-90, nhưng thầy cũng biết nơi đó rất nguy hiểm, viện trưởng nói có thể dời khế ước thú khu vực 80-90 lên khu trên ở vài ngày.”

Uy Nặc bị quấy rầy, tâm tình vốn đã không tốt, lúc này nghe một câu thú vị như vậy, đương nhiên không ngại châm chọc vài câu: “Hoàn toàn có thể, điều kiện tiên quyết là viện trưởng của anh có thể ôm hết trách

nhiệm nếu gặp chuyện không may, tôi nói trước, khu vực 89 có thú thôn phệ, nếu phát sinh chuyện mất tích khế ước thú, tôi sẽ không phụ trách.”

“Này..... để chúng ta thương lượng lại với viện trưởng.” Thú nhân giống đực cắt cuộc trò chuyện, Uy Nặc một lần nữa nằm xuống: “Thật ngu xuẩn, chẳng lẽ bọn họ tưởng khế ước thú đều là sủng vật không có chút nguy hiểm?”

La Tổ cùng Tạt Kì Ân tuy đều nghe được cuộc trò chuyện kia, bắt quá vì chuyện này không quan hệ tới bọn họ nên hai người rất ăn ý mà giữ im lặng.

Chương trình học buổi sáng rất nhanh trôi qua, Uy Nặc đã tỉnh lại ngay khi tiếng chuông vang lên, hắn nhìn đồng hồ, sau đó nói với La Tổ cùng Tạt Kì Ân: “Chương trình học hôm nay dừng ở đây, ngày mai nhớ tới phòng thí nghiệm đúng giờ.”

Tuy là được thả sớm nửa ngày, bắt quá Tạt Kì Ân cùng La Tổ không hề có ý kiến, La Tổ là người đầu tiên li khai khỏi phòng thí nghiệm, bởi vì cậu muốn tra thêm một chút tư liệu về cự lang gặp được lần trước, nếu là khế ước thú cấp S, như vậy hẳn là có bản ghi chép, còn Tạt Kì Ân thì quần quít lấy Uy Nặc hỏi thêm vài vấn đề.

Buổi chiều, Uy Nặc một mình đi rừng rậm nhân tạo một chuyến, từ khu vực 60 trở xuống hẳn còn có thể đối phó, sau khu 60 thì có chút phiền toái, phòng chừng phải gọi một số hồn thú khỏe mạnh trong học viện tới mở đường, tuy từ khu vực này trở về sau số lượng khế ước thú ngày càng ít, đặc biệt là sau khu 80 cơ bản chỉ có vài con, nhưng sức chiến đấu của bọn chúng đều không thể xem thường.

Uy Nặc xuyên qua mấy khu vực đầu, lúc tiến vào khu 10, anh thấy cự lang bị một đám la mật khâu vây quanh, biểu tình có chút ngây dại, bắt quá rất nhanh liền bùm miệng, nhin không được mà cười phá lên: “Bộ dáng thú vị này là sao? Tôi phải nên sớm đoán ra người phá mặt trời nhân tạo, còn có cự lang mà học trò của tôi nhìn thấy trong này, làm tôi còn tưởng là học trò gặp được khế ước thú cấp S a.”

Uy Nặc khẽ nhích gọng kính vàng, tựa tiểu phi tiểu nhìn cự lang đồ sộ bất động trước mắt: “Tư Lôi Tạt, thủ tịch học viện 1, người được xưng tụng là Ma Lang, không biết có hứng thú theo giúp tôi một chuyến tới khu 80 không?”

Thân hình cự lang đột nhiên biến đổi kinh người, lớp da lông xám trên người dần dần rút lại, trong giây lát một nam nhân tóc đen mặc quân phục xuất hiện trước mặt Uy Nặc, đường nét gương mặt nam nhân sâu sắc hệt như được điêu khắc, bắt quá hơn phân nửa gương mặt giấu dưới lớp tóc đen, đôi mắt xám ngẫu nhiên lóe sáng nhìn về phía xa xa sau lưng Uy Nặc, giống như đang chờ đợi người nào đó.

“Cậu ta..... chưa tới.” Âm thanh trầm thấp tràn ngập từ tính, ngữ điệu có chút cứng nhắc, nghiêm túc, bắt quá lại phá lệ đánh sâu vào màng tai người khác.

20. Chương 20

Cậu ta? Uy Nặc vuốt cằm, nghiền ngẫm cười nói: “Đừng nói là..... cậu đang đợi học trò của tôi.”

Tư Lôi Tạt không nói gì, nhưng đôi mắt xám vẫn chăm chú nhìn phía sau Uy Nặc, qua thật lâu, anh tựa hồ mới ý thức được có thể bóng dáng trong kí ức có thể sẽ không tới, vì thế Tư Lôi Tạt dứt tay vào túi tiền, hướng thẳng tới cửa khu vực 9, không hề có ý muốn giúp Uy Nặc.

Bắt quá Tư Lôi Tạt vừa bước được vài bước, nhóm la mật khâu nguyên bản vì anh biến thân mà rút xuống đất lại tò mò leo lên đùi anh, dùng móng vuốt bé xíu của mình mà bám vào quần Tư Lôi Tạt, một đám đầu lúc nhúc cùng những đôi mắt đen láy tròn vo tràn ngập nghi hoặc, tựa hồ không rõ vì sao đại lang lang lại đột nhiên biến thành nam tử xa lạ trước mặt. Nhóm la mật khâu bi phần, ô ô ~~ chúng ta muốn đại lang lang ~~ bắt đại lang lang trả lại cho chúng ta

~~!

“Thu thu ~~” Nhóm la mật khâu phát ra tiếng kêu ủy khuất, trừ bỏ nhóm la mật khâu bám vào quần Tư Lôi Tạt, nhóm la mật khâu trên mặt đất cũng bày ra tư thái chiến đấu, móng vuốt bé xíu đồng loạt hướng về phía Tư Lôi Tạt, bộ dáng như nếu Tư Lôi Tạt không giao đại lang lang ra bọn nó sẽ không dừng tay!

Vì thế Tư Lôi Táp mới đi vài bước đã không thể nhúc nhích, nửa người dưới của anh hoàn toàn bị bao phủ trong biển la mật khâu vàng chói, Uy Nặc nhìn thấy vậy, khoe môi không ngừng nhếch lên, hôm nay số lần nhìn thấy trò vui của anh quả thực quá nhiều.

“Bộ dáng này của cậu nếu để người bên ngoài nhìn thấy, chỉ sợ họ được mở tầm mắt đi? Thế nào? Cùng nhóm khế ước thú loại nhỏ này ngoạn tới nghiệm sao?” Uy Nặc ôm ngực nói.

Tư Lôi Táp hoàn toàn không để ý tới lời cười nhạo của Uy Nặc, đôi mắt xám chăm chú nhìn nhóm la mật khâu bên chân, sau đó mở miệng hỏi: “Chúng nó..... đang nói gì?”

“Phốc——” Uy Nặc bùm miệng, hấn sợ mình lại nhịn không được mà cười thành tiếng: “Cậu không phải nghĩ rằng nhóm dưỡng viên hiểu được lời khế ước thú đi? Thật không ngờ tính cách cậu lại buồn tao như vậy, thật sự làm người ta bất ngờ.”

“.....” Tư Lôi Táp trầm mặc, anh chăm chú nhìn nhóm la mật khâu không ngừng quơ tiểu trảo về phía mình, anh không khỏi nhớ tới giống đực ôn nhu bị nhóm la mật khâu nhiệt tình vây quanh, giống đực kia.... dường như có thể hiểu được nhóm khế ước thú, vì chúng nó mà đau buồn, vì chúng nó mà vui sướng, hình ảnh như vậy..... làm anh không thể dời mắt.

“Cậu ta..... có thể hiểu được, em có cảm giác như vậy.” Tư Lôi Táp đột nhiên mở miệng nói, tuy chỉ là một câu nói không đầu không đuôi, bất quá người thông minh như Uy Nặc ít nhiều cũng đoán được chút ý tứ.

“Àn, thật thú vị a.....” Uy Nặc khê đẩy gọng kính, như phát hiện ra thứ gì đó mới mẻ: “Tuy rằng không hiểu được nhóm la mật khâu nói gì, bất quá theo tình hình lúc này suy đoán, có lẽ chúng nó muốn đòi lại ‘món đồ chơi lớn’ đi?”

“.....” Tư Lôi Táp không nói gì, anh đang suy nghĩ xem có nên biến trở về hình thái thú hồn không, Uy Nặc đương nhiên không cho anh cơ hội này, thật vất vả mới vợ được một cu li, dễ gì chịu buông tay?

“Theo giúp tôi tới khu 80 một chuyến, tôi nói cho cậu chuyện của học trò kia, thế nào?” Nụ cười bên môi Uy Nặc có chút giảo hoạt.

“.....” Ngắn ngủi vài giây trầm mặc, âm thanh trầm thấp cứng nhắc lại vang lên: “Thành giao.”

Tư Lôi Táp nói xong, một luồng sáng trắng từ người hắn tỏa ra, nhóm la mật khâu vốn đang bầu chặt trên ống quần anh không biết bị một sức mạnh nào đó, vững vàng đặt xuống đất, chúng nó người trước ngã xuống người sau đã nhào tới định bám lấy ống quần anh, nhưng đối phương đã sớm tiến vào khu 11, cách cánh cửa điện tử, nhóm la mật khâu chỉ đành ủ rũ cụp hai lỗ tai dài.....Ồ ô, để bại hoại làm đại lang lang biến mất đào tẩu mất rồi, đại lang lang của chúng nó ~(T_T)

~~Uy Nặc không để ý tới biểu hiện dở hơi của nhóm la mật khâu, anh nhanh chân đuổi kịp cước bộ Tư Lôi Táp, tiến vào khu 11, nhìn bóng dáng mặc quân trang cao ngất trước mặt, thấu kính dưới ánh mặt trời phản xạ ra quang mang sắc bén, thật thú vị, dễ dàng mắc câu như vậy, có lẽ hắn không nên buông tha cơ hội tốt này a?

La Tổ trở về kí túc xá đã là buổi chiều, từ các tư liệu nghiên cứu trong tư viện, tuy cậu không biết con cự lang cấp S kia là khế ước thú gì, bất quá theo tư liệu suy đoán, rất có thể nó là một loại thú thôn phệ ở khu vực 89, bởi vì nghe nói thú thôn phệ ở khu 89 có hình lang.

Nghiên cứu tư liệu xong, La Tổ theo thường lệ tắm rửa cho Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng vốn nghĩ bạn tốt bong bóng nhiều màu của nó đã chết, nhưng lúc nhìn thấy số bong bóng trong bồn, nó kích động tới mức hai lỗ tai dài không ngừng run rẩy, tiểu trảo hưng phấn múa may.

Thời gian kế tiếp, Tiểu Hoàng cùng bong bóng đủ màu bắt đầu đại chiến ba trăm hiệp (chính là trò chọi bong bóng) cuối cùng trận chiến kết thúc hòa, bởi vì Tiểu Hoàng mệt tới mức kiệt sức, mà nhóm bong bóng một lần nữa bị La Tổ ‘tiêu diệt’, đương nhiên lần này Tiểu Hoàng không còn làm âm ỉ nữa, bởi vì nó đã hiểu được, tân bằng hữu của nó là bất tử! Mỗi lần nó tắm rửa sẽ sống lại! Vì thế Tiểu Hoàng siết tiểu trảo quyết định, từ nay về sau sở thích của nó là môn thể thao tắm rửa!

Trường hợp này cho chúng ta biết.... khế ước thú rất dễ bị lừa..... La Tổ đồng học dựa vào bong bóng xà phòng đã có thể giải quyết được vấn đề ghét tắm rửa cực kì nghiêm trọng của khế ước thú.

Lúc chạng vạng, Hải Nhân Tư cùng nhóm Phân Định lục tục trở lại, vì lễ thần thú sắp tới nên Hải Nhân Tư cùng Phân Định lại khôi phục lại hình thức than thở như thời gian trước.

“Sao vậy?” La Tổ đặt Tiểu Hoàng xuống bên cạnh Kim dẫn dẫn, sau đó mới mở miệng.

“Lễ thần thú a lễ thần thú..... cậu bảo mình làm thế nào ăn nói với song thân a.....” Hải Nhân Tư ôm đầu, hoàn toàn mất đi bộ dáng hăng hái vốn có.

“Lễ thần thú?” La Tổ khẽ nhú mày.

“Đúng vậy, lễ thần thú không phải được về nhà 3 ngày sao? Lão tử còn chưa kí được khế ước với khế ước thú, làm thế nào ăn nói thế nào với song thân a.....” Về mặt Hải Nhân Tư buồn bã, Phân Định cũng vậy.

“Cái kia..... nếu cậu đã được chọn vào học viện Thú Hoàng, vậy có nghĩa là hai người nhất định là người có tiềm lực, tương lai nhất định có thể kí khế ước với khế ước thú thực lợi hại.” Milan an ủi nói.

“Lão tử cũng nghĩ vậy, nhưng vấn đề là..... vì cái gì lại không thành công trước lễ thần thú a?” Hải Nhân Tư ngửa mặt lên trời rít gào: “Quả nhiên ông trời cũng ghen tị với thiên tài sao?”

Hải Nhân Tư rống xong, lập tức nện chạy tới bên người La Tổ: “Bạn tốt, hiện tại cậu thế nào? Có quan hệ tốt với khế ước thú không? Mang mình cùng Phân Định vào rừng rậm nhân tạo được không? Chỉ cần chuyện này thành công, cậu chính là thân đệ của ta a ~”

“Vì cái gì không phải thân ca?” La Tổ thản nhiên liếc mắt nhìn Hải Nhân Tư.

“Cậu phun tào! Cậu cư nhiên lại phun tào!” Hải Nhân Tư làm ra biểu tình kinh khủng, Phân Định cùng Mi Lan cũng phối hợp tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“.....” La Tổ không để ý tới ba tên nhảm chán này, không chút đổi sắc rót cho mình cốc nước, kì thực kế hoạch này cậu đã an bài từ trước, tính cách cậu vốn không phải người âm trầm, chỉ hơi lạnh nhạt một chút mà thôi, vì thế từ đầu cậu đã đặt ra vai diễn ỉnh là một thú nhân giống đực vì khế ước thú mà dần dần có chút sáng sủa hơn.

Thay đổi như vậy cũng không làm người ta có cảm giác quá đột ngột, cũng không gây ra hoài nghi, bởi vậy lúc tiến vào trường học, trải qua mấy tháng ở chung, ngẫu nhiên cậu sẽ nói ra câu phù hợp với tính cách của mình kiếp trước để mọi người không quá khó thích ứng, Hải Nhân Tư mới nảy phản ứng quá như vậy bất quá cũng vì muốn chọc cậu mà thôi.

“Được rồi, bạn tốt, đừng nóng giận, chúng ta chỉ nói đùa thôi, cậu như vậy rất tốt, thực hài hước!” Hải Nhân Tư thấy La Tổ lại im lặng, vội vàng xoay chuyển: “Vì thế a bạn tốt..... nể tình Milan hi sinh Kim dẫn dẫn chơi đùa với Tiểu Hoàng mỗi ngày, cậu có thể dàn xếp một chút được không?”

“Tôi sẽ hỏi đạo sư.” Nếu có thể giúp, La Tổ cũng không keo kiệt ra một tay, bởi vì nhóm Hải Nhân Tư rất đáng giá để kết giao bằng hữu, bất quá hiện tại cậu vẫn chưa có quyền dẫn người tiến vào rừng rậm nhân tạo, vì thế chỉ có thể trả lời như vậy.

“Hỏi đi, hỏi đi, bạn tốt lúc nào cũng ở sau lưng chờ tin tức tốt của cậu.” Hải Nhân Tư kích động không thôi.

Vì thế lúc khuya, La Tổ ngay cả lúc ngủ cũng cảm nhận được ánh mắt chờ đợi nóng rực tới từ sau lưng mình, điều này làm cậu ít nhiều cũng có chút dở khóc dở cười.

Hôm sau lúc đi học, Uy Nặc thủ tín dắt La Tổ cùng Tạp Kỳ Ân tiến vào khu 11, bởi vì mức độ nguy hiểm có tăng lên nên Uy Nặc chỉ dắt bọn họ lên 3 khu vực.

Ba khu này đều là khế ước thú hình lang, bất quá thể hình của chúng rất nhỏ, chỉ có thể gọi là lang mini, hoàn toàn bất đồng với cự lang mà La Tổ gặp phải, La Tổ cùng Tạp Kỳ Ân trở về phòng thí nghiệm sau khi đã viết xong báo cáo quan sát, hành trình buổi chiều là khu 14-16, mà trước đó là thời gian nghỉ trưa.

Trước lúc La Tổ rời khỏi phòng thí nghiệm chuẩn bị dùng cơm, vốn định tìm Uy Nặc để nói chuyện bọn Hải Nhân Tư nhờ, không ngờ Uy Nặc đã tìm cậu trước.

“Cùng ăn bữa cơm được không? Vừa lúc có chuyện nói với trò về con khế ước thú cấp S trò gặp được.” Nụ cười trên môi Uy Nặc có chút hàm xúc.

“Phát sinh chuyện gì?” La Tổ nhíu chặt mày, có chút lo lắng cho con cự lang kia.

“Ha ha, trò lo lắng sao?” Uy Nặc tựa tiểu phi tiểu nói: “Yên tâm, tốt lắm, không phải chuyện xấu, tôi chỉ định nói con khế ước thú kia đã bị kí khế ước rồi thôi.”

Cái gì? La Tổ không thể tin hơi, con người có chút co rút, cứ nhiên có người có thể kí khế ước với cự lang kia..... không biết vì cái gì, La Tổ đột nhiên nhớ tới ánh mắt kiên định của cự lang, đôi ngươi màu xám dường như không chịu thua trước bất kì kẻ nào.....

Đến tận cùng là khế thú nào có thể thu phục một con cự lang như vậy?

21. Chương 21

La Tổ cùng Uy Nặc tới nhà ăn công nhân, dựa theo lời Uy Nặc thì nơi này ít người hơn, có thể an tâm nói chuyện, La Tổ từ chối cho ý kiến, cậu chọn một phần ăn nhiều rau, sau đó ngồi xuống đối diện Uy Nặc.

“Ăn chay?” Uy Nặc có chút bất ngờ: “Rất ít thú nhân ăn chay.”

La Tổ không trả lời vấn đề này, trực tiếp hỏi: “Con cự lang cấp S kia bị ai kí khế ước?”

“Trò quả nhiên rất để ý.” Uy Nặc chọn món mì sốt, vì thể anh vừa xoay đĩa ăn, vừa nói: “Tôi cũng mới nhận được tin, nghe nói là một thú nhân thực lực không tồi của học viện khế thú.”

“Thầy quen?” La Tổ nhướng mi, nếu Uy Nặc không biết thú nhân kia, hẳn sẽ không có ý nhắc tới chuyện này với cậu.

“Xem là vậy đi.” Uy Nặc bất động thanh sắc nuốt nước miếng nói: “Trò rất để ý con khế ước thú kia? Vì cái gì?”

“Không có thú nhân nào không hứng thú với một con khế ước thú cấp S cả.” La Tổ nói ra đáp án thông dụng nhất.

Uy Nặc biết La Tổ không nói thật, bắt quả anh cũng không để ý: “Nếu trò có hứng thú, tôi có thể giới thiệu chủ nhân của nó cho trò quen.”

Động tác của La Tổ thoáng dừng một chút, có chút khác thường, cho dù con khế ước thú cấp S kia từng tiếp xúc với cậu, nhưng Uy Nặc cũng đâu cần thiết phải giới thiệu chủ nhân của nó cho cậu, hoàn toàn không hợp lẽ thường.

“Vì cái gì?” La Tổ nhíu mày.

“Cảm giác của trò quả thật rất nhạy bén.” Uy Nặc nhếch khóe miệng: “Nghe nói con khế ước thú cấp S kia thực thích trò, vì thể chủ nhân của nó hi vọng trò có thể chiếu cố khế ước thú của cậu ta nhiều một chút.”

La Tổ lại càng nhíu mày chặt hơn: “Nếu đã kí khế ước, khế ước thú không phải luôn theo bên người chủ nhân sao?”

“A..... đó chỉ là khế ước thú bình thường, còn đám khế ước thú cấp S tính tình rất bướng.” Uy Nặc đem đáp án đã sớm chuẩn bị nói ra: “Vì thể khế ước thú cấp S phần lớn đều được chọn phương thức nuôi thả.”

“Nuôi thả.....” La Tổ nhẹ nhàng hạ mi mắt, tuy lời Uy Nặc nghe có vẻ rất hợp tình hợp lý, nhưng dựa theo cảm xúc cậu biết Uy Nặc nhất định che giấu chuyện gì đó, bắt quả tạm thời cậu không có hứng thú muốn biết.

“Gặp mặt thì không cần thiết, nếu con cự lang đó còn sinh hoạt trong rừng nhân tạo, em sẽ chiếu cố nó.” La Tổ suy nghĩ một hồi nói.

“Vậy thì tốt quá.” Uy Nặc đã dùng xong phần cơm trưa, hẳn dùng khăn lau miệng nói: “Tôi về phòng thí nghiệm trước, buổi chiều lên lớp gặp.”

“Ân.” La Tổ đều đều lên tiếng.

Sau khi Uy Nặc rời đi, La Tổ bắt đầu suy tư nội dung câu chuyện khi nãy, bất quá cậu quả thực có chút tình cảm đặc biệt với con cự lang kia, tạm thời chỉ có thể chờ đợi động tác tiếp theo của Uy Nặc, dù sao tin tức trước mắt cũng quá ít, cậu không thể suy đoán ra mục đích chân chính của Uy Nặc.

Dùng cơm xong, La Tổ trở về phòng thí nghiệm, chương trình học buổi chiều là quan sát khế ước thú khu vực 14-16, bởi vì Tập Kỳ Ân cùng La Tổ đều là kì cựu của hệ dưỡng khế ước thú nên cũng không phạm mấy lỗi vặt vãnh, vì thế quá trình tương đối thuận lợi, Uy Nặc cho tan lớp sớm.

La Tổ không quên chuyện bọn Hải Nhân Tư nhờ, nên trước lúc rời đi cố ý hỏi Uy Nặc, Uy Nặc thực sự sẵn lòng đồng ý, bất quá phải sau lễ thần thú mới được, đối với kết quả này, La Tổ đã rất hài lòng.

Buổi tối, La Tổ báo tin tức này cho Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch, hai người thiếu chút nữa đã ôm chầm lấy La Tổ mà khóc rống lên, nhất là Hải Nhân Tư, cậu ta toàn toàn tiếp thu lời giáo huấn hôm qua, la lớn: “Bạn thân, cậu thật là anh ruột của mình a! Từ hôm nay lão tử liền theo cậu lăn lộn!”

Tiểu Hoàng cùng Kim dẫn dẫn hoàn toàn không thể hiểu nổi biểu tình vừa khóc vừa cười của Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch, vì thế cả hai ngẩng đầu đứng thẳng, tò mò quan sát hai người, còn không ngừng châu đầu lại thảo luận, bộ dáng hệt như quần chúng nhiều chuyện đang vây xem.

Đoạn thời gian kế tiếp, La Tổ cùng Tập Kỳ Ân thuận lợi thông qua kì khảo hạch thứ ba, có thể xem là thành viên chính thức của hệ dưỡng khế ước thú. Rừng nhân tạo tổng cộng có 99 khu, trước mắt bọn họ đã đi tới khu 30, quyền hạn tiến vào rừng nhân tạo của La Tổ cùng Tập Kỳ Ân cũng được nâng cao tới khu 40.

La Tổ cũng không lãng phí thiên phú mang tới từ kiếp trước, trừ bỏ dùng lực tinh thần để tôi luyện Tiểu Hoàng, cậu còn thường xuyên trao đổi với nhóm khế ước thú từ khu 30 trở xuống, thông qua quá trình rèn luyện chăm chỉ, cậu đã có thể phát ra những chỉ lệnh đơn giản với nhóm khế ước thú từ khu 30 trở xuống, có thể nói chỉ cần tiến vào rừng nhân tạo, cậu có đủ tự tin đánh bại phần lớn thú nhân khác.

La Tổ còn một mình xâm nhập khu 31-40, đương nhiên cậu không phải tiến vào mà không chuẩn bị gì, khu 31-40 đã bắt đầu là khu vực nguy hiểm trung cấp, cậu dựa theo phương pháp kiếp trước để tăng cường cơ thể một chút, bất quá phần lớn tinh lực vẫn dồn vào người Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng là khế ước thú hệ thổ, vì không có kí khế ước nên chỉ có chút năng lực tạo hình đơn giản, nhưng mà năng lực này không có lực công kích lớn, chỉ có thể tạo ra một ít công cụ đơn giản, bất quá lực tinh thần của La Tổ còn một công năng, chính là tiến hóa, kiếp trước nhóm động vật chiến đấu cùng cậu được gọi là thú sinh hóa cũng vì nguyên nhân này.

Tiểu Hoàng trường kì tiếp xúc với lực tinh thần của La Tổ đã thông minh hơn hẳn nhóm la mật khâu bình thường, còn có một chút trí tuệ đơn giản của nhân loại, đồng thời năng lực tạo hình của nó cũng được cường hóa, trừ bỏ tốc độ nhanh chóng còn có thể chế tạo gai nhọn bên ngoài vật phẩm, nó còn có chiêu nê hóa toàn thân, nói đơn giản là cho dù đánh không lại, ít ra tánh mạng cũng không cần lo, nhưng năng lực này có một khuyết điểm là chỉ có thể liên tục tiêu hao lực tinh thần của La Tổ mới có thể sử dụng.

Có thể nói..... nếu La Tổ tiếp tục dùng lực tinh thần để tôi luyện Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng có thể phá được gông cùm về gen của la mật khâu, tiến hóa thành một loại khế ước mới, bất quá La Tổ không làm vậy, bởi vì cậu không thể cam đoan sau khi tiến hóa Tiểu Hoàng có thể bảo trì bộ dáng la mật khâu hay không, cậu muốn mình có một cuộc sống an bình với nhóm khế ước thú, vì thế không muốn lộ thực lực, để mất đi hết thấy hiện tại.

La Tổ tiến vào khu vực 31 khá thuận lợi, bên trong rừng nhân tạo có trang bị thiết bị giám thị, vì thế cậu cố gắng không để Tiểu Hoàng sử dụng các năng lực không phù hợp với la mật khâu, cũng may nhờ có lực tinh thần nên nhóm khế ước thú ở khu 31 cũng không phát ra địch ý với La Tổ, ngược lại còn rất thân cận.

Cuối cùng La Tổ tự mình khai phá 4 khu vực, từ 31-34 cậu đại khái đã quen thuộc, hơn nữa còn kết nối với nhóm khế ước thú nơi này, cậu không hi vọng hành động này có thể giấu Uy Nặc, bởi vì thiết bị giám sát đã ghi chép lại hết thấy, chính là cậu biết Uy Nặc sẽ không để ý, vì Uy Nặc biết cậu có năng lực cảm nhận khế ước thú, vì thế ngẫu nhiên biểu hiện chút thiên phú cũng là bình thường.

La Tổ phỏng đoán không sai, Uy Nặc ngoài trừ trêu chọc cậu vài câu cũng không nói thêm gì, có thể thấy Uy Nặc không chỉ không phản đối hành vi của cậu, ngược lại còn có thái độ hứng thú chờ xem kịch vui.

Chương trình học của La Tổ hiện tại đã không cần chuẩn bị thức ăn cho nhóm la mật khâu nữa, bất quá dù sao bọn nó cũng là thân nhân của Tiểu Hoàng, hơn nữa ở chung lâu ngày La Tổ ít nhiều cũng có cảm tình với bọn họ, vì thế trừ bỏ những ngày chương trình học quá bận rộn, cậu sẽ dành chút thời gian đi một lần.

Trong khoảng thời gian này, số lần La Tổ gặp được cự lang giảm rất nhiều, có thể là do cự lang đã bị kí khế ước đi, bất quá cự lang cũng giống La Tổ, bất luận bận thế nào thì thứ 6 mỗi tuần chắc chắn sẽ nằm giữa rừng la mật khâu, lẳng lặng chờ đợi La Tổ tới.

Theo số lần uy thực, La Tổ cũng phát hiện quy luật này, vì thế tuy một người một thú không hề ước hẹn, nhưng cứ thứ 6 lại xuất hiện ở rừng nhân tạo.

Hôm nay cự lang như bình thường tới rừng nhân tạo phơi nắng, nhóm la mật khâu như bình thường thích thú leo lên cơ thể cự lang, có thể là vì lần trước cự lang bất thành linh biến mất ngay trước mặt bọn nó, nên lần này nhóm la mật khâu càng bám dính hơn nữa, sợ cự lang lại biến mất

~~Còn cự lang thì đồ sộ nằm yên bất động, chăm chú nhìn về phương hướng La Tổ thường xuất hiện, đôi người xám tro tràn ngập chuyên chú.

Mặt cỏ phát ra âm thanh sần sật, lỗ tai cự lang khẽ run, tư thế oai hùng cao ngất đứng bật dậy, đôi mắt chăm chăm nhìn người đang vạch bụi cỏ đi tới.

La Tổ từ xa đã thấy bóng dáng cự lang, không có biện pháp a, thân hình kia quả thực rất dễ hấp dẫn sự chú ý, trước tiên cậu uy thực cho nhóm la mật khâu, sau đó mới chơi đùa với cự lang một chút, kì thực gọi là ‘chơi đùa’ cũng chỉ là xoa đầu cự lang hay là giúp nó chải lông mà thôi, không biết vì sao, La Tổ cảm thấy cự lang rất thích như vậy.

“Muốn ăn không?” Bởi vì đã tiếp xúc với khế ước thú hình lang nên La Tổ có làm một ít thức ăn nhóm khế ước thú hình lang thích, đưa tới trước mặt cự lang.

Cự lang vẫn duy trì phong thái sừng sững bất động, chỉ có cái đầu hơi cúi thấp, nhìn số thức ăn gia súc trước mặt, lâm vào trầm mặc.

“Không thích?” La Tổ suy đoán ý nghĩ cự lang, nếu là khế ước thú cấp S, có lẽ thích ăn thịt hơn đi? La Tổ lấy phần sandwich trong bao ra, đưa tới trước mặt cự lang.

Đôi người xám tro nhìn chăm chăm miếng sandwich, thật lâu vẫn không hành động gì, nó ngẩng đầu, nhìn biểu tình mong chờ trên mặt cậu, sau đó..... cự lang dùng móng vuốt xiên miếng sandwich bỏ vào miệng, hai lỗ tai dựng thẳng trên đầu nó không ngừng run run.

Quả nhiên là thích ăn thịt sao? La Tổ ghi nhớ điều này vào đầu, sau đó lại đưa tay xoa xoa lớp lông mềm mại của cự lang, cự lang tuy rất muốn tiếp tục bảo trì bộ dáng uy vũ của mình, bất quá có lẽ vì thủ pháp xoa xoa của La Tổ quá cao minh, vì thế cự lang đồng học không thể chống cự lại, đôi lang mâu thoải mái híp lại.

Lúc La Tổ chuẩn bị rời đi, cự lang từ sau đại thụ ngậm ra một chiếc huy chương, dùng mũi đẩy đến trước mặt La Tổ.

“Cho tao sao?” La Tổ tò mò, khế ước thú trước mặt cự lang tự nhiên tặng đồ cho cậu.

Cự lang gật gật đầu, La Tổ tiếp nhận huy chương, sờ sờ đầu cự lang: “Cám ơn.”

La Tổ mang theo Tiểu Hoàng ly khai, cự lang thủy chung chăm chú nhìn bóng dáng dần biến mất của La Tổ, sau đó cúi đầu phát ra tiếng kêu ‘Ngao ô——’.

Đó là lí do vì sao người ta nói tiếng kêu của loài sói rất ủy khuất.....

La Tổ trở lại kí túc xá xong mới bắt đầu nghiên cứu huy chương cự lang tặng mình, huy chương có hình ngôi sao 5 cánh, trên đó có hình lang, chính giữa còn có một dòng chữ.

Chiến sĩ vinh quang vĩnh viễn ở cạnh bạn

Chiến sĩ vinh quang? La Tổ hơi nhú mày, cậu mở màn hình vi tính, tra tư liệu về huy chương này, rất nhanh hình ảnh giống hệt chiếc huy chương trong tay cậu xuất hiện, bên dưới còn một dòng giải thích.

Huân chương chiến sĩ vinh quang vĩnh viễn, huân chương cấp A, được cấp cho các thú nhân có cống hiến lớn cho quân đội.

Cấp bậc quang vinh: A

Mức độ khó để đạt được: A

Đánh giá: không cần hoài nghi, có được nó bạn chính là anh hùng, cả bộ tộc thú nhân vì bạn mà kiêu ngạo!

La Tổ cúi đầu, một lần nữa nhìn huân chương trong tay, đây..... hửn là của chủ nhân con cự lang kia đi? Có chút khó giải quyết, là cự lang tự chủ trương lấy thứ này tới, hay vị chủ nhân kia bảo nó mang tới? Mặc kệ là thế nào, cậu cũng phải trả lại chiếc huân chương này.

22. Chương 22

La Tổ không tìm được cơ hội để trả lại huân chương, bởi vì lễ thần thú đã tới, tất cả học viên của học viện Thú Hoàng đều trở về nhà, La Tổ cũng không ngoại lệ, tuy đối với cậu mà nói trải qua lễ thần thú ở nhà cùng trường học cũng không có gì khác biệt, nhưng nghĩ tới mối quan hệ của cơ thể cậu đang sử dụng, những lúc thế này không nên làm Mễ Duy lo lắng, vì thế cậu cũng giống đám học trò, buổi tối trước khi nghỉ liền gọi người máy VII tới đón mình về nhà.

Đêm đó về nhà không chỉ có mình cậu, Ngải Lộ cũng về, Mễ Duy nhìn thấy hai anh em trở về thì rất cao hứng, đặc biệt phân phó người máy làm bếp chuẩn bị một bàn đồ ăn, bởi vì Ai Tập Tư hôm nay phải tăng ca, nên Mễ Duy không chờ bầu bạn mà trực tiếp gọi La Tổ cùng Ngải Lộ dùng cơm.

“Đến, Tổ Tổ, ba ba dặn người máy làm rất nhiều món con thích, ăn nhiều một chút.” Mễ Duy nói xong, chuyển mắt về phía Ngải Lộ: “Lộ Lộ, con cũng vậy, ba ba nhớ con thích nhất là món thịt nướng này.”

Ngải Lộ khẽ nhú mày, tuy có chút mất hứng vì ba ba quan tâm tới nhị ca trước, bất quá lúc này cậu cũng không muốn làm ba ba khó xử, vì thế gắp một miếng thịt bỏ vào miệng.

“Thế nào? Có ngon không?” Mễ Duy mong đợi hỏi, Ngải Lộ tự nhiên không muốn ba ba mất vui, vì thế cậu mỉm cười thật tươi nói: “Àn, ngon lắm, cảm ơn ba ba.”

“Thích là tốt rồi, các con đều ở lại trường, ba ba cũng không biết gì nhiều, kể lại chuyện trong trường cho ba ba nghe đi?” Mễ Duy tuy nói vậy nhưng ánh mắt lại chăm chăm nhìn về phía La Tổ, bởi vì trong mắt anh, Ngải Lộ là giống cái trân quý, trong trường nhất định không ai dám khi dễ, anh chỉ lo lắng cho Tổ Tổ, đứa con này từ nhỏ tính cách đã rất âm trầm, không biết có thể kết giao bằng hữu hay không.

Ngải Lộ không nhìn ra ý tứ của Mễ Duy, khó có thể dịp biểu hiện trước mặt ba ba, hửn đương nhiên không bỏ qua, vì thế kể lại những chuyện thú vị mình gặp ở trường.

La Tổ thủy chung im lặng dùng bữa tối, cậu biết tâm tư Ngải Lộ, cậu cũng không có hứng thú tranh đoạt tình cảm với một tiểu quý, hơn nữa nếu vậy có thể làm Ngải Lộ chấm dứt hành động công kích thì cậu cũng không ngại lui vài bước, hoặc để Mễ Duy xem trọng Ngải Lộ một ít, đối với cậu, cuộc sống bình ổn là điều quan trọng nhất.

Ngải Lộ không ngừng kể chuyện, chuyện về vị đồng học của cậu quả thực làm người ta ôm bụng cười không thôi, Mễ Duy vốn muốn nghe chuyện của La Tổ ở trường, bất quá những câu chuyện của Ngải Lộ cũng làm anh bị hấp dẫn.

“Vì có thú hồn là con dơi hút máu nên vị đồng học của con rất thích cắn người sao?”

“Đúng vậy, vì thú hồn là con dơi hút máu, nên cậu ta lần nào cũng thừa dịp mọi người ngủ say sẽ trộm tới cắn vài cái đỡ thèm, cuối cùng lúc bị mọi người phát hiện cậu ta còn sống chết không nhận, mạnh miệng nói cái dấu đỏ đỏ trên người bằng hữu là muỗi cắn, không biết chúng ta đã sớm phát hiện trò bịp của cậu ta.”

“Ha ha, bằng hữu của con thật thú vị.” Mễ Duy nghĩ tới một hồn thú buổi tối ngủ không được, lạng lẽ lần tới giường người khác, làm đạo tặc ‘thâu huyết’ mà nhin không được bật cười.

La Tổ lúc này đã dùng cơm xong, cậu tính toán lên lầu nghỉ ngơi, bất quá còn chưa kịp đứng lên thì một cái đầu vàng ươm nhú lên khỏi túi áo khoác cậu, Tiểu Hoàng dùng hai móng vuốt bé xíu bấu lấy túi tiền, tò mò nhìn về phía phát ra tiếng cười, phát ra tiếng kêu ‘thu thu’.

“Đây là cái gì? Khế ước thú sao? Thật đáng yêu!” Lực chú ý của Mễ Duy hoàn toàn bị Tiểu Hoàng hấp dẫn, này cũng không thể trách Mễ Duy, bởi vì diện mạo của Tiểu Hoàng quả thực rất hợp sở thích của giống cái, lỗ tai thật dài, thân hình be bé, còn có đôi mắt tròn to thoát nhìn rất vô tội, còn có hai vòng tròn đỏ ửng trên gò má, hết thấy làm nhóm giống cái thích những thứ đáng yêu không muốn hấp dẫn cũng không được.

“Thu thu~~” Tiểu Hoàng cũng cảm nhận được giống cái tóc bạch kim trước mặt đang chú ý nó, vì thế Tiểu Hoàng vui sướng nhảy lên bàn, có chút khoe khoang xoay xoay móng vuốt, Mễ Duy nhìn tới không chớp mắt.

Sắc mặt Ngải Lộ lúc này thực nhục nhã, chỉ là một con khế ước thú có gì hay! Ngải Lộ áp chế ngọn lửa giận trong lòng, ôn hòa trào phúng một câu: “Anh hai thực giỏi, đây là la mật khâu đi? Tôi nhớ rõ đây là một loại khế ước thú rất vô dụng, rất xứng đôi với anh hai a!”

“Lộ Lộ.....” Mễ Duy thực luống cuống tay chân, vừa nãy còn hoàn hảo, sao tự dưng Ngải Lộ lại sinh khí?

La Tổ không rảnh bồi trận chiến nước miếng với Ngải Lộ, cậu ôm lấy Tiểu Hoàng đang ngơ ngác không hiểu gì, thản nhiên nói: “Con ăn no, lên lầu nghỉ ngơi trước.”

“Tổ Tổ.....” Mễ Duy đưa tay muốn giữ lại, chính là anh cũng không biết phải nói gì, Ngải Lộ lúc này lại lên tiếng: “Ba ba, con kể vài chuyện thú vị trong trường cho ba ba nghe tiếp đi.”

“Này..... ai.....” Mễ Duy không có biện pháp, Tổ Tổ đã lên lầu rồi, anh cũng không muốn tranh chấp với đứa con nhỏ, chỉ có thể ngồi xuống nghe đứa con kể chuyện, bất quá bởi vì chuyện khi nãy nên anh có chút không yên lòng.

Ngải Lộ cũng phát hiện điểm này, vì thế ánh mắt có chút âm trầm, hừ, bất quá chỉ là một con khế ước thú vô dụng, anh hai có gì hay chứ?

La Tổ cả buổi tối không xuống lầu, bởi vì cậu không muốn phát sinh xung đột với Ngải Lộ, dù sao lễ thần thú chỉ có 3 ngày mà thôi, cậu chỉ cần vượt qua 3 ngày này là được, La Tổ dùng lực tinh thần liên hệ với Tiểu Hoàng một chút, bởi vì Tiểu Hoàng đã có chút trí tuệ đơn giản, vì thế nó rất nhanh hiểu được đây là nhà của chủ nhân, mà giống cái lúc nãy nhìn nó chính là ba ba đại nhân của chủ nhân ~!

Sáng hôm sau, Ngải Dịch cũng trở về, cả gia đình cùng dùng bữa sáng, Ai Tập Tư là y sư niệm lực cao cấp nên hẳn cũng không được nghỉ ngơi thoải mái, điện thoại từ bệnh viện vừa gọi tới, Ai Tập Tư lại vội vàng rời đi.

“Thật xin lỗi, ngày nghỉ cũng không thể ở cùng em.” Ai Tập Tư ít nhiều vẫn có chút áy náy.

“Không sao, bọn nhỏ đều ở nhà giúp em mà, công việc quan trọng hơn.” Mễ Duy thân thiết hôn má Ai Tập Tư, tiễn bầy bạn ra cửa.

Giữa trưa cả nhà dùng cơm, Ngải Dịch so với lần đầu tiên La Tổ gặp cũng không có gì khác biệt, không có chút tình tự dao động, ngay cả động tác ăn cơm nhìn cũng cứng ngắt như máy móc, cơm trong chén cũng không để thừa lại chút nào, bất luận người máy làm cơm xới cho anh bao nhiêu, anh cũng nghiêm túc ăn hết, giống như trình tự đã được cài đặt sẵn.

Buổi chiều, Ngải Lộ ra ngoài với vài người bạn, La Tổ cùng Ngải Dịch đều ở nhà, La Tổ định về phòng xem chút tư liệu về khế ước thú, bất quá cậu còn chưa kịp lên lầu đã thấy Mễ Duy nhìn cậu mong đợi: “Tổ Tổ, khế ước thú kia..... có thể để ba ba ôm một chút không?”

“Thu ~~?” Tiểu Hoàng tựa hồ hiểu được ba ba đại nhân đang gọi nó, vì thế lú đầu ra, tò mò nhìn ba ba đại nhân.

La Tổ tuy không trả lời, nhưng cậu đưa Tiểu Hoàng tới tay Mễ Duy, Mễ Duy nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh, bất quá hần rất nhanh bị vẻ đáng yêu của Tiểu Hoàng chinh phục, thật cẩn thận ôm bé con trong tay, Tiểu Hoàng cũng biết giống cái này là ba ba đại nhân của chủ nhân nên nó lấy lòng cọ cọ mặt Mễ Duy, điều này làm tâm Mễ Duy mềm nhũn.

“Nó gọi là gì?” Mễ Duy vội vàng hỏi.

“Tiểu Hoàng.” La Tổ biết người như Mễ Duy không có khả năng làm tổn thương Tiểu Hoàng, vì thế nói xong cậu liền xoay người đi lên lầu, Mễ Duy đối xử với cậu tốt lắm, tuy với tính cách của cậu thì không thể thật sự xem Mễ Duy là ba ba của mình, nhưng nếu đã tiếp thu cơ thể này, Mễ Duy có yêu cầu gì với cậu, mà cậu cũng có năng lực thực hiện thì nhất định sẽ không cự tuyệt.

La Tổ về phòng cầm lấy vài khối bùn đất đặc biệt, sau đó xuống lầu, theo thái độ Mễ Duy rất có thể sẽ uy Tiểu Hoàng ăn gì đó, vì thế cậu đem thức ăn đưa cho Mễ Duy trước thì thỏa đáng hơn.

Lúc La Tổ xuống lầu, Ngải Dịch đang bồi Mễ Duy xem TV, vì thế cậu vừa lúc nghe được hai người nói chuyện.

“Cái kia..... Ngải Dịch, ba ba xem TV một mình cũng được, nếu con có bằng hữu, có thể rủ bọn họ ra ngoài chơi.” Mễ Duy thật sự không biết làm thế nào để ở chung với đứa con lớn, bởi vì Ngải Dịch ngồi bên cạnh mà anh cảm thấy hơi thở áp lực trên người đối phương đã vượt xa TV, anh căn bản không thể thả lỏng.

“Phụ thân trước khi đi làm bảo con chiếu cố ba ba.” Ngữ khí không chút phật phùng, biểu tình cũng không có chút biến hóa, hệt như anh đang chấp hành một trình tự đã cài đặt trước đó.

“Này..... không sao, ba ba có thể tự chiếu cố mình, con cứ đi chơi với bạn đi.” Không biết vì cái gì, Mễ Duy đột nhiên cảm thấy có áp lực rất lớn.

“Phụ thân trước khi đi làm bảo con chiếu cố ba ba.” Ngải Dịch tựa hồ không nghe thấy câu nói kia của Mễ Duy, sắc mặt không chút biến đổi lặp lại một lần.

“.....” Mễ Duy hoàn toàn không có cách nào, chỉ đành để đứa con lớn bồi mình xem TV, La Tổ lúc này mới nhìn lướt qua màn hình ánh sáng.....

Ái Lệ Ti, vì cái gì..... vì cái gì em lại vứt bỏ tôi, chẳng lẽ tôi đối với em không tốt sao?

Đừng có đắn như vậy, tôi là giống cái trân quý, Tạp Dịch Tư có tiền hơn anh, có quyền hơn anh, vì cái gì tôi phải chọn anh?

Nga, không ~ Ái Lệ Ti, tên kia không phải thú nhân tốt lành gì ~ chỉ có tôi, chỉ có tôi mới thật lòng yêu em a.....

Khóe miệng La Tổ co rút, phim thần tượng cầu huyết lúc 8 giờ..... tiết mục này quả thực bà chủ gia đình rảnh rỗi như Mễ Duy rất thích xem, bắt quá.....

La Tổ lại liếc mắt nhìn Ngải Dịch, biểu tình vẫn cứng đờ, ngay cả chân mày cũng không nhúc nhích một chút, ngồi thẳng lưng, ánh mắt chuyên chú nhìn TV, cứ như đang chú tâm vào bộ phim truyền hình, nhưng nếu cẩn thận quan sát có thể phát hiện đôi lúc mâu kia hệt như một mặt nước phẳng lặng, hình ảnh trên màn hình TV không ngừng xẹt qua đôi lam mâu, nhưng không thể dao động chút tình cảm nào trong mắt người này.

La Tổ quả thực có chút bội phục nam nhân này, người máy vô huyết vô lệ sao? Cậu chưa bao giờ gặp người nào phù hợp với danh hiệu này, Ngải Dịch thế nói là người đầu tiên.

La Tổ không quên mục đích của mình, vì thế cậu đi tới bên người Mễ Duy, đặt thức ăn gia súc lên bàn trà: “Tiểu Hoàng ăn thứ này, đừng uy nó ăn thức ăn khác, một lần đừng uy quá nhiều.”

“Hảo..... tốt.....” Mễ Duy có chút kinh ngạc, Tổ Tổ thế nhưng nói với anh nhiều như vậy, anh nhìn Tiểu Hoàng không ngừng run run vành tai dài trong lòng mình, vui vẻ mỉm cười, nếu kẻ ước thú đã làm Tổ Tổ có thay đổi như vậy, có lẽ lúc trước anh không ngăn cản đứa con học hệ dưỡng kẻ ước thú là quyết định chính xác.

La Tổ nói xong liền lên lầu, theo suy nghĩ của cậu, Tiểu Hoàng tạm thời để Mễ Duy chăm sóc hẳn là không có vấn đề, cậu cũng có thể dùng lực tinh thần để cảm nhận, vì thế La Tổ mở màn hình máy tính, bắt đầu nghiên cứu tư liệu về kẻ ước thú.

Tới lúc gần giờ cơm tối, đại não La Tổ đột nhiên ập tới một trận đau đớn, trái tim cậu nảy lên kịch liệt, mở cửa, vội vàng lao xuống lầu, cậu có thể cảm nhận cơn đau đớn kịch liệt Tiểu Hoàng đang chịu.

Lúc này phòng khách không còn ai, La Tổ ôm đầu, thông qua cảm nhận tinh thần cậu nhanh chóng phát hiện Tiểu Hoàng đang hấp hối trong góc tường, da lông toàn thân của nó cơ hồ bị nướng chín, chỉ còn đôi mắt đen láy sáng long lanh, bởi vì quá đau đớn nên con người đã tràn ngập thủy quang.

“Thu~~ thu~~” Tiểu Hoàng nhìn thấy chủ nhân của mình, âm thanh yếu ớt kêu lên hai tiếng, bởi vì chủ nhân mà nó tin nhiệm nhất ở bên cạnh nên Tiểu Hoàng rốt cuộc chịu không nổi, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Tổ Tổ, phát sinh chuyện gì, ba ba mới vào nhà bếp dặn người máy làm cơm nên để Tiểu Hoàng ngoài phòng khách.” Vì bóng lưng La Tổ che khuất Tiểu Hoàng, nên Mễ Duy không thấy rõ chuyện xảy ra, đến lúc tới gần, nhìn Tiểu Hoàng hấp hối nằm trong lòng Tổ Tổ, Mễ Duy không thể tin nổi lui về sau vài bước: “Sao lại..... đến tận cùng là ai.....?”

Ánh mắt Mễ Duy chậm chạp chuyển qua người La Tổ, trong khoảnh khắc anh có cảm giác mình bị rơi vào hầm băng, cho tới bây giờ anh mới biết..... hóa ra ánh mắt thú nhân có thể lạnh băng tới vậy, ánh mắt khủng bố hết như dồn nén tất cả lửa giận dưới mặt băng lạnh giá, anh chưa từng thấy qua Tổ Tổ như vậy, Tổ Tổ như vậy làm anh cảm thấy thực xa lạ, thực đáng sợ.....

23. Chương 23

La Tổ chưa bao giờ cảm thấy phần nộ đến vậy, máu trong người đều phùng phùng bốc hỏa, nếu không phải Tiểu Hoàng hiện đang hấp hối, có lẽ cậu đã chịu không được mà ra tay với Ngải Lộ.

“Trong nhà có rượu gạo không?” Cố cưỡng chế lửa giận trong lòng, La Tổ lập tức hỏi, vô luận thế nào, hiện tại xử lý vết thương cho Tiểu Hoàng mới là chuyện quan trọng nhất.

“A.....có.” Mễ Duy sững sốt vài giây, sau đó lập tức chạy tới nhà bếp lấy ra một chai rượu gạo: “Là rượu dùng để nấu ăn, có dùng được không?”

“Cám ơn.” La Tổ tiếp nhận rượu gạo, sau đó ôm tiểu hoàng đi tới bồn nước, cậu dùng rượu cạo xử lý miệng vết thương Tiểu Hoàng, bởi vì bị bỏng diện tích lớn nên La Tổ dùng hết cả chai rượu gạo.

Mễ Duy đứng bên cạnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám, anh cảm giác được La Tổ rất tức giận, tuy gương mặt không hề để lộ biểu tình nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Lúc này Ngải Dịch cũng xuất hiện, bởi vì lúc này Mễ Duy tới phòng bếp lên thực đơn cho người máy nên anh cũng đi lên lầu, Ngải Dịch liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng một cái liền hiểu đã xảy ra chuyện gì, Ngải Dịch đi một vòng phòng khách, hoa văn màu lam trên trần anh phát ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, cuối cùng Ngải Dịch dừng lại ở khe cửa.

“Tổ Tổ, thực xin lỗi, nếu ba ba không rời đi thì tốt rồi.....” Mễ Duy thực áy náy, anh có thể cảm nhận được Tổ Tổ rất yêu thương con kẻ ước thú này, Tổ Tổ vốn đã không thích thấy mình, anh sợ vì việc này mà Tổ Tổ sẽ hận mình.

“Không phải lỗi của ba.” La Tổ tuy phần nộ, nhưng cậu cũng không giận chó đánh mèo, cậu biết rõ đây không phải lỗi của Mễ Duy, có lẽ cậu đã suy nghĩ quá đơn giản, cậu không muốn tranh đấu với Ngải Lộ, nhưng Ngải Lộ cũng không vì thế mà buông tha cho cậu, nếu nhắm vào cậu thì không sao, nhưng mà..... cậu không thể chịu đựng được, tại sao lại xuống tay với kẻ ước thú vô tội.

“Con quay về trường một chuyến.” La Tổ chỉ có thể xử lý khẩn cấp cho Tiểu Hoàng, hiện tại phải quay về phòng thí nghiệm tiến hành các thao tác tiếp theo.

“Tổ Tổ.....” Mễ Duy muốn giữ lại, nhưng anh không biết phải nói gì, tuy Tổ Tổ không trách, nhưng trong lòng anh vẫn rất áy náy.

“Con chỉ quay về phòng thí nghiệm xử lí vết thương cho Tiểu Hoàng thôi.” La Tổ biết Mễ Duy lo lắng điều gì: “Nếu Tiểu Hoàng không sao, con sẽ gửi tin cho ba ba.”

“Tổ Tổ.....” Những lời này người khác nghe có lẽ sẽ không có cảm giác gì, nhưng Mễ Duy lại cảm động không thôi, anh biết Tổ Tổ không am hiểu biểu đạt ý mình, cũng không biết nói những lời êm tai, nhưng nếu đã nói vậy thì đại biểu Tổ Tổ quả thực không trách cứ.

Mễ Duy nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của La Tổ, lo lắng nhíu mày: “Rốt cuộc là ai dám làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy? Ngải Dịch, con nói xem chúng ta có cần báo nguy không?”

Ngải Dịch trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng: “Không cần, con sẽ điều tra.”

“Àn, cũng tốt.” Không biết vì cái gì, Mễ Duy luôn cảm thấy bất an, anh ngồi trên sô pha, khẽ thở dài: “Lộ Lộ cũng thật là, khuya như vậy còn chưa về.....”

Gương mặt Ngải Dịch vẫn không có chút biểu tình, giống như anh không hề cảm thụ được mọi thứ xung quanh, dùng cơm xong, anh gọi cho Ngải Lộ.

Cuộc gọi rất nhanh được kết nối, giống như người bên kia một mực chờ đợi cuộc gọi này, màn hình song phương đều hiện ra hình ảnh đối phương.

“Ba ba..... đã biết?” Ngải Lộ cắn môi, biểu tình có vẻ cáu kỉnh.

“Căn cứ theo điều 6 Pháp Luật Bảo Vệ Khế Ước Thú Của Liên Minh làm khế ước thú bị thương tổn nghiêm trọng, phạt tù thời hạn dưới một năm, nếu làm khế ước thú tử vong, phạt tù từ 2-5 năm, nếu là thú nhân giống cái có thể xin miễn giảm, nhưng thấp nhất là bị xử phạt một tháng.” Ngải Dịch không chút tình cảm nói.

Ngải Lộ bên kia màn hình ánh sáng có chút thờ dốt: “Anh điên sao? Em chính là em trai anh! Hơn nữa ai biết con khế ước thú kia lại không tránh được, em chỉ là có chút..... có chút.....”

Ngải Lộ kì thật cũng có chút hối hận, trước bữa cơm tối cậu đã về nhà, kết quả về tới người đầu tiên thấy không phải ba ba mà chính là con khế ước thú chết tiết kia đang lo nhoi nhảy tới nhảy lui trên sô pha, cậu có chút bực bội, vì thế lúc đi ngang qua phòng khách bất cẩn đụng ngã bàn trà.

Mà số thức ăn gia súc của Tiểu Hoàng lại đặt trên đó, vì thế Tiểu Hoàng đương nhiên không chịu được sức hấp dẫn của thức ăn, nhảy tới mặt đất, dùng hai tiểu trảo bé xíu ôm hết số thức ăn vào lòng, chỉ là xui xẻo chặn ngay trước mặt Ngải Lộ, kì thật Tiểu Hoàng chỉ là một con khế ước thú bé xíu, Ngải Lộ lách qua là được, nhưng trong mắt cậu, làm gì có đạo lý phải nhường đường cho khế ước thú của anh hai? Vì thế Ngải Lộ hống hách bảo Tiểu Hoàng tránh qua một bên, nhưng Tiểu Hoàng đang vùi đầu trong số thức ăn thơm ngào ngạt làm gì còn tâm trạng nghe xem Ngải Lộ nói gì, vì thế cậu phát hỏa.

Kì thật Ngải Lộ cũng không có ý muốn tổn thương con khế ước thú kia, cậu chỉ muốn dọa đối phương một chút mà thôi, bình thường cậu đều đùa giỡn như vậy với nhóm bạn, vì thế cậu thuận tay quăng qua một cục lửa, nhưng không ngờ đối phương lại tránh không được, cậu chỉ quăng một đốm lửa không hề có chút uy lực nào, con khế ước thú kia đã hấp hối ngã xuống đất.

Vì sợ ba ba phát hiện, lại sợ anh hai chết tiết báo lên cảnh sát nên cậu vội vã chạy khỏi nhà, nhưng cho dù trốn về trường học, Ngải Lộ cũng cảm thấy bất an, cậu sợ con khế ước thú kia chết đi, với thân phận giống cái cùng lắm cậu chỉ bị tạm giam một tháng, nhưng nếu nó chết, hình phạt ít nhất là ba tháng. Một khi bị tạm giam, nhóm bạn hữu nhất định sẽ cười chết mất, cậu không muốn như vậy!

“Tùy hứng không thể lấy làm cái cớ để trốn tránh hình phạt.” Ngữ khí Ngải Dịch không chút dao động.

“Anh có phải anh của em không? Nếu là anh trai em, thời điểm này nên giúp em che dấu mới đúng, hơn nữa nếu em ngồi tù, anh nói xem ba ba sẽ khổ sở thế nào, anh cũng không muốn nhà chúng ta có chuyện đi?” Ngải Lộ có chút nóng nảy.

“Lần trước tôi đã nói, tôi không hi vọng nhìn thấy chuyện này lần thứ 2, cậu đã dùng hết một lần che chở tôi dành cho người nhà, vì thế không còn lần thứ 2.”

“Anh cả! Anh điên rồi!” Ngải Lộ siết chặt nắm tay, chẳng lẽ anh cả thật sự sẽ tố cáo cậu? Nếu là anh hai báo, cậu còn có thể lợi dụng thân phận giống cái nói anh hai vu oan cậu, nhưng nếu là anh cả, căn bản sẽ không có ai hoài nghi! Anh cả tuyệt đối là người công bằng nhất, chỉ cần là thú nhân từng gặp gỡ, không ai dám phủ nhận điều này!

“Anh cả, anh rốt cuộc muốn làm thế nào? Trừ bỏ xin lỗi anh hai, điều kiện gì em cũng đáp ứng!” Ngải Lộ cuối cùng vẫn cố nén kiêu ngạo mà cúi đầu, bởi vì người trước mặt là người anh cả, được xếp là có sức mạnh ngang ngửa 10 người đứng đầu học viện hồn thú, vì thế cậu không ngại cúi đầu.

Lúc này, màn hình ánh sáng bên Ngải Dịch báo có tin nhắn mới, đọc tin xong, Ngải Dịch trực tiếp ngắt cuộc trò chuyện với Ngải Lộ, mà bên kia Ngải Lộ không ngừng gọi cho Ngải Dịch, ‘sao thế này? Vì cái gì lại đột nhiên ngắt tin? Rốt cuộc là ý gì a?’.

La Tổ trở về phòng thí nghiệm liền trực tiếp làm xử lý khẩn cấp cho Tiểu Hoàng, trừ bỏ tận lực giảm bớt đau đớn, cậu còn dùng lực tinh thần liên kết với Tiểu Hoàng, mấy giờ sau, Tiểu Hoàng rốt cuộc chậm rãi mở mắt, phát ra tiếng ‘thu thu’ yếu ớt.

Vết bóng nặng như vậy nếu là trước kia nhất định rất khó lành hẳn, bất quá đây là thế giới thú nhân, nhóm khế ước thú có đủ loại năng lực, mà khế ước thú hệ thổ có năng lực mạnh nhất là tạo hình, nếu nê hóa toàn thân để tạo hình một lần nữa, có lẽ sẽ chữa hết vết bóng.

La Tổ dùng lực tinh thần không ngừng dẫn dắt Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng vốn đang rất uể oải được tiếp lực liên tục, thần trí dần dần rõ ràng hơn, nó có thể cảm nhận được sự lo lắng của chủ nhân, nó cũng nhận được chỉ lệnh chủ nhân giao phó, vì thế Tiểu Hoàng cố lấy lại tinh thần, tiêu hóa số lực tinh thần khổng lồ này.

“Thu thu~ thu thu~” Tiểu Hoàng nằm trên bàn thí nghiệm, tận sức phát huy sức mạnh của mình, làn da vốn cháy đen từng chút chuyển hóa thành bùn đất, vì làn da một lần nữa được bóng loáng ~~ nó nhất định phải cố gắng, cố gắng ~!

Tiểu Hoàng không ngừng cắn nuốt lực tinh thần La Tổ truyền tới, từng chút cắn nuốt, sức mạnh của Tiểu Hoàng cũng lớn dần, diện tích bùn đất chuyển hóa cũng mở rộng, nhưng lúc sắp thành công, Tiểu Hoàng rốt cuộc không thể cắn nuốt thêm nữa, nó có chút hoảng hốt, nếu nó thất bại, có thể biến thành một con quái vật không phải đất cũng không phải bùn không a? Ô ô~ nó không muốn biến thành quái vật đầm lầy đâu

~~La Tổ lúc này cũng không thoải mái, cơn đau đớn kịch liệt làm mồ hôi trên trán cậu không ngừng tích tụ, cậu biết Tiểu Hoàng đã đạt tới bình cảnh, cấp bậc này khế ước thú chỉ có thể tiếp thu một số lực tinh thần như vậy, có thể nói cơ thể Tiểu Hoàng đã đạt tới mức bão hòa, cho dù Tiểu Hoàng muốn cắn nuốt thêm cũng không được, tình huống hiện tại rất nguy hiểm..... Làm sao bây giờ? Bọn họ chỉ còn một bước nữa là thành công, nên dừng lại, hay là..... tiếp tục?

Cậu căn bản không có lựa chọn không phải sao? Cậu không nỡ để Tiểu Hoàng chịu khổ, hay nên nói là..... cậu không thể cách li khỏi con khế ước thú đầu tiên ở cùng mình trên thế giới này, cậu sợ hãi, sợ mình lại giẫm lên vết xe đổ năm đó.....

La Tổ trong khoảnh khắc cố nén lực tinh thần, toàn bộ truyền tới đại não Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng chỉ cảm thấy số năng lượng vốn không thể cắn nuốt nhất thời tích đầy toàn thân, một lượng lớn cát đất không ngừng xoay quanh Tiểu Hoàng, tựa như một ngôi sao đang xoay vòng, gông cùm gen không ngừng tan rã, Tiểu Hoàng không có cách nào để hình dung cảm giác này, nó giống như một chiến sĩ dừng mãnh, cả người tràn ngập sức mạnh.

Đợi đến khi hết thấy bình ổn, Tiểu Hoàng dựng tai, cơ thể nó không còn đau nữa, làn da bóng rât đã khôi phục, nó lại là tiểu mặt khâu có làn da trơn bóng a

~~Tiểu Hoàng nghĩ vậy, thực hưng phấn nhảy tới trước, nó vươn tiểu trảo như trước đây nhào vào lòng La Tổ, chính là lúc nó vừa lấy đà nhảy thì phát hiện không thích hợp, cơ thể nó dường như nặng hơn? Hơn nữa trước kia phải ngẩng đầu mới thấy được mặt chủ nhân, vì cái gì hiện tại nó phải cúi đầu a~~?

Tiểu Hoàng nhận ra có điểm không thích hợp thì đã quá muộn, bởi vì lúc này nó đã nhảy tới mất rồi, ‘ầm’ một tiếng, Tiểu Hoàng ngã nhào xuống đất, tro bụi tán loạn, Tiểu Hoàng coi như thông minh, nó dùng tiểu xảo, không, hiện tại có lẽ nên nói là đại xảo chống đất, nó nghiêng đầu nhìn chủ nhân ‘nhỏ nhỏ’ bị nó áp dưới thân, phát ra tiếng ‘thu thu’ nghi hoặc, Ô? Tại sao chủ nhân của nó lại trở nên bé xíu thế kia? Không đúng, nó lớn lên mới đúng? Nó..... chẳng lẽ nó biến thành con quỷ khổng lồ sao?

Giờ phút này..... Tiểu Hoàng đồng học của chúng ta, không, hẳn nên gọi là Đại Hoàng đồng học, vô cùng khủng hoảng trợn to mắt hệt như chuông đồng.....

Tâm lý của La Tổ đương nhiên mạnh hơn Tiểu Hoàng rất nhiều, cậu chống tay, nhanh chóng nương theo khe hở giữa móng vuốt tiểu hoàng bò ra khỏi vị trí dưới tấm thân khổng lồ của Tiểu Hoàng.

Nhìn chung thì tiến hóa thực thành công, bất quá..... cơ thể lớn như vậy làm sao đâu được, đáng ăn mừng chính là dù cơ thể bị phóng đại, nhưng bộ dáng cũng không phát sinh biến hóa, nếu là kẻ ước thú hệ thổ, có lẽ nó có thể thu nhỏ kích thước lại.

“Thu~ thu thu~~” Tiểu Hoàng bị thể hình khổng lồ của nó dọa, ủy khuất nhìn La Tổ, hai lỗ tai dài uể oải sụp xuống, giống như nếu La Tổ không giải quyết vấn đề này, đôi mắt to ướt sũng của nó sẽ lập tức rơi nước mắt.

“.....” La Tổ yên lặng, tuy cơ thể lớn hơn nhưng tâm trí vẫn như cũ là một đứa bé.

La Tổ nhanh nhẹn nhảy lên bàn để có cùng độ cao với Tiểu Hoàng, cậu đưa tay xoa xoa đầu nó, thần kinh vốn căng cứng của nó rốt cuộc cũng có thể thả lỏng.

“Thực xin lỗi.”

“Thu?” Tiểu Hoàng nghiêng đầu.

“Tao không bảo vệ tốt mày, sẽ không có lần thứ hai.”

“Thu thu?” Tiểu Hoàng tuy không hiểu rõ, nhưng nó vẫn vươn móng vuốt thật lớn của mình, ôm La Tổ vào lòng, tựa như trước kia La Tổ vẫn ôm nó như vậy.

Một người một thú cứ vậy lẳng lặng ôm nhau, hình ảnh ấm áp làm người ta kim lòng không được vui vẻ.

Tình cảm sâu sắc của nhân loại và động vật....

Tình cảm sâu sắc của thú nhân và kẻ ước thú....

Chỉ cần chuyên tâm tìm kiếm, thế giới này cho tới bây giờ vẫn không thiếu những điều tốt đẹp.

24. Chương 24

Bởi vì lễ thần thú còn hai ngày nên La Tổ cho Tiểu Hoàng luyện tập thuật thu nhỏ, quá trình luyện tập tiến triển khá thuận lợi, Tiểu Hoàng không mất bao lâu đã có thể biến hình lớn nhỏ tùy thích, bất quá có một vấn đề, những lúc Tiểu Hoàng xúc động có thể không khống chế được mà biến lớn.

Trải qua thí nghiệm, Tiểu Hoàng trước hai tình huống sẽ khá kích động, một là trước mặt số thức ăn gia súc thơm ngào ngạt, hai là trước mặt bằng hữu thân thiết, vấn đề đầu tiên có thể huấn luyện được, nhưng cái thứ 2 có chút bất đắc dĩ, Kim dẫn dắt theo Milan về nhà ăn lễ, vì thế bằng hữu của Tiểu Hoàng chỉ còn ‘bong bóng đủ màu’, mau mà làm ra bong bóng cũng không khó, trải qua huấn luyện sơ bộ, Tiểu Hoàng đã có thể bảo trì hình thái thu nhỏ.

Ngày tiếp theo, La Tổ tiến vào khu 35-40 của rừng nhân tạo, khu 40 có một loại kẻ ước thú tên là huyền nhân thú, La Tổ từng thấy trong sách, loại kẻ ước thú này có hình con mắt, có thể lơ lửng giữa không trung, một mình thì không sao, nhưng nếu nó kết thành quần đội sẽ gây ra cảm giác đáng sợ, cảnh tượng có chút giống phim kinh dị, bất quá này cũng không quan trọng, năng lực lớn nhất của huyền nhân thú là gây ra ảo giác với bất cứ đối tượng nào, bất luận là thú nhân hay những thiết bị máy móc theo dõi.

Chỉ tiếc năng lực chế tạo ảo giác của huyền nhân thú rất thấp, thường thì chúng nó chỉ có thể tạo ra vài ảo giác nho nhỏ, tỷ như con thỏ linh tinh, tuy rằng nếu tập hợp tất cả huyền nhân thú ở khu 40 có thể tạo ra ảo giác rất lớn, nhưng thời gian chống đỡ cũng không lâu.

Đây cũng là nguyên nhân lúc đầu La Tổ không đánh chủ ý lên huyền nhân thú, nếu có thể cậu cũng không muốn thăng cấp cho loại khế ước thú này, tựa như số sinh hóa thú trước kia của cậu, đôi khi năng lực quá mạnh cũng không phải chuyện tốt, bởi vì nhóm khế ước thú nếu bảo trì bộ dáng hiện tại mới có thể vô ưu vô lự sinh sống trong rừng nhân tạo, nếu chúng nó tiến hóa, như vậy còn có thể trải qua những ngày như bây giờ không?

La Tổ không biết được đáp án cuối cùng, nhưng cậu cần năng lực của huyền nhân thú, nếu không tiến hóa, năng lực của huyền nhân thú hiện tại không thể trợ giúp cậu, bất luận là vì bảo hộ mình hay bảo hộ Tiểu Hoàng cùng nhóm khế ước thú này, cậu cũng phải quyết định.

Buổi tối cuối cùng của lễ thần thú, dựa vào năng lực của huyền nhân thú, La Tổ mang hai huyền nhân thú đã thăng cấp ra ngoài, sau khi thăng cấp bề ngoài của huyền nhân thú cũng có biến hóa, huyền nhân thú nguyên bản chỉ có một con mắt to đã tăng thành ba con mắt kép, mắt nhiều hơn nên năng lực ảo ảnh cũng mạnh hơn, sau khi thí nghiệm, huyền nhân thú có thể tạo ra một mình ảnh rất lớn, bất quá khuyết điểm vẫn là không thể kéo dài, hơn 10 phút là cực hạn.

Đối với bề ngoài thay đổi của huyền nhân thú có hai biện pháp giải quyết, một là để huyền nhân thú không mở mắt kép, như vậy bề ngoài thoát nhìn như cũ, thứ hai là Tiểu Hoàng dùng năng lực tổ hình che khuất ba con mắt kép của huyền nhân thú, cuối cùng La Tổ chọn dùng cả hai phương pháp, để phòng ngừa vạn nhất.

La Tổ thả một con huyền nhân thú đã thăng cấp về lại rừng rậm nhân tạo, này là chuẩn bị cho kế hoạch của cậu, đồng thời, cậu cũng không mang Tiểu Hoàng về kí túc xá mà dùng huyền nhân thú lừa gạt Tiểu Hoàng ở lại rừng nhân tạo.

“Thu thu..... thu thu.....” Tiểu Hoàng lưu luyến không rời túm góc áo La Tổ, đôi mắt nhỏ toát ra tình tứ không muốn xa rời, La Tổ tuy bất đắc dĩ nhưng cậu cũng không thể giải thích vì cái gì Tiểu Hoàng lại khỏi bệnh nhanh như vậy, vì thế chỉ đành để Tiểu Hoàng trụ trong rừng nhân tạo một thời gian.

Rừng nhân tạo mặc dù có thiết bị giám sát nhưng vì số lượng khế ước thú trong những khu đầu rất nhiều, hơn nữa còn có vài loại khế ước thú thích trốn trong những góc hẻo lánh, vì thế thiết bị giám sát không thể hiển thị số lượng chính xác của khế ước thú, nói cách khác ở trong quần thể, khế ước thú có thêm một con hay thiếu một con cũng rất khó phát hiện, đây cũng là lí do La Tổ dám làm vậy.

Đến bây giờ thì trên người La Tổ chỉ còn một con huyền nhân thú, bởi vì thăng cấp nên con huyền nhân thú này có thể thông qua ánh sáng để che chắn bóng dáng của mình, nói cách khác thú nhân khác không thể dùng mắt thường nhìn thấy huyền nhân thú, cho dù là thú nhân cường đại, nếu huyền nhân thú không phát ra địch ý cũng rất khó phát hiện, đương nhiên La Tổ là ngoại lệ, bởi vì đã thiết lập kết nối tinh thần nên cậu có thể cảm nhận được vị trí chính xác của huyền nhân thú.

Tuy La Tổ cũng có thể lợi dụng huyền nhân thú để che dấu bóng dáng Tiểu Hoàng, nhưng nếu vậy bên người cậu mang tới hai khế ước thú, hơn nữa năng lượng tiêu hao để chế tạo ảo ảnh phải tăng gấp hai, rất khó cam đoan sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quan trọng nhất là.... cậu lo Tiểu Hoàng nhịn không được mà phát tiếng kêu ‘thu thu’, kì thật điểm này, cậu cũng từng huấn luyện, đáng tiếc hiệu quả không lớn, này chỉ là một hi vọng không bao giờ thực hiện được, đáng mừng chính là huyền nhân thú không phát ra tiếng kêu, đây cũng là lí do La Tổ quyết định mang nó theo bên người.

Ban đêm, La Tổ một mình ngủ ở kí túc xá, bởi vì kí túc xá không có thiết bị giám thị, tất cả đều nằm ở hành lang, vì thế La Tổ không để huyền nhân thú hao tổn khí lực, trực tiếp để nó hiện hình nằm trên giường nghỉ ngơi.

La Tổ nhận được thư của Mễ Duy, cậu chỉ trả lời là sinh mệnh Tiểu Hoàng không có gì nguy hiểm, ngoài ra cũng không nói thêm gì.

Bởi vì Mễ Duy không biết Tiểu Hoàng do Ngải Lộ đã thương, hoặc có thể nói là có suy nghĩ khách quan là đứa con của mình sẽ không làm chuyện xấu, vì thế từ ngày Tiểu Hoàng bị thương Ngải Lộ cũng không

quay về nhà nữa, hơn nữa còn dùng lí do bài học bận rộn, phải ở lại trường hoàn thành anh cũng không hoài nghi, thậm chí còn dặn dò Ngải Lộ phải chú ý giữ sức khỏe.

Nếu không biết Tiểu Hoàng do Ngải Lộ đã thương, Mễ Duy cũng không đem chuyện này nói cho Ngải Lộ, anh sợ Ngải Lộ lo lắng, bất quá anh nói với Ngải Dịch, bởi vì đứa con lớn biết rõ chuyện này, hơn nữa lại có chút quan hệ với quân đội, nói không chừng có thể tra ra hung thủ, mấu chốt là đứa con lớn ở nhà, chỉ thuận tiện nói một tiếng là được, rất tiện.

Ngải Dịch biết là mặt khâu không còn nguy hiểm tới sinh mạng cũng không phát biểu gì, anh không nói chuyện này cho Ngải Lộ vì anh có an bài khác.

La Tổ gửi một thư kiện cho Ngải Lộ, nội dung rất đơn giản, ước hẹn ba ngày sau nói chuyện ở hoa viên học viện, La Tổ chắc chắn Ngải Lộ sẽ tới, hay nên nói là cho dù đối phương không tới cậu cũng có biện pháp làm đối phương đúng hạn tới điểm hẹn.

Có lẽ cậu đã suy nghĩ quá đơn giản, trong thời mạt thế, trừ bỏ chiến đấu với tang thi, nhân loại cùng nhân loại cũng xung đột rất gay gắt, vì tranh đoạt địa bàn, cướp đoạt tài nguyên, phản bội cùng giết chóc nhìn riết cũng quen mắt, bản chất ích kỷ cùng lạnh lùng của nhân loại lúc đó phát huy rất nhuần nhuyễn, vì thế cậu không thể hiểu được vì sao Ngải Lộ chỉ bị chút xem nhẹ đã oán hận như vậy, thậm chí còn thương tổn Tiểu Hoàng.

Không có gì quan trọng hơn sinh mệnh, không gì đáng quý hơn đồng bạn, cậu sẽ không tha thứ cho hành vi của Ngải Lộ, bởi vì Ngải Lộ chưa từng trải qua ngày tận thế sẽ không hiểu được ý nghĩa của sinh hóa thú đối với cậu.

Ngày ngày không ngừng chiến đấu, đêm đêm thoi thóp ngắc ngoải, vì nguyện vọng sống sót, dần dần thân nhân cùng bằng hữu không ngừng chết đi, cuối cùng cậu không thể tin tưởng bất cứ ai, không thể tin bất cứ chuyện gì, điều duy nhất làm cậu tiếp tục duy trì chiến đấu.... chỉ vì nhóm sinh hóa thú bên người, thứ duy nhất cậu tin tưởng..... cũng chỉ có những đồng bạn cùng chiến hữu cuối cùng bên người này.

Có lẽ cậu đã xem nhóm khế ước thú là sinh hóa thú kiếp trước, chính là đối với cậu, có thể cùng nhóm động vật này sống vai đã đủ trân quý, cậu không muốn tiếc nuối nữa, cũng không muốn để bất cứ ai phá hoại cuộc sống này, tuy Ngải Lộ không tạo thành uy hiếp, bất quá có một số việc nhất định phải giải quyết.

La Tổ nằm trên giường, gấn kết những tư liệu hai ngày nay tìm được, cậu đại khái có thể suy đoán được thực lực của Ngải Lộ, dựa vào một con huyền nhân thú để đánh bại Ngải Lộ thì không có, chính là như vậy chưa đủ, cậu còn 3 ngày..... đối với một người có thể chế tạo ảo giác như cậu mà nói, ba ngày cũng đủ để cậu làm rất nhiều chuyện trong rừng rậm nhân tạo.

La Tổ nghiêng đầu nhìn thoáng qua huyền nhân thú đã ngủ say, sau đó khước mắt cậu theo bản năng co rút một chút, huyền nhân thú ngủ không có vấn đề gì, so với Tiểu Hoàng, huyền nhân thú không tay không chân, chỉ có một con mắt có thể nói là ngủ theo tiêu chuẩn mẫu mực nhất, nhưng mà.....

La Tổ nhìn dòng chất lỏng tràn ra từ khe mắt khép chặt của huyền nhân thú, trầm mặc thật lâu, đây là lần đầu tiên La Tổ biết..... hóa ra nước miếng cũng có thể chảy ra từ mắt, xem ra ngày mai phải giặt sàng đan.

25. Chương 25

Sáng sớm hôm sau lúc La Tổ ra ngoài, nhóm Hải Nhân Tư vẫn chưa trở lại, có thể là bọn họ trực tiếp tới lớp luôn, vì thế không quay lại kí túc xá.

Chương trình học ban ngày khá thuận lợi, Uy Nặc mang La Tổ cùng Tập Kỳ Ân tới khu vực 31-32, vì La Tổ đã sớm đi qua nên nhóm khế ước thú rất thân cận cậu, may mà Uy Nặc cùng Tập Kỳ Ân không hề nghi ngờ, Uy Nặc biết La Tổ có khả năng liên kết tinh thần, mà Tập Kỳ Ân thì thấy nhưng không phản ứng gì.

Lúc nghỉ trưa, La Tổ xin Uy Nặc cấp quyền hạn tiến vào rừng rậm nhân tạo, hiện tại quyền hạn của cậu đã tới khu 40, bất quá khế ước thú từ khu 40 trở xuống tất cả đều đã cảm ứng qua, nên hiện giờ mục tiêu của cậu là nhóm khế ước thú khu 41-60.

“Xem ra trò cũng không bỏ phí những ngày nghỉ lễ a.” Uy Nặc khẽ đẩy gọng kính, không cự tuyệt đơn xin phép của La Tổ, bởi vì theo thiết bị giám xét, anh thấy La Tổ đã xâm nhập hết khu 40 trong kì nghỉ.

“Thầy có thể nâng quyền hạn của trò lên tới 80, nhưng cao hơn nữa phải được chính phủ cấp phép, bất quá nếu trò có thể một mình vượt qua khu 80, thầy tin bên chính phủ rất vui về cấp quyền hạn cao cấp cho trò.” Lời nói của Uy Nặc làm La Tổ có chút kinh ngạc, cậu tưởng Uy Nặc cao lắm là giúp cấp tăng lên khu 60 thôi, không ngờ đối phương lại tăng hẳn tới 80, bất quá điều này đối với cậu rất có lợi, vì thế cậu cũng không khách sáo từ chối làm gì.

Thao tác cấp quyền hạn trong phòng thí nghiệm được máy tính trung ương xử lý, phải chờ một thời gian mới được phê duyệt, vì thế buổi chiều La Tổ vẫn theo Uy Nặc tiếp tục chương trình học, mãi tới khi tan học, La Tổ mới nhận được tin báo quyền hạn đã được nâng cao.

Sau khi tan học, La Tổ cũng không vội vàng rời khỏi phòng thí nghiệm mà một lần nữa tiến vào rừng nhân tạo, La Tổ biết Uy Nặc nhất định sẽ quan sát hành động của cậu, vì thế cậu không hề dấu diếm, cậu dùng huyền nhãn thú chế tạo ảo ảnh cậu đang tiến vào khu 41, nội dung chỉ đơn giản là chào hỏi số kẻ ước thú khu này mà thôi.

Khu 42-45 La Tổ đương nhiên cũng tiến vào, bất quá 4 khu này La Tổ để huyền nhãn thú tạo ra ảo ảnh cậu không tiến vào, sức chiến đấu của kẻ ước thú khu 41-45 cũng không sai, nhất là khu 45, La Tổ thấy một loại kẻ ước thú cực giống pokemon, là miêu miêu, chỉ tiếc đàn miêu miêu này không có Miêu Vương, trừ bỏ phát ra âm thanh meo meo cũng không còn điểm nào giống pokemon.

Miêu miêu ở đây được gọi là Miêu Miêu thú, là một loại kẻ ước thú công thủ nhất thể, lực công kích của miêu miêu thú không mạnh nhưng tốc độ cực nhanh, chuyên tạo ra những hiệu quả bất ngờ, mặc khác lực phòng ngự của miêu miêu thú rất cao, vì thế trong các loại kẻ ước thú từ khu 50 trở xuống nó là loại khó đối phó nhất. Nếu miêu miêu thú hợp thể với kẻ thú, tất cả năng lực lại còn tăng lên gấp đôi, vì thế loại kẻ ước thú này rất được nhóm kẻ thú hoan nghênh.

La Tổ vì cố rút ngắn thời gian nên không ở chung với nhóm miêu miêu thú lâu lắm, hiện tại lực tinh thần của cậu đã tăng khá nhiều, kẻ ước thú dưới khu 20 tuy năng lực không mạnh nhưng số lượng rất lớn, mà lực tinh thần của cậu chỉ có thể dựa vào số lượng kẻ ước thú phản hồi mà tăng lên, nói đơn giản chính là liên kết với càng nhiều kẻ ước thú thì lực tinh thần của cậu càng mạnh, do đó số lượng kẻ ước thú có thể liên kết lại càng nhiều hơn.

Thời mạt thế tuy cậu có sức mạnh này nhưng không thể sử dụng tốt, bởi vì cậu không thể liên kết với sinh vật cùng loại như mình, vì thế nhân loại bị loại trừ, tiếp đó những sinh vật không có suy nghĩ cùng linh hồn cũng không được, vì thế nhóm tang thi với số lượng khổng lồ cũng bị loại, trong thời kì mạt thế, sinh vật còn sống sót ít tới đáng thương, vì thế lúc này ở bên cạnh cậu chỉ còn số động vật ở phòng khám.

Số lượng không thể tăng lên, như vậy chỉ có thể tăng chất lượng, vì thế nhóm sủng vật từng là những chú mèo, chú cún đáng yêu đều trở thành sinh hóa thú, mỗi con đều có thể một mình chiến đấu với hơn mười con tang thi đáng sợ, cũng vì thế mà năng lực sở trường của La Tổ không được phát huy hoàn toàn, chỉ có thể tiến hóa.

Khu vực 45 có một loại kẻ ước thú tên là hỏa hầu, bộ dáng giống khỉ, bất quá miệng lại có thể phun hỏa, đây mới là mục tiêu của La Tổ, nhờ có huyền nhãn thú chế tạo ảo giác, La Tổ bắt đầu tiến hành thăng cấp cho hỏa hầu, tuy lực tinh thần của cậu đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng trong thời gian ngắn, hơn nữa trong lúc thăng cấp phải rất tập trung, vì thế cậu chỉ có thể tiến hóa một con hỏa hầu.

Tiến hóa cấp đầu tiên, bề ngoài hỏa hầu không có nhiều biến hóa, nhưng uy lực ngọn lửa gia tăng rất nhiều, có màu đỏ pha chút lam, La Tổ biết ngọn lửa đã tiến hóa, nếu tiến hóa tới cấp bậc hoàn mỹ có lẽ ngọn lửa sẽ hoàn toàn có màu lam, nhiệt độ của lửa lam vượt xa lửa đỏ, lực phá hoại cũng tăng cấp.

La Tổ không mang hỏa hầu rời khỏi rừng nhân tạo, trước khi đi chỉ căn dặn nó không phun lửa, tuy ngọn lửa đỏ pha chút lam không dễ nhận biết, bất quá rừng nhân tạo có thiết bị giám sát, cần thận một chút thì tốt hơn.

Tiểu hầu tử tiến hóa rất luyện tiếc La Tổ rời đi, bởi vì quan hệ tới tiến hóa nên trong lòng nó La Tổ không khác nào người thân, La Tổ bị đám hầu tử quần quít hỏi lâu, cuối cùng cậu hứa sẽ tới thăm bọn nó nữa,

hơn nữa còn không ngừng xoa xoa đầu nó cậu mới có thể thoát thân.

La Tổ không trực tiếp rời khỏi rừng nhân tạo mà đi vòng về khu 10, Tiểu Hoàng mặc dù đang ở khu vực của la mật khâu, nhưng không có chủ nhân thân yêu nó vẫn cảm thấy tịch mịch (^)~, vì thế nó thường chui vào một góc, cô đơn, u oán nhìn sao trời (không có sao trời, kì thật là mặt trời nhân tạo) mà than thở.

Nhóm la mật khâu vẫn cố gắng an ủi Tiểu Hoàng nhưng vẫn vô ích, Tiểu Hoàng trước sau vẫn cụp tai, nhìn sao trời (mặt trời nhân tạo), hết như một con thỏ nhỏ? Yên lặng chờ đợi chủ nhân thân yêu của mình tới.....rất cuộc tới hôm nay nó cũng chờ được! Tiểu Hoàng kích động vươn tứ chi, hưng phấn lao vọt về phía La Tổ, bởi vì quá vui sướng nên trong quá trình vọt tới, cơ thể bé xíu của Tiểu Hoàng biến về hình thể khổng lồ, may mà La Tổ vẫn để huyền nhân thú vận dụng năng lực ảo ảnh, vì thế thiết bị giám thị không phát hiện manh mối gì.

‘Ầm’ Tiểu Hoàng hóa về hình thái nguyên bản hết như một ngọn túi nhỏ áp đảo La Tổ, nhóm la mật khâu sợ hãi phát ra âm thanh ‘thu thu’, tiểu đồng bọn của chúng nó sao tự nhiên lại cao lớn như vậy, thú nhân thường mang đồ ăn ngon tới cho bọn nó không bị đè chết đi? Không cần ~ nếu thú nhân này chết, chúng nó sẽ không có đồ ăn ngon nữa

~~“Thu thu~~” Tiểu Hoàng cũng nhận ra mình phạm sai lầm, nó lấy lòng dùng đầu cọ cọ mặt chủ nhân nhà mình, nhưng nó vừa cọ một chút liền phát hiện mặt chủ nhân đã biến dạng! ! Tiểu Hoàng vô cùng hoảng sợ chậm rãi nhích đầu đi, ô ô, nó công kích chủ nhân! Nó là kẻ ước thú hư hỏng (_)

~“Không sao, biến trở lại đi rồi nói sau.” La Tổ xoa xoa phần mặt vừa bị cọ, kì thật cũng không quá đau, bởi vì Tiểu Hoàng tuy lớn nhưng vẫn rất mềm mại, vì thế trừ bỏ đè cậu nặng quá thở không nổi thì cũng không còn cảm giác gì khác, tựa như những chú khuyển thể hình lớn trước kia vẫn thích làm nũng với cậu như vậy.

“Thu thu~~” Tiểu Hoàng cảm động, chủ nhân không trách nó, nó vẫn là la mật khâu thông minh lương thiện ~ Tiểu Hoàng dùng móng vuốt khổng lồ của nó ôm La Tổ dậy, sau đó mới chậm rãi biến nhỏ lại, hết như lúc xưa bầu trước ngực La Tổ, lỗ tai dài vì cao hứng mà không ngừng run run.

“Thu thu~ thu thu thu thu~” Nhóm la mật khâu xung quanh kêu lên, bởi vì một màn khi nãy của Tiểu Hoàng làm người ra chấn động, chẳng lẽ Tiểu Hoàng chính là thủ lĩnh trong truyền thuyết? Không sai! Có thể biến lớn như vậy chỉ có thủ lĩnh đại nhân! Nhóm la mật khâu đơn thuần rất nhanh bị ý tưởng này xâm chiếm, không ngừng thảo luận.

“Các người cũng sẽ có ngày này.” La Tổ xoa xoa đầu nhóm la mật khâu xung quanh, cậu dùng lực tinh thần nhấn gửi tin tức này tới nhóm la mật khâu, nhóm la mật khâu hiểu ra, cả bọn đều hưng phấn nhảy dựng lên, thật tốt quá ~ chúng nó cũng có thể trở thành thủ lĩnh đại nhân~ thủ lĩnh đại nhân vĩ đại~ vạn tuế~~!

Nhóm la mật khâu vô cùng cao hứng đã hoàn toàn quên mất một chuyện, nếu tất cả đều trở thành thủ lĩnh đại nhân, như vậy..... không phải không có thủ lĩnh thực sự sao? Vì thế mới nói.... không thể đắc ý vênh vào a.

La Tổ uy thực cho nhóm la mật khâu xong mới li khai, trước khi đi cậu còn nhìn về phía cự lang thường nằm phơi nắng, hôm nay không tới sao? Cậu cần phải giải quyết chuyện huân chương, thôi quên đi, tạm thời chỉ đành gác chuyện này qua một bên, giải quyết chuyện Ngải Lộ quan trọng hơn.

La Tổ rời khỏi rừng rậm nhân tạo thì đã khá muộn, cậu tùy tiện mua một cái sandwich trên đường về, vừa ăn, vừa quay về kí túc xá, bất quá lúc về tới dưới lầu kí túc xá, cậu ngoài ý muốn gặp một người.

“Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.” Ngải Dịch hoàn toàn không để ý nhóm thú nhân xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, không chút biến sắc nhìn La Tổ nói.

“.....” Tuy đại khái cũng có thể đoán được nguyên nhân Ngải Dịch tìm tới, bất quá La Tổ vẫn cùng Ngải Dịch rời đi, bởi vì cậu biết không thể nói lời cự tuyệt với nam nhân này.

26. Chương 26

Nơi Ngải Định chọn để nói chuyện là nhà ăn VIP của quân bộ, tuy không rõ vì sao Ngải Định có thể vào nhà ăn đặc biệt của quân bộ bất quá La Tổ vẫn không hỏi, bởi vì với thân phận của cậu, hỏi vấn đề này rất dễ làm người ta nghi hoặc.

Ngải Định chọn một gian riêng, như vậy có thể tránh người ta nghe lén cùng quấy rầy, có lẽ Ngải Định cũng hiểu được mức độ nổi tiếng của mình ở trường nên mới chọn nơi này để nói chuyện.

La Tổ không mở miệng trước, bởi vì cậu biết nam nhân đối diện sẽ nói ra mục đích của mình tới lần này, vì thế cậu gọi một cốc nước đun sôi, sau đó yên lặng nhấp nhấp.

“Tình trạng tinh thần của Ngải Lộ rất nguy hiểm, tôi nghĩ mình cần ngăn chặn.” Ngải Định đi thẳng vào vấn đề.

“.....” La Tổ buông ly nước trong tay xuống, cậu không rõ Ngải Định nói chuyện này có mục đích gì, vì thế chỉ có thể bất động thanh sắc hỏi: “Cho nên?”

“Tôi sẽ tìm người coi chừng nó, trong thời gian ngắn sẽ không để nó tới tìm cậu gây phiền toái.” Ngải Định không chút biến sắc nói.

“.....” La Tổ trầm mặc, vì cậu không thể đoán được lập trường của người này rốt cuộc là sao, mới nghe giống như đang giúp cậu, nhưng cẩn thận phân tích những lời này cũng có vẻ đang bảo cậu đừng truy cứu chuyện này nữa.

“Cám ơn.” La Tổ không muốn nhiều lời với Ngải Định, bất luận anh làm gì cũng không liên quan tới cậu, vì cậu sẽ tự giải quyết chuyện này.

“Mặc khác về chuyện khế ước thú bị thương, dựa theo luật bảo vệ khế ước thú của liên minh có thể tiến hành tố tụng, tôi đã gửi đơn khởi tố tới hòm thư của cậu, nếu có gì thắc mắc thì điền xong gửi lại tôi kiểm tra.” Ngải Định dùng giọng điệu máy móc nói.

La Tổ có chút kinh ngạc, cậu ngẩng đầu nhìn Ngải Định, chỉ tiếc cậu không tìm được chút manh mối nào từ gương mặt lạnh như băng kia, có ý gì a? Ngải Định muốn Ngải Lộ ngồi tù sa? Hay đang biểu hiện anh là người ‘công bằng tuyệt đối’?

“Không cần.” La Tổ sở dĩ cự tuyệt vì lúc khởi tố cần trình kết quả kiểm tra thương tích của cơ quan điều trị, hướng chi cậu cũng không có ý để Ngải Lộ ngồi tù sau khi làm Tiểu Hoàng chịu thống khổ nhiều ngày như vậy.

“Vì cái gì?” Ngải Định không thể lí giải suy nghĩ của La Tổ, bởi vì theo số liệu anh đã xem, một thú nhân một khi bị khi dễ, hơn nữa còn có thủ đoạn hợp pháp đòi lại công đạo sẽ không cự tuyệt mới đúng.

“.....” La Tổ không có khả năng nói ra lí do thực sự của mình, vì thế cậu tiếp tục bảo trì trầm mặc, bởi vì cá tính Ngải Lộ vốn đã rất âm trầm, vì thế cũng không có gì quái lạ.

“Bao dung sai lầm của người khác cũng không phải quyết định sáng suốt.” Ngải Định hiểu lầm ý của La Tổ, trong mắt anh, đứa em này có lẽ không muốn khởi tố người nhà.

“Thời hạn khởi tố có hiệu lực sau khi phát sinh 1-41 ngày, cậu có thể suy nghĩ thêm.” Ngải Định nói xong liền đứng lên, tựa hồ tính toán chấm dứt cuộc nói chuyện này: “Nếu còn phát sinh chuyện gì có thể tìm tôi.”

“Tôi đã biết, cảm ơn.” Xuất phát từ lễ phép, La Tổ vẫn biểu đạt lòng biết ơn của mình, Ngải Định dù sao cũng tỏ ra có thiện ý, cậu không cần làm bộ dáng quá xa cách, tuy không thể biểu hiện quá nhiệt tình, nhưng đáp lại như vậy cũng không làm người ta kì quái.

“Không cần khách khí.” Ngải Định tìm nhân viên thanh toán xong liền ly khai, lúc này La Tổ mới ý nhận ra hóa ra nhà ăn này là nơi đào mỏ, bởi vì Ngải Định không hề gọi gì, cậu chỉ gọi một ly nước sôi, nói cách khác..... nơi này ngay cả nước sôi cũng lấy tiền.

Quay về kí túc xá, Hải Nhân Tư cùng Phân Định quần quít lấy La Tổ hỏi xem khi nào cậu mới dắt bọn họ vào rừng rậm nhân tạo, vì xử lý chuyện Ngải Lộ, La Tổ chỉ có thể dời chuyện này lại tới cuối tuần.

Ba ngày qua đi thực sự rất mau, ngày ước định La Tổ để huyền nhân thú đi theo bên người Ngải Lộ, sở dĩ cậu hẹn ở hoa viên học viện á thú vì nơi này rất gần rừng rậm nhân tạo, thông qua ảo giác huyền nhân thú tạo ra, Ngải Lộ đã nhận nhầm rừng nhân tạo là hoa viên, bởi vì hoàn cảnh hai nơi này cũng gần gần như nhau, vì thế huyền nhân thú chế tạo ảo giác cũng không quá mệt mỏi.

Hơn nữa hôm nay là ngày nghỉ nên bên trong rừng nhân tạo không có ai cả, kế hoạch của La Tổ khá thuận lợi, Ngải Lộ vốn định kéo nhóm bằng hữu theo vì anh hai hẹn cậu tới nhất định đã tìm chỗ dựa, nhưng nghĩ lại thì với tính cách âm trầm của anh hai có lẽ sẽ không có bằng hữu, cho dù gọi ba người lần trước thì có chỗ nào uy hiếp được cậu, ba thú nhân kia trong đó hai người không có khế ước thú, còn người có thì con khế ước thú kia căn bản không có sức chiến đấu, nghĩ vậy Ngải Lộ liền một mình tới chỗ hẹn.

Ngải Lộ không biết mình đã chìm sâu vào ảo giác, lúc phát hiện La Tổ cũng chỉ có một mình mới cảm thấy phán đoán của mình rất chính xác.

“Thế nào? Tìm tôi có chuyện gì? Đừng nói là anh định báo thù cho con khế ước thú kia.” Ngải Lộ đã dự đoán trước, trêu chọc nói. Vốn cậu còn lo lắng anh cả sẽ khởi tố, bất quá tới nay anh cả vẫn không có động tĩnh gì, hẳn là tính toán cho cậu một đường lui, nhưng anh hai lại làm cậu có chút lưu tâm, đã xảy ra chuyện như vậy vẫn không khởi tố, rốt cuộc người này đánh chủ ý gì?

“Còn nữa, chẳng lẽ không ai nói cho anh biết đừng đưa lưng về phía địch nhân sao?” Ngải Lộ lúc này rất thông minh, cậu không sử dụng ngọn lửa vì nó dễ dàng bại lộ thân phận của cậu, vì thế cậu vung quyền tấn công La Tổ, ngay lúc cậu khẳng định mình đã tấn công trúng mục tiêu thì một màn kinh hoàng xảy ra, tay cậu xuyên thẳng qua cơ thể La Tổ.

“Sao..... sao lại như vậy?” Ngải Lộ có chút giật mình, cậu không dám lơ là, đề phòng nhìn hoàn cảnh xung quanh, đáng giận, anh hai từ khi nào lại có loại năng lực này, chẳng lẽ đã gọi người tới giúp?

“Tôi không xoay người bởi vì..... tôi không mất lí trí, cậu nên cảm thấy mất mát vì người mới ra tay không phải tôi.” Bóng dáng La Tổ một lần nữa xuất hiện trước mặt Ngải Lộ, lúc này Ngải Lộ không dám tùy tiện công kích nữa.

“Hừ, đừng tưởng tìm người giúp là giỏi.” Ngải Lộ biết mình phải sử dụng ngọn lửa, nếu không hôm nay người không hay ho sẽ là cậu, ngọn lửa hừng hực từ lòng bàn tay Ngải Lộ bốc lên, bởi vì không xác định được vị trí chuẩn xác của La Tổ nên cậu chọn cách tấn công phạm vi lớn, ngọn lửa trong tay phóng về phía bốn phương tám hướng.

“Anh nghĩ mình trốn là thoát sao?” Ngải Lộ khôi phục lại chút tự tin, nếu lúc này anh hai đã không công kích có nghĩa anh ta căn bản không có năng lực tấn công, nhưng không biết đã dùng phương pháp nào để đánh lừa thị giác địch nhân.

Lúc ngọn lửa dần dần tắt đi, bóng dáng La Tổ lại xuất hiện trước mắt, Ngải Lộ hoàn toàn chấn kinh, sao lại có thể như vậy? Anh hai chết tiệt rốt cuộc trốn ở đâu?

“Đừng có trốn tránh, mau đi ra! Không dám quang minh chính đại quyết chiến với tôi?” Ngải Lộ siết chặt nắm tay, có chút phẫn nộ gầm nhẹ: “Đừng tưởng có chút bản lĩnh là giỏi, anh chỉ là giống đực á thú, nếu không phải ba ba thương xót, ba ba mới không thêm liếc mắt nhìn anh một cái!”

“Vì thế cậu cho rằng tất cả ánh mắt của ba ba phải tập trung trên người cậu?” La Tổ rốt cuộc hiểu được lí do của Ngải Lộ, cậu ta đã có đủ hào quang mà tất cả mọi người phải thêm muốn, nhưng mà như vậy vẫn chưa đủ, cậu ta muốn thứ duy nhất mà mình chưa nhận được, sự chú ý của ba ba, tựa như đứa nhỏ giành món đồ chơi luôn nghĩ rằng đó là thứ tốt nhất, Ngải Lộ chính là loại tâm tính này.

“Suy nghĩ của tôi có gì sai? Tôi là hồn thú lại là giống cái, chẳng lẽ ba ba không nên chú ý tôi nhiều một chút sao? Tôi mới là đứa nhỏ kiêu ngạo của bọn họ! Nhưng trong mắt ba ba lại chỉ có mình anh, anh bảo tôi làm thế nào cam tâm? Vì thế tôi muốn ba ba chán ghét anh, tôi muốn ba ba hiểu ra tôi mới là đứa nhỏ đáng được yêu thương nhất! Người đã có được thứ quý giá nhất như anh làm thế nào hiểu được tâm tình của tôi? !” Ngải Lộ có chút mất khống chế, cho tới nay cậu luôn chôn những suy nghĩ này trong lòng, nhưng lần xung đột này với anh hai, cậu rốt cuộc đã gào ra hết những lời nói giấu sâu trong trái tim mình.

La Tổ đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nếu người sống trong thời mạt thế có suy nghĩ này chỉ sợ đã

chết đi không biết bao nhiêu lần, không quý trọng những thứ mình có, ngược lại chỉ biết căm giận bất bình, luôn cho thứ người khác có mới là tốt nhất, loại ý tưởng ngu xuẩn này.....

“Vì cái gì tất cả mọi người phải lí giải tâm tình của cậu? Bởi vì cậu là giống cái? Bởi vì cậu là hồn thú? Bởi vì cậu cao cao tại thượng? Cậu đã có được thứ mà đại đa số thú nhân không có được, chính là cậu vẫn chưa thỏa mãn, cậu biết đấy là vì sao không?”

“Bởi vì cậu nghĩ mình phải được tất cả thú nhân trên thế giới này coi trọng, tựa như cậu cho rằng tất cả mọi người phải lí giải tâm tình của cậu, vì thế điều cậu thực sự chú ý không phải ba ba có yêu thương cậu hay không, mà là địa vị của cậu không nên chịu đãi ngộ như vậy, xét đến cùng, người cậu thực sự để tâm nhất chỉ là chính bản thân cậu.”

27. Chương 27

“Anh nói bậy! Anh nghĩ rằng nói vậy sẽ làm tôi dao động sao?” Ngải Lộ không thể không chế không ngừng ném những ngọn lửa: “Anh cái gì cũng không hiểu, nếu có được sự quan tâm của ba ba, tôi tình nguyện từ bỏ tất cả những thứ tôi đang có!”

“A.” La Tổ không muốn cười nhưng khoảnh khắc nghe thấy câu nói này, cậu vẫn không nhịn được, tiếng cười trầm thấp trong không khí hoàn toàn kích động Ngải Lộ: “Có gì buồn cười? Anh không phải tôi, anh làm thế nào hiểu được cảm thụ của tôi? ! Anh không biết đối với tôi bị ba ba xem nhẹ như vậy là chuyện khó chịu cỡ nào! Thân là đứa nhỏ khát vọng tình yêu thương của người nhà có gì không đúng?”

“Tôi cười vì lời nói của cậu có mâu thuẫn, đừng quên, vì thân phận hiện tại của mình cậu mới có thể cao ngạo yêu cầu hết thảy, hơn nữa dựa theo lý luận của cậu, nếu cậu không phải giống cái, cũng không phải hồn thú thì cậu dựa vào cái gì để được ba ba quan tâm yêu thương?”

“Nguyện vọng của cậu không thực tế, suy nghĩ của cậu quá mâu thuẫn, bất quá..... nếu cậu thực tình cảm thấy trở thành thú nhân giống tôi có thể làm ba ba yêu thương, tôi cũng không ngại thỏa mãn tâm nguyện nhỏ nhỏ của cậu.” La Tổ phát tán lực tinh thần của mình, ý đồ kết nối với hồn thú trong cơ thể Ngải Lộ, bất quá vài giây sau, cậu đành từ bỏ, bởi vì không có hình thể nên không thể kết nối sao? Bất quá vì muốn làm Ngải Lộ tin lời cậu cũng không quá khó.

“Ha ha ha! Chẳng lẽ ngươi nghĩ mình có thể làm được chuyện này?” Ngải Lộ khó tin, cậu định dùng ngọn lửa công kích tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng lúc nâng tay lên cậu liền giật mình vì ngọn lửa không còn bùng lên nữa.

“Này..... điều này sao có thể?” Ngải Lộ lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, cậu liên tục chuyển hóa linh hồn nguyên thạch trong cơ thể, muốn hoàn toàn chuyển hóa thành hình thái dã thú, nhưng cậu phát hiện mình không thể làm được.

Chẳng lẽ..... chẳng lẽ những lời anh hai nói khi nãy là thực? Không có khả năng, anh hai là á thú! Làm thế nào lại có sức mạnh như vậy? Anh hai nhất định đã tìm ai đó giúp đỡ, chính là rốt cuộc là ai lại có năng lực đáng sợ như vậy? Nếu có thể biến hồn thú thành thú nhân bình thường, liên minh thú nhân nhất định sẽ có ghi chép.

Ngải Lộ bất an, cậu sợ nhất chính là mình mất đi sức mạnh hồn thú, cậu không phải giống cái trời sinh, vì hồn thú của cậu là ngụy phượng hoàng, tuy kém xa phượng hoàng thực sự nhưng chỉ cần là phượng hoàng thì đều là loài lưỡng tính, đơn giản mà nói cơ thể cậu kì thật không có khả năng sinh đẻ, nhưng vì lúc mới sinh đã thức tỉnh hồn thú nên cậu có năng lực của giống cái.

Nếu mất đi hồn thú, chẳng những trở thành á thú, còn mất đi địa vị cao quý của giống cái, Ngải Lộ lần đầu tiên cảm thấy sợ như vậy, nếu cậu mất đi tất cả mọi thứ đang có thì sao? Cậu.....

“Đây không phải nguyện vọng của cậu sao? Thật là kết quả đáng chúc mừng, cậu trở thành thú nhân giống tôi, ba ba biết nhất định sẽ rất thương cậu, đây là điều cậu vừa nói với tôi a, vì có được tình yêu của ba ba, cậu nguyện từ bỏ tất cả mọi thứ.” La Tổ biết cách dùng ngôn từ để đánh bại địch nhân, cậu cùng Ngải Lộ không thể nói chuyện hòa bình, chỉ có thể làm đối phương hoàn toàn sợ hãi mới có thể giải quyết mọi chuyện.

“Tôi..... tôi.....” Ngải Lộ bị sợ hãi bao trùm, cậu không thể nói nên lời, rõ ràng cậu thật tâm cảm thấy vì tình thương của ba ba cậu có thể vứt bỏ tất cả, nhưng vì cái gì bây giờ..... cậu lại sợ hãi như vậy? Lỡ như cậu mất đi tất cả, ba ba vẫn không chịu để ý cậu nhiều hơn thì sao? Kia không phải cậu hoàn toàn trắng tay sao? Không cần! Cậu không cần tương lai như vậy? Cậu phải là..... phải là giống cái hồn thú cao cao tại thượng a!

“Thống khổ sao?” La Tổ dùng chân thân xuất hiện trước mặt Ngải Lộ, bất quá lúc này Ngải Lộ đã bất chấp thật giả, cậu kinh ngạc nhìn La Tổ trước mặt, hoàn toàn mất đi sự kiêu ngạo, ương ngạnh trong dĩ vãng.

“Tôi hi vọng cậu nhớ kĩ, Tiểu Hoàng bị thương cũng từng thống khổ như vậy.” La Tổ cúi đầu nhìn Ngải Lộ đã hoàn toàn thất thần, thản nhiên mở miệng: “Tôi sẽ không lấy đi năng lực hồn thú của cậu, vì cậu là em trai tôi, nhưng cậu phải nhớ kĩ cậu đã dùng hết một lần nhân từ của ta dành cho người nhà, vì thế..... không có lần thứ hai.”

Mặt La Tổ cách Ngải Lộ rất gần, Ngải Lộ có thể thấy rõ đôi mắt đen lầy sâu thẳm của đối phương, hết như vực sâu lạnh lẽo ảm đạm, không hề có chút nhân tình tồn tại, Ngải Lộ hoảng hốt, bởi vì anh cả cũng từng nói như vậy..... không có lần thứ hai, nếu cậu còn gây chuyện thì.....

Ngải Lộ rùng mình, anh hai rất nghiêm túc! Nếu còn có lần sau, anh hai nhất định sẽ cướp đi sức mạnh hồn thú của cậu, anh hai căn bản là một tên ác ma! Nếu cậu mất đi sức mạnh này..... Ngải Lộ căn bản không thể tưởng tượng tới kết quả.....

“Cậu có thể rời đi, nhớ kĩ, không có lần thứ hai.” La Tổ ra lệnh đuổi khách, Ngải Lộ nghiêng ngả lão đảo đứng lên, cậu không thể tin nhìn La Tổ, sau đó vội vàng chạy khỏi nơi kinh khủng này, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống trên người, sợ hãi, phẫn nộ, khiếp sợ, đủ loại cảm xúc lẫn lộn trong đầu, làm cậu căn bản không thể tự hỏi.....

Bên trong rừng rậm nhân tạo, La Tổ đã ra lệnh cho huyền nhân thú giải trừ ảo giác với Ngải Lộ, một con huyền nhân thú khác vẫn theo lệnh tiếp tục duy trì ảo giác với thiết bị giám sát, lúc này nhóm quái nham thạch đều hiện thân, bởi vì có chúng nó nên ngọn lửa của Ngải Lộ hoàn toàn không có hiệu quả gì.

“Tụi mày vất vả rồi.” La Tổ để nhóm quái nham thạch theo sự che dấu của huyền nhân thú trở về phân khu của mình, bận rộn một hồi rừng rậm nhân tạo mới khôi phục bộ dáng vốn có.

La Tổ căn bản không cướp đi năng lực hồn thú trong cơ thể Ngải Lộ, cậu chỉ kết hợp nhóm khế ước thú để chơi một ván bài tâm lý mà thôi, trước tiên cậu dùng lời nói kích thích Ngải Lộ để Ngải Lộ lãng phí thể lực không ngừng phóng ra ngọn lửa, tiếp đó cậu dùng la mật khâu để ngăn chặn, vì thế lúc Ngải Lộ cạn kiệt sức lực, không thể phóng ra ngọn lửa là chuyện rất bình thường.

Còn Ngải Lộ không thể biến hình hồn thú lại là chuyện khác, đầu tiên cậu dùng lực tinh thần quấy nhiễu ý thức Ngải Lộ, muốn biến hình hồn thú cần phải tập trung cao độ, ngay lúc đó thể xác cùng tinh thần Ngải Lộ đều trong trạng thái không xong, vì thế mới thất bại.

Sau khi thất bại, Ngải Lộ nhất định tiếp tục thử lại, mãi tới khi hết hi vọng mới thôi, La Tổ không lo lắng Ngải Lộ sẽ thành công, nếu làm được thì cũng không sao, thực tế Ngải Lộ đích xác có một lần suýt tiếp cận thành công, cơ thể cậu ta đã phát ra ánh sáng, nhưng nhờ vào ảo giác của huyền nhân thú để lừa gạt, Ngải Lộ lại mất đi niềm tin, vì thế sự kết hợp cùng linh hồn nguyên hạch bị gián đoạn.

Người quá mức sợ hãi cùng khiếp sợ rất dễ dàng xem nhẹ những chuyện khác, Ngải Lộ chính là vậy.

La Tổ nhìn Tiểu Hoàng một lần liền rời khỏi rừng nhân tạo, theo biểu hiện cuối cùng của Ngải Lộ, trong khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không tìm cậu gây phiền toái nữa.

Ngải Lộ chạy về kí túc xá không ngừng run rẩy, tuy cậu không ngừng bảo mình phải tỉnh táo, nhưng cơ thể lại không nghe lời, cậu thử kết hợp với linh hồn nguyên hạch, nhưng vì tâm trí không ổn định vì thế ba lần mới thành công một lần, điều này làm cậu lại càng kinh hoảng hơn.

Trừ bỏ đá kích bên ngoài, trong lòng Ngải Lộ cũng bị tổn thương không nhẹ, những lời cuối cùng La Tổ nói không ngừng vang vọng bên tai cậu, vì cái gì? Từ tận đáy lòng cậu luôn nghĩ rằng nếu có thể làm ba ba

chú ý, cậu tình nguyện buông tha tất cả những gì mình có bây giờ, nhưng tới thời điểm thực sự phải từ bỏ vì sao cậu lại sợ như vậy? Chẳng lẽ oán hận của cậu, mong đợi của cậu tất cả đều là giả dối hay sao? Hay là đúng như lời anh hai nói, cậu chỉ để ý chính mình mà thôi?

Không, cậu mới không phải người như vậy, cậu..... ngay lúc tinh thần Ngải Lộ một lần nữa bắt đầu hoảng loạn, cửa kí túc xá đột nhiên mở ra, xuất hiện ở cửa là Lô Táp, Ngải Lộ nhìn chăm chăm người thân của anh cả, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Anh vào bằng cách nào? Kí túc xá giống cái hẻm là không cho phép giống được tiến vào.”

“Này a, là bạn cậu mang tôi vào, không tính là phạm vi đi? Cậu nói xem có phải không, Hưu Tư?” Lô Táp nghiêng người tựa vào cạnh cửa, nhếch môi cười khê.

“Đúng vậy, Lô Táp học trưởng nói tìm cậu có việc, vì thế mình liền dẫn anh ấy lên đây.” Hưu Tư cũng xuất hiện trước cửa, cậu cùng Ngải Lộ chẳng những là bạn tốt, hai người còn ở chung phòng kí túc xá, vì thế cậu mới có thể mang Lô Táp tiến vào.

“Mình còn việc phải làm, hai người chậm rãi nói chuyện đi.” Hưu Tư nháy mắt với Ngải Lộ, cậu cảm thấy Lô Táp tới tìm Ngải Lộ nhất định là vì coi trọng Ngải Lộ, thân là một giống cái thông minh, cậu đương nhiên không thể ở lại làm bóng đèn.

Ngải Lộ cũng nhận ra ám chỉ của Hưu Tư, bắt quá thời điểm này cậu không có tâm tình nghĩ tới những chuyện này, huống chi Lô Táp cũng không phải loại hình cậu thích, vì tâm tình không xong nên giọng điệu nói chuyện với Lô Táp cũng không được tốt lắm: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi cũng bắt đắc dĩ, là anh cậu bảo tôi tới xem cậu.” Lô Táp buông lỏng tay trả lời, anh rất cuộc vì sao phải đáp ứng Ngải Lộ làm cái chuyện không có chút lợi ích nào thế này a? Quả nhiên anh là loại thích tự ngược đi? Hay anh đã quen bị Ngải Lộ ngược? Không nên, không nên, thói quen này không tốt, phải sửa thôi, phải sửa thôi. Bất quá trước đó vẫn hoàn thành chuyện này đã, dù sao đứa em bốc đồng của Ngải Lộ cũng không dễ đối phó.

Vì thế mới nói..... so với giống cái, á thú vẫn đáng yêu nhất a!

28. Chương 28

Giải quyết chuyện Ngải Lộ xong cuộc sống La Tổ lại khôi phục yên bình như xưa, mỗi ngày trừ bỏ bớt chút thời gian để rèn luyện cơ thể, cậu vẫn tiếp tục dùng lực tinh thần kết nối với nhóm khê ước thú trong rừng rậm nhân tạo, bởi vì nó là phương pháp để đề cao lực tinh thần.

La Tổ không gấp rút thăng cấp một lượng lớn khê ước thú, thứ nhất vì sắp phải lên lớp vì thế thời gian rất có hạn, thứ hai rừng nhân tạo dưỡng khê ước thú này được mở cửa thông với bên ngoài, nói ngắn gọn là nhóm khê ước thú này bất cứ lúc nào cũng có thể bị ký kết, vì thế cậu không có khả năng để tất cả khê ước thú tiến hóa, như vậy rất dễ bị phát hiện.

Suy nghĩ mãi, La Tổ quyết định mục tiêu thăng cấp tập trung vào huyền nhãn thú, năng lực chế tạo ảo giác trong giai đoạn hiện tại rất quan trọng, có thể nói đây là sự đảm bảo để thăng cấp các nhóm khê ước thú khác.

La Tổ bắt đầu cải tạo nhóm huyền nhãn thú, tuy tiến độ lúc đầu cũng không mau, nhưng một ngày thăng cấp 1-2 con huyền nhãn thú vẫn có thể, theo lực tinh thần ngày càng tăng lên, con số lại tiếp tục gia tăng.

La Tổ không quên chuyện trả lại huân chương, cậu không quên chủ nhân cự lang, vì thế chuyện này chỉ có thể nhờ Uy Nặc, lúc đi học La Tổ cố ý nhắc tới chuyện này.

“Thấy có thể liên lạc với chủ nhân con lang kia không?” La Tổ vừa điều chỉnh lượng thuốc, vừa hỏi.

“Thế nào? Trò rất cuộc cũng cảm thấy hứng thú với người kia?” Thấu kính Uy Nặc lóe quang mang sắc bén, trong mắt anh, La Tổ đột ngột nhắc tới chuyện này thực sự có chút kì quái.

“Không phải, phiền thầy chuyển tấm huân chương này cho vị chủ nhân kia, hẳn là anh ta làm rồi.” La Tổ lấy huân chương trong túi ra.

“Đây là.....” Uy Nặc nhìn tấm huân chương La Tổ đặt lên bàn, đồng tử không khỏi co rút, lúc anh thấy rõ hình lang khắc trên huân chương, lão sư cá tính ác liệt rốt cuộc nhìn không được xoay lưng lại, bả vai không ngừng run rẩy.

“Có vấn đề gì sao?” La Tổ khẽ nhíu mi, Uy Nặc nhận ra tấm huân chương này cũng không có gì lạ, nó vốn là huân chương cấp A của quân bộ, nhưng phản ứng của Uy Nặc rất đáng cân nhắc, tấm huân chương này có điểm gì buồn cười sao?

“Không, không có vấn đề gì cả, một chút cũng không có.” Uy Nặc đã khôi phục bộ dáng bình thường, anh hứng thú thưởng thức tấm huân chương: “Sao vậy? Đừng nói với tôi là trò nhạt nhẽo trên đường.”

“Thầy nói xem?” La Tổ không đáp mà hỏi lại, cậu biết với chỉ số thông minh của Uy Nặc không khó để đoán ra đáp án.

“Thế ra..... đây là do con khế ước thú cấp S kia tặng trò?” Uy Nặc không để ý thái độ của La Tổ, trong đầu anh đã bắt đầu tưởng tượng ra bộ dáng buồn tào của cự lang, nghiêm túc ngậm lấy tấm huân chương sau đó thật cẩn thận đặt vào tay La Tổ. Không được, anh lại muốn cười, nếu để người ta biết thủ tịch học viện hồn thú cư nhiên lại làm chuyện này, chỉ sợ mọi người sẽ cười ngất trời đi?

“Thầy quen khế thú kia, vậy phiền thầy trả huân chương lại cho anh ta giúp em.” La Tổ nói tới đây, cậu lại nghĩ tới lúc cự lang kia đưa huân chương cho cậu, ánh mắt xám tro tràn ngập hi vọng cậu nhận lấy, vì thế hơi ngừng một lát, La Tổ mới nói tiếp: “Thuận tiện thay em chuyển lời một chút, con cự lang kia có lẽ không biết đó là thứ quý giá nên hi vọng khế thú kia đừng trách cứ nó.”

“Phốc——” Uy Nặc lại bật cười, vốn là cùng một người, làm thế nào trách cứ a? Nhóc con Tư Lôi Tập kia bộ dáng thoát nhìn buồn tào như vậy, nhưng không ngờ thủ đoạn lại không thấp.

Tâm tư Uy Nặc xoay chuyển một hồi, cuối cùng đặt lại huy chương lên bàn, làm bộ như có chút bất đắc dĩ: “Thầy cũng rất muốn giúp trò, bất quá thứ quý trọng như vậy trò tự mình trả lại thì tốt hơn, trò chừng nào rảnh? Tôi hẹn giúp trò.”

La Tổ nghe vậy, chân mày nhíu lại càng chặt, biểu hiện Uy Nặc thực sự có chút khác thường, rõ ràng có thể giúp cậu trả lại huân chương nhưng lại muốn cậu cùng vị khế thú kia gặp mặt, vì sao a?

“Cho em một lí do.” La Tổ nhìn Uy Nặc nói.

“Trả lại huân chương, đây không phải lí do sao?” Uy Nặc trả lời cho có.

“Thầy biết em muốn nghe không phải cái này.” La Tổ hơi nheo mắt.

“Được rồi, đối phương muốn gặp trò, lí do này thế nào?” Uy Nặc cảm thấy đôi khi đùa nhỏ quá thông minh cũng không phải chuyện tốt, anh có thể giúp thì đều giúp cả rồi, chuyện tiếp theo thì phải xem Tư Lôi Tập rốt cuộc có ý tứ gì, cư nhiên ngay cả huân chương chiến sĩ vinh quang quan trọng như vậy cũng tặng đi, chẳng lẽ thực sự xem trọng học trò của anh?

La Tổ không tiếp tục truy vấn nữa, vì theo thái độ của Uy Nặc, cậu không thể hỏi thêm được gì nữa, mặc kệ thế nào, cậu phải trả lại tấm huân chương này.

“Vậy 7 giờ tối ngày mốt, lầu 2 căn tin 3, tới thì liên lạc với em.” La Tổ suy nghĩ một chốc nói.

“Nhà ăn quân bộ được không? Không chỉ ít người, hơn nữa phong cách cũng.....” Uy Nặc còn chưa nói xong đã thấy La Tổ dùng vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình, vì thế anh lập tức phủ tay sạch trơn: “Chỉ đùa chút thôi mà, trò nói liên lạc vậy tôi đưa địa chỉ hòm thư của trò cho cậu ta.”

“Nhà ăn quân bộ không được.” La Tổ mở miệng.

“Vì sao a? Bọn họ đặc tội trò?” Uy Nặc thực tò mò vì sao La Tổ lại kiên quyết như vậy.

“Thầy nghĩ nước đun sôi có cần lấy tiền không?” La Tổ không quên nhà ăn quân bộ kia bào tiền cỡ nào, tuy lần đó không phải cậu trả tiền, nhưng cậu không có ấn tượng tốt đối với một nhà ăn ngay cả một ly nước đun sôi cũng tính tiền.

Uy Nặc nghe vậy, lúc đầu có chút run run, sau đó anh nhin không được mà bật cười ha hả: “Ha ha ha, đừng nói với tôi, em ở đó gọi nước sôi, em không biết nhà ăn quân bộ có giới hạn chi phí thấp nhất sao? Không ai tới đó gọi một ly nước sôi cả!”

“.....” Ngón tay đang điều phối thuốc của La Tổ hơi cứng lại, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình thường, sống qua thời mạt thế, chút chuyện nhỏ này không đủ làm cậu xấu hổ. Hơn nữa nếu thật sự có giới hạn chi phí thấp nhất, vì cái gì ngày đó Ngải Dịch cũng không gọi? Quên đi, đây không phải vấn đề cần nghiên cứu.

Sau khi tan học, La Tổ trực tiếp về kí túc xá, Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch thấy La Tổ hết như mèo thấy chuột, nhất là Hải Nhân Tư, chỉ kém là không la tới ôm lấy đùi cậu.

“Bạn tốt, sắp hết một tuần rồi, chừng nào cậu mới dắt bọn mình đi rừng nhân tạo a?” Hải Nhân Tư bám dính hỏi.

“Cuộc thi tam học viện của liên minh thú nhân đã sắp bắt đầu rồi, nếu không thể kí khế ước thú, mình với Hải Nhân Tư căn bản không có biện pháp tham gia.” Phân Dịch có chút lo lắng nói.

“Cuộc thi tam học viện của liên minh thú nhân?” La Tổ vẫn vui đầu vào mớ nghiên cứu khế ước thú nên đây là lần đầu tiên nghe thấy tên gọi này.

Hải Nhân Tư kinh hoàng: “Bạn tốt, không phải chứ? Ngay cả chuyện này cậu cũng không biết? Cuộc thi tam học viện theo truyền thống cứ hai năm sẽ tổ chức một lần, lần này sân nhà là trường chúng ta, học viện Thú Hoàng, tóm lại đó là một trận đấu quy mô siêu lớn, phương thức chiến đấu 1 VS 1 và 3 VS 3, chính là cá nhân và tổ đội, không ít quan viên quân bộ cao cấp tới xem, đây là cơ hội tốt để thành danh!”

Hải Nhân Tư nói tới đây, gương mặt lại nhăn nhó than thở: “Bạn tốt, cậu nhấn tâm để mình cùng Phân Dịch ăn không ngồi rồi vậy sao?”

La Tổ thấy biểu tình cứ như sắp khóc của Hải Nhân Tư, có chút buồn cười hỏi: “Ngày mai hai cậu có rảnh không?”

“Ngày mai dắt bọn mình đi sao?” Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch lập tức dùng ánh mắt cúm con tràn ngập ánh sáng chờ mong nhìn La Tổ.

“Ừ.” La Tổ thần nhiên lên tiếng: “Quyền hạn của tôi có thể mang hai cậu qua 40.”

“Qua khu 40?” Hải Nhân Tư hút khí lạnh, phải biết khu 31-40 đã được xếp vào khu nguy hiểm mức độ trung, bạn tốt của cậu là nhân tài, tuyệt đối là nhân tài!

“Bạn tốt, mình quả nhiên không nhìn lầm, cậu là anh ruột của mình, tuyệt đối là anh ruột.” Hải Nhân Tư nịnh nọt nhận người thân nói: “Anh trai, mang mình tới khu 40 kí một con khế ước thú vô địch đi, sau này lão tử lên núi đao xuống biển lửa đều lao theo bạn tốt cậu!”

Phân Dịch tuy không nịnh nọt như Hải Nhân Tư, bất quá theo ánh sáng mạnh liệt tỏa ra từ đôi mắt cậu ta phỏng chừng cũng muốn làm chuyện như Hải Nhân Tư.

Về phần Milan đang ôm Kim dẫn dẫn, lắc lắc đầu nhìn hai người bạn không chút tiền đồ, hai thú nhân này bộ dáng thực không thể cứu chữa nổi nữa. Cuối cùng nghĩ tới gì đó mới hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Hoàng đâu? Sao vài ngày nay không thấy nó?”

“Tiểu Hoàng không được khỏe, tôi tạm thời để nó trong phòng thí nghiệm để chăm sóc.” La Tổ thuận miệng bịa ra một lí do, cận thận tính toán thời gian, chờ không sai biệt lắm mới mang Tiểu Hoàng trở lại.

Hôm sau, Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch dậy từ sớm, hai người kích động kéo La Tổ chạy tới rừng nhân tạo, dọc theo đường đi Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch đều chìm đắm trong ảo tưởng mình sẽ kí kết với loại khế ước thú nào, nghĩ tới chỗ phấn khích, Hải Nhân Tư kìm không được mà chảy nước miếng.

Hiện tại để chúng ta xem xem Hải Nhân Tư đang suy nghĩ cái gì a, thiếu niên tóc đỏ rực cười cự long, tay cầm bảo kiếm, tiêu sái bay lượn trên không trung. Trước mặt cậu là một con ác long, ác long bắt đi tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc của nhóm giống đực, định áp buộc Ôn Tư Đặc lấy mình. Lúc này thiếu niên dừng cầm xông ra, phấn đấu quên mình mà đá bại ác long, cuối cùng là hình ảnh Ôn Tư Đặc tiến vào vòng

tay của thiếu niên, vẻ mặt hạnh phúc, cảm động muốn gả cho thiếu niên. Thịnh không cần hoài nghi, thiếu niên kia tên là Hải Nhân Tư.

Lúc này Hải Nhân Tư còn chưa nhận ra, lý tưởng chỉ là..... một thứ ảo tưởng mà thôi.

29. Chương 29

La Tổ dùng thân phận của mình đưa Hải Nhân Tư cùng Phân Định vào rừng rậm nhân tạo, bởi vì hôm nay là ngày nghỉ vì thế trong này không có người nào khác, Hải Nhân Tư cùng Phân Định vừa bước vào khu đầu tiên đã vô cùng hưng phấn, tuy không phải lần đầu tới đây, bất quá có La Tổ là người của hệ đường kẻ ước thú dẫn đường nên bọn họ vô cùng tin tưởng, lần này nhất định sẽ thành công!

La Tổ làm người dẫn đường vì thế đi tuốt phía trước, Hải Nhân Tư cùng Phân Định thấy cậu cương quyết như vậy, nghĩ rằng La Tổ đã sớm tìm được kẻ ước thú nên vội vàng giơ chân chó chạy theo sau. Trong lúc hai thú nhân không ngừng trao đổi, ngẫu nhiên còn nhìn nhóm kẻ ước thú khê thì thầm, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười đáng khinh, đương nhiên tiếng cười này đều phát ra từ Hải Nhân Tư, tính cách Phân Định vốn rất thận trọng chỉ dám phụ họa theo mà thôi.

Chính là càng đi tới, Hải Nhân Tư cùng Phân Định bắt đầu cảm thấy không thích hợp, bạn tốt thế nhưng đã dẫn bọn họ xuyên qua 20 khu, không hề dừng lại lần nào.

“Bạn tốt, mình nói này..... chúng ta có nên dừng lại thử chút không?” Hải Nhân Tư lau mồ hôi, tuy bình thường luôn kêu gào muốn kẻ ước thú cực phẩm của khu 40, nhưng chẳng qua chỉ nói đùa mà thôi, nếu có thể kí kẻ ước với một con ở khu 20 trở lên, cậu ta đã che miệng cười thỏa mãn, phải biết là trước kia ngay cả kẻ ước thú ở khu 1 cậu cũng không kí nổi.

“Đúng vậy..... chúng ta không được đâu, khu trên 20, không, khu 10 trở lên là cực hạn rồi.” Phân Định nhỏ giọng nói, so với Hải Nhân Tư, cậu lại càng thiếu tự tin hơn, cậu cùng Hải Nhân Tư cũng không mơ ước xa vời, chỉ cần thuận lợi ký kết kẻ ước thú đã đủ thỏa mãn.

“Không phải muốn cực phẩm kẻ ước thú sao?” La Tổ nhíu mày, cậu nhớ hôm qua Hải Nhân Tư đã nói muốn một con cực phẩm kẻ ước thú khu 40, chẳng lẽ cậu hiểu sai?

“Bạn tốt, cậu tưởng là thật sao? Mặc dù có cậu giới thiệu, nhưng.... kẻ ước thú người ta chỉ để ý cậu, chứ có để ý bọn mình đâu, vì thế không bằng chúng ta thử khu trên 20 thử xem?” Hải Nhân Tư xoa xoa tay nói, khu 20 có không ít kẻ ước thú thực dụng, cậu mới thấy một nhóm kẻ ước thú hình lang không tồi.

“Mình..... mình nghĩ nên quay về khu 10 thử xem.” Phân Định nói còn ‘khách khí’ hơn cả Hải Nhân Tư.

Ánh mắt La Tổ quét một vòng trên người hai thú nhân không có chút lòng tin vào bản thân, sau đó không bày ra chút biểu tình nào, tiếp tục đi về phía khu 21 làm Hải Nhân Tư cùng Phân Định tròn tròn mắt, tình huống gì đây? Đi theo hay là không?

“Chết tiệt, hôm nay lão tử liều một phen.” Hải Nhân Tư lập tức đuổi theo La Tổ, cậu biết nếu không có sự giúp đỡ của La Tổ hôm nay nhất định cũng không làm được gì, nói không chừng người bạn tốt này đã có biện pháp gì đó? Dù sao cậu cũng luôn ảo tưởng về một con kẻ ước thú siêu cực phẩm, sau đó tung hoành khắp liên minh thú nhân, được rồi, cậu suy tưởng quá viễn vông rồi.

Phân Định tuy không khoa trương như Hải Nhân Tư, nhưng trong tiềm thức cậu cũng muốn ký được một con kẻ ước thú, vì thế cũng vội vàng đuổi theo.

Đoạn đường tiếp theo, Hải Nhân Tư cùng Phân Định không còn hưng phấn như lúc bắt đầu, vì từ khu 30 đã bắt đầu tiến vào khu nguy hiểm cấp độ trung, vì thế theo lời dặn của La Tổ, bọn họ theo sát phía sau không dám chạy loạn. Kì thật trong lòng bọn họ nghĩ rằng La Tổ không có khả năng dẫn tới khu trên 40, rừng nhân tạo phân khu 31-60 là khu vực nguy hiểm, nhưng cứ 10 khu lại có ranh giới rõ ràng, vì thế khu 31 cùng khu 41 hoàn toàn khác biệt về cấp bậc.

Nhưng lúc bọn họ tới phần cuối cùng của khu 39, thấy La Tổ chuẩn bị xác nhận thân phận để tiến vào khu 40, Hải Nhân Tư rốt cuộc nhịn không được mở miệng: “Bạn tốt, bọn mình vào thiệt sao?”

“Không phải muốn có khế ước thú khu 40 sao?” La Tổ cảm thấy có chút buồn cười, hôm qua Hải Nhân Tư còn luôn mồm gọi cậu là anh trai, bảo muốn một con khế ước thú khu 40, kết quả hôm nay sắp tới gần mục tiêu lại sợ hãi.

“Bạn tốt, cậu phải biết là..... mình chỉ nói đùa vậy thôi, tại bị bức bối lâu quá.....” Hải Nhân Tư cào cào mái tóc đỏ rực của mình, cậu thực không ngờ người bạn này lại điên rồ tới vậy, nói tới khu 40 là tới ngay, chẳng lẽ người rồi rầm chỉ có mình mình sao?

Hải Nhân Tư rất nhanh liền phát hiện ra mình có đồng bào, chính là Phân Dịch, Phân Dịch ôm chặt lấy cánh cửa điện tử khu 39, hai chân không ngừng phát run, làm thế nào cũng không chịu tiến vào khu 40.

“Ba ba mình nói..... khu 40 có bọ cánh cứng, mình..... mình sợ nhất là côn trùng.” Phân Dịch nuốt nước miếng nói.

“Bọ cánh cứng ở vùng A của khu 40, chúng ta đi vòng qua là được.” La Tổ suy nghĩ, nói với Phân Dịch.

“Nhưng mà.....” Phân Dịch còn đang nhăn nhó, La Tổ đã dẫn đầu tiến vào khu 40, chỉ để lại một câu: “Nếu muốn mạnh hơn thì bước tới đi.”

“Phân Dịch.....” Hải Nhân Tư liếc mắt nhìn Phân Dịch, sau đó cười lớn: “Cậu làm được mà! Đừng quên, chúng ta phải cho bọn thú nhân dám cười nhạo mình đẹp mặt! Cuộc thi tam học viện chính là sân khấu tốt nhất để tụi mình chứng minh!”

Hải Nhân Tư nói xong liền theo sau La Tổ tiến vào rừng nhân tạo, Phân Dịch cắn răng, trong khoảnh khắc cửa điện tử đếm giây cuối cùng liền bước vào trong, lúc cậu đứng trên thảm cỏ khu 40, nhìn phong cảnh không khác mấy với khu 39 nhưng không biết vì cái gì, cậu có cảm giác mình không còn như xưa.

“Đi thôi.” La Tổ mang Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch tới chỗ huyền nhãn thú trước tiên, trong mắt cậu, huyền nhãn thú là khế ước thú rất thực dụng.

La Tổ dùng lực tinh thần câu thông nhóm huyền nhãn thú một chút mới để Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch thử kí khế ước, bất quá thực đáng tiếc, cả hai đều thất bại.

“Khế ước thú khu 40 còn nhiều, đừng chán nản.” La Tổ an ủi Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch một chút, sau đó dẫn hai người tới chỗ các loại khế ước thú, chỉ tiết là toàn quân bị diệt.

“Quả nhiên..... mình cùng Phân Dịch thực sự không làm được sao?” Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch lúc này đã hoàn toàn mất đi niềm tin, không ngờ có La Tổ hỗ trợ vẫn không được, chẳng lẽ bọn họ thực sự không có thiên phú của khế thú? Nếu không có, ông trời vì cái gì lại sinh bọn họ ra làm khế thú cơ chứ?

“Ngồi ngây ngốc ở đây làm gì? Chúng ta về khu 39.” La Tổ không chút nghi hoặc, theo cậu quan sát, có lực tinh thần kết nối, tuy khả năng thành công không được 100 nhưng ký khế ước hẳn là không nên liên tục thất bại như vậy.

“Khu 39?” Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch trầm miệng một lời kêu lên, bọn họ thoáng nhìn nhau, hiển nhiên không hiểu vì cái gì phải trở về.

“Chẳng lẽ không ai nói cho các cậu sao? Phương pháp tốt nhất để ký khế ước là thật lùi.” La Tổ phân tích những dữ liệu mình tìm được cho hai người: “Đơn giản mà nói chính là bắt đầu ký từ khu vực cao nhất, với năng lực của tôi, tôi có thể dắt các cậu tới khu 40, vì thế chúng ta sẽ bắt đầu kí khế ước ngược trở về, như vậy có thể tránh thảm trạng năng lực có thể kí với khế ước thú khu 40 nhưng lại kí với một con ở khu 10, không phải cả đời các cậu chỉ được kí với một khế ước thú thôi sao?”

“A.....” Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch trợn tròn mắt, bọn họ lần đầu tiên nghe thấy cách nói này, kì thật không thể trách bọn họ, trước kia ký khế ước thú nhóm người lớn đều nói phải dựa vào thực lực của mình mà xông lên các khu vực cao hơn, vì thế khó trách suy nghĩ bọn họ có chút cực đoan.

“Hai người còn định nghỉ ngơi bao lâu nữa?” La Tổ có chút buồn cười nhìn hai người đang ngồi than thở dưới đất.

Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch lập tức khôi phục sức sống giật bắn khỏi mặt đất, vô cùng khí khế hết lớn: “Tốt lắm!”

“Khí thế không tồi, đi thôi.” Nhờ lời cổ vũ của La Tổ, Hải Nhân Tư cùng Phân Định nhanh chóng khôi phục tinh thần, tiếp đó từ khu 39-31 hai người vẫn liên tục thất bại như trước, bất quá cũng không quá chán nản, vì mục đích ban đầu của họ vốn là khu trên 20.

La Tổ quan sát cả quá trình, mày nhíu lại càng sâu, rất kì quái, hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường, tổ chất cơ thể của Phân Định có thể bỏ qua không nói, nhưng với tổ chất của Hải Nhân Tư hoàn toàn có thể ký khế ước thú khu 31-35, vì cái gì cũng thất bại?

La Tổ biết thời điểm này không nên nói chuyện làm dao động lòng tin của hai người, vì thế chỉ có thể tiếp tục, cuối cùng vì để tìm ra nguyên nhân thất bại, La Tổ bảo Hải Nhân Tư cùng Phân Định sử dụng biện pháp hải thiêm, chính là sử dụng trận pháp ký khế ước phạm vi lớn.

Trận pháp ký khế ước thú cần ám vật chất trong cơ thể khế thú kích hoạt, chỉ cần trải qua luyện tập bất cứ khế thú nào cũng học được Hải Nhân Tư cùng Phân Định vẫn rất tin tưởng La Tổ, lực tinh thần không thể cùng lúc quan sát hai người, vì thế cậu bảo Hải Nhân Tư làm trước.

Đồ án trận pháp hình thành trên mặt đất rộng cỡ một thước, chỉ cần có khế ước thú nguyện ý tiến vào trận pháp, chỉ cần nhỏ một giọt máu của mình vào thì khế ước đã hoàn thành, La Tổ tuy có thể dùng lực tinh thần để nhóm khế ước thú tiến vào, nhưng cậu không thể cưỡng ép bọn nó, nhóm khế ước thú nên dựa vào ý nguyện của mình để lựa chọn chủ nhân cả đời mình.

Lúc Hải Nhân Tư phát động trận pháp, La Tổ rốt cuộc nhận ra vấn đề nằm ở đâu, thông qua lực tinh thần, La Tổ có thể cảm nhận Hải Nhân Tư tuy ngoài miệng nói nhất định phải thành công, tuyệt đối thành công, nhưng vì số lần thất bại quá nhiều nên từ sâu trong nội tâm cậu ta luôn sợ hãi, lo lắng cả đời mình có lẽ cũng không thành công, cũng chính vì điều này nên cậu ta luôn thất bại, chỉ sợ Phân Định cũng giống vậy.

La Tổ biết hôm nay Hải Nhân Tư cùng Phân Định không thể thành công nổi, hiện tại biện pháp tốt nhất là tìm ra lí do để hai người rời đi, trở về kí túc xá rồi cậu sẽ dùng lực tinh thần giúp cả hai chậm rãi xóa bỏ tận gốc nỗi sợ này.

“Hải Nhân Tư, Phân Định.” La Tổ vừa gọi hai người, vừa giả vờ mở màn hình ánh sáng như vừa nhận được liên lạc: “Thật xin lỗi, đột nhiên có việc gấp, qua vài ngày nữa tôi lại dẫn hai cậu vào được không?”

“Không sao, cậu có việc thì cứ đi đi, mình cùng Phân Định đã nhiều năm như vậy rồi, thêm vài ngày cũng đâu có sao.” Hải Nhân Tư cùng Phân Định mặc dù có chút thất vọng, bất quá bọn họ cũng không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, huống chi La Tổ nguyện ý giúp đỡ bọn họ đã rất cảm kích.

“Thực sự xin lỗi, ngày nghỉ cuối tuần sau tôi lại mang hai cậu tới đây.” La Tổ đưa Hải Nhân Tư cùng Phân Định ra khỏi rừng rậm nhân tạo sau đó vội vàng rời đi.

Ngày tiếp theo, La Tổ chậm rãi dùng lực tinh thần truyền thụ tư tưởng nhất định thành công cho hai người, tới cuối tuần, Hải Nhân Tư cùng Phân Định hẳn sẽ thuận lợi trừ bỏ sợ hãi, thành công kí kết khế ước thú.

Buổi tối, La Tổ lấy tám huân chương đặt trong hộp ra, ngày mai sẽ gặp chủ nhân của tám huân chương này sao? Không biết có thể ký kết con cự lang kia rồi cuộc là một khế thú thể nào.

“Bạn tốt, sao cậu có được huân chương này?” Hải Nhân Tư đỏ mắt, đây là huân chương chiến sĩ vinh quang a, là huân chương cấp A do quân bộ đặc biệt trao thưởng.

Hải Nhân Tư chân chó nhích tới bên cạnh La Tổ, cười lấy lòng: “Bạn tốt, ình mượn sờ vài cái đã ghiền được không?”

La Tổ tuy không trả lời nhưng trực tiếp đưa huân chương cho Hải Nhân Tư.

“Bạn tốt, cậu quả nhiên là bạn chí cốt!” Hải Nhân Tư vội vàng ôm huân chương vào lòng mà sờ soạng: “Huân chương này ở đâu ra vậy?”

“Người khác tặng.” La Tổ thẳng thắn nói.

“Hả?” Động tác vuốt ve huân chương của Hải Nhân Tư khựng lại, không thể tin ngẩng đầu lên nhìn La Tổ: “Ai? Đến tốt cùng là ai tặng cậu? Trời ạ, cứ nhiên tặng lễ vật lớn như vậy, đây chẳng phải nói người anh em Khuê Đế của mình không còn chút cơ hội nào sao?”

“Cái này và Khuê Đế kia có quan hệ gì?” La Tổ khẽ nhú mi, trực giác mách bảo chuyện sắp nghe được không phải thứ hay ho gì.

“Bạn tốt, chẳng lẽ cậu không biết sao? Huân chương này nếu là giống đực đưa cho giống cái, kia biểu hiện người nọ có ý với cậu, nếu là ngược lại thì biểu hiện nguyện ý gả cho cậu, nếu là giống đực tặng giống đực thì.... đại biểu là..... người này thích cậu, hoặc xem cậu là anh em vào sinh ra tử, rất xem trọng cậu.”

“.....” La Tổ trầm mặc, nếu con cự lang cấp S kia có trí tuệ cực cao, có phải nó biết ý tứ của huân chương nên mới trộm lấy của chủ nhân tặng cho cậu? Ý tứ là nó xem cậu là anh em sinh tử?

La Tổ nghĩ tới bộ dáng ca ngất, đồ sộ bất động cùng đôi lang màu xám tro bình ổn, không khỏi có chút vui vẻ, giật mình, cậu lại nhớ tới lang khuyến đã kề vai sát chiến, cùng sinh cùng tử với mình sao? Quả thật là anh em sinh tử..... bất quá có lẽ cậu đã nghĩ quá xa, cự lang kia cũng không phải Alai, cậu không nên cứ đắm chìm trong quá khứ. Hơn nữa nếu tấm huân chương này là vị khế thú kia bày mưu đưa tới thì đúng là khoai lang phồng tay.

Hải Nhân Tư ở bên cạnh một mực quan sát biểu tình La Tổ, lúc đầu có hơi mỉm cười, cậu cảm thấy Khuê Đế thực sự không còn cơ hội, chính là sau đó cậu phát hiện biểu tình La Tổ dần dần lạnh đi, vì thế cậu không hiểu, người tặng tấm huân chương này rốt cuộc là cao nhân phương nào? Cư nhiên làm người bạn tính cách lạnh nhạt của cậu rồi rầm đến vậy, thật sự là rất giỏi.

Nói tới thì hình thú được khắc trên huân chương thường là hình thú của người được thưởng hoặc là khế ước thú của họ, hồn thú hình lang hay khế ước thú hình lang cộng thêm huân chương thú nhân, xòe ngón tay đếm cũng không được mấy người, rốt cuộc là ai?

Hải Nhân Tư không phiền não vấn đề này lâu, vì cậu từ trước tới nay luôn là dạng người qua loa, trừ bỏ chuyện đạt với Khuê Đế cậu ta có tình địch, Hải Nhân Tư cũng không nói thêm gì nữa.

Cách ngày, La Tổ đón Tiểu Hoàng trở về, Uy Nặc đối với việc Tiểu Hoàng mất tích hoàn toàn không hỏi tới.

Sau khi tan học, La Tổ rời khỏi phòng thí nghiệm trong ánh nhìn thích thú của Uy Nặc, cậu vừa nhận được tin nhắn của vị khế thú thần bí kia, địa điểm hẹn đã được đổi thành một phòng VIP trong nhà ăn quân bộ, về phần thời gian thì không đổi.

La Tổ khẽ nhú mày, khế thú này có ý gì? Nếu cậu không nhớ sai, hẳn cậu đã nói với Uy Nặc cậu không thích nhà ăn quân bộ.

Cuối cùng La Tổ vẫn đứng hẹn tới phòng đối phương đã đặt, bởi vì tấm huân chương này là khoai lang phồng tay, cậu phải nhanh chóng trả lại.

Lúc La Tổ tiến vào phòng, đối phương còn chưa tới, nhân viên phục vụ trước đó có lẽ đã nhận được thông tri, vì thế không hề ngăn cản La Tổ tiến vào phòng, thậm chí còn phục vụ rất chu đáo, đưa tới một ly nước ấm.

La Tổ không uống nước, vì ấn tượng lần đầu nên cậu vẫn không có hảo cảm với nhà ăn này, Tiểu Hoàng lúc đầu ra khỏi túi áo La Tổ, tò mò nhảy lên bàn, muốn vói đầu mình vào ly uống nước, chỉ tiếc vì độ cao nên dù Tiểu Hoàng kiễng chân thế nào, lưỡi dài thế nào cũng không liếm tới. La Tổ thấy vậy, có chút buồn cười hơi nghiêng ly, Tiểu Hoàng lúc này mới thỏa mãn cúi đầu uống nước.

“Thật xin lỗi, tôi tới muộn.” Âm thanh có chút trầm thấp, tuy ngữ điệu cứng nhắc cùng nghiêm túc, nhưng không giống loại âm thanh máy móc của Ngải Dịch.

La Tổ ngẩng đầu, chăm chú nhìn người vừa tới, một thân quân trang xanh thẫm càng tôn lên dáng người cao ngất, từ dung mạo tới tác phong đều mang theo khí lạnh thấu xương, tóc đen ngang ngạnh rơi trên đầu vai, cánh môi mỏng khẽ nhếch, có một loại cảm xúc trầm mặc ít lời, nhưng điều làm La Tổ để ý nhất là đôi mắt xám tro kia, làm cậu có ảo giác mình đang nhìn cự lang.

“Không sao, là tôi tới sớm.” La Tổ lễ phép nói, cậu có chút hiểu ra vì sao cự lang kí kết với người này, bọn họ giống nhau, không, nên nói là hơi thờ ơ tàn nhẫn từ cơ thể, kiên nghị như bàn thạch, làm người ra rất khó sinh ra ác cảm.

“Thật xin lỗi, đột nhiên đổi lại địa điểm, vì Uy Nặc nói em rất thích nhà ăn quân bộ.” Âm thanh trầm thấp lại vang lên.

La Tổ giật mình, cậu rất cuộc hiểu được vì sao lúc này Uy Nặc lại dùng ánh mắt thích thú nhìn mình, nếu Uy Nặc dám xuất hiện trước mặt cậu bây giờ, cậu nhất định sẽ để anh biết vì sao hoa lại có màu đỏ.

30. Chương 30: Chương 30

La Tổ không vạch trần lời nói dối của Uy Nặc, bởi vì cậu cũng không quen người trước mặt, mục đích chỉ là trả lại huân chương, cậu lấy huân chương ra: “Đây là huân chương của anh, xin kiểm tra xem có tổn hại không, nếu không có thì tôi xin đi trước.”

“.....” nam nhân, phải nói là Tư Lôi Táp ngồi xuống đối diện La Tổ, chỉ lướt nhìn một chút anh đã có thể xác nhận tấm huân chương này quả thực là thứ mình đã đưa cho La Tổ trước đó, kỳ thực khi đó anh cũng không suy nghĩ nhiều lắm, chỉ vì thú nhân trước mặt rất quan tâm chăm sóc mình, vì thế anh mới muốn đem huân chương này tặng cho đối phương làm quà cảm ơn.

“Thật có lỗi.” Tư Lôi Táp cũng không phải người nói nhiều, vì thế anh cầm huân chương bỏ vào túi tiền xong thì không mở miệng nữa.

La Tổ tuy không rõ vì sao người này lại xin lỗi, bất quá cậu cũng không quá để ý, đứng dậy nói: “Nếu không còn chuyện khác thì tôi xin đi trước.”

“Thu thu-?” Tiểu Hoàng tuy vẫn còn nghi hoặc vì sao chủ nhân nhà mình mới ngồi không bao lâu đã muốn đi, bất quá nó vẫn nhảy lên vai chủ nhân, chuẩn bị cùng nhau rời đi.

Ngay lúc La Tổ chuẩn bị chuẩn đi, âm thanh trầm thấp của nam nhân lại vang lên: “Tôi định dùng bữa tối.”

La Tổ hơi khựng lại một chút, đây là ý gì? Chẳng lẽ muốn cậu lưu lại cùng ăn tối? La Tổ không định ăn cơm với nam nhân này, nhưng cậu còn chưa kịp từ chối, nam nhân đã nói thêm: “Tư Lôi Táp, tên của tôi.”

“Aisu” La Tổ cũng nói tên ở thế giới này của mình, cậu cẩn thận quan sát biểu tình Tư Lôi Táp, đây là một người có gương mặt rất nghiêm túc, còn có cảm giác cẩn thận tỉ mỉ, loại nam nhân bình thường không thích ra vẻ, vì thế La Tổ không có cảm giác quá tệ đối với anh.

“Hảo ý của anh tôi lĩnh, bữa tối thì không cần, kỳ thực tôi không thích nhà ăn này.” La Tổ cố gắng chọn lọc từ ngữ để cự tuyệt, đối phương có hảo ý, cậu không thể quá phận.

“.....” Tư Lôi Táp nhún mày, trầm mặc một lát mới mở miệng: “Này Nặc nói, lời mời hôm nay là cậu đưa ra.”

La Tổ lúc này thực sự trợn mắt há hốc, Uy Nặc, người này rất cuộc suy tính cái gì a? Tuy cậu và nam nhân tên Tư Lôi Táp này trước đây chưa từng quen biết, nhưng qua khoảng thời gian tiếp xúc gần gũi xem ra, đối phương sẽ không lừa cậu, nói cách khác Uy Nặc đã dùng một lý do thực buồn cười lừa cả hai người họ ra?

La Tổ một lần nữa ngồi xuống, cậu chăm chú nhìn nam nhân trầm mặc đối diện: “Vì thế.... anh cũng là bị lừa tối?”

Tư Lôi Táp không trả lời, chỉ trầm mặc gật đầu.

“Tôi sẽ trả một nửa tiền cơm.” La Tổ nhớ rõ phí nhà ăn này rất cao, nếu đối phương cũng bị lừa tối, như vậy không có đạo lý để đối phương trả hết.

Tư Lôi Táp nghe vậy mày lại càng nhún sâu hơn, anh dùng đôi mắt màu xám chăm chú nhìn La Tổ, cứ như muốn nói gì đó, nhưng có lẽ tốt nhất không nên nói, cuối cùng miệng anh chỉ phun ra được hai chữ “Không cần.”

La Tổ không tiếp tục tranh luận vấn đề này với Tư Lôi Táp, bởi vì lúc thanh toán nhanh chóng trả phần của mình là được. Nhân viên phục vụ nhanh chóng dọn bàn ăn, bỏ bát đĩa thơm lừng, bên cạnh còn có bắp và

một đĩa salad rau dưa, bởi vì La Tổ không thích ăn thịt động vật, nên cậu chỉ ăn một chút cùng vài miếng bắp, sau đó liền chuyển qua món salad.

Thời điểm ăn cơm hai người vẫn trầm mặc, trừ bỏ tiếng dao nĩa va chạm cơ hồ không còn nghe thấy âm thanh gì khác, nhóm nhân viên phục vụ đều tròn tròn mắt, họ lần đầu tiên thấy hai người cùng dùng cơm mà im lặng tới vậy, vì thế bọn họ tò mò bắt đầu thảo luận trong phòng bếp.

“Người mặc quân trang hẳn là Tư Lô Tập đại nhân đi?” Nhân viên A.

“Nhất định là anh ta, bất quá thực hiếm thấy, Tư Lô Tập đại nhân bình thường rất ít khi vào đây ăn cơm, lần này cứ nhiên lại đặt chỗ từ 3 ngày trước.” Nhân viên B.

“Nói vậy, người ngồi đối diện Tư Lô Tập đại nhân là ai? Lúc ta dọn đồ ăn có lén nhìn một chút, thú nhân kia trên tay không có dấu ấn, không phải giống cái.” Nhân viên C.

“Có lẽ là bằng hữu đi, bất quá thú nhân kia ta nhìn rất quen mắt.....” Nhóm nhân viên túm lại suy nghĩ tên La Tổ, vài phút sau, một người rốt cuộc nhớ ra, hô lớn: “Thú nhân kia là anh trai của hoa khôi học viện đi? Tôi không nhớ sai đâu!”

“Ai? Thiệt hay giả?” Nhóm nhân viên lại tiếp tục thảo luận sôi nổi, đầu bếp lúc này cũng làm xong phần thức ăn ngọt tráng miệng, một nhân viên lập tức xung phong nhận việc mang phần tráng miệng.

Tốc độ La Tổ cùng Tư Lô Tập dùng cơm rất nhanh, bởi vì tư lúc đồ ăn được dọn lên bọn họ đã không hề nói một câu nào, chăm chú dùng cơm, bất quá tác phong hai người tốt lắm, không hề phát sinh tình huống lang thang hồ hởi, nếu La Tổ vì kiếp trước dùng cơm tây mà tạo thành thói quen, thì Tư Lô Tập rõ ràng đã được quân đội dưỡng thành tác phong, tốc độ ăn cơm mặc dù nhanh nhưng rất ngay ngắn chỉnh tề.

“Tráng miệng của hai người, ách.....” Nhân viên còn chưa kịp giới thiệu xong, khóe miệng của cậu ta đã không thể ngừng run rẩy, cậu định sẵn bụng đồ ăn lên tiện thể xem bát quái, kết quả bát quái không thấy lại thấy một màn khôi hài.

Kỳ thực đầu số làm cậu nhân viên mất bình tĩnh là Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng vì ham ăn nên dọc đường đi đã gặm hết bùn đất La Tổ đưa cho, lúc này nhìn chủ nhân cùng thú nhân kia dùng bữa, nó nhàm chán, đối với một con khế ước thú chỉ có suy nghĩ của một đứa trẻ 3 tuổi thì nhàm chán sẽ làm gì? Đương nhiên là tìm chuyện gì đó thú vị làm.

Tỷ như lần qua lần lại trên bàn cơm, làm rối tinh lên hết, Tiểu Hoàng chơi không biết mệt, vì La Tổ không ăn thịt bò nên Tiểu Hoàng tò mò chuyển sự chú ý lên nó, đầu tiên nó dùng vuốt chọt chọt, phát hiện cơ thể không tồi, sau đó hệt như phát hiện ra một món đồ chơi mới mà nhảy lên tảng thịt bò, dùng cơ thể bé xíu của mình không ngừng lăn qua lộn lại, mà cậu nhân viên đi tới chuẩn xác thấy được một màn này.

Nhưng thứ làm cậu nhân viên khiếp sợ không phải việc này, mà là thần tượng Tư Lô Tập của cậu lại không hề biến sắc tiếp tục dùng cơm, cứ như không hề nhìn thấy trò đùa của bé khế ước thú.

Mà màn phát sinh tiếp theo làm cậu nhân viên cả kinh tới mức cảm sắp rớt xuống đất, bởi vì lần trên tảng thịt bò quá thích thú nên kết quả là không thể phanh lại, sắp đập vào cái chén bên cạnh, Tư Lô Tập thể nhưng chuẩn xác dùng tay giúp bé khế ước thú chấn lại, làm một miếng đệm thịt giảm xóc.

“Cẩn thận.” Tư Lô Tập đem Tiểu Hoàng một lần nữa ôm lên bàn, đôi mắt xám tro thoáng lưu chuyển tinh quang lo lắng, anh ở rừng nhân tạo đã có thói quen ở cùng nhóm la mật khâu, nhóm la mật khâu có chút mơ mơ màng màng thường xuyên sẽ đập đầu vào gốc cây hay ngã ụp mặt xuống đất, vì thế lúc ở cùng nhóm khế ước thú anh luôn trong tình trạng cảnh giác cao nhất.

“Cám ơn anh.” La Tổ cũng giống Tư Lô Tập, từ lúc bắt đầu dùng cơm với nhau, cậu có thể cảm nhận được nam nhân này rất giống cự lang, tuy thoát nhìn có vẻ lãnh khốc, khó tiếp cận hơn nhưng trái tim anh thật sự rất thiện lương. Cậu ít nhiều cũng tăng thêm phần hảo cảm với nam nhân này, mặc kệ thế nào, cự lang ký khế ước với nam nhân này có lẽ cũng không phải chuyện xấu.

“Đừng khách khí.”

Vì thế hai người lại im lặng, La Tổ tuy rất am hiểu cách ở cạnh khế ước thú nhưng nếu đối tượng là con người thì phần kém một chút, Tiểu Hoàng sau khi được cứu thì tỏ ra rất thân thiết với Tư Lô Tập, ngay

lúc nó định nhảy phốc vào lòng anh, La Tổ đã nhanh tay lẹ mắt túm nó trở về, sau đó không để ý tới sự kháng nghị của Tiểu Hoàng, dùng khăn tay lau nước sốt thịt bò dính trên người nó.

“Thu thu

~” Tiểu Hoàng hướng đôi mắt cầu cứu về phía người vừa cứu mình, Tư Lôi Táp đầu tiên là trầm mặc nhìn nó một chút, sau đó trầm mặc nhìn La Tổ, một chút ý tứ muốn cứu giúp cũng không có.

“Cậu còn việc gì sao?” La Tổ mặc dù đang chà chà cơ thể Tiểu Hoàng, bắt quá cậu vẫn lưu ý tới nhân viên bên cạnh, hơn nữa vị này lúc này rất cảm xuống sao tới giờ vẫn không chịu khép lại, có chuyện gì đáng kinh ngạc tới vậy sao?

“A, thật xin lỗi.” Cậu nhân viên đỏ mặt cúi người, sau đó hết như chạy trốn mà lao đi, vừa tới phòng bếp cậu ta đã vô cùng hưng phấn kể lại với nhóm nhân viên khác, cuối cùng còn cảm khái một câu: “Hình ảnh kia, các cậu không biết đâu, quả thực là hết như hai người mang theo đứa nhỏ của mình, cùng dùng bữa cơm gia đình a.....”

“Thật không đó?”

“Không phải cậu thấy ảo giác đi?” Nhóm nhân viên đều tỏ vẻ không tin.

“Mới không phải! Mọi người phải tận mắt thấy mới cảm nhận được!” Cậu nhân viên cố gắng cãi lại nhưng cuối cùng vẫn bị khuất phục vì số đông.

Dùng cơm xong, La Tổ định trả trước phần của mình, kết quả nhân viên mỉm cười tươi rói nói với cậu: “Thực xin lỗi, có thể quý khách không biết, chỗ chúng tôi thanh toán trước qua chuyển khoản, Tư Lôi Táp tiên sinh đã thanh toán.”

La Tổ nhìn về phía Tư Lôi Táp, lang ca vẫn trầm mặc như trước, La Tổ biết cho dù cậu đưa tiền thì đối phương phỏng chừng cũng không nhận, vì thế chỉ đành từ bỏ.

“Hôm nay cảm ơn anh.” La Tổ nhét Tiểu Hoàng vào túi áo khoác, tụy trên người Tiểu Hoàng vẫn còn đầy dầu mỡ, bắt quá không còn dính nước sốt, vì thế quần áo cũng không bị dơ lắm.

“Đừng khách khí.” Tư Lôi Táp vẫn ít lời, bắt quá La Tổ biết, đây không phải anh không bận tâm người khác mà tính cách trời sinh đã vậy.

“Thời gian không còn sớm, tôi về kị túc xá trước.” La Tổ cùng Tư Lôi Táp rời khỏi nhà ăn, tụy tốc độ dùng cơm rất nhanh, nhưng vì là món Tây nên cũng gần một giờ, bên ngoài sắc trời đã tối sầm.

“Ừ.” Tư Lôi Táp thản nhiên lên tiếng, ánh đèn đường âm u, bóng ma bên mặt làm ngũ quan anh càng thêm lạnh nhạt, một thân quân phục xanh biếc dường như bị nhuộm đen, làm anh càng tăng thêm phần lãnh khốc so với lúc ở nhà ăn.

La Tổ đi vài bước, phát hiện Tư Lôi Táp vẫn theo sau, La Tổ có chút nghi hoặc nhướng mi: “Ký túc xá của anh ở hướng này sao?”

“.....” Tư Lôi Táp trầm mặc, La Tổ cũng nhận ra ý tứ của anh, cậu thở dài nói: “Không cần đưa tôi về.”

Tư Lôi Táp tuy không trả lời, nhưng anh dừng bước: “Cảm ơn em.”

“Sao cơ?” La Tổ khó hiểu, hôm nay là Tư Lôi Táp mời cơm, cậu phải cảm ơn đối phương mới đúng.

“Em chăm sóc khế ước thú của tôi.” Tư Lôi Táp nói tiếp.

“Đừng khách khí, anh cũng mời tôi ăn cơm, khế ước thú của anh..... tốt lắm, hi vọng anh sẽ đối xử tốt với nó.” Tuy La Tổ cảm thấy khả năng nam nhân này ngược đãi khế ước thú không lớn, bắt quá có lẽ vì cự lang quá giống Alai nên cậu vẫn không an tâm.

“Tôi sẽ.” Tư Lôi Táp xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên lại nói: “Kỳ thật thật..... nên ăn nhiều một chút.”

“.....” La Tổ có chút giật mình, chờ cậu hồi phục tinh thần đối phương đã đi xa.

Ăn nhiều thịt một chút? Không ngờ tới thế giới này, người đầu tiên nói với cậu những lời này lại là người lần đầu tiên gặp mặt, La Tổ cười khẽ.

Trở về ký túc xá. La Tổ mang Tiểu Hoàng đi tẩy sạch sẽ số dầu mỡ trên người, sau đó lên mạng tra tin tức về Tư Lôi Táp, La Tổ nhìn tin tức trên màn hình ánh sáng, mí mắt hung hăng nẩy lên.

Bên kia, Uy Nặc thích thú dào dạt hỏi Tư Lôi Táp về thu hoạch đêm nay, chỉ tiếc Tư Lôi Táp hoàn toàn không để ý tới anh, điều này làm anh thương tâm thật lâu.

“Vì thế cậu đã lừa gạt học trò của tôi?” Uy Nặc tự pha ình một tách cà phê hỏi.

“.....”

“Được rồi, đổi đề tài, cậu thấy cậu học trò này của tôi thế nào?”

“.....”

“Àn? Đây cũng không thể trả lời? Vậy cậu dùng thân phận gì để tiếp xúc học trò của tôi?”

“Tư Lôi Táp.”

Uy Nặc sững sốt một giây, sau đó không thể tin được mà hét lớn: “Cậu điên rồi sao? Đây không phải cậu hét thẳng vào mặt người ta chuyện con lang kia là giả sao? Cậu căn bản không phải kẻ thú mà là hồn thú!”

“Tôi không muốn lừa em ấy.”

“Được rồi, tôi không biết cậu là tên nhất kiến chung tình cơ đấy, vì thế hiện tại tôi cũng không hiểu được cậu rốt cuộc có ý tứ gì, bất quá tôi có thể nói cho cậu biết, người học trò này của tôi, đối tới kẻ ước thú hảo hơn người rất nhiều.”

“Tôi biết.” Tư Lôi Táp nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy La Tổ, lúc đó anh tới khu 10 vì nghĩ thấy một mùi hương rất đặc biệt, chờ anh tìm được chủ nhân của mùi hương đó anh lại phát hiện thú nhân này rất đặc biệt, chính là hôm nay gặp mặt, đối phương cơ hồ chưa từng mỉm cười, nhưng lúc anh là cự lang, đối phương lại đối xử rất ôn nhu, thậm chí ngay cả tươi cười cũng không chút keo kiệt.

Đây đã không còn đơn giản là yêu thích kẻ ước thú nữa, vì thế anh bắt đầu có chút để ý.....

Uy Nặc nhìn Tư Lôi Táp lâm vào trầm tư, hứng thú nhếch khóe miệng: “Sao? Ngay cả chuyện này cũng biết? Không hổ là thủ tịch đại nhân, nắm chắc như vậy. Mặt khác..... cậu thực sự thích học trò này của tôi?”

“Tôi..... không biết.....” Tư Lôi Táp nhắm mắt lại, anh chỉ để ý mà thôi, không biết vì sao, vẫn..... vẫn thực để ý..... như vậy chính là thích sao? Anh không thể xác định, có lẽ, anh cần thời gian.

“Được rồi, không làm khó dễ cậu nữa, dù thế nào đi nữa, chúc cậu may mắn.” Uy Nặc hướng Tư Lôi Táp trên màn hình làm động tác nâng chén.

“.....” Tư Lôi Táp lại trầm mặc, anh tắt màn hình, anh cũng không nói cho Uy Nặc biết kỳ thật học viện này người tên Tư Lôi Táp không chỉ có mình anh.

31. Chương 31

Một tuần nhanh chóng trôi qua, La Tổ thấy áp phích tuyên truyền về cuộc thi đấu treo ở khắp nơi, trên đó in đủ loại hình thú đang đối chiến kịch liệt, chính giữa áp phích là một cự lang, điều này làm La Tổ không thể không nhớ tới tin tức ngày đó tra được.

Trường học có tổng cộng 23 học trò tên là Tư Lôi Táp, trong đó có 5 á thú, 10 kẻ thú, 7 hồn thú, trong số kẻ thú quả thực có người sử dụng kẻ ước thú hình lang, nhưng người làm cậu để ý nhất chính là Tư Lôi Táp thủ tịch học viện hồn thú.

Tuy nói rằng có thể gặp được nhân vật truyền kì như vậy, tỉ lệ rất thấp, bất quá cũng không thể loại trừ trường hợp này, nếu thật là Tư Lôi Táp kia, nói cách khác cự lang cậu gặp có thể không phải chân chính là kẻ ước thú, mà là hình thái hồn thú của nam nhân kia sao? Nhưng nam nhân kia cố ý che dấu, dùng thân

phận chủ nhân cự lang tới gặp cậu vì cái gì cơ chứ? Hơn nữa theo những gì quan sát được từ hôm qua, nam nhân đó hẳn không có lý do gì để làm chuyện nói dối nhằm chán này, vì thế..... là cậu suy nghĩ quá nhiều sao?

Lúc này La Tổ hoàn toàn quên mất một chuyện, người nói với cậu cự lang kia bị người ta ký khế ước chính là Uy Nặc, cậu bất tri bất giác bị cuốn vào lối suy nghĩ hình thái.

La Tổ không có nhiều thời gian để ý tới chuyện này, bởi vì sau một tuần chờ đợi, Hải Nhân Tư cùng Phân Định lại bắt đầu nóng nóng muốn khiêu chiến rừng nhân tạo một lần nữa.

Lần này La Tổ không mang hai người tới khu 40 nữa, sau khi phân tích thực lực, trực tiếp đưa tới khu 35 bắt đầu thử, tuy La Tổ đã dùng lực tinh trừ bỏ sự tự ti cùng sợ hãi ở sâu trong nội tâm hai người, bất quá khế ước thú khu 30 vẫn quá áp bách, vì thế Hải Nhân Tư cùng Phân Định vẫn không thể thành công.

“Bạn tốt..... cậu nói tui mình thực sự có thể làm được sao?” Hải Nhân Tư bắt đầu ủ rũ, Phân Định cũng có chút mất tinh thần.

“Sẽ thành công.” La Tổ không biết làm thế nào để an ủi, vì thế chỉ có thể nói vậy.

Tiến vào khi 29, La Tổ bảo Hải Nhân Tư cùng Phân Định sử dụng hải ký pháp [trận pháp phạm vi rộng], Phân Định vì lực tinh thần không mạnh, trận pháp rất nhanh bị tiêu thất, Hải Nhân Tư kiên trì thật lâu, cơ thể cậu so ra khá cường tráng, vì thế ám vật chất cũng mạnh hơn.

“Bạn tốt..... lão tử sắp không trụ được rồi, có thể..... có thể ngừng được không?” Hải Nhân Tư há mồm thở hổn hển, hiện tại cậu cảm thấy chân mình cũng sắp nhũn ra rồi.

“Chờ một chút.” La Tổ cảm giác xung quanh có một con khế ước thú đang tiến tới gần, rất có thể là bị trận pháp hấp dẫn.

Trong vài giây cuối cùng trước khi trận pháp biến mất, một con khế ước thú đáng yêu nhảy vào trung tâm trận pháp, nó nâng ánh mắt tròn vo, nhìn thú nhân cao lớn đang thở hổn hển cố duy trì trận pháp, đôi mắt bé xíu nhất thời sáng ngời, vệt vàng nhỏ máu mình lên trận pháp.

“Mình..... mình thành công?” Hải Nhân Tư lúc này đã kiệt sức, bởi vì La Tổ bảo cậu tiếp tục kiên trì, vì thế cậu mới dùng hết sức lực để duy trì, cậu có thể cảm nhận cơ thể mình đã có luồng sức mạnh liên kết với khế ước thú, Hải Nhân Tư cảm nhận cuộc đời này mình sống thực không uổng phí.

“Hải Nhân Tư, chúc mừng cậu! Cậu thành công rồi!” Phân Định luôn nhút nhát lại kêu lớn, không thể trách cậu kích động như vậy, bởi vì Hải Nhân Tư thành công làm cậu cảm thấy mình cũng có hi vọng.

“Phân Định, cậu cũng có thể mà, còn có bạn tốt, thực sự cảm ơn cậu.” Hải Nhân Tư biết đây đều là công lao La Tổ dẫn bọn họ tới đây, nói xong vài câu khách sáo, Hải Nhân Tư mới chú ý tới khế ước thú của mình, bởi vì con khế ước thú này từ nãy tới giờ cứ tránh sau lưng cậu, bộ dáng thẹn thùng không thôi.

Hải Nhân Tư đưa tay ra sau lưng bế bé bé khế ước thú lên, khi thấy rõ khế ước thú mình đang ôm trong tay, nhất thời sét đánh ngang tai, vẻ mặt Phân Định thì muốn cười lại thôi.

La Tổ sớm đã thấy rõ loại khế ước thú của Hải Nhân Tư, nó là một loại giống khế ước thú của Khuê Đế, có thể nói nó chính là sức mạnh của học viện cơ bắp. Loại khế ước thú này tên là Phấn Kim Cương, phần vì cả cơ thể nó có màu hồng phấn, đáng yêu hết một quả bong bóng, kim cương vì nó có sức mạnh khủng bố hoàn toàn đối ngược với bề ngoài của mình.

Hải Nhân Tư cùng Phân Định, và một số thú nhân nữa sở dĩ nghe thấy Phấn kim cương lại sửng sốt như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là sau khi hợp thể với Phấn kim cương, thân hình sẽ biến thành hình dạng kim cương rất buồn cười, đơn giản mà nói là cơ thể bọn họ tăng vọt mấy chục lần, vạm vỡ vô cùng, nhưng gương mặt bọn họ.... chính là gương mặt đáng yêu vô cùng của khế ước thú Phấn kim cương.

Ngẫm lại hình ảnh kia, muốn lộ bí cơ nào thì lộ bí cơ đó, muốn cơ nào thì cơ đó, vì thế rất ít khế ước thú có khế ước Phấn kim cương nguyện ý hợp thể, trừ phi bắt đắc dĩ.

Về phần truyền thuyết về Phấn kim cương, thú nhân còn một tin đồn, chính là Phấn kim cương đặc biệt yêu thích những thú nhân cơ bắp, hơn nữa còn phải là người cơ bắp, hơn nữa phải có trái tim hồng bóng bay

pháp phối, theo lời La Tổ giải thích thì chính là giống đực cơ bắp nhưng có trái tim thiếu nữ.

Hải Nhân Tư nhìn khe ước thú trong tay mình, đột nhiên có loại xúc động khóc không ra nước mắt: “Trái tim lão tử.... trái tim làm sao có bóng bay pháp phối! Lão tử là đàn ông thuần chủng, đàn ông thuần chủng biết không hả?”

Phân Định nghe vậy lại càng nhịn cười không được, La Tổ thì trực tiếp hơn, bình tĩnh trả lời: “Ừ, cậu quả thực là đàn ông thuần chủng.”

Vì thế Hải Nhân Tư hoàn toàn rơi lệ.....

Tuy Hải Nhân Tư thực oán niệm vì kí khe ước với Phấn kim cương, nhưng mà đối với cậu Phấn kim cương vẫn không tồi, dù sao cũng là khe ước thú vất vả có được, dọc theo đường đi cậu cứ ôm bé suốt, sợ đánh mất bé, kì thực cậu đã quá lo lắng, bởi vì với mối liên hệ kí kết với khe ước thú trong cơ thể, cậu rất nhanh có thể tìm được vị trí khe ước thú của mình.

Hải Nhân Tư lo được lo mất dọc theo đường đi cứ luôn miệng hỏi xem khe ước thú nhà mình thích ăn gì, bình thường phải chăm sóc thế nào, làm La Tổ có chút đau đầu.

“Chúng ta chung kí túc xá, cậu còn sợ không có thời gian từ từ học sao?” Cuối cùng La Tổ dùng một câu chặn miệng Hải Nhân Tư, cậu phải thanh định lại tiếp tục giúp Phân Định tìm kiếm khe ước thú.

Phân Định tuy là thú nhân giống đực, nhưng tổ chất cơ thể không bằng Hải Nhân Tư, vì thế khe ước thú khu 20-30 đều ký thất bại, bất quá lúc này Phân Định vẫn không mất lòng tin, vì Hải Nhân Tư chính là ví dụ tốt nhất, ngay cả Hải Nhân Tư cũng đã thành công, không có lí nào cậu lại không làm được, hướng chỉ mục tiêu của cậu vốn chính là mấy khu phía trước.

La Tổ để Phân Định tiếp tục sử dụng biện pháp hải kí, cuối cùng ở khu 15, Phân Định như ý nguyện kí kết được khe ước thú của riêng mình, Phân Định nhìn khe ước thú đang ngơ ngác nghiêng đầu nhìn mình trong trận pháp, nhất thời có cảm giác sét đánh ngang tai như Hải Nhân Tư khi nãy.

“Phốc ha ha ha!” Hải Nhân Tư cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù, ai bảo lúc nãy Phân Định dám cười nhạo cậu, hiện tại rốt cuộc cũng trả được thù.

Khóe mắt La Tổ cũng có chút co rút, so với khe ước thú của Hải Nhân Tư, cậu càng quen thuộc con khe ước thú Phân Định vừa kí kết hơn, vì cái gì? Bởi vì bộ dáng nó giống hệt chú vịt con màu vàng trong số Pokemon, nói thẳng ra thì nó là một chú vịt vàng chỉ biết đứng một chỗ mà đại ra.

Trong thế giới này, loại khe ước thú này được gọi là Ngốc Ngốc thú, sở dĩ mọi người gọi nó như vậy vì một nguyên nhân rất đơn giản, vì nó so với con pokemon vịt càng tệ hơn, mặc khác cái tên này cũng vì tiếng kêu của nó, bởi vì Ngốc ngốc thú chỉ biết phát ra tiếng kêu ‘a ngốc~ a ngốc~’.

Từ lúc có cái tên ngốc ngốc thú, à không đúng, trước cả khi đó, chuyện chúng thích làm nhất là ngán người tập thể, vì thế trên thảo nguyên khu 15, rất thường nhìn thấy hình ảnh một đám ngốc ngốc thú nhìn mặt trời nhân tạo trên đỉnh đầu, ánh mắt đại ra, đồng loạt phát ra tiếng kêu ‘a ngốc~ a ngốc~’, sẵn nhắc tới, thời gian ngốc ngốc thú ngán người có lẽ là cả ngày, đương nhiên ngoại trừ thời gian ăn cùng ngủ.

Mặc khác tương tự như Phấn kim cương, nghe đồn ngốc ngốc thú.... chỉ kí kết với thú nhân có chỉ số thông minh giống nó, đơn giản mà nói, nếu là người kí khe ước với ngốc ngốc thú, kì thực chỉ số thông minh cùng ngốc ngốc thú không khác bao nhiêu.

Phân Định hiển nhiên cũng nghe thấy lời đồn này vì thế cậu ôm ngốc ngốc thú thương tâm: “Mình.... mình thực sự rất ngốc sao.....?”

Hải Nhân Tư: “.....”

La Tổ: “.....”

“Không cần an ủi, mình biết.... kì thực mình rất ngốc!” Hốc mắt Phân Định đỏ lên.

Hải Nhân Tư: “.....”

La Tổ: “.....”

“Mình..... mình.....” Phân Dịch không nói được nữa, cậu cúi đầu nhìn ngốc ngốc thú trong lòng, kết quả ngốc ngốc thú căn bản không quan tâm tới cậu, không biết đang nhìn về phía nào đó, đôi mắt dại ra làm người ta sầu muộn.....

Phân Dịch khóc thầm, Hải Nhân Tư đột nhiên cảm thấy kì thực mình ký được Phần kim cương là rất may mắn, vì thế cậu làm bộ dáng anh trai an ủi Phân Dịch: “Người anh em, khụ khụ, cậu nghĩ lại xem, chúng ta vốn còn không có được khế ước thú, hiện tại có một con đã đáng ăn mừng.”

Phân Dịch có chút bị thuyết phục: “Cậu nói cũng có lý.....”

“Huống chi ngốc ngốc thú thoát nhìn hơi ngốc một chút, chính là tốt xấu gì cũng ở khu 15! Nhất định phải có năng lực đặc biệt gì đó, cậu nói đúng không, bạn thân?” Hải Nhân Tư nháy mắt với La Tổ, ý bảo La Tổ diễn giải một chút về khả năng của ngốc ngốc thú, nhưng La Tổ lại im lặng.

“Bạn thân, thất thần gì vậy, mau nói cho Phân Dịch ngốc ngốc thú có năng lực gì a!” Hải Nhân Tư thấy La Tổ không phản ứng, chỉ đành nói thẳng.

La Tổ thấy Phân Dịch dùng ánh mắt mong chờ nhìn mình, giờ phút này, cậu đột nhiên cảm thấy không chỉ đầu mà toàn thân cậu đều đau, do dự thật lâu, cậu vẫn mở miệng: “Kỳ thực.....”

“Kỳ thực gì? Bạn thân, cậu làm gì mà ấp a ấp úng thế!” Hải Nhân Tư hoàn toàn không hiểu được vì sao La Tổ muốn nói lại thôi, liền thúc giục.

La Tổ: “Kỳ thực Ngốc ngốc thú là loài đặc biệt nhất trong tất cả các loại khế ước thú.”

Hải Nhân Tư: “Ừ ừ, sao sao?”

La Tổ: “Vì năng lực nó căn bản không thể xếp vào khu 15, nhưng nó rất được Liệt hùng trong khu 15 đặc biệt hoan nghênh, phải nói là Liệt hùng chỉ chấp nhận ngốc ngốc thú làm hàng xóm, vì thế không còn cách nào, ngốc ngốc thú mới được xếp vào khu 15.”

“Ách——” Hải Nhân Tư ngây ngẩn cả người, cậu quay đầu lại nhìn Phân Dịch, phát hiện bộ dáng đối phương lại sắp rơi nước mắt, liền bật người hỏi: “Còn năng lực? Ngốc ngốc thú cho dù có nhược điểm nhưng vẫn có năng lực đi?”

“Mình nghĩ hiện tại không thích hợp để bàn về vấn đề này, chúng ta rời khỏi rừng nhân tạo rồi nói sau.” La Tổ không đành lòng đả kích Phân Dịch hơn nữa, Hải Nhân Tư cũng nhìn ra ý tứ của La Tổ, vì thế cậu tiến tới bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Thực không xong?”

“Phi thường không xong.” La Tổ ăn ngay nói thật.

“Tê——” Hải Nhân Tư hút khí, nói thực mọi người cũng không hiểu biết nhiều về Ngốc ngốc thú, chỉ biết chỉ số thông minh của nó không à thôi, bởi vì muốn kí kết với Ngốc ngốc thú cần nhờ vào vận may, trên cơ bản trong một ngàn thú nhân không có nổi một người làm được, không ngờ Phân Dịch lại có thể, vì thế bọn họ căn bản không biết Ngốc ngốc thú có năng lực gì.

“Đúng vậy, chúng ta về trước nói sau.” Hải Nhân Tư cũng nhìn ra, nếu Phân Dịch bị đả kích nữa, nhất định sẽ chịu không nổi, vì thế cứ về trước thì tốt hơn.

“A Tổ..... cậu nói thực ình biết đi, Ngốc ngốc nhà mình rốt cuộc có năng lực gì?” Phân Dịch mang theo đôi mắt đỏ au hỏi.

“Aha, anh em, cậu gấp vậy làm gì, chờ về tới ký túc xá nghiên cứu cũng được mà!” Hải Nhân Tư có ý muốn dẫn dắt sự chú ý của Phân Dịch, chính là Phân Dịch sống chết bám lấy vấn đề này, làm thế nào cũng không chịu nhượng bộ.

Cuối cùng La Tổ khẽ thở dài, nói đáp án cho Phân Dịch: “Không biết.”

“A?” Hải Nhân Tư ngây dại, cậu nghĩ hẳn là một năng lực vô dụng, kết quả bạn thân lại nói không biết?

Phân Dịch cũng khó tin nhìn La Tổ, chờ đợi câu giải thích.

“Quả thực không biết, theo lí luận Ngốc ngốc thú hẳn phải có năng lực, nhưng nó từ khi sinh ra không hề sử dụng năng lực gì, trước kia cũng có thú nhân kí kết với Ngốc ngốc thú, sau khi hợp thể ngoại trừ sức mạnh tăng lên một chút thì không có năng lực gì mới.”

Hải Nhân Tư nghe La Tổ giải thích xong liền cảm thấy hồng бет rồi, còn chưa kịp an ủi Phân Dịch đã thấy chung quanh Phân Dịch không biết từ khi nào đã vây kín Ngốc ngốc thú, mà Phân Dịch thì đang ôm Ngốc ngốc thú của mình, cùng chúng nó nhìn lên mặt trời nhân tạo, miệng phát ra tiếng kêu ‘a ngốc~~ a ngốc~~’.

“A này! Phân Dịch cậu tỉnh lại một chút, ngàn vạn lần đừng để Ngốc ngốc thú đồng hóa!” Hải Nhân Tư lắc mạnh bả vai Phân Dịch.

“A ngốc~~ a ngốc~~”

“Chết tiệt, nói tiếng người ình a!”

Mất một phen khí lực, La Tổ cùng Hải Nhân Tư rút cuộc cũng tha Phân Dịch ra khỏi rừng nhân tạo, đối với La Tổ mà nói, chuyến đi hôm nay quả thực là một vở hài kịch, may mà Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch cuối cùng cũng kí được khế ước thú, được rồi, chuyện khế ước thú thế nào thì tạm thời không bàn tới.

La Tổ vốn nghĩ Phân Dịch sẽ tổn thương vài ngày, kết quả Phân Dịch về ký túc xá gọi một cuộc điện thoại xong thì liền lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn Ngốc ngốc thú cũng không còn u buồn, ngược lại rất quan tâm bé nó, điều này làm La Tổ ít nhiều cũng thở phào.

Bất quá La Tổ cao hứng quá sớm, bởi vì Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch đều là tay mơ chăm sóc khế ước thú, không tránh được phải nhờ cậu hỗ trợ, vì thế La Tổ tiếp nhận việc chăm sóc Tiểu Ngốc (Phân Dịch đặt) cùng A Phần (Hải Nhân Tư đặt).

Tiểu Hoàng thực thích Tiểu Ngốc cùng A Phần, vì thế nó thường gọi thêm Kim dẫn dẫn, bốn tiểu thú ngoan cùng một chỗ, đương nhiên Tiểu Ngốc bình thường đều ngây ngốc ngồi xem, bất quá ba bạn nhỏ kia luôn lôi kéo nó cùng tham gia.

La Tổ thấy nhóm khế ước thú có thể hòa thuận ở chung như vậy đương nhiên rất vui vẻ, vì thế bất tri bất giác liền đảm đương nhiệm vụ dưỡng viên, bất luận là uy thực hay tắm rửa, cậu đều một mình ôm hết. Vì thế một ngày kia, lúc Hải Nhân Tư cùng bọn Phân Dịch không ở ký túc xá, cậu như trước uy thực cho bốn tiểu thú, rốt cuộc cũng nhận ra có chút không thích hợp.

La Tổ nhìn bốn tiểu thú trong lòng trong đủ tư thế khác nhau, nhưng thống nhất há miệng chờ cậu uy thực, lâm vào trầm mặc thật sâu.....Tình cảnh này để người ta thấy thì sao? ! Cậu là bảo mẫu sao? Cậu thực là bảo mẫu sao? !

Vì thế có câu nói tự đào hố chôn mình, chính là chỉ người như La Tổ.

Cuối cùng La Tổ vẫn nhận mệnh uy thực cho bốn tiểu thú, bởi vì vị bác sĩ thú y này không có sức chống cự với tiểu động vật.

32. Chương 32

Dưới sự chăm sóc chu đáo của La Tổ, bốn tiểu thú lớn lên thực khỏe mạnh, nhất là A Phần cùng Tiểu Ngốc, da lông sáng bóng vượt hẳn nhóm khế ước thú đồng loại, về phần Tiểu Hoàng, nhóm khế ước thú hệ thổ bọn nó không chú ý tới vấn đề này.

Hải Nhân Tư vì có khế ước thú nên chuyển chuyên ngành, vinh dự gia nhập vào bộ phận những kẻ cơ bắp khổng lồ. Khuê Đế cùng Khảm Tư rất hoan nghênh cậu ta, nhưng Hải Nhân Tư có chút khó xử không dám gặp Khuê Đế, nguyên nhân vì sợ Khuê Đế nhắc tới chuyện La Tổ.

Chức nghiệp của Phân Dịch thì không có gì thay đổi, bởi vì năng lực Ngốc Ngốc thú vẫn còn là một điều bí mật, lão sư không biết phân cậu vào chức nghiệp nào nên cứ tiếp tục để nguyên.

Khoảng thời gian này, cả trường đều bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi đấu Tam học viện, dự tính là ngày 5 tháng sau sẽ bắt đầu, vì thế sân bãi cùng công trình được chuẩn bị ráo riết.

Hải Nhân Tư cùng Phân Định cũng đi báo danh, chỉ có Milan vui vẻ làm người xem, La Tổ không tham gia, nhưng cậu cũng bận muốn chết, Uy Nặc bỏ dở chương trình học vốn có, chuyển sang phần trị liệu khế ước thú bị thương, anh nói nếu có khế ước thú bị thương sẽ có các thiết bị chuyên ngành chăm sóc, nhưng nếu chỉ là những vết thương nhỏ thì bọn họ sẽ là người phụ trách xử lý khẩn cấp.

“Nói đơn giản thì trong một tháng tiếp theo, các em phải học được cách xử lý cho các loại khế ước thú bất đồng.” Uy Nặc tính toán thời gian, một tháng hẳn là đủ rồi, dù sao bọn họ cũng không có cơ hội sờ vào nhóm khế ước thú quý giá, bọn nó đều có bác sĩ riêng cả.

La Tổ kiếp trước là bác sĩ thú y, tuy khế ước thú ở đây cùng nhóm động vật trong quá khứ có chút khác biệt, nhưng nguyên lý trị liệu khẩn cấp vẫn giống nhau, mặc khác cậu còn một ưu thế là thông qua lực tinh thần biết được khế ước thú khó chịu ở đâu, vì thế La Tổ tiến bộ rất nhanh.

Tốc độ Tập Kỳ Ân so với La Tổ thì chậm hơn nhiều, mặc dù thiên phú làm dưỡng viên không tệ nhưng chỉ giới hạn trong việc chăm sóc khế ước thú mà thôi, hơn nữa cậu ta còn một khuyết điểm rất lớn, sợ máu.

“Quên đi, Tập Kỳ Ân, em không cần học bằng bó, học mấy kỹ năng xử lý khẩn cấp khác là được.” Uy Nặc cũng không còn cách nào, anh chuyển địa điểm học từ trường qua một bệnh viện nhỏ, nơi này ngày nào cũng có khế ước thú bị thương được chuyển vào, vì là bệnh viện nhỏ nên đa số đều là vết thương nhẹ, dưới sự giám sát của anh, hai học trò bắt đầu luyện tập.

“Thật..... thật xin lỗi.....” Tập Kỳ Ân sắc mặt tái nhợt, đầu vẫn còn choáng váng nên nằm trên giường nghỉ ngơi.

“Trò sao vậy? Sắc mặt kém quá.” Uy Nặc có chút kì quái liếc La Tổ: “Đừng nói với tôi, trò cũng sợ máu.”

“Không phải.” La Tổ thuần thục bôi thuốc cho bé hỏa hầu trước mặt, động tác quán băng vải không hề có điểm sai lầm, điều này làm Uy Nặc có chút kinh ngạc, trình độ này..... đổi lại là anh cũng không làm tốt đến vậy, học trò này quả thực luôn mang ngạc nhiên đến cho anh.

Bởi vì thay đổi địa điểm học nên La Tổ không thường xuyên tới rừng nhân tạo, bất quá chỉ cần có thời gian rảnh, cậu sẽ đi một lần, tranh thủ thăng cấp cho huyền nhãn thú. Bất quá thời gian sai biệt nên cậu không gặp được cự lang.

Sau lần gặp mặt trước, Tư Lôi Tập thỉnh thoảng cũng gửi thư cho cậu, tỷ như hỏi xem ‘hôm nay thế nào’ linh tinh, lúc đầu cậu còn trả lời, sau đó số lần ngày càng ít, tuy không nghĩ đối phương là người xấu, nhưng cậu vẫn có chút để ý về tin tức tra được ngày đó.

Cuộc thi Tam học viện ngày càng tới gần, thủ pháp xử lý vết thương của La Tổ cũng ngày càng tăng, đã khôi phục một phần của kiếp trước, bất quá có một chuyện làm cậu để ý.

Ngày đầu tiên xử lý vết thương cậu phát hiện, lúc mình nhìn thấy máu tươi cơ thể sẽ hơi khó chịu một chút, tuy không nghiêm trọng như Tập Kỳ Ân nhưng quả thực có cảm giác ghê tởm.

La Tổ không sợ máu bởi vì ngay cả trường hợp máu me khủng khiếp nhất cậu cũng từng trải qua ở thời ạt thể, vì thế lí do lớn nhất là cơ thể này vốn có bệnh sợ máu, bất quá vì linh hồn của cậu nhập vào nên cảm giác của cả hai bị trung hòa.

Tuy ngửi thấy mùi máu làm cơ thể có chút khó chịu nhưng tinh thần của La Tổ vốn rất mạnh, chút khó chịu này hoàn toàn có thể kiềm chế. La Tổ biết cuộc thi này sẽ có không ít khế ước thú bị thương, vì thế cậu không thể lùi bước trong thời điểm này.

Chính là sau khi học được một tuần, La Tổ cảm thấy cảm giác khó chịu ngày càng nghiêm trọng, nhất là lúc tối khi nằm mơ, dường như cậu có thể ngửi thấy mùi máu tươi, cứ như đã quay về thời ạt thể kia, khắp nơi đều là máu tươi và chém giết, mùi máu cứ quanh quẩn trong chớp mũi không tan.

“Thu~thu~” Tiểu Hoàng lo lắng kêu lên, nó đang nằm mơ thấy mình gặp bùn đất, kết quả tinh thần của La Tổ dao động làm nó bình tĩnh.

La Tổ bật dậy, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, dường như vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mơ đầy máu me, chưa lấy lại tinh thần.

“Thu~thu~” Tiểu Hoàng nhảy vào lòng La Tổ, gương mặt nhỏ nhắn dùng sức cọ cọ má cậu, làm La Tổ hơi lấy lại tinh thần.

“Thật xin lỗi để mày phải lo lắng.” La Tổ xoa xoa đầu Tiểu Hoàng, cố gắng xóa đi bóng ma trong giấc mơ, lúc này Hải Nhân Tư cũng tỉnh lại, xoa xoa mắt hỏi: “Bạn thân, sao ngồi đó? Thấy ác mộng à?”

“Không biết nữa, xin lỗi đã làm phiền cậu, ngủ tiếp đi.” La Tổ không xác định đó có thể gọi là ác mộng không nữa, nếu là ác mộng như vậy lúc trước cậu đã sống trong cơn ác mộng đó rất nhiều năm.

“Nga.....” Hải Nhân Tư lầu bầu một tiếng sau đó lại lặn ra ngủ như chết, tính tình cậu ta vốn rất tùy tiện, vì thế căn bản không hề suy nghĩ nhiều.

Hôm sau La Tổ rời giường tinh thần không được tốt lắm, bất quá cậu vẫn như thường lệ dứt 4 tiểu thú ăn sáng sau đó đi học, nhóm tiểu thú hôm nay rất ngoan, không ầm ĩ làm phiền La Tổ, đương nhiên Tiểu Ngốc cho tới bây giờ chưa từng ầm ĩ.

La Tổ uy thực xong liền mang Tiểu Hoàng tới bệnh viện nhỏ, cậu cảm thấy mình nên xin nghỉ vài ngày, tuy không biết vì nguyên nhân nào nhưng cậu cảm thấy linh hồn trong cơ thể mình đang kêu gào phải tránh xa máu tươi, để có thể tiếp tục kiên trì trong thời gian tiếp theo, cậu cần phải nghỉ ngơi một chút.

“Xin phép? Ngay thời điểm quan trọng này?” Uy Nặc nhướng mi, người vốn đã không đủ, kết quả bây giờ ngay cả La Tổ cũng xin nghỉ phép.

“Vâng, cơ thể không khỏe.” La Tổ nói thật.

Uy Nặc liếc mắt nhìn La Tổ một chút, sắc mặt quả thực tái nhợt, anh biết La Tổ không lừa mình, với trình độ yêu thích kẻ ước thú của đứa học trò này, trừ phi quả thực không chịu nổi nếu không sẽ không xin nghỉ.

“Được rồi, trò tính nghỉ mấy ngày? Tuy trình độ của em rất tốt nhưng cũng không thể lơ là.” Uy Nặc rất nghiêm túc trong các vấn đề công việc.

“Ba ngày.” La Tổ nói ra đáp án mình đã suy nghĩ từ trước.

Uy Nặc lập tức đồng ý, tuy một tháng xin nghỉ 3 ngày có chút quá đáng, bất quá trình độ của La Tổ rất tốt, chậm ba ngày cũng không sao.

“Muốn bắt đầu nghỉ từ hôm nay không?” Uy Nặc hỏi thẳng vấn đề, vì sắc mặt của La Tổ quả thực rất kém, Tập Kỳ Ân đã không giúp được gì, nếu anh còn mất đi một trợ thủ, suốt cuộc thi kia chắc anh không cần ngủ nữa.

“Không sao.”

La Tổ tỉ mỉ xử lý vết thương cho nhóm kẻ ước thú, bởi vì hôm nay không có trường hợp xuất huyết nghiêm trọng nên cơ thể La Tổ cũng không quá khó chịu.

Lúc tan học, La Tổ bắt gặp cự lang trên đường về, cậu có chút kinh ngạc, sao cự lang lại xuất hiện một mình trong vườn trường, chẳng lẽ nó đang tản bộ?

Cự lang ngồi xổm trước bể phun nước, nếu La Tổ về ký túc xá nhất định phải đi qua chỗ này, đôi lang màu vừa phát hiện ra cậu thì nó lập tức phe phẩy đuôi chạy tới.

Tuy lúc trước đã suy đoán đủ tình huống nhưng lúc nhìn thấy cự lang La Tổ vẫn đưa tay xoa xoa đầu nó, cự lang cũng dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay La Tổ, giống như đang cổ vũ cậu vậy.

La Tổ vốn định dùng lực tinh thần kết nối với cự lang, từ đó suy đoán xem đối phương có phải kẻ ước thú thật hay không, nhưng lúc nhìn thấy động tác của cự lang thì cậu chỉ biết thở dài.

Lúc đầu cậu không dùng lực tinh thần kết nối vì đối phương là kẻ ước thú cấp S, lúc đó cậu không thể xác định lực tinh thần của mình có mạnh hơn đối phương hay không, mà hôm nay tình trạng tinh thần của cậu cũng không được tốt lắm, đương nhiên có lẽ đây chỉ là cái cớ cậu viện ra mà thôi, bất quá dù thế nào thì cậu cũng không hi vọng cự lang là hồn thú.

“Thật xin lỗi, hôm nay không thể chơi cùng với mày.” Trên người La Tổ còn một ít sandwich từ bữa sáng, cậu nhớ rõ cự lang rất thích món này, vì thế cậu đưa sandwich cho cự lang, sau đó liền rời đi, có lẽ..... cậu cần thời gian để quyết định.

Cự lang ngậm sandwich, một đường theo đuôi La Tổ, giống như hộ vệ đang hộ tống chủ nhân, La Tổ định nói không cần nhưng nghĩ lại thì đành từ bỏ, cậu đối với động vật luôn khoan dung hơn rất nhiều, ít nhất thì cự lang hiện tại vẫn là hình thú.

Cự lang đưa La Tổ về tới tận cổng ký túc xá, đến khi La Tổ lên lầu nó vẫn ngồi xổm dưới lầu, yên lặng dùng đôi lang mâu chăm chú nhìn về hướng La Tổ đã biến mất, tự như một chú chó trung thành đang xác nhận xem chủ nhân của mình có về nhà an toàn hay không.

Ngồi chồm hổm dưới lầu một chốc cự lang mới chịu rời đi, vì khế ước thú hình lang trên thế giới này không ít nên người xung quanh cũng không mấy kinh ngạc, bọn họ chỉ nghĩ Tư Lôị Tậ là Lang Vương mà thôi, vì thế thân phận của anh cũng không bị bại lộ.

Buổi tối, Uy Nặc mở màn hình kết nối cuộc gọi, có chút buồn cười nhìn Tư Lôị Tậ: “Thế nào, an tâm chưa?”

“.....”

Uy Nặc đã quen với sự im lặng của Tư Lôị Tậ, vì thế giúp anh đổi vấn đề: “Sao không dùng thân phận thật?”

“Như vậy tốt hơn.”

“Ha hã.” Uy Nặc cười khê, Tư Lôị Tậ nhìn vậy mà thông minh, bất quá cứ vậy thì tương lai sẽ không hay ho gì, quên đi, anh cũng không thích vạch trần.

“Đừng quên, nợ nhân tình của tôi, sau này phải trả đấy.” Uy Nặc không thích làm chuyện không công.

“Trừ bỏ cự long.”

“Yên tâm đi, tôi không ngu xuẩn tới mức bảo cậu một mình đi đấu với cự long.” Uy Nặc nói xong liền ngắt liên lạc, cự long sao? Một ngày nào đó anh sẽ hoàn thành giấc mộng của mình.

Nghỉ ngơi 3 ngày, La Tổ cũng khôi phục lại kha khá, từ giờ tới cuộc thi chỉ còn 2 tuần, hiện tại có không ít thú nhân từ trường khác tới trường nghe ngóng, câu lạc bộ báo chí trong trường lập tức túm lấy cơ hội kiếm tiền, xuất bản một bài báo cáo đặc biệt về thực lực của các đại cao thủ của Tam học viện, nghe nói vừa tung ra đã bán hết sạch.

La Tổ không tham gia thi đấu, đối với sự tình này sẽ không chú ý, nhưng Hải Nhân Tư thì khác, trừ bỏ tin tức từ bài báo kia, cậu còn thu thập không ít tin bất quái từ nhiều đường dây khác.

“Không ngờ người dẫn đầu của học viện Kim Bài lần này cư nhiên là giống cái, thực sự rất kích thích a.” Hải Nhân Tư cảm thấy tự tôn của giống đực của mình bị đá kích nghiêm trọng.

“Giống đực trường kia mới bị đá kích hơn kia.” Milan lâm bầm.

“Nghe nói đã kết hôn rồi.” Mấy ngày này Phân Định cũng nghe được không ít tin tức về người này.

“Có gì kỳ quái đâu, mấy giống cái lợi hại luôn kết hôn rất sớm.” Milan phát biểu ý kiến của mình.

La Tổ cũng nghe được tin tức về người này. Đó là một giống cái tên là Bùì Tì, thú hồn là mỹ nhân ngư, năng lực cận chiến không mạnh nhưng viễn chiến lại vô địch, tuyệt chiêu là tiếng ca mỹ nhân ngư, nói đơn giản chính là sóng âm công kích, những người có tinh thần yếu ớt căn bản không thể chống cự nổi, đừng nói tới chuyện quyết đấu, nếu không thể tới gần thì chết là không thể nghi ngờ.

“Bạn thân, trận đó cậu nhất định phải tới ủng hộ mình với Phân Định a, tụi mình đăng kí đấu nhóm.” Hải Nhân Tư hưng phấn nói.

“Đấu theo nhóm?” La Tổ nhú mày: “Nhóm không phải cần 3 người sao?”

“Đúng đúng, lần này nhóm chúng ta nhất định có hi vọng, Hải Nhân Tư đã kéo Khuê Đế vào a.” Phân Dịch nói.

“.....” Nếu không phải Phân Dịch nhắc tới La Tổ đã sớm quên có người này, bởi vì từ lúc cậu gửi thư cự tuyệt lời tỏ tình kia, đối phương cũng chưa từng liên lạc lại.

Một tuần sau, người dẫn đầu của học viện cuối cùng cũng được xác định, dẫn đầu học viện Kim Cương năm nay là một tân sinh năm nhất, bất quá vị này rất thần bí, trừ bỏ biết người này là giống đực hồn thú thì không có thêm chút tin tức nào.

Cuộc thi Tam học viện chỉ còn 2 ngày thì một tin tức kinh thiên động địa càn quét cả Tam học viện, tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc của nhóm giống đực sẽ tham gia trận đấu với vai trò giám khảo.

Các thú nhân giống đực vốn đang dồn sức chuẩn bị chiến đấu nghe tin này xong thì hoàn toàn phát điên, Ôn Tư Đặc a, kia chính là thần tượng trong lòng họ, tình nhân trong tình nhân, là đức thần trong lòng bọn họ, bảo bọn họ làm thế nào không biểu hiện? Nếu biểu hiện anh dũng của bọn họ được Ôn Tư Đặc nhìn trúng thì.....

Số thú nhân ôm mộng tưởng này không ít, ngay cả Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch cũng gia nhập phái đoàn hoang tưởng, Milan thì đau đớn vì mình không tham gia ghi danh, cậu ta đã chạy tới bộ phận tổ chức vài lần, thậm chí còn dùng một đồng kim loại hiếm để hối lộ lão sư ghi danh, nhưng cuối cùng vẫn không thành công.

La Tổ bình tĩnh hơn hẳn đại đa số mọi người, cậu sợ nhóm khế ước thú sẽ bị thương quá nặng, hi vọng đến lúc đó cục diện không hồng hồng hồng.....

33. Chương 33

Một tháng tiến thành cuộc thi Tam học viện, học viện Thú Hoàng, nơi La Tổ học năm nay sẽ là nơi tổ chức, vì thế một tháng này sẽ hủy tất cả chương trình học, dựa theo các hệ khác nhau mà phân loại, các học viên đăng kí tham gia sẽ được chia ra để các lão sư bắt đầu hướng dẫn và huấn luyện.

Về phần nhóm học viên không tham gia cũng không rảnh rỗi gì, phần lớn á thú đều bị chiêu mộ thành nhân viên công tác, La Tổ cũng không ngoại lệ, chẳng qua so với nhóm á thú phụ trách dẫn đường và trông coi sân bãi thì nhiệm vụ của cậu khá nhẹ nhàng.

Ngày thi đấu, vì công việc khác nhau nên cậu và bọn Hải Nhân Tư phải chia nhau làm việc, sáng sớm cậu đã tới bệnh xá của Uy Nặc, nói là bệnh xá chứ kỳ thực chỉ là một phòng cấp cứu khẩn cấp cho khế ước thú mà thôi, bất quá vì trình độ kỹ thuật hiện giờ khá cao nên gian phòng này cũng cỡ một phòng khám bệnh nhỏ ở kiếp trước.

Bệnh xá được xây ở trung tâm khu vực thi đấu, sân đấu chia làm 16 khu, căn cứ theo kết quả rút thăm 10 ngày trước, tất cả các trận đấu sẽ tiến hành cùng lúc, cá nhân thi trước, đội nhóm thi sau, người thắng thì tiếp tục tiến vào vòng trong, thua thì bị loại. Vì thế may mắn cũng là một thứ thực lực, nếu vòng 1 đụng ngay tuyển thủ hay đội chủ lực thì chỉ có thể rụng rụng nước mắt mà từ biệt cuộc thi sớm.

Trừ bỏ La Tổ cùng Uy Nặc, cứ cách hai khu lại có một bệnh xá, lần này trường học cung cấp tới 4 phòng, hai trường kia phụ trách thêm 4 phòng nữa, vì thế phần lớn khế ước thú La Tổ cùng Uy Nặc chữa trị là của học viên trường mình, đương nhiên, không phải hai trường kia không tin tưởng tay nghề bọn họ, mà bọn học trò đã quen tìm người cùng trường hỗ trợ, trừ phi quá khẩn cấp mới chọn lựa bệnh xá gần nhất.

“Tốt lắm, lúc về nhớ đừng đụng nước, cũng đừng để Liệt hùng cử động quá nhiều, thuốc này mỗi tối phun một lần, hai ngày sau sẽ khỏi hẳn.” La Tổ xử lý xong bé khế ước thú cuối cùng, sắp tới giờ nghỉ trưa, cậu có thể bớt chút thời gian ăn cơm với bọn Hải Nhân Tư.

“Cám ơn, bất quá phải nghỉ tới hai ngày sao? Ngày mai tôi còn trận đấu.” Thú nhân nhìn khế ước thú bị thương của mình, gương mặt lộ ra biểu tình khó xử.

“Bạn có thể thi đấu.” La Tổ vừa chỉnh lí công cụ vừa nói.

“Thật sao?” Ánh mắt thú nhân lóe lên ánh sáng hi vọng.

“Bạn có thể tự vật lộn với đối thủ.” La Tổ nhàn nhạt nói ra lời đề nghị.

Thú nhân kia trợn mắt há hốc nhìn La Tổ, dường viên này cũng ác quá đi? Bảo cậu một mình xông tới vật lộn sao? Cậu sẽ bị đối phương trong hình thái hợp thể xé nhỏ mất!

La Tổ không để ý tới thú nhân đang ngây ngốc, vì hôm nay mới là ngày đầu tiên nên tình hình thi đấu cũng không quá kịch liệt, kẻ ước thú bị thương không nhiều, cơ bản thì nếu hai đối thủ có thực lực khá cân bằng mới bị thương, ngược lại nếu thực lực cách biệt quá xa thì không phát sinh tình huống như vậy.

La Tổ trước lúc đi còn xoa xoa đầu Liệt Hùng. Liệt Hùng mặc dù có cái tên có vẻ rất bư hân nhưng làm hàng xóm của Ngốc Ngốc thú, dáng người của nó không cao to như gấu, nói trắng ra nó là bản thu nhỏ, thực tế thì dáng người của nó chỉ to hơn la một chút mà thôi.

Mặc khác điểm đặc thù của Liệt Hùng là trên mặt nó có rất nhiều vết sẹo, nhưng đó không phải sẹo thật mà chỉ là một phần diện mạo của nó mà thôi, điều đó làm Liệt Hùng vừa đáng yêu lại vừa bư hân.

La Tổ cùng bọn Hải Nhân Tư gặp mặt ở căn tin 3, Hải Nhân Tư và Phân Định sẽ thi đấu chiều nay, La Tổ không thể nào tới xem vì chiều nay cậu phải tiếp tục nhiệm vụ trị liệu cho nhóm kẻ ước thú.

“Bạn thân, cậu không thể lén chuồn ra ngoài xem trận đấu của mình với Phân Định sao?” Hải Nhân Tư vừa ăn cơm vừa hỏi.

“Không được, nhân viên không đủ.” La Tổ cũng không còn cách nào, tuy số lượng kẻ ước thú bị thương không nhiều, nhưng người có khả năng phụ trách trị liệu chỉ có cậu với Uy Nặc, số còn lại chỉ biết hỗ trợ linh tinh, thật sự không đi được.

“Được rồi, Milan sẽ ghi hình lại, lúc về ký túc xá sẽ mở cho cậu xem, để bạn thân thưởng thức tư thế chiến đấu oai hùng của lão tử!” Hải Nhân Tư đồng ý nói.

Phân Định không nói câu nào, cậu có chút khấn trương, hôm nay là ngày thi cá nhân, cậu đã thử hợp thể với Tiểu Ngốc nhưng sau khi hợp thể cơ thể cũng không phát sinh biến hóa gì, cũng không có thêm năng lực, hơn nữa không biết có phải bị Tiểu Ngốc ảnh hưởng hay không, sau khi hợp thể cậu cảm thấy đầu mình cứ trống rỗng, đặc biệt rất hay ngẩn người, nếu không phải cậu cố gắng lấy lại tinh thần chắc đã bị Tiểu Ngốc đồng hóa mất rồi.

“Bạn thân, sao cậu ăn nhanh vậy?” Tuy động tác của La Tổ chưa tới mức lang thôn hổ yết nhưng tăng suất này cũng quá cao đi, điều này làm Hải Nhân Tư không hiểu nổi.

“Tôi phải tới đối ca với Uy Nặc lão sư, bệnh xá không thể để trống nên chúng ta thay phiên đi ăn cơm.” La Tổ lúc này đã ăn xong, nhìn đồng hồ thấy còn khoảng 15 phút. Cậu có thể nghỉ ngơi một lát, dù sao quan hệ của cậu với Uy Nặc không thể nói là tốt nhưng cũng không xấu.

Hải Nhân Tư cùng nhóm Phân Định nghe vậy, đồng loạt hướng ánh mắt đồng tình về phía cậu, tiếp đó Hải Nhân Tư dường như nghĩ ra gì đó, gào lên: “Không đúng a, bạn thân, cậu nói Uy Nặc lão sư nhường cậu đi ăn trước sao?”

“Không phải nhường mà là thầy ấy không còn lựa chọn nào khác.” Lúc La Tổ rời đi, Uy Nặc đang bị một đám kẻ ước vây quanh, bởi vì so với học trò, nhóm kẻ ước đương nhiên tin tưởng Uy Nặc lão sư hơn, vì thế số bệnh nhân bên Uy Nặc cao hơn bên cậu nhiều. La Tổ cũng xem qua vết thương của nhóm kẻ ước thú, chỉ là những vết thương nhỏ nên cậu mới đi trước.

“Uy Nặc lão sư cũng thực đáng thương a.” Hải Nhân tư không khỏi cảm thán.

“Nhóm giống đực chúng ta cũng đáng thương này, vốn nghĩ hôm nay sẽ được nhìn thấy Ôn Tư Đặc, kết quả ngay cả cái bóng cũng không thấy.” Mi Lan cũng cảm thán.

“Ôn Tư Đặc chưa tới sao?” La Tổ không quan tâm tới chuyện này nên cũng không rõ.

“Bạn thân, không phải chứ? Hôm nay trường mới thông báo, Ôn Tư Đặc vì lịch diễn quá bận rộn nên trận chung kết mới tới.” Hải Nhân Tư nói.

La Tổ không phát biểu ý kiến, kỳ thực với lập trường của học viện thì tuyên truyền như vậy không có gì quá đáng, bởi vì nó có thể lên tinh thần cho đám học trò, hơn nữa nếu Ôn Tư Đặc chỉ tới vào trận chung kết, như vậy để có cơ hội biểu hiện trước mặt thần tượng, nhóm học trò giống đực nhất định sẽ liều mạng kiếm một chân vào vòng chung kết, nếu không đừng nói tới việc để lại ấn tượng tốt cho Ôn Tư Đặc, ngay cả cơ hội đứng trước mặt người ta cũng không có.

“Tôi phải đi rồi.” La Tổ nhìn thời gian, đã sắp nửa tiếng, nếu còn chưa về không biết vị lão sư lòng dạ hẹp hòi kia có quan báo tư thù không nữa.

“Đi đi, bạn thân, đừng cố quá nhé.” Hải Nhân Tư và Phân Định cũng hiểu La Tổ quả thực rất vội nên cũng không giữ cậu lại.

Trở lại bệnh xá, La Tổ lại tiếp tục lao vào công việc, Uy Nặc nghỉ trưa hết một giờ mới về, còn chưa kịp ngồi nóng đít đã bị một nhóm kẻ thú vây quanh, tuy gương mặt anh luôn mỉm cười nhưng tâm tình thế nào thì không ai biết được.

La Tổ so với Uy Nặc thì đỡ hơn một chút, vì người tìm cậu chữa trị không nhiều, giải quyết xong số bên mình, nhìn nhóm kẻ ước thú đang rất khó chịu nhưng chủ nhân vẫn ôm nó xếp hàng, La Tổ rút cuộc nhin không được ra tay.

Lúc đầu chủ nhân ủa các bé kẻ ước thú cũng không tin vào tay nghề La Tổ, nhưng lúc bọn họ phát hiện kẻ ước thú của mình rất ngoan ngoãn, nghe lời La Tổ thì bắt đầu tin cậu, huống chi tay nghề bằng bó, xử lý vết thương lại sạch sẽ lưu loát, làm bọn họ cũng yên tâm hơn.

“Bây giờ tôi mới thấy thực sự may mắn vì dưới tay có một học trò như em.” Uy Nặc biết La Tổ không phải vì giúp mình mới làm vậy, bất quá cũng làm anh cảm khái một phen, Tập Kỳ Ân vì sợ máu quá nghiêm trọng nên bị anh phái tới nơi khác rồi.

Xế chiều, phần lớn các trận đấu đã xong, La Tổ vừa nhận được thư của bọn Hải Nhân Tư gửi tới, cả hai người đều thông qua vòng này, theo lời Hải Nhân Tư thì cậu ta đã oanh oanh liệt liệt đá một trận, sau đó đá bại đối thủ, còn nhóc Phân Định thì không biết vì vận may cứ chó gì mà đối thủ bị tiêu chảy bỏ quyền thi đấu, cuối cùng không chiến mà thắng.

La Tổ gửi tin chúc mừng hai người, vì phần lớn các trận đấu đã chấm dứt, chỗ bọn họ cũng không còn kẻ ước thú bị thương, mọi người hiếm có chút thời gian để nghỉ ngơi.

“Nghe gì chưa? Lúc mình chạy ra xem trận đấu nghe được một tin tức lớn a.” Nhóm học trò làm việc vất trong bệnh xá vì rảnh rỗi nên bắt đầu tám chuyện.

“Tin gì?” Uy Nặc cũng tham gia quân đoàn nói chuyện phiếm, tuy mỗi trận đấu đều được chiếu trên màn hình ánh sáng, nhưng nhân viên bệnh xá như bọn họ làm gì có thời gian rảnh là xem.

“Này Nặc lão sư, thầy không biết sao? Người dẫn đầu của Kim Cương học viện là hồn thú có năng lực thôn phệ! Năng lực này cứ nhiên giống như thủ tịch Tư Lôi Tập của học viện chúng ta, bây giờ tất cả mọi người đều suy đoán xem hồn thú của cậu ta rốt cuộc là gì?”

La Tổ khẽ nhú mày, Tư Lôi Tập sao? Đây không phải lần đầu cậu nghe thấy cái tên này, có lẽ vì có chút quan tâm nên hiếm có dịp La Tổ cũng tham gia quân đoàn nói chuyện phiếm.

“Nga? Đúng là thú vị nha, là dạng thôn phệ nào, phạm vi lớn bao nhiêu? Đối tượng thôn phệ có bị hạn chế không?” Uy Nặc liên tục đặt vấn đề, vị học trò bị hỏi tới choáng váng.

Mà La Tổ ngồi phía sau cũng mở miệng: “Trận đó là khu mấy?”

“Khu 16!” Chuyện này thì cậu ta nhớ rõ.

“Tân sinh kia tên gì?”

“Tu Lôi Vạn Tư.”

La Tổ có được đáp án thì lập tức mở màn hình ảnh sáng, tìm kiếm trận đấu ở khu 16, rất nhanh cậu đã tìm được tần số, màn hình bắt đầu truyền hình ảnh.

Tất cả mọi người trong bệnh xá đều tập trung nhìn vào màn hình của La Tổ, lúc đầu hình ảnh rất tối, làm người ta căn bản không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, sau đó có một tiếng cười trầm thấp vang lên, tiếp đó hình ảnh hoàn toàn gián đoạn.

“Hết rồi hả?” Không biết là ai mở miệng, tần số này cũng quá ngắn đi? Còn chưa tới 30s nữa, hơn nữa bọn họ ngay cả một bóng người cũng không thấy rõ, đây thực sự là đoạn phim quay lại trận đấu sao?

“Có thể vì năng lực thôn phệ của thú nhân Tu Lô kia quá mạnh nên thiết bị cũng bị ảnh hưởng.” Uy Nặc có chút dăm chiêu, trình độ năng lực thể này, học viện Kim Cương che dấu kín thật.

La Tổ ít nhiều cũng có chút để ý, có lẽ cậu nên bỏ chút thời gian tới xem một chút, cậu muốn biết sức chiến đấu của mình ở thế giới này đạt tới trình độ nào.

Không bao lâu sau, tất cả các trận đấu đều kết thúc, La Tổ cùng mọi người trong bệnh xá cuối cùng cũng kết thúc công việc, cậu chào mọi người sau đó trở lại ký túc xá.

Hải Nhân tư cùng bọn Phân Định đang chờ cậu, La Tổ mới về đã bị lôi đi xem lại trận đấu, Hải Nhân Tư biểu hiện không tồi, chưa hợp thể đã đã bại đối thủ.

“Bất quá hôm nay người may mắn nhất là Phân Định, nhóc này cư nhiên không chiến mà thắng, thật sự là không có thiên lý mà!” Hải Nhân Tư tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ cho Phân Định.

“Chỉ là may mắn mà thôi.” Phân Định nhỏ giọng nói, cậu cũng hiểu hôm nay mình quả thực là nhặt được vận may.

Buổi tối, La Tổ theo thường lệ uy thực cho bốn tiểu thú, đặc biệt là A Phấn, bởi vì hôm nay nó chiến đấu nên cần bổ sung nhiều dinh dưỡng.

“Bạn thân, mình phát hiện có cậu ở đây, quả thực không cần quan tâm tới chuyện chăm sóc khế ước thú.” Hải Nhân Tư vui sướng nói.

“.....” La Tổ trầm mặt, đêm đó Hải Nhân Tư nhận cái giá cho việc nói sai, bởi vì đó là lần đầu tiên cậu ta biết hóa ra tắm rửa cho khế ước thú là một việc cực khổ tới vậy.

Còn La Tổ cũng hiểu ra một điều, cho dù đảm nhiệm chức bảo mẫu thì đôi lúc cũng có quyền bãi công. Về phần Hải Nhân Tư, mãi tới tận sáng hôm sau vẫn không hiểu mình đã làm chuyện gì đắc tội La Tổ.

34. Chương 34

Cuộc thi lại tiếp tục tiến hành trong không khí hùng hực khí thế, La Tổ cũng làm hết phận sự của mình, bất quá mấy ngày này cậu vẫn cảm thấy cơ thể có chút khó chịu, cậu không thể làm việc một thời gian dài trong hoàn cảnh có đầy máu, tuy không tới mức thấy máu là choáng nhưng cơ thể quả thực có cảm giác bài xích máu.

“Bạn thân, cậu không sao chứ? Mấy ngày nay sắc mặt cậu khó coi quá.” Hải Nhân Tư và bọn Phân Định có chút lo lắng, ít khi thấy sắc mặt La Tổ tái nhợt như vậy.

“Không sao.” La Tổ nằm trên sofa, suy nghĩ xem có nên xin nghỉ phép không? Bất quá vòng loại đã xong, công tác kế tiếp không cần cậu và Uy Nặc phụ trách nữa. Vì tiến vào vòng bán kết số lượng khế ước thú đã giảm rất nhiều, lúc đó trường sẽ sắp xếp để các bác sĩ chuyên nghiệp tiến hành trị liệu, dưỡng viên như cậu và Uy Nặc có thể xem là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

“Thu thu~~” Tiểu Hoàng nằm trên vai La Tổ, không ngừng dùng gương mặt nhỏ nhắn cọ cọ cậu, tựa hồ hi vọng chủ nhân của mình sớm lấy lại tinh thần.

A Phấn cũng leo lên bụng La Tổ, vì cơ thể bé vô cùng co dãn hết như một quả bóng nên nó cứ lăn qua lăn lại, hết như đang mát xa cho cậu.

Về phần Tiểu Ngốc, nó cũng rất quan tâm tới tình huống của La Tổ, bình thường nó luôn nhìn trần nhà ngẩn người nhưng lần này nó phá lệ nhăm thẳng vào La Tổ, tuy đôi mắt đại ra kia làm người ta không nhìn ra chút cảm xúc lo lắng nào, nhưng mọi người tin tưởng đi, đối với loại khế ước thú ngoại trừ ăn cùng ngủ chỉ biết ngẩn người mà nói, có thể chuyển đầu mình qua một hướng khác đã rất cố sức.

“Bạn thân, cậu quả thực rất được khế ước thú hoan nghênh, A Phần nhà mình mấy hôm trước thấy mình bị thương cũng không tốt với mình như vậy a.” Hải Nhân Tư hâm mộ.

“Bởi vì khế ước thú nhớ rõ người uy nó ăn cơm là ai.” La Tổ hiềm có dịp phun tào một câu.

“Không phải chứ, bạn thân, cậu vẫn còn giận chuyện lần trước sao?” Hải Nhân Tư cào cào mái tóc đỏ au của mình.

“Tôi không thể thay các cậu chăm sóc khế ước thú cả đời, cậu nên thử ở chung với khế ước thú nhiều một chút.” La Tổ ngày đó kỳ thực cũng không phải thực sự tức giận, cậu chỉ hi vọng bọn Hải Nhân Tư hiểu ra điều này mà thôi.

“Biết mà, bạn thân, mình với A Phần hiện giờ rất tốt.” Hải Nhân Tư xoa xoa đầu A Phần.

Phân Định lúc này cũng mở miệng: “Mình với Tiểu Ngốc cũng tốt lắm, Tiểu Ngốc rất nghe lời.”

Được chủ nhân khích lệ, Tiểu Ngốc dường như không hề nghe thấy, nó vẫn duy trì tư thế ngẩn người đầy ‘thâm trầm’ như trước, làm người ta dở khóc dở cười.

Buổi chiều, Hải Nhân Tư cùng Phân Định đều ra ngoài, vì lão sư phụ trách sẽ huấn luyện bọn họ cách chiến đấu theo đội nhóm, vì thế ký túc xá chỉ còn La Tổ và Milan.

Nói tiếp thì cũng kỳ lạ, Hải Nhân Tư cùng Phân Định không biết vì sao cứ gặp phải vận cứt chó, rõ ràng thực lực không có bao nhiêu lại đi tới tận vòng bán kết. Đoàn đội còn chưa tính bởi vì còn có Khuê Đế, ngay cả giải cá nhân cũng không thể tin nổi. Nhất là Phân Định, cậu ta đấu 5 ván, trong đó hết 4 ván là đối thủ không thể tham gia với đủ lý do, cứ vậy không chiến mà thắng.

Còn một trận thì đặc biệt thú vị, đối phương cũng có khế ước thú không có sức chiến đấu, kết quả hai người lao vào vật lộn để phân thắng bại, trong ván này Tiểu Ngốc cũng có công. Tiểu Ngốc tuy vẫn ngẩn người như bình thường nhưng khế ước thú của đối phương không chịu buông tha nó, tuy không có sức chiến đấu nhưng bum người ta một cái cái vẫn được, kết quả bé khế ước thú kia lao vút tới, Tiểu Ngốc thì vẫn tiếp tục ngẩn người, nhưng ngay lúc đó một chuyện không thể tin nổi đã xảy ra, bé khế ước thú kia vì lao tới quá mạnh kết quả bị ngã úp mặt! Nhưng ngã thôi thì không nói, chuyện kì quái nhất chính là không biết sân thi đấu làm bằng loại gỗ gì, bé khế ước thú bị đập đầu đến chảy máu, vì thế chủ nhân của bé vô cùng hoảng hốt, bắt người tuyên bố bỏ quyền thi đấu rồi ôm khế ước thú nhà mình chạy đi trị liệu. Phân Định cứ thế mà ù ù cạc cạc tiến vào vòng bán kết.

Phân Định cũng vì các trận đấu luôn phát sinh đủ loại tình huống mà bắt đầu nổi tiếng, đám xưng hô ‘nhóc thối may mắn’ ‘cậu bé được thần may mắn chiếu rọi’ bắt đầu trở thành biệt danh của Phân Định.

La Tổ cũng suy đoán được một chút năng lực của Tiểu Ngốc, trước khi ký khế ước, vận may của Phân Định không được tốt cho lắm, như vậy năng lực của Tiểu Ngốc kỳ thực chính là mang lại vận may cho chủ nhân sao?

La Tổ cũng tra qua một ít tư liệu, tỷ như các thú nhân trước kia từng ký khế ước với Ngốc Ngốc thú, kết quả cậu phát hiện những thú nhân này thực lực tuy không mạnh nhưng vận may lại rất tốt, tuy không liên tục trúng giải thưởng lớn như Phân Định, bất quá cuộc sống của họ cũng rất hạnh phúc cũng đủ chứng minh phán đoán của cậu.

“Chiều nay cậu không tới bệnh xá sao?” Milan định đi xem bọn Hải Nhân Tư huấn luyện, bắt quá vì sắc mặt La Tổ quá kém nên lưu lại chăm sóc cậu, nói là chăm sóc chứ cậu cũng làm gì đâu, chỉ ngồi nói chuyện với La Tổ mà thôi.

“Không, tôi xin phép nghỉ rồi.” La Tổ biết với tình trạng hiện tại của mình, nếu còn cày mạnh đi trị liệu cho khế ước thú căn bản là hại người hại mình, không bằng dưỡng khỏe rồi tính sau, tựa như lúc trước học trị liệu với Uy Nặc vậy.

“Ngày mai là vòng bán kết, không biết bọn Hải Nhân Tư có làm nên chuyện không nữa.” Milan cũng đang có cảm giác lằng lằng, phòng bọn họ trước đây luôn bị khinh thường, kết quả lần này Hải Nhân Tư cùng Phân Địch lại cố gắng vượt mức như vậy, đánh một phát liền vào tận bán kết, điều này làm đám người xung quanh mở rộng tầm mắt.

“Có lẽ kết quả sẽ ngoài dự đoán của mọi người.” La Tổ lẩm bẩm.

“Ngoài dự đoán? Ý cậu là bọn họ có thể tiến vào trận chung kết sao?” Milan kinh ngạc, cậu rất tin lời La Tổ, vì trên vấn đề khế ước thú La Tổ thường nói rất chuẩn xác.

“Có lẽ.” La Tổ cũng không thể xác định, bởi vì cậu không biết vận may của Tiểu Ngốc có thể phát huy tới mức nào, thứ ‘may mắn’ này dù sao cũng không nhìn thấy không sờ tới được, nó giống như ‘vận khí’ vậy, vì thế cậu không nắm chắc lắm.

“Đúng là dự đoán đáng kinh ngạc.” Mi Lan không ngờ La Tổ lại xem trọng bọn Hải Nhân Tư đến vậy, cậu đi rót nước uống, vừa rót xong còn chưa kịp cầm về sô pha đã thấy bên chân có một sinh vật vàng chóc cản đường.

“Thu thu~~” Tiểu Hoàng nhảy lên bả vai Milan, vươn móng vuốt bé xíu của mình chụp lấy ly nước trong tay cậu.

“Ách, mày muốn uống nước à?” Milan đưa ly nước cho Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng bắt được, hưng phấn kêu một tiếng sau đó đặt ly nước lên đầu, cẩn thận bò từ trên người Milan xuống, Milan thấy vậy trực tiếp bế bé xuống đất.

“Thu thu~~” Tiểu Hoàng đứng vững xong thì liền dùng móng vuốt bé xíu của mình cầm ly nước, loạng choạng chạy tới sô pha, sau đó đưa ly nước cho La Tổ, còn giống như tranh công mà run run hai lỗ tai thật dài của mình.

Milan trợn mắt há hốc: “Tiểu Hoàng nhà cậu sắp thành tinh rồi, cứ nhiên cướp nước của mình cho cậu!”

La Tổ cười khanh khách, cậu cầm ly nước, xoa xoa đầu Tiểu Hoàng: “Cám ơn.”

“Thu thu thu thu~~” Tiểu Hoàng ưỡn ngực, bộ dáng như đang nói ‘đừng khách sáo’.

La Tổ uống ngụm nước, cảm thấy cơ thể đỡ hơn một chút, cậu đứng dậy định trở về phòng nằm nghỉ, kết quả thấy Milan chỉ ra cửa sổ nói: “Cậu nhìn kia, ngoài cửa ký túc xá bọn mình có một con lang đang ngồi chồm hổm! Là khế ước thú hình lang sao? Nhìn thế nào thì cơ thể nó cũng quá lớn, chẳng lẽ là Lang Vương?”

La Tổ nghe vậy lập tức ló đầu ra cửa sổ xem thử, giống như lời Milan, một cự lang xám tro đang ngồi xổm trước ký túc xá, đầu khê ngẩng, đôi mâu thâm thúy dường như đang tìm kiếm gì đó, lúc nó nhìn thấy bóng dáng La Tổ thì hai lỗ tai đang dựng đứng vô thức run run.

“A Tổ, nó là khế ước thú gì?” Milan tò mò, không thể trách được, bộ dáng cự lang quả thực rất phong cách, có được một khế ước thú như vậy là giấc mộng của tất cả thú nhân.

“Tôi xuống lầu một chút.” La Tổ không trả lời vấn đề Milan hỏi mà trực tiếp đi xuống, bất quá lúc cậu xuống tới nơi thì không thấy cự lang đâu nữa, chỉ thấy nơi nó ngồi lúc nãy có một hộp thuốc bổ.

Tới đưa thuốc sao? Chính là vì sao cự lang biết hôm nay cậu xin phép nghỉ bệnh? Chẳng lẽ Uy Nặc nói? La Tổ nhúu mày, lúc trở về ký túc xá, Milan lập tức nhào tới truy hỏi: “A Tổ, cậu quen con khế ước thú hồi nãy à?”

“Có thể nói vậy, tôi về phòng nghỉ chút.” La Tổ nói xong thì đi thẳng về phòng mình.

“Nga, có gì thì cứ gọi mình.” Milan không quấy rầy La Tổ, bởi vì sắc mặt cậu ta quả thực rất kém.

Trở về phòng xong, chuyện đầu tiên La Tổ làm là gọi cho Uy Nặc, bất quá Uy Nặc không bắt máy, có thể vì công việc quá bận rộn, hoặc thầy ấy cố tình không nghe máy.

Rơi vào đường cùng La Tổ chỉ có thể gửi tin nhắn hỏi về chuyện cự lang, nếu cậu không đoán nhầm thì tỷ lệ cự lang kia chính là Tư Lôi Táp lên tới 90%, tuy cậu có thể trực tiếp hỏi bọn Milan, bắt quả vẫn chưa biết mục đích đối phương thì không nên làm lớn chuyện.

Uy Nặc nhận được tin xong, lập tức gọi qua Tư Lôi Táp: “Trò sắp làm lộ chuyện rồi.”

“Vô phương.”

“Trò lại tới thăm học trò của tôi sao?”

“.....”

“Ngu xuẩn, làm vậy không phải nói thẳng vào mặt người ta là trò biết cậu ta hôm nay không khỏe mới chạy tới thăm sao?” Uy Nặc khế đẩy gọng kính.

“.....”

Uy Nặc trầm mặc, ngay cả người nhanh mồm nhanh miệng như anh mà còn không tìm được đề tài để nói chuyện, như vậy Tư Lôi Táp thực sự không có vấn đề gì sao?

“Quên đi, tùy cậu vậy, bắt quá dù thất bại hay thành công thì cũng không được quên đã nợ nhân tình của tôi.” Uy Nặc nói tới đây thì nhớ ra một chuyện, nhíu mày: “Có chuyện quên nói cho cậu biết.”

“Chuyện gì?”

“Học trò của tôi có năng lực cảm nhận tâm tình khế ước thú, vì thế chuyện cậu bị lộ từ sớm cũng rất có thể.” Uy Nặc rút cuộc cũng nhớ ra chuyện quan trọng nhất.

“.....” Tư Lôi Táp không nói nữa, anh nghĩ tới ngày đầu tiên gặp La Tổ, đối phương bị vây giữa bầy la mặt khâu, bộ dáng kia.... giống như có thể nghe thấy lời nhóm khế ước thú vậy.

“Đúng rồi, người dẫn đầu học viện kia có năng lực đồng dạng, cậu định thế nào?” Uy Nặc có chút tò mò hỏi.

“Đánh bại cậu ta.”

“Được sao? Cậu nghĩ mình có phần thắng?” Uy Nặc cảm thấy mình không thể bắt kịp lối suy nghĩ của Tư Lôi Táp.

“Không ai chiến đầu mà lại hi vọng thất bại.”

“A? Đúng là làm người ta không nắm bắt được.” Uy Nặc không nói chuyện phiếm với Tư Lôi Táp nữa, chủ động ngắt liên lạc.

“Lão sư, thầy gọi điện thoại xong chưa ạ? Tụi em bận sắp chết rồi đây!” Nhóm học trò hỗ trợ gào to.

“Đến đây.” Uy Nặc khế thở dài, học trò không có tổ chất, anh làm lão sư áp lực rất lớn a.....

Buổi huấn luyện của Hải Nhân Tư cùng Phân Định diễn ra khá thuận lợi, Phân Định tuy không có thực lực cao, nhưng chỉ cần có Ngốc Ngốc thú bên cạnh, tỷ lệ chiêu thức tổ hợp của Hải Nhân Tư và Khuê Đế thành công lên rất cao, điều này làm lão sư chỉ đạo cũng phải tấm tắc khen ngợi, thuận tiện nhắc tới thì, tên chiêu kết hợp kia là ‘Đại pháo kim cương’. [Song trọng kim cương đại pháo]

“Bạn thân, có muốn đi ăn tối chung không?” Hải Nhân Tư hợp tác với Khuê Đế khá lâu nên đã sớm quên chuyện Khuê Đế và La Tổ, vì thế lúc Khuê Đế xoa xoa bàn tay to, dùng âm thanh như muỗi hỏi: “Cậu ta..... cậu ta cũng đi hả?”, Hải Nhân Tư có chút sững sờ.

“Bạn thân! Không phải chứ? Cậu vẫn còn thích.....” Hải Nhân Tư có chút không nói nên lời, cậu nghĩ Khuê Đế lâu như vậy không liên lạc với La Tổ, hẳn là đã quên đi mối tình này.

Khue Đế lập tức gật gù, vì ngại ngừng, đầu cậu ta suýt chút nữa đã cúi thấp tới mức chạm vào lồng ngực. Hải Nhân Tư và Phân Định nhìn Khuê Đế như vậy, cảm thấy có chút khó xử, theo lương tâm thì Khuê Đế tuyệt đối là người tốt, nhưng vấn đề là La Tổ đã cự tuyệt thẳng thừng, nếu bọn họ dám an bài mấy bữa

tiệc linh tinh, La Tổ còn không giết bọn họ sao? ! Hơn nữa khế ước thú của bọn họ đều nằm trong tay La Tổ, nếu đắc tội thì bọn họ không dám nghĩ tới hậu quả đâu.

“Khụ khụ, bạn thân, không phải tội này không giúp, cậu không thấy hai người không phải không có duyên phận sao? Vì thế làm bạn bè được không? Nếu làm bạn bè mình nhất định ủng hộ.” Hải Nhân Tư cố dụ dỗ Khuê Đế, nhưng cậu không ngờ bộ dáng Khuê Đế dũng mãnh như thế nhưng nội tâm lại mong manh như thủy tinh.

“Yêm..... Yên thực sự không có hy vọng sao?” Bộ dáng Khuê Đế hết như sắp khóc tới nơi.

Hải Nhân Tư cảm thấy mình giống như một tên khốn khiếp vô cùng hung ác, lương tâm cứ như bị chém một dao, áy náy vô cùng.....

“Bạn thân, đừng khổ sở, mình không.... không phải.....” Hải Nhân Tư cùng từ, bên nào cũng là bạn, làm thế nào cũng không xong a! Làm người, không đúng, làm thú nhân sao khó tới vậy a!

Đương lúc Hải Nhân Tư cùng Phân Định không biết nên an ủi Khuê Đế thế nào thì màn hình ánh sáng trên tay Khuê Đế đột nhiên lóe sáng, bóng người xuất hiện làm trái tim Hải Nhân Tư cùng Phân Định suýt chút nữa đã ngừng đập, đây không phải..... đây không phải.....

“Ngày tốt tôi sẽ tới trường, nhớ tới đón tôi.” Trên màn hình là một người có mái tóc màu tro, đôi mắt cũng màu tro, diện mạo hoa lệ có phần kiêu ngạo làm người ta choáng váng, đặc biệt là nốt ruồi bên khóe mắt, phong tình tới mức làm người ta đắm chìm.

Ôn Tư Đặc Ôn Tư Đặc Ôn Tư Đặc Ôn Tư Đặc Ôn Tư Đặc, đại não Hải Nhân Tư cùng Phân Định đã hoàn toàn tê liệt.

“Không phải trận chung kết mới tới sao?” Khuê Đế tựa hồ không hề bị ảnh hưởng bởi sự hấp dẫn của Ôn Tư Đặc, cậu ta xoa xoa ót hỏi cộc lốc.

“Phim mới quay xong rồi, có chút nhàm chán, thế nào? Không chào đón tôi tới?” Ôn Tư Đặc hơi nheo mắt, tuy khóe môi đang mỉm cười nhưng lại làm người ta có cảm giác nguy hiểm.

“Không có!” Khuê Đế lập tức căng cứng nói, nếu không chiêu đãi anh họ đảng hoàn, cậu nhất định sẽ bị ba ba và phụ thân giết chết!

“Tốt lắm, vậy ngày một gặp.” Ôn Tư Đặc nói xong liền ngắt liên lạc, Khuê Đế bên này cũng lau mồ hôi lạnh, từ nhỏ cậu đã rất sợ người anh họ này, tuy người xung quanh đều thích ảnh, nhưng cậu luôn có cảm giác anh họ rất đáng sợ.

Hải Nhân Tư cùng Phân Định lúc này cũng hồi phục tinh thần, Hải Nhân Tư vừa tỉnh táo đã không ngừng lay bả vai Khuê Đế: “Cậu chính là phản đồ! Nói! Ôn Tư Đặc là gì của cậu? Sao cậu lại quen Ôn Tư Đặc! Còn nữa, biết người ta sao không chịu giới thiệu cho bọn này!”

Biểu tình Hải Nhân Tư vô cùng hung hãn, cứ như nếu Khuê Đế không chịu thẳng thắn thì biết tay. Khuê Đế cũng bị cậu dọa, ấp a ấp úng nói: “Bởi vì..... bởi vì đâu có ai hỏi yên, kỳ thực Ôn Tư Đặc là anh họ của yên.”

“Anh..... họ.....” Hải Nhân Tư nghe thấy đáp án ngoài ý muốn, nhất thời không thể tiêu hóa, bất quá cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Bạn thân, nếu cậu còn xem mình là anh em, vậy giới thiệu anh họ ỉn đi! Cậu đâu nỡ nhìn mình ngày nhớ đêm mong đúng không?”

“Yêm..... Yên không làm chủ được.” Khuê Đế có chút khó xử cào tóc.

Hải Nhân Tư nghe vậy khẽ nhú mày một chút, sau đó lập tức quay đầu lại nói với Phân Định: “Phân Định, mau gọi điện cho A Tổ, bảo cậu ta lập tức ra ngoài ăn cơm tối với tội mình.”

“Chính là.....”

“Không có chính là gì hết.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà.”

Hải Nhân Tư làm xong, ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn Khuê Đế: “Bạn thân, như vậy cậu nên giới thiệu anh họ ỳnh đi?”

“Yêm.... Yên sẽ cố hết sức.” Khuê Đế nghĩ tới La Tổ sẽ cùng ăn cơm với mình, gương mặt cậu ta lập tức đỏ bừng.

Phân Định lúc này cũng vừa gọi điện cho La Tổ xong, Phân Định nhìn Hải Nhân Tư đã hoàn toàn chìm vào ảo tưởng, thở dài, bọn họ bán đứng La Tổ như vậy, thực sự không có vấn đề gì sao?

35. Chương 35

La Tổ nhận được điện thoại của Phân Định, mặc dù có chút kỳ quái nhưng vẫn cùng Milan xuống căn tin 2, bất quá lúc nhìn thấy Khuê Đế, cậu có chút dăm chiêu liếc mắt về phía Hải Nhân Tư.

Hải Nhân Tư giật mình, bất quá liền cười ha ha nói: “Các cậu tới rồi, đây là bữa ăn chúc mừng nhóm chúng ta lọt vào vòng bán kết, đừng khách sáo, ăn nhiều một chút, Milan mời khách!”

Hải Nhân Tư vì chột dạ nên không dám nhìn về phía La Tổ, tuy lúc trước lừa La Tổ tới đây cậu ta đã ăn đủ gan hùm mật gấu, nhưng lúc đối phương thực sự ngồi trước mặt, Hải Nhân Tư đồng học không chút tiền đồ của chúng ta xanh mét mặt mày.

“Sao lại là mình?” Milan tức tối, đây đúng là nằm cũng trúng đạn.

“Vô nghĩa, nơi này chỉ có mình cậu có tiền, chẳng lẽ cậu nỡ để bọn nghèo này trả à?” Hải Nhân Tư không chút khách khí nói.

“Này.....” Milan quẫn, quả thực cậu không để ý chút tiền này, vì kim dẫn thú nhà cậu vốn là khế ước thú kiếm ra tiền, chính là cảm giác hoàn toàn không đúng a! Rõ ràng cậu bị gọi ra ngoài ăn cơm, vì cái gì người trả tiền lại biến thành cậu?

La Tổ bảo trì trầm mặc, vấn đề này trước giờ cậu không phát biểu ý kiến, bởi vì cái một hồi Milan nhất định sẽ ngoan ngoãn móc túi trả tiền, nói trắng ra là da mặt Milan không dày bằng Hải Nhân Tư a.

Khue Đế không biết phương thức ở chung của đám người này, vì thể thân là người hiền lành liền thành thật nói: “Yêm có thể mời khách, tiền sinh hoạt tháng này của yêm vẫn còn một ít.”

Hải Nhân Tư cùng Milan nghe vậy, không hện mà cùng cười phá lên, Hải Nhân Tư vừa cười vừa ôm lấy bả vai Khuê Đế nói: “Người anh em, không cần khách khí với tên này, cậu ta có kim dẫn thú, đừng cướp phần trả tiền, cậu ta rất hào phóng. Đúng không, Milan?”

“Cậu thắng.” Milan cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, nói đúng hơn là không có lần nào cậu không chịu thỏa chịu.

Tuy nói Milan có kim dẫn thú sẽ không lo tiền, nhưng mọi người rất tiết chế, không chọn mấy món đắt tiền, La Tổ vẫn chọn một phần salad và nước trái cây. Nhóm Hải Nhân Tư nhìn riết quen rồi, nhưng Khuê Đế lại không biết, bất quá cậu ta không có can đảm nói chuyện với La Tổ, vì thế chỉ có thể không ngừng xoa xoa bàn tay to của mình, gương mặt trường lên đỏ bừng.

“Bạn thân, cậu sao vậy? Bụng khó chịu à?” Không thể trách Hải Nhân Tư hiểu lầm, bộ dáng của Khuê Đế hiện tại thực sự giống hệt người bị táo bón.

“Không phải..... yêm..... yêm.....” Khuê Đế yêm hết nửa ngày, cuối cùng phát hiện ánh mắt mọi người, đặc biệt là La Tổ đều dồn lên người mình, chàng ngốc luống cuống tay chân bưng đĩa thịt của mình đặt trước mặt La Tổ, lớn giọng gào lên: “Yêm cho cậu thịt!”

Giờ phút này cả căn tin chìm trong yên tĩnh, vô số ánh mắt tập trung về phía Khuê Đế, sau đó chuyển qua nhóm bạn xung quanh. Hải Nhân tư, Phân Định cùng Milan đều ước lúc này có cái lỗ để mình chui xuống, chỉ có mình La Tổ vẫn bình tĩnh như thường.

Khue Đế nói xong câu đó, đầu cũng sắp bốc hơi nước, La Tổ nhìn đĩa thịt trước mặt, lại nhìn thoát qua biểu tình luống cuống của chàng ngốc, chỉ có thể thở dài: “Cám ơn.”

“Không không không không khách khí.” Khuê Đế vẫn còn chìm trong trạng thái choáng váng, vì thế lắp bắp nói.

Tiếp đó bữa ăn có chút kì lạ, vì ngay cả tên ngọc cũng nhìn ra trên người Khuê Đế đang bập bùng mở bong bóng hồng phấn, Milan không biết mục đích của Hải Nhân Tư gọi La Tổ ra là gì, vì thế không hề lên tiến, còn Hải Nhân Tư và Phân Định thì đang chột dạ nên đầu dăm nhiều lời, sợ lộ ra chuyện bọn họ bán đứng La Tổ. Về phần La Tổ, cậu vốn là người ít nói, nhất là lúc ăn cơm, vì thế trên bàn cơm chỉ còn tiếng cười ngây ngô của Khuê Đế.

La Tổ cho dù trì hoãn cỡ nào cũng cảm giác được có chút không thích hợp, bất quá cậu không nói gì, thẳng tới khi bữa cơm chấm dứt, mọi người chuẩn bị giải tán, Hải Nhân Tư cùng Phân Định chuẩn bị thở phào một hơi, thì chàng thành thật Khuê Đế đột nhiên mở miệng: “Hải Nhân Tư, cái kia..... hôm nay cảm ơn cậu, yêm thực vui, yêm nhất định sẽ thuyết phục anh họ tới gặp các cậu.”

Hải Nhân Tư vừa thấy Khuê Đế mở miệng đã biết hỏng bét rồi, nhưng cậu không ngờ lại thắm tới mức này, anh chàng này phải thành thật tới mức nào mới chịu a! Thực sự là hại chết người rồi!

“Anh họ?” La Tổ nhú mày, cậu vừa nãy không lên tiếng vì cậu biết bọn Hải Nhân Tư không có khả năng hại mình, nên cậu mới nhắm một con mắt mở một con mắt.

“Không có anh họ, làm gì có anh họ nào chứ, ần nhất định là bạn thân nghe lầm rồi.” Hải Nhân Tư cố gắng cứu chữa câu nói của Khuê Đế để tránh một kiếp nạn.

“Đúng vậy, Khuê Đế nói bằng mà, lão sư chỉ đạo có đưa bọn mình một bản phân tích.” Phân Định lần đầu tiên nói dối, âm thanh không khác chi muỗi kêu.[anh họ tiếng hán là biểu ca- còn bản là bản biểu, vì dịch ra Việt nên nó k còn trùng vắn >_

“Không phải a, yêm quả thực nói là anh họ, không phải cậu muốn gặp anh họ Ôn Tư Đặc của yêm sao? Hải Nhân Tư không phải lúc nãy cậu nói cậu ngày nhớ đêm mong anh họ yêm sao.” Chàng thành thật Khuê Đế không hiểu gì cả, cào cào đầu nói.

Hải Nhân Tư cùng Phân Định nghe Khuê Đế nói vậy, thiếu chút nữa đã quỳ xuống xin lỗi La Tổ, Hải Nhân Tư đau đớn chỉ vào mặt Khuê Đế kêu rên: “Bạn thân a, mình với cậu rốt cuộc có thâm thù đại hận gì, cậu phải phản bội mình như vậy!”

Khue Đế bị Hải Nhân Tư chỉ trích, có chút kích động hô: “Yêm, yêm không phản bội a, lời này không thể nói lung tung!”

Hải Nhân Tư nghe vậy lại rưng rưng nước mắt, tục ngữ nói không sai, đối thủ là lang cũng không sợ, chỉ sợ có đồng đội là heo a! Sao cậu nhất thời để quỷ ám thế này?

La Tổ lúc này đã biết hết chân tướng, hiếm có khi mỉm cười nói: “Anh họ? Ôn Tư Đặc? Vì thế hai người bảo tôi đi ăn cơm để yêu cầu Khuê Đế giới thiệu tình nhân trong mộng?”

Hải Nhân Tư nhìn nụ cười lạ lẫm ngày thường không bao giờ xuất hiện trên mặt La Tổ, nhất thời nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run rẩy nói: “Bạn thân, cậu đừng cười được không? Thực làm người ta hoảng sợ.” Hải Nhân Tư đột nhiên cảm thấy bình thường La Tổ luôn nghiêm mặt quả là quyết định chính xác.

Phân Định cũng sắp khóc tới nơi, cậu ôm Ngốc Ngốc thú, cúi đầu liều mạng giải thích: “Thật xin lỗi, tụi mình không phải cố ý, tụi mình chỉ là rất muốn gặp Ôn Tư Đặc, cậu tha lỗi cho tụi mình đi!”

“.....” La Tổ suy nghĩ, trong lòng bằng hữu cậu rốt cuộc có hình tượng gì.

Milan từ đầu tới giờ vẫn bảo trì tư thế xem kịch vui, áp dụng nguyên tắc người có hại thì mình có lợi tới cảnh giới cao nhất.

Khue Đế lúc này cũng nhận ra hình như mình đã nói sai gì đó, cậu áy náy cúi thấp đầu: “Hải Nhân Tư, thật có lỗi, yêm..... yêm là thô nhân, yêm không biết nói thế nào.”

“Đủ rồi, bạn thân, xin cậu đừng mở miệng nữa!” Hải Nhân Tư đau đớn, sao cậu lại đàm điều kiện với một người thành thật như Khuê Đế a?

Ngoài dự kiến của mọi người, La Tổ cũng không truy cứu mà cứ như không có việc gì trở về ký túc xá, điều này làm Hải Nhân Tư và Phân Định thở phào một hơi, nhưng lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Chính là đêm đó, Hải Nhân Tư mới biết thế nào là trả thù, bởi vì bắt đầu từ hôm nay tới tận tuần sau, cậu phải tắm cho A Phần, chua xót trong đó người ngoài không thể nào hiểu nổi. Đáng nói tới nhất là, Phân Định tuy cũng bị xử phạt như vậy, nhưng Tiểu Ngốc quả thực rất ngoan ngoãn nên lúc tắm cho bé rất thoải mái, điều này làm Hải Nhân Tư suy nghĩ buồn bực tới phát điên.

Chuyện này nói cho chúng ta biết, trọng sắc khinh bạn là không được! Mặc khác xử phạt thủ phạm và tông phạm cũng là một vấn đề rất đáng suy nghĩ.

Sau khi Hải Nhân Tư cùng Phân Định tiến vào vòng bán kết, công tác của La Tổ giảm bớt không ít, nghỉ ngơi vài ngày cơ thể cậu đã khôi phục, có thể tiếp tục tới bệnh xá, nhưng bệnh xá lại được thông báo có thể nghỉ, lí do là những trận đấu kế tiếp sẽ có bác sĩ chuyên nghiệp tiếp nhận công việc của bọn họ.

Uy Nặc đương nhiên ước gì mình được nghỉ, dù sao thì làm nhiều hay ít cũng nhận một mức lương, anh đâu có hứng làm không công chứ. La Tổ tuy không có suy nghĩ như Uy Nặc nhưng nếu được nghỉ, cậu có thể tới xem trận đấu của Hải Nhân Tư và Phân Định, hơn nữa cậu cũng có nhiều thời gian để tới rừng rậm nhân tạo tiến hóa nhiều kẻ ước thú hơn.

Vài ngày sau, tin tức Ôn Tư Đặc tới làm toàn bộ trưởng học nhón nháo, là người biết rõ tin tức nhất, mấy ngày nay Hải Nhân Tư đi đường luôn thẳng lưng, cậu không quên chuyện ngày đó Khuê Đế đã hứa, vì thế mấy hôm nay cậu cứ chạy tới thúc giục, sợ chuyện này thất bại.

May mà người thành thật tuy không biết nói dối, nhưng năng lực làm việc tuyệt đối có thể tin tưởng, vì thế Hải Nhân Tư cùng Phân Định sắp có cơ hội gặp mặt Ôn Tư Đặc, bọn họ cũng còn chút tình nghĩa, không quên La Tổ và Milan, lôi kéo hai người họ cùng đi.

Địa điểm gặp mặt là một phòng VIP ở nhà ăn quân bộ, đây không phải lần đầu La Tổ tới nơi này, hai lần trước đều lưu lại ấn tượng không tốt, bất quá có vài điểm La Tổ không thể không thừa nhận, nơi này cách âm rất hiệu quả, đối với người nổi tiếng như Ôn Tư Đặc, nơi này quả thực là lựa chọn an toàn nhất.

“Thật xin lỗi, yêm tới muộn.” Khuê Đế vừa vào phòng liền thấy La Tổ, làn da ngăm đen của cậu có chút phỉếm hồng, nói chuyện cũng bắt đầu ấp úng.

“Ha ha.” Ôn Tư Đặc đi phía sau Khuê Đế phát hiện đứa em họ khác thường, anh nhìn theo ánh nhìn của Khuê Đế, lúc thấy La Tổ, con người xám tro hơi híp lại, bất quá không nói gì mà trực tiếp bước vào phòng.

La Tổ tưởng bọn Hải Nhân Tư nhìn thấy Ôn Tư Đặc sẽ kích động tới mức quên hết mọi thứ, lập tức nhào tới xin chữ ký, kết quả cậu phát hiện mình sai rồi, vì cả bọn Hải Nhân Tư đều cứng đờ, không thể tin mà nhìn Ôn Tư Đặc, cứ như không tin người trước mắt chính là Ôn Tư Đặc hàng thật giá thật.

Phân Định: “Mình có cảm giác đang nằm mơ.”

Milan: “Mình cũng có cảm giác đang nằm mơ.”

Hải Nhân Tư: “Mình đang chìm trong giấc mơ không muốn tỉnh lại nữa.”

La Tổ sớm đã dự đoán được bọn Hải Nhân Tư thấy thần tượng nhất định sẽ thất lễ, nhưng không ngờ lại tới mức này, Ôn Tư Đặc lại không cảm thấy kỳ quái, cậu ta dường như đã quen với trường hợp này.

Là ngôi sao điện ảnh, Ôn Tư Đặc chủ động chào hỏi: “Chào mọi người, tôi là Ôn Tư Đặc, vì Khuê Đế nói vài người bằng hữu rất quan trọng của nó muốn gặp tôi, nên tôi tới đây.”

Lời nói thực giản dị, không hề có sự cao ngạo của ngôi sao nổi tiếng, có thể nói nó không hề phù hợp với diện mạo hoa lệ kiêu ngạo của cậu, sự tương phản này làm bọn Hải Nhân Tư có chút giật mình.

“Ôn Tư Đặc đại nhân..... thực thân thiết.” Đây là suy nghĩ của Phân Định đơn thuần.

“Có cảm giác như gió xuân vậy.” Đây là suy nghĩ của Milan mê gái.

“Ôn Tư Đặc đại nhân, có thể chụp một tấm hình không?” Đây là Hải Nhân Tư đang tranh thủ kiếm phúc lợi.

“Được a.” Ôn Tư Đặc mỉm cười, diện mạo của anh vốn đã cực kỳ hoa lệ, mỉm cười lại càng làm bọn Hải Nhân Tư mất hồn, quả nhiên xem trên phim cùng người thật rất khác biệt!

Trải qua một trận luống cuống tay chân, Ôn Tư Đặc cùng mọi người chụp ảnh, anh hành động theo đúng tiêu chuẩn của ngôi sao, từ đầu tới đuôi luôn bảo trì nụ cười, không hề lộ ra biểu tình mất kiên nhẫn, La Tổ cũng chụp hình với Ôn Tư Đặc, thời điểm này không nên cự tuyệt, phải nhất trí với mọi người.

Bởi vì không phải giờ cơm nên mọi người không gọi cơm, chỉ gọi chút điểm tâm ngọt, sau khi chụp ảnh xong, Hải Nhân Tư cùng bọn Phân Dịch ít nhiều gì cũng lấy lại chút tinh thần, không còn luống cuống tay chân như lúc đầu.

“Cái kia..... Ôn Tư Đặc đại nhân, có thể hỏi một chuyện được không? Vì sao ngài lại tham gia lĩnh vực phim điện ảnh?” Phân Dịch tò mò hỏi.

“Ngu ngốc! Cậu hỏi gì vậy!” Hải Nhân Tư hung hăng quát Phân Dịch, mặc dù cậu cũng rất muốn biết đáp án bất quá mới lần đầu tiên gặp mặt đã hỏi vậy rất mất lễ phép.

“Không sao, dù sao cũng không phải bí mật.” Ôn Tư Đặc nhấp một ngụm cà phê, nhẹ nhàng hạ mi mắt nói: “Kỳ thực tôi có một người anh trai, anh ấy là giống đực, vì mấy năm trước đi đánh giặc nên bất hạnh chết ở trận tuyến.”

“A..... thật xin lỗi.” Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch không ngừng giải thích, bọn họ đúng là ngu xuẩn, làm Ôn Tư Đặc nhớ lại quá khứ đau thương.

“Đừng để ý, chuyện đã qua rất lâu rồi, tôi không còn buồn nữa.” Ôn Tư Đặc nói tiếp: “Anh tôi trước lúc chết có một nguyện vọng, anh ấy hi vọng được thấy cơ thể giống cái một lần. Lúc tôi biết chuyện này anh ấy đã sớm qua đời, là phụ thân nói lại cho tôi biết, tôi nghe xong cảm thấy rất đau xót, bởi vì giống cái rất thừa thớt nên trên thế giới này có biết bao nhiêu giống đực không có cơ hội tiếp xúc với giống cái, tựa như anh trai đáng thương của tôi vậy, bọn họ chiến đấu oanh liệt trên tiền tuyến vì liên minh, kết quả ngay cả một tâm nguyện nhỏ nhoi như vậy cũng không thể thực hiện, thực bị ai, đúng không?”

“Vì thế tôi nghĩ..... nếu cần một người đứng ra, như vậy tôi không ngại từ bỏ kiêu ngạo của giống cái, tôi cũng không cảm thấy công việc của mình có gì không tốt, có lẽ có người không hiểu, nhưng ít ra thế giới này không còn giống đực phải chết đi trong tiếc nuối như anh trai tôi, như vậy là đủ rồi.” Ôn Tư Đặc cười nói.

“Ô ô ô

Ôn Tư Đặc đại nhân, ngài.... ngài thực vĩ đại.....” Phân Dịch đã khóc nức.

Milan cùng Hải Nhân Tư cũng không tốt hơn bao nhiêu, tuy không khoa trương như Phân Dịch nhưng hốc mắt cũng đỏ ửng, nếu nói vừa nãy bọn họ chỉ xem Ôn Tư Đặc là ngôi sao bình thường thì giờ phút này, Ôn Tư Đặc đã trở thành thần tượng tôn quý nhất trong lòng họ!

Tuy vẫn cảm thấy có chút gì đó kỳ quái, bất quá La Tổ cũng bội phục giống cái trước mắt, không phải người nào có địa vị cao cũng có dũng khí hi sinh như vậy, Ôn Tư Đặc thực sự xứng đáng nhận được sự yêu thích của tất cả các thú nhân giống đực, bởi vì cho dù là cậu, chỉ sợ cũng không làm được như Ôn Tư Đặc.

“Cái kia, yem không biết có nên nói hay không.....” Khuê Đế thấy tất cả mọi người đều chìm đắm trong câu chuyện bi thương của anh họ, cậu rối rắm chà chà bàn tay: “Yem nhớ..... anh họ hình như là con độc nhất trong nhà, anh ấy không có anh trai.”

Im lặng, im lặng tuyệt đối, đám Hải Nhân Tư vốn đang đắm chìm trong câu chuyện bi thương có chút ị ạch, chẳng ngờ Khuê Đế mới nói gì ấy nhỉ? Ôn Tư Đặc đại nhân không có anh trai? Sao có thể a! Ôn Tư Đặc đại nhân thiện lương như vậy sao lừa bọn họ chứ, chính là Khuê Đế là người thành thật, cậu ta căn bản không biết nói dối, chẳng lẽ là thật.....?

“.....” La Tổ cũng có chút trầm mặc, khó trách lúc nãy cậu cứ có cảm giác kỳ quái, lúc Ôn Tư Đặc kể chuyện, ánh mắt không có chút bi thương nào, tuy sự tình đã qua khá lâu, nhưng chỉ cần là con người, lúc

nhớ lại quá khứ ít nhiều gì cũng phải có cảm xúc.

“Ôn Tư Đặc đại nhân, chẳng lẽ câu chuyện vừa nãy đều là gạt người?” Phân Định nhỏ giọng hỏi.

“Ai biết được, nếu cậu tin thì nó là thật, nếu không tin thì nó là giả.” Ôn Tư Đặc uống hết ngụm cà phê cuối cùng, sau đó anh đứng dậy, mỉm cười nói: “Thời gian không còn sớm, tôi có việc, lần sau gặp lại.”

“.....” Nhóm Hải Nhân Tư ngơ ngác nhìn nụ cười tươi rói trên mặt Ôn Tư Đặc, lúc này bọn họ mới phát hiện, tính tình Ôn Tư Đặc thoát nhìn rất thân thiết, giản dị, nhưng bọn họ trò chuyện lâu như vậy mà ngay cả chút chuyện nhỏ nhất của đối phương cũng không biết, cứ như..... từ đầu đến giờ bọn họ đều bị đối phương nắm mũi kéo đi.

Khuê Đế ly khai cùng Ôn Tư Đặc, tuy cậu ta rất muốn ở lại nói chuyện với La Tổ một chút, nhưng lúc nhìn thấy nụ cười ôn nhu của anh họ, cậu giật mình, bật người ngoằn ngoèo theo anh rời đi.

Lúc ra tới vườn trường, Ôn Tư Đặc làm vài biện pháp cải trang đơn giản, anh không có hứng thú bị người ta vây quanh, lúc đi ngang qua bể phun nước, Ôn Tư Đặc đột nhiên mở miệng: “Em thích người kia?”

Ôn Tư Đặc không nói rõ là ai, nhưng đại não Khuê Đế đã đông cứng lại, chàng trai thành thật lúng túng không ngừng xoa xoa bàn tay to để che dấu sự quần bách của mình: “Yêm..... yên.....”

“Không cần nói, anh hiểu.” Ôn Tư Đặc dùng ngón tay quần sợi tóc xám thành lọn, đây là động tác anh thường làm lúc đang tập trung suy nghĩ, một lát sau, anh lại mở miệng: “Từ bỏ đi.”

“Tại sao chứ?” Khuê Đế có chút nóng nảy.

“Bởi vì em không có hi vọng.” Ôn Tư Đặc đối với người thân của mình, từ trước tới nay luôn nói thật: “Chỉ cần liếc mắt một cái anh đã biết, cậu ta cùng loại như anh.”

“Yêm..... yên không hiểu.” Đầu Khuê Đế đã sắp loạn thành một đoàn: “Yêm không biết anh họ là dạng người gì, yên cũng không biết cậu ta ra sao, yên chỉ biết, yên sẽ không từ bỏ đâu!”

Ôn Tư Đặc nhìn ánh mắt kiên định của Khuê Đế, khóe môi cong lên có chút bất đắc dĩ: “Tùy em, tôi chỉ khuyên em một điều, nếu cậu ta đã nói cự tuyệt thì em nên từ bỏ đi, đừng tiếp tục.”

Khuê Đế nghe vậy, cơ thể khổng lồ như ngọn núi nhỏ hoàn toàn cứng đờ, cậu hình như..... đã bị cự tuyệt một lần rồi.

< align="center" style="margin-bottom:10px;">

36. Chương 36

Từ lúc gặp mặt Ôn Tư Đặc, nhóm ba người Hải Nhân Tư ngày nào cũng nhét ảnh chụp chung vào túi áo, theo lời Hải Nhân Tư, nếu đặt tấm hình ở vị trí gần trái tim nhất, nó sẽ mang đến may mắn trong trận đấu, bất quá La Tổ cảm thấy người này chỉ muốn thỉnh thoảng lấy ra xem cho đã mắt mà thôi.

Bọn Hải Nhân Tư cũng không nói chuyện gặp Ôn Tư Đặc cho người khác biết, thứ nhất bọn họ sợ mang rắc rối tới cho Khuê Đế, thứ hai Hải Nhân Tư nghĩ vinh quang này chỉ có bọn họ được là đủ rồi, không cần thêm mấy tên nhóc may mắn nữa.

Phân Định cùng Milan răm rắp nghe theo, từ khi gặp được Ôn Tư Đặc, hai người ngày cứ xem Hải Nhân Tư là Thiên Lôi sai đâu đánh đó, tuy trước kia cậu ta cũng đóng vai đại ca rồi, bất quá gần đây địa vị lại lên như điều gặp gió, bất quá trong phòng này, người có địa vị cao nhất vẫn là La Tổ, ai bảo cậu là đường viên của bốn tiểu thú cơ chứ? Hải Nhân Tư cùng bọn Phân Định nào dám đắc tội vị tổ tông này.

Đội Hải Nhân Tư và Phân Định sẽ thi vào buổi chiều trong tuần này, La Tổ đã hết việc ở bệnh xá nên có thể đi xem trận đấu với Milan.

“Cậu nói..... Tiểu Ngốc nhà mình có năng lực may mắn sao?” Trước lúc thi đấu, Phân Định biết được năng lực của kẻ ước thú nhà mình, không khỏi kinh hô.

“Đúng vậy, vì thế lúc thi đấu, nếu gặp đối thủ quá mạnh, cứ dựa vào Tiểu Ngốc.” La Tổ không quên nói chuyện này cho bọn Phân Dịch, thân là bạn bè, La Tổ đương nhiên hi vọng Hải Nhân Tư và Phân Dịch thắng trận.

“Này..... này cũng khó tin quá đi.” Phân Dịch cúi đầu nhìn Ngốc Ngốc thú đang đại ra trong lòng mình, cậu còn tưởng năng lực của bé là ngăn người chứ, nghĩ kỹ lại thì từ khi có Tiểu Ngốc, vận may của cậu quả thực tốt hơn hẳn.

“Bạn thân, thực giỏi a! Trận đấu chiều nay phải dựa vào cậu rồi!” Hải Nhân Tư tuy không rõ tình huống lắm, nhưng cậu biết Phân Dịch rất lo lắng về trận đấu hôm nay, nếu La Tổ nói năng lực của Tiểu Ngốc là vận may, cậu đương nhiên phải nhân cơ hội này cổ vũ Phân Dịch.

“Năng lực cụ thể mình vẫn đang nghiên cứu, nếu có phát hiện mới sẽ báo cho các cậu.” La Tổ nhìn đồng hồ, thần nhiên nói: “Thời gian không còn sớm, hai cậu đi trước đi.”

“Biết rồi, bạn thân, ơn này không lời nào cảm tạ hết! Lần này nếu thắng trận, nhất định phải bảo Milan mời chúng ta một bữa no!” Hải Nhân Tư hào phóng nói.

“Sao lại là mình? !” Milan bị phần, quả thực cậu chính là chứng minh chân thật nhất cho câu nói nằm cũng trúng đạn.

Chỉ tiếc Milan kêu rên thế nào cũng không có ai thèm để ý, Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch đã chạy đi trước, bọn họ là tuyển thủ phải tới sân đấu sớm hơn người xem, lão sư chỉ đạo sẽ bố trí một ít chiến thuật và kế sách.

La Tổ cùng Milan canh trước giờ thi khoảng 30p mới bắt đầu đi, Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch đứng ở sân 7, bởi vì không phải đội đứng đầu nên người xem ở sân này cũng không nhiều.

“Thực trùng hợp, cứ nhiên lại gặp các cậu.” Giọng nói ôn hòa vang lên bên tai La Tổ và Milan, làm người ta có cảm giác như đang đắm mình trong cơn gió xuân tươi mát, Ôn Tư Đặc đứng sau lưng hai người, đội nón lưỡi trai che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, bất quá vì đứng rất gần nên hai người vẫn nhận ra.

“Ôn Tư.....” Milan nhìn không được muốn hét lên, bất quá La Tổ nhanh tay lẹ mắt bịt miệng cậu lại, thời điểm này nếu để mọi người biết Ôn Tư Đặc đang ở sát bên cạnh nhất định sẽ rối loạn.

“Phản ứng không tồi, cảm ơn.” Ôn Tư Đặc kéo thấp vành nón, mỉm cười với La Tổ.

La Tổ không có nhiều biểu tình lắm, chỉ chậm rãi gật đầu theo lễ với anh, sau đó chậm rãi thả bàn tay đang bịt miệng Milan.

Milan lúc này cũng nhận ra mình mới luống cuống, vì trước mắt là thần tượng nên Milan có chút luống cuống: “Thực xin lỗi, mình mình.... quá kích động.”

“Không sao, chuyện bình thường mà.” Ngữ khí dịu dàng, Ôn Tư Đặc rút tay vào túi tiền, dùng ánh mắt chỉ một vị trí khá ít người: “Chỗ đó thế nào?”

“Đương đương đương.... nhiên có thể.....” Milan vẫn còn lắp bắp, La Tổ khẽ nhún mi: “Sao anh lại ở đây?”

“Sao? Xem em họ thi đấu cũng cần lí do sao?” Ôn Tư Đặc cười như chuyện đương nhiên.

“Không phải làm giáo khảo sao?”

“Trận chung kết mới thi, vòng bán kết không cần giám khảo, chỉ cần trọng tài.” Ôn Tư Đặc trả lời một mạch suông sẻ.

La Tổ biết hỏi không được gì, vì thế cùng Milan và Ôn Tư Đặc đi tới chỗ ít người bên kia. Vòng bán kết cũng tiến hành đồng loạt nên phần lớn mọi người đều tới xem trận đấu của các đội hạt giống, vì thế lúc đội mạnh nhất học viện Kim Bài diễn ra, không ít tuyển thủ chạy tới quan sát phạm vi công kích của tiếng ca mỹ nhân ngư.

“Cám ơn các vị đồng học đã tới xem trận đấu ở sân 7, trận đấu đầu tiên của buổi chiều, cả hai đội đều tới từ học viện Thú Hoàng, bây giờ tôi xin giới thiệu thành viên của hai đội.” Theo lời giới thiệu của người chủ

trì, bầu không khí trong sân cũng náo nhiệt hơn, lực chú ý của La Tổ và Ôn Tư Đặc cũng dồn vào sân đấu, không nói nữa.

“Đội đỏ là đội Đại Pháo Kim Cương, thành viên đều là khế thú, tên của bọn họ lần lượt là Hải Nhân Tư, Khuê Đế cùng cậu nhóc may mắn Phân Dịch, đúng vậy! Các bạn không nghe nhầm! Tôi tin có không ít người đã nghe tới danh tiếng của cậu nhóc may mắn Phân Dịch, rõ ràng thực lực không mạnh, nhưng trong giải cá nhân đã giành thắng lợi trong rất nhiều trận đấu, vì thế hãy hi vọng đội Đại Pháo Kim Cương sẽ cho chúng ta xem những biểu hiện kinh người trong cuộc thi này!”

Lời người chủ trì vừa chấm dứt, La Tổ cùng Ôn Tư Đặc đều lâm vào trầm mặc, về phần Milan thì cậu ta vẫn còn đang chìm trong sự thật, Ôn Tư Đặc đang cùng bọn họ xem thi đấu.

“Tôi không biết..... đội bọn Khuê Đế lấy tên là Đại Pháo Kim Cương.” Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, Ôn Tư Đặc rốt cuộc cũng phát biểu ý kiến của mình.

“.....” La Tổ cũng lâm vào trầm mặc, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy cái tên này, cậu không muốn phát biểu ý kiến nhưng đáng tiếc Ôn Tư Đặc không chịu buông tha: “Sao cậu không ngăn cản bọn nó?”

“Bởi vì bọn họ đâu có hỏi ý tôi.” La Tổ đáp.

“Hóa ra là vậy.” Ôn Tư Đặc một lần nữa tập trung vào sân đấu, không nói thêm gì nữa.

Đối thủ của bọn Hải Nhân Tư cũng là học trò của học viện khế thú, phân biệt là Hắc Cầu thú, La Mật Khâu và Liệt Hùng, lúc bắt đầu trận đấu mọi người vẫn chưa bắt đầu hợp thể, bởi vì thời gian hợp thể có hạn chế, nên lúc đầu bọn họ thường vật lộn thử sức nhau trước. Lúc này Phân Dịch vẫn ôn Ngốc Ngốc thú tránh trong góc, kỳ lạ là đối thủ căn bản không nghĩ tới cậu nên cậu tránh được một kiếp.

Đối phương thử không bao lâu thì bắt đầu hợp thể, thân thể sau khi hợp thể sẽ biến thành bộ dạng khế ước thú, sức mạnh gia tăng mấy lần, đồng thời còn có một ít năng lực đặc biệt của khế ước thú, Hải Nhân Tư và Khuê Đế vẫn chưa hợp thể, tuy tình thế khá bất lợi cho bọn họ, nhưng bọn họ thà chết không hợp thể, mặc dù lão sư chỉ đạo đứng dưới sân đã bắt đầu rít gào nhưng bọn họ vẫn còn chút do dự.

“Hợp thể cho tôi! Dùng đại pháo! Có nghe không? Dùng đại pháo cho tôi!” Lão sư chỉ đạo hận không thể tự mình ra tay, biết sao được, ông cũng không phải tuyển thủ, chỉ có thể đứng ngoài vòng mà nhe răng trợn mắt.

Milan lúc này cũng nhận ra tình thế đang rất trần trụi, là bạn bè, cậu cũng nghĩa khí hét lớn: “Hải Nhân Tư! Khuê Đế! Phân Dịch! Cố lên! Đội đỏ cố lên!”

Milan hét lớn làm không ít ánh mắt tập trung về phía này, ngay cả Hải Nhân Tư và Khuê Đế trên sân cũng nhìn lên, may mà Ôn Tư Đặc cải trang không tồi vì thế không ai nhận ra, tất cả mọi người chỉ tò mò nhìn thoáng qua rồi thôi, chỉ có hai người trên sân lại lâm vào trầm mặc.

“Hải Nhân Tư, làm sao bây giờ, A Tổ ở đó, yêm..... yêm không muốn hợp thể.” Bình thường đã ngại bây giờ còn kinh hơn, Khuê Đế tuy muốn thắng, nhưng cậu lại càng không muốn mất mặt với người trong lòng.

“Sợ cái gì, bạn thân của mình chuyên nghiên cứu khế ước thú, hình thái của cậu nói không chừng cậu ta đã sớm xem qua hơn 800 lần, hợp thể đi, không thì chúng ta thua chắc rồi.” Hải Nhân Tư bắt chặp hô lớn.

“Chính là anh họ yêm cũng ở đó.....” Khuê Đế bày ra bộ dáng khóc không ra nước mắt, người ta nhận không ra anh họ lúc hóa trang, nhưng cậu ngày nào cũng ở bên cạnh anh, còn không nhận ra sao?

“Cái gì? !” Vì thế lúc này ngay cả Hải Nhân Tư cũng do dự, hai người vất vả tránh né đòn công kích của đối thủ, tình huống vô cùng nguy hiểm, đột nhiên Hải Nhân Tư nhớ ra lời La Tổ nói ban sáng.

“Bạn thân, chạy lại dựa vào Ngốc Ngốc thú của Phân Dịch, mau!” Hải Nhân Tư vừa nói vừa xông về phía Phân Dịch.

Phân Dịch thấy Hải Nhân Tư mang bộ mặt hung thần ác sát lao tới, dây thần kinh đang sợ hãi nhất thời đứt đoạn, Phân Dịch hoảng sợ ôm Ngốc Ngốc thú, theo phản xạ có điều kiện bắt đầu chạy trốn.

“Chết tiệt! Phân Dịch! Mau dừng lại cho lão tử, cậu chạy cái gì hả!” Hải Nhân Tư thấy Phân Dịch chạy, nhất thời luống cuống, nếu không thể dựa vào Ngốc Ngốc thú, cậu cùng Khuê Đế sẽ không chống đỡ nổi!

“Khuê Đế, bọc bên hông, mau!” Hải Nhân Tư trong đầu bây giờ chỉ có suy nghĩ phải có +100 may mắn mới thắng được, vì thế liều mạng rống lên.

“Yêm..... yêm đuổi theo ngay!” Trong trận đấu Khuê Đế luôn phục tục mệnh mệnh tuyệt đối.

Vì thế trên sân đấu xảy ra một màn làm người ta trợn mắt há hốc, vốn là hai đội mỗi bên 3 người, nhưng vì nội bộ xảy ra tranh chấp nên hai tuyển thủ cường tráng bắt đầu truy đuổi tuyển thủ gầy yếu, tuyển thủ gầy yếu còn lộ ra vẻ mặt sợ hãi làm người ta đau lòng không thôi, mà sau lưng cậu là hai tuyển thủ cường tráng mang bộ mặt hung thần ác sát, đặc biệt là tuyển thủ tóc đỏ, biểu tình hết như nếu túm được đối phương sẽ lập tức xé nhỏ cậu ta ra.

Trò khôi hài này làm đội đối thủ đang công kích đều ngân ngẩn, không riêng gì họ, ngay cả người chủ trì và khán giả cũng cảm thấy thật vô vẩn.

“Cậu dạy bọn họ à?” Ôn Tư Đặc có chút buồn cười hỏi La Tổ, anh vốn chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, nhưng không ngờ đối phương lại im lặng.

“Thật là cậu chỉ?” Ôn Tư Đặc có chút kinh ngạc.

“Tôi đã đánh giá quá cao chỉ số thông minh của họ.” La Tổ bắt đầu kiểm điểm, có lẽ cậu không nên nói chuyện Tiểu Ngốc có thể gia tăng may mắn cho bọn Hải Nhân Tư.

Ngay lúc Ôn Tư Đặc và La Tổ nói chuyện phiếm, trên sân đấu đã xảy ra một loạt biến hóa kinh người, đối thủ của nhóm Hải Nhân Tư không có khả năng cứ ngăn người một chỗ, vì thế chỉ run sợ một lát liền bật người bắt đầu vây đánh nhóm Hải Nhân Tư. Chính là Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế quyết tâm phải bắt cho được Phân Dịch, phải nói là muốn dựa Ngốc Ngốc thú, mà Phân Dịch cũng quyết tâm bỏ trốn, vì thế tốc độ cả ba đều rất nhanh. Cho nên đối thủ của bọn họ phải dồn hết sức lực mới mong đuổi kịp, nhưng quyết định này lại là một sai lầm, một đội viên trong nhóm vì truy đuổi sát sao, kết quả xui xẻo vấp té ụp mặt xuống đất.

Hai đội viên khác thấy vậy, không chạy lại đỡ mà tiếp tục truy bọn Hải Nhân Tư, mãi tới khi thấy đội viên bị ngã sao mãi không ngồi dậy, bọn họ mới nhận ra có điểm không đúng, một người dừng lại nâng đội viên kia lên, lúc gương mặt đội viên bị ngã được lật lên, mọi người, tính cả người chủ trì đều lâm vào trầm mặc.

Rốt cuộc đã ngã thế nào a? Làm thế nào mà cả gương mặt bị lõm vào như vậy? Sân thi đấu quả thực cứng đến vậy sao? Người chủ trì thực sự muốn phun tào, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn xuống, thời điểm người ta bị ngã mà phun tào có chút không phúc hậu.

Bất đồng với mọi người đang trầm mặc, Hải Nhân Tư quả thực sững như diên, cậu gào to: “Khuê Đế, tiếp tục bọc sườn Ngốc Ngốc thú, bạn thân nói rất đúng, may mắn +100 rất tuyệt! Xông lên!”

“Yêm đã biết!” Khuê Đế lớn giọng trả lời, nhưng còn chưa kịp chạy đã phát hiện Hải Nhân Tư cũng ngã ụp xuống.

“Hải Nhân Tư! ! !” Khuê Đế quên mất lời Hải Nhân Tư vừa dặn, quay lại muốn đỡ cậu dậy, kết quả dưới chân trượt một cái, thân hình như tòa núi nhỏ cũng ngã lăn quay trên mặt đất.

Hai tuyển thủ đội kia thấy vậy, nghĩ đây là cơ hội tốt, vì thế vội vàng phóng về hướng Phân Dịch, chỉ cần xử lý Phân Dịch là thắng rồi, thế nhưng một màn làm người ta mở rộng tầm mắt lại xảy ra, có thể vì quá vội nên cả hai người tông thẳng vào nhau, sau đó cùng ngã lăn quay, đến bây giờ, trên sân thi chỉ còn mình Phân Dịch đang đứng.

Phân Dịch hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, về mặt mờ mịt, mà Ngốc Ngốc thú trong lòng cậu vẫn còn nhìn lên không trung, đôi mắt đại ra kêu lên ‘a ngốc~ a ngốc’, giống như đang thông báo trận đấu này kết thúc.

Im lặng, im lặng tuyệt đối, một màn thi đấu như hài kịch làm tất cả mọi người chấn kinh, cú ngã liên hoàn kia là sao? Thật sự không phải đã an bài sẵn từ trước chứ? Thực là con mẹ nó khôi hài.

Người chủ trì lấy lại tinh thần đầu tiên, bởi vì vẫn đang trong thời gian thi đấu, người chủ trì không dám dưng vào đám người té xỉu, trực tiếp bấm đồng hồ, mười giây sau, trên sân vẫn không có ai đứng lên.

“Chiến thắng thuộc về đội Đại Pháo Kim Cương! Cậu nhóc may mắn Phân Định lại sáng tạo thêm một kỳ tích!” Người chủ trì vừa tuyên bố kết quả, bên dưới khán đài lập tức vang lên một tràng hoan hô vang dội, trận đấu này so với trận thi của đội mầm móng còn kích thích hơn, thực sự rất thú vị!

Bên kia, Milan há to miệng tới bây giờ vẫn chưa khép lại, tuy đã sớm nghe La Tổ nói Tiểu Ngốc có năng lực may mắn, nhưng cậu thực không ngờ năng lực này lại hung tợn tới vậy, địch ta đều không tha? Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế té đau cỡ nào a? Mình nghe thấy âm thanh thối cũng đủ thấy ê người.

“Cậu đang nghĩ gì?” Ôn Tư Đặc thấy La Tổ vẫn bảo trì biểu tình trầm mặc, có chút hứng thú.

“Tôi đang tính toán.”

“Sao cơ?”

“Tính toán phạm vi may mắn của Ngốc Ngốc thú lớn cỡ nào.” La Tổ nghiêm túc nói.

“Phốc——” Ôn Tư Đặc nhìn không được bật cười, đối phương quả là người thú vị.....?

La Tổ cùng Ôn Tư Đặc, còn có Milan sau khi trận đấu kết thúc lập tức tới bệnh xá, Hải Nhân Tư và Khuê Đế bị thương cũng không nặng, trừ bỏ trên đầu bị thủng thành cái bánh bao bự thì hoàn toàn khỏe mạnh. Còn kết quả bên đối thủ bọn họ không xem, bởi vì người nào cũng dập mũi bụm mắt, chắc chắn phải nằm trên giường không 10 ngày cũng nửa tháng.

Đồng dạng là ngã, nhưng chênh lệch quá lớn làm người ta không khỏi hiếu kỳ, sà thi đấu rồi cuộc làm từ loại gỗ gì mà làm người ta bị thương tới mức biến dị như vậy?

Nhưng theo các nguồn thông tin thì chuyện đó không liên quan tới sà nhà, mà là vận khí. Trải qua trận này, phạm là đội tuyển gặp phải đội Hải Nhân Tư đều vô cùng khấn trương, sợ lại bị ngã liên hoàn, chỉ đạo sư đối với chuyện này chỉ có thể đưa ra điều nghị, nếu gặp phải cậu nhóc may mắn Phân Định, ngàn vạn lần đừng chạy, nếu không không ai dám đảm bảo có bị ngã tới biến dị hay không.

37. Chương 37

Phòng bệnh Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế vào chỉ trị liệu cho thú nhân, khế ước thú không nằm trong phạm vi chữa trị, vì thế La Tổ dùng lực tinh thần kiểm tra sơ qua ba con tiểu thú, Tiểu Ngốc từ đầu đến cuối đều bị Phân Định ôm trong lòng vì thế khả năng bị thương cũng không lớn, nhưng hai bé phần kim cương thì cần chú ý, tuy cảm giác tụi nó không bị thương, bất quá vì năng lực của Tiểu Ngốc là may mắn nên rất khó cam đoan trên người tụi nó không có vấn đề khác.

“Cần về ký túc xá không?” Hải Nhân Tư cũng lo lắng A Phần nhà mình xảy ra vấn đề, vì thế vội vàng hỏi.

“Ân, tôi để thùng dụng cụ ở ký túc xá, phải có thiết bị tôi mới kiểm tra kỹ được.” La Tổ trực tiếp đáp.

Điều nghị của La Tổ được mọi người nhất trí, Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế vốn không bị thương nặng, huống chi so với cơ thể mình bọn họ càng quan tâm tới tình huống của khế ước thú hơn, dù sao khế ước thú đối với bọn họ mà nói rất quan trọng.

Nhóm người, chính là cả bọn tính cả Ôn Tư Đặc trở về ký túc xá của bọn La Tổ, Hải Nhân Tư cùng Phân Định, Milan cũng ở đây vì thế lúc về tới phòng, bọn họ khá thoải mái, ngược lại Khuê Đế vẫn đỏ mặt, cúi đầu không dám ngẩng mặt lên, vì thế lúc vừa về tới ký túc xá, đầu cậu ta đã đập phải khung cửa.

“Ầm——” Tiếng vang lớn làm nhóm Hải Nhân Tư kinh ngạc quay đầu nhìn Khuê Đế, làm mặt cậu ta càng đỏ hơn nữa.

“Bạn thân, cậu phát nổ gì đó?” Hải Nhân Tư cảm thấy cái bánh bao trên đầu mình cũng bắt đầu đau nhức, nó vốn đã sưng to như bánh bao, bây giờ còn đập một phát như thế chắc đau lắm a?

“Yèm..... Yèm.....” Khuê Đế yèm hết nửa ngày cũng không nói thêm được gì, kỳ thực cũng không thể trách cậu ta, chỗ này là phòng của người trong lòng, bảo cậu ta không khấn trương sao được?

Ôn Tư Đặc sớm đã nhìn ra tâm tư của Khuê Đế, tốt xấu gì cũng lớn lên cùng nhau, vì thế anh mỉm cười giải vây cho Khuê Đế: “Không cần để ý tới nó, khế ước thú thể nào?”

La Tổ bắt đầu lấy dụng cụ kiểm tra cho ba con khế ước thú, Tiểu Ngốc là bé con được giải phóng đầu tiên, bởi vì các chỉ số của nó không có gì khác thường, về phần hai bé phần kim cương, La Tổ kiểm tra kỹ hơn một lát, dù sao năng lực của Tiểu Ngốc làm cậu có chút để ý.

La Tổ dùng tay bóp véo cơ thể phần kim cương, bởi vì phần kim cương giống như một quả bóng màu hồng, vì thế cơ thể chẳng những tròn vo, hơn nữa còn rất co dãn, La Tổ đè ép một hồi, cơ thể phần kim cương rất nhanh lại khôi phục nguyên dạng, La Tổ dùng đồng hồ bấm giây kiểm tra, tiếp đó lại kiểm tra thêm các số liệu khác, lúc này mới mở miệng: “Chúng nó không sao cả, không cần lo lắng.”

“Thật tốt quá!” Hải Nhân Tư thở phào một hơi, A Phần bây giờ chính là mạng của cậu a, cậu thà bị đối cũng không dám để A Phần đối.

La Tổ kiểm tra cho hai bé phần kim cương xong thì thả ra, hai bé con cọ cọ ngón tay La Tổ một chút, sau đó mới lần tới bên người chủ nhân.

Hải Nhân Tư cùng A Phần ở chung đó giờ chỉ có một dạng, A Phần thích nhảy lên đầu gối cậu ta sau đó sẽ nằm yên bất động, bên Khuê Đế có chút thú vị hơn, phần kim cương lần tới bên chân Khuê Đế xong, hình như muốn nhảy lên gối cậu ta, cứ nhún nhảy nhún nhảy nhưng có lẽ vì dáng người Khuê Đế quá cao lớn, bé phần kim cương nhảy không tới, sau đó nó bắt đầu lăn qua lăn lại bên chân chủ nhân để thu hút sự chú ý, chính là chàng ngốc này từ lúc bước vào ký túc xá đã hồn bay phách lạc tới tận bây giờ, căn bản không chú ý tới, vì thế bé phần kim cương vô cùng ủy khuất(ToT)~~ cơ thể tròn vo của nó không ngừng xì hơi, không bao lâu sau đã xẹp lép.

Cuối cùng cũng là La Tổ cảm nhận được tình tự của phần kim cương, cậu ôm lấy bé con, đến gần Khuê Đế làm nhóm người trong ký túc vô cùng nghi hoặc, bọn Hải Nhân Tư không hiểu La Tổ định làm gì, còn Khuê Đế thì trợn tròn mắt nhìn La Tổ đi về phía mình, trái tim cậu ta đập bình bịch suýt chút nữa là nổ tung.

“Yêm..... Yên.....” Trái tim Khuê Đế không thể chịu đựng nổi, cậu ta hoảng hốt lùi ra sau, bất quá động tác của La Tổ còn nhanh hơn, cậu đặt phần kim cương lên đầu Khuê Đế, sau đó quay trở lại vị trí của mình.

Mà phần kim cương được đặt chuẩn xác lên đỉnh đầu Khuê Đế, bé con cảm nhận được hơi thở từ thân hình cơ bắp của chủ nhân, tâm tình bé con rất cuộc lại khôi phục, cơ thể xì hơi lập tức phồng lên, trong giây lát liền khôi phục hình thể tròn vo.

“Này, đây là? !” Bọn Hải Nhân Tư hoàn toàn trợn mắt há hốc nhìn một màn này, cơ thể phần kim cương co dãn tốt đến vậy sao? Hơn nữa hình ảnh phần kim cương trên đỉnh đầu người khổng lồ Khuê Đế cũng quá thú vị đi, cẩn thận nghĩ lại thì..... hình ảnh một sinh vật tròn vo có màu phần hồng nằm trên đỉnh đầu một người khổng lồ đây cơ bắp.....

Bọn Hải Nhân Tư quay mặt đi, bụm miệng, sợ mình nhìn không được mà bật cười thành tiếng, Ôn Tư Đặc không chút khách khí chế nhạo: “Ha ha, hình tượng không tồi.”

La Tổ chỉnh lí xong mở dụng cụ mới mở miệng: “Phần kim cương là khế ước thú rất nhạy cảm với tâm tình của chủ nhân, nếu cơ thể nó phồng to có nghĩa nó đang rất cao hứng, nếu nó xẹp xuống nghĩa là nó rất mất mát, vì thế phải tận lực chú ý đừng để cơ thể nó xẹp xuống.”

“Nga nga, thì ra là thế.....” Hải Nhân Tư làm ra bộ dáng học hỏi, khó trách mấy lần cậu tắm cho A Phần lại cảm thấy hình như bé con hơi gầy đi một chút, hóa ra là không vui sao?

“Cảm ơn cậu, yên..... yên sẽ đối xử tốt với khế ước thú.” Khuê Đế xấu hổ cúi mặt, A Tổ suy nghĩ cho khế ước thú của cậu như vậy, cậu lại cứ suy nghĩ lung tung, thực sự là tệ quá mà!

“Àn, nếu khế ước thú có việc có thể tới tìm tôi bất cứ lúc nào.” La Tổ vì trước kia từng là bác sĩ thú y, vì thế quen miệng nói những lời này.

Khue Đế nghe vậy, máu trong người lập tức sôi trào, ý của A Tổ là..... cậu còn cơ hội sao? Khuê Đế nghĩ như vậy liền lớn tiếng nói: “Yêm sẽ!”

Âm thanh đinh tai nhức óc của Khuê Đế làm bọn Hải Nhân Tư suýt chút nữa té khỏi ghế, Hải Nhân Tư chột chột lỗ tai vẫn còn ong ong: “Bạn thân, đừng rống vậy được không? Tai mình sắp điếc rồi này.”

“Yêm..... thật xin lỗi.” Khuê Đế hết như đứa nhỏ làm sai chuyện, Ôn Tư Đặc thấy vậy khẽ thở dài, tính cách thành thật như vậy sao dưỡng được a?

Khue Đế cùng Ôn Tư Đặc cũng không ở lại ký túc xá của bọn La Tổ lâu, bởi vì Ôn Tư Đặc còn buổi ký tặng sáng mai. Trước lúc Ôn Tư Đặc cùng Khuê Đế rời đi, La Tổ đã ủy thực cho bốn tiểu thú, bởi vì uy 4 con cũng là uy, 5 con cũng là uy, vì thế La Tổ thuận tiện ủy thực luôn cho bé phần kim cương của Khuê Đế.

Năm bé khế ước thú vây quanh người La Tổ, gào khóc há cái miệng nhỏ đòi ăn, bởi vì ở cùng nhóm khế ước thú nên biểu tình La Tổ so với bình thường nhu hòa hơn rất nhiều, bọn Hải Nhân Tư đã nhìn quen, nhưng ánh mắt Khuê Đế cứ dính chặt vào La Tổ, không thể dời đi.

Trong mắt Khuê Đế chỉ còn hình ảnh La Tổ dịu dàng ủy thực cho nhóm khế ước thú, trái tim cậu không thể ngừng nảy lên, máu toàn thân dồn hết lên đỉnh đầu, trước kia tuy có hảo cảm với La Tổ, nhưng tâm tình của cậu chưa bao giờ mãnh liệt thế này.

Khue Đế có xúc động muốn lớn tiếng thổ lộ, chính là miệng cậu cứ hé ra lại ngậm lại, không thể phát ra âm thanh gì. Ôn Tư Đặc nhìn động tác của La Tổ, lại liếc mắt nhìn biểu tình của Khuê Đế, anh có chút dăm chiêu nhếch khóe miệng, xem ra đứa em họ này hết thuốc cứu rồi. Cuối cùng Khuê Đế bị Ôn Tư Đặc kéo ra khỏi ký túc xá, bởi vì chàng ngốc đã sớm hôn vía lên mây.

Mấy ngày tiếp theo, Hải Nhân Tư cùng Phân Định theo thường lệ tiến hành vòng bán kết, còn La Tổ bắt đầu nghiên cứu năng lực ngốc ngốc thú, bởi vì quyền hạn được nâng cao nên hiện giờ La Tổ có thể xin dưỡng 3 bé khế ước thú, vì thế cậu mang một ngốc ngốc thú cùng một huyền nhãn thú. Để phân biệt với ngốc ngốc thú của Phân Định, La Tổ gọi ngốc ngốc thú của mình là Đại Ngốc.

Bởi vì năng lực may mắn rất đáng để nghiên cứu, vì thế La Tổ quyết định nâng cấp cho Đại Ngốc, sau khi thăng cấp bề ngoài không phát sinh biến hóa gì, bất quá ánh mắt lại càng đại ra. Về phần may mắn có tăng lên hay không, La Tổ không thể phán đoán, bất quá La Tổ phân biệt mang theo Đại Ngốc và Tiểu Ngốc đi mua xổ số, lúc mang theo Tiểu Ngốc chỉ trúng giải nhỏ mấy trăm ngàn, nhưng Đại Ngốc lại trúng tới mấy vạn.

Bất quá như vậy cũng không đủ để phán đoán năng lực may mắn của Đại Ngốc có cao hơn Tiểu Ngốc hay không, vì cậu không phải chủ nhân Tiểu Ngốc, vì thế không chắc chắn Tiểu Ngốc sẽ mang lại may mắn cho cậu, vì thế La Tổ bảo Phân Định mang Tiểu Ngốc đi mua xổ số, kết quả thực ngoài ý muốn, vì Phân Định không trúng giải nào.

Điều này đại biểu năng lực may mắn của ngốc ngốc thú không phải lúc nào cũng xảy ra, rất có thể nó bị ảnh hưởng vào ý nguyện cùng tình cảm của chủ nhân, tỷ như màn ngã liên hoàn trong trận đấu kia, Tiểu Ngốc sợ dĩ định ta không phân mà tiến hành công kích vì tinh thần của Phân Định lúc ấy đang vô cùng sợ hãi, vì muốn chủ nhân hết sợ nên Tiểu Ngốc bị mất khống chế.

Vì để tránh kết quả ngoài ý muốn cho trận sau, La Tổ đem kết quả nghiên cứu nói cho bọn Hải Nhân Tư.

Không ngờ Hải Nhân Tư lại vì chuyện này mà tiến hành khóa huấn luyện cực kỳ tàn ác với Phân Định, Hải Nhân Tư không hề tiết lộ nội dung huấn luyện, nhưng nhìn gò má lõm xuống cùng đôi mắt đen thui của Phân Định có thể biết được khóa huấn luyện đó tàn khốc cỡ nào.

La Tổ nghĩ phương pháp này khá cực đoan, vì thế cậu tìm cơ hội nói chuyện với Hải Nhân Tư: “Tốt nhất nên đổi phương thức khác đi.”

“Sao vậy? Mình thấy biện pháp này tuyệt đối an toàn.” Hải Nhân Tư cam đoan.

“Tinh thần Phân Định không ổn rất dễ làm năng lực của Tiểu Ngốc bị mất khống chế.” La Tổ nói ra bản khoản của mình.

“Không có việc gì! Lão tử là người thông minh, nhưng lúc huấn luyện không để Phân Định mang theo Tiểu Ngốc a!” Hải Nhân Tư nói tới đây thì càng đắc ý.

“Không mang theo Tiểu Ngốc thì huấn luyện kiểu gì?” La Tổ nhún mi.

Hải Nhân Tư thấy La Tổ tò mò lại càng làm ra vẻ tinh quái: “Bạn thân, cũng có chuyện cậu không biết a, cầu mình đi, cầu đi rồi mình nói cho.”

La Tổ không biến sắc, đứng dậy chuẩn bị chạy lấy người, Hải Nhân Tư thấy thế vội vàng bám lấy La Tổ: “Đừng a, bạn thân, nói đùa thôi mà, kỳ thực biện pháp rất đơn giản, chỉ là vượt qua tâm lý sợ hãi thôi, chính là.....”

La Tổ nghe Hải Nhân Tư nói ra nội dung huấn luyện, cậu chìm vào trầm mặc thật sâu, quả nhiên không nên tin tưởng vào sự nghiêm túc của hai tên này? Cậu đang tự hỏi, có lẽ lần sau không nên nói kết quả nghiên cứu cho bọn Hải Nhân Tư.

Trận đấu cá nhân của Hải Nhân Tư cùng Phân Định đều dừng lại ở vòng bán kết, Tiểu Ngốc mặc dù có năng lực may mắn nhưng nếu gặp phải đối thủ có thực lực quá cách biệt, thì hiệu quả xảy ra may mắn cũng rất nhỏ, huống chi tinh thần Phân Định mấy ngày nay lại rất uể oải.

Bởi vì thất bại ở giải cá nhân nên Hải Nhân Tư đặt hết hi vọng vào giải đoàn đội, huấn luyện dành cho Phân Định lại càng nghiêm khắc hơn. Trận áp chót của vòng bán kết, La Tổ cùng Milan như thường lệ đi cổ vũ bọn Hải Nhân Tư, trận này Ôn Tư Đặc không đi cùng, bởi vì từ trận trước, đội Đại Pháo Kim Cương của Phân Định đã rất nổi tiếng, vì thế tuy thành viên của hai đội không mạnh nhưng khán giả lại tới rất đông, sân thi vô cùng náo nhiệt.

La Tổ cùng Mi Lan đang định tìm ghế trống trên khán đài thì nhận được tin nhắn Ôn Tư Đặc gửi tới, nói là anh có ghế lô, mời La Tổ cùng Milan tới xem cùng.

La Tổ vốn định từ chối, bất quá Milan cũng thấy được tin nhắn vì thế chỉ đành nhận lời, sau đó dựa theo tin nhắn mà tìm được ghế lô.

“Ôn Tư Đặc đại nhân, cảm ơn ngài mời chúng ta tới ghế lô!” Milan bước vào liền chào hỏi Ôn Tư Đặc, bất quá tốt xấu gì cũng khá lễ phép, gặp nhiều lần như vậy cũng chưa làm ra chuyện gì khác người.

“Đừng khách khí.” Ôn Tư Đặc vẫn tùy tính như trước, anh chỉ sô pha chung quanh: “Tùy tiện ngồi đi.”

“Cám ơn.” La Tổ ngồi xuống vị trí ngoài cùng bên phải, chừa chỗ chính giữa cho Milan, vì cậu biết Milan nhất định rất muốn ngồi bên cạnh Ôn Tư Đặc.

Tầm nhìn ghế lô rất tốt, tổng cộng có thể chứa tới 10 người, vì thế cho dù Ôn Tư Đặc mời La Tổ cùng Milan nhưng không gian vẫn còn rất rộng rãi.

Trận đấu rất nhanh được bắt đầu, bên trong ghế lô có màn hình ánh sáng cực lớn, truyền hình trực tiếp trận đấu bên ngoài, nếu không thấy rõ tình cảnh trên sân có thể nhìn lên màn hình.

Trận đấu vừa mới mở màn, đối thủ của bọn Hải Nhân Tư đã quyết định hợp thể, đối thủ thực thông minh, không hề chạy loạn, bởi vì bọn họ có thành viên viễn công, nên chỉ cần đánh từ xa là có thể giành được thắng lợi. Thành viên của đội này có kẻ ước thủ chủ yếu là hệ u linh, nên sau khi hợp thể sẽ có bộ dáng xương khô, u linh cùng máu huyết khủng bố này nọ.

“A a a a a!” Phân Định vừa thấy hình dáng của đối thủ lúc hợp thể thì bắt đầu gào khóc, bất thường của cậu làm tất cả mọi người nghi hoặc, chỉ có Hải Nhân Tư cùng La Tổ biết rõ nguyên nhân.

“Cậu ta làm sao vậy?” Ôn Tư Đặc có chút tò mò chỉ vào biểu tình hoảng sợ của Phân Định đang được phóng to trên màn hình.

“Xem phim kinh dị trực tiếp.” La Tổ cảm thấy đầu mình hơi đau, cậu nhớ rõ Hải Nhân Tư đã nói về nội dung huấn luyện đặc biệt.

Cái gọi là huấn luyện đặc biệt an toàn chính là xem phim kinh dị, hiện tại phim kinh dị cũng không còn là 3D như xưa, khoa học kỹ thuật tiên bộ nên tất cả điện ảnh đều đạt tới hiệu quả 5D, người xem có thể tự lựa chọn mức độ, cái gọi là 5D chính là 5 giác quan, trừ bỏ hình ảnh lập thể còn có khứu giác cùng cảm giác, vì thế những người tâm lý yếu tuyệt đối không dám xem phim kinh dị 5D, bởi vì nó chân thực tới mức làm người ta hỏng mắt.

Nên nói Phân Định vận khí không tốt, hay đối thủ của cậu ta xui xẻo đây..... thật không ngờ cư nhiên lại là kẻ ước thú hệ u linh, Phân Định xem phim kinh dị nhiều ngày như vậy, giờ thấy mô xương khô cùng u linh này nếu không hỏng mất mới kỳ quái.

“A a a a! Người ta..... người ta không bao giờ..... muốn xem phim kinh dị nữa đâu!” Phân Định ôm ngực ngực thú bắt đầu chạy như điên, vừa chạy trốn vừa chảy nước mắt nước mũi ròng ròng, bộ dạng thê thảm làm khán giả đều lâm vào trầm mặc.

“Phân Định, nó không phải thật đâu! Chỉ là kẻ ước thú thôi mà, bình tĩnh! Ngần vịn lần bình tĩnh!” Hải Nhân Tư gấp tới ruột cũng thất lại, cảm xúc của Phân Định không xong, lỗ như Tiểu Ngốc lại định ta bắt phân mà nổi lên vận may +100 thì cậu với Khuê Đế không phải là.....

“Ô ô ô~~ ta không xem phim kinh dị, không bao giờ..... xem nữa! Ô ô~” Phân Định ôm chặt Tiểu Ngốc mà chạy, ngay cả trước mặt có gì cũng không thêm nhìn, cứ cầm đầu mà chạy, ngay sau đó một màn kinh người đã xảy ra, Phân Định cậu ta..... ngã sấp xuống.

“Ai? ! Sao cậu nhóc may mắn Phân Định lại tự mình ngã a?”

“Này rốt cuộc là tình huống gì?”

Khán đài náo động cũng không ảnh hưởng tới tiết tấu trận đấu, tuyển thủ đối phương thấy cậu nhóc may mắn đã bị xử lý, lập tức tổng tiến công, nếu đã mất Phân Định như vậy bọn họ không bị giới hạn chạy trên sân đấu nữa, ba đánh hai còn không thắng nổi sao? Chính là ngay lúc bọn họ kích động chạy tới chỗ Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế, quyết định xử lý trong một hiệp thì một màn kinh người lại tái hiện, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, cả ba tuyển thủ đều trượt chân té lăn quay trên mặt đất.

Trận đấu chìm vào bầu không khí yên tĩnh quỷ dị, bất quá sau khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi, dưới khán đài bắt đầu vang vọng những đợt hò hét trợ uy.....

“Không hổ là nhóc may mắn Phân Định, té xỉu mà vẫn còn uy lực đến vậy!”

“Con mẹ nó thú vị, lại liên hoàn ngã!”

“Chúng ta muốn xem liên hoàn ngã, liên hoàn ngã!”

Người chủ trì lúc này cũng lấy lại tinh thần, vội vàng đếm số: “Mười, chín, tám.....”

Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế tuy thắng có chút ừ ừ cạc cạc, bất quá bọn họ cũng biết ngực ngực thú của Phân Định đã phát uy năng lực, nhất là Hải Nhân Tư, cậu ta ít nhiều cũng có chút áy náy, vì thế trong lúc người chủ trì đếm số liền đi tới chỗ Phân Định, xem Phân Định ngã thế nào, mà ngay khoảnh khắc này, màn hài kịch lại xảy ra, Hải Nhân Tư ngã ụp xuống! Không hề có dấu hiệu nào ngã ụp xuống!

Âm thanh của người chủ trì khựng lại, Khuê Đế không để ý chuyện đó, vì lo cho Hải Nhân Tư nên Khuê Đế theo bản năng đi về phía cậu ta, kết quả thảm kịch lại phát sinh, thân hình như ngọn núi nhỏ của Khuê Đế cứ vậy mà trượt chân ngã ịch một phát, vang lên tiếng ‘ầm’ nặng nề.

“Ách ——” người chủ trì trợn tròn mắt, tình huống gì đây, toàn bộ bị diệt? Hòa nhau? Người chủ trì nuốt nước miếng, dưới tiếng gào điên cuồng từ khán đài, anh chuyên nghiệp giải thích: “Bởi vì trên sân không còn đội viên nào tỉnh táo, nên lúc tôi đếm tới giây thứ 10 vẫn không có ai đứng dậy thì kết quả trận đấu này Hòa!”

“Bắt đầu đếm giây, mười, chín, tám.....”

Lúc người chủ trì sắp đếm xong thì Phân Định ngã xuống đầu tiên bắt đầu lồm cồm bò dậy, cậu ta ôm ngực ngực thú, hoảng sợ nhìn xung quanh, phát hiện bộ xương khô cùng mấy sinh vật u linh đã biến mất hết mới lau lau nước mắt, có chút an tâm hít hít mũi, mà âm thanh tuyên bố đội Đại Pháo Kim Cương thắng trận cũng vang lên ngay thời khắc này.

Vì thế khán giả vừa nhìn Phân Định rưng rưng nước mắt nước mũi vừa nghe người chủ trì tuyên bố kết quả trận đấu, nhất thời tất cả có cảm giác thế giới này không có thực, có lẽ không a, như vậy cũng thắng được sao? Sớm biết vậy bọn họ cũng báo danh thi đấu!

Chỗ bọn Ôn Tư Đặc, ghé lô khá im lặng, Milan giống như trận đấu trước, miệng há lớn không thể khép lại, Ôn Tư Đặc vẫn còn nhìn đứa em họ còn đang nằm trên sân đấu, cười nói với La Tổ: “Đi bệnh xá không?”

“Đi thôi.” La Tổ bất đắc dĩ thở dài trong lòng, cậu đã sớm biết sẽ có kết quả này, La Tổ đứng dậy cùng Ôn Tư Đặc rời khỏi ghé lô, Milan lúc này cũng lấy lại tinh thần, theo sau hai người ra ngoài.

Tình hình Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế không được lạc quan cho lắm, đặc biệt là Hải Nhân Tư, Khuê Đế chỉ bị trật chân, nghỉ ngơi một tuần là ổn, nhưng Hải Nhân Tư bị gãy tay. Về phần đối thủ thì còn thảm hại hơn, hai tay hai chân đều bị gãy xương, còn bị ngã tới chấn động não, có thể nói là vô cùng thê thảm. Đối với việc này, người xem cuộc chiến lại vô cùng hiếu kỳ với vật liệu thiết kế sân đấu, cái sàn này thực sự không dính cái gì cả sao? Mọi người đều trầm mặc.

“Thực xin lỗi, mình..... mình không phải cố ý.” Phân Dịch không bị thương gì nhiều, đầu chỉ sưng đỏ một chút mà thôi, vì thế cậu vô cùng áy náy.

“Không sao, mình là.... tự làm bậy không thể sống a.....” Hải Nhân Tư cũng áy náy, huấn luyện Phân Dịch hết nửa ngày cuối cùng lại kéo cả mình vào, nhất định là oán niệm của Phân Dịch đối với cậu quá thâm nên mới bị thương nặng như vậy, Hải Nhân Tư thầm quyết định, sau này nhất định phải đối xử với Phân Dịch thiệt tốt, cậu không chịu nổi cú ngã thế này nữa đâu.

“Tự mình biết mình.” La Tổ hiếm có dịp chiêm vào một câu.

“Bạn thân, thời điểm này đừng phun tào thêm đi?” Hải Nhân Tư khóc không ra nước mắt.

Bởi vì người bệnh khá đông nên lúc trở lại ký túc xá có chút phiền phức, Phân Dịch vì áy náy nên chủ động đưa tay đỡ Hải Nhân Tư, Khuê Đế vì chân bị thương nên càng cần có người nâng, vì thế lúc nghe lời đề nghị của Phân Dịch, ánh mắt liền sáng rực, hai răng máy đỏ cũng lan từ gò má tới tận vành tai.

Ôn Tư Đặc đương nhiên biết tâm tư đứa em họ, vì thế anh phối hợp ho khan vài tiếng: “Cơ thể của tôi không tốt lắm, không thể đỡ Khuê Đế, La Tổ, cậu có thể giúp tôi một chút được không?”

“.....” La Tổ tuy cũng nhìn ra ý tứ của Ôn Tư Đặc, nhưng thời điểm này cự tuyệt cũng không tốt, vì thế đành đáp ứng.

La Tổ đỡ thất lưng Khuê Đế, để tay đối phương khoát lên vai mình, như vậy lúc đi đường có thể mượn lực từ cơ thể cậu, sẽ không để Khuê Đế vất vả, làm xong hết thấy cậu mới mở miệng nói: “Được rồi, đi thôi.”

Chính là cậu nói xong, chàng ngốc này vẫn không có chút phản ứng nào, vì thế La Tổ chỉ có thể ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy?”

Khue Đế cứng ngắc, hơn nữa còn là cứng đờ cả người, ngay cả bước một bước cũng không được, cậu chưa bao giờ nghĩ có ngày La Tổ ở gần mình đến vậy, cơ hồ có thể ngửi được mùi hương dễ chịu từ cơ thể đối phương, Khuê Đế hoảng hốt, cảm thấy mình dường như đang bay trên mây.

La Tổ bất đắc dĩ, định bảo Ôn Tư Đặc tới đỡ, nhưng cậu còn chưa mở miệng đã phát hiện bọn Hải Nhân Tư cùng Ôn Tư Đặc đã đi tuốt đằng trước, nhất là Ôn Tư Đặc còn mỉm cười tươi rói phất tay ra sau nói: “Em họ tôi đành nhờ cậu vậy, chăm sóc nó thiệt tốt nhen.”

Này hẳn là bị tính kế đi? La Tổ bất đắc dĩ thở dài trong lòng, sau đó trầm giọng nói với Khuê Đế: “Đi hay không đi, cho tôi một đáp án.”

Khue Đế thấy La Tổ làm mặt lạnh, khẩn trương không thôi lập tức đáp: “Có thể, yêm..... yêm có thể đi.”

“Vậy đi.” La Tổ lúc này cũng không tốn bao nhiêu khí lực, bởi vì Khuê Đế rất phối hợp bước đi.

Trên đường La Tổ đưa Khuê Đế về ký túc xá, Tư Lôi Tập vừa lúc thấy được bóng dáng La Tổ, Tư Lôi Tập chăm chú nhìn La Tổ nâng thú nhân thật lớn kia, gương mặt vốn lạnh lùng lại càng thêm áp bách.

Tư Lôi Tập không tiến tới chào hỏi, không biết vì cái gì anh lại núp vào một góc. Thẳng tới khi La Tổ đỡ thú nhân cao to kia biến mất khỏi tầm mắt, Tư Lôi Tập vẫn như trước chăm chú nhìn về hướng đó, trầm mặc thật lâu.

“Tôi nói này Tư Lôi Táp, không phải đã hẹn gặp ở nhà ăn quân bộ sao? Cậu đứng ở đây làm gì? Nếu không phải tôi trên lầu thấy cậu, cậu còn định đứng đây hóng mát tới bao giờ?” Lô Táp có chút buồn bực, sao hai người bằng hữu của anh đều như vậy a, tên Ngải Dịch kia thì không nói làm gì, sao ngay cả Tư Lôi Táp cũng buồn tào như vậy, chẳng lẽ anh thực sự có khuynh hướng chịu ngược? Nếu không vì cái gì anh toàn tìm những tên tính tình khó chịu làm bằng hữu a?

Tư Lôi Táp giống như không nghe thấy lời Lô Táp, đôi mắt xám tro chỉ chăm chú nhìn về hướng La Tổ biến mất.

“Ai, nói đi, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Lô Táp bắt đầu dĩ, chẳng lẽ trời sinh anh ta để bị hai người này đánh a?

“.....” Tư Lôi Táp vẫn như trước không trả lời, bắt quá đã chịu đi về hướng nhà ăn quân bộ, Lô Táp biết hỏi không ra gì, vì thế cũng không làm phiền Tư Lôi Táp.

Buổi liên hoan này do lão sư chỉ đạo đề nghị, bởi vì học viện Kim Cương có đội chủ lực rất mạnh, dẫn đầu là Tư Lôi có năng lực thôn phệ, vì thế nhóm lão sư của học viện Thú Hoàng khá lo lắng, vô tình làm tăng áp lực cho đám học trò, nếu cứ như vậy sẽ ảnh hưởng tới kết quả chiêu sinh sang năm, bọn họ là học viện tốt nhất, vô luận thế nào cũng phải bảo vệ vị trí này, vì thế trận này nhất định phải thắng.

Vốn học viện Thú Hoàng cũng rất có lòng tin chiến thắng, bởi vì trong số đoàn đội có một đội cực mạnh, chính là đội Công Bình của Lô Táp và Ngải Dịch, nhưng xui xẻo là bọn họ lại đụng ngay đội mầm móng thứ 2 của học viện Kim Cương, tuy thắng trận nhưng một thành viên trong đội đã bị thương, vì thế nếu muốn tiếp tục trận đấu họ phải tìm một thành viên khác, người đầu tiên Lô Táp nghĩ tới là Tư Lôi Táp, là thủ tịch của học viện hồn thú, không hảo hảo lợi dụng đúng là phí tài năng của Tư Lôi Táp.

Tư Lôi Táp vốn không báo danh thi đấu đoàn đội, anh chỉ tham gia giải cá nhân, bắt quá lúc Lô Táp rủ rê cùng các lão sư ám chỉ, Tư Lôi Táp vẫn đáp ứng, mà hôm nay chính là ngày đầu tiên cả đội gặp mặt.

Quá trình gặp gỡ khá thuận lợi, Tư Lôi Táp cùng Ngải Dịch, một người trầm mặc ít lời, một là người máy bằng sơn, vì thế suốt buổi liên hoan đều do Lô Táp cùng lão sư chỉ đạo hòa giải, cơm nước xong, lão sư chỉ đạo thăm thía vỗ vỗ vai Lô Táp hỏi: “Hai bọn họ đều là bằng hữu của trò à?”

“Có thể xem là vậy, sao thế?” Lô Táp hơi nhướng mi hỏi.

“Trò rất giỏi.” Lão sư chỉ đạo nói xong thì nghênh ngang bỏ đi, để lại Lô Táp sững sờ đứng đó, chẳng lẽ ngay cả lão sư chỉ đạo cũng nhìn ra anh là tên cuồng ngược sao?

Tư Lôi Táp vì toàn bộ tâm tư đều dồn hết vào cái tên thú nhân cao to to gan dám dựa vào La Tổ, nên ăn xong liền rời đi, Lô Táp tuy cùng một phòng ký túc xá với Tư Lôi Táp nhưng anh vẫn ở lại nói chuyện với Ngải Dịch một lát (kỳ thực là đơn phương quấy rầy người ta) sau đó mới chịu về phòng.

Lô Táp vốn nghĩ quay về ký túc xá phải tắm một phen, kết quả mới bước vào cửa đã nhìn thấy Tư Lôi Táp một thân quân trang khí thế bức người đứng bên cửa sổ, không biết đang nghĩ gì, bộ mặt so với quan tài còn lạnh lùng hơn làm Lô Táp đầu đầu không thôi.

“Có chuyện gì đừng để buồn bực trong lòng, có thể tìm tôi thương lượng.” Lô Táp vừa nói xong câu đó liền cảm thấy khinh bỉ chính mình, vì cái gì anh cứ như vậy a!

Tư Lôi Táp vẫn như trước trầm mặc dùng một bên mặt đối diện với Lô Táp, tựa hồ không có ý tứ muốn trả lời, Lô Táp cảm thấy may mắn, may mà cái tên buồn tào này chỉ thích dấu mọi chuyện trong lòng, nếu không không phải anh lại phải chạy đi làm cu li sao? Thời gian trước phải giám thị Ngải Lộ, suýt chút nữa đã bị chọc tức tới phát điên.

Ngay lúc Lô Táp nghĩ Tư Lôi Táp sẽ không chịu trả lời thì anh lại quay đầu, trầm giọng hỏi: “Làm thế nào để theo đuổi một người?”

“Phốc——” Lô Táp suýt chút nữa đã ngã ụp mặt, anh không thể tin nổi nhìn Tư Lôi Táp: “Cậu yêu?”

Tư Lôi Táp: “.....”

“Được rồi, được rồi, tôi không hỏi chuyện này.” Lô Táp là chuyên gia về phương diện theo đuổi giống cái, anh thích nhất là dạng giống cái á thú ôn nhu yếu đuối, bộ dáng bọn họ đỏ mặt đặc biệt đáng yêu, vì thế rất tự tin nói: “Nếu là mới quen thì tặng một vài món quà đi.”

“Quà.....” Ánh mắt Tư Lôi Táp chuyển thâm.

“Tỷ như tặng 99 đóa hồng linh tinh, đối phương nhận được nhất định rất cảm động!” Lô Táp là hoa hoa công tử có tiếng, vì thế vô cùng tự tin nói.

“Hoa hồng.....” Tư Lôi Táp thì thào, anh không thèm Lô Táp đang xì xào gì đó, trực tiếp xoay người trở về phòng mình.

Tư Lôi Táp trầm mặc mở màn hình ánh sáng, sau đó thuận thực đặt 99 đóa hoa hồng ở cửa hàng hoa của trường, hơn nữa còn hẹn ngày mai tới lấy.

Có lẽ, ngày mai là ngày tốt để tặng hoa.....

38. Chương 38

Tư Lôi Táp sau khi chấm dứt trận đấu liền ghé qua cửa hàng bán hoa, anh không duy trì hình người mà biến về hình thú, anh nhớ rõ Uy Nặc từng nói người nào đó đối với khế ước thú càng dễ mềm lòng hơn.

Vì thế trên đường lớn của trường học xuất hiện một con cự lang ngẩng đầu uốn ngược bước đi, tinh thần phấn chấn đi tới cửa hàng hoa. Nhân viên cửa hàng nhìn thấy cự lang thì ngây người một lúc, sau đó có chút nghi hoặc nói thầm: “Khế ước thú nhà ai đây? Hình thể này hẳn là Lang Vương đi?”

Tư Lôi Táp không để ý tới nhân viên cửa hàng đang lăm bằm, vì ở hình thái cự lang nên anh vươn móng vuốt lông xù của mình, thuận thực bóp vật thể giống như chiếc đồng hồ bị lớp lông che khuất, sau đó màn hình ánh sáng được bắn ra.

“Này, đây là.....” Nhân viên cửa hàng hoa sợ ngây người, chỉ số khế ước thú này quá cao đi?

Móng vuốt lông xù của cự lang không ngừng múa may trên không trung, chỉ chốc lát sau trên màn hình hiện ra đơn đặt hàng hôm qua, nhân viên cửa hàng thấy thể miện liền trương thành hình chữ O, không thể tin mà nhìn vào đôi người màu xám của cự lang: “Tư Lôi Táp đại nhân?”

Cự lang trầm mặc ngồi xổm xuống, không hề nhúc nhích, hết như một pho tượng, nhân viên cửa hàng không dám chậm trễ, lập tức lấy bó hồng đã bó sẵn từ trước đưa cho cự lang, cự lang hé miệng ngậm lấy bó hoa, sau đó chậm rãi đứng lên, trong ánh mắt kinh dị của nhân viên cửa hàng bước từng bước trầm ổn rời khỏi cửa hàng hoa.

Nhân viên cửa hàng nuốt nước miếng, sau đó néo néo mặt mình, xác nhận không phải nằm mơ, sau đó cậu bé vội vàng gửi tin cho đám bằng hữu thân thiết, khẩn cấp kể lại những chuyện mình vừa gặp được. Nhân viên cửa hàng vừa gửi tin vừa nghi hoặc, không lẽ Tư Lôi Táp đại nhân có thói quen dùng hình thú mua hoa? Không không không, đây không phải vấn đề mấu chốt, vấn đề chính là hoa này rốt cuộc mua cho ai? Chẳng lẽ hôm nay cậu được xem một màn lịch sử? Nhân viên cửa hàng vô cùng tò mò suy đoán.....

Cự lang miệng ngậm bó hoa làm đám học trò trong sân trường chú ý, bắt quá ánh mắt cự lang trước sau vẫn trầm tĩnh, không vì đám người vây xem mà bối rối. Cự lang vươn tứ chi, bỏ qua đám học trò trộm theo sau. Tuy hình thể khổng lồ nhưng bóng dáng mạnh mẽ như vương giả trên thảo nguyên, toàn thân lộ ra khí thế bức người, nhóm học trò định chụp hình cự lang hoàn toàn không đuổi kịp cước bộ, bắt quá cho dù không chụp được ảnh bọn họ vẫn không khỏi gào thét, đây rốt cuộc là khế ước thú nhà ai a? Được huấn luyện quá giỏi đi? Vừa nhìn đã biết rất xuất sắc.

Cự lang chạy tới gần ký túc xá thì thả chậm cước bộ, anh có chút không xác định bởi hồi ở trước bể phun nước một vài vòng, cuối cùng cũng vươn móng bước về phía ký túc xá, sau đó cự lang như lần trước ngồi xổm trước cửa vào ký túc xá, lang thủ khê nâng, giống như đang tìm kiếm chủ nhân, nhìn cánh cửa sổ trên cao, ánh mắt kiên nghị màu xám khó có dịp lộ ra một tia cảm xúc do dự.

“A Tổ, cậu xem, con lang hôm trước lại ngồi xổm trước ký túc xá kia, nó tới tìm cậu à?” Milan chỉ ra cửa sổ, hưng phấn kêu lớn.

“Lang, lang gì?” Hải Nhân Tư cùng Phân Định lần trước không ở phòng nên cũng không thấy được cự lang trong truyền thuyết ngồi xổm trước cửa ký túc xá bọn họ, vì thế lần này hai người hưng phấn nhào tới cửa sổ.

Người giống bọn họ không ít, cự lang ở ký túc xá bọn họ cũng là một tin chấn động, từ lần trước nó ngồi xổm một hôm, không ít người suy đoán nó là khế ước thú của ai, dù sao có được khế ước thú uy phong lắm như vậy, tuyệt đối là giấc mộng của giống đực.

La Tổ khẽ nhíu mày, đây là lần thứ 2, lần trước tới đưa thuốc, lần này lại tới tặng cái gì? La Tổ còn chưa đi tới bên cửa sổ, Hải Nhân Tư đã chỉ ra ngoài cười to: “Miệng nó ngậm bó hồng kìa! Rất khôi hài đi? Chẳng lẽ là phương thức truy đuổi giống cái mới? Chủ nhân của nó tuyệt đối là một nhân tài!”

Hải Nhân Tư nói tới đây, lại tự phủ nhận suy đoán của mình: “Không đúng a, ký túc xá tội mình là ký túc xá cho giống đực, không có giống cái a, lang huynh này không phải đi nhầm rồi đi?”

“Nó là khế ước thú của bằng hữu, tôi xuống xem thử.” La Tổ tuy có chút nghi hoặc trong lòng, bắt quá cậu không có khả năng để cự lang ngồi xổm bên ngoài như vậy, vì thế cậu vẫn xuống lầu một chuyến.

Hải Nhân Tư cùng bọn Phân Định nhìn bóng dáng vội vàng rời khỏi ký túc xá của La Tổ, có chút kinh ngạc, nhất là Hải Nhân Tư, cậu ta cào cào mái tóc đỏ au của mình: “Xem xem... hình như có chút bất quái?”

“Tuyệt đối là có bất quái.” Milan lần trước thấy La Tổ gặp cự lang, lập tức gật mạnh đầu.

La Tổ xuống lầu, chuyện đầu tiên là dùng lực tinh thần kết nối với cự lang, nếu cự lang thật là khế ước thú, như vậy cậu nhất định kết nối tinh thần thành công, nếu đối phương là hồn thú thì....

Tập trung tinh thần, La Tổ rất nhanh cảm nhận được lực tinh thần của mình kết nối với cự lang, La Tổ có chút kinh ngạc, chẳng lẽ cậu nghĩ sai rồi? Cự lang thực sự là khế ước thú? Bất quá tuy lực tinh thần kết nối nhưng cậu hoàn toàn không thể cảm nhận được tình tự của cự lang, hơn nữa hoàn toàn không thể dùng lực tinh thần truyền tin tức.

Cẩn thận nghĩ lại, tuy lúc quyết đấu với Ngải Lộ, lực tinh thần của cậu hoàn toàn không thể kết nối với Ngải Lộ, bất quá lúc đó Ngải Lộ vẫn giữ hình người, nói cách khác cậu có thể kết nối với hình thú của hồn thú....trong nhất thời La Tổ cũng không có cách nào để nhận biết cự lang trước mắt là khế ước thú hay hồn thú.

Cự lang nhìn thấy La Tổ, vội vàng đứng lên khỏi mặt đất, động tác nhanh nhẹn tới mức làm người ta cứng lưỡi, cái đuôi cự lang theo bản năng lay động vài cái, sau đó nó đi tới bên người La Tổ, cúi thấp đầu, đặt bó hoa tới bên chân cậu, dùng mũi cũng cọ vài cái, thấy La Tổ không chịu tiếp nhận, cự lang còn cúi đầu ‘ngao ô’, giống như đang nói ‘đây là tặng cho em’ vậy.

La Tổ nhìn chằm chằm đôi mắt xám tro vô cùng nghiêm túc của cự lang, có chút bất đắc dĩ cầm bó hoa lên, hoa hồng sao? Cự nhiên lại tặng thứ này, rốt cuộc là ý của cự lang hay là ý của nam nhân tên Tư Lôi Tập kia?

Cự lang không ngừng quan sát biểu tình của La Tổ, nó vốn tưởng La Tổ nhận được hoa sẽ rất cao hứng, nhưng nó kinh ngạc phát hiện gương mặt đối phương không hề vui vẻ, ngược lại còn có chút ghét bỏ mà nhíu mày.

“Đi theo tôi.” La Tổ không thích bị người ta vây xem, vì thế cậu ra khỏi cửa ký túc xá, đi tới một khúc quanh, hướng về hậu viên ký túc xá, bình thường ít người lui tới, mà quan trọng nhất đây là góc chết, từ cửa sổ ký túc xá không thể nhìn tới chỗ này.

“Ngao ô~” Cự lang cúi đầu kêu một tiếng, sau đó theo sát phía sau La Tổ, đôi lang mâu thủy chung nhìn chăm chú vào bóng dáng La Tổ.

La Tổ cúi đầu nhìn bó hoa tinh mỹ trong lòng, sau đó liếc mắt thấy ánh mắt sáng ngời của cự lang, ảo giác như bị người ta mãnh liệt truy đuổi này là sao? Hay là cậu nghĩ quá nhiều..... mặc kệ nói sao thì tặng hoa hồng cũng khá nhạy cảm.

“Sao lại tặng hoa cho tôi, Tư Lô Tập?” La Tổ nhìn cự lang, thử hỏi.

“.....” Cự Lang tuy vẫn giữ bộ dáng cao ngất, bất quá lớp lông lại khẽ run rẩy, chút mất tự nhiên này đối với La Tổ là đủ rồi.

“Xem ra tôi nói đúng rồi.” La Tổ đặt bó hoa lên hòn đá ở vườn hoa, sắc mặt có chút lạnh lùng, chăm chú nhìn cự lang trước mặt.

“Ngao ô~” Lỗ tai cự lang hơi sụp xuống, rõ ràng cơ thể rất cao lớn, thể trạng cường tráng bưư hăng, giờ phút này lại đang cúi đầu phát ra tiếng nức nở, nhìn qua vô cùng ủy khuất, cái đuôi vốn không ngừng lay động cũng hoàn toàn sụp xuống, hết như một con trung khuyển làm sai chuyện đang cầu chủ nhân tha thứ, lông mao cả người cũng trở nên ảm đạm không ít.

La Tổ dời tầm mắt, không nhìn cự lang có bộ dáng hết như A Lại kiếp trước, nếu A Lại làm nũng như vậy, chỉ sợ tội lớn cỡ nào cậu cũng tha thứ đi? Cậu luôn không có cách nào với động vật, bất quá lúc này trước mặt cậu cũng không phải cự lang thực sự, cậu không nên bị hai mắt mình đánh lừa.

“Tôi không biết anh biến thành hình dáng hồn thú tiếp cận tôi có mục đích gì, bất quá tôi không hi vọng chuyện này lặp lại, mặc khác tôi cảm ơn bữa cơm lần trước, anh còn gì muốn nói không?” La Tổ thủy chung không nhìn tới biểu tình của cự lang, bởi vì cậu sợ mình mềm lòng, đối với động vật nhiều lúc cậu còn cảm thấy mình thực vô lực.

Cự lang cúi thấp đầu, ánh mắt xám tro có chút cô đơn, cự lang há miệng ngậm bó hoa đi tới bên cạnh La Tổ, sau đó ngồi chồm hổm xuống, dùng đôi lang mâu chăm chú nhìn La Tổ, tựa như một pho tượng sừng sững.

“.....” Đây là hi vọng cậu nhận bó hoa sao? La Tổ khẽ thở dài, nếu không nhận, cự lang, không, phải nói là nam nhân Tư Lô Tập này tính toán sẽ ngồi xổm như vậy trước mặt cậu sao?

Không biết vì cái gì, La Tổ lại nhớ tới gương mặt của nam nhân trầm mặc ít lời kia, nếu là nam nhân kia..... có lẽ thực sự làm ra chuyện này.

“Tôi sẽ nhận, bất quá lần sau không được lấy lý do này nữa.” La Tổ bất đắc dĩ tiếp nhận bó hoa trong miệng cự lang, có lẽ vì thói quen, La Tổ theo bản năng vỗ vỗ đầu cự lang, sau đó cậu phát hiện đôi mắt xám tro vốn có chút ảm đạm của cự lang đột nhiên bừng sáng.

Cảm giác tội lỗi này là sao a..... La Tổ bất động thanh sắc dời tầm mắt, cự lang tặng hoa xong liền rời đi, La Tổ ít nhiều cũng thở phào một hơi.

Bất quá bó hoa này phải xử lý thế nào a, mang về ký túc xá? Không nói tới đám người tò mò đang ngóng đầu nhìn ra cửa sổ, nếu cậu cầm hoa trở về phòng thì Hải Nhân Tư là người đầu tư không bỏ qua cho cậu, nếu ném đi cũng không lẽ phép, thế thì chỉ có thể mang tới phòng thí nghiệm?

La Tổ đi tới phòng thí nghiệm một chuyến, để bó hoa ở đó, khoảng thời gian này vì cuộc thi đấu tam học viện nên bình thường rất hiếm người sử dụng phòng thí nghiệm, vì thế cơ hội bị truy hỏi không lớn, chờ lúc khôi phục khóa học thì hoa hồng cũng sớm héo tàn.

Bởi vì khó có dịp tới phòng thí nghiệm nên La Tổ vào rừng rậm nhân tạo một chuyến, nhóm khế ước thú vẫn như cũ, thấy La Tổ thì vô cùng vui sướng nhảy nhót không ngừng, La Tổ ở lại rèn luyện lực tinh thần một lát mới trở về ký túc xá, vừa vào cửa, Hải Nhân Tư quả nhiên đã đứng đợi sẵn: “Bạn thân, sao lại đi lâu như vậy? Con khế ước thú kia sao rồi?”

“Trước kia tôi từng chăm sóc nó.” La Tổ nhẹ nhàng lách qua Hải Nhân Tư, ngồi xuống sofa trong phòng khách.

“Bó hoa kia.....? Khế ước thú v...v..... không quan trọng, bọn Hải Nhân Tư chú ý nhất là bát quái! Bát quái!

“Đi nhằm ký túc xá.” Biểu tình của La Tổ không chút biến đổi.

“Gi?” Hải Nhân Tư không tin vọt tới trước mặt La Tổ: “Thật sự là đi nhằm ký túc xá sao? Thế chủ nhân của khế ước thú kia là ai?”

“Không rõ lắm.”

“Sao lại không rõ a? !” Hải Nhân Tư cùng đám Milan vô cùng đau đớn, vốn nghĩ có chuyện bất quá, kết quả chút tin tức cũng không có.

“Thế bạn thân chạy xuống dưới làm gì?” Hải Nhân Tư nghi hoặc.

“Chủ nhân của nó là bằng hữu của Uy Nặc lão sư, vì thế ta thông tri thầy tới mang nó đi.”

“Phải không?” Hải Nhân Tư vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

“Ừ.” La Tổ bình tĩnh khẳng định.

“Thảo!” Hải Nhân Tư rốt cuộc nhịn không được chửi bậy một chút.

Lúc Tư Lôi Táp trở về ký túc xá, Lô Táp đang trong phòng tắm vừa a ư hát hò vừa tắm rửa, Tư Lôi Táp đã biến về hình người, trầm mặc ngồi trên xô pha.

Lô Táp vừa ra khỏi phòng tắm liền cảm nhận được không khí áp bách xộc tới từ người Tư Lôi Táp, Lô Táp dùng khăn tắm lau tóc, sau đó đi tới cạnh xô pha hỏi: “Sao vậy? Rất hiếm khi thấy cậu.... buồn bực như vậy.”

“Cậu lừa tôi.” Âm thanh trầm thấp như được khắc ra, tuy hơi thở trên người dường như vẫn trầm mặc như cũ, nhưng làm Lô Táp suýt chút nữa đã nhảy dựng lên đòi lại trong sạch.

“Lời này hơi quá một chút a? Tôi làm gì có chuyện lừa bạn thân của mình chứ, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Lô Táp nuốt nước miếng.

Sau vài giây trầm mặc ngắn ngủi, âm thanh trầm thấp lại vang lên: “Tặng hoa..... vô ích.”

Lô Táp tưởng mình sẽ nghe được vấn đề vô cùng nghiêm trọng, kết quả cư nhiên là đáp án này, trời ạ, trước mắt anh chính là Tư Lôi Táp luôn buồn tào tới cực điểm kia sao? Hay mùa xuân của vị bằng hữu này rốt cuộc cũng tới?

Lô Táp ngừng cười, cố gắng làm ra bộ dáng nghiêm túc: “Cậu tặng hoa thật?”

“.....” Tư Lôi Táp không trả lời, chỉ dùng đôi mắt xám tro như có thể xuyên thấu tâm linh người ta, chăm chú nhìn Lô Táp, giờ phút này, Lô Táp cảm thấy lông tóc mình đều dựng ngược lên, anh không có cách nào hình dung cảm giác này, không phải ánh mắt Tư Lôi Táp đáng sợ mà cảm giác đối phương kỳ thực hiểu hết tất cả, chỉ là đại đa số thời điểm chỉ lựa chọn trầm mặc mà thôi.

Lô Táp không dám đùa nữa, ho khan một tiếng nói: “Tiếp tục tặng.”

“Tặng nữa?” Tư Lôi Táp khẽ nhú mày, trong đầu anh xuất hiện biểu tình không mấy cao hứng của La Tổ lúc nhận được bó hoa, sau đó trầm giọng: “Em ấy..... không thích hoa.”

“Không thích sao?” Lô Táp vuốt cằm: “Ngẫu nhiên cũng có giống cái như vậy, thế tặng thứ mà đối phương thích đi? Cậu biết đối phương thích gì không?”

“.....” Tư Lôi Táp lại trầm mặc, anh không trả lời Lô Táp mà trực tiếp đứng lên trở về phòng mình.

Lô Táp , anh lau lau tóc trầm tư..... này có thể xem là bị lợi dụng xong rồi đá đi không thương tiếc không?

Cách ngày, một bưu kiện được chuyển tới ký túc xá La Tổ, La Tổ nhớ rõ mình đâu đặt hàng gì trên mạng, bất quá đối chiếu địa chỉ thì không sai, La Tổ vẫn mở ra.

Lúc La Tổ mở gói hàng, Hải Nhân Tư cùng bọn Phân Dịch cũng ở đây, bọn họ thực hiểu kỳ trong thùng là gì, bất quá lúc thùng được mở ra, một con tiểu lang đồ chơi lông xù trắng tuyết hiện ra trước mắt mọi người, Hải Nhân Tư cùng bọn Milan nhịn không được đều ôm bụng cười to.

Món đồ chơi thực đáng yêu, bộ dáng cũng thực tinh xảo, nhưng khóe mắt La Tổ nhìn không được bắt đầu co rút, tuy không nên dễ dàng nghi ngờ người khác, nhưng mới hôm qua vừa nhận được một bó hoa, người ta rất dễ dàng liên hệ món đồ chơi này với ai đó a.

“Không được, đến tốt cùng là ai, này cũng quá sáng tạo đi!” Hải Nhân Tư chỉ kém không lẫn ra đất mà cười, La Tổ cũng rất muốn biết là ai, bất quá người chuyển hàng không nói tên, mà cậu lật bao bì cũng không thấy ghi gì, điều này làm La Tổ cũng không thể tùy tiện suy đoán.

“Xem này! Còn có thiết bị điều khiển từ xa! Trời ạ, đây chính là sản phẩm mới nhất của công ty WD! Giá siêu đắt!” Phân Định chỉ vào bản hướng dẫn mà kinh hô.

“.....” La Tổ không biết nên nói gì nữa, cuối cùng món đồ chơi này cậu cơ bản không chơi bao nhiêu lần, để trong ngăn kéo tới phủ bụi, nhưng Phân Định đặc biệt rất yêu thích.

Bởi vì khoa học kỹ thuật phát triển nên con lang đồ chơi này làm rất giống thật, hơn nữa sau khi điều khiển, nó đi lại làm nũng với chủ nhân, ngay cả tiếng kêu cũng giống hệt như thật, có thể nói là siêu cấp đáng yêu.

Chỉ tiếc Tư Lôi Tập tính sai một bước, La Tổ quả thực rất thích khế ước thú (tiểu động vật), chính là ngay cả khế ước thú thật còn không đủ thời gian chăm sóc, sao rãnh rỗi chơi đồ chơi, vì thế mới nói lúc chọn quà phải rất cẩn thận a.....

39. Chương 39

Bởi vì đây là quà của La Tổ nên tặng cho người khác cũng không lẽ phép, vì thế cho dù Phân Định rất thích, La Tổ cũng không thể tùy tiện tặng, trừ phi được sự đồng ý của người tặng, nhưng hiện tại cậu không dám khẳng định người này là Tư Lôi Tập, cậu cũng không muốn đi xác nhận, vì thế La Tổ quyết định bỏ nó vào ngăn kéo trong phòng khách, nếu ai thích thì có thể lấy ra chơi, coi như thỏa mãn tâm nguyện của Phân Định.

Trận đấu tam học viện vẫn còn tiếp tục, trận đấu vòng bán kết của Hải Nhân Tư cùng bọn Phân Định cũng không gián đoạn, tuy Hải Nhân Tư bị gãy tay nhưng với vận may của ngốc ngốc thú, bọn họ vẫn tiếp tục tham gia, chỉ cần thắng thêm một trận nữa đã có thể vào vòng chung kết, nhưng đối thủ trận này lại là đội mầm mống, đội trưởng là Bùi Tì có hồn thú mỹ nhân ngư.

Hải Nhân Tư, Phân Định cùng Khuê Đế lo lắng không thôi, tuy bọn họ biết Tiểu Ngốc có năng lực may mắn nhưng đối thủ lần này cùng trước kia không giống, lần này là đối thủ có thực lực cấp S, hơn nữa Bùi Tì có năng lực hoàn toàn có thể khắc chế năng lực liên hoàn ngã của Tiểu Ngốc, tiếng ca mỹ nhân ngư là công kích viên công, chỉ cần là người có ý chí không đủ kiên định sẽ bị gục ngay từ âm tiết đầu tiên, nói cách khác chỉ cần trận đấu bắt đầu, Bùi Tì phát động công kích sóng âm thì chỉ trong vòng mười giây bọn họ sẽ bị diệt đoàn.

“Xong rồi, chết chắc rồi, vì cái gì lại gặp phải đội này?” Hải Nhân Tư chỉ kém không ôm đầu khóc rống nữa thôi.

“Yêm..... yêm sẽ cố gắng!” Bởi vì trận đấu vào buổi chiều nên từ sáng sớm, mọi người đã tập trung ở phòng Hải Nhân Tư để mở hội nghị tác chiến, Ôn Tư Đặc vì rảnh rỗi nên cũng theo Khuê Đế chạy tới.

“Ôn..... Ôn Tư Đặc đại nhân.....” Hải Nhân Tư cùng bọn Milan tuy không phải lần đầu tiên gặp Ôn Tư Đặc, bất quá bọn họ vẫn thực hưng phấn cùng khẩn trương.

“Không cần để ý tới tôi, mọi người tiếp tục thảo luận đi.” Ôn Tư Đặc tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, tùy ý khoát tay.

“A Tổ, cậu cảm thấy lần này tụi mình có thể thắng không?” Bất tri bất giác, bọn Hải Nhân Tư từ tiềm thức đã rất tin tưởng vào lời của La Tổ, vì thế những lúc gặp nan đề, người đầu tiên bọn họ tìm tới là La Tổ.

“Rất khó nói.” La Tổ lần này cũng không dám khẳng định: “Mấu chốt là phạm vi sóng âm công kích của đối phương rộng cỡ nào, tôi xem ghi hình các trận đấu chỉ có thể suy đoán đại khái phạm vi tấn công rất lớn, giới hạn bao nhiêu thì chưa rõ, nhưng bất luận đối thủ chạy thể nào cũng không thoát khỏi phạm vi công kích.”

“Không phải chứ, này cũng quá đả kích đi.....” Hải Nhân Tư cùng Phân Định cảm thấy thiếu tự tin.

La Tổ biết lúc này không nên đả kích bọn họ, vì thế lại mở miệng: “Muốn thắng cũng không phải có biện pháp, chính là trước khi mở màn phải làm đối phương không thể phát ra âm thanh, hoặc đánh bại đối phương, như vậy với năng lực may mắn của Tiểu Ngọc nói không chừng còn cơ hội.”

“Bạn thân, còn cách nào khác không? Mình bị gãy xương vẫn chưa lành! Đánh bại Bùi Tì căn bản không có khả năng! Còn chưa tới gần người ta mình với Khuê Đế đã bị xử đẹp rồi!” Hải Nhân Tư buồn bực nói.

Khuê Đế tuy không muốn thừa nhận mình không bằng người ta trước mặt La Tổ, chính là trời sanh tính thành thật nên vẫn gật gật đầu nói: “Yêm.... yêm cũng thấy không có cơ hội.”

Ngay lúc mọi người đang uể oải, Ôn Tư Đặc đột nhiên mở miệng: “Tôi cảm thấy có lẽ sẽ thắng.”

Tầm mắt mọi người, bao gồm cả La Tổ đều tập trung về phía Ôn Tư Đặc, tựa hồ đang chờ xem anh sẽ nói gì nữa, chỉ có Khuê Đế hưng phấn hét lớn: “Anh họ, nhóm yêm..... thực sự có thể thắng sao? Thực sự tốt quá!”

Khuê Đế kích động làm Hải Nhân Tư cùng nhóm Phân Định cảm thấy rất kỳ quái, Hải Nhân Tư sờ trán Khuê Đế nói: “Bạn thân, không sốt mà, không phải nói thắng là thắng được a! Sao lại hưng phấn như vậy?”

Khuê Đế không phục hét lớn: “Mọi người không hiểu! Nếu anh họ nói có thể thắng thì nhất định sẽ thắng!”

“Khụ khụ.” Hải Nhân Tư bị sắc nước miếng, người này cư nhiên lờ Ôn Tư Đặc ra, sao cậu dám nói mình không tin Ôn Tư Đặc? Không được, tuyệt đối không được gây ra ấn tượng xấu với thần tượng! Ngay lúc Hải Nhân Tư do dự không biết ăn nói thế nào, Ôn Tư Đặc đã mỉm cười nói: “Hồn thú trong cơ thể tôi có năng lực tiên tri.”

“Ai? ! !” Hải Nhân Tư cùng bọn Phân Định khó tin kêu lớn, La Tổ tuy không khoa trương như bọn Hải Nhân Tư, bắt quả cậu cũng có chút tò mò.

“Sao? Tôi chưa nói à? Hồn thú trong cơ thể tôi là thú một sừng.” Ôn Tư Đặc có chút buồn cười nhìn biểu tình trợn mắt há hốc của mọi người: “Thú một sừng trong thần thoại là sinh vật có thể biết trước mọi chuyện, tôi cũng không ngoại lệ, bắt quả không biết vì nguyên nhân gì, năng lực của tôi cũng không quá mạnh, chỉ có thể mơ hồ cảm giác được chuyện sắp xảy ra mà thôi.”

“Này cũng rất giỏi a!” Hải Nhân Tư có chút kích động nói: “Phải biết tiên tri là năng lực hi hữu nhất trong hệ tinh thần, hơn nữa thú một sừng.....” Hải Nhân Tư không khỏi tưởng tượng ra bộ dáng thánh khiết xinh đẹp của thú một sừng, không hổ là thần tượng Ôn Tư Đặc, cư nhiên ngay cả hồn thú cũng có sức quyến rũ như vậy.

“Không cần coi trọng như vậy, hồn thú thú một sừng của tôi chỉ có thể xem là dị loại, khả năng tiên đoán không mạnh, sức chiến đấu cơ hồ không có, dù sao ai cũng biết thú một sừng vụng vụng, vì thế mọi người cũng không cần quá tin vào tôi.” Ôn Tư Đặc nhẹ nhàng mỉm cười.

“Không, chúng ta kiên quyết tin tưởng vào lời tiên đoán của thú một sừng!” Hải Nhân Tư cùng Phân Định nhất thời cảm thấy vô cùng hưng phấn, đây chính là lời tiên đoán của thú một sừng a! Bọn họ không có lý do gì thất bại!

“Yêm cũng vậy!” Từ nhỏ đã thấy qua năng lực của anh họ, Khuê Đế cũng hoàn toàn tin tưởng, chỉ có La Tổ không phát biểu ý kiến gì.

Kỳ thực trước ngày tận thế, đã có không ít lời tiên đoán xuất hiện trên mạng, kỳ thực nổi danh nhất là lời tiên đoán của người Maya, vì thế La Tổ cũng không nghi ngờ sự tồn tại của năng lực này, nhất là cậu còn đang ở một thế giới như vậy.

Bởi vì thương lượng không ra đối sách gì, vì thế bọn Hải Nhân Tư quyết định tin tưởng vào lời tiên đoán của Ôn Tư Đặc, ý chí chiến đấu bùng bùng, gắng gượng xông trận. Ôn Tư Đặc đặt ghế lô như lần trước, mời La Tổ cùng Milan cùng xem trận, La Tổ cùng Milan nhận lời, vì thế cả ba cùng tới ghế lô.

Trận này người xem khá đông, bởi vì tất cả mọi người đều tò mò xem cậu nhóc may mắn Phân Định sẽ may tới mức độ nào. Khán giả của hai học viện đều liều mạng cổ vũ học viện mình.

“Tôi tin tất cả mọi người đều biết tuyển thủ của trận đấu hôm nay, vì thế tôi, người chủ trì cho trận đấu này cũng không giới thiệu nhiều! Trận đấu..... bắt đầu!”

Tuy Ôn Tư Đặc tiên đoán bọn Hải Nhân Tư sẽ chiến thắng, chính là La Tổ cũng không tin tưởng hoàn toàn, phải nói là thế cục trên sân làm người ta không khỏi có chút hoài nghi Ôn Tư Đặc tiên đoán sai.

Ngay từ khi bắt đầu trận đấu, Bùi Tì đã xử dụng tiếng ca mỹ nhân ngư, Phân Dịch là người đầu tiên ngã xuống, người thứ hai là Hải Nhân Tư, cuối cùng trên sân đấu chỉ còn mình Khuê Đế cố gắng chống đỡ, phạm vi công kích của sóng âm quá rộng, không thể giải quyết vấn đề này.

Bất quá âm thanh trí mạng trong tai bọn Khuê Đế đối với khán giả lại là một khúc hát tuyệt vời, tuy chỉ là thanh xương nhưng lại làm trái tim người ta rung động không thôi.

“Hay.... tiếng ca hay quá.” Milan có chút lảng lảng.

Thần trí La Tổ vẫn còn khá thanh tỉnh, bất quá thông qua màn hình ánh sáng cậu phát hiện không chỉ Milan, không ít người xem đều lộ ra vẻ mặt say mê.

“Năng lực của hệ tinh thần rất mạnh, tốt nhất đừng nghe nhiều, nếu không rất dễ bị thôi miên.” Ôn Tư Đặc thoát nhìn cũng rất thanh tỉnh.

“Khuê Đế sắp chống đỡ không nổi rồi.” La Tổ thản nhiên nói.

Ôn Tư Đặc biết ngụ ý của La Tổ, bất quá anh chỉ cười không nói gì tiếp tục nhìn màn hình ánh sáng, vẻ mặt khá tùy ý, giống như đã nắm chắc mười phần.

Ngay lúc Khuê Đế sắp chống đỡ không được thì tiếng ca đột nhiên dừng lại, Bùi Tì có chút thống khổ ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ trán.

“Đội trưởng!” Hai đội viên muốn tiến tới đỡ Bùi Tì, nhưng bọn họ lại bị trượt chân té lăn quay trên mặt đất, Khuê Đế cũng ngậy ngẩn, không còn tiếng ca gây ảnh hưởng, cậu ta có thể nhanh chóng giải quyết Bùi Tì, chính là hành động giấu đồ bìm leo không phải việc người thành thật như Khuê Đế sẽ làm, vì thế cậu ta có chút mờ mịt gãi gãi đầu, nói với người chủ trì ở đối diện: “Cái kia..... yem có thể xin tạm dừng không?”

“Ách?” Người chủ trì cũng mờ mịt, hiển nhiên anh không ngờ có người lại sẵn lòng bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Cái kia..... xem xem anh ta có phải sinh bệnh không? Trước tìm bác sĩ chữa cho anh ta đi, sau đó yem đường đường chính chính so trận với anh ta!” Khuê Đế lớn giọng quát.

Tuy hành vi của Khuê Đế có chút ngốc, bất quá lúc này không chỉ người chủ trì, ngay cả khán giả cũng bắt đầu bội phục chàng trai chân thật này, đây mới đúng là đàn ông chân chính a!

“Bụng..... đau quá.....” Bùi Tì lớn tiếng rên làm người chủ trì có chút khẩn trương, phải biết Bùi Tì là giống cái, hơn nữa gia thế lại tốt, nhất là chồng Bùi Tì còn là quan lớn trong quân đội, nếu Bùi Tì xảy ra chuyện, anh tuyệt đối không thể chịu nổi trách nhiệm.

Người chủ trì vội vàng tìm bác sĩ tới, bác sĩ kiểm tra cho Bùi Tì xong, gương mặt vốn hiền thành trở nên vô cùng nghiêm túc nói: “Cậu làm cái gì vậy! Cậu mang thai rồi có biết không? Đám người trẻ thật là, đã mang thai rồi mà vẫn còn cạy mạnh.....”

Tuy Bùi Tì lúc này đã được chuyển tới xe chữa bệnh, bất quá vì Khuê Đế xin tạm dừng trận đấu nên camera vẫn tiếp tục ghi hình, vì thế đoạn nói chuyện của bác sĩ nhanh chóng được truyền ra ngoài màn hình ánh sáng.

“Mang thai? !” Đây không chỉ người chủ trì, tất cả người xem đều kinh ngạc nhìn màn hình ánh sáng.

Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện giống cái mang thai? Hiện giờ, có thể sinh một đứa nhỏ là chuyện quan trọng nhất, vì thế Bùi Tì nhanh chóng quyết định: “Tôi bỏ quyền, còn nữa..... Lộ Bối Đức, đang xem tăng số này thì lạp tức lạp lại đây cho tôi!”

Vì thế màn hình truyền hình trực tiếp dừng lại ở đoạn mỹ nhân ngư Bùi Tì hung ác nói với chồng mình, vì Bùi Tì bỏ quyền mà hai thành viên khác đã ngã không bò dậy nổi nên Khuê Đế cứ vậy mà kỳ tích không chiến mà thắng.

Khán giả nhìn màn hình trực tiếp, đầu tiên là trầm mặc, sau đó một trận hoan hô náo động hết cả sân đấu, sự tình giống một vở hí kịch quá đi? Có lầm không a! Vì cái gì sớm không phát hiện, trễ không phát hiện mà ngay lúc này lại phát hiện? Xú tiểu tử Phân Định rốt cuộc có được vận cứt chó gì, thế giới này rốt cuộc có công bình không a!

Biểu tình của Milan cũng không khác đám khán giả là bao, tuy cậu tin tưởng vào lời tiên đoán của Ôn Tư Đặc, cho rằng Hải Nhân Tư sẽ thắng, bất quá cậu không ngờ lại thắng một cách hài hước như vậy, vì thế lại trợn mắt há hốc.

“Anh biết Bùi Tì mang thai à?” Cho dù là La Tổ cũng không thừa nhận nổi, năng lực tiên tri của Ôn Tư Đặc quả thực quá thần kỳ.

“Không biết.” Ôn Tư Đặc ăn ngay nói thật, anh dùng ngón tay quần quanh sợi tóc bạc, Ôn Tư Đặc đứng dậy mỉm cười với La Tổ: “Kỳ thực.... tôi thoáng thấy được lời tiên tri có liên quan tới cậu.”

Đồng tử La Tổ thoáng co rút, Ôn Tư Đặc không có gì phải lừa cậu, vì thế La Tổ có chút để ý hỏi: “Lời tiên đoán gì?”

Ôn Tư Đặc làm bộ như lơ đãng đảo mắt qua Milan, sau đó mỉm cười: “Bí mật.”

“Cái gì? Hai người đang nói gì vậy? Bí mật gì?” Milan lúc này đã lấy lại tinh thần.

“Không có gì, chính là nói nên tới bệnh xá xem bọn Hải Nhân Tư.” Ôn Tư Đặc mỉm cười đi trước, La Tổ không phản bác, Milan tựa hồ cũng tiếp nhận cách nói này vì thế cũng theo sau.

Lúc này các trận đấu khác vẫn còn đang tiến hành.... vì thế lúc La Tổ cùng Ôn Tư Đặc và Milan băng qua khán đài, xa xa vẫn còn truyền tới tiếng náo động đình tai nhức óc, vì muốn đi xem bọn Hải Nhân Tư nên La Tổ cùng Ôn Tư Đặc không hề dừng lại, bất quá lúc đi vẫn nghe thấy tiếng người xem ồn ào thảo luận.

“Hôm nay rất tà môn a, bạn tôi mới gửi tin nói bởi vì mỹ nhân ngư Bùi Tì mang thai nên đội Đại Pháo Kim Cương lại thắng, tôi còn chưa lấy lại tinh thần thì trận đấu bên này lại xuất hiện thần thú trong truyền thuyết! Cậu nói xem vừa nãy chúng ta có hoa mắt không?”

“Không có khả năng, tất cả mọi người đều thấy mà, kia tuyệt đối là Thao Thiết, năng lực thôn phệ rồi cả hình thái thú kia, không phải Thao Thiết thì là gì?”

“Thực tà môn, bên quân đội nhất định chấn kinh đi? Cư nhiên ngay cả hồn thú Thao Thiết cũng xuất hiện, nếu lại lòi ra thêm Kì Lân thì hay rồi.” Hai cậu học trò vừa đi vừa thảo luận, không hề để ý chuyện mình nói bị người ta nghe hết cả.

“Chúng ta không nghe nhầm đi? Bọn họ nói Thao Thiết đúng không?” Milan vô cùng hưng phấn: “Lúc về ký túc xá nhất định phải tìm trận đó xem mới được.”

La Tổ cũng có ý này, đối với thần thú truyền thuyết trong thượng cổ cậu ít nhiều cũng có chút hứng thú, Ôn Tư Đặc không nói gì, dọc theo đường đi chỉ cười cười.

40. Chương 40

Hải Nhân Tư cùng Phân Định cũng không bị thương tích gì, chỉ bị lực tinh thần xung kích một chút. Tiểu Ngốc thì càng khỏe mạnh hơn, dường như nó có sự miễn dịch đối với công kích của hệ tinh thần, vì thế lúc Hải Nhân Tư và Phân Định té ngã, Tiểu Ngốc vẫn như trước đại ra, chăm chú nhìn về phương xa không biết tên.

La Tổ cũng thử kiểm tra năng lực may mắn của Tiểu Ngốc, cậu suy luận, Tiểu Ngốc có năng lực tăng mạnh sự may mắn, nhưng nó có hạn, nói cách khác nếu dùng nó để đánh thắng mỹ nhân ngư Bùi Tì thì rất khó khăn, vì thế La Tổ chỉ kiểm tra xem năng lực may mắn của Tiểu Ngốc có tăng lên hay không.

Trải qua quá trình kiểm tra bằng lực tinh thần, La Tổ phát hiện năng lực của Tiểu Ngốc mặc dù có tăng lên nhưng biên độ cũng không rõ, nói cách khác chuyện mỹ nhân ngư Bùi Tì mang thai là chuyện ngoài ý muốn, nó không phải kết quả từ sự may mắn của Tiểu Ngốc, dù sao theo kết quả kiểm tra của bác sĩ, Bùi Tì đã sớm mang thai, sở dĩ ngày đó ngã xuống có lẽ vì trải qua các trận chiến nên cơ thể quá mệt mỏi, có chút thành phần ngẫu nhiên, bất quá nhân sinh vốn luôn có những chuyện ngoài ý muốn.

Mặc khác vì Bùi Tì không thể tác chiến nên năng lực Tiểu Ngốc đột nhiên bùng nổ cũng không phải không có khả năng, bởi vì khế ước thú và chủ nhân liên hệ rất chặt chẽ, có thể Tiểu Ngốc nhìn thấy chủ nhân ngã xuống, vì thế bộc phát năng lực, kỳ thực lúc đó nếu hai đối thủ còn lại không vội vã chạy tới đỡ Bùi Tì, kết quả thắng bại cũng rất khó suy đoán.

Không nên tùy tiện làm bừa, đối với khế ước thú có thể gia tăng may mắn, chỉ cần một chút thay đổi cũng có thể phóng đại khả năng của mình, vì thế theo trình độ nào đó thì nó cũng ảnh hưởng tới kết quả.

La Tổ nói phân tích của mình cho bọn Hải Nhân Tư cùng Phân Định, đám người sợ hãi than thở, không ngờ còn phải chú ý nhiều vấn đề như vậy, nhưng cũng không khỏi vui sướng vì vận may hôm nay.

“Bất quá năng lực công kích của hệ tinh thần thật lợi hại, cho dù bị tai lại thì tiếng ca vẫn vang vọng trong đầu.” Hải Nhân Tư vẫn còn hoảng sợ, Phân định cũng không ngoại lệ.

“Các cậu nên thấy may mắn vì Tiểu Ngốc có khả năng miễn dịch với công kích của hệ tinh thần.” Lúc La Tổ nói những lời này, Tiểu Ngốc cùng Đại Ngốc đang nhìn trần nhà phát ngốc, theo cặp mắt đang dại ra kia căn bản không biết được hai bé khế ước thú này đang suy nghĩ cái gì.

“Mình thực hoài nghi ngốc ngốc thú nghe không hiểu tiếng ca kia, có câu gì ấy, đàn gảy gảy.....” Hải Nhân Tư nói.

“Đàn gảy tai trâu.” La Tổ nói giúp.

“Đúng đúng! Chính là đàn gảy tai trâu.” Hải Nhân Tư cào tóc.

“Nói vậy phải cảm ơn lời tiên đoán của Ôn Tư Đặc đại nhân a, nếu không mọi người cũng không có lòng tin như vậy!” Milan không buông tha bất cứ cơ hội nào để biểu hiện trước mặt Ôn Tư Đặc.

“Không cần khách khí, kỳ thật lời tiên đoán cũng không nhất định sẽ chuẩn xác.” Ôn Tư Đặc là anh họ của Khuê Đế nên từ lúc vào ký túc xá của bọn Hải Nhân Tư, anh vẫn có thói quen ngồi cạnh Khuê Đế.

“Có ý gì a?” Hải Nhân Tư khó hiểu, tiên tri không phải là chuyện nhất định sẽ phát sinh trong tương lai sao? Vì sao lại không chuẩn xác?

Ôn Tư Đặc thấy trừ bỏ La Tổ, ai cũng mang theo biểu tình nghi hoặc, vì thế anh kiên nhẫn giải thích: “Cái gọi là tiên đoán cũng chính là quỹ tích của vận mệnh, nếu là quỹ tích, tự nhiên sẽ có thể thay đổi, nghĩ kỹ xem, nếu kết quả tiên đoán thực sự không thể thay đổi, như vậy năng lực tiên đoán có gì hữu dụng?”

Hải Nhân Tư cùng nhóm Phân Định nghe giải thích xong mới lộ ra biểu tình bừng tỉnh đại ngộ, Hải Nhân Tư thông minh đột xuất nói: “Nói cách khác tiên tri là nhìn thấy kết quả, sau đó sẽ thay đổi nó?”

“Có thể nói như vậy.” Ôn Tư Đặc vừa vờn về phần kim cương của Khuê Đế, vừa nói: “Tiên đoán sự cường đại có thể thay đổi vận mệnh của một quốc gia, đôi khi quốc gia cùng liên minh không chỉ để ý tới binh lực cùng bố trí quân sự, tiên đoán sự cũng rất quan trọng. Bởi vì quỹ tích vận mệnh bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi theo thể cục, vì thế kết quả nhìn thấy hôm nay cùng ngày mai có thể không giống nhau. Càng là tiên đoán sự cường đại thì càng có khả năng tìm kiếm được kết quả chuẩn xác nhất trong quỹ tích phức tạp, cũng có thể cho ra kết quả vận hành cuối cùng trong vô số kết quả.”

“Đồng thời, bọn họ còn có thể sử dụng thủ đoạn để nhiễu loạn lời tiên đoán của người khác, làm quỹ tích càng phức tạp hơn để người khác chỉ có thể nhìn được một kết quả mơ hồ, dù sao tương lai chỉ có mình mình nhìn thấy thì càng dễ thay đổi vận mệnh.”

Hải Nhân Tư cùng bọn Phân Định nghe Ôn Tư Đặc giải thích xong, đầu óc đều choáng váng, chàng ngốc Khuê Đế thành thật cào tóc: “Yêm ngu ngốc, yêm nghe không hiểu, yêm chỉ biết lần nào anh họ tiên đoán cũng rất chuẩn xác! Vì thế yêm tin tưởng anh họ!”

“Mình cũng vậy!” Hải Nhân Tư không phải không hiểu gì như Khuê Đế, bất quá cũng không hiểu rõ lắm, dù sao đoạn cuối gì mà quỹ tích thay đổi cậu quả thực cũng không hiểu, kỳ thực đối với bọn họ mà nói, lời của người tiên tri đã là kết quả rất đáng tin, huống chi lần này Ôn Tư Đặc tiên đoán rất chính xác, vì thế Hải Nhân Tư vẫn rất tin tưởng vào năng lực của Ôn Tư Đặc.

“Cám ơn.” Ôn Tư Đặc mỉm cười với mọi người, sau đó đứng dậy nói: “Thời gian cũng không còn sớm, tôi và Khuê Đế cáo từ trước, lần sau lại cùng mọi người xem trận đấu.”

Khue Đế theo Ôn Tư Đặc đứng lên khỏi sô pha, trước lúc đi còn nhấn nhó thật lâu, tựa hồ muốn nói gì đó với La Tổ, chính là chà tới mức hai tay đều đỏ lên, cậu ta vẫn chưa nói được gì, cuối cùng cũng là Ôn Tư Đặc kéo cậu ta rời đi.

Là người từng trải qua thời tận thế, La Tổ cũng hơi hiểu được lời của Ôn Tư Đặc, bất quá có một số điều làm cậu rất để ý, Ôn Tư Đặc nói nhiều như vậy ý muốn nói với cậu, tương lai có thể thay đổi sao? Còn lời tiên đoán có liên quan tới cậu là ý gì?

Buổi tối, La Tổ tới rừng rậm nhân tạo một chuyến, bởi vì thời gian dài ở cùng Tiểu Hoàng nên cậu có thể làm Tiểu Hoàng tiến hóa thêm một bậc, sau khi tiến hóa trên cổ Tiểu Hoàng mọc ra một vòng lông tơ thật dày, giống như khăn quàng cổ vậy. Sau khi thí nghiệm phát hiện mớ lông tơ này làm Tiểu Hoàng có năng lực thao tác nguyên tố thổ, đơn giản chính là Tiểu Hoàng có thể dùng bùn đất tạo thành một ít vật thể, tỷ như người khổng lồ linh tinh, hơn nữa vật thể này có chút giống năng lực triệu hồi.

Bất quá khuyết điểm của năng lực này cũng khá rõ, lông tơ trên cổ Tiểu Hoàng nhìn rất dày nhưng kỳ thật lại mọc thành từng nhúm, mà mỗi lần thao tác cần tiêu hao một nhúm lông cổ, mỗi lần dùng xong sẽ mất đi một chút, tuy nhúm lông này có thể khôi phục nhưng nó cũng hạn chế số lần Tiểu Hoàng có thể sử dụng, trên cổ Tiểu Hoàng bây giờ có 7 nhúm lông, nói cách khác một ngày Tiểu Hoàng chỉ có thể sử dụng năng lực này 7 lần mà thôi.

Bản thân Tiểu Hoàng cũng không thích nhúm lông trên cổ lắm, vì thế nó thường vươn móng vuốt cào cào cổ mình, may mà nó là một bộ phận cơ thể nên kéo mạnh cũng bị đau, vì thế Tiểu Hoàng cũng không dám kéo nhiều.

Đối với hình dáng bị thay đổi của Tiểu Hoàng, La Tổ để huyền nhãn thú tiến hành ảo giác, dưới số lượng lực tinh thần khổng lồ không ngừng cung cấp từ La Tổ, chuyện này cũng không phải việc gì khó, bởi vì chỉ cần che dấu nhúm lông dưới cổ Tiểu Hoàng là được.

La Tổ định đổi khế ước thú, bất quá Tiểu Hoàng vừa thăng cấp nên phải ở bên cạnh cậu, mà huyền nhãn thú cũng không thể đổi, vì năng lực ảo giác rất hữu dụng, vì thế suy nghĩ một phen, La Tổ chỉ có thể đổi ngốc ngốc thú. Bất quá nghĩ tới lời tiên đoán của Ôn Tư Đặc, cuối cùng La Tổ cũng không đổi ngốc ngốc thú. Nếu là lời tiên đoán không may, có ngốc ngốc thú ở bên cạnh, ít nhiều thì năng lực may mắn cũng ảnh hưởng tới kết quả.

Vì thế La Tổ quyết định rèn luyện lực tinh thần một chút, cậu chọn sư thú ở khu 50 có năng lực tương xứng. Dáng người của sư thú không cao, chỉ tới đầu gối La Tổ, có chút giống một bé khủng long, phòng ngực cùng công kích rất cao, miệng có thể phun lửa, bất quá ngọn lửa không có uy lực bằng hỏa hầu, nhưng có thể xem là loại khế ước thú có công thủ cân bằng.

Sau khi rèn luyện kết thúc La Tổ mới rời khỏi rừng nhân tạo, lúc quay về ký túc xá đã khá muộn, bọn Hải Nhân Tư cũng không khó hiểu chuyện La Tổ xuất môn, bởi vì lúc đó bọn họ cũng không có ở phòng, lý do là tham gia khóa huấn luyện.

Tiểu Hoàng vì trên cổ có thêm một vòng lông mao nên nó có thói quen đưa vuốt cào cào cổ, mà bọn Hải Nhân Tư dưới năng lực của huyền nhãn thú không nhìn thấy số lông mao kia, vì thế mỗi lần Tiểu Hoàng gãi cổ, Hải Nhân Tư lại thấy kỳ quái, có lần nhìn không được hỏi: “Bạn thân, Tiểu Hoàng gần đây bị gì thế? Sao nó cứ gãi cổ mãi?”

“.....” Nhất thời La Tổ cũng không tìm ra lý do, vì thế cậu ôm lấy Tiểu Hoàng làm bộ nhìn nhìn, sau đó nói: “Hình như trên cổ bị nổi mụn, qua vài ngày là tốt thôi.”

“Nga.....” Hải Nhân Tư vốn là người tùy tiện, vì thế cũng không nghi ngờ, bất quá nghĩ nghĩ một chút hỏi: “Khế ước thú cũng bị mụ à?”

“Ừ.” La Tổ làm biểu tình chuyên nghiệp.

Vì thế Hải Nhân Tư hoàn toàn tiếp nhận cách nói này, cái gọi là bị lừa chỉ đơn giản như vậy.

La Tổ mấy ngày nay cũng không rảnh rỗi, trừ bỏ tăng cường thực lực bản thân, cậu còn liên lạc với Ôn Tư Đặc, cậu không nghĩ Ôn Tư Đặc lừa mình, vì thế nếu có lời tiên tri liên quan tới mình, tốt nhất nên sớm hỏi rõ ràng, nếu là lời tiên đoán không tốt, ít ra cậu có thể chuẩn bị trước một chút, tựa như lời Ôn Tư Đặc nói, tương lai không phải không thể thay đổi.

Ôn Tư Đặc cũng nhận lời mời của La Tổ, hai người hẹn gặp ở phòng vip của nhà ăn quân bộ, La Tổ không có quyền hạn vào đây, bất quá Ôn Tư Đặc dựa vào địa vị của mình rất nhanh đã đặt được ghế lô.

La Tổ cùng Ôn Tư Đặc đều chọn cà phê, bởi vì hiện tại là thời gian uống trà chiều, vì thế hai người chọn chút bánh ngọt. Ôn Tư Đặc biết mục đích La Tổ tìm mình, vì thế anh không thừa nước đục thả câu, nhấp một ngụm cà phê nói: “Kỳ thực cậu không cần khẩn trương như vậy, tôi nói rồi năng lực tiên đoán của tôi cũng không mạnh, chỉ có thể thấy một vài chuyện sắp xảy ra mà thôi.”

“Một người có sự hiểu biết về quỹ tích vận mệnh rõ ràng như vậy lại có năng lực tiên tri không mạnh sao?” La Tổ khẽ nhủ mi.

Ôn Tư Đặc cười khê: “Cậu không tin lời tôi.”

“Tôi nghĩ mấu chốt không phải ở chỗ tôi tin hay không.”

Ôn Tư Đặc nhìn La Tổ, độ cung bên khóe môi lại tăng thêm vài phần: “Cậu nói đúng, bất quá tôi nghĩ mình nên giải thích một chút, năng lực mạnh yếu không liên quan tới hiểu biết ít hay nhiều, tôi rất có hứng thú với tiên tri nên tra xét không ít tư liệu, cũng gặp qua không ít đại sư tiên tri, nhưng tôi càng hiểu nhiều thì càng nhận ra tiên tri kỳ thực chỉ là một thứ buồn cười.”

“Vì cái gì?” La Tổ nhủ mi.

“Bởi vì tiên đoán sư không thể nhìn thấy chuyện có liên quan tới mình, nói đơn giản là tiên đoán sư càng có ít ràng buộc thì lại càng tiên đoán được nhiều.” Nụ cười bên môi Ôn Tư Đặc có chút trào phúng.

“Anh cũng vậy sao?” La Tổ thừa nhận mình có chút hứng thú.

“Đương nhiên, bất quá năng lực của tôi cũng không mạnh nên không sao.” Ôn Tư Đặc cúi đầu, dùng muỗng khuấy tách cà phê, La Tổ không thấy rõ biểu tình của anh lúc này, bất quá theo ảnh ngược trong tách, nụ cười vẫn còn trên môi nhưng ánh mắt không hề có ý cười.

“Xem trận đấu của Thao Thiết chưa?” Ôn Tư Đặc đột nhiên hỏi.

“Ngày đó ở ký túc xá có xem qua, hình thái cùng năng lực thì khả năng là Thao Thiết rất cao.” La Tổ cũng tra qua chút tư liệu, vì thế mới có suy đoán này.

“Không tồi, người này chính là Tu Lô thần bí của học viện Kim Cương, tính cách của người này khá nguy hiểm, đoàn đội thì còn may chứ trong giải cá nhân, người này đấu mười trận, trong đó hết sáu tuyển thủ bị trọng thương, ba người bỏ quyền, còn một tuyển thủ vì được lão sư can thiệp nên chỉ bị gãy xương.”

“.....” La Tổ nhìn dòng nhiệt khí lượn lờ từ tách cà phê, chậm rãi mở miệng: “Người này có liên quan gì tới lời tiên tri?”

“Phản ứng thực nhanh.” Ôn Tư Đặc khen thưởng một câu: “Bất quá chỉ là có khả năng thôi, lần này tôi thấy hình ảnh khá mơ hồ, có lẽ bị người khác quấy nhiễu, bất quá cũng có thể vì năng lực của tôi có hạn.”

“Hình ảnh gì?” Đây mới là vấn đề La Tổ để ý nhất.

“Có người bị thương, hơn nữa còn là người bên cạnh cậu.” Ôn Tư Đặc nói thẳng.

“Chỉ vậy?” La Tổ nhủ mày.

“Chỉ vậy.” Ôn Tư Đặc uống hết tách cà phê: “Tôi nói rồi, tôi không thể tiên đoán những đối tượng có quan hệ với mình, tôi là anh họ của Khuê Đế vì thế tôi không tiên đoán được chuyện liên quan tới nó, nhưng lại có thể nhìn thấy qua người bên cạnh nó, bất quá vì chịu ảnh hưởng của Khuê Đế nên lời tiên đoán có chút mơ hồ.”

“Anh nói có lỗ hổng.” La Tổ nhìn thẳng vào mắt Ôn Tư Đặc: “Anh đã nói chuẩn xác kết quả trận đấu trước, nếu thực sự không thể tiên đoán người có quan hệ với mình, như vậy anh không đoán được trận đó mới đúng, vì Khuê Đế cũng là một thành viên trong đội.”

“Không tồi.” Ôn Tư Đặc có chút tán thưởng nhìn La Tổ: “Nhưng vì cái gì tôi nhất định phải thông qua người bên cạnh Khuê Đế để nhìn thấy kết quả?”

La Tổ trầm mặc, phải nói là những lời này của Ôn Tư Đặc làm cậu nghĩ tới rất nhiều thứ, nếu không thể tiên đoán những người có quan hệ, như vậy mối quan hệ với người đó có thể kéo dài ra ngoài không? Mà Ôn Tư Đặc lại có thể nói ra kết quả chính xác của trận đấu đó.....

“Trọng tài?” La Tổ có chút kinh ngạc, trọng tài là sự lựa chọn tốt nhất, chỉ cần biết được kết quả mà trọng tài tuyên bố thì không khác gì biết hết mọi chuyện.

“Chính xác.” Ôn Tư Đặc không chút ngoài ý muốn khi thấy La Tổ đoán được đáp án, bởi vì đối phương là một người thông minh.

“Anh rất giỏi.” Có thể vận dụng năng lực tiên tri tới mức này, không thể không làm La Tổ bội phục.

“Quá khen, bất quá không phải lần nào cũng có người gián tiếp, tỷ như lần này.” Ôn Tư Đặc lúc này đã ăn xong phần bánh ngọt, anh dùng khăn ăn xoa xoa miệng: “Kỳ thực tôi luôn thử dùng năng lực tiên đoán tương lai của cậu, vì tôi không thể tiên đoán cho Khuê Đế.”

“Cứ vậy nói cho tôi biết không thành vấn đề sao?” La Tổ không biết mục đích Ôn Tư Đặc nói chuyện này ỉn biết, bất quá cậu biết đối phương hẳn là không có ác ý.

“Cậu biết đi? Khuê Đế thực thích cậu.” Ôn Tư Đặc nhìn chăm chú vào mắt La Tổ.

“.....” La Tổ trầm mặc, về vấn đề này cậu không biết nên nói gì, vì thế chỉ có thể đáp: “Tôi đã cự tuyệt cậu ta rồi.”

“Hóa ra đã cự tuyệt rồi sao?” Ôn Tư Đặc ít nhiều có chút kinh ngạc, bất quá anh lập tức khôi phục bộ dáng tùy tính bình thường: “Cảm giác của tôi quả nhiên chính xác.”

“Cảm giác?” La Tổ chọn mi.

“Cảm giác chúng ta là cùng một loại người, cậu có thể không chút do dự cự tuyệt Khuê Đế đại biểu cậu có mục tiêu xác định, cậu vĩnh viễn biết mình nên làm gì, vì thế cậu có thể phân loại chuẩn xác những người ở bên cạnh, bằng hữu chính là bằng hữu, người nhà chính là người nhà, người xa lạ là người xa lạ, cậu phân họ vào những ô vuông bất đồng, hơn nữa dựa theo tri thức cùng lễ nghĩa chuẩn xác để đối xử với những người đã được phân loại.”

“Đơn giản mà nói.....cậu có định nghĩa cho tất cả mọi người ở xung quanh, Khuê Đế đối với cậu mà nói chính là bằng hữu, vì thế cậu không chút do dự phân nó vào ô vuông bằng hữu, dùng cách thức đối đãi với bạn bè để đối xử với Khuê Đế, bởi vì cậu không phải loại người dễ dàng thay đổi phân chia của các ô vuông, điểm này, chúng ta rất giống nhau.”

La Tổ trầm mặc, không phải không muốn phản bác lời Ôn Tư Đặc, mà phản bác không có ý nghĩa, có lẽ trong mắt người khác cậu quả thực giống như lời anh ta nói vậy.

“Tôi suy t chút nữa đã nghĩ anh là nhà tâm lý chứ không phải tiên đoán sư.” La Tổ đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, Ôn Tư Đặc nói nhiều như vậy có ý gì?

“Không phản bác lời tôi sao?” Ôn Tư Đặc có chút ngoài ý muốn.

“Phản bác không có ý nghĩa, nếu anh đã nhận định về tôi như vậy, cho dù tôi giải thích cũng không được gì không phải sao? Tôi là dạng người gì không quan trọng, quan trọng là... tôi biết mình nên làm gì là đủ rồi.” La Tổ lúc này cũng dùng xong buổi trà chiều, cậu gọi bồi bàn tới thu thập bàn ăn.

Trước lúc đi, La Tổ đưa tiền cho Ôn Tư Đặc, bởi vì cậu là người mời nên La Tổ trả luôn phần hai người, đương nhiên Ôn Tư Đặc không nhận.

“Không cần khách khí với đại minh tinh a.” Ôn Tư Đặc tỏ ý anh không thiếu chút tiền này.

“Lần này là tôi mời, mặc khác anh còn giúp tôi một chuyện, như vậy tôi mời anh mới đúng, đương nhiên dựa theo phân tích của anh lúc này, anh cũng có thể cho rằng tôi tự đưa mình vào ô vuông phải trả tiền.”

“Phốc ——” Ôn Tư Đặc nhin không được bật cười: “Thật đúng là, nếu tôi không để cậu trả chẳng phải không xứng làm bạn rồi sao?” Ôn Tư Đặc nhận tiền, bắt quá câu tiếp theo của cậu làm anh sợ run một lát.

“Hóa ra anh phân tôi ở ô bằng hữu sao?” Bởi vì La Tổ đã đi ra ngoài ghế lô nên Ôn Tư Đặc không nhìn thấy biểu tình của cậu, bắt quá anh có cảm giác bị lời của mình quật lại mình, tuy là cảm giác này cũng không tệ lắm.

“Thế cậu phân tôi vào ô nào?” Ôn Tư Đặc bắt kịp cước bộ La Tổ.

“Giống anh.” Ngữ khí La Tổ không khác gì bình thường, bắt quá Ôn Tư Đặc biết người như La Tổ một khi thừa nhận đối phương thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

“Tôi có cảm giác chúng ta sẽ trở thành tri kỷ, cậu thấy vậy không? Lần đầu tiên gặp cậu, tôi biết chúng ta rất hợp nhau.” Ôn Tư Đặc kéo thấp vành nón, cười khê.

“Hóa ra trừ bỏ chuyên gia tâm lý anh còn kiêm chức thần toán.” Bất tri bất giác, quan hệ của hai người đã kéo lại gần hơn.

“Đây là giác quan thứ 6 của tiên đoán sư.” Ôn Tư Đặc sửa lời.

Trên đường hai người nói chuyện phiếm một lát, sau đó liền tạm biệt ở bể phun nước trước trường, Ôn Tư Đặc trước lúc đi còn quay đầu lại nói với La Tổ: “Khuê Đế là người tốt.”

“Chính là tôi đã đặt cậu ta vào một ô chết.”

“Tôi có cảm giác tự chui đầu vào rọ.” Ôn Tư Đặc bật cười.

“Cảm giác của anh không sai.” Khóe môi La Tổ hiếm có dịp nhếch lên vài phần.

“Sau này còn gặp lại.” Ôn Tư Đặc đưa lưng về phía La Tổ, phất phất tay.

“Àn.” La Tổ nói nhẹ.

Trở về ký túc xá, bọn Hải Nhân Tư liền vọt tới trước mặt La Tổ, vẻ mặt bi tráng: “A Tổ, chúng ta chết chắc rồi.”

“Lần này tuyệt đối là diệt đoàn a!” Milan chỉ kém không gào lên.

“Có lịch thi rồi à?” La Tổ rất nhanh tìm được nguyên nhân mọi người thất thường như vậy.

“Ừ.....” Hải Nhân Tư sắp khóc rống: “Sao tay mình lại xui xẻo như vậy a! Cư nhiên đụng ngay Thao Thiết truyền thuyết! Lần này một phần vận may mắn cũng không thể dùng!”

Phân Định ôm Tiểu Ngốc nhà mình co rút trên sofa, tuy cậu không phát biểu ý kiến gì nhưng nhìn thần sắc thì hẳn là rất đồng ý với quan điểm của Hải Nhân Tư.

“Để mình gọi cho Khuê Đế, nhờ Ôn Tư Đặc đại nhân tiên đoán cho tụi mình một lần nữa!” Hải Nhân Tư đặt hết toàn bộ hi vọng vào lời tiên tri.

La Tổ không ngăn cản Hải Nhân Tư, bởi vì trong đầu cậu vang vọng lời tiên đoán Ôn Tư Đặc nói khi này.....

Sẽ có người bị thương, hơn nữa còn là người bên cạnh cậu.

Ngay lúc này bọn Hải Nhân Tư lại đụng phải Thao Thiết Tu Lôi, đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Hay người bị thương trong lời tiên tri của Ôn Tư Đặc chính là bọn Hải Nhân Tư.....?

41. Chương 41

Hải Nhân Tư gọi điện cho Khuê Đế, tuy Khuê Đế nhanh chóng đồng ý, nhưng kết quả cuối cùng cũng không được như ý.

“Không thể tiên đoán, vì sao?” Hải Nhân Tư nhìn Khuê Đế trong màn hình ánh sáng.

“Yên cũng không rõ, anh họ nói không thể nhìn thấy tương lai, bất quá anh ấy nói cảm giác không tốt, đề nghị chúng ta bỏ quyền.” Khuê Đế ngốc nhất thời cũng không có chủ ý.

“Ai, chẳng lẽ thực sự không xong?”

“Thật có lỗi, yên.... yên không giúp được.....” Khuê Đế áy náy cúi đầu.

Hải Nhân Tư thấy vậy vội vàng khoát tay: “Bạn thân, đây đâu phải lỗi của cậu, hơn nữa có gì mà sợ! Thuyền đao kiều đầu tự nhiên trực! [Mọi việc sẽ ổn thôi] Dù sao chúng ta cũng đi thẳng vào vòng bán kết rồi, có được thành tích này đã rất đáng tự hào!”

Khue Đế không biết phải nói gì, vì thế chỉ đành gật mạnh đầu, lúc chuẩn bị ngắt điện thoại, Khuê Đế nhấn nhó niết niết bàn tay to, không dám ngừng đầu lí nhí nói: “Cái kia..... giúp yên..... giúp yên chào A Tổ.”

Hải Nhân Tư trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói: “Bạn thân, kỳ thật.... cậu ta ở ngay bên cạnh mình a.”

Cơ thể bên kia màn hình của Khuê Đế cứng đờ, rằng mây đỏ từ gò má kéo dài tới tận vành tai, cuối cùng chẳng ngốc vì quá hoang mang nên vội vàng ngắt cuộc gọi.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, ánh mắt mọi người tập trung tới trên người La Tổ, sắc mặt La Tổ không chút biến đổi, thản nhiên mở miệng: “Tôi nghe thấy rồi, không cần chuyển lời.”

“Nga.....” Hải Nhân Tư hàm hồ lên tiếng, Phân Định cùng Milan trừ bỏ che miệng cười cũng không nói thêm gì, bất quá biểu hiện của Khuê Đế cũng không làm mọi người thoải mái được bao lâu, bởi vì bọn họ rất nhanh đã nghĩ tới tin xấu Khuê Đế vừa báo.

“Ai, lần này chết chắc thật rồi.” Hải Nhân Tư bắt đầu than thở.

“Không cần như vậy, quên những lời cậu nói với Khuê Đế lúc nãy rồi sao? Có được thành tích thế này đã rất đáng tự hào.” Milan vỗ vỗ vai Hải Nhân Tư.

“Àn, tụi mình chỉ cần cố gắng hết sức là được rồi.” Phân Định ôm ngực ngốc ngốc thú phụ họa.

La Tổ trầm mặc, cậu định bảo bọn Hải Nhân Tư suy nghĩ chuyện bỏ quyền thi đấu, nhưng nhìn biểu tình nôn nóng muốn thử sức của bọn họ, cậu phát hiện mình căn bản không nói nên lời, cuối cùng chỉ đành thở dài: “Lúc thi đấu nếu có gì nguy hiểm, lập tức bỏ quyền.”

“Tụi mình biết rồi, dù sao đối thủ cũng là Thao Thiết Tu Lô! Yên tâm bọn mình biết lượng sức mà!” Hải Nhân Tư tốt xấu gì cũng không ngu ngốc, đối thủ nổi danh như vậy bọn họ tốt xấu gì cũng từng xem băng ghi hình, nghiên cứu một chút, tuy vẫn không tìm được biện pháp nhưng đối phương có năng lực gì bọn họ cũng nắm chắc!

Bọn Hải Nhân Tư tuy nói vậy nhưng La Tổ vẫn cảm thấy lo lắng, không riêng lời tiên đoán của Ôn Tư Đặc, gần đây cậu cũng cảm thấy có chút lo lắng, trận đấu sẽ tiến hành vào 3 ngày sau, cho dù cậu muốn huấn luyện khế ước thú cho bọn Hải Nhân Tư cũng không còn kịp, vì thế cậu chỉ dùng lực tinh thần nâng ột chút sức mạnh cho khế ước thú của cả hai.

Mấy ngày này cậu cũng gọi cho Ôn Tư Đặc một lần, dựa theo lý luận lần trước tuy anh không thể nhìn được kết quả của trận đấu nhưng thông qua trọng tài hẳn có thể đoán được kết quả mới đúng, chính là Ôn Tư Đặc vẫn nói như cũ, không thấy được gì cả.

“Không thể nhìn gián tiếp qua trọng tài sao?” La Tổ không mở màn hình, chỉ chọn lựa nói chuyện.

“Có người quấy nhiễu, hơn nữa người này có năng lực rất mạnh, tóm lại tôi có dự cảm rất xấu, nói thực ra thì trận này bọn Hải Nhân Tư bỏ quyền thì tốt hơn.” Âm thanh Ôn Tư Đặc từ màn hình ánh sáng vang lên.

“Anh thuyết phục được Khuê Đế không?”

“Cậu nói xem? Tên ngu ngốc này đâu dễ bị thuyết phục, tôi thì thoải mái, ra mời cậu cũng không thuyết phục được bọn Hải Nhân Tư a.” Ôn Tư Đặc trêu chọc nói.

“Hôm đó đi xem không?” Bởi vì Ôn Tư Đặc đã cùng bọn họ xem vài trận nên La Tổ theo bản năng hỏi.

“Không được, dự cảm nói ngày đó tốt nhất nên ở nhà, cậu cũng vậy.” Ngữ khí Ôn Tư Đặc hiếm có khi nghiêm túc.

“Anh nghĩ tôi bỏ mặc bọn Hải Nhân Tư được sao?” La Tổ nhướn mi.

Ôn Tư Đặc nghe vậy, cười khê: “Vậy chúc cậu may mắn.”

“Anh không lo lắng cho Khuê Đế sao?” La Tổ ít nhiều cũng có chút nghi hoặc, Khuê Đế dù sao cũng coi là người bên cạnh cậu, không lí nào Ôn Tư Đặc không lo lắng.

“Tôi đi cũng vô dụng, hồn thú của tôi vốn không có sức chiến đấu, huống chi không phải cậu đã đi thay tôi rồi sao?”

“.....” La Tổ biết Ôn Tư Đặc cũng không phải nói thực, bất quá nếu anh ta đã không muốn đi thì cậu cũng không miễn cưỡng.

Ngắt điện thoại, La Tổ thừa dịp Hải Nhân Tư còn chưa về phòng, cậu dùng lực tinh thần thăng huyền nhân thú lên một cấp nữa, nếu trận đấu hôm đó thực sự sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, như vậy huyền nhân thú chính là lá bài úp của cậu, năng lực hiện tại của cậu chưa đủ để đánh bại Thao Thiết, hơn nữa cũng không cần đánh nhau với đối phương, cậu chỉ cần bảo hộ bọn Hải Nhân Tư không bị thương là đủ rồi.

“Ngày mốt cùng đi xem trận của đội Thao Thiết Tu Lôi không? Ngải Địch đã đồng ý rồi, tốt xấu gì chúng ta cũng nên đi thu thập tình báo một chút.” Lô Tập nằm trên sofa, nhìn người đang trầm mặc đọc sách hỏi.

“Có băng ghi hình.” Tư Lôi Tập như thói quen trầm mặc ít lời trả lời ngắn gọn, Lô Tập sớm đã quen với tính tình buồn tẻ của người bạn này, chính là nhiều lúc Lô Tập vẫn cảm thấy đau đầu.

“Xem trực tiếp với xem qua băng ghi hình không giống nhau! Cậu là thủ tịch của học viện hồn thú hẳn có thể hiểu được mà! Cậu cũng có năng lực thôn phệ, tốt xấu gì cũng cảm nhận trực tiếp xem năng lực đối phương có lực phá hoại cỡ nào a, hơn nữa đối thủ của bọn họ cũng khá thú vị.” Lô Tập như nghĩ ra chuyện thú vị, khóe môi khê cong lên.

“.....” Tư Lôi Tập lại chìm vào trầm mặc, đôi mắt xám tro chăm chú vào quyển sách trước mặt, giống như trong mắt anh không có gì hấp dẫn hơn nó.

Lô Tập cảm thấy mình sắp học máu rồi, nói thực ra thời này còn có người mê sách như vậy quả thực là kỳ tích, phần lớn mọi người đều chọn đọc tin trên mạng, bởi vì hình ảnh không chỉ biết di động, còn phát ra âm thanh, có thể làm người ta chìm vào thế giới kỳ ảo, vì thế anh không thể nào hiểu nổi sở thích của Tư Lôi Tập, người này..... quả nhiên là lúc nhỏ ở quân đội đã bị phá hư mất rồi, chẳng những tính cách buồn tẻ, ngay cả sở thích cũng cổ quái.

“Thua cậu rồi.” Lô Tập ngồi dậy: “Lần này đội Thao Thiết Tu Lôi đụng đội Đại Pháo Kim Cương của học viện chúng ta, đội này cũng được coi là thần kỳ, thực lực không mạnh nhưng vẫn may lại rất bạo, nghe nói trận trước còn thắng được mỹ nhân ngư Bùi Tì.”

Tư Lôi Tập vẫn như trước trầm mặc nhưng đầu của anh lại hơi ngẩng lên một chút, Lô Tập biết người này đã thấy hứng thú một chút, vì thế anh không ngừng cố gắng quảng cáo: “Bởi vì lúc thi đấu, Bùi Tì kiểm tra ra đang mai thai, vì thế liền bỏ quyền. Lúc tôi xem băng ghi hình trận đấu đó thì khá ngạc nhiên a, đội

viên đội Đại Pháo Kim Cương rất quen mặt, vì thế tôi điều tra một chút, kết quả phát hiện một chuyện rất thú vị, cậu biết chi đội này có quan hệ gì với Ngải Dịch không?”

Lô Tạt nói tới đây, anh đặc ý nhếch khóe môi: “Thành viên đội này là bạn cùng phòng ký túc xá của em trai Ngải Dịch, chắc cậu cũng nghe nói tới người này, dù sao thời gian trước hai đứa em của Ngải Dịch phát sinh mâu thuẫn gây ra tiếng vang rất lớn a, bất quá bản thân tôi không thích Ngải Lộ cho lắm, chỉ vì nó là em trai của Ngải Dịch mà thôi, tuy bộ dáng rất được, còn là giống cái nhưng tính tình thực là..... nói thế nào nhỉ, rất kiêu căng.”

Lô Tạt định nói tiếp gì đó, nhưng anh kinh ngạc phát hiện lúc này Tư Lôi Tạt đã hoàn toàn ngẩng đầu, ánh mắt xám tro dần dần chuyển nên thâm sâu, âm thanh trầm thấp vang lên: “Ngải Tổ.....”

Lô Tạt ngây ngẩn cả người, giây tiếp theo anh mới kịp phản ứng: “Đúng rồi, đứa em thứ hai của Ngải Dịch tên là Ngải Tổ, không ngờ cậu lại nhớ a.”

Lô Tạt không bao giờ ngờ được, vì dù thông minh cỡ nào cũng không đoán được Tư Lôi Tạt sẽ biến thành cự lang làm nững lấy lòng một người, vì thế anh theo bản năng nghĩ là chuyện anh nói làm Tư Lôi Tạt có hứng thú.

“Vì thế tôi nói chuyện này với Ngải Dịch, cậu ta mới lập tức đáp ứng xem trận đấu này a, đừng thấy bộ dáng tên kia như người máy vô huyết vô lệ, thực ra rất quan tâm tới người nhà a, tôi còn đặc biệt điều tra chỗ ngồi của bọn Ngải Tổ, mua ngay chỗ ngồi bên cạnh, thế nào, thấy tôi có giỏi không?” Lô Tạt làm vậy cũng vì tò mò muốn biết Ngải Dịch ở cùng người nhà thế nào mà thôi, đương nhiên anh sẽ không nói cho người ta biết mục đích thật sự của mình.

‘Ba’ Tư Lôi Tạt khép sách lại, dưới ánh đèn gương mặt nghiêm túc của anh lại càng thêm lạnh lẽo, Tư Lôi Tạt dùng đôi ngươi xám tro chăm chú nhìn Lô Tạt. Giờ phút này, Lô Tạt cảm thấy Tư Lôi Tạt một thân quân trang, khí thế bức người tới mức anh thở không nổi, anh nuốt nước miếng, có chút khấn trương chờ đợi Tư Lôi Tạt mở lời, nghiêm túc như vậy..... chẳng lẽ muốn cự tuyệt? Quên đi, dù sao anh cũng quen bị từ chối rồi.

“Trận đấu tôi sẽ đi, còn nữa cảm ơn cậu.” Ngữ khí vô cùng nghiêm túc, mang theo âm điệu trầm thấp đặc biệt của nam nhân.

“Ách?” Lô Tạt ngây ngẩn cả người, phải nói là anh thực sự không ngờ Tư Lôi Tạt lại đồng ý nhanh như vậy, hơn nữa còn cảm ơn anh là sao? Anh đã làm chuyện gì tốt à?

Ngày thi đấu, bọn Hải Nhân Tư như bình thường xuất môn trước, bởi vì trận đấu này rất hấp dẫn nên bọn La Tổ phải đặt vé từ trước. Bình thường vòng sơ tuyển không bán vé, chỉ dành riêng cho vòng bán kết, nhưng nếu trận đấu quá thu hút, phần lớn mọi người đều muốn xem thì để hạn chế số lượng, sẽ bán vé.

Vé của La Tổ cùng Milan nói mua thì không đúng lắm, bởi vì đội ngũ tham gia sẽ được tặng 3 vé miễn phí, hơn nữa còn là vị trí tốt, đây là vé dành riêng cho người thân bạn bè của thí sinh có thể quan sát tốt hơn, La Tổ và Milan lấy hai vé, còn một thì tặng cho Khảm Tư, cũng là lão đại của bọn Khuê Đế và Hải Nhân Tư.

“Ai, vì sao lần này Ôn Tư Đặc đại nhân không tới a.” Milan vì không được xem trận đấu với Ôn Tư Đặc có chút uể oải, bất quá lúc tới khán đài, thấy cảnh tượng đồ sộ trước mặt thì lập tức quên bèn đi chuyện này.

“Trời ạ, A Tổ, thiệt nhiều người xem a, này cũng quá khoa trương đi?” Milan rất nhanh tìm được chỗ của mình.

Hải Nhân Tư cho bọn họ 3 chỗ liền nhau nên La Tổ cũng ngồi xuống cạnh Milan.

Tuy trận đấu vẫn chưa bắt đầu nhưng người xem đã rất đông, Milan vừa ngồi vào chỗ đã lập tức gọi cho bọn Hải Nhân Tư, còn La Tổ chỉ im lặng quan sát bố trí sân đấu, thuận tiện tìm kiếm..... lộ tuyến chạy trốn tốt nhất.

Bởi vì lời tiên đoán của Ôn Tư Đặc nên lần này La Tổ mang theo cả 3 con khế ước thú, may mà bọn Tiểu Hoàng cùng Đại Ngốc đều rất nhỏ, có thể ngồi trên đùi La Tổ. Tiểu Hoàng cùng huyền nhân thú đều là lần

đầu được đi xem trận đấu nên có vẻ rất hưng phấn, chỉ có Đại Ngốc vẫn giữ bộ dáng cũ, nhìn xa xa như không có chút nhiệt tình nào.

“Thật xin lỗi, tới chậm.” Cùng với một tiếng ‘ầm’ lớn, một người khổng lồ ngồi xuống bên cạnh Milan cùng La Tổ, Milan vội vàng chào hỏi: “Khảm Tư lão đại, chào anh.”

“Chào.” La Tổ cũng lễ phép gật đầu chào hỏi Khảm Tư.

“Ha ha ha, không cần khách khí! Đây là người nhà cả!” Khảm Tư sảng khoái cười to.

Bởi vì trận đấu sắp bắt đầu nên Milan ngắt màn hình liên lạc với bọn Hải Nhân Tư, La Tổ vốn là người không nói nhiều, hướng chỉ cậu còn muốn quan sát hoàn cảnh sân đấu, vì thế cậu không gia nhập cuộc nói chuyện phiếm của Milan và Khảm Tư.

Lúc còn một phút nữa trước khi trận đấu bắt đầu, La Tổ rút cuộc ghi nhớ hết hoàn cảnh ở đây, mà lúc này từ xa xa có ba bóng người đi tới làm mọi người phát ra tiếng kinh hô.

“Trời ạ, không phải là Tư Lôi Tạt sao?”

“Còn có Ngải Dịch cùng Lô Tạt nữa! Bọn họ cứ nhiên đến xem trận đấu này!”

“Ngu ngốc, chẳng lẽ cậu không biết à? Tư Lôi Tạt đã gia nhập đội Ngải Dịch rồi, đây là đội mạnh nhất của học viện chúng ta!”

La Tổ khẽ nhú mày, Milan cùng Khảm Tư cũng rất kinh ngạc, bất quá kể đó chuyện làm bọn họ càng kinh ngạc hơn đã xảy ra, bởi vì dưới tầm mắt nóng rực của mọi người, Tư Lôi Tạt cùng Ngải Dịch, Lô Tạt đã đi tới vị trí bên cạnh bọn họ.

Tầm mắt La Tổ cùng Tư Lôi Tạt không hẹn mà chạm nhau trong không trung, vẫn là đôi mắt màu xám tro, giống như cự lang đang đứng trước mặt cậu vậy..... hai người không nói gì, La Tổ rất nhanh dời tầm mắt, gật đầu với Ngải Dịch: “Anh cả.”

“Bằng hữu mua vé ở đây.” Ngải Dịch vẫn mang bộ dáng như cũ, toàn thân không có chút nhân khí, Ngải Dịch vốn định ngồi bên cạnh La Tổ, dù sao trong mắt mọi người bọn họ cũng là anh em, chính là có người còn nhanh lẹ hơn Ngải Dịch, không ai khác chính là Tư Lôi Tạt.

Biểu tình của Tư Lôi Tạt thực trầm mặc, bởi vì mặc quân trang nên gương mặt vốn lạnh lùng lại tăng thêm phần sát khí, Tư Lôi Tạt ngồi thực tiêu chuẩn, đây là thói quen quân đội không sửa được, bất quá tư thế ngồi này rất thích hợp với người trầm mặc ít nói như Tư Lôi Tạt.

Tư Lôi Tạt cùng Ngải Dịch không chút biến sắc nhìn nhau, Ngải Dịch không mở miệng nói gì, tựa hồ anh đang tự hỏi vì sao đối phương cướp chỗ của mình.

Không khí một khắc này đột nhiên trở nên khẩn trương, không ai dám chỉ trích Tư Lôi Tạt, Lô Tạt cũng không ngoại lệ, nhưng anh quả thực sắp điên rồi, Tư Lôi Tạt tổ tông ơi, chỗ nào không ngồi? Vì cái gì lại cướp chỗ ngồi của Ngải Dịch? Nếu hai người này đánh nhau anh phải bênh ai? Không đúng! Vấn đề không phải chuyện này! Mà nếu đánh nhau anh nhất định sẽ chết chắc! Bên trường học sẽ tìm anh tâm sự! Tuyệt đối sẽ tìm anh tâm sự!

Ngay lúc Lô Tạt buồn bực xem nên giải quyết tình huống này thế nào, Ngải Dịch cứ nhiên ngồi xuống, sắc mặt bất biến ngồi xuống vị trí bên cạnh Tư Lôi Tạt, tựa như bầu không khí khó chịu khi này không hề phát sinh.

“Cám ơn.” Tư Lôi Tạt mở miệng.

“Không khách khí.” Âm thanh Ngải Dịch vẫn không chút phập phồng.

Ai ai ai ai? ! Mọi người vây xem, bao gồm cả Lô Tạt đều trợn mắt há hốc, cuộc đối thoại này là sao a? Hai người này rút cuộc dùng ánh mắt trao đổi cái gì vậy! Lô Tạt hoàn toàn phát điên, vì cái gì anh không hiểu gì cả? Quả nhiên thiên tài cùng thường nhân có tần số não khác nhau sao?

42. Chương 42

Lô Táp cường chế khiếp sợ trong lòng, ngồi xuống bên cạnh Ngải Địch, tuy anh không hiểu vừa nãy đã phát sinh chuyện gì, bất quá chỉ cần hai vị tổ tông Ngải Địch cùng Tư Lôi Táp không đánh nhau thì có chuyện khó hiểu cũng không sao.

Quần chúng vây xem cũng ôm ý tưởng giống như Lô Táp, nên tất cả mọi người đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm trầm mặc không lên tiếng, chỉ dùng khoe mắt lạng lẽ liếc nhìn về phía Ngải Địch cùng Tư Lôi Táp, bình tĩnh xem tình thế phát triển.

La Tổ cũng bảo trì trầm mặc, nếu Ngải Địch đã đồng ý để Tư Lôi Táp ngồi bên cạnh cậu, như vậy cậu cũng không có quyền gì đuổi người ta đi, dù sao Tư Lôi Táp cũng là mua vé vào, tuy không biết vì sao người này muốn ngồi cậu, bất quá chỉ là cùng xem trận đấu mà thôi, cậu không cần nghĩ nhiều, hướng chi chuyện đáng quan tâm nhất bây giờ là trận đấu có thể phát sinh chuyện gì tới mức gây ra thương tổn.

Mọi người đều nghĩ mọi chuyện đã ổn thì Khảm Tư đột nhiên đứng bật dậy, hướng về phía Tư Lôi Táp cúi chào, lớn giọng nói: “Tiền bối! Làm ơn đấu một trận với tôi!”

Milan, Lô Táp cùng nhóm quần chúng vây xem không thể tin nổi mà trợn mắt, Milan kéo nhẹ quần áo Khảm Tư, nhỏ giọng nói: “Khảm Tư lão đại, anh điên à?”

“Không phải! Tôi chỉ muốn biết thực lực của mình rốt cuộc đạt tới trình độ nào! Thỉnh Tư Lôi Táp tiền bối chỉ giáo một chút!” Khảm Tư tuy có diện mạo hung hãn, nhưng kỳ thực thái độ làm người rất có lễ, bởi vì nói xong anh còn hướng Tư Lôi Táp cúi đầu thật thấp.

Lô Táp nhìn ánh mắt vô cùng kiên định của Khảm Tư, anh cảm thấy mình quả thực sắp khóc tới nơi rồi, anh bị ma xui quỷ ám gì mà lại mua chỗ ngồi này à? Quả nhiên báo ứng vì muốn xem báỉ quái của người máy Ngải Địch sao?

Tuy biểu tình Tư Lôi Táp vẫn trầm mặc, nhưng Lô Táp vẫn sợ đối phương tức giận, vì thế anh giành nói trước: “Aha cấp, cậu tên gì?”

“Tiền bối cứ gọi tôi là Khảm Tư.”

“Cái kia..... Khảm Tư đồng học, cậu có tâm học hỏi là chuyện tốt, bất quá.....” Lô Táp đang lo lắng xem chọn lựa từ ngữ thế nào, khoe mắt vừa lúc nhìn qua bên Ngải Địch cùng Tư Lôi Táp.

Ngải Địch không chút biến sắc nhìn về phía sân đấu, cứ như hoàn toàn không chú ý tới chuyện vừa xảy ra, Tư Lôi Táp trầm mặc nhìn về phía người ngồi cạnh, cũng chính là đứa em Ngải Tổ của Ngải Địch, ánh mắt này.... sao anh có cảm giác giống một con trùng khuyển đang trưng cầu ý kiến của chủ nhân quá vậy trời? Ảo giác à? Thực là ảo giác à?

Không, mấu chốt là vì cái gì anh đang liều mình giúp hai người hòa giải, mà hai vị này lại nhàn nhã như không có việc gì thế kia? Chẳng lẽ anh thực sự có khuynh hướng chịu ngược sao? Lô Táp cảm thấy hôm nay quả thực anh sắp giảm mất 10 năm tuổi thọ rồi, rốt cuộc anh bị gì mà lại cố kéo hai vị này tới xem trận đấu à? Thật là nếu biết thì đừng làm a.....

La Tổ ít nhiều cũng chú ý tầm mắt của Tư Lôi Táp đang nhìn mình, bất quá cậu không nghĩ nhiều như Lô Táp, Khảm Tư nói sao cũng là bằng hữu của cậu, vì thế lúc này Tư Lôi Táp nhìn cậu cũng rất bình thường, phỏng chừng là muốn cậu hỗ trợ giải quyết vấn đề.

“Trận đấu sắp bắt đầu rồi, không bằng xem trước rồi thảo luận chuyện này sau được không?” La Tổ đề nghị nói.

“Hào.” Tư Lôi Táp không chút do dự lập tức đồng ý, sau đó đôi bụi mào mới chịu dời khỏi người La Tổ, chậm rãi chuyển qua hướng sân đấu.

“Thật xin lỗi, tôi quá nôn nóng.” Khảm Tư cũng một lần nữa ngồi lại vị trí của mình, ngượng ngùng dùng bàn tay to xoa xoa đầu, thoát nhìn rất áy náy, trận đấu của anh em đã sắp bắt đầu mà anh còn gây chuyện, là lão đại của Khuê Đế, anh thực không xứng đáng!

Khảm Tư cùng Milan không cảm thấy kỳ quái vì biểu hiện của Tư Lôi Tạt lúc này, chỉ có Lô Tạt cảm thấy kinh hãi, bình thường anh nói chuyện phiếm với Tư Lôi Tạt, mười câu thì hết 9 câu đối phương dùng im lặng làm câu trả lời! Mặc kệ nói sao thì vừa này Tư Lôi Tạt không trầm mặc đã có thể xem là kỳ tích! Thần kỳ nhất là người này cư nhiên còn trả lời nhanh như vậy! Hơn nữa cái từ ‘hảo’ tràn ngập bao dung kia là sao a? Từ khi nào người này nói chuyện dễ nghe như vậy a!

Lô Tạt rốt cục cũng xác định..... hình ảnh trung khuyến hướng chủ nhân trưng cầu ý kiến khi này tuyệt đối không phải ảo giác! Lô Tạt không khỏi liên tưởng tới chuyện Tư Lôi Tạt hỏi anh làm thế nào theo đuổi một người gần đây, chẳng lẽ em trai của Ngải Định chính là.....?

Lô Tạt còn chưa kịp nghĩ nhiều thì trận đấu đã bắt đầu, tốt xấu gì cũng là trận đấu của đối thủ lớn nhất, vì thế Lô Tạt dẹp suy nghĩ mới xuất hiện qua một bên, chăm chú quan sát trận đấu.

La Tổ cũng tập trung lực chú ý, trừ bỏ lời tiên đoán của Ôn Tư Đặc, cậu vốn cũng có dự cảm xấu vì thế cậu không dám lơ lỏng, trừ bỏ chú ý trận đấu trên sân, cậu còn dùng lực tinh thần kết nối với nhóm khế ước thú.

“Các vị học trò, lão sư còn có mọi người đủ loại tầng lớp tới xem trận đấu hôm nay, mọi người chờ lâu rồi! Tin rằng trận đấu hôm nay thu hút không ít sự chú ý, đầu tiên để tôi giới thiệu đội đỏ với mọi người, đội Đại Pháo Kim Cương!” Người chủ trì vừa nói xong, bọn Hải Nhân Tư liền bước lên đài.

“Từ bên phải nhìn qua, thứ tự lần lượt là khế thú Hải Nhân Tư, Khuê Đế cùng Phân Định, đúng vậy! Mọi người không nghe sai, nhóc may mắn Phân Định chính là thành viên của đội này! Tin tức bọn họ đánh thắng mỹ nhân ngư đã làm không ít người chấn kinh! Hôm nay liệu bọn họ có thể tiếp tục giành thắng lợi hay không? Chúng ta hãy chờ xem nào!”

Người chủ trì giới thiệu đội Hải Nhân Tư xong bên dưới khán đài liền vang lên một trận vỗ tay ầm ĩ, đại đa số người ủng hộ nhóm Hải Nhân Tư đều là học trò trong trường, tuy mọi người biết tỷ lệ thắng không cao, bất quá nó cũng không ảnh hưởng nhiều tới lòng nhiệt tình của họ.

Người chủ trì trận đấu hôm nay hiển nhiên là một người kỳ cựu, đợi tràng vỗ tay cùng âm thanh náo động giảm dần, anh mới tiếp tục giới thiệu: “Đội xanh có lẽ mọi người cũng không xa lạ, chúng ta hãy nghênh đón đội Thôn Phệ tới từ học viện Kim Cương nào!”

Lúc này bên kia sân đấu đi lên ba, không, đúng hơn là hai bóng người, đi đầu là một nam nhân mặc một thân đen tuyền, cổ áo rất cao che khuất hơn phân nửa cái cằm, mái tóc dài đen tuyền xõa sau lưng, gò má hóp sâu, ngũ quan tinh xảo có nét điển trưng của người phương đông, có chút giống vẻ đẹp của con lai. Tuy diện mạo khá đẹp trai nhưng hơi thở của người này lại làm người ta cảm thấy nguy hiểm, hơn nữa đôi đồng tử đỏ au như máu càng làm người này tăng thêm vài phần quỷ dị.

Diện mạo của nam nhân mọi người không có gì xa lạ, phần lớn đều thấy qua băng ghi hình, nam nhân này chính là Thao Thiết Tu Lôi, đôi người đỏ như máu là dấu hiệu đặc thù.

Đi sau Tu Lôi là một người khá cường tráng, mặc dù có quần áo nhưng vẫn không che được cơ thể đồ sộ của mình. Người này chải tóc dựng ngược, trên mặt có một vết sẹo dài từ khóe mắt tới tận cằm, có vẻ rất hung hãn, bất đáng đáng chú ý nhất là thiếu niên tóc bạc ngồi trên vai anh ta, quan sát thì thân hình thiếu niên cao không quá 1m3, nhìn qua hệt như một đứa bé.

Thiếu niên tóc bạc có làn da tái nhợt, hệt như bán trong suốt, ngay cả mạch máu bên dưới lớp da mơ hồ cũng thấy được, trên mắt thiếu niên bịt bằng một miếng vải bố, giống như hai mắt không thể nhìn thấy.

Âm thanh của người chủ trì tiếp tục vang lên: “Đội thôn phệ cuối cùng cũng xuất hiện, đội viên của họ theo thứ tự từ phải qua là hồn thú Tu Lôi, A Mã Tạt, Mễ Nhĩ Gia, đúng vậy! Mọi người không nghe sai! Chính là Thao Thiết Tu Lôi, bất quá căn cứ theo tin tình báo mới nhất, đây không phải điểm đáng chú ý duy nhất của đội này! Tin tưởng không ít người chú ý tới thành viên của đội Thôn Phệ, có phải mọi người rất tò mò về thiếu niên tóc bạc có bộ dáng như con nít vì sao lại xuất hiện trong đội ngũ này đúng không?”

Người chủ trì vừa nói xong, dưới đài đã vang lên âm thanh nghị luận, người chủ trì nắm bắt tâm lý, anh dừng thật lâu mới nói tiếp: “Mễ Nhĩ Gia là người thay thế cho đội viên bị thương trận trước! Thuận tiện

nói tới thì danh khí của cậu ta ở liên minh không hề nhỏ, tôi nói tới đây chắc mọi người đã thấy cái tên Mễ Nhĩ Gia rất quen đúng không?”

“Đúng vậy! Trong cơ thể thiếu niên này là hồn thú bạch trạch với năng lực tiên tri siêu cấp! Ai cũng biết bạch trạch là thần thú đã tồn tại từ thời kì thượng cổ, trên rành thiên văn, dưới biết địa lí, tinh thông kim cổ, hiểu biết tương lai, là một trong những hồn thú tiên tri hùng mạnh, có lẽ Mễ Nhĩ Gia đã đoán trước kết quả trận đấu này, chúng ta hãy thử hỏi ý kiến của Mễ Nhĩ Gia nhé?”

Người chủ trì thiết biết cách náo nhiệt, vì thế anh đi tới bên người A Mã Tạp, dù sao Mễ Nhĩ Gia cũng đang ngồi trên vai A Mã Tạp, người chủ trì phải chỉnh micro lên ột chút vì A Mã Tạp thực sự quá cao, anh với không tới.

“Người tiên tri không thể nhìn thấy tương lai của mình.” Đó là một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, bất quá vẫn còn vài phần trẻ con.

Người chủ trì có được đáp án, lập tức thu hồi micro, kích động nói: “Như vậy có thể nói đây là một trận đấu không biết trước kết quả? Ngay cả bạch trạch cũng không có lời tiên tri cho trận đấu này, khán giả, tất cả mọi người đều rất nôn nóng rồi đúng không? Kế tiếp chúng ta hãy cùng nhau thưởng thức trận đấu này đi!”

Người chủ trì nói xong liền lui ra khỏi sân, mà thời gian trên màn hình cũng bắt đầu chuyển động, thời gian một khi biến đổi đại biểu trận đấu bắt đầu.

Vị trí của bọn La Tổ tốt lắm, có thể thấy rõ ràng tình huống phát sinh trên sân đấu, từ lúc người chủ trì nói hồn thú của Mễ Nhĩ Gia là bạch trạch, vẻ mặt Hải Nhân Tư đều khá uể oải, còn chưa đấu vô tâm lý đã thua người ta rồi, quả thực khá bất lợi.

“A Tổ, làm sao bây giờ, đối phương không chỉ có Thao Thiết mà còn có cả bạch trạch, bọn Hải Nhân Tư chưa kịp bày ra sách lược đã bị người ta biết trước rồi! Lần này chết chắc rồi!” Milan thoát nhìn còn khẩn trương hơn bọn Hải Nhân Tư.

“Tiên tri sư không thể thấy tương lai của mình cùng người có liên quan, vì thế chiến lược hẳn không bị lộ.” La Tổ không dám khẳng định 100%, nhưng Ôn Tư Đặc đã nói anh chưa bao giờ tiên đoán được tương lai của mình.

La Tổ tuy không khẩn trương như Milan nhưng cậu cũng không dám lơ lỏng, Mễ Nhĩ Nha có hồn thú bạch trạch có năng lực tiên tri, nói cách khác..... người quấy nhiễu tiên đoán của Ôn Tư Đặc chính là Mễ Nhĩ Gia? Chính là vì sao Mễ Nhĩ Gia lại làm vậy? Bọn Hải Nhân Tư hẳn là không thể ụ hiếp bọn họ, vì thế đầu cần phải phí sức làm nhiều lời tiên tri.

Trận đấu trên sân vẫn còn tiếp tục tiến hành, Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế ngay từ đầu đã hợp thể với, đối mặt với đội ngũ của Thao Thiết cùng bạch trạch, bọn họ tuyệt đối không dám khinh suất, Phân Dịch vẫn ôm ngực ngực thú, không ngừng cầu nguyện.

Sau khi hợp thể, bộ dáng của Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế làm khán giả cười lộn cả ruột, bởi vì thân hình họ tuy có tăng vọt mấy lần, nhưng lại là gương mặt đáng yêu của phần kim cương, cứ thử tưởng tượng xem, hai chàng khổng lồ với gương mặt tiểu động vật baby, tuyệt đối không chết người không đèn mạng a.

“Phốc ha ha ha—” Lô Tạp ôm bụng cười ha hả: “Ngải Dịch, cậu xem kìa, bộ dáng hợp thể của hai người này thực thú vị! Trăm năm hiếm thấy a, phải biết nhóm khế thú phần kim cương có bao giờ chịu hợp thể trước mặt người khác đâu.”

Lô Tạp nói xong, anh phát hiện Ngải Dịch ngay cả chân mày cũng không nhúc nhích tẹo nào, vì thế anh bắt đầu tự kiểm điểm, sao anh quên mất ngồi cạnh mình là người máy vô huyết vô lệ a?

Tuy Ngải Dịch không chú ý làm Lô Tạp cảm thấy tịch mịch, bất quá anh còn Tư Lôi Tạp a, nhưng Lô Tạp còn chưa kịp mở miệng đã thấy bộ mặt hung thần ác sát của Khảm Tư đang chăm chú nhìn mình.

“Ách—” Lô Tạp khó hiểu, anh nói sai gì sao?

La Tổ tuy đặt tâm tư trên sân đấu, bất quá Lô Tạp ngồi sát bên cạnh nên cậu muốn không chú ý cũng khó, vì bình ổn mâu thuẫn, cậu mở miệng nói: “Khế ước thú của Khảm Tư cũng là phần kim cương.”

Lô Tạt ngây dại, sao anh lại quên mất đặc điểm của học trò khoa này có thể hình đặc biệt cao lớn a? Ngay lúc Lô Tạt định mở miệng giải thích thì Tư Lô Tạt dùng đôi bụi râu chăm chú nhìn La Tổ, trầm giọng nói: “Thật xin lỗi, bằng hữu của tôi gây ra phiền toái cho em.”

Ai? ! ! Lô Tạt hoàn toàn trợn mắt há hốc, Tư Lô Tạt, người này thực sự không uống nhầm thuốc sao? Cư nhiên chủ động xin lỗi người ta? Em trai Ngải Định của đáng sợ quá đi.... rất cuộc cậu ta đã cho người anh em của anh uống mê được gì a....

“.....” La Tổ không biết phải nói gì, kỳ thực đây vốn không phải lỗi của ai cả, ai cũng có lúc nói sai, bất quá lúc này cậu chỉ có thể nói: “Không sao.”

Khảm Tư cũng không truy cứu, dù sao Tư Lô Tạt cũng đã mở miệng, phải nói Tư Lô Tạt là thần tượng của đại đa số giống đực thú nhân trong trường, chẳng những thực lực cường đại, hơn nữa không bao giờ khi dễ người yếu, đây mới là tư thái của cường giả chân chính!

Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế sau khi hợp thể thì lập tức phát động tiến công, bởi vì thời gian hợp thể có hạn chế! Bọn họ lách qua Tu Lô, xông thẳng về phía người khổng lồ A Mã Tạt, hợp thể sau sức hai người lại càng mạnh hơn, Khuê Đế hất Hải Nhân Tư bay lên không, còn mình thì tiếp tục lao tới, tính toán vật lộn với A Mã Tạt, mà mục tiêu của Hải Nhân Tư là Mễ Nhĩ Gia, tóm lại bọn họ định chế trụ A Mã Tạt, sau đó xử lý Mễ Nhĩ Gia, căn cứ theo lý luận bình thường, người có hồn thú có năng lực tiên tri thì khả năng chiến đấu rất yếu, đây cũng là nguyên nhân bọn họ chọn lựa Mễ Nhĩ Gia làm đối tượng xuống tay.

Đương nhiên lúc vạch ra kế hoạch này bọn họ cũng không quên Tu Lô, vì thế Hải Nhân Tư giao nhiệm vụ cho Phân Định dùng ngón thức chế trụ Tu Lô, tuy nhiên chiến lược này lấy may mắn làm chủ đạo, bất quá bọn họ cũng không còn biện pháp nào khác.

“Tiểu Ngốc, phải dựa vào mày rồi, mày làm Tu Lô ngã đi.” Phân Định tránh trong một góc, ôm ngón thức thú không ngừng lăm bằm.

“Ha ha, chiến lược không tồi, chỉ tiếc các người tính sai một chút.” Tu Lô không hề di chuyển, bởi vì cậu cũng nghe tới tin đồn về Phân Định.

“A Mã Tạt, không cần đùa giỡn, tốc chiến tốc thắng đi.” Tu Lô búng ngón tay, một quả cầu màu đen xuất hiện xung quanh cơ thể cậu ta sau đó đồng loạt vọt về phía Phân Định.

“Phân Định! !” Hải Nhân Tư bất chấp, vọt về phía Phân Định, chính là cậu ta chưa chạy được bao lâu đã cảm thấy cơ thể mình mất đi trọng lượng ngã huych xuống.

Hải Nhân Tư bò dậy, trước mắt là hình ảnh vô số hắc cầu tụ tập về phía Phân Định rồi nổ mạnh, đồng tử Hải Nhân Tư co rút, cậu cố sức quát to: “Phân Định! !”

La Tổ cùng bọn Milan cũng khẩn trương đứng lên, sao lại như vậy? Năng lực của Tiểu Ngốc không thể phát động với người nhà như vậy, vừa này tình trạng tinh thần của Phân Định cũng rất tốt, vì thế không thể phát sinh tình trạng địch ta bất phân.

Âm thanh nổ mạnh dần tiêu tán, mọi người cũng thấy rõ tình cảnh trên sân, Phân Định vô cùng hoảng sợ co rụt ở một góc, trừ bỏ trên mặt có chút cháy đen thì cơ thể không bị thương gì nữa, đợi lúc khói tản đi hết, mọi người mới phát hiện một bóng dáng nhỏ bé màu vàng đang chắn trước người Phân Định.

Phân Định không thể tin nhìn cơ thể Tiểu Ngốc đang bốc khói mùn ngút chậm rãi ngã xuống trước mặt, âm thanh xung quanh trong một khắc này đã hoàn toàn tách biệt.

“Tiểu Ngốc! !” Phân Định thương tâm gào lên, cậu bất chấp cơ thể đang đau đớn, như trước kia ôm chặt Tiểu Ngốc vào lòng, Tiểu Ngốc bảo hộ cậu! Tiểu Ngốc luôn lưỡi biếng, không chịu tự đi đường, chỉ thích ngăn người lại bảo vệ cậu! Bảo hộ chủ nhân vô dụng của mình!

Nước mắt không ngừng trào ra khỏi hốc mắt, Tiểu Ngốc lúc này đã không thể nhúc nhích được nữa, nó khó khăn mở mắt, phát ra tiếng kêu yếu ớt ‘a ngốc~ a ngốc~’. Đây là lần đầu tiên Phân Định cảm thấy ánh mắt đại ra của Tiểu Ngốc thực đáng yêu, cậu không muốn mất đi Tiểu Ngốc, tuyệt đối không muốn!

“Phân Định, bỏ quyền!” La Tổ bất chấp, Tiểu Ngốc dù sao cũng là kẻ ước thú cậu chăm sóc lâu như vậy, cậu không có khả năng trơ mắt nhìn Tiểu Ngốc bị trọng thương mà không được điều trị.

La Tổ bật dậy, mang theo thùng dụng cụ cùng Tiểu Hoàng, linh hoạt xuyên qua khán đài chạy xuống sân đấu, Tư Lôi Tập không nói gì nhưng anh lập tức theo sau La Tổ.

“Tư Lôi Tập, từ từ!” Lô Tập muốn đuổi theo nhưng anh thoáng nhìn qua Ngải Định vẫn còn ngồi trên khán đài, cuối cùng vẫn dừng lại, quên đi, nếu em trai Ngải Định quan trọng với Tư Lôi Tập như vậy thì lúc xảy ra chuyện, cậu ta hẳn có thể ngăn cản, anh cứ ở lại đây coi chừng Ngải Định thì hợp lý hơn.

Milan cùng Khảm Tư vì run sợ nên bỏ lỡ thời cơ đuổi theo La Tổ, vốn bọn họ cũng định đuổi theo nhưng Lô Tập cản lại: “Hai người qua đó cũng không giúp được gì, Tư Lôi Tập đã theo sau rồi, có cậu ta hẳn không có vấn đề gì đâu.”

Có lẽ vì danh tiếng của Tư Lôi Tập nổi lên tác dụng, Milan cùng Khảm Tư tuy có lo lắng nhưng cũng không kiên trì nữa, Phân Định đã bỏ quyền, La Tổ sẽ chăm sóc cho Tiểu Ngốc.

Trận đấu cũng không vì Phân Định bỏ quyền mà tạm dừng, hiện tại mới tiến vào phút cao trào.....

“Thực là bất ngờ, cư nhiên bình an vô sự dưới công kích của ta.” Tư Lôi dứt tay vào túi tiền, bộ dáng giống đang tản bộ hơn là thi đấu.

“Tên khốn khiếp này! Dám đối xử với Tiểu Ngốc như vậy!” Hải Nhân Tư mất bình tĩnh xông về phía Tư Lôi, bất quá chỉ mới vài bước lại cảm thấy cơ thể mất trọng lượng, vì thế lại té lăn quay.

Khuê Đế lúc này cũng kêu lớn: “Hải Nhân Tư, hồn thú của A Mã Tập có năng lực trọng lực, có thể tăng giảm trọng lực, cậu cẩn thận!”

“Đáng giận.....” Hải Nhân Tư muốn ngồi dậy nhưng vì trọng lực nên cho dù cánh tay cố sức tới nỗi gân xanh cũng không đứng lên nổi.

Tư Lôi nhìn ánh mắt phẫn nộ của Hải Nhân Tư, cười khê, đúng là ánh mắt đơn thuần làm trái tim người ta sung sướng, để báo đáp, có lẽ cậu nên để đối phương chết thống khoái một chút đi?

Tư Lôi giơ tay, hắc cầu càng lớn hơn khi này tụ tập vào lòng bàn tay cậu ta, ngay lúc chuẩn bị phát động năng lực thôn phệ, âm thanh trong trẻo lạnh lùng của Mễ Nhĩ Gia lại vang lên: “Không cần giết người, sẽ phạm quy.”

“Ha hã.” Tư Lôi cố gắng bình ổn máu huyết đang sôi trào, thu liễm chút sức mạnh trên tay: “Vì thế ta mới nói.... ta không có hứng thú với trận đấu khởi khảo này, chiến trường làm gì có quy tắc vớ vẩn ‘không được giết người’ này chứ.”

“Đừng quên mục đích của cậu.” Gương mặt tái nhợt của Mễ Nhĩ Gia không có biểu tình gì.

“Đương nhiên.” Thái độ của Tư Lôi có vẻ khá hài lòng.

Ngay lúc Tư Lôi chuẩn bị công kích, Khuê Đế đang vật lộn với A Mã Tập vội vàng gào lên: “Trọng tài, đội chúng ta bỏ quyền!”

Tư Lôi nghe vậy, khóe miệng hơi nhếch lên, bây giờ mới bỏ quyền, đáng tiếc..... muộn rồi! Quả cầu màu đen rời khỏi tay bay thẳng về phía Hải Nhân Tư, mà người chủ trì lúc này kích động kêu lên: “Tu Lôi đồng học xin hãy dừng tay, trận đấu đã.....”

Người chủ trì còn chưa rống xong, một con hôi lang thật lớn đã nhảy lên lôi đài, nó há miệng phun ra một quả cầu đen đồng dạng như Tư Lôi, sức mạnh thôn phệ giống hệt va chạm với mục tiêu, sau một trận năng lượng dao động, sân đấu khôi phục bình tĩnh.

La Tổ lúc này cũng chạy tới, cậu không thể gia tốc sức mạnh nên chậm hơn Tư Lôi Tập một chút, bất quá cậu đã dùng ảo giác thay đổi vị trí của Hải Nhân Tư, nói cách khác cho dù Tư Lôi Tập không ra tay hỗ trợ, cú công kích của Tư Lôi lúc này cũng không thể trúng Hải Nhân Tư.

“Thật sự làm người ta bức bối, ta ghét nhất.... là bị đánh gậy lạc thú.” Tư Lôi chăm chú nhìn cự lang đang giằng co với mình, đôi người đổ như máu lưu chuyển tình tự nguy hiểm.

Mọi người trên khán đài bắt đầu bạo động.....

“Trời ạ, là Tư Lôi Tập đại nhân!”

“Ma Lang có thể chống lại Thao Thiết hay không?”

La Tổ lúc này đã tìm được bọn Phân Định ở cạnh sân đấu, bởi vì có Tư Lôi Tập nên cậu biết bọn Hải Nhân Tư tạm thời không có nguy hiểm, vì thế cậu mở thùng dụng cụ lập tức kiểm tra Tiểu Ngốc đang hấp hối.

“A ngốc~ a ngốc~” Đại Ngốc chủ động đi tới bên cạnh Tiểu Ngốc, tuy ánh mắt nó vẫn dại ra nhưng chung quanh dường như có niệm lực dao động truyền vào đầu Tiểu Ngốc.

La Tổ trước tiên làm xử lý khẩn cấp, sau đó dùng lực tinh thần kết nối với Tiểu Ngốc.

Mà ngay khoảnh khắc này, Mễ Nhĩ Gia trên sân đấu chậm rãi mở miệng: “Tôi nghe thấy rồi.”

Lời nói của Mễ Nhĩ Gia đánh vỡ không khí khẩn trương trên sân, những người khác không hiểu gì cả, nhưng ánh mắt Tư Lôi lại dời khỏi người cự lang, giống như cậu ta vừa phát hiện ra chuyện càng thú vị hơn nữa.

“Xác định được không?” Tư Lôi nhìn về phía Mễ Nhĩ Gia hỏi.

“Không xác định, có người quấy nhiễu bắt quá theo quỹ tích vận mệnh của mọi người xung quanh, cậu ta.... ngay ở đây, ngay trong đám người xem.”

“Ha ha.” Tư Lôi che miệng, cúi đầu cười, tiếp đó điên cuồng cười to: “Tốt quá, hướng nào?”

Mễ Nhĩ Gia ngồi trên vai A Mã Tập, chỉ về hướng bên tay trái, Tư Lôi nhìn theo ngón tay Mễ Nhĩ Gia, sau đó không chút do dự tụ tập những quả hắc cầu công kích về phía khán đài.

Mà La Tổ cùng Phân Định cũng nằm trong tầm công kích của Tư Lôi, La Tổ không ngờ đối phương lại điên cuồng tới mức công kích người xem, bây giờ trốn cũng không còn kịp, cậu lại không thể bại lộ năng lực của Tiểu Hoàng, chỉ có thể dựa vào may mắn của ngốc ngốc thú thôi sao?

La Tổ đem Phân Định cùng bốn con khế ước thú áp dưới thân, sau đó dùng lực tinh thần kết nối với ngốc ngốc thú, nếu sự dụng năng lực đã tiến hóa của Đại Ngốc, như vậy có thể né được phần lớn hắc cầu!

‘Ầm ầm oanh’ một trận nổ mạnh, chung quanh không ngừng vang lên tiếng thét chói tai cùng chửi bậy, La Tổ mở mắt, bắt quá lúc thấy rõ bóng dáng chắn trước mặt, trái tim cậu không thể ức chế mà co rút.

‘Tí tách’ máu tươi từ cơ thể cự lang không ngừng chảy xuống, bắt quá cự lang không vì bị thương mà lui bước, vẫn đồ sộ bất động che chắn trước người La Tổ, cứ như vĩnh viễn sẽ không ngã xuống.

Giờ phút này bóng dáng cự lang dường như lại chồng điệp lên bóng dáng A Lại, vì thế A Tổ lại nhớ tới ngày tận thế tràn ngập huyết tinh trước kia.

Lúc đó, A Lại cũng che chắn trước mặt cậu như vậy, cũng lúc đó, cậu..... vĩnh viễn mất đi A Lại.....

Tình tự dao động kịch liệt, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, La Tổ đã chắn trước mặt cự lang, cậu..... không muốn giẫm lại vết xe đổ trước kia nữa, cậu nhớ rõ tâm nguyện của mình trước khi chết.....

Nếu có kiếp sau, cậu không cần bất cứ ai bảo hộ nữa, cậu có thể kiên cường sống sót!

43. Chương 43

“Ngao ô~” Cự lang dùng đôi ngươi xám tro chăm chú nhìn thiếu niên mặc áo blu trắng trước mắt, quần áo khá lớn làm đối phương có chút gầy yếu, bắt quá bóng dáng thẳng tắp lại làm cự lang không thể dời mắt.

“Ngu ngốc, tôi không cần bất cứ ai bảo hộ.” Âm thanh trầm thấp của La Tổ vang lên.

“Ngao ô~” Cự lang lại kêu một tiếng, nó không chắn trước người La Tổ nữa mà khai mở tứ chi đứng cạnh La Tổ, một người một lang cứ vậy sống vai mà đứng.

La Tổ thấy cự lang thành thật đứng bên người mình, gương mặt hiểm có biểu tình khẽ vẽ thành một nụ cười, cảm giác như đang quay về quá khứ này là sao đây? Cậu cùng A Lại sống vai chiến đấu, cậu giao sau lưng mình cho đối phương..... đã bao lâu rồi cậu không có cảm giác nhiệt huyết sôi trào như thế này? Giống như linh hồn mình cũng đang bị thiêu đốt.....

La Tổ dùng lực tinh thần câu thông với huyền nhân thú, để nó sử dụng ảo giác với Tu Lôi cùng thiết bị giám sát, sau đó hỏi: “Thương thế có thể chịu đựng được không?”

Cự lang không thể mở miệng nói chuyện, bất quá nó hơi điểm điểm đầu, La Tổ hiểu được, sau đó cậu dùng băng vải cùng thuốc cầm máu làm xử lý khẩn cấp cho cự lang.

Bởi vì Tu Lôi mở công kích phạm vi lớn với khán đài nên trường hợp khá hỗn loạn, điều này cũng giúp La Tổ tranh thủ được không ít thời gian. Hiện tại xung đột trực diện với Tu Lôi tuyệt đối không phải hành động sáng suốt, mặc kệ Tu Lôi mạnh thế nào, nhưng đã gây ra hành động nguy hiểm như vậy, người phụ trách của học viện sẽ nhanh chóng ra mặt, vì thế việc khẩn cấp bây giờ là rời khỏi nơi này.

La Tổ nhận định xong, tính toán lập tức rời khỏi đây, bất quá cậu không thể nhanh chóng di chuyển khéo léo, mà cự lang lại đang bị thương.....

Ngay lúc La Tổ đang do dự, cự lang cũng nghĩ giống như La Tổ, nó dùng miệng ngậm lấy bọn Đại Ngốc, sau đó ném lên lưng mình, tiếp đó nó nằm úp sấp xuống dùng ánh mắt bảo La Tổ mau leo lên.

“Thương thế của anh không sao chứ?” La Tổ không leo lên mà kéo Phân Dịch lên lưng cự lang, tuy bị Phân Dịch ngồi trên lưng nhưng cự lang vẫn uy phong lẫm lẫm như cũ, bất quá La Tổ thân là bác sĩ thú y, cậu vẫn tinh mắt phát hiện vết thương của cự lang bị tét trào máu tươi.

Tình huống thực không xong, cự lang trước mắt chỉ có thể cõng một người, nếu thêm nữa vết thương lại nặng thêm, phân tích hoàn cảnh xong, La Tổ không leo lên người cự lang mà nhanh chóng quyết định: “Anh đưa Phân Dịch tới bệnh xá gần nhất đi, tôi tự mình nghĩ biện pháp rời đi.”

“A Tổ, cậu không đi với bọn mình sao?” Phân Dịch hiện tại cũng không truy vấn quan hệ của La Tổ và cự lang, bởi vì cậu biết tình thế hiện tại rất khẩn trương.

“Đừng lo, tôi có biện pháp rời đi, tôi chỉ cần tìm được nhóm anh cả là an toàn. Tóm lại phải đưa Tiểu Ngốc tới bệnh xá để phẫu thuật, tôi chỉ mới xử lý khẩn cấp mà thôi.” La Tổ nói xong liền đưa tay mang huyền nhân thú cùng Tiểu Hoàng xuống khỏi người cự lang.

Cự lang không rời đi, nó dùng đôi ngươi xám tro chăm chú nhìn La Tổ, tuy không thể nói chuyện, nhưng La Tổ vẫn hiểu được ý tứ của cự lang, nhưng cậu vẫn nhìn nó, kiên quyết lắc đầu.

Một người một lang, hai đôi ngươi đồng dạng kiên định giao nhau trong không khí, La Tổ không lùi bước, bởi vì cậu biết mình phải làm gì, cự lang cứ vậy chăm chú nhìn La Tổ, cuối cùng nó vẫn chậm rãi đứng lên, nó tôn trọng quyết định của La Tổ, bởi vì Phân Dịch là người bằng hữu rất quan trọng của La Tổ, nó không thể vi phạm sự bảo hộ cùng kiên trì của một giống đực dành cho bằng hữu.

Cự lang biết thời gian cấp bách vì thế nó cúi đầu kêu một tiếng, sau đó lao về phía bệnh xá gần nhất, tuy nó tôn trọng quyết định của La Tổ, bất quá nó sẽ đưa Phân Dịch tới bệnh xá xong sẽ quay lại đón La Tổ.

La Tổ không lưu lại ở sân đấu thêm nữa, Khuê Đế đã khiêng Hải Nhân Tự lý khai, bởi vì lực chú ý của Tu Lôi không đặt trên người bọn họ nên bọn Khuê Đế chạy trốn cũng khá thuận lợi.

Tu Lôi phát động đợt công kích thứ ba, sau đó không tiếp tục nữa, tuy Tu Lôi sử dụng năng lực công kích phạm vi rộng, bất quá đại đa số người xem chỉ bị thương nhẹ mà thôi, dù sao khán giả cũng không phải dân trời gà không chặt, phần lớn đều là học viên trong trường, không nói tới á thú, khế thú cùng hồn thú là người phản ứng trước tiên, năng lực phòng ngự có phạm vi đủ lớn để bảo vệ các học trò khác, vì thế tình huống bị thương cũng không quá nghiêm trọng.

Trong ba học viện cũng có các thú nhân rất mạnh, những người này sau khi bị công kích thì rất phẫn nộ, vì thế tập trung lại khiêu chiến Tu Lôi, nói thế nào thì bọn họ cũng đang phòng vệ, nhân lúc bọn họ chế trụ Tu Lôi, những người khác có thể tranh thủ chạy trốn.

“Khuyến nhóm các ngươi thu tay lại đi, ta vốn không có hứng thú với kẻ yếu.” Tu Lôi vẫn như trước một tay đút trong túi quần, không hề có chút ý tứ nghiêm túc.

“Đừng khinh người quá đáng, Thao Thiết thì sao chứ? Huống chi ai biết cậu có phải thực sự là Thao Thiết hay không!” Tuy chỉ là đội ngũ mới thành lập, bất quá vì nhất trí bảo vệ quyền lợi mọi người nên thoạt nhìn vô cùng khí thế.

“Thế nào?” Tu Lôi không để ý đám người đang khiêu khích, quay đầu lại nhìn Mễ Nhĩ Gia.

Mễ Nhĩ Gia vịn vào cổ A Mã Tập, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có, quý tích vận mệnh bị ngắt đứt, hơn nữa.... xung quanh chúng ta có niệm lực dao động.”

“Niệm lực?” Tu Lôi nhắm mắt lại cảm thụ một chút, sau đó khước môi cậu ta không ngừng nhếch lên: “Thực sự là ảo thuật inh, ngay cả ta suýt chút nữa cũng bị lừa, trong đám các người có ảo thuật sư?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, bởi vì là đội nhóm mới thành lập nên bọn họ cũng không rõ người khác có năng lực gì, tất cả mọi người đều lắc đầu, mọi chuyện có chút rối loạn.

“Thực đáng tiếc, ta còn tưởng trong đám các người có tên thú vị.” Tu Lôi hiển nhiên không muốn nhiều lời nữa, cậu ta lắc mình một cái sau đó đột nhiên xuất hiện sau lưng một đội viên, trong nụ cười trào phúng của Tu Lôi mọi người kinh hoàng nhìn đội viên kia chậm rãi ngã xuống.

Quá nhanh! Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì? Chỉ trong nháy mắt đã..... nhóm đội viên còn lại còn chưa kịp phản ứng đã bị A Mã Tập đánh ngã xuống đất, không phải bọn họ không muốn né mà cơ thể đột nhiên nặng nề, cơ bản không thể di động nổi.

“Thật là, lại cướp lạc thú của ta.” Tu Lôi tuy ngoài miệng nói vậy nhưng gương mặt không có ý tứ tiếc nuối nào.

Cùng thời gian này, La Tổ cũng nhận được hình ảnh phản hồi của huyền nhân thú, cậu nguyên bản chỉ sử dụng ảo ảnh để chuyển dời vị trí mà thôi, nói cách khác cậu đã thay đổi hình ảnh trước mắt Tu Lôi, để cậu ta tấn công vào khoảng không người, như vậy sẽ hạn chế thương tích tới mức thấp nhất, bất quá Tu Lôi chỉ công kích một trận sau đó liền ngừng lại vì thế cậu ta cũng không phát hiện ra.

Bên cạnh La Tổ bây giờ chỉ có huyền nhân thú cùng Tiểu Hoàng, bởi vì Đại Ngốc đang sử dụng niệm lực dao động để trợ giúp thương thế của Tiểu Ngốc, vì thế La Tổ để Đại Ngốc đi cùng Tư Lôi Tập và Phân Định.

Tuy năng lực của huyền nhân thú đã bị phát hiện, bất quá đối với La Tổ cũng không ảnh hưởng quá lớn, bởi vì cậu dùng lực tinh thần cảm ứng được vị trí kim dẫn dẫn của Milan, thuận lợi hội hợp với nhóm Ngải Định, Lô Tập.

“Có bị thương không?” Ngải Định vẫn không biến đổi sắc mặt, rõ ràng là câu hỏi nhưng vì ngữ điệu không hề phật phồng nên nghe cứ như câu trần thuật.

“Không có.” La Tổ lau tro bụi trên mặt, bởi vì lượng người đang túa ra nên bọn họ nhất thời không thể rời đi.

“Em trai đồng học, Tư Lôi Tập đâu? Cậu ta không phải ở cùng một chỗ với cậu sao?” Lô Tập chờ hết nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng Tư Lôi Tập, anh có chút nghi hoặc.

“Tôi để anh ấy đưa Phân Định tới bệnh xá trước.” La Tổ bình tĩnh nói.

“Ách——” Lô Tập sững sốt nửa ngày, sau đó khâm phục nói: “Cậu gan thực!” Cư nhiên dám sai biểu Tư Lôi Tập, sao anh chưa bao giờ được đối đãi như vậy a? Quả nhiên bằng hữu chỉ dùng làm cu li?

Có thể vì chỗ La Tổ có Ngải Định làm đại thần trấn giữ nên mọi người cũng không quá hoảng loạn, trừ bỏ tốp 5 tốp 3 túm tụm lại oán giận, thì mở màn hình ảnh sáng tiếp tục xem tình huống trên sân đấu.

Màn hình vốn có thể thấy được toàn cảnh, bất quá vì lúc này đánh đấm nên bị hư không ít thiết bị, vì thế bây giờ chỉ xem được vài góc mà thôi, tuy có chút mơ hồ nhưng đoạn đối loại lại phát rất rõ.

“Tu Lôi Đặc Nạp, cậu đã phạm vào điều luật bảo hộ thú nhân của liên minh cùng điều lệ an toàn cá nhân, chúng tôi đã nhận được lệnh bắt giữ từ cấp trên, mặc khác tông phạm Mễ Nhĩ Gia cùng A Mã Tập cũng phải bắt giam.”

Người của quân đội khoan thai tiến tới, đi đầu là một nam nhân mặc đồng phục có quân hàm đại tá, sau lưng có hơn mười binh lính, ngoài ra còn có mấy lão sư lực đực chạy tới, bởi vì sự đối phương phản kháng nên bọn họ vừa tiến tới đã bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

“Không cần khẩn trương như vậy, ta sẽ không chống cự.” Tu Lôi ngoan ngoãn đưa hai tay lên, làm ra bộ đáng đầu hàng.

Mễ Nhĩ Gia mở miệng: “Các vị bằng hữu đến từ quân đội, xin đừng lo lắng, tôi lấy tư cách của tiên đoán sư cam đoan cậu ta sẽ không phản kháng để các vị bắt.”

“Mễ Nhĩ Gia? Chính là bạch trạch Mễ Nhĩ Gia sao? Không phải cậu ta.....” Một binh sĩ kinh ngạc kêu lớn.

“Ngu ngốc! Thực mất mặt.” Nam nhân có quân hàm đại tá lớn tiếng quát, binh sĩ kia mới vội im bật.

Tuy Tu Lôi tỏ ra rất phối hợp, bất quá đại tá cùng nhóm lão sư vẫn có chút lo lắng, vì thế bọn họ không hề thả lỏng cảnh giác, dùng còng tay đặc chế có thể hạn chế sức mạnh của hồn thú còng tay Tu Lôi, nhưng thời gian cũng không thể kéo dài, đặc biệt là đối với hồn thú đặc biệt cường đại, tác dụng của nó lại càng nhỏ.

Trong suốt quá trình, ba người Tu Lôi không hề phản kháng, thái độ ngoan ngoãn hết như học trò phạm lỗi, điều này làm nhóm quân đội và lão sư thở phào.

“Còng tay này có tác dụng với cậu không?” Tu Lôi đột nhiên mở miệng hỏi.

“Có, ảnh hưởng năng lực tôi khoảng 0,01%.” Âm thanh Mễ Nhĩ Gia vẫn lạnh lùng như trước.

Đoạn đối thoại của hai người làm quân sĩ áp giải căng cứng cơ thể, sợ sẽ xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, Tu Lôi không hề để ý tới bọn họ chỉ hỏi tiếp: “Đáp án không tồi, thế nào?”

“Người quấy nhiễu rất mạnh, tôi chỉ có thể xác định được chút quỹ tích vận mệnh mơ hồ, bất quá tôi xác định, cậu ta.... nhất định ở ngay đây thôi.”

“Ha ha.” Tu Lôi cúi đầu, cười khẽ, tuy hai tay bị còng nhưng cậu ta thoát nhìn không hề có cảm giác bị quản chế, lại thông dong như trước: “Tạm thời tái tin tưởng cậu một lần, tập trung tinh thần đi.....”

Tu Lôi nói xong thì giữa mặt lên trời phát ra tiếng rống dài của dã thú, âm thanh cắt cả bầu trời, đại đa số mọi người ở đây đều bật tai, tiếng hô cơ hồ sắp phá vỡ màng tai người ta, ngay cả linh hồn sâu trong cơ thể cũng hoảng hốt run rẩy.

Nhiều người trên sân vì không thể chịu nổi mà ngất đi, chỗ La Tổ cũng vậy, La Tổ cảm thấy rất khó chịu, linh hồn như đang kháng nghị làm cậu có cảm giác choáng đầu hoa mắt.

“A Tổ, cậu không sao chứ? A Tổ!” Milan khẩn trương gọi tên La Tổ, cậu không cảm thấy ảnh hưởng gì từ âm thanh kia, Khảm Tư cùng bọn Ngải Dịch cũng vậy.

“Không sao.” La Tổ dùng lực tinh thần cường chế cảm giác choáng váng, tuy sắc mặt có chút tái nhợt nhưng so với nhóm người té xỉu trên mặt đất vẫn đỡ hơn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải sự tình đã được giải quyết sao? Quân đội rốt cuộc đang làm gì?”

“Xuất động nhiều người như vậy còn không thể áp chế Thao Thiết sao?” Người xung quanh oán giận.

Đúng lúc này, thiết bị giao thông của nhà trường đã đáp xuống, mọi người nhanh chóng tản đi, bọn La Tổ cũng được phân tới một thiết bị, nhanh chóng rời khỏi sân đấu.

“Tên khốn này! Chẳng lẽ không có chút ăn năn nào hay sao?” Một lão sư phụ trách áp giải phần nô đầm Tu Lôi một quyền.

Tu Lôi bị đầm hơi nghiêng mặt, cậu ta bảo trì tư thế này, mái tóc dài xổ qua lộ ra đôi mắt đỏ như máu, khóe môi nhếch lên thật cao: “Thú vị, ta sẽ nhớ kỹ cú đầm này, học viện Thú Hoàng..... không biết lão sư tên gì?”

Tu Lôi nghiêng mặt về vị trí cũ, đôi mắt đỏ au chăm chú nhìn lão sư đã đầm mình, biểu tình hưng phấn làm ánh mắt kia lại càng đỏ tới dị thường.

“Cậu..... cậu là tên biến thái à?” Vị lão sư hoảng sợ lui về sau, đây căn bản không phải ánh mắt của người bình thường.... ngược lại hết như kẻ điên trên chiến trường.

“Hình dung thực chính xác, ta không chán ghét.” Tu Lôi xoa xoa gò má hơi sưng, quay đầu hỏi: “Có kết quả không?”

“.....” Mễ Nhĩ Gia lần đầu tiên trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng: “Cậu ta.... đã rời đi rồi, vừa nãy trong nháy mắt đó tinh thần của tôi dường như đã chạm tới quỹ tích vận mệnh của cậu ta, chính là nó đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.”

“‘Cậu ta’ mà các cậu nói rốt cuộc là ai?” Quân lính áp giải bọn Tu Lôi rốt cuộc nhìn không được, theo băng ghi hình thì Tu Lôi đột nhiên công kích khán giả cũng vì ‘cậu ta’.

Tu Lôi nghe vậy thì đột nhiên ngừng lại, khóe môi cong lên thành một nụ cười hiểm ác: “Ta nghĩ ra một ý hay, nếu chúng ta tìm không thấy thì sao không để đám người này tìm phụ?”

“Tu Lôi, đừng quên lúc trước cậu đã đáp.....” Mễ Nhĩ Gia còn chưa kịp ngăn cản, Tu Lôi đã nói ra đáp án: “Cậu ta chính là Kì Lân.”

“Kì Lân? !” Người của quân bộ cùng các lão sư đều kinh hoảng kêu lớn: “Sao có thể, Kì Lân là.....”

“Ta có thể cảm giác được, từ ngày ta thức tỉnh, Kì Lân cũng vậy, đã tới thế giới này, cậu ta ngay ở đây, trong trường này, ngay trong khán đài.”

“Này.....” Quân bộ cùng các lão sư đều xoay mặt nhìn nhau, nếu lời này do người khác nói bọn họ tuyệt đối sẽ không tin, nhưng nó lại nói ra từ miệng Thao Thiết, giả thuyết nếu trên đời này thực sự có người có thể tìm được Kì Lân thì đó nhất định là Thao Thiết!

Mặc kệ thế nào thì đây cũng là đại tin tức, bọn họ phải lập tức truyền lên lên!

44. Chương 44

Bọn La Tổ sau khi xuống phương tiện phi hành xong thì lập tức chạy tới bệnh xá, trên đường đi Milan đã liên hệ với bọn Hải Nhân Tư, hẹn gặp ở đó.

Bệnh xá gần sân đấu nhất chính là nơi chữa trị cho kẻ ước thú, bất quá vì trận đấu làm khá nhiều học trò bị thương nên trường học phải không ít bác sĩ niệm lực tới, vì thế lúc bọn La Tổ chạy tới nơi, cả bệnh xá đã chật kín người.

Phần lớn học trò chỉ bị thương nhẹ, vì thế xếp hàng chờ một lát cũng không sao, bọn La Tổ vì không có người bị thương nên lập tức chạy vào bên trong.

La Tổ liếc mắt đã thấy bóng cự lang bên trong phòng khám, bởi vì ngoại hình cự lang quả thực rất bắt mắt.

“Tư Lôi Tạt, sao cậu lại bị thương?” Lô Tạt có chút lơ mơ nhìn băng vải quấn trên người cự lang, người này mạnh tới mức khó tin, cứ nhiên cũng bị thương sao, đúng là không thể tin nổi mà.

Cự lang không trả lời, bởi vì hình thái hồn thú không thể mở miệng nói chuyện, bất quá cho dù là hình người chỉ sợ anh cũng không thèm trả lời, vì thế cự lang bảo trì trầm mặc, chỉ dùng đôi lam mâu sáng ngời chăm chú nhìn La Tổ.

“Vì bảo hộ tôi và Phân Định.” La Tổ mở miệng.

“Ặc?” Lô Tạt cùng đám Ngải Định đều nhìn về phía La Tổ, bất quá La Tổ không nói thêm gì mà đi về phía cự lang, lưu loát mở thùng dụng cụ của mình.

La Tổ tháo lớp băng vải xử lý khẩn cấp lúc nãy, nghiêm túc kiểm tra miệng vết thương của cự lang, nói thế nào đi nữa thì cự lang cũng vì cậu mới bị thương, cậu không thể mặc kệ nó được.

La Tổ cũng không quên chuyện Tiểu Ngốc, vì thế vừa sát trùng cho cự lang vừa hỏi: “Tiểu Ngốc không sao chứ?”

“Không biết..... bác sĩ đang phẫu thuật.....” Sắc mặt Phân Định tái nhợt, cậu rất sợ sẽ mất đi Tiểu Ngốc.

“Tiểu Ngốc hẳn không nguy hiểm tới tính mạng, cậu không cần lo lắng.” La Tổ dùng lực tinh thần cảm ứng tình hình Tiểu Ngốc trong phòng phẫu thuật một chút, có thể vì biểu tình của La Tổ rất bình tĩnh nên Phân Dịch cũng thấy an tâm không ít.

“Cái kia..... em trai đồng học, khả năng sơ cứu của cậu không thành vấn đề chứ?” Lô Tập không thể không lo lắng, tuy thấy La Tổ mặc áo blu trắng có thể phán đoán đối phương hẳn học trò của hệ chữa bệnh, bất quá chỉ mới là tân sinh năm nhất đi? Như vậy thực sự không có vấn đề gì sao?

“Không thành vấn đề, bất quá tôi tôn trọng ý kiến người bệnh.” Bởi vì miệng vết thương chỉ cần khâu lại nên độ khó không lớn, kiếp trước La Tổ đã xử lý không biết bao nhiêu miệng vết thương động vật như vậy, chút tiểu phẫu này không có gì áp lực.

Cự lang đồ sộ bất động ngồi xổm bên cạnh La Tổ, anh thực hưởng thụ động tác La Tổ giúp mình sát trùng, tuy mặt vẫn còn chút hung hãn, bất quá đôi người kiên nghị lại thực nhu hòa, vì thế nghe thấy lời La Tổ, cự lang trầm mặc gật gật đầu.

“Ách——” Lô Tập bùm mặt, tuy anh đã sớm nhìn ra thái độ kì lạ của Tư Lô Tập dành cho em trai Ngải Dịch, bất quá dùng cơ thể của mình làm vật thí nghiệm thật sự không có vấn đề gì sao? Lô Tập thực cảm thán, bất quá nếu đương sự nói không thành vấn đề thì anh có tư cách gì phản đối.

Khâu vết thương kì nhất là xung quanh có vi khuẩn, vì thế La Tổ đuổi mọi người ra ngoài, bởi vì trên người có rất nhiều vi khuẩn, trừ phi tất cả mọi người đều tiêu độc, bất quá thế giới này có khoa học kĩ thuật phát triển rất cao nên mỗi người chỉ cần phun một chút thuốc là tiêu hết vi khuẩn.

La Tổ trưng cầu ý kiến của mọi người, Milan cùng Khảm Tư sợ La Tổ phân tâm nên định ra ngoài chờ, hơn nữa bọn họ cũng vừa nhận được tin từ bọn Hải Nhân Tư, vì thế ra ngoài chờ sẵn đón bọn họ.

Lô Tập cùng Ngải Dịch và Phân Dịch quyết định lưu lại phòng, Lô Tập không đi vì Tư Lô Tập tốt xấu gì cũng là bằng hữu của anh, nếu tay nghề La Tổ thực không xong thì ít nhất anh cũng có thể ‘lụm xác’ cộng thêm cười nhạo một phen. Ngải Dịch thì không tìm ra lí do để rời đi, bởi vì anh có nghĩa vụ phải quan sát em trai. Về phần Phân Dịch, cậu ta đang chìm trong bi thương nên căn bản không nghe thấy La Tổ nói gì.

La Tổ phun thuốc khử trùng lên người mọi người, sau đó cậu bật đèn phẫu thuật, chỉnh ánh sáng, vì đèn có thể lơ lửng nên không cần người cầm.

Chuẩn bị xong hết, La Tổ xử lý phần lông bên miệng vết thương, cũng tiến hành gây tê cục bộ, tiếp đó cậu xoắn chỉ y tế vào kim khâu, tiếp đó bắt đầu khâu miệng vết thương.

Có thể vì cơ thể này so với kiếp trước có nhiều tổ chất, cộng thêm khoảng thời gian này chăm chỉ luyện tập nên động tác của La Tổ vô cùng thuần thực, tốc độ nhanh đến mức làm Lô Tập nhìn mà trợn mắt há hốc, này cũng quá siêu đi? Rõ ràng chỉ là những thao tác tay nhưng hiệu suất còn cao hơn bác sĩ niệm lực? Ngón tay có thể linh hoạt như vậy sao, quả thực làm người ta mở rộng tầm mắt! Em trai Ngải Dịch tuyệt đối là thiên tài của hệ chữa bệnh niệm lực! Không sai!

Lô Tập đã không còn chút nghi ngờ nào nữa, Ngải Dịch cũng có chút ngoài ý muốn, bất quá gương mặt anh vẫn bất biến, bởi vì trong mắt anh này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Tốt lắm, tôi dùng chỉ tổng hợp, nó sẽ tự động dung hợp với da người bệnh vì thế không cần cắt chỉ.” La Tổ chỉnh lí lại dụng cụ, phải nói hôm nay mang theo thùng dụng cụ là quyết định sáng suốt a.

“Ngao ô~” Cự lang không nhìn được động tác của La Tổ, bất quá theo biểu tình kinh ngạc của Lô Tập có thể đoán được vài phần, trước kia lúc ở quân bộ anh từng bị thương không ít, vì thế anh có thể phán đoán tiểu phẫu này tiến hành nhanh như vậy chứng minh tay nghề La Tổ không thấp chút nào.

La Tổ sắp xếp xong liền thấy cự lang dùng đôi mắt xám tro kia chăm chú nhìn mình, tuy biết trước mặt không phải cự lang chân chính nhưng La Tổ vẫn theo bản năng xoa xoa đầu đối phương, mãi tới lúc làm xong cậu mới kịp phản ứng.

La Tổ thu hồi tay, khôi phục giọng điệu bình thường: “Anh có thể biến về hình người, chú ý đừng vận động mạnh là được.”

Cự lang bất động, vẫn như trước trước ngồi xổm bên người La Tổ, thoát nhìn như một con khuyển canh cửa.

“Khụ khụ.” Lô Táp ho khan vài tiếng, anh cảm thấy tới lúc mình lên sân khấu: “Em trai đồng học, có thể cậu không biết, đối với hồn thú mà nói lúc bị thương, hình thái hồn thú có thể đẩy nhanh tốc độ khép miệng vết thương.”

“Vậy sao?” Nếu Lô Táp đã nói vậy, La Tổ tự nhiên không cưỡng cầu Tư Lô Táp hóa về hình người nữa, hơn nữa đối với cậu.... so với hình người, cậu càng nguyện ý ở cùng hình lang của Tư Lô Táp.

“Tôi gọi bọn họ vào.” Bởi vì phẫu thuật xong nên La Tổ định gọi bọn Milan, cậu vừa mở cửa đã thấy Hải Nhân Tư và Khuê Đế đã tới, ngoài ra còn có cả Ôn Tư Đặc.

“Nghe nói cậu phẫu thuật ột con đại lang đáng yêu, thuận lợi không?” Ôn Tư Đặc là người đầu tiên lách mình vào phòng, anh vừa vào Lô Táp đã kinh hô: “Ôn Tư Đặc?”

“Chào mọi người.” Ôn Tư Đặc lễ phép chào hỏi, ánh mắt anh lướt một vòng quanh phòng sau đó dừng lại trên người cự lang, bất quá anh không nói gì, chỉ cười cười.

Hải Nhân Tư cùng bọn Khuê Đế cũng vào phòng, Lô Táp dù sao cũng có gia thế không tồi, nhìn thấy Ôn Tư Đặc tuy có kinh ngạc nhưng rất nhanh có thể lấy lại tinh thần.

“Thật không ngờ lại gặp được tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc ở đây, dung mạo chói mắt cùng khí chất tao nhã của cậu còn động lòng người hơn trên phim.” Lô Táp nâng tay Ôn Tư Đặc, thuần thục đặt một nụ hôn lên mu bàn tay.

“Cám ơn anh đã phóng đại như vậy.” Ôn Tư Đặc không có biểu tình phản cảm, nụ cười vẫn ôn hòa như trước, đúng là một ngôi sao hoàn mỹ.

Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đều trợn mắt há hốc, hóa ra làm vậy cũng được sao? Sao lúc trước bọn họ không nghĩ tới chiêu này? Đây chính là mu bàn tay của Ôn Tư Đặc đại nhân a!

“Cái kia..... chủ nhân của ngốc ngốc thú là ai?” Một bác sĩ mặc áo blu trắng mở cửa hỏi.

“Đây, là tôi!” Phân Định là người đầu tiên vọt tới.

“Ngốc ngốc thú đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, bất quá vẫn cần lưu lại quan sát, nếu có tình huống gì chúng tôi sẽ liên lạc, cậu có muốn xem nó một chút không?” Bác sĩ hỏi.

“Có, tôi muốn!” Phân Định lập tức đi theo bác sĩ, bọn họ cách một lớp kính nhìn Tiểu Ngốc, cả người nó quần đầy băng vải, một chút cũng không thấy được bộ dáng vốn có. Phân Định nhìn ngốc ngốc thú như vậy, nhịn không được lại muốn khóc, bất quá cuối cùng cậu cũng nhịn xuống.

“Tiểu Ngốc nó..... nhất định rất đau, mình thực vô dụng, lúc nào cũng chỉ biết dựa vào năng lực của Tiểu Ngốc, kết quả, kết quả không có Tiểu Ngốc, mình chỉ là một tên chủ nhân vô dụng, mình không muốn như vậy nữa.” Tuy sắc mặt Phân Định vẫn còn tái nhợt, nhưng ánh mắt lại rất kiên định.

“Mình cũng vậy.” Hải Nhân Tư cũng nói ra lời trong lòng: “Kỳ thực không chỉ cậu, ngay cả mình với Khuê Đế cũng bất tri bất giác đặt hết hi vọng lên người ngốc ngốc thú, kì thực mình chưa bao giờ không cam lòng như vậy, trước kia mình bị người ta nói là phế vật, là ngu xuẩn, mình đều có thể mỉm cười bỏ qua, chính là hôm nay thua rồi mình mới phát hiện, mình khao khát trở nên mạnh hơn, đủ mạnh để trả hết khuất nhục ngày hôm nay cho tên Tư Lô kia!” Hải Nhân Tư tuy cố gắng làm bình tĩnh ra bình tĩnh, nhưng hai nắm tay siết chặt vẫn bán đứng tâm tình của cậu.

“Yêm, yên cũng sẽ cố gắng mạnh hơn!” Khuê Đế ở phía sau hô lớn.

Không khí nhất thời trở nên nghiêm trọng, Lô Táp cùng Ngải Định đều bảo trì im lặng, bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhóm Hải Nhân Tư, còn không tính là bằng hữu nên không thể để nghị gì, mà La Tổ thì không am hiểu an ủi người khác, vì thế cuối cùng cũng do Ôn Tư Đặc đánh vỡ trầm mặc.

“Cậu thấy thế nào? Người tên Tư Lô ấy.” Ôn Tư Đặc nhìn La Tổ hỏi.

“Rất nguy hiểm.” La Tổ ăn ngay nói thật.

“Có Thao Thiết trong cơ thể thì đương nhiên nguy hiểm rồi.” Lô Táp thả lỏng tay.

“Không phải thực lực mà là tính cách.” La Tổ khẽ cup mi, người như Tu Lôi cậu từng gặp ở thời tận thế, lúc đó phần lớn mọi người đều bất an hoảng sợ, nhưng cũng có vài tên lại cao hứng như Tu Lôi vậy. Bởi vì thế giới này, chỉ có lúc giết chóc bọn họ mới cảm thấy vui sướng cùng rung động. Gông xiềng của xã hội cũ đã áp chế con dã thú trong cơ thể, mà tang thi bùng nổ làm đám dã thú này phá gông xiềng lao ra, bọn họ không cần cố kỵ pháp luật cùng đạo đức, có thể tận tình phá hoại, giết chóc, có thể nói tận thế chính là thiên đường của những người này.

“Quả thực, ánh mắt nam nhân kia rất nguy hiểm.” Lô Táp phụ họa nói.

La Tổ cùng nhóm Ôn Tư Đặc cũng không tán gẫu lâu, bởi vì bác sĩ mở miệng đuổi người, bắt quá cũng không thể trách, gian bệnh xá này đã chặt kín chỗ rồi.

Lúc ra ngoài, Tư Lôi Táp vẫn như trước bảo trì hình lang, anh gắt gao bám sát phía sau La Tổ, thoát nhìn hệt như khế ước thú của cậu vậy. Ôn Tư Đặc mang Khuê Đế ly khai trước, lúc đi anh còn liếc nhìn cự lang một chút, bắt quá vẫn không nói gì cả.

Lô Táp vốn cũng định cáo từ, chuẩn bị cùng Ngải Dịch và Tư Lôi Táp rời đi thì anh phát hiện Tư Lôi Táp đang trong hình lang vẫn ngồi xổm bên chân La Tổ, không có ý tứ muốn rời đi. Lô Táp đau đầu, hình ảnh trung khuyến lưu luyện không muốn rời chủ nhân trước mắt là sao đây? Nói lại thì Tư Lôi Táp rốt cuộc đã bị phục tùng thế nào a? Sao lại dễ bảo như vậy, đây thực sự là tên bằng hữu buồn tao của anh sao?

“Em trai đồng học.....” Lô Táp tuy trong lòng rất muốn phun tào, nhưng vì bằng hữu anh chỉ có thể cố gắng: “Kỳ thực là vậy, tôi gần đây không rảnh để chăm sóc Tư Lôi Táp, vì thế có thể phiền cậu chăm sóc cậu ta vài ngày không? Cậu xem.... cậu ta cũng vì cậu mới bị thương a.”

Cự lang tuy vẫn trầm mặc như trước, bắt quá hai tai kích động run run, hơn nữa đôi mắt nhìn về phía Lô Táp hiếm có dịp lộ ra vẻ cảm ơn chân thành như vậy.

“.....” La Tổ liếc mắt nhìn cự lang một chút, cậu không có biện pháp cự tuyệt đối phương, bởi vì giống như lời Lô Táp, Tư Lôi Táp vì bảo vệ cậu mới bị thương, vì thế cậu nên có nghĩa vụ chăm sóc đối phương, nhưng mà.....

“Nếu em trai đồng học không phản đối, tôi coi như cậu đồng ý nha, như vậy trước khi vết thương lành, Tư Lôi Táp đành làm phiền cậu!” Lô Táp nói xong liền vội vàng kéo Ngải Dịch phóng đi như chớp, thoáng cái đã không thấy bóng dáng làm La Tổ ngay cả chút cơ hội lấy cớ cũng không có.

Quên đi, chỉ giúp cự lang đổi thuốc vài ngày thôi mà, La Tổ bắt đắc dĩ nghĩ. Bắt quá vẫn quá La Tổ cũng tính sai một bước, cậu vốn tưởng Lô Táp nói chăm sóc là mỗi ngày nhin chút thời gian tới phòng bọn họ đổi thuốc, vì thế lúc thấy Tư Lôi Táp duy trì hình lang tính toán cư ngụ lâu dài ở ký túc xá, La Tổ chìm sâu vào trầm mặc.

Đuổi không xong, mắng không được, đánh cũng không ổn, không chỉ như vậy còn phải chăm sóc, điều này làm La Tổ lần đầu tiên nảy sinh tâm tình bứt rứt oan ức.

Bọn Hải Nhân Tư cũng hiểu kì, La Tổ làm sao quen biết với Tư Lôi Táp, đáp án là ‘Uy Nặc lão sư giới thiệu’, bọn Hải Nhân Tư cũng không miệt mài truy hỏi, bởi vì bọn họ bị trận đấu đả kích khá lớn. Phân Dịch quay về nhà một chuyến để thay đổi tâm tình, còn Hải Nhân Tư thì chạy tới chỗ Khuê Đế, lí do là cùng nhau huấn luyện. Có đôi khi vì cường độ huấn luyện quá lớn, quá mệt không về phòng nổi nên ngủ luôn trong phòng tập. Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế quyết tâm muốn trở nên mạnh hơn, sau đó đả bại Tu Lôi, trả lại thù xưa. Vì thế phòng ngủ 4 người bây giờ chỉ còn La Tổ cùng Milan, đương nhiên còn có thêm cự lang nữa.

Cự lang vào ký túc xá La Tổ đã được vài ngày, cuộc sống của La Tổ đã biến hóa tới long trời lở đất, nguyên nhân chính là cái ‘đuôi lang’ phía sau.

La Tổ đi, cự lang đi cùng; La Tổ đi WC, cự lang canh chừng; La Tổ nuôi nấng khế ước thú, cự lang chủ động hiến thân chơi cùng; La Tổ tắm rửa cho nhóm khế ước thú, cự lang cũng cầu được tắm chung; La Tổ tra tư liệu, cự lang tiếp tục canh chừng, La Tổ ngủ.....

“A Tổ, dù sao Hải Nhân Tư cũng không về phòng, cậu để lang ca vào phòng ngủ cùng đi.” Milan thấy cự lang mấy ngày nay đều ngồi xổm ngoài phòng La Tổ mà ngủ, có chút không đành lòng.

“Lang ca.....” La Tổ rất muốn biết xưng hô này rốt cuộc làm sao xuất hiện a.

“Bởi vì Tư Lô Tập đại nhân lớn tuổi hơn mình, hơn nữa anh ấy còn đang ở hình thái cự lang, thế nào, gọi lang ca rất kỳ quái sao?” Milan sờ sờ ót hời.

“Không có.” La Tổ đóng màn hình ánh sáng, tính toán đi nghỉ, tuy mấy ngày nay cự lang vẫn đi theo nhưng lúc cậu nghỉ ngơi, Tư Lô Tập tuyệt đối không theo vào phòng, chỉ tự giác ngồi xổm ngoài cửa, giống như đang giúp cậu trông coi.

“Mình về phòng trước, lang ca còn đang bị thương cậu đừng khi dễ anh a.” Milan ngáp một cái, sau đó xoay người về phòng.

La Tổ dựa lưng trên giường hơi giật mình, cậu khi dễ cự lang? Lúc nào a? La Tổ khẽ thở dài, cậu nhìn cự lang thành thật đóng đô ở cửa, khoảng khắc ánh mắt chạm phải đôi bụi râu xám tro kiên nghị kia, trái tim đột nhiên mềm nhũn.....

“Vào đi.” Ma xui quỷ khiến thế nào La Tổ lại nói như vậy, đợi đến lúc muốn thu hồi thì cự lang đã phóng vào phòng, hơn nữa còn nhảy lên giường La Tổ.

La Tổ đỡ trán, cậu thực hối hận vì mình nhất thời mềm lòng, bởi vì cự lang rất giống A Lại nên cậu bắt tri mất giác mất sức đề phòng sao.....?

La Tổ nhìn cự lang, chỉ về phía giường bên cạnh của Hải Nhân Tư: “Giường của anh bên kia.”

Cự lang không di động, nó vẫn như trước dùng đôi râu xám tro chăm chú nhìn La Tổ, tuy biểu tình có chút hung hãn nhưng lại làm người ta có cảm giác thành khẩn cùng kiên trì.

La Tổ biết mình không nên mềm lòng nữa, chính là lúc nhìn gương mặt giống hệt A Lại, cậu không đành lòng nói cự tuyệt, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, kéo chăn: “Lần sau không được vi phạm lý lẽ này nữa.”

Cự lang nghe vậy lập tức nằm vào ổ chăn, La Tổ cũng nghiêng người nằm lên giường, sau đó kéo chăn, tắt đèn. Có thể vì cự lang nằm bên cạnh nên La Tổ cảm thấy thực an tâm, giống như trở về quá khứ, lúc ở cùng A Lại....

Sống cùng nhau, cùng trốn, cùng chiến đấu.....

Những ngày như vậy, đã không bao giờ.... xảy ra nữa.....

Buổi tối, La Tổ nằm mộng, trong mộng là hình ảnh A Lại chắn trước mặt cậu, đây là cảnh tượng cậu đã thấy qua vô số lần, bất quá kết cục của giấc mộng đã thay đổi, A Lại không chết mà kiên cường sống tiếp, lúc La Tổ muốn ôm chặt nó lại phát hiện A Lại lại biến thành cự lang.

La Tổ bừng tỉnh, lúc tỉnh lại cậu cảm thấy bụng mình thực ấm áp, xốc chăn lên mới phát hiện cái đuôi của cự lang đang khoát lên bụng mình, giống như một tấm thảm lông xù vậy, làm người ta có chút cười khổ, chẳng lẽ nó sợ cậu bị cảm lạnh?

Cự lang lúc La Tổ xốc chăn thì liền tỉnh lại, nó nhảy xuống giường chừa lại không gian rộng rãi cho La Tổ, nhưng cậu không lập tức ngồi dậy mà chăm chú nhìn cự lang một chốc.

Hai ánh mắt giao nhau trong không khí, tuy không ai mở miệng bắt quả bọn họ biết có vài thứ trong im lặng đã bắt đầu biến đổi từng chút một.

“A Tổ! Cậu rốt cuộc cũng dậy! Bọn Hải Nhân Tư mới gửi tin nói người Tư Lô tìm ngày đó chính là Kì Lân!” Milan lú đầu vào phòng vệ sinh hô to.

La Tổ đang đánh răng, cự lang như trước ở ngoài canh chừng, bất quá hai người nghe thấy tin tức thì đều có chút bất ngờ, bất quá từ biểu cảm trên mặt La Tổ cùng cự lang thì hơi khó nhìn ra.

La Tổ phun nước trong miệng, sau đó mới mở miệng: “Tin tức chính xác không?”

“Tuyệt đối chính xác, người cấp trên cũng bị chấn động, nghe nói hôm nay sẽ tuyên bố tin tức lên mạng, tính toán tập hợp mọi người tìm kiếm Kì Lân, mặc khác tiên đoán sự của trường mình cũng thử một lần, kết quả giống như Mễ Nhĩ Gia.” Milan có chút kích động.

“Kết quả gì?” La Tổ dùng khăn mặt lau lau, sau đó cậu giặt khăn lau mặt cho cự lang, cự lang vô cùng phối hợp ngẩng mặt lên.

“Mình cảm thấy hai người ở cùng nhau thực hòa hợp a?” Milan không diễn tả được cảm giác của mình, tuy mấy ngày nay La Tổ vẫn chăm sóc lang ca như vậy nhưng hôm nay cảm giác đặc biệt tự nhiên.

Cự lang vẫn trầm mặc như trước, bị lau mặt xong nó tiếp tục như thần giữ cửa ngồi xồm bên cạnh La Tổ, nhưng La Tổ lại hỏi: “Tiếp tục nói chuyện lúc này.”

“Nga.....” Milan đi qua nói: “Tiên đoán sự nói Kì Lân thực sự xuất hiện trong trận đấu đó, hơn nữa còn là hướng Tu Lôi công kích, nhóm đại sư tiên tri đã liên hợp lại để tìm kiếm quỹ tích vận mệnh, sau đó sẽ suy ra các điều kiện hạn chế để mọi người tìm kiếm Kì Lân.”

“Hạn chế gì?” La Tổ bắt đầu uy thực cho nhóm Tiểu Hoàng, cự lang như lệ thường tới ngồi bồi bên cạnh, kỳ thực nói là bồi chứ nó chỉ ngồi bất động một chỗ mà thôi.

“Trừ bỏ hai điểm mình nói lúc này thì Kì Lân ngày đó hẳn là bị thương, Kì Lân nghe thấy tiếng rống của Tu Lôi ngày đó sẽ bị xui hoặc khó chịu, Kì Lân bị vệt huyết, còn có lực tương tác đặc biệt đối với nhóm kẻ ước thú, nếu phù hợp với cả 6 điểm này thì tỷ lệ là Kì Lân rất cao.” Milan kể lại.

Đúng lúc này màn hình ánh sáng trên tay La Tổ đột nhiên bùng sáng, đọc nội dung xong, La Tổ khẽ nhún mày.

“Sao vậy?” Milan tiến tới hỏi.

“Trường học gửi thông báo, tất cả á thú có xem trận đấu đó phải tới bệnh viện kiểm tra.” La Tổ không muốn lãng phí thời gian tới bệnh viện, bất quá là lệnh của trường nên không thể làm trái.

“Lang ca cũng đi cùng sao?” Milan nói xong mới phát hiện mình vừa hỏi một chuyện thực ngu xuẩn, bởi vì lang ca đã ngồi xồm ở cạnh cửa, tính toán xuất môn với La Tổ, bất quá.....hình ảnh trung khuyến đang chờ đợi chủ nhân này là sao? Hơn nữa mấy ngày nay cậu cũng để ý vấn đề này, chỉ là vẫn chưa hỏi mà thôi.

“Cái kia.....” Milan quyết định hỏi thẳng: “Lang ca thực là Tư Lôi Tập đại nhân sao? Mình cảm thấy ảnh không giống Tư Lôi Tập đại nhân trong tưởng tượng.”

La Tổ quay đầu lại nhìn cự lang, cự lang đồ sộ bất động, không có chút xấu hổ nào khi bị hoài nghi thân phận. Bởi thế có thể đoán được da lang rất dày a.....

45. Chương 45

La Tổ kỳ thực không định mang cự lang đi cùng, nguyên nhân rất đơn giản, hình lang của Tư Lôi Tập rất nổi bật, bất quá cự lang mấy ngày nay đều đi theo bên người, cậu rất khó thuyết phục cự lang, phải nói là mỗi lần cự lang dùng ánh mắt xám tro kia chăm chú nhìn cậu, La Tổ lại cảm thấy vô lực.

May mà hình thái cự lang của Tư Lôi Tập cũng không quá khác thường, theo bề ngoài chỉ giống một con Lang Vương mà thôi, vì thế cho dù đi trong sân trường người có thể nhận ra Tư Lôi Tập rất ít, trừ phi anh tự biến thân hoặc bật ra màn hình ánh sáng để chứng minh thân phận.

Nếu không thể khuyên cự lang, La Tổ chỉ đành thay áo blu trắng, mặc một bộ đồ bình thường rồi ra ngoài, dù sao hệ chữa trị là học viện á thú, mà á thú không thể có kẻ ước thú, nếu cứ mặc vậy lại có cự lang theo sau sẽ có vẻ rất kì quái.

La Tổ suy nghĩ khá chu đáo bất quá cho dù cậu đổi quần áo, lúc đi ngang qua sân trường, ánh mắt mọi người tập trung vào cự lang cũng không giảm bớt bao nhiêu, cũng chịu thôi, ngoại hình cự lang quả thực rất nổi bật, không ít học trò bắn ánh mắt yêu thích cũng ngưỡng mộ qua đây.

Ký túc xá của La Tổ cách bệnh viện chỉ định có hơi xa, đi bộ phải mất chút thời gian nên La Tổ chọn phương tiện giao thông trong trường, có thể gọi là xe bus trong trường. Lúc La Tổ leo lên, trong xe có rất nhiều á thú đang trò chuyện, bởi vì họ đều mặc quần áo của hệ chữa trị nên La Tổ dễ dàng nhận ra, bất quá lúc nhìn thấy cự lang theo sau La Tổ, không ít người hâm mộ kêu lên.

“Trời ạ, đây là Lang Vương sao?”

“Khế ước thú của cậu thực lớn, mình có thể sờ một chút không?”

Vài á thú vây tới bên người La Tổ, hi vọng mình có thể sờ cự lang nhìn có vẻ hung hãn kia một chút, La Tổ không thể quyết định thay cho cự lang, vì thế cậu quay đầu nhìn nó, cự lang lúc này cũng quay đầu nhìn La Tổ, vì thế cậu trầm mặc, cậu thấy ảo giác sao? Ánh mắt như đang trừng cầu ý kiến của chủ nhân kia là sao.....

“Cậu không nói gì tụi này xem là đồng ý đó nha, hắc hắc~” Nhóm á thú hưng phấn đưa tay lên người cự lang, La Tổ cảm thấy mình nên mở miệng, dù sao thì cự lang hẳn cũng không thích bị xem là sủng vật của cậu.

“Mọi người.....” La Tổ còn chưa nói xong, trên xe đã vang lên một âm thanh quen thuộc: “Ngải Tổ, là cậu sao? Thật là trùng hợp, cậu cũng tới bệnh viện kiểm tra à?”

“Tập Kỳ Ân.....” La Tổ nhận ra người vừa tới, Tập Kỳ Ân là học trò chung hệ dưỡng khế ước thú với cậu, bất quá vì cuộc thi tam học viện nên đã khá lâu không gặp.

“Kiểm tra? Chẳng lẽ cậu là á thú? Vậy con cự lang này.....” Nhóm á thú đang định chà đạp mớ lông của cự lang lập tức thu tay lại, bọn họ tưởng nó là khế ước thú của La Tổ mới dám làm càn a, nếu không phải lỗ con Lang Vương này tức lên thì..... nhóm á thú rùng mình, tản đi.

La Tổ nhìn số lông mao hơi vểnh lên của cự lang, khế ước dài, bởi vì Tập Kỳ Ân đột nhiên gọi nên cậu không kịp cản đám á thú kia lại.

Cự lang đối với chuyện mới bị sờ loạn vẫn tỏ ra bình tĩnh, vẫn như trước tuân thủ quy tắc ‘dịch bất động ta bất động, dịch động ta vẫn bất động’, ngay cả ánh mắt cũng không mảy may thay đổi.

La Tổ nhớ rõ lần đầu tiên cự lang thấy nhóm la mật khâu cũng hết như vậy, có vẻ nó rất ít để ý tới sự việc xung quanh, bất quá cậu cũng không có tư cách nói người ta, vì tính tình cậu cũng vậy.

“Con này không phải là Lang Vương đi? Cậu mang nó ra từ rừng nhân tạo à?” Tập Kỳ Ân không kinh ngạc như nhóm á thú lúc nãy, bọn họ vốn là học trò của hệ dưỡng khế ước thú, bình thường tiếp xúc rất nhiều với khế ước thú.

“Có thể nói vậy.” La Tổ vừa trả lời vừa nhận mệnh vuốt vuốt bộ lông của cự lang, mặc kệ nói sao thì cậu cũng phải chịu trách nhiệm, cự lang hiện tại không thể mở miệng, đáng ra cậu phải cự tuyệt giúp mới đúng.

Cự lang cúi đầu qua một chút để La Tổ vuốt lông nó dễ hơn, hai lỗ tai cũng khẽ run run, tựa hồ đang biểu đạt cảm ơn cùng cao hứng.

“Cậu thực lợi hại!” Tập Kỳ Ân hâm mộ không thôi, tuy ở cùng một hệ, nhưng lực tương tác của cậu đối với khế ước thú không bao giờ bằng La Tổ.

La Tổ cùng Tập Kỳ Ân trò chuyện một lát, tuy bình thường không nói chuyện nhiều, bất quá tốt xấu gì cũng gặp mặt trên xe, La Tổ cũng không thể làm như không quen. Theo lời Tập Kỳ Ân, La Tổ cũng biết được không ít tin tức, nhất là một ít truyền thuyết về Kỳ Lân.

“Cậu nói Kỳ Lân có năng lực mang tới điềm lành?” La Tổ hơi nhíu mi.

“Ừ, tuy là năng lực không sờ không thấy được, bất quá căn cứ theo lịch sử ngàn năm ghi lại, năng lực này rất mạnh.” Tập Kỳ Ân tựa hồ đã tra rất nhiều tư liệu về chuyện này, vì thế giải thích khá chi tiết: “Cái gọi là điềm lành là một dạng ‘số mệnh’ thời xưa, không phải có câu là ‘xu hướng chung’ sao? Kỳ Lân đại biểu ột loại ‘xu thế’, phạm là nơi có Kỳ Lân, vận thế sẽ rất may mắn. Ngàn năm trước quốc gia kia có được Kỳ Lân, tuy đánh giặc cũng có lúc thua, nhưng đều là thua nhỏ thắng lớn, hơn nữa bất luận là kinh tế hay các mặt khác đều phát triển hơn các quốc gia khác.”

“Thực thần kỳ.” La Tổ không phủ định năng lực này, có thể nói nó là năng lực phóng đại của ngốc ngốc thú.

“Không chỉ vậy thôi đâu!” Tạp Kì Ân có chút kích động: “Cậu biết đối với văn minh thú nhân mà nói, vấn đề nghiêm trọng nhất là gì?”

“Giống cái?” La Tổ nhanh chóng đoán ra đáp án, bởi vì giống cái rất thừa thớt nên liên minh đối đãi với họ rất ưu đãi, dù sao đối với nền văn minh, sinh sản là điều kiện tiên quyết nhất.

“Đúng vậy, nói đơn giản thì năng lực diềm lạnh của Kì Lân có phạm vi ảnh hưởng rất rộng, vì thế ở niên kỉ Kì Lân, tỉ lệ giống cái sinh dục cũng cao hơn, không chỉ như vậy, số lần cùng số lượng giống cái mang thai cùng hạ sinh cũng tăng.”

“Hóa ra là vậy.” La Tổ cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân cả liên minh điên cuồng tìm kiếm Kì Lân, nếu sự thật đúng như lời của Tạp Kì Ân, Kì Lân có thể xem là hồn thú trân quý nhất trong các thời đại. Có thể xem là bảo vật trấn thủ số mệnh trong thần thoại thượng cổ.

“Ngoài ra Kì Lân còn có sức mạnh rất lớn, có năng lực thống lĩnh vạn thú. Nhất là các loại khế ước thú có lông mao, Kì Lân có quyền thống trị tuyệt đối, vì thế nếu kiểm tra ra trong cơ thể có Kì Lân đúng là chết cũng nhắm mắt a.” Tạp Kì Ân kì vọng nói.

“.....” La Tổ không phát biểu ý kiến, truyền thuyết về Kì Lân ở nơi này cùng trong quá khứ của cậu cũng không khác biệt là bao, tóm lại ấn tượng của Kì Lân trong lòng cậu giống hệt như Đường Tăng bị nhóm yêu tinh tranh giành bắt về thành thân, ăn thịt, tóm lại dù là để chưng hay mằn thịt thì đều vô cùng nổi tiếng, có thể nói là một hồn thú quý giá đầy bi kịch.

La Tổ trò chuyện với Tạp Kì Ân một hồi rồi cuộc cũng tới bệnh viện. Khu vực kiểm tra của La Tổ khác Tạp Kì Ân, vì thế hai người mỗi người một ngã.

Quá trình kiểm tra cũng khá đơn giản, chỉ bị lấy chút máu. La Tổ khoảng thời gian này đã không còn vạm huyệt nữa, có thể vì cậu dùng lực tinh thần cường đại áp chế cơ thể Ngải Tổ nên lúc phẫu thuật cho cự lang cũng không phát sinh bất cứ phản ứng khó chịu gì, vì thế cậu mới nhận ra điểm này.

Lấy máu xong, La Tổ được thông báo có thể trở về, kết quả sẽ công bố vào hôm sau. Lúc ở bệnh viện cự lang lại bị một nhóm á thú hoan nghênh, á thú mặc dù xếp hàng cuối trong ba tộc, nhưng số lượng giống cái lại nhiều nhất, vì thế trong số á thú tới kiểm tra, có không ít giống cái có hứng thú với cự lang.

Vì thế lúc La Tổ cùng cự lang rời đi cũng gặp không ít phiền toái, nguyên nhân là có rất nhiều giống cái vây quanh cự lang, xem nó là sủng vật mà giở trò, La Tổ tuy rất muốn cứu cự lang, bất quá thấy bộ lông đối phương bị xoa tới rồi bù nhưng chủ nhân của nó vẫn bảo trì tư thế sừng sững bất động, La Tổ nhìn không được cảm thấy có chút buồn cười.

“Anh rất được hoan nghênh a.” La Tổ nhìn bộ lông rối bù của cự lang nói.

Cự lang vốn đồ sộ bất động nghe vậy, hai lỗ tai run mạnh một chút sau đó nó nhanh chóng đứng lên, lanh lệ thả người nhảy tới thoát khỏi nhóm á thú vây quanh, chỉ chốc lát sau cự lang đã biết mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Cự lang.....” Nhóm giống cái lưu luyến nhìn theo bóng dáng cự lang, tựa hồ vẫn còn nuối tiếc.

La Tổ tuy có chút khó hiểu, nhưng cậu vẫn tiếp tục đi ra cửa bệnh viện, quả nhiên không ngoài dự đoán, cự lang đang ngồi xổm chờ cậu bên ngoài, bộ dáng nghiêm nhiên như một bảo tiêu gương mẫu.

“Sao tự nhiên lại bỏ chạy?” La Tổ hỏi, nếu cự lang cảm thấy chán ghét hay tức giận, như vậy ngay từ đầu đã bỏ đi, vì thế La Tổ đoán cự lang không có cảm giác nhiều lắm, chỉ vì bị bu dẫm quá mới chạy ra đây ngoan chờ cậu.

“Ngao ô~” Cự lang cúi đầu kêu một tiếng, tựa hồ đang trả lời vấn đề của La Tổ, chỉ tiếc La Tổ không hiểu ngôn ngữ của lang vì thế chỉ đành từ bỏ, nếu bằng hữu tốt Lô Tạp của Tư Lôi Tạp có mặt ở đây, nhất định anh sẽ ra sức giải thích cho Tư Lôi Tạp, kỳ thực ý tứ của lang ca rất đơn giản, anh muốn nói với La Tổ lang là một loại động vật rất trung thành.

Vì thế mới nói.... phương thức biểu đạt hàm xúc kì thật cũng là một loại bi kịch!

Trở về kí túc xá, bọn Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế đã có mặt, mọi người đang thảo luận chuyện Kỳ Lân, vì thế lúc thấy La Tổ trở về bọn họ lập tức kích động hỏi: “A Tổ, thế nào? Có kết quả kiểm tra chưa?”

“Ngày mai mới biết.” La Tông trực tiếp tiến vào phòng khách mà lấy khăn mặt lau vuốt cho cự lang, cự lang thực phối hợp vươn móng ra, vì thế La Tổ làm vệ sinh thực thuận lợi.

Làm xong hết thấy, La Tổ mới đổi dép cùng cự lang tiến vào phòng, cự lang vẫn bám sát sau lưng La Tổ. La Tổ ngồi xuống sofa, cự lang liền ngồi xổm trước mặt. Hải Nhân Tư cùng Khuê Đế há hốc mồm nhìn hình ảnh này, chỉ có Milan khá bình tĩnh vì cậu nhìn suốt vài ngày nay cũng khá quen rồi.

“Bạn thân, lang này..... hình như là Tư Lôi Tạt đại nhân đúng không? Hả là không phải đi?” Hải Nhân Tư khó tin hỏi.

“Là anh ta.” La Tổ trả lời ngắn gọn.

“Không không không, tuyệt đối không phải?” Hải Nhân Tư thực muốn khóc, Tư Lôi Tạt đại nhân, vị thủ tịch của học viện hồn thú trong suy nghĩ của cậu không phải một con trung khuyển thế này! Cậu chỉ mới đi vài ngày sao đã biến thành như vậy?

Cự lang nghe vậy, trầm mặt nghiêng đầu nhìn về phía Hải Nhân Tư, tuy cự lang không di động bất quá bị đôi mắt xám tro kia nhìn chăm chú, Hải Nhân Tư nhất thời có cảm giác rợn da gà, giống như cậu là con mồi trong miệng đối phương vậy.

Vì thế Hải Nhân Tư lập tức giơ chân chó sửa lời: “Àn, là anh ấy, tuyệt đối là anh ấy!”

La Tổ: “.....”

Mọi người lại tiếp tục thảo luận, Milan ôm kim dẫn thú nói: “Bây giờ cả trường đều nhón nháo đoán xem Kỳ Lân rốt cuộc là ai.”

“Có kết quả không?” La Tổ vừa về, nhóm Tiểu Hoàng lập tức nhào lên đúi La Tổ, quần quít lấy cậu bởi chúng chơi đùa, lang ca sợ La Tổ mệt mỏi nên chủ động ngậm lấy một con hắt lên lưng mình, vì thế Đại Ngốc may mắn được chọn lại tiếp tục ngồi trên lưng lang ca mà đại ra.

“Ách—” Milan định trả lời vấn đề của La Tổ, bất quá một màn như một cặp vợ chồng chia sẻ chăm những đứa con trước mắt là sao? Chẳng lẽ cậu lại thấy ảo giác? Thật sự chỉ là ảo giác thôi sao?

Hải Nhân Tư không để ý nhiều như Milan, cậu nhóc vẫn còn đang rối rắm suy nghĩ xem cự lang trước mặt có phải Tư Lôi Tạt không, Khuê Đế thì đang uể oải cúi đầu, bất quá vẫn thường liếc mắt nhìn La Tổ.

“Sao vậy?” La Tổ thấy mọi người đột nhiên im lặng, kì quái ngẩng đầu hỏi.

“Không, không có gì.” Milan lập tức nói: “Đúng rồi, nói tới chuyện Kỳ Lân thì mọi người đoán là Tạt Kỳ Ân của hệ dưỡng khế ước thú! Người này hình như là đồng học của A Tổ? Cậu có nghe cậu ta nói gì không?”

La Tổ nghe vậy, khẽ nhủ mi: “Hôm nay lúc tới bệnh viện có gặp Tạt Kỳ Ân, cậu ta nói khá nhiều về truyền thuyết Kỳ Lân, chuyện khác thì không nghe nói gì, nhưng vì sao lại đoán là cậu ta?”

“Rất đơn giản, ngày đó Tạt Kỳ Ân chẳng những tới xem trận đấu còn ngồi ngay hướng bị Tư Lôi công kích, còn bị thương nữa, tuy chỉ là trầy da mà thôi. Mặc khác thì cậu ta té xỉu lúc nghe thấy tiếng kêu của Thao Thiết, cậu ta bị vụng huyết và còn là học trò của khoa dưỡng khế ước thú, tóm lại cậu ta thỏa mãn cả 6 điều kiện của các đại sư tiên tri đưa ra, vì thế tỷ lệ cậu ta là Kỳ Lân lên tới 90%.” Milan đáp.

“Nói vậy thì lúc A Tổ nghe thấy tiếng kêu của Thao Thiết cũng thấy khó chịu mà.” Hải Nhân Tư nhớ lại chuyện ngày đó.

“Kỳ thực nó có nguyên nhân.” Milan làm ra bộ dáng biết chuyện: “Căn cứ theo nguồn tin đáng tin cậy, ngày đó phàm là á thú cơ bản đều té xỉu.”

“Nói cách khác thì sóng âm kia có tác dụng công kích á thú?” Hải Nhân Tư vuốt tóc hỏi.

“Rất có thể.” Milan nói xong, quay đầu nhìn La Tổ: “A Tổ, cậu nghĩ thế nào?”

“.....” sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, La Tổ mở miệng: “Bất luận ai là Kì Lân cũng không liên quan tới chúng ta, vì thế đừng để ý chuyện này nữa.”

“Cũng đúng.....” Milan ngửa đầu nhìn trần nhà một chốc, sau đó đột nhiên hỏi: “A Tổ, cậu có vụng huyệt không?”

“Không.” Ít nhất thì hiện tại không bị.

“Vậy à.... mình còn nghĩ cậu có thể là Kì Lân.” Milan làm ra bộ dáng thực đáng tiếc: “Nhớ rõ lúc mình mới gặp nhau không? Đó là lần đầu tiên cậu gặp kim dẫn thú nhưng kim dẫn thú nhà mình lại rất thân thiết với cậu, phải biết bình thường nó rất nhát, trừ mình ra chẳng chịu để ý tới ai cả, lúc đó mình cảm thấy cậu thực sự rất giỏi.”

Milan sờ sờ đầu kim dẫn thú nhà mình, nói tiếp: “Sau đó còn có Tiểu Hoàng, bọn Đại Ngốc, dường như tất cả kẻ ước thú đều thực thích cậu, cậu còn giúp bọn Hải Nhân Tư ký kẻ ước, phải biết là trước đó bọn họ luôn thất bại, vì thế mình nghĩ trên thế giới này nếu còn một người được kẻ ước thú hoan nghênh hơn cậu, thì nhất định chỉ có Kì Lân mà thôi.”

Cự lang lần đầu tiên nghe được chuyện của La Tổ, vì thế anh vô thức nhìn về phía La Tổ, phòng khách nhất thời chìm trong im lặng, sau một lúc lâu La Tổ mới mở miệng: “Tôi có rất nhiều điều kiện không phù hợp.”

“Cũng phải..... sao Kì Lân mang tới diêm lạnh lại ở ngay bên người tội mình như vậy chứ?” Milan cũng hiểu mình đã nghĩ quá nhiều, cậu cười cảm thán: “Nếu thực sự là Kì Lân thì phát đạt, cả đời không lo ăn lo mặc rồi!”

“Tên khốn nhà cậu vốn đã không lo ăn lo mặc rồi! Đừng kích thích đám người nghèo tội mình nữa!” Hải Nhân Tư quơ quơ nắm tay nói.

La Tổ không nói gì nữa, bởi vì cậu có chút để ý tới lời Milan, quả thực cậu có rất nhiều điều kiện không phù hợp, nhưng nghiêm khắc mà nói những điểm đó cũng có chỉ hơi kém một chút mà thôi, ngay cả vụng huyệt cũng có, có lẽ cậu đã nghĩ quá nhiều rồi.....? Ngay lúc La Tổ vẫn còn trầm tư, Milan đột nhiên kêu lên.

“A Tổ, cậu phát giác gì đó? Chúng ta đang thảo luận nếu trong cơ thể có hồn thú Kì Lân thì nên dùng thế nào kìa! Hải Nhân Tư nói cậu ta muốn thành hoàng đế như thời cổ, cười chết mình rồi, Khuê Đế nói cậu ta sẽ trợ giúp những người khó khăn, còn cậu?” Milan nhìn La Tổ hỏi.

“Tôi không muốn làm Kì Lân.” La Tổ suy nghĩ một lát đáp.

“Sao vậy?” Milan cùng bọn Hải Nhân Tư đều thực nghi hoặc, nhìn về phía La Tổ.

“Các cậu không thấy rất đáng sợ sao? Đeo trên người nhiều trách nhiệm như vậy.” La Tổ vẫn không lộ ra nhiều biểu tình, bình thản giống như đang kể một câu chuyện.

Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đều trợn to mắt, bọn họ lần đầu tiên nghe người khác bàn luận như vậy, không thể không nói, lời La Tổ không sai, Kì Lân không đơn giản chỉ là hồn thú, nó gánh rất nhiều trọng trách, chỉ nội lực thống lĩnh vạn thú đã đủ làm Kì Lân gánh vác trên lưng rất nhiều sinh mệnh.

“Tôi không biết người khác nghĩ thế nào, bất quá tôi cảm thấy thực đáng sợ.” La Tổ nói một câu tổng kết, bọn Hải Nhân Tư không thể hiểu nổi, chính là cậu đã từng sống trong thời tận thế nên cậu hiểu rất rõ, trên lưng cậu là sinh mệnh của nhóm thú sinh hóa, chúng nó vốn là động vật nhưng cuối cùng lại trở thành vũ khí vì sự sống sót của con người. Cậu không có can đảm lựa chọn một lần nữa, lúc trước cậu vì bảo hộ căn cứ mà hi sinh bọn chúng, nếu thời gian quay lại, cậu cũng không biết mình nên làm thế nào. Có đôi khi La Tổ còn nghĩ, có lẽ nếu bọn nó không ở cạnh cậu sẽ hạnh phúc hơn, vì bọn nó có thể sống vì chính mình.

Cả phòng khách im lặng, mọi người đều trầm mặc, cự lang dùng đôi bụi mào chăm chú nhìn La Tổ, còn bọn Hải Nhân Tư thì nhíu mày suy nghĩ, trong mắt cự lang trần ngập lo lắng.

Cuối cùng là Milan đánh vỡ im lặng: “A Tổ nói cũng có lý, bất quá trong tội mình đâu có ai là Kì Lân, nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

“Đúng vậy! Thảo, lão tử suýt chút nữa đã bị kéo vào rồi!” Hải Nhân Tư cảm thấy đầu mình vẫn còn đau.

Cuối cùng mọi người không thảo luận vấn đề này nữa.

Buổi tối, bởi vì Hải Nhân Tư đã trở lại nên cự lang chỉ có thể ngủ ở phòng khách, La Tổ vốn đã trải giường lên sô pha nhưng không biết vì sao cự lang kiên trì muốn vào phòng.

“Cái kia..... không cần để ý tới mình, cậu cứ để lang ca vào đi.” Hải Nhân Tư xoa ót nói.

La Tổ đỡ trán, cậu bắt đầu tự hỏi xưng hô ‘lang ca’ này được mọi người tiếp nhận từ khi nào a?

Cuối cùng La Tổ cũng để cự lang vào phòng, có một số việc có lần một sẽ có lần hai, cự lang nằm trên giường La Tổ, hơn nữa còn lấy cái đuôi làm thảm cho cậu, tuy La Tổ thật sự cảm thấy mình không cần cái thảm đó tẹo nào.

Kỳ thực trong lòng La Tổ cũng hiểu, có lẽ cự lang lo lắng cho cậu nên mới kiên trì như vậy.....

Sáng sớm hôm sau La Tổ nhận được kết quả kiểm tra của bệnh viện, đồng thời còn có tin nhắn dồn dập của Lô Tập.

Kết quả cơ thể cậu hoàn toàn không có dị trạng, hơn nữa cậu chỉ đạt 3/6 điều kiện nên bệnh viện báo cậu chỉ phù hợp 20% điều kiện làm Kì Lân, tóm lại là chuyện này không liên quan gì tới cậu, còn tin nhắn của Lô Tập gửi tới cũng khá thú vị.

Em trai đồng học, cậu có thể chuyển lời với Tư Lôi Tập được không, nếu dưỡng thương tốt rồi thì mau về thi đấu, đội sau cũng rất khó nhai, nếu không đủ thành viên cũng khó đối phó! Nói thế nào đi nữa thì tôi cùng Ngải Định đã giúp cậu ta đấu hai trận rồi, cậu ta đừng lười biếng nữa a? By: Gấp gấp! Lô Tập

La Tổ quay đầu nhìn cự lang: “Anh chặn tin nhắn tới sao?”

Cự lang như trước đồ sộ bất động, bất quá chỉ cần cẩn thận quan sát có thể phát hiện cơ thể nó hơi cứng đờ.

“Thương thế của anh đã tốt lắm rồi, không còn lí do tiếp tục lưu lại.” La Tổ hạ lệnh đuổi khách, tuy cự lang vẫn dùng đôi lang mâu sáng ngời chăm chú nhìn cậu, nhưng La Tổ nhất quyết không mềm lòng.

Buổi chiều, cự lang khôi phục hình người, Tư Lôi Tập một thân quân trang quả nhiên làm người ta bị áp bức, nhất là bản thân anh vốn đã rất trầm mặc.

“Cám ơn.” Trước lúc đi, Tư Lôi Tập đứng bên cạnh cửa nói.

“Không khách khí.”

“Phiền toái em chăm sóc.” Tư Lôi Tập lại nói.

“Đây vốn là trách nhiệm của tôi, anh không cần để ý, tôi nên cảm ơn anh đã bảo hộ mới đúng.” Ngỡ khí La Tổ thực bình thản, gương mặt cũng không có bao nhiêu cảm xúc, hoàn toàn bất đồng với lúc đối mặt với cự lang.

“.....” Tư Lôi Tập còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng anh vẫn trầm mặc ly khai, bởi vì anh thấy cuộc sống được chăm sóc mấy ngày nay có lẽ chỉ là ảo giác của anh, không, là ảo giác của một con lang. Tóm lại, Tư Lôi Tập cho ra kết luận cuối cùng..... hình người của anh không được La Tổ hoan nghênh.

Tư Lôi Tập về tới ký túc xá, Lô Tập ngồi trên sô pha ngẩng đầu hỏi: “Cậu rốt cuộc cũng chịu về? Thế nào? Mấy ngày nay thực hạnh phúc đi?”

Tư Lôi Tập: “.....”

“Được rồi, hỏi cái khác, hai người tiến triển tới mức nào rồi?” Lô Tập tò mò hỏi.

Tư Lôi Tập: “.....”

Lô Tập đầu đầu, anh đề huyết thái dương: “Tư Lôi Tập, anh không nói đã tiến được tới đâu thì tôi cũng không có biện pháp đề nghị cho cậu a.”

Vì thế Tư Lôi Tập rốt cuộc mở miệng, dùng đôi bụi mâu chăm chú nhìn Lô Tập, hàng mi nhú lại: “Bằng hỏa lưỡng trọng thiên.”

“Ách?” Lô Táp hoàn toàn không ngờ lại như vậy, anh còn định truy hỏi tiếp nhưng Tư Lôi Táp đã xoay người trở về phòng.

Lô Táp gãi gãi cằm, băng hỏa lưỡng trọng thiên là ý gì? Tuy Tư Lôi Táp khá trầm mặc nhưng chỉ cần đối phương chịu mở miệng thì cũng nói những lời ngắn gọn dễ hiểu mà, sao lại đi ra ngoài một chuyến, trở về chẳng những trầm mặc hơn, ngay cả lời nói cũng khó hiểu như vậy?

Thật lâu về sau, Lô Táp mới hiểu được ý của Tư Lôi Táp, cái gọi là băng hỏa lưỡng trọng thiên chính là lúc là lang thì thật hạnh phúc, còn lúc làm người lại vô cùng đau khổ, hoàn cảnh của lang ca..... thực đáng thương.

46. Chương 46

Tiến Tư Lôi Táp đi, cuộc sống của La Tổ cũng khôi phục bình tĩnh, mấy ngày nay vì cự lang luôn theo sau nên cậu không có thời gian tới rừng nhân tạo, La Tổ thừa dịp này đi một chuyến, thuận tiện tiến hoa cho bé huyền nhân thú bên người thêm một cấp, sau khi tiến hóa mất kếp của huyền nhân thú lại tăng thêm, phạm vi năng lực cũng rộng hơn, chẳng những có thể gây ra ảo giác phạm vi lớn, đồng thời cũng duy trì được lâu hơn.

La Tổ trước mắt đã có thể tiến vào khu 60, trận đấu trước làm cậu nhận ra bên người mình thiếu một bé khế ước thú có thể nhanh chóng di chuyển, vì thế lần này cậu định tìm một con phong hồ ở khu 60. Bộ dáng của nó khá giống hồ ly kiếp trước, da lông trắng như tuyết, bất quá bởi vì thuộc tính phong nên tốc độ cực nhanh.

Bởi vì chỉ có thể xin được 3 con khế ước thú nên La Tổ để Đại Ngốc lại, năng lực may mắn không thể nắm chắc, tuy thời khắc mấu chốt có chút tác dụng, bất quá La Tổ vẫn thích dùng thực lực chân chính để đối mặt hơn, như vậy rất hiếm khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Có được khế ước thú mới, La Tổ lại dùng lực tinh thần kết nối với nhóm khế ước thú trong rừng nhân tạo một lát, như vậy chẳng những kiểm tra được nhu cầu của bọn nó còn có thể rèn luyện cùng gia tăng lực tinh thần, có thể nói nó là phương pháp tu luyện tốt nhất.

Lúc rời khỏi rừng nhân tạo, bên người La Tổ có ba bé khế ước thú là Tiểu Hoàng, huyền nhân thú và phong hồ. La Tổ cũng nhận ra 3 con khế ước thú không thể thỏa mãn nhu cầu nên cậu định xin nâng cấp quyền hạn, tranh thủ xin được 5 con khế ước thú.

Phong hồ xuất hiện làm bọn Hải Nhân Tư hưng phấn không thôi, lúc La Tổ dẫn phong hồ về ký túc xá, bọn Hải Nhân Tư lập tức vây quanh nó, cẩn thận quan sát. La Tổ có thể hiểu được tâm tình của bọn họ, tuy phong hồ không có phong cách bư hãn như cự lang, bất quá bộ dáng của nó cũng rất thu hút, da lông tuyết trắng phủ toàn thân cùng bộ dáng đáng yêu làm nó đặc biệt được hoan nghênh, mấu chốt là thực lực của nó cũng không tồi, nếu không cũng không được xếp vào khu 60, có thể nói nếu không có La Tổ, Hải Nhân Tư cùng bọn Milan cả đời này có lẽ cũng không thấy được phong hồ bao nhiêu lần.

“A Tổ, cậu thực sự rất giỏi.” Milan cảm thán tự tận đáy lòng, Hải Nhân Tư cùng Phân Định cũng phụ họa, hôm qua Phân Định đã trở lại, cậu ta còn mang cả Tiểu Ngốc cùng về, tuy cơ thể Tiểu Ngốc còn quần băng nhưng cũng không còn vấn đề gì lớn.

“Tiểu Ngốc không sao chứ?” La Tổ theo thói quen nghề nghiệp, cậu nhanh nhẹn mở thùng dụng cụ kiểm tra cho Tiểu Ngốc, đồng thời cậu còn dùng lực tinh thần kết nối, cuối cùng cũng kết luận Tiểu Ngốc đã không còn gì đáng ngại.

“Không có việc gì, mấy ngày nay chỉ cần chú ý đổi thuốc là được, cảm ơn cậu, A Tổ.” Phân Định cảm kích nói.

“Đúng rồi, các cậu có đọc thông báo mới đăng chưa?” Milan đột nhiên nói: “Nghe nói đã có kết quả kiểm tra, bên cấp trên cũng cho người có khả năng là Kỳ Lân nhất chính là Táp Kỳ Ân, nhóc con này đúng là gặp may.”

“Sao lại không phải là kết quả chính xác?” Hải Nhân Tư hỏi đúng vấn đề mấu chốt.

“Này cũng không có biện pháp, bởi vì hồn thú nếu chưa thức tỉnh cho dù kiểm tra một trăm lần cũng không kiểm tra ra.” Milan thờ dài: “Vì thế bây giờ mọi người chỉ có thể phỏng đoán thông qua lời của đại sư tiên tri thôi.”

La Tổ nghe vậy, mi khê nhú: “Vậy vì sao trường học lại bắt á thú kiểm tra?”

“Ăn may ấy mà!” Milan nhún vai nói: “Hồn thú không giống khế thú, thông qua thiết bị có thể kiểm tra được, bởi vì trong cơ thể khế thú có ám vật chất mà hồn thú không có, nhưng hồn thú sau khi thức tỉnh, gen trong cơ thể sẽ biến đổi, nó sinh ra một thứ gọi là ‘linh hồn vật chất’, nhờ nó mà chính phủ có thể xác định hồn thú. Loại vật chất này rất khó tách ra, nó dùng để hợp thể, nó là sự tồn tại của hồn thú và khế thú. Cấp trên sợ dĩ gióng trống khua chiêng như vậy vì họ nghĩ Kì Lân là thần thú đặc thù, có lẽ nếu có hồn thú này trong cơ thể thì ‘linh hồn vật chất’ cũng rất cao, vì thế cho dù chưa thức tỉnh, thông qua thiết bị cũng có thể tìm ra chút gì đó, bất quá sự thật chứng minh họ sai rồi.”

“Bạn thân, trước đây mình đã muốn hỏi sao cậu biết nhiều tin tức như vậy?” Hải Nhân Tư ôm lấy bả vai Milan hỏi.

“Sao? Giờ mới biết sự lợi hại của mình à?” Milan xoa xoa tay: “Chỉ cần có tiền không có tình báo nào không mua được!”

Hải Nhân Tư nghe vậy thì lão đảo, thiếu chút nữa té lăn quay lên người Milan: “Nói nửa ngày hóa ra là mua tin.... thực là làm người ta thất vọng.”

“Hừ, đừng tưởng dễ, nói cho cậu biết nếu mình cho cậu một đồng kim loại hiếm của kim dẫn dẫn cậu cũng không mua được mớ tình báo này đâu, biết chưa? Quan trọng nhất là phương pháp, phương pháp a, mình có nguồn tin đáng tin cậy nên mới nắm được tin nhanh như vậy.” Milan đắc ý.

“Được rồi được rồi, cậu lợi hại nhất, được chưa? Tập Kì Ân nếu bị đoán là Kì Lân, cấp trên nhất định có hành động đi?” Hải Nhân Tư vội vàng hỏi.

“Không rõ lắm, tin mới nhất là Tập Kì Ân bị cấp trên mang đi rồi, tuy vẫn còn ở trong trường nhưng phỏng chừng đã bị cách li. Cấp trên cấp bách muốn ép Tập Kì Ân thức tỉnh, dù sao Kì Lân rất quan trọng đối với liên minh.”

“Mình đột nhiên cảm thấy A Tổ nói rất có lí.” Hải Nhân Tư làm ra bộ dáng cảm khái: “Làm Kì Lân sẽ mất đi tự do, thực thảm.”

La Tổ tuy không gia nhập cuộc nói chuyện này, bất quá cậu cũng nghe cẩn thận, có điều làm cậu để ý vì thế cậu không vượt lông phong hồ nữa, ngẩng đầu hỏi: “Chỉ có mình Tập Kì Ân phù hợp tất cả điều kiện thôi sao?”

“Hỏi hay, không hổ là A Tổ.” Nói tới tin tình báo, Milan lại làm ra vẻ thần bí: “Phù hợp cả 6 điều kiện chỉ có mình cậu ta, A Tổ, cậu biết không, cả hệ dưỡng khế ước thú chỉ có cậu với cậu ta, vì thế điều kiện lực tương tác không ai qua được cậu ta, đương nhiên loại trừ A Tổ. Số á thú phù hợp 5 điều kia thì có 3 người, ít hơn thì trường học không ghi lại, 3 người phù hợp 5 điều kiện cũng bị giám sát.”

“Nói cách khác ngoại trừ Tập Kì Ân vẫn còn 3 người nữa?” Hải Nhân Tư truy vấn.

“Mặc dù rất có thể bất quá Tập Kì Ân vẫn chiếm khả năng cao nhất, cấp trên cũng coi trọng cậu ta nhất, vì thế tổn khá nhiều tâm tư a.”

La Tổ không phát biểu ý kiến gì nữa, bởi vì chuyện Kì Lân không có quan hệ gì tới bọn họ, bất quá Hải Nhân Tư cùng Milan lại rất hứng thú chuyện này, vì Hải Nhân Tư cùng Phân Định thua trận nên cả phòng không có việc gì làm, Hải Nhân Tư thì còn đỡ, bởi vì từ lúc bị bại bởi Tu Lôi cậu có mục tiêu mới, mỗi ngày đều chạy đi tìm Khuê Đế đi huấn luyện. Milan thì nhàn thảnh, vốn bọn Hải Nhân Tư thi đấu cậu còn bận rộn chạy đi tìm tư liệu, thuận tiện qua sân đấu kiểm tra, bây giờ thì chả còn gì để làm, vì thế nhàn chết đi được, chỉ có thể hỏi thăm chút tin về Kì Lân để giải trí.

May mà ngày tháng nhàm chán của Milan được La Tổ cứu giúp, là thùng đồ Tư Lôi Tập gửi tới, tưởng là lại tặng món đồ chơi gì đó, kết quả mở ra lại thấy bốn vé xem trận đấu.

Milan lấy vé ra xem: “Đội Công Bình vs Đội Bá Vương, đây không phải trận đấu của anh trai cậu với lang ca sao?”

“Thật là vé xem trận đấu của lang ca! Lang ca cũng có lòng quá, tội mình nhất định phải đi cổ vũ!” Hải Nhân Tư vô cùng hưng phấn chụp lấy tấm vé.

“Nghe nói vé trận này rất khó mua....” Phân Dịch tuy không biểu hiện khoa trương như bọn Hải Nhân Tư, bất quá có được vé xem trận này cậu cũng rất vui.

Chỉ có La Tổ bảo trì trầm mặc, cậu có chút đau đầu đỡ trán, mọi người hoàn toàn tiếp nhận xưng hô lang ca rồi sao.....?

Buổi tối La Tổ nhận được tin nhắn của Tư Lô Tập, ý tứ đại khái là hỏi cậu có nhận được vé hay không, La Tổ nhanh chóng trả lời, đầu tiên là cảm ơn anh sau đó tỏ ý mình sẽ đi xem trận đấu, La Tổ cũng có chút hứng thú với trận đấu này, bởi vì cậu muốn biết thực lực của Tư Lô Tập cùng anh cả.

La Tổ chỉnh chế độ quét hình, tấm vé lập tức chuyển hóa thành vé điện tử, trước lúc ngủ La Tổ còn nhận được tin nhắn của Ôn Tư Đặc, Ôn Tư Đặc cũng không nói rõ có chuyện gì, chỉ mời cậu ngày mai ra ngoài một chuyến.

Bởi vì biết Ôn Tư Đặc không phải người vô duyên vô cớ sẽ mời người khác, vì thế La Tổ lập tức đáp ứng. Hôm sau La Tổ đứng giờ tới chỗ hẹn.

Ôn Tư Đặc vẫn giả dạng khá hoàn mỹ, trừ bỏ mũ cùng kính trâm còn mang cả tóc giả, mái tóc màu xám đã chuyển thành màu đen. Ôn Tư Đặc nhìn thấy La Tổ thì lập tức vẫy vẫy tay.

“Theo tôi tới một chỗ không?” Ôn Tư Đặc không khách khí với La Tổ, trực tiếp hỏi.

“Đi đâu?”

“Đi theo tôi rồi biết.” Ôn Tư Đặc không trả lời, La Tổ cũng không nhất thiết phải nghe đáp án, vì thế chỉ im lặng theo sau Ôn Tư Đặc.

Đi một đoạn, La Tổ phát hiện bọn họ đi tới một tòa dạy học của học viện khế thú, La Tổ thấy Ôn Tư Đặc không có ý mở miệng giải thích, vì thế chỉ đành theo sau leo lên lầu ba.

“Tới rồi, chính là chỗ này.” Ôn Tư Đặc ngừng lại trước cửa một phòng học.

La Tổ nhìn bảng hiệu phòng học, hơi nhíu mi: “Đây là phòng học chung của môn Lịch sử thế giới thú nhân, có nguyên nhân gì sao?”

“Kì Lân không phải đã xuất hiện rồi sao? Vì thế tôi rất tò mò chuyện xưa của Kì Lân và Thao Thiết năm đó, không ngại theo tôi nghe một tiết chứ?” Ôn Tư Đặc cười vô cùng ôn hòa.

“Nếu tôi nhớ không lầm, vì cuộc thi nên các lớp học đã đình.....” La Tổ còn chưa nói xong, lão sư lịch sử Bì Cừu đã đứng sau hai người quát to: “Đứng ở đây làm gì? Muốn nghe thì mau vào!”

“.....” La Tổ còn chưa kịp nói gì đã bị Ôn Tư Đặc kéo vào trong, vào phòng La Tổ mới phát hiện không chỉ có cậu cùng Ôn Tư Đặc, trong phòng đã có không ít người, khó trách vừa nãy đứng bên ngoài nghe khá ồn.

“Tốt lắm! Mọi người im lặng, không thì mau rút ra ngoài cho tôi, phải biết hôm nay là ngày dạy miễn phí của tôi a! Nếu không phải các trò có hứng thú với chuyện xưa của Kì Lân và Thao Thiết, tôi cũng không rảnh mà giữa trưa nắng nóng bức chạy tới đây giảng bài cho các trò đâu!” Bì Cừu vuốt râu tròng mắt.

“Thật đúng là lão già khẩu thị tâm phi, rõ ràng ông ta đang rất cao hứng.” Ôn Tư Đặc đưa tay chống cằm, cười cười đánh giá.

La Tổ không phát biểu ý kiến, cậu không có hứng thú về chuyện của Kì Lân và Thao Thiết cho lắm, cậu chỉ không rõ vì sao Ôn Tư Đặc lại gọi cậu tới nghe khóa này mà thôi.

“Có phải rất nghi hoặc?” Ôn Tư Đặc nhìn về phía La Tổ.

“Bất luận là ai cũng nghi hoặc.” La Tổ bình tĩnh đáp.

“Chỉ là tôi có chút hứng thú với truyện xưa, chỉ là một người đến thì nhầm nên mới gọi cậu.” Ôn Tư Đặc tùy ý trả lời.

La Tổ thở dài, cậu biết Ôn Tư Đặc không muốn nói lí do chân chính, vì thế cậu mở miệng nói: “Không muốn nói thì thôi.”

“Sao không nghĩ tôi nói thật? Tôi sẽ không lừa gạt bằng hữu, tin tưởng tôi đi A Tổ.” Ôn Tư Đặc nói xong thì không mở miệng nữa, nghiêm túc nghe Bì Cừu giải bày.

La Tổ không rõ ý tứ của Ôn Tư Đặc, nhưng cậu biết anh ta sẽ không hại mình, vì thế cũng tập trung lực chú ý lên người Bì Cừu.

“Ai cũng biết Kì Lân và Thao Thiết đã xuất hiện trong thời đại này, tin tưởng đây cũng là lí do mọi người muốn biết chuyện xưa của họ. Ân oán của Kì Lân cùng Thao Thiết phải lội ngược dòng thời gian về một vạn năm trước, căn cứ theo lịch sử ghi lại, lúc ấy Kì Lân là vua vạn thú phương đông, còn Thao Thiết là vua vạn thú phương Tây, hai thần thú này đều muốn trở thành vương giả thống nhất thiên hạ, vì thế đấu đá với nhau suốt mấy ngàn năm.”

“Nhưng mà ai cũng không lường trước được mọi việc, Kì Lân cùng Thao Thiết tuy đấu suốt ngàn năm nhưng bọn họ chưa từng gặp gỡ đối phương, bởi vì họ là chủ soái, không tới thời điểm cuối cùng sẽ không ra tay, mà trùng hợp vào năm vạn thứ 120, Thao Thiết gặp được Kì Lân, hơn nữa còn nhất kiến chung tình thể nhất định phải có được Kì Lân.”

Bì Cừu nói tới đây, bên dưới vang lên không ít tiếng huýt sáo, hiển nhiên bọn họ cảm thấy vở kịch này thực buồn cười, La Tổ cũng vậy, lịch sử chứ không phải tiểu thuyết, loại tình tiết nhất kiến chung tình này cũng quá cầu huyệt đi.

“Yên lặng! Ồn cái gì mà ồn! Có muốn nghe nữa không? Nói cho các trò biết, đừng có không tin! Lịch sử do Phỉ Lạp Nhĩ biên soạn, tuy chỉ nói đây là thần thoại nhưng có rất nhiều thứ đáng tin.” Bì Cừu kích động phun nước miếng tung tóe lên dây học trò ngồi hàng đầu tiên, mãi tới lúc vài vị học trò nhin không được bỏ ra ngoài Bì Cừu mới ho khan vài tiếng nói tiếp.

“Thao Thiết vì muốn có được trái tim của Kì Lân, chẳng những đồng ý liên minh hai bên, thậm chí còn sẵn sàng dâng lên vị trí minh chủ, cũng chính là vị trí vua vạn thú.”

“Đùa không a?”

“Thiệt hay giả?”

“Lão sư, chuyện xưa này của thầy cũng thái quá đi!” Đám học trò không ngừng phát ra âm thanh bắt mẫn.

47. Chương 47

La Tổ cùng Ôn Tư Đặc không hề lên tiếng, La Tổ cũng không tin tưởng câu chuyện của Bì Cừu cho lắm, vì quyển sách do Phỉ Lạp Nhĩ biên soạn cậu cũng từng đọc qua, tựa của nó hình như có tên là sơn hải kinh, trong đó ghi lại tất cả những câu truyện thần thoại, dù sao cũng là truyện vạn năm trước không ai có thể kiểm chứng, chỉ có thể xem là thần thoại lưu truyền.

“Đám nhóc hư hỏng! Không thích nghe thì cút hết ta ngoài cho tôi, kể tiếp mới là đoạn quan trọng!” Bì Cừu vì quá kích động, ông thở phì phì tới mức râu cũng bị thổi dựng ngược, bộ dáng vô cùng buồn cười.

“Hừ!” Tuy bên dưới không ngừng có âm thanh xùy xùy, nhưng không có bao nhiêu người bỏ đi, nói trắng ra thì mọi người cũng không tin lắm, chỉ muốn nghe chút chuyện bát quái mà thôi.

“Được rồi, nếu không ai có ý kiến thì tôi tiếp tục!” Bì Cừu thấy đám nhóc đáng ghét đã bỏ ra ngoài, nước miếng lại tiếp tục tung tóe: “Thao Thiết dùng hết mọi cách nhưng Kì Lân vẫn không chịu đáp ứng, chỉ quyết định bắt đầu làm bằng hữu của nhau, Thao Thiết cũng đồng ý phương án này.”

“Bởi vì Kì Lân cùng Thao Thiết cuối cùng cũng hòa thuận ở chung nên cuộc đấu tranh kéo dài suốt mấy ngàn năm cuối cùng cũng ngừng lại, thời đại vạn thú phải tiến thêm một bước, các loại linh thú ùn ùn xuất

hiện, thuần thú mới cũng xuất thế, tỷ như Huyền Vũ cùng Chu Tước. Thiên địa dựng dựng ra thần thú mới, Kì Lân cùng Thao Thiết không còn là duy nhất, vận mệnh thời đại vạn thú có biến hóa rõ rệt.”

“Huyền Vũ cùng Chu Tước là thần thú tân sinh, tự nhiên sẽ có tâm tư độc chiếm thiên hạ, Kì Lân cùng Thao Thiết là thần thú từ thời thiên địa khai sinh, bọn họ đương nhiên không để nhóm tiểu bối kiêu ngạo, vì thế bọn họ liên thủ tiêu diệt đối phương, từ đó Huyền Vũ thuần phục Thao Thiết, còn Chu Tước lại thần phục Kì Lân.”

“Chuyện xưa phát triển tới đây vốn nên kết thúc tốt đẹp, nhưng sau đó viên thần đan do thiên địa linh khí tích tụ rơi xuống vạn thú đại lục, Kì Lân cùng Thao Thiết nếu nuốt viên thần đan này có thể tiến hóa một bước nữa, trở thành thần thú bất diệt, Kì Lân biết tâm tư của Thao Thiết đành ỉn, vì thế Kì Lân nói với Thao Thiết, nếu Thao Thiết vì Kì Lân mà dâng thần đan Kì Lân sẽ nguyện ý kết thành bầu bạn với Thao Thiết.”

“Thao Thiết đấu tranh dữ dội, một phần muốn trở thành thần thú cực mạnh, một phần lại muốn Kì Lân, do dự mãi cuối cùng Thao Thiết vẫn tìm thần đan, đưa tặng cho Kì Lân.”

Bì Cừu nói tới đây lại kích động, không ít đám học trò bắt đầu thảo luận diễn biến của câu chuyện cầu huyết này.

“Ta thảo! Tên Thao Thiết này bị ngốc à?”

“Tuyệt đối là điên, như vậy mà cũng tin! Thần thú gì nữa, đúng là xuẩn thú!”

La Tổ nhất trí với suy nghĩ của đại đa số đồng học, tuy chỉ là một truyện thần thoại nhưng Thao Thiết kia quả thực đã quá ngu ngốc rồi.

“Yên lặng! Tôi biết tâm tình các trò! Phải biết lúc trước tôi tra tư liệu, biết được chuyện này cũng mắng như các trò bây giờ vậy! Người này rõ ràng đã phá nát hình tượng lãnh khốc vô tình của Thao Thiết! Nhưng phần phần kích nhất vẫn còn ở phía sau!” Bì Cừu kích động, nước miếng tung bay khắp nơi.

Có lẽ câu chuyện cầu huyết này cũng khá hấp dẫn, tất cả mọi người nghe Bì Cừu nói vậy lập tức im bật.

“Kì Lân nuốt thần đan, trở thành thần thú thực sự có sinh mệnh sánh ngang thiên địa, lúc này Kì Lân bắt đầu trở mặt hơn nữa còn xé bỏ ước định sơ khai, Thao Thiết phẫn nộ, tính toán dùng võ lực bức hiếp, nhưng lúc này Thao Thiết đâu còn là đối thủ của Kì Lân đã nuốt thần đan? Vì thế Thao Thiết thua, hơn nữa còn thua rất thảm, trong cảnh chỉ mình treo chuông Thao Thiết liều mạng trốn khỏi đại bản doanh của Kì Lân.”

“Thao Thiết bị Kì Lân đùa giỡn trong lòng bàn tay, đẩy lên ngọn lửa hận mãnh liệt, đây chính là càng yêu lại càng hận, đáng tiếc lúc này Thao Thiết đã không còn là đối thủ của Kì Lân, ngày qua ngày hận ý không ngừng tăng lên, Thao Thiết lúc đó thực vô lực, chỉ biết cầm hận.”

“Thao Thiết ở địa bàn của mình chán nản một thời gian thật dài, ngay lúc Thao Thiết nghĩ mình không còn cách nào để báo thù thì thiên địa lại sinh ra một thần đan mới, Thao Thiết biết đây là cơ hội ngàn năm một thuở của mình, Thao Thiết hi sinh không biết bao nhiêu thủ hạ rồi cuộc cướp được thần đan từ tay Kì Lân, hơn nữa cũng giống như Kì Lân trở thành thần thú chân chính, con đường báo thù của Thao Thiết rốt cuộc cũng có tia sáng!”

“Sau đó Kì Lân cùng Thao Thiết lại không ngừng tranh đấu, nhưng lại bất phân thắng bại, bởi vì thực lực bọn họ ngang nhau, đến tận hôm nay chúng ta cũng không biết cuối cùng ai thắng, bởi vì Tuyền tập Phỉ Lạp Nhĩ cùng Thế Giới Vạn Thú cùng các điển tích khác đều không có phần xác minh, mà lúc này thời không đại biến, không ai biết thời đại đó đã xảy ra chuyện gì, chúng ta chỉ biết sau thời đại đó, thần thú cùng tất cả linh thú đã biến mất, tiếp đó là sự xuất hiện của tổ tiên thú nhân chúng ta.”

Chuyện xưa của Bì Cừu tới đây cơ bản đã kết thúc, không ít học trò lục đục ra ngoài, La Tổ cũng có ý như vậy, bất quá Ôn Tư Đặc vẫn ngồi yên nên La Tổ chỉ đành ngồi lại với đối phương.

“Tóm lại, Kì Lân cùng Thao Thiết mỗi thế luôn cùng nhau xuất hiện, hơn nữa quy luật là Kì Lân thức tỉnh trước sau đó là Thao Thiết, thoạt nhìn hết như Thao Thiết vẫn không chịu từ bỏ Kì Lân. Mặc khác mọi người cũng biết, hồn thú sau khi thức tỉnh sẽ có thói quen cùng suy nghĩ vốn có của mình, mà Thao Thiết

mang theo thù hận rất sâu nên lần nào nó cũng làm kí chủ chìm vào điên cuồng, sau đó giết chết Kì Lân. Cũng vì thế cấp trên luôn hạn chế không muốn Kì Lân tiếp xúc với Thao Thiết.”

Bì Cừu nói xong, đám học trò lập tức ồ lên nghi ngờ: “Lão sư, không đúng a, lần này là Thao Thiết tỉnh lại trước!”

“Đúng vậy, Kì Lân tới bây giờ vẫn không thấy tung tích mà! Nói tới thì Tập Kì Ân kia thực là Kì Lân sao?”

“Yên lặng! Yên lặng!” Bì Cừu vuốt râu, bộ dáng thần bí: “Các trò hỏi rất hay, cũng vì thế mà tôi rất chú ý nguyên nhân Kì Lân thức tỉnh lần này! Phải biết Thao Thiết thức tỉnh trước Kì Lân là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử! Đây có lẽ là một dấu hiệu, biểu hiện thời đại mới đã sắp tới! Mặc khác về nguyên nhân Kì Lân tới giờ vẫn chưa thức tỉnh tôi cũng suy đoán, chính là.....”

Bì Cừu vẫn còn kích động diễn thuyết, Ôn Tư Đặc đột nhiên đứng lên: “Đi thôi.”

“Không nghe tiếp sao?” La Tổ nhíu mày, cậu nghĩ Ôn Tư Đặc hứng thú như vậy nhất định sẽ nghe tới cuối cùng.

“Không, tôi chỉ có hứng thú với chuyện xưa thôi.” Ôn Tư Đặc mỉm cười, sau đó dẫn đầu ra ngoài.

Rời khỏi phòng học, Ôn Tư Đặc mang La Tổ tới nhà ăn quân bộ, La Tổ ngồi vào ghế lô có chút buồn cười hỏi: “Tôi nghĩ hành trình đã xong, hóa ra ngoài bồi nghe còn bồi ăn nữa?”

“Thế nào? Không vui?” Ôn Tư Đặc bảo bồi bàn dọn đồ ăn.

“Không có, chỉ là hôm nay anh có chút khác thường, lại thấy gì nữa sao?” La Tổ chỉ nghĩ ra lí do này.

“Cậu nghĩ loại gà mờ như tôi có thể nhìn thấy được gì giữa rừng đại sư tiên tri như vậy a?” Ôn Tư Đặc phủ nhận cách nói này, anh bưng tách cà phê nhấp một ngụm.

“Nhưng chính là tên gà mờ này gián tiếp tiên đoán quỹ tích vận mệnh cho tôi a.” La Tổ cũng bưng cà phê lên làm một ngụm.

Ôn Tư Đặc xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó: “Tôi chỉ loáng thoáng có dự cảm xấu mà thôi.”

“Dự cảm gì?” La Tổ có chút hứng thú, cậu biết giác quan thứ 6 của Ôn Tư Đặc rất chuẩn.

“Dự cảm cậu sẽ bị cuốn vào chuyện này.” Ôn Tư Đặc nhìn thẳng vào mắt La Tổ.

“.....” La Tổ trầm mặc, đúng lúc này bồi bàn bưng đồ ăn vào, như trước là cơm tây, bắt quá bồi bàn không dọn thịt bò mà đặt một phần salad trái cây và rau.

La Tổ chưa từng dùng cơm với Ôn Tư Đặc, lần trước chỉ cùng nhau uống trà chiều mà thôi nên cậu khá ngạc nhiên khi Ôn Tư Đặc biết thói quen không thích ăn thịt của mình.

“Sao anh biết chuyện này?” La Tổ ngẩng đầu hỏi.

“Khuê Đế thường xuyên nhắc tới chuyện của cậu, tự nhiên sẽ biết.” Ôn Tư Đặc cười đáp.

“Anh thực chu đáo.” La Tổ cảm thán thực lòng.

“Đối đãi với bằng hữu tôi luôn như vậy, còn nữa, hôm nay đừng giành phần trả tiền đấy, là tôi mời cậu vì thế không thể để cậu trả.” Ôn Tư Đặc dùng lí do lần trước của La Tổ, làm cậu không có cách nào cự tuyệt.

La Tổ đối với thái độ kiên quyết của Ôn Tư Đặc ít nhiều có chút kinh ngạc, bắt quá cậu nhanh chóng trở lại bình thường, tựa như lời Ôn Tư Đặc vậy, có lẽ bọn họ là cùng một loại người, có một số việc cậu không thể nói với bọn Hải Nhân Tư nhưng lại có thể nói với Ôn Tư Đặc, bởi vì Ôn Tư Đặc có thể hiểu được suy nghĩ của cậu, tựa như cậu có thể hiểu ý anh ta vậy.

“Đúng rồi, ngày mốt là trận đấu của anh trai cậu đi?” Ôn Tư Đặc đột nhiên mở miệng hỏi.

“Ừ, sao vậy?” La Tổ có chút ngoài ý muốn khi nghe Ôn Tư Đặc hỏi chuyện về trận đấu.

“Tôi cũng đi, hơn nữa trường học còn chỉ định tôi làm trọng tài kiêm chủ trì cho trận này.” Ôn Tư Đặc nói ra một tin tức làm La Tổ khá kinh ngạc.

“Không phải trận chung kết mới làm trọng tài sao?”

“Bởi vì trận này ngoại lệ, nghe nói hai đội này rất mạnh, có thể xem là hai đội đứng đầu, hơn nữa cũng là vòng bán kết cuối cùng, có thể trường học muốn tôi làm không khí náo nhiệt một chút.” Ôn Tư Đặc đáp.

“Tôi cũng tới bất quá sẽ ngồi ở khán đài, thực mong chờ biểu hiện của anh.” La Tổ khó có dịp mỉm cười, Ôn Tư Đặc làm trọng tài? Chỉ sợ ngày đó người xem không biết đặt ánh mắt ở đâu a?

“Ngần vịn lần đừng chờ mong, tôi đóng phim thì còn được chứ chủ trì thì...” Ôn Tư Đặc vội vàng khoát tay áo.

“Chính vì không được mới chờ mong, không phải sao?” Biểu tình La Tổ thoát nhìn khá bình tĩnh, một chút cũng không có ý tứ châm chọc, nhưng chính vì vậy mới làm Ôn Tư Đặc cảm thấy dễ khóc dễ cười.

“Đột nhiên phát giác ra cậu thực xấu xa.” Ôn Tư Đặc bất đắc dĩ làm ra tổng kết.

Dùng cơm xong, Ôn Tư Đặc lại kéo La Tổ đi xem phim, cái này cũng không tính đi, nhưng xem phim còn vào công viên dạo, tới tận khuya Ôn Tư Đặc vẫn không chịu thả La Tổ đi, La Tổ cảm thấy Ôn Tư Đặc hôm nay rất kì lạ, bởi vì bọn họ đã chèo thuyền hết mười vòng trong công viên trường.

“Phát sinh chuyện gì?” La Tổ nhú mày.

“Không có việc gì, chỉ là hành trình hẹn hò mà tôi luôn mơ ước thôi.” Ôn Tư Đặc đặt một tay lên trán, nhìn hồ nước đã bị ánh trăng nhuộm thành màu bạc.

“Hóa ra hành trình của chúng ta hôm nay là hẹn hò sao?” La Tổ bị Ôn Tư Đặc bắt làm cu li, lúc này đang cố sức chèo thuyền, kì thực cậu có chút hối hận, sớm biết đã không nghe theo lời đề nghị của Ôn Tư Đặc, thuê cái thuyền nhỏ tự động không phải tốt hơn sao. Tiểu Hoàng vì chăm sóc cho chủ nhân, nó dùng năng lực tạo thành một cái mái chèo nhỏ để ở đuôi thuyền, sau đó cố sức quơ mái chèo nhỏ trong tay, miệng còn không ngừng phát ra âm thanh ‘thu thu’.

Ôn Tư Đặc nhìn Tiểu Hoàng đang cố sức khẽ mỉm cười: “Yên tâm, tôi không có ý gì khác, chỉ là tôi thấy thời gian nhàn nhã hẹn hò như vậy, sau này chắc không bao giờ..... có nữa.”

“Sao không kêu Khuê Đế đi cùng anh?”

“Nó không được.” Ôn Tư Đặc chuyển ánh mắt qua người La Tổ: “Hắn cậu hiểu được.”

“.....” Trầm mặc vài giây, La Tổ mở miệng: “Nếu cần bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi hỗ trợ.”

“Cám ơn, tới bến thuyền rồi, chúng ta lên bờ đi.” Ôn Tư Đặc nói xong liền dẫn đầu đứng lên, La Tổ cũng theo Ôn Tư Đặc leo lên bờ, lúc La Tổ đang bận rộn làm thủ tục trả thuyền, Ôn Tư Đặc đột nhiên hô lên: “A Tổ, có người quen của cậu này.”

Người quen? La Tổ làm xong thủ tục, lúc ngẩng đầu lên ngoài ý muốn thấy một nam nhân âm trầm mặc quân trang, Tu Lôi Tập tới đây với Lô Tập, bởi vì Lô Tập nói có chuyện muốn nhờ anh. Từ Lôi Tập đang đứng trước căn phòng cho thuê thuyền tự động, anh nhìn chữ ‘cho thuê thuyền’ trên màn hình ánh sáng mà trầm mặc thật sâu.

“Em trai đồng học..... Ôn Tư Đặc? Hai người mới chèo thuyền về à?” Lô Tập cảm thấy pho tượng bên cạnh mình bắt đầu phát ra hàn khí, vì để ngày sau có thể thoải mái một chút, Lô Tập chỉ có thể chủ động giúp Từ Lôi Tập hỏi.

“Ừ, hai người cũng tới chèo thuyền à?” Ôn Tư Đặc mỉm cười tươi rói hỏi.

“Không có! Tuyệt đối không có!” Lô Tập lắc mạnh đầu, nếu để em trai đồng học hiểu lầm, anh tuyệt đối sẽ bị Từ Lôi Tập xử tử! Vì thế anh phải dùng thái độ kiên quyết để tỏ rõ sự trong sạch của mình!

“Phong cảnh công viên cũng không tệ lắm, tôi với La Tổ vừa đi vài vòng a.” Thái độ Ôn Tư Đặc thực bình dị, gần gũi.

“Vài..... vài vòng.....” Lô Tập cảm thấy hàn khí của ai đó lại tăng lên, anh không có dũng khí hỏi tiếp nữa, lỡ như em trai đồng học thực sự đang hẹn hò với tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc thì những ngày sau này

của anh sẽ thực khó khăn. Cứ thử tưởng tượng đi, trong kí túc xá lúc nào cũng có một pho tượng không ngừng phóng ra khí lạnh, cuộc sống như vậy ai chịu nổi!

Lô Táp nghĩ như vậy, ho khan vài tiếng: “Thật không ngờ một người xinh đẹp như cậu lại thân thiết với em trai đồng học như vậy, không biết cậu có ngại cùng tôi qua bên kia tâm sự một chút không?”

“Thật xin lỗi, cũng không còn sớm, tôi phải trở về.” Ôn Tư Đặc có chút dăm chiêu liếc mắt nhìn về phía Tư Lôi Táp, ánh mắt của nam nhân trầm mặc này thực đáng sợ, bất quá có lẽ như vậy cũng tốt, ít nhất A Tổ cũng không giống như anh trước đây nữa..... một thân một mình.

Ôn Tư Đặc xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, sau đó mỉm cười: “Tôi đi trước, A Tổ, cậu bồi bọn họ một chốc đi.”

“Đúng đúng, em trai đồng học, chúng ta tâm sự một chút đi.” Lô Táp vì vị đại thần bên cạnh, chỉ có thể cố sức dụ người.

“Thật xin lỗi, tôi cũng có chút việc.” La Tổ lo lắng cho Ôn Tư Đặc, hôm nay anh ta khá khác thường, bất quá trước khi đi cậu vẫn cảm ơn Tư Lôi Táp: “Cảm ơn vé của anh.”

“.....” Tư Lôi Táp cúi đầu chăm chú nhìn La Tổ, anh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ lâm vào trầm mặc, Lô Táp lúc này đã tự giác ly khai, bởi vì làm bóng đèn sẽ bị báo ứng a.

“Cáo từ trước.” La Tổ thấy Tư Lôi Táp trầm mặc vì thế liền gật đầu chào, sau đó xoay người rời đi.

Tư Lôi Táp dùng đôi ngươi xám chăm chú nhìn theo bóng dáng La Tổ, cho dù là hình người thì bộ dáng của anh vẫn hết như một chú trung khuyến cô độc.

Buổi tối lúc trở lại ký túc xá, Tư Lôi Táp mang theo hơi thở cường đại ngồi trên sofa, chìm vào trầm mặc thật sâu, Lô Táp không dám đi nhỏ lang mao nên chỉ có thể thức thoir im lặng ngồi một bên.

“Làm thế nào để thắng một giống cái?” Qua một lúc trầm mặc thật lâu, Tư Lôi Táp rốt cuộc mở miệng, âm thanh trầm thấp vẫn cứng ngắt như trước.

“Ách?” Lô Táp ngây ngốc hết nửa ngày, rốt cuộc cũng kịp phản ứng Tư Lôi Táp đang nói chuyện gì: “Vấn đề này..... khó đây.”

Ai bảo cậu lại đi thích một giống đực, người ta còn đang hẹn hò với tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc nữa chứ? Cậu căn bản không có phần thắng a! Những lời này đánh chết Lô Táp cũng không dám nói! Trừ phi anh ngại mệnh mình quá dài a.

Cuối cùng Tư Lôi Táp cũng không có được đáp án từ Lô Táp, đêm đó, khó có dịp anh bị mất ngủ.

48. Chương 48

Trận đấu của nhóm Tư Lôi Táp đã sắp diễn ra, Hải Nhân Tư cùng bọn Milan có vẻ rất hưng phấn, nhất là Milan, cậu ta thậm chí còn dùng một số tiền lớn để mua ‘loa cổ vũ’ ồi người trong phòng.

“Nhớ kỹ khẩu hiệu của tụi mình, lang ca cổ lên! Anh cả cổ lên! Đội công bình cổ lên! Tất thắng tất thắng!” Milan cầm loa chỉ huy nói.

“Cổ lên cổ lên! Tất thắng tất thắng!” Hải Nhân Tư cùng Phân Định hưởng ứng lời kêu gọi của Milan, ở ký túc xá cố gắng luyện tập khẩu hiệu, chỉ có mình La Tổ cúi đầu nhìn cái loa trong tay, trầm mặc.

“A Tổ, cậu sao vậy? Đây là trận đấu của anh cả với lang ca a, cậu không chịu cổ vũ cho họ sao?” Milan làm ra bộ dáng đội trưởng đội cổ động, từ trên cao nhìn xuống La Tổ đang ngồi trên sofa.

“Mình có một vấn đề.” La Tổ ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi: “Xưng hô lang ca còn chưa tính, còn ‘anh cả’ rốt cuộc là sao.....”

“Anh em a! Sao lại để ý như vậy!” Hải Nhân Tư nhào tới nói: “Anh của cậu cũng là anh của bọn mình, lang ca của cậu chính là lang ca của mọi người! Hơn nữa cậu không thấy nói vậy rất có khí thế sao? Tụi mình là người nhà mà! Là người nhà cậu có hiểu không?”

“.....” La Tổ đỡ trán, cậu chịu thua, cậu căn bản không nên tranh luận với bọn Hải Nhân Tư, dù sao cũng chỉ đi xem trận đấu mà thôi, bọn họ cao hứng là được rồi.

“Mọi người tiếp tục.” Rơi vào đường cùng La Tổ chỉ có thể nói vậy.

“Ha ha! Bạn thân, quả nhiên cậu rất hiểu chuyện!” Hải Nhân Tư bật ngón tay cái với La Tổ: “Đến đây, cậu cũng hô khẩu hiệu nào!”

“.....” La Tổ bắt đầu tự hỏi, trước trận đấu, tỷ lệ có thể xử lý cái loa trong tay lớn bao nhiêu.

La Tổ cuối cùng cũng không xử lý nó, còn khoảng một tiếng nữa trước khi trận đấu bắt đầu bọn La Tổ mới xuất phát khỏi ký túc xá, trận đấu diễn ra ở sân số 16, vì cũng không cách ký túc xá quá xa nên bọn La Tổ tới khá sớm.

“Chỗ này tốt thật, không hổ là vé của người nhà.” Hải Nhân Tư tìm được chỗ của mình, vừa ngồi xuống liền quan sát sân đấu, sau đó không ngừng tám tặc: “Tầm nhìn này rất tuyệt, lang ca thực tuyệt vời.”

Bởi vì vé Tư Lôi Tập gửi có đánh số nên La Tổ theo thứ tự ngồi xuống vị trí bên trái của Hải Nhân Tư, lúc này màn hình ánh sáng trên sân đấu còn đang hiển thị 30:00, nói cách khác trận đấu còn 30p nữa mới bắt đầu, khán đài đã lục đục đầy nghẹt, hiển nhiên đây là một trận đấu rất được mong đợi.

Trận đấu còn 15 phút nữa sẽ bắt đầu, La Tổ gửi tin nhắn cho Ngải Dịch cùng nhóm Tư Lôi Tập, nói thế nào thì vé hôm nay cũng do Tư Lôi Tập tặng, bất luận là xuất phát từ lễ phép hay mặc khác, ít nhất cậu cũng phải gửi tin cổ vũ.

Tư Lôi Tập cùng Ngải Dịch trả lời tin nhắn rất nhanh, hai người đều nhắn lại là ‘cám ơn’, ngoài ra không còn từ ngữ dư thừa gì khác, thực phù hợp với tác phong của họ.

“Các vị bằng hữu, chào mọi người, trận đấu giữa hai đội Công Bình và Bá Vương còn 10 phút nữa sẽ bắt đầu, tin tưởng mọi người rất chờ đợi trận đấu này, bất quá trước khi bắt đầu tôi xin tuyên bố một tin tức càng làm mọi người hưng phấn hơn nữa.”

“Người đảm nhiệm chức vụ trọng tài kiêm người chủ trì của trận đấu hôm nay là một người rất nổi tiếng, mọi người có đoán được là ai không? Tôi gợi ý một chút nhé, đầu tiên đây là một ngôi sao điện ảnh, tiếp đó, người này cơ hồ được toàn bộ giống đực của liên minh yêu thích, thế nào? Có phải tất cả mọi người đã đoán được nhân vật thần bí này là ai rồi đúng không? Đúng vậy, chính là tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc của chúng ta.”

“Ai? !” Hải Nhân Tư không thể tin nổi kêu lớn: “Ôn Tư Đặc đại nhân không phải tới trận chung kết mới làm trọng tài sao?”

“Trời ạ, trận này cư nhiên do Ôn Tư Đặc đại nhân làm trọng tài, thật sự là quá điên cuồng a!” Milan cũng kích động tới đỏ bừng mặt.

Không riêng gì Milan và Hải Nhân Tư, tất cả mọi người xung quanh đều kinh hãi thét lên, rõ ràng không hề xấp đặt trước nhưng tất cả mọi người đồng loạt gọi lên Ôn Tư Đặc.

“Ôn Tư Đặc! Ôn Tư Đặc! Ôn Tư Đặc! Ôn Tư Đặc!”

“Mẹ nó, lão tử tình nguyện không xem trận đấu này cũng phải xem Ôn Tư Đặc! Mau để Ôn Tư Đặc lên sân khấu!”

La Tổ tuy đã sớm biết Ôn Tư Đặc rất được hoan nghênh, nhưng nhìn cảnh tượng điên cuồng này ít nhiều cũng bị rung động, tên Ôn Tư Đặc này.... thực sự rất được yêu thích.

“Cám ơn mọi người thích tôi như vậy, bất quá tôi hi vọng mọi người quên đi thân phận ngôi sao điện ảnh của tôi, hôm nay tôi chỉ là trọng tài kiêm người chủ trì mà thôi.” Ôn Tư Đặc bước lên sân đấu trong tiếng thét chói tai của mọi người, mái tóc màu xám xõa tung trên bờ vai, ngay cả đôi người cũng có màu xám mê người, Ôn Tư Đặc cười mỉm, xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, chỉ một động tác thôi cũng đủ làm đám khán

giả bên dưới càng thêm điên cuồng, không ai có thể dời tầm mắt khỏi Ôn Tư Đặc, loại kiêu ngạo lại hoa lệ cùng cực của anh nắm bắt trái tim người ta trong khoảnh khắc.

“A a a a! Ôn Tư Đặc đại nhân! Tôi yêu anh!”

“Xin gả cho tôi đi! Ôn Tư Đặc!”

“Tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi yêu em!”

Ngay cả Hải Nhân Tư cùng Milan, người quen biết với Ôn Tư Đặc cũng bị kéo vào bầu không khí hiện tại, sức mạnh bùng phát thần thượng quá mạnh mẽ, chỉ cần có người đi đầu, tất cả mọi người sẽ chìm đắm trong bầu không khí này, bọn họ gào rống, hét lên chói tai, nói ra tình yêu cực thì nóng bỏng trong lòng mình, một người nói có lẽ rất xấu hổ, nhưng nếu tất cả mọi người đều nói thì tình tự điên cuồng này lại càng bị phóng đại vô số lần!

Cả khán đài dường như không thể khống chế, không ít người xem đứng lên khỏi chỗ ngồi muốn vọt lên sân đấu, trường học cũng sớm nghĩ tới chuyện này nên trang bị không ít lực lượng cảnh vệ, lúc này phòng tuyến mới không bị phá nát.

“Thật không ngờ tôi được mọi người hoan nghênh như vậy, bất quá giống như lúc đầu tôi đã nói, hôm nay sân đấu thuộc về hai đội ngũ thi đấu, vì thế nếu thực sự thích tôi thì mọi người hãy cùng nhau thưởng thức trận đấu này đi, được không nào?” Ôn Tư Đặc bảo trì nụ cười bình dị gần gũi, thái độ tùy tính làm khán giả lại gào hét một trận.

“Ôn Tư Đặc, chúng tôi duy trì em!”

“Cố lên! Chúng ta phối hợp với em!”

Tuy tình tự của quần chúng vẫn còn kích động nhưng không có bao nhiêu người chạy xuống khiêu chiến cảnh vệ nữa, phần lớn mọi người đều an phận ngồi xuống chỗ ngồi, có thể nói thế cục đã dần vững vàng lại.

La Tổ cùng thay Ôn Tư Đặc thở phào một hơi, người kia còn nói không biết chủ trì, không phải đã làm rất tốt sao? Nói một câu đã làm khán giả bình ổn lại, xem ra anh ta cũng hiểu rõ cách lợi dụng danh tiếng cùng sức quyến rũ của mình.

“Cám ơn mọi người đã phối hợp, đầu tiên tôi xin giới thiệu hai đội thi đấu hôm nay, đội Công Bình thứ tự từ phải qua là hồn thú Tư Lôi Tật, Lô Tật cùng kẻ thú Ngải Dịch, thuận tiện nói luôn, tôi quen hết thành viên của đội này.”

“Ai? !” Khán giả bên dưới khán đài lại ồ lên thảo luận.

“Ôn Tư Đặc quen biết bọn Tư Lôi Tật đại nhân sao?”

“Thực kinh ngạc, không biết rốt cuộc quen biết thế nào?”

“Chẳng lẽ.... Ôn Tư Đặc coi trọng thủ tịch của học viện hồn thú trường chúng ta sao?”

“Không cần a a a!”

Tiếng thở dài cùng ảo não không ngừng vang lên, Ôn Tư Đặc đúng lúc cười nói: “Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, bất quá thực đáng tiếc, ba vị này không phải loại hình tôi thích.”

Ngải Dịch: “.....”

Tư Lôi Tật: “.....”

Lô Tật: “!”

Ngải Dịch cùng Tư Lôi Tật hoàn toàn thờ ơ, nhưng Lô Tật có chút chịu đả kích, tuy anh không có dự định gì với Ôn Tư Đặc, nhưng một hoa công tử như anh bị một giống cái nói thẳng vào mặt như vậy đúng là sỉ nhục! Tuyệt đối là sỉ nhục!

Bất quá Lô Tật vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, phải biết tên gọi ‘tình nhân đại chúng’ của Ôn Tư Đặc không phải khơi khơi mà có! Nếu anh dám làm ra hành động gì vô ý, không cần chờ tới ngày mai, sau khi trận đấu kết thúc đảm bảo anh sẽ bị đám sứ giả hộ hoa của Ôn Tư Đặc búp thành đầu heo.

“Kế tiếp là đội Bá Vương, đội này tới từ học viện Kim Cương, từ sau khi đội Thôn Phệ bị cấm thi, bọn họ chính là đội mầm móng của học viện Kim Cương, thành viên từ phải qua là hồn thú Táp Gia, Lôi Nhĩ, Tu Mã Hách.”

Lúc đội Bá Vương lên sân, đội viên Lôi Nhĩ cứ đứng sau lưng Ôn Tư Đặc, thừa dịp camera không quay tới liền nhanh tay sờ mông Ôn Tư Đặc, bất quá còn chưa kịp chạm vào đã bị Lô Táp túm chặt cổ tay.

“Dám làm việc mà tất cả giống đực của liên minh đều khao khát, thật can đảm, tôi bội phục! Bất quá cậu không thấy hành vi này rất hèn hạ sao?” Lô Táp vuốt cằm trên chọc.

“Anh! Anh nói hươu nói vượn! Trọng tài, tôi khiếu nại! Anh ta dám công kích trước trận đấu!” Lôi Nhĩ giãy ra khỏi tay Lô Táp, hỗn hển cắn ngược lại anh một ngụm.

“Người này!” Lô Táp có chút tức giận, vì những lời Ôn Tư Đặc nói khi nãy nên anh cứ tập trung chú ý lên người cậu, vì thế Lôi Nhĩ vừa hành động mờ ám anh liền phát hiện. Bất quá động tác của Lôi Nhĩ quả thật khá bí mật, nếu camera không quay được, anh không thể nói rõ.

“Tức giận sẽ trúng kế.” Ôn Tư Đặc dời micro đi, dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy nói với Lô Táp, sau đó nhìn Lôi Nhĩ mỉm cười, giọng điệu ôn hòa đưa ra phương án giải quyết: “Lôi Nhĩ, tay cậu không sao chứ?”

“Không..... không sao.” Lôi Nhĩ vì chột dạ nên ánh mắt có chút dao động.

“Vậy tốt rồi, nếu không có vấn đề gì thì mọi người có thể bắt đầu trận đấu được chứ?” Nụ cười bên môi Ôn Tư Đặc lại sâu thêm.

“Này..... được rồi.” Lôi Nhĩ làm bộ như bỏ qua cho Lô Táp, kì thật cậu ta không muốn làm lớn chuyện, nếu tra ra cũng khó nói hành động lúc nãy không bị máy quay nào chụp được.

“Khán giả thân mến, tuy xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bất quá mọi việc đã giải quyết, tôi xin tuyên bố..... trận đấu bắt đầu!” Ôn Tư Đặc nói xong liền xoay người đi về phía hậu trường, lúc đi ngang qua người Lô Táp, anh nhỏ giọng: “Cảm ơn, nhờ thuận tay báo thù giúp tôi.”

“A..... không khách khí.” Lô Táp trả lời chậm, vì thế Ôn Tư Đặc đi vào hậu trường không nghe thấy.

“Đừng ngăn người, trận đấu bắt đầu rồi.” Âm thanh của Ngải Dịch vẫn không chút phập phồng như bình thường, giống như anh đang đọc một bản báo cáo buồn tẻ.

“Biết rồi!” Lô Táp cào cào mái tóc đỏ của mình, hồn thú bọn họ không giống khế thú, thời gian hợp thể bị hạn chế, mặc khác.... không hổ là tình nhân đại chúng? Ôn Tư Đặc cho anh có cảm giác rất khác những giống cái từng gặp trước kia. Nói vậy nếu đã được tình nhân đại chúng ủy thác thì nhất định phải hoàn thành a, nếu để mỹ nhân thất vọng thì không tốt, anh cũng nên nghiêm túc một chút!

Lô Táp cùng Tư Lôi Táp ngay từ đầu đã biến về trạng thái hồn thú, chỉ có Ngải Dịch duy trì hình người. La Tổ có chút để ý, từ trước tới nay cậu vẫn chưa biết khế ước thú của Ngải Dịch là gì, cho dù lên mạng tra cũng chỉ có một ít tư liệu mơ hồ, trừ bỏ là khế ước thú hệ thủy thì không còn gì. Hơn nữa có chút thần kỳ, vì Ngải Dịch luôn duy trì hình thái kết hợp với khế ước thú, không thể chia lìa, nhưng sau khi hợp thể Ngải Dịch vẫn giữ được hình dạng người. Dựa theo lẽ thường thì đây là chuyện không có khả năng, bởi vì thế giới này không có khế ước thú hình người.

“Cố lên cố lên! Lang ca cố lên! Anh cả cố lên! Đội công binh cố lên! Tất thắng tất thắng!” Ngay lúc La Tổ đang mãi mê suy nghĩ, bọn Hải Nhân Tư cầm loa lên la hét làm La Tổ giật cả mình.

“Lang ca tất thắng! Lang ca uy vũ! Anh cả tất thắng! Anh cả uy vũ!” Milan cũng cầm loa lên hò hét, chỉ có Phân Dịch có chút xấu hổ, bất quá dưới sự thúc giục của bọn Hải Nhân Tư, cậu cũng gào theo.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người xung quanh đều dồn ánh mắt về phía họ, La Tổ thậm chí còn thấy cự lang khựng lại một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

La Tổ đột nhiên có cảm giác muốn tìm một cái lỗ chui xuống, lúc trước ở thời tận thế chiến đấu lâu như vậy cũng chưa từng thấy xấu hổ như vậy.

“A Tổ! Tôi phiên cậu.” Hải Nhân Tư buông loa, Milan cùng Phân Định cũng vậy, bọn họ đều làm ra biểu tình nôn nóng nhìn La Tổ.

“.....” Trầm mặc thật lâu, La Tổ chỉ có thể tìm đại lí do: “Loa của tôi bị hư rồi.”

“Bạn thân, dùng của mình này! Đừng khách khí.” Hải Nhân Tư nhiệt tình nhét cái loa trong tay cho La Tổ.

“.....” La Tổ cúi đầu nhìn cái loa trong tay, sau đó cậu ho khê hai tiếng: “Cổ họng tôi hơi đau.”

Không chỉ riêng Hải Nhân Tư, Milan cùng Phân Định cũng dùng ánh mắt mong chờ nhìn La Tổ, kiên quyết không để cậu đào thoát.

“Nói đi, các cậu lập kế hoạch bao lâu rồi?” Sự tình phát triển tới mức này, La Tổ ít nhiều cũng cảm thấy không thích hợp, bọn Hải Nhân Tư chấp nhất như vậy rất bất thường.

“Này này, aha ha.....” Hải Nhân Tư sờ gáy nói: “Tụi này chỉ thấy A Tổ quá bình tĩnh, ngẫu nhiên cũng nên nhiệt huyết một chút, hướng chi cũng chỉ cổ vũ cho nhóm anh cả thôi mà!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Milan gật gật phụ họa: “Gửi tin nhắn nói cổ lên thực vô dụng, phải tự miệng nói ra mới tốt, như vậy mới có thể khích lệ chứ, đúng không?”

“Sao tôi cảm thấy hôm nay các cậu thông minh đột xuất vậy?” La Tổ nhướng mi.

“Hắc hắc hắc hắc.....” Bọn Hải Nhân Tư cười ngây ngô.

“Tôi thu hồi lại câu vừa nãy.”

“Đừng a, bạn thân! Lời nói ra không được thu lại!”

“Thế nào? Có kêu không?” Milan thấy La Tổ nhìn chằm chằm cái loa trong tay có chút do dự, vì thế định cùng bọn Hải Nhân Tư tiếp tục dụ dỗ La Tổ.

“.....” Nói thật, La Tổ cũng không muốn làm chuyện ngu xuẩn như vậy, bất quá có lẽ thực như bọn Milan nói, tự mình nói ra vẫn có tác dụng khích lệ hơn, cậu không còn ở thời tận thế nữa, không cần.... lạnh lùng đề phòng người khác, có lẽ đây là cơ hội để cậu dung nhập vào thế giới này.

“Chỉ kêu một lần thôi.” La Tổ nói trong ánh mắt đầy mong đợi của đám Milan.

“Một lần là được rồi!” Milan cùng bọn Hải Nhân Tư hoan hô, phải biết để La Tổ làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, bọn họ cũng có thể coi là rất giỏi a!

La Tổ giơ loa lên, hít sâu một hơi rồi kêu lớn: “Anh cả cổ lên, lang.... lang ca cổ lên, đội công bình tất thắng.” Vì cái gì cậu cứ cảm thấy xưng hô lang ca nghe rất kì lạ.....

Lỗ tai cự lang khê run run, hiển nhiên anh nghe được âm thanh của La Tổ, động tác của Ngải Định cũng hơi khựng lại một chút, bất quá biểu tình trên mặt anh vẫn không có gì thay đổi.

Trong khoảnh khắc thể cục trên sân đấu biến hóa kinh người, tường thuật viên nhìn trận đấu trên sân mà kích động gào lên: “Đây là sao a? Trận đấu vốn đang tiến vào giai đoạn gây cản lại kết thúc sớm sao? Ma lang giải quyết đối thủ một cách nhanh chóng, không hổ là cự lang trên chiến trường, thủ tịch của học viện Thú Hoàng, mọi người có cảm thấy hành động của cậu ta đột nhiên trở nên nhanh hơn hẳn không? Còn hắc cầu thôn phệ nữa, uy lực tăng lên khủng khiếp, rốt cuộc ma lang đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cậu ta đột nhiên mạnh lên kinh khủng như vậy! Trời ạ! Lại là hắc cầu công kích phạm vi lớn! Ma lang, cũng chính là Tư Lôi Tập đồng học đang bạo phát! Tốc độ này, sức mạnh này! Vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

49. Chương 49

Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đồng loại quay đầu lại nhìn La Tổ, ngay cả nhóm người ngồi xung quanh cũng bắn ánh mắt nghi hoặc về phía này, nếu bọn họ không nhìn lầm thì người hét cổ lên cuối cùng chính là người này đi? Cậu ta hét một hơi, sau đó đội Công Bình cứ như được bơm thuốc tăng lực vậy.

La Tổ lúc này cũng buông loa xuống, ngẩng đầu phát hiện Hải Nhân Tư, Milan và mọi người đều nhìn mình trừng trừng, La Tổ có chút nghi hoặc nhíu mày: “Sao lại nhìn tôi?”

“Không, không có gì, aha ha.....” Hải Nhân Tư cùng bọn Milan vội vàng dời mắt, ảo giác sao? Bọn họ gào lâu như vậy cũng không thấy bọn lang ca phát uy, La Tổ chỉ gào một câu lang ca liền bạo phát, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

La Tổ không nghĩ nhiều như bọn Hải Nhân Tư, trên chiến trường thế cục thay đổi chỉ trong nháy mắt, cậu còn chưa nhận ra âm thanh cổ vũ của mình lại có tác dụng như vậy, Ngải Địch cùng bọn Tư Lôi Tập so ra thì thể lực vốn đã cao hơn đối phương một bậc, dù sao thực lực của bọn Ngải Địch có thể sánh ngang Tu Lôi, mà đối thủ lần này lại là đội mầm móng thứ 2 sau Tu Lôi, vì thế có thể thấy bên đây đã nắm ưu thế hơn.

Trận đấu vẫn còn đang gây căng, Ôn Tư Đặc ngồi cạnh tường thuật viên, bởi vì kế bên là tình nhân trong mộng của mình nên tường thuật viên cũng có chút hưng phấn, cố hết sức khoe ra tài ăn nói của mình: “Sau Ma lang người phát uy chính là Ngải Địch, mọi người hẳn đã biết Ngải Địch tuy là kẻ thù nhưng lại nắm giữ sức mạnh còn hơn cả hồn thú. Mà kẻ ước thú của Ngải Địch còn là thủy tinh linh cực kì quý hiếm, tuy thủy tinh linh không khó thu phục như kẻ ước thú cấp S, nhưng tỷ lệ gặp được nó rất thấp, hơn nữa trong rừng rậm nhân tạo không có loại kẻ ước thú này! Chỉ có rừng tự nhiên mới có thể sinh dục thủy tinh linh! Nói cách khác chỉ có tới rừng tự nhiên mới gặp được thủy tinh linh mà thôi!”

“Rất đẹp! Tuy trận đấu lần này khá bất lợi cho Ngải Địch, phụ cận không có nguồn nước nhưng Ngải Địch vẫn có thể dùng rồng nước tấn công phạm vi rộng, có thể thấy trình độ vận dụng kẻ ước thú của anh đã đạt tới mức nhuần nhuyễn, không hổ là nam nhân có thể hợp thể vĩnh viễn với kẻ ước thú, nói vậy thủy tinh linh đã sớm trở thành một bộ phận của nam nhân!”

Đội bá vương đương nhiên cũng không phải hạng xoàng, tuy trong quá trình dây dưa cùng Tư Lôi Tập, Tập Gia đã bị thương nhưng rồng nước đánh tới cũng không làm khó được họ, Lôi Nhĩ cùng Tu Mã Hách liên thủ đỡ đòn này, tuy cơ thể bị xối nước nhưng không bị lực đánh ngã xuống đất, ngay lúc bọn họ lau bọt nước trên mặt, chuẩn bị đợt công kích tiếp theo thì xảy ra chuyển biến kinh người.

“Trời ạ! Hóa ra là công kích ẩn dấu! Bên trong rồng nước cất dấu hắc cầu của ma lang, phối hợp hoàn mĩ! Hai loạt công kích làm đội bá vương không thể chống đỡ nổi! Bất quá không hề thấy tuyển thủ Ngải Địch cùng tuyển thủ Tư Lôi Tập trao đổi, chẳng lẽ đã an bài chiến thuật từ trước? Hay là bậc thầy chiến đấu nên bọn họ đã phối hợp đột xuất thành tổ hợp tuyệt vời này? Úc! Lôi Nhĩ bị hắc cầu lao tới! Tránh không khỏi! Trời ạ, Lôi Nhĩ ngã xuống rồi, Tu Mã Hách bên này thế nào? Hắc cầu vừa nổ mạnh lên người Tu Mã Hách, anh cũng chật vật ngã xuống!” Người tường thuật nói tới đây, mới hài hước hút một ngụm khí lạnh: “Tê, nhìn bộ dáng bọn họ thôi cũng đủ thấy đau rồi a.”

“Hiện giờ trên sân chỉ còn Lôi Nhĩ, Ôn..... Ôn Tư Đặc đại nhân, khụ khụ, xin hỏi ngài cảm thấy đội bá vương còn cơ hội xoay chuyển không?” Tường thuật viên cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện với Ôn Tư Đặc, bởi vì ngưng ngừng nên một người ăn nói lanh lẹ như anh hiếm có dịp bị nói lấp.

“Về phương diện này tôi cũng không rõ lắm, bất quá thoát nhìn có vẻ rất khó xoay chuyển, không biết Áo Tập Nhĩ thấy thế nào?” Ôn Tư Đặc mỉm cười đá quả bóng cao su trở lại.

Áo Tập, cũng chính là tường thuật viên hơi đỏ ửng hai gò má, sau đó mới phụ họa nói: “Kỳ thật giải thích của tôi cũng giống như Ôn Tư Đặc đại nhân, đội bá vương liên tục mất đi hai chiến lực, không còn cơ hội xoay chuyển, xem ra hôm nay người chiến thắng là..... Trời ạ! Tiếp theo Ngải Địch cùng Tư Lôi Tập chính là sự bùng nổ của tuyển thủ Lô Tập sao?”

“Không hổ là tuyển thủ hồn thú mãnh tượng, chỉ nội hình thể, răng nanh kia thôi cũng đủ làm đối thủ e dè, Lô Tập nhanh chóng phóng về phía Lôi Nhĩ, Lôi Nhĩ vô cùng hoảng sợ, trời ạ! Né sai rồi! Lôi Nhĩ bị Lô Tập tóm được rồi, úc, hình ảnh này thực là.....” Tường thuật viên làm ra biểu tình đau đớn: “Là tuyệt chiêu sở trường của Lô Tập, đòn đập liên hoàn, nghe âm thanh của những cú giẫm thôi cũng đủ cảm giác được bị chân voi dậm là kinh khủng thế nào, dù sao cả đời này tôi cũng không muốn nếm thử.”

“Không thể không nói tới hồn thú của Lôi Nhĩ, đúng vậy, hồn thú của Lôi Nhĩ chính là thách hóa thú có khả năng chống đỡ siêu mạnh, thật không biết có hồn thú như vậy là may mắn hay bất hạnh, nếu người bình thường bị giẫm như vậy đã sớm gãy xương, nhưng tuyển thủ Lôi Nhĩ bất đắc dĩ lại là hồn thú thách hóa thú vì thế anh chỉ có thể đau khổ chống đỡ.... mặc khác đây là ảo giác của tôi sao? Sao tôi cứ cảm thấy đôi chân tượng trưng kiện của tuyển thủ Lô Tập cứ một mực giẫm lên tay phải Lôi Nhĩ nhỉ?”

“Ân? Tình huống này là sao đây?” Tường thuật viên đứng lên, bên hông sân đấu đã dựng lên một hàng cờ trắng, đội trưởng Tu Mã Hách tỏ ý đầu hàng.

Ôn Tư Đặc cũng đứng lên, cầm lấy micro: “Trận đấu kết thúc, đội bá vương đầu hàng, người chiến thắng là đội công bình, chúng ta hãy chúc mừng cho đội tuyển đến từ học viện Thú Hoàng đi nào.”

Lô Tạt trên sân nghe vậy mới ‘lưu luyến không rời’ nhắc chân tượng ra khỏi bàn tay Lôi Nhĩ, kì thật anh cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi gì, bất quá chuyện mỹ nhân nhờ thì phải hoàn thành xuất sắc chứ sao?

Ôn Tư Đặc làm trọng tài, một lần nữa đứng trên sân đấu, lúc đi qua Lô Tạt đang trong hình thái mãnh tượng Ôn Tư Đặc mỉm cười sờ sờ mũi tượng nói: “Cảm ơn, làm không tồi.”

Mũi tượng bị sờ nóng bừng một trận, đến lúc Lô Tạt phản ứng được thì anh kinh ngạc phát hiện cái mũi dài của mình đang vểnh lên trời, không hổ là tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc? Thật không ngờ ngay cả cái mũi tượng thuần khiết của anh cũng bị hấp dẫn..... thật là sức quyến rũ đáng sợ.

Người thắng được tuyên bố, khán giả bên dưới lập tức nhiệt tình kêu lớn, có người gào tên Ôn Tư Đặc, có người thì gào khẩu hiệu giống như bọn Hải Nhân Tư, co lẽ vì khẩu hiệu này vừa đơn giản lại thú vị nên nhanh chóng bị mọi người tiếp nhận, bọn họ thậm chí còn cho nó làm tên hiệu mới.

“Lang ca! Lang ca! Lang ca!”

“Tượng ca! Tượng ca! Tượng ca!”

“Ôn Tư Đặc! Ôn Tư Đặc! Ôn Tư Đặc! Lão tử muốn Ôn Tư Đặc!”

Khán đài vô cùng hỗn loạn, bởi vì trận đấu đã kết thúc nên Ôn Tư Đặc nhanh chóng rời đi dưới sự bảo vệ của đội cảnh vệ, để tránh phát sinh thảm kịch siêu sao điện ảnh bị người hâm mộ đập chết, nhóm hâm mộ đương nhiên không buông tha cơ hội tiếp xúc với thần tượng Ôn Tư Đặc, vì thế đều lao tới nhưng không biết đó chỉ là thể thân mà thôi, Ôn Tư Đặc thật sự đang đứng chung với bọn Lô Tạt.

“Bọn A Tổ đang ở trên khán đài, có muốn tụ họp mọi người lại làm buổi tiệc chúc mừng thắng lợi không?” Ôn Tư Đặc lúc này đã hóa trang, nếu không nhìn gần thì rất khó phát hiện, Lô Tạt cùng Tư Lôi Tạt cũng biến về hình người.

“Tôi không ý kiến, ăn mừng cũng không tồi.” Lô Tạt nhìn Tư Lôi Tạt một chút, những lời này hiển nhiên đang nói thay cho Tư Lôi Tạt.

Tư Lôi Tạt cùng Ngải Định không trả lời, bất quá theo vẻ mặt thì bọn họ cũng không phản đối.

“Vậy để tôi liên lạc với bọn A Tổ.” Hiệu suất của Ôn Tư Đặc khá cao, một lát sau cả bọn đã ngồi trong nhà ăn quân bộ, Hải Nhân Tư cùng bọn Milan nhìn thấy Tư Lôi Tạt cùng Ngải Định, lập tức hưng phấn chào hỏi: “Chào lang ca! Chào anh cả! Chào tượng ca!”

“Phốc, tượng ca.....” Lô Tạt thiếu chút nữa phun hết ngụm cà phê trong miệng, lúc thi đấu nghe còn chưa tính, lúc này còn gọi anh là tượng ca thì đúng là..... mặc khác Ngải Định là anh cả còn chưa tình, nhưng xưng hô lang ca của Tư Lôi Tạt cũng buồn cười quá đi?

“Tôi không phải anh trai các cậu.” Lô Tạt cứ tưởng Tư Lôi Tạt là người đầu tiên thả khí lạnh công kích, kết quả người mở miệng trước lại là Ngải Định, điều này làm Lô Tạt thực kinh ngạc.

“Không không không, anh là anh trai của A Tổ, anh A Tổ chính là anh của tụi em, xin nhận lòng thành của tụi em.” Bọn Hải Nhân Tư vội vàng cúi đầu với Ngải Định.

Tư Lôi Tạt nghe vậy, có chút dăm chiêu nhíu mày, Ôn Tư Đặc nhìn La Tổ, khẽ nhếch khóe miệng, bộ dáng như đang chờ xem trò hay, La Tổ thì bất đắc dĩ đỡ trán, quên đi, đi theo bọn Hải Nhân Tư cậu cũng quen bị mất mặt rồi.

“Tôi không phải anh trai các cậu.” Ngải Định không chút biến sắc lập lại.

“Ngải Dịch, đừng nghiêm túc như vậy! Kì thật mấy đứa nhóc nói cũng không sai mà! Cậu cứ thu nhận bọn nó đi.” Lô Táp cố nén cười, không được, mấy bằng hữu của em trai đồng học thực sự rất thú vị, anh sắp nhin không được rồi.

“Tôi với các cậu không có huyết thống, tôi không phải anh trai các cậu.” Ngải Dịch không chút biến sắc lặp lại lần nữa, ngay lúc bọn Hải Nhân Tư không biết làm sao, không khí có chút cứng ngắc thì một tiếng nói trầm thấp rập khuôn vang lên.

“Anh cả.” Tư Lô Táp cùng đôi người xám tro của mình chăm chú nhìn Ngải Dịch, anh cho rằng bọn Hải Nhân Tư nói không có gì sai, nếu Ngải Dịch là anh trai La Tổ, như vậy cũng chính là anh của anh, Tư Lô Táp nghĩ như vậy nên dùng biểu tình vô cùng nghiêm túc nhìn Ngải Dịch, một thân quân trang cộng thêm biểu tình trang trọng làm anh trông có vẻ vô cùng khí thế.

“Ai? ! !” Lô Táp suýt chút nữa cả kinh tới rớt cằm, rốt cuộc là tình huống gì đây? Tư Lô Táp lại ăn nhầm thứ gì? Vì cái gì lại kêu Ngải Dịch là anh cả? Từ từ, chẳng lẽ..... Lô Táp liếc mắt nhìn La Tổ, không phải chứ? Chẳng lẽ thật là giống như anh nghĩ? Lô Táp cảm thấy vô lực với nam nhân buồn tao có số âm về tình thương kia.

Bọn Hải Nhân Tư không hiểu gì cả, Ôn Tư Đặc thì không thay đổi cứ mỉm cười, bất quá nếu nhìn kỹ có thể phát hiện độ cung bên khóe môi anh gợn cao hơn bình thường vài phần. La Tổ không biết vì sao Tư Lô Táp muốn gọi Ngải Dịch là anh cả, bất quá thời điểm này cậu cũng không có biện pháp chen vào nên chỉ bảo trì trầm mặc.

Ngải Dịch trầm mặc, một lát sau anh mở miệng: “Tôi không phải anh trai cậu.”

Tư Lô Táp không tức giận, vẫn như cũ dùng đôi mắt xám tro chăm chú nhìn Ngải Dịch, sau đó trịnh trọng kêu: “Anh cả.”

Tầm mắt giao nhau, hai người đồng dạng mặt than, nếu nói Ngải Dịch làm người ta cảm thấy lạnh như băng thì Tư Lô Táp gây ra cảm giác nghiêm túc cùng trầm mặc, có cảm giác rất áp bách.

“.....” Ngải Dịch lại trầm mặc, anh không chút biến sắc nâng tách trà, động tác chuẩn xác như máy móc được cài đặt sẵn trình tự.

“Cám ơn.” Tư Lô Táp cùng lúc cũng nâng tách trà, cứ như hai người vừa đạt thành hiệp nghị gì đó.

“Không khách khí.” Ngải Dịch đáp.

Di di di? ! Bọn Hải Nhân Tư đều trợn mắt nhìn hai người vừa trao đổi xong, vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây là Ngải Dịch ngầm ngầm đồng ý để Tư Lô Táp gọi mình là anh cả sao? Sao lại vậy? Bọn họ rốt cuộc trao đổi thế nào a?

Lô Táp bưng kín mặt, xuất hiện! Lại xuất hiện! Tên khốn Tư Lô Táp này rốt cuộc làm thế nào trao đổi với Ngải Dịch? Chẳng lẽ bậc thầy thực sự có tần suất sóng điện não khác người thường? Nhưng mấu chốt là..... Ngải Dịch không phải người máy vô huyết vô lệ sao? Anh làm nô dịch cho Ngải Dịch lâu như vậy, được rồi, tuy phần lớn thời gian anh đều bị xem thường, nhưng mỗi lần đi chung Ngải Dịch luôn nghiêm minh công chính xử lý mọi việc a! Chính là đối với tên nhóc Tư Lô Táp cư nhiên, cư nhiên.....

Tâm tình Lô Táp khá phức tạp, cuộc sống bi thảm mấy năm nay của anh rốt cuộc tính sao đây a? Chẳng lẽ anh thực sự có mệnh chịu ngược sao, giờ phút này Lô Táp cảm thấy mình thực đáng thương, có lẽ..... lần sau anh cũng thử trao đổi sóng điện não xem sao?

50. Chương 50

Tư Lô Táp cùng Ngải Dịch diễn một màn trao đổi kì dị bằng ‘sóng điện não’, bầu không khí trong nhà ăn cũng dịu đi không ít, không còn khấn trương như vừa nãy nữa, Ôn Tư Đặc thừa dịp này bảo bồi bàn dọn món lên.

Đồ ăn trước đó đã chọn sẵn, vì chúc mừng nên Ôn Tư Đặc còn gọi thêm vài chai rượu, La Tổ cũng không yêu thích rượu lắm, bất quá lúc rảnh rồi cũng uống vài li.

Bồi bàn vừa định rót rượu cho La Tổ thì Ngải Dịch cùng Tư Lôi Táp đã đồng thời mở miệng: “Chưa trưởng thành không thể uống rượu.”

Nói xong hai người liếc mắt nhìn nhau, Ngải Dịch vẫn vẻ mặt ngàn năm không đổi, Tư Lôi Táp cũng trầm mặc như trước, bất quá cả hai thấy được khẳng định trong mắt nhau.

Bồi bàn có chút xấu hổ, anh dừng động tác rót rượu nhìn về phía La Tổ. La Tổ gật gật đầu: “Nước chanh được rồi.”

“Tôi hiểu rồi, xin chờ một lát.” Bồi bàn lúc rời đi, ánh mắt đặc biệt liếc về phía Ôn Tư Đặc, tuy Ôn Tư Đặc đã cải trang nhưng người ngồi cạnh là Ngải Dịch cùng bọn Tư Lôi Táp nên bồi bàn sớm đã đoán được thân phận của anh. Bồi bàn rời đi, vội vàng báo tin này ọi người trong phòng bếp, tuy Ôn Tư Đặc không phải lần đầu tiên đến đây, bất quá mọi người vẫn rất kích động.

“Lang ca, bọn anh cũng quá nghiêm khắc đi!” Hải Nhân Tư thấy hương tới miệng lại mất, nhất thời hé ra bộ mặt khổ qua, bọn Milan cũng uể oải, bởi vì bọn họ cũng cùng độ tuổi với La Tổ.

Tư Lôi Táp không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn thoáng về phía bọn Hải Nhân Tư, bọn nhóc nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của lang ca, lập tức ngậm miệng, không dám nói lung tung nữa. Cảm giác áp bách như phụ thân đang đứng trước mặt là sao a! Lang ca nghiêm túc cũng quá quyết đoán đi?

Bồi bàn nhanh chóng đưa nước chanh và đồ ăn khác lên, La Tổ nhìn thức ăn đặt trước mặt mình chủ yếu là rau quả, thịt nguội, phòng bếp thực dụng tâm, ngay cả sốt trên rau dưa cũng không có vị thịt, La Tổ không khỏi thầm khen một tiếng.

Lúc dùng cơm, Ngải Dịch cùng Tư Lôi Táp không nói tiếng nào, hệt như ‘ăn không nói’ là quy tắc của họ, vì thế trên bàn cơm chỉ có Lô Táp, nhóm Hải Nhân Tư cùng Ôn Tư Đặc nói chuyện phiếm.

“Đúng rồi, trước tiên chúng ta phải chúc mừng lang ca, anh cả và tượng ca tiến vào trận chung kết.” Ôn Tư Đặc nâng li, hướng ba người kính rượu.

La Tổ ngẩng đầu nhìn Ôn Tư Đặc, anh mỉm cười, La Tổ bất đắc dĩ thở dài, sao ngay cả Ôn Tư Đặc cũng tiếp nhận xưng hô lang ca này a?

Lô Táp là người đầu tiên nâng li, tiếp đó là Tư Lôi Táp cùng Ngải Dịch, bởi vì nhóm La Tổ chỉ có nước trái cây nên chỉ có thể giơ li nước của mình lên, sau tiếng chạm li thanh thúy, mọi người đều một hơi cạn sạch rượu.

“Tuy mỹ nhân chúc mừng làm người ta thực cao hứng, bất quá có thể đừng gọi tôi là tượng ca không?” Lô Táp giơ li rượu về phía Ôn Tư Đặc, đối với hoa hoa công tử như anh mà nói xưng hô này rất tổn hại hình tượng a.

“Đương nhiên, nếu anh không gọi tôi là mỹ nhân nữa tôi cũng không gọi anh là tượng ca.” Ôn Tư Đặc nhếch môi cười.

“Khụ khụ.....” Lô Táp suýt chút nữa bị sặc nước miếng: “Cậu thực sự lợi hại, thành giao.”

“Quá khen.” Nụ cười bên môi Ôn Tư Đặc trước sau vẫn ôn nhu như một.

“Bất quá nói tới thì, Tư Lôi Táp, cậu không có ý kiến gì với xưng hô lang ca à?” Lô Táp quay đầu hỏi.

“.....” Tư Lôi Táp trầm mặc, anh nhớ lại lúc La Tổ gọi mình là lang ca, nghĩ tới đó anh theo bản năng quay đầu nhìn về phía La Tổ, sau đó mới mở miệng: “Tôi..... không ngại.”

“Ách——” Hành động mờ ám của Tư Lôi Táp đương nhiên không qua được mắt Lô Táp, vô phương rồi! Người anh em này đã không còn đường cứu chữa rồi! Lô Táp không khỏi rít gào trong lòng.

Tiếp đó bữa tiệc cũng không kéo dài lâu, Ngải Dịch và Lô Táp còn có việc, về phần Tư Lôi Táp thì sau khi nhận được tin nhắn cùng không hẹn mà cùng rời đi với bọn Ngải Dịch.

“Phát sinh chuyện gì à?” Lô Táp hỏi.

“Thao Thiết trốn khỏi phòng tạm giam, quân bộ gọi tôi về hỗ trợ.” Tư Lôi Táp trả lời ngắn gọn.

“Lại là Thao Thiết sao? Người này đúng là phiền phức, được rồi, tụi này cũng phải đi, em trai đồng học, lần sau lại cùng ăn chơi một phen.” Lô Táp cùng Ngải Dịch đứng lên.

Ngải Dịch trước lúc đi còn dặn La Tổ lúc rảnh thì về thăm nhà, La Tổ gật đầu đồng ý, Tư Lôi Táp tựa hồ muốn nói gì đó với La Tổ, bất quá cuối cùng vẫn im lặng, chỉ dùng đôi ngươi xám tro nhìn La Tổ thật sâu, sau đó mới xoay người rời đi.

“.....” La Tổ ít nhiều cũng chú ý tới tầm mắt của Tư Lôi Táp, cậu cũng không chán ghét anh, chẳng qua bộ dáng lang và người quá khác biệt nên La Tổ không biết làm thế nào ở chung với hình người của Tư Lôi Táp.

“Tốt lắm, chỉ còn chúng ta, kế tiếp có kế hoạch gì không?” Ôn Tư Đặc uống hết ly rượu hỏi, từ lượng của anh khá cao, vừa nãy Tư Lôi Táp, Ngải Dịch uống không ít, nhưng phần lớn đều do anh và Lô Táp uống.

“Ôn Tư Đặc đại nhân, ngài không có công tác sao?” Hải Nhân Tư hưng phấn hỏi.

“Ừm, tạm thời là vậy.” Ôn Tư Đặc cười hỏi: “Các cậu có bận gì không?”

“Không có không có! Ôn Tư Đặc đại nhân muốn làm gì?” Hải Nhân Tư cùng Milan lập tức tiến tới, ân cần hỏi han, còn La Tổ chỉ bảo trì trầm mặc.

“Đi xem phim thế nào?” Ôn Tư Đặc nhìn về phía bọn La Tổ.

“Ai? ! Cùng bọn này xem phim à?” Hải Nhân Tư cùng Milan có cảm giác mình đang nằm mơ, bọn họ thế nhưng cùng đi xem phim với tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc, vận khí quá tốt đi?

“Đương nhiên.” Ôn Tư Đặc trả lời khẳng định làm bọn họ rất cuộc cũng xác nhận mình thật sự không phải đang mơ, cả bọn hưng phấn ôm lấy nhau, Milan lập tức tra lịch chiếu phim trên mạng.

La Tổ khẽ thở dài trong lòng, lúc rời khỏi nhà ăn, cậu cố ý đi bên cạnh Ôn Tư Đặc, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

“Thế nào? Bộ dáng của tôi làm người ta rất lo lắng sao?” Ôn Tư Đặc hơi nhướng mi.

“.....” Trầm mặc một lát, La Tổ mới mở miệng: “Ừ.”

“Ha ha.” Ôn Tư Đặc cười khê: “Có thể làm cậu lo lắng là vinh hạnh của tôi.”

“Này! A Tổ! Rốt cuộc đang thần thần bí bí nói gì với Ôn Tư Đặc đại nhân đó! Mau khai thật ỉnh!” Hải Nhân Tư kéo vai La Tổ, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, La Tổ không né tránh, cậu biết đây là phương thức biểu đạt tình cảm của Hải Nhân Tư, vì thế không cần quá đề phòng như lúc sống ở thời tận thế.

“Chúng ta đang thảo luận xem nên xem phim gì.” La Tổ thuận miệng đáp.

Hải Nhân Tư nghe vậy, cảm thấy không thú vị thả La Tổ ra, sau đó chân chó chạy tới bên người Ôn Tư Đặc thổi phồng: “Ôn Tư Đặc đại nhân, thảo luận phim ảnh có thể tìm tôi, A Tổ chỉ hiểu biết về kế ước thú thôi, chuyện khác cậu ta không để ý đâu.”

“Còn có tôi nữa! Tôi còn rảnh hơn cả Hải Nhân Tư!” Milan cũng xáp tới bên cạnh Ôn Tư Đặc.

La Tổ thấy thời điểm này không thể nói chuyện riêng với Ôn Tư Đặc, vì thế bước tới chỗ Phân Dịch, Phân Dịch tuy không gia nhập nhóm Hải Nhân Tư, bất quá theo ánh mắt cứ hướng về Ôn Tư Đặc cũng đủ biết cậu ta cũng thực thích Ôn Tư Đặc, chẳng qua vì quá nhát với xấu hổ mới không dám nói gì cả thôi.

Milan mua vé ngẫu nhiên, bởi vì cả bọn không quyết định được muốn xem phim gì, vì thế đành chọn như vậy. Rạp chiếu phim có thể loại này có nguyên do, lễ tình nhân ở liên minh thú nhân có một truyền thống, nếu mua vé xem phim ngẫu nhiên mà gặp trùng phim tình cảm thì đại biểu tình yêu của hai người có thể bền lâu, nếu là kinh dị thì đại biểu cả hai không thể đi tới cuối cùng, còn các thể loại khác thì tình cảm sẽ chậm rãi tiến triển, trong thời gian ngắn không có thay đổi quá lớn.

Tuy không ai hi vọng sẽ trùng phim kinh dị, nhưng đám người trẻ tuổi luôn thích thử thách một phen, dù sao xác suất trùng phim kinh dị rất thấp, phần lớn đều trùng các loại phim khác, đương nhiên cũng có người trùng phim tình cảm.

“Không biết là loại phim gì!” Milan cùng Hải Nhân Tư thực chờ mong, bởi vì bọn họ dùng vé điện tử nên Milan chà chà tay lên biểu tượng máy tính, thiết bị của rạp chiếu phim đối chiếu thông tin xong lập tức gửi 5 vé xem phim tới hòm thư của Milan.

Milan chưa kịp xem đã gửi bốn vé còn lại cho bọn La Tổ: “Mình mới nhìn sơ qua, hình như là phim tình cảm, tên là ‘người tình đầu tiên’, vận khí không tồi, nếu lúc hẹn hò với người yêu cũng may như vậy thì tốt rồi.”

“Người tình đầu tiên..... sao mình cảm thấy rất quen tai.” Hải Nhân Tư bắt đầu cào cào tóc.

“Mình.... mình cũng thấy vậy.” Phân Dịch nhỏ giọng phụ họa.

La Tổ thì chưa từng nghe thấy tên này, bất quá lúc nhận vé, ngẩng đầu lên cậu thấy sắc mặt Ôn Tư Đặc có chút biến hóa.

“Sao vậy?” La Tổ hạ giọng hỏi.

“Không sao.” Ôn Tư Đặc khôi phục nụ cười như dĩ vãng.

Phòng chiếu ở khu A lầu 3, vì vé có đánh vị trí nên cả bọn ngồi cùng nhau, hơn nữa vì là phim tình cảm nên đều là ghế đôi, hơn nữa ghế này còn có thể lựa chọn hình thức bịt kín, như vậy xung quanh sẽ hình thành một màn sương mỏng, bên trong có thể thấy hình ảnh nhưng người khác lại không thể thấy tình hình bên trong ghế lộ, như vậy thuận tiện cho các cặp đôi có thể thân mật một chút. Hết thấy thiết bị trong này làm La Tổ cảm thán, khoa học kĩ thuật phát triển, mọi người quả nhiên suy nghĩ chu đáo đến vậy.

Ôn Tư Đặc chọn ngồi cùng với La Tổ, bất quá bọn họ không chọn hình thức bịt kín, dù sao họ cũng không phải tình lữ, thứ hai là họ cũng không làm ra những hành động thân mật sợ bị người ta nhìn.

Hải Nhân Tư ngồi với Phân Dịch, Milan ngồi một mình, bất quá Milan cũng không để ý chuyện này, lúc bộ phim còn 3 phút thì bắt đầu, Ôn Tư Đặc giúp La Tổ cài đặt hình thức, bởi vì là phim 5D nên người xem có thể chọn lựa độ thật tùy ý, dưới 3D thì không được chọn, nên chỉ có thể chọn 3D, 4D hay 5D.

La Tổ thoáng nhìn qua hình thức Ôn Tư Đặc chọn lựa 3D sao? Xem ra Ôn Tư Đặc biết bộ phim này có nội dung gì.

“Đề nghị tất cả mọi người chọn 3D để tránh lát nữa phải xấu hổ.” Ôn Tư Đặc giúp La Tổ điều chỉnh xong thì mỉm cười nói với bọn Hải Nhân Tư.

“Vì cái gì? Đây là phim tình cảm mà, chẳng lẽ Ôn Tư Đặc đại nhân xem phim này rồi?” Bọn Hải Nhân Tư tuy có chút nghi hoặc nhưng vẫn làm theo lời Ôn Tư Đặc, chọn hình thức 3D.

“Đương nhiên, bởi vì.....” Ôn Tư Đặc nói tới đây tắt cả đèn trong rạp chiếu phim phụt tắt, màn hình lớn cũng xuất hiện hình ảnh nhà tài trợ, âm nhạc cũng chậm rãi vang lên, lúc bộ phim sắp bắt đầu, giọng nói của Ôn Tư Đặc lại vang lên.

“Bởi vì tôi đóng phim này.”

Im lặng, im lặng tuyệt đối, lúc này màn hình đã xuất hiện bóng dáng Ôn Tư Đặc, bọn Hải Nhân Tư túa mồ hôi lạnh ròng ròng, La Tổ cũng không tốt hơn bọn Hải Nhân Tư bao nhiêu, tuy Ôn Tư Đặc đóng phim không khác gì AV coi ở kiếp trước, nếu là một mình cậu tới rạp xem thì không có gì xấu hổ, nhưng vấn đề là diễn viên trong bộ phim lại ở ngay bên cạnh, nên La Tổ xấu hổ cũng dễ hiểu.

Bộ phim vẫn còn tiếp tục, sau khi phát sóng 5 phút bộ phim bắt đầu tiến nhập vào nội dung chính, Ôn Tư Đặc cùng người yêu mới quen vào khách sạn, bọn họ bắt đầu cởi quần áo, tán tỉnh nhau sau đó.....

Hải Nhân Tư cùng Milan đổ mồ hôi lạnh như thác nước, bọn họ đúng là ngu xuẩn! Quá ngu xuẩn! Thế mà cũng dám xưng là người hâm mộ, cứ nhiên ngay cả bộ phim của Ôn Tư Đặc cũng không nhớ tên! Sao bọn họ lại quên cơ chứ? Nếu nhớ thì bọn họ đâu có ngồi ở đây thế này!

Hình ảnh vẫn tiếp tục, Ôn Tư Đặc cùng một nam diễn viên không biết tên đã leo lên giường, bắt đầu những tình tiết con nít không nên xem, nếu là trước kia, Hải Nhân Tư cùng Milan nhất định sẽ hưng phấn trợn to mắt lên nhìn, nhưng bây giờ bọn họ nhắm tịt mắt lại sợ mình thấy thứ gì đó không nên xem, trời ạ, vận khí bọn họ sao lại xúi quẩy tới vậy hả trời? !

“Ân~ a~” Tiếng rên rĩ trong bộ phim hưng hăng kích thích màng tai bọn Hải Nhân Tư, bọn họ lại càng run rẩy hơn.

Hải Nhân Tư cùng Milan cảm thấy cả người mình bị mồ hôi thấm ướt, lúc này bọn họ chỉ muốn quỳ gối trước mặt Ôn Tư Đặc cầu anh tha thứ, tình huống này..... sao lại xảy ra vậy trời! Bọn họ làm sao ngờ phim điện ảnh lại chiếu ngay bộ của Ôn Tư Đặc, quả thực là không còn gì trùng hợp hơn được nữa! Cái gọi là vui quá hóa buồn chắc chính là thế này?

51. Chương 51

Ngay lúc Hải Nhân Tư cùng Milan xấu hổ muốn chết, không biết nên chui vào đâu thì La Tổ ho nhẹ hai tiếng nói: “Có muốn ra ngoài trước không?”

“Sao vậy?” Ôn Tư Đặc không hề có biểu tình tức giận, điều này làm La Tổ cùng bọn Hải Nhân Tư có chút kinh ngạc.

“Anh không ngại?” La Tổ lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại.

“Nếu để ý tôi sẽ không tham gia những bộ phim như vậy.” Ôn Tư Đặc xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt: “Nói ra thì.... tôi cũng chưa từng xem lại phim mình đóng.”

“.....” La Tổ không biết phải nói gì, Ôn Tư Đặc gần đây rất khác thường, có lẽ cậu nên dành chút thời gian hỏi thăm Khuê Đế?

“Cái kia..... Ôn Tư Đặc đại nhân, thật xin lỗi, chúng ta không ngờ.....” Bọn Hải Nhân Tư lúc này cũng mở miệng, sớm muộn gì cũng chết nên cứ làm liều cho rồi.

“Không sao, không cần để ý.” Ôn Tư Đặc mỉm cười với bọn Hải Nhân Tư, tuy Ôn Tư Đặc không trách cứ nhưng chính vì vậy, ngược lại càng làm bọn Hải Nhân Tư cảm thấy áy náy hơn, ngay lúc Hải Nhân Tư định mở miệng tiếp tục xin lỗi thì La Tổ quay qua lắc đầu.

Hải Nhân Tư cùng Milan đều ngây ngẩn, bất quá bọn họ đã quen nghe theo ý kiến của La Tổ, vì thế lập tức im lặng.

Bởi vì phim bị giới hạn nên nội dung cũng không đủ, bị cắt ngắn đi một chút, vì thế một giờ sau phim đã hết, năm người rời khỏi rạp.

“Ôn..... Ôn Tư Đặc đại nhân, anh còn muốn đi đâu không?” Bởi vì chuyện xấu hổ trong rạp nên bọn Hải Nhân Tư đều có chút ấp a ập úng.

“Ha ha.” Ôn Tư Đặc nhìn biểu tình vô cùng khấn trương của bọn Hải Nhân Tư, cười nhẹ: “Tôi nói rồi, mọi người không cần để ý chuyện lúc này, cũng muộn rồi mọi người mau về nghỉ ngơi đi.”

“Ôn Tư Đặc đại nhân.....” Bọn Hải Nhân Tư có chút do dự, nếu là bình thường bọn họ nhất định sẽ lập tức cáo từ, nhưng vừa phạm phải sai lầm nên muốn làm gì đó để bù đắp lại.

La Tổ cũng nhìn ra ý tứ của bọn Hải Nhân Tư, vì thế cậu mở miệng: “Nếu vậy, chúng tôi đi trước.”

“A Tổ!” Hải Nhân Tư không ngờ La Tổ lại quyết định như vậy, vì thế cậu hô nhỏ.

“Đi thôi.” La Tổ dẫn đầu rời đi, Hải Nhân Tư cùng bọn Milan nhìn thoáng qua Ôn Tư Đặc đang phất tay, lại thoáng nhìn La Tổ, cuối cùng vẫn theo La Tổ rời đi.

“Chúng ta bỏ Ôn Tư Đặc đại nhân như vậy thật sự không sao chứ?” Trên đường, Hải Nhân Tư lại bắt đầu cào tóc.

“Anh ta cần yên lặng một chút.” La Tổ nói ra lí do của mình.

“Hóa ra là vậy nên cậu mới bảo tội mình đi sao? Không hổ là A Tổ!” Hải Nhân Tư cùng bọn Milan lúc này mới hiểu được dụng ý của La Tổ.

“Bất quá cũng làm người ta thực lo lắng a, không bằng bạn thân, cậu thế bọn mình quay lại xem thử đi?” Hải Nhân Tư nói ra ý nghĩ của mình.

“Đúng vậy, tuy Ôn Tư Đặc đại nhân nói không cần, nhưng thực sự thì anh ấy rất để ý thì sao.” Milan cũng phụ họa.

“.....” La Tổ dừng bước, quả thực cậu cũng muốn nói chuyện riêng với Ôn Tư Đặc.

“Thế nào? Bạn thân?” Hải Nhân Tư cùng bọn Milan hỏi dồn.

“Tôi biết rồi, các cậu quay về kí túc xá nghỉ ngơi đi.”

“Úc! Quá tuyệt vời! Mình biết bạn thân cậu nhất định sẽ hỗ trợ mà!” Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đều hoan hô.

La Tổ không nhiều lời với bọn họ nữa, cậu quay đầu chạy về phía rạp chiếu phim, bởi vì mới đi không bao lâu nên cậu nhanh chóng tìm được chỗ lúc này chia tay với Ôn Tư Đặc.

“Sao lại quay lại?” Ôn Tư Đặc đang đứng trước máy bán đồ uống bên ngoài rạp, anh nhìn thấy La Tổ thì tiếp tục nhấn nút trên màn hình, sau đó cúi người lấy hai lon thức uống.

“Nước chanh được chứ?” Ôn Tư Đặc ném một lon về phía La Tổ, La Tổ đưa tay vững vàng tiếp được.

“Có vài chuyện muốn hỏi anh.”

“Về bộ phim lúc này thì đừng nhắc, nếu là chuyện tiên đoán thì tôi rất vui được giải.....” Ôn Tư Đặc còn chưa nói xong, từ chỗ cách bọn họ không xa phát ra một tiếng nổ mạnh.

Khói mù lan tràn trong không khí, nhóm học trò hét lớn: “Sao lại thế này? Cái gì nổ vậy?”

“Là Tu Lô! Thao Thiết Tu Lô! Cậu ta trốn ra khỏi phòng tạm giam!”

“Sao lại như vậy? Không phải có người của quân bộ trông coi sao?”

Tuy phần lớn học trò đều có khả năng tự bảo vệ mình, nhưng bọn họ không có hứng giao đấu với Thao Thiết a, công tác bắt Thao Thiết giao cho quân bộ là được, vì thế đám học trò nhanh chóng tản đi.

“Chúng ta rời khỏi đây trước đi.” La Tổ phán đoán giống phần lớn học trò, bên người cậu bây giờ chỉ có huyễn nhân thú, Tiểu Hoàng cùng phong hồ đều để ở kí túc xá, huyễn nhân thú có thể ẩn thân nên người xung quanh mới không nhìn thấy.

Ôn Tư Đặc kinh ngạc nhìn nơi phát sinh tiếng nổ, thì thào: “Có lẽ... đây là vận mệnh.”

La Tổ không tìm hiểu ý tứ Ôn Tư Đặc, đối với cậu mà nói chuyện quan trọng nhất bây giờ là rời khỏi nơi này: “Đừng ngăn người, chạy mau!”

La Tổ túm tay Ôn Tư Đặc, sau đó nhanh chóng chạy về hướng kí túc xá gần nhất, trong khu kí túc xá không những có đầy đủ thiết bị bảo an, còn có không ít nhân viên quân bộ phái xuống, có thể nói nó là nơi an toàn nhất phụ cận.

Ôn Tư Đặc lúc này cũng lấy lại tinh thần, anh vừa chạy vừa cúi đầu nhìn cánh tay mình đang bị La Tổ túm chặt, sau đó anh cười khê: “Không cần kéo, như vậy ảnh hưởng tốc độ, tôi có thể đuổi kịp cậu.”

“.....” La Tổ tuy không hoàn toàn tin tưởng, nhưng cậu vẫn thả lỏng tay. Tốc độ của La Tổ rất nhanh, dù sao mỗi ngày cậu đều tập luyện, nhưng ngoài dự kiến của La Tổ, tốc độ của Ôn Tư Đặc không chậm chút nào, rõ ràng nhìn qua hết như một ngôi sao yếu ớt nhưng lại vững vàng theo kịp bước chân cậu.

“Tốc độ không tồi.” La Tổ rất ít khi khích lệ người khác, bất quá Ôn Tư Đặc quả thực làm cậu kinh ngạc.

“Cám ơn.” Ôn Tư Đặc nhếch môi.

Tiếng gió rít bên tai, cảm giác chạy đua với thời gian thế này làm La Tổ có chút nhiệt huyết sôi trào, mặc dù cảnh tượng chiến đấu với tang thi ở thời tận thế cũng không phải chuyện khoái trá, nhưng không thể phủ nhận, mỗi trận chiến đều châm nóng máu huyết trong người, làm cậu kích thích tới vô tận, nhất là lúc chiến thắng, cảm giác đó lại phóng đại vô hạn. Có câu nói không sai, đàn ông trời sinh là sinh vật thích theo đuổi những chuyện kích thích.

‘Oanh’ lại là một tiếng nổ mạnh, lần này phạm vi lại gần bọn La Tổ hơn, vụn vỡ cơ hồ xệt qua bên người, chung quanh có không ít học trò bị tạc thương.

La Tổ hơi nhíu mi, không xong, cuộc chiến dường như đang nhanh chóng dời về phía này, tuy tốc độ của cậu và Ôn Tư Đặc rất nhanh nhưng dù sao cũng là hình thái nhân loại, căn bản không thể so với hình thú.

“Nơi này.” Ôn Tư Đặc kéo La Tổ vòng qua hướng khác, tuy đường này tới đích lâu hơn một chút, nhưng theo sự dẫn dắt của Ôn Tư Đặc, bọn họ lại một lần nữa thoát khỏi bom tạc.

“Anh tiên đoán?” La Tổ nhướng mi.

“Thế nào? Rất đáng kinh ngạc à?” Sắc mặt Ôn Tư Đặc có chút tái nhợt, tựa hồ vừa di chuyển vừa sử dụng năng lực làm anh rất tốn sức.

La Tổ không quấy rối Ôn Tư Đặc nữa, bởi vì người tiên tri không thể nhìn thấy chuyện có liên quan tới mình, vì thế Ôn Tư Đặc thấy được rất có khả năng nhìn thông qua nhóm học trò xung quanh, mà bọn họ lại còn không ngừng di động, có nghĩa Ôn Tư Đặc phải không ngừng đối đối tượng tiên tri, cho dù La Tổ không phải học trò khoa tiên tri, cậu cũng biết làm vậy khó cỡ nào.

“Hình như tôi đã tới cực hạn rồi.” Cho dù trong thời điểm này, Ôn Tư Đặc vẫn mỉm cười, cảm giác như anh nhìn thấu mọi thứ.

“Tìm một nơi an toàn trốn trước đã.” Thể lực La Tổ cũng sắp cạn kiệt, nơi này khá gần ký túc xá, cậu mới dùng lực tinh thần kết nối với phong hồ, ở đây hẳn phong hồ có thể lập tức chạy tới, như vậy cậu và Ôn Tư Đặc có thể nhanh chóng rút lui.

Huyền nhân thú hiện giờ không có công dụng, bởi vì cậu không biết mục tiêu công kích của đối phương, tiếng nổ ở phụ cận có thể là âm hưởng của trận đấu, vì thế tác dụng của huyền nhân thú rất nhỏ.

“Không chạy tiếp à?” Ôn Tư Đặc có chút khó hiểu, bất quá anh vẫn làm theo ý La Tổ, tiên đoán tìm ra một nơi khá an toàn.

Hai người vội chạy tới nơi tiên đoán, Ôn Tư Đặc há miệng thở hổn hển, anh ngồi bịch xuống đất, có chút buồn cười nhếch khóe miệng: “Xem ra vận khí của chúng ta hôm nay không tồi thật.”

“Này xem là chế giễu đi?” La Tổ đưa tay quạt mồ hôi trán.

“Có lẽ đi, sao lại dừng lại ở đây?” Ôn Tư Đặc có chút tò mò hỏi.

“Có người tới đón.” La Tổ trả lời ngắn gọn, cậu cố gắng giữ lại thể lực, tránh phát sinh tình huống khác.

“Àn?” Ôn Tư Đặc xoa nhẹ nốt ruồi: “Có người tới đón chúng ta à?”

Ngay lúc Ôn Tư Đặc tò mò không biết người La Tổ nói là ai, đỉnh đầu bọn họ đột nhiên xuất hiện một bóng đen cực lớn, tốc độ cũng rất nhanh đáp xuống.

La Tổ cùng Ôn Tư Đặc phản ứng rất nhanh, lập tức ngồi dậy hơn nữa chạy theo hai hướng bất đồng, bắt quá chạy không bao lâu thì phát hiện.... bóng đen này kì thật là người quen.

“Tu Lôi Táp?” La Tổ cùng Ôn Tư Đặc phát ra tiếng kinh hô đồng dạng, cự lang không thể nói chuyện nên nó vội vàng ngậm lấy La Tổ cùng Ôn Tư Đặc, sau đó hất bọn họ lên lưng mình rồi thả người nhảy tới, lý khai nơi này, mà ngay lúc này vị trí cự lang vừa đáp xuống lúc này nổ mạnh một cú.

Cự lang thừa dịp thời gian xảy ra vụ nổ, nó đưa La Tổ cùng Ôn Tư Đặc tới một vị trí khá an toàn, nó không thể mang theo La Tổ trong khi chiến đấu, bởi vì rất nguy hiểm, nó không muốn La Tổ bị thương.

Cự lang trước khi quay về chiến trường, nó dùng đôi ngươi xám tro nhìn La Tổ thật sâu, tuy chỉ lướt qua nhưng La Tổ vẫn phát hiện cự lang đang nhíu mày rất sâu, xem ra nó muốn bọn họ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Bất quá đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được khí thế mãnh liệt như vậy phát ra từ cự lang, bất luận là sát khí hay ý chí chiến đấu.

“Quả nhiên lợi hại, không hổ là con át chủ bài do quân bộ đào tạo, làm ta ngày càng hưng phấn.” Trận nổ qua đi, Tu Lôi xuất hiện trước mắt La Tổ cùng Ôn Tư Đặc, tuy bộ dáng có chút chật vật bắt quá gương mặt Tu Lôi vẫn vô cùng cao ngạo cùng điên cuồng.

Tư Lôi Tập kịch chiến với Tu Lôi, nhìn thoáng qua thì Tu Lôi có vẻ hơi yếu thế, bởi vì mỗi lần di động dưới dấu chân cậu ta lưu lại vết máu, có thể trên người đã bị thương không nhẹ, nhưng đáng sợ là cho dù như vậy động tác của Tu Lôi vẫn không chậm chạp tí nào, vẫn vô cùng điên cuồng. Mặc khác, Tu Lôi cũng không biến thành hình thú, cứ một mực giữ hình người đánh giá Tư Lôi Tập.

Bên kia, Ôn Tư Đặc nhỏ giọng nói với La Tổ: “Cậu nói người tới đón chúng ta là Tư Lôi Tập à?”

“Không phải.....” La Tổ dùng lực tinh thần cảm nhận xung quanh, phong hồ đã ở ngay phụ cận, cậu để phong hồ từ một hướng không làm bọn Tu Lôi chú ý chạy tới đây.

Trừ bỏ chỉ huy phong hồ, La Tổ còn dùng lực tinh thần thao tác huyền nhãn thú, vừa nãy không thể sử dụng vì không biết thế cục thế nào, bây giờ cậu lại có thể sử dụng nó để hỗ trợ Tư Lôi Tập chiến đấu, chỉ cần không tới gần phạm vi chiến đấu cậu và Ôn Tư Đặc sẽ an toàn, bởi vì Tư Lôi Tập vừa chiến đấu vừa bảo vệ phía này, bất quá cũng vì thế mà đối phương bắt đầu chú ý.

Phong hồ phía sau đã chạy tới, Ôn Tư Đặc nhìn phong hồ cả người trắng như tuyết, sợ run một lát: “Tôi nên nói không hổ là học trò của hệ dưỡng khế ước thú sao?”

“Rời khỏi đây trước đã.” La Tổ đỡ Ôn Tư Đặc lên lưng phong hồ, sau đó cậu cũng leo lên, bọn họ ở lại đây chỉ gây thêm phiền toái cho Tư Lôi Tập mà thôi, bọn họ ở lại Tư Lôi Tập sẽ không chuyên tâm, vì thế việc cấp bách nhất bây giờ là rời đi.

Bất quá trước lúc đi, La Tổ để huyền nhãn thú lưu một con mắt kíp ở chiến trường, như vậy cậu có thể thông qua nó mà quan sát trận chiến, còn có thể giữ một khoảng cách an toàn trợ giúp Tư Lôi Tập.

Làm xong hết thấy, La Tổ mới lệnh cho phong hồ rời đi, vì mau chóng rút lui nên La Tổ để phong hồ sử dụng năng lực gia tốc, từ xa xa nhìn lại chỉ thấy một bóng trắng lóe lên mà thôi.

“Xem ra anh đang che giấu thứ gì đó rất thú vị.” Bởi vì đang chiến đấu nên cảm quan phóng đại lên gấp mấy lần, vì thế Tu Lôi tự nhiên chú ý tới bóng trắng lúc bọn La Tổ rời đi, cậu ta ném hắc cầu công kích về phía La Tổ, bất quá lại bị cự lang cản lại toàn bộ.

“Quả nhiên là thế.” Đôi mắt đỏ như máu của Tu Lôi trở nên thâm hơn, bất quá lúc cậu ta chuẩn bị công kích thì phát hiện nơi đó đã sớm không còn bóng người.

“Ha ha, trốn thực mau.” Tu Lôi nói tới đây thì kéo giãn khoảng cách với cự lang: “Chúng ta làm gì phải tiếp tục trò chơi nhảm chán này? Anh và ta đều không thể sử dụng sức mạnh chân chính, có chơi tiếp cũng không có ý nghĩa, không bằng ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, thế nào?”

Đúng lúc này những người khác của quân bộ cũng lục tục chạy tới, Tu Lôi thấy thế lại càng làm sâu thêm nụ cười bên môi: “Các vị quân bộ, cấp trên của liên minh, ta biết các vị đã tìm được Kì Lân, rõ ràng là tin tức do ta báo nhưng các vị lại không cho ta gặp Kì Lân, đây không phải rất tàn nhẫn sao?”

“Tập Kì Ân? Chính là tên của Kì Lân đi? Để ta gặp nó! Nếu không ta sẽ tự mình lục soát từng khu.” Tu Lôi dứt tay vào túi tiền, giọng điệu của cậu ta tuy ôn hòa nhưng đôi mắt lại tràn ngập sát khí.

“Thao Thiết, cậu hẳn cũng biết lí do chúng tôi không để cậu gặp Kì Lân, Kì Lân bây giờ vẫn chưa thức tỉnh, cậu.....” Lời của sĩ quan còn chưa nói hết đã bị Tu Lôi đánh gãy: “Hừ, ta không muốn nghe những lời vô nghĩa này, các người chỉ cần nói là được hay không mà thôi!”

“Cậu!” Tu Lôi quá kiêu ngạo làm nhóm sĩ quan liên minh phát hỏa, Tư Lôi Tập vì không thể nói chuyện nên anh bảo trì trầm mặc, bất quá cự lang vẫn luôn đề phòng Tu Lôi.

“Nếu các người đã muốn tiếp tục, vậy thì ta chịu.” Tu Lôi mở miệng, nụ cười trên gương mặt có phần nguy hiểm: “Bất quá ta nói trước, nếu ta vì không tìm được Kì Lân mà tức giận, có lẽ sẽ biến thành Thao Thiết đi bạo phát cũng không biết chừng, lúc đó đừng nói trường học này, ngay cả thành phố này ta cũng không dám đảm bảo, chúng ta có cần đánh cuộc không?”

“Thao Thiết, cậu đừng quá đáng! Chúng ta đã nói Kì Lân vẫn chưa thức tỉnh, nếu cậu giết chết Kì Lân vẫn chưa thức tỉnh thì cả đời này cậu cũng không gặp được Kì Lân chân chính đâu.”

“Không, sẽ không.” Ánh mắt Tu Lôi hiện ra sắc thái điên cuồng: “Bởi vì chỉ có ta mới biết, Kì Lân không phải một tên dễ chết như vậy, chỉ trong thời điểm chỉ mình treo chuông cậu ta mới chịu thức tỉnh.”

“Như vậy không phải quá tốt sao? Ta thay các người buộc cậu ta thức tỉnh, các người phải cảm ơn ta mới đúng.” Tu Lôi điên cuồng làm mọi người đau đầu, ngay lúc này một tiếng nói trầm thấp cứng nhắc vang lên.

“Để cậu ta gặp Táp Kì Ân.” Tư Lôi Táp lúc này đã khôi phục hình người, gương mặt trầm mặc ít lời, hơi thở lạnh khốc cùng lời nói ngắn gọn dứt khoát làm tắt cả ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người anh.

“Tư Lôi Táp chuẩn tướng, đừng nói đùa, cho dù anh là cháu của đại tướng cũng....”

“Vậy xin chỉ thị của đại tướng.” Tư Lôi Táp đáp.

“Lỡ như Thao Thiết gây ra bất lợi cho Kì Lân.....?” Đám sĩ quan vẫn có chút lo lắng.

“Tôi sẽ bảo vệ Kì Lân.” Tư Lôi Táp dùng đôi bụi râu lạnh lùng quét qua mọi người một lượt.

“Này.....” Tất cả mọi người đều xoay mặt nhìn nhau.

Cuối cùng mọi người vẫn tiếp nhận ý kiến của Tư Lôi Táp, quân bộ cử người đi xin chỉ thị đại tướng, còn bọn sĩ quan chính phủ thì xin ý kiến từ thượng cấp, cuối cùng quân bộ cùng bộ chính trị có quyết định giống nhau, tha vì để Thao Thiết bạo phát hủy cả thành phố, bọn họ tình nguyện để Thao Thiết gặp Kì Lân trong sự giám sát của bọn họ, có Tư Lôi Táp ở đó, Thao Thiết không có khả năng giết chết Kì Lân, đây cũng là biện pháp ít tổn thất nhất hiện giờ.

“Thật không ngờ trong đám các người vẫn còn người sáng suốt, thật làm người ta ngoài ý muốn.” Tu Lôi khẽ liếm vết thương trên mu bàn tay, đôi người đỏ như máu vẫn chăm chú nhìn nam nhân vừa chiến đấu với mình khi này.

Tư Lôi Táp không để ý tới Tu Lôi mà lâm vào trầm mặc, anh đang tự hỏi La Tổ có bị thương hay không..... có lẽ sau khi sự việc kết thúc, anh có thể dùng lí do thăm bệnh để tìm cậu.

La Tổ cùng Ôn Tư Đặc lúc này đã thuận lợi về khu kí túc xá, bởi vì La Tổ liên tục dùng thần lực kết nối với huyền nhãn thú nên cậu có thể nhìn thấy hết thấy mọi việc vừa phát sinh, biết sự tình đã được giải quyết cậu liền cắt đứt liên kết, kế tiếp chỉ cần huyền nhãn thú thu hồi mắt kép là được.

“Bạn thân, hai người không sao chứ?” Bọn Hải Nhân Tư vừa về đã nghe thấy tin khu vực rạp chiếu phim xảy ra chuyện, vì thế vội vàng chạy lại đây.

“Không sao.” La Tổ xoa xoa đầu phong hồ, lần này ít nhiều cũng nhờ nó.

“Ôn Tư Đặc đại nhân thì sao?”

“Không cần lo lắng, không phải tôi còn rất khỏe sao?” Ôn Tư Đặc mỉm cười với bọn Hải Nhân Tư.

“A, cái mặt dây chuyền này.....?” Milan nhặt lên sợi dây chuyền rớt trên mặt đất, lúc cậu đang định lên tiếng hỏi thì bị Ôn Tư Đặc vội vàng giật qua.

La Tổ cùng mọi người đều nhìn qua, Ôn Tư Đặc lúc này cũng nhận ra mình luống cuống, anh cười cười nói: “Thật có lỗi, vì thứ này rất quan trọng.”

“Hóa ra là vậy.” Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đều là sinh vật đơn bào, vì thế không hỏi thêm gì, chỉ có La Tổ ít nhiều có để ý.

“Đúng rồi, lời tiên tri anh thấy lần trước chính là chuyện hôm nay sao?” La Tổ mở miệng hỏi, hôm nay cậu cùng Ôn Tư Đặc quả thực bị cuốn vào phong ba giữa Kì Lân và Thao Thiết.

“Không biết, có lẽ đi.” Ôn Tư Đặc siết chặt dây chuyền trong tay, anh tựa hồ có chút không yên lòng, La Tổ cũng phát hiện điểm này nên cậu không hỏi tiếp nữa.

Bởi vì La Tổ cùng Ôn Tư Đặc không bị thương tích gì nên cả bọn tạm biệt, trở về kí túc xá xong, La Tổ đầu tiên vọt vào phòng tắm rửa, sau đó theo lệ thường bắt đầu uy thực cho bọn Tiểu Hoàng.

Uy thực xong, La Tổ kiểm tra tin nhắn một chút, Tư Lôi Tập sớm đã gửi thư hỏi xem cậu có bị thương hay không, ngay lúc cậu gửi thư trả lời xong, chuẩn bị nghỉ ngơi thì màn hình ánh sáng chợt nhảy lên.

“Bây giờ có rảnh không? Mau tới chỗ tôi một chút!” Bên kia màn hình ánh sáng là hình ảnh của Uy Nặc, vẻ mặt có chút lo lắng.

“Sao vậy?” Từ sau khi vòng loại kết thúc, La Tổ chưa từng liên lạc với Uy Nặc, đột nhiên bị lão sư tìm, La Tổ có chút nghi hoặc.

“Không có thời gian giải thích rõ, chính là bọn chính phủ khôn khiếp! Cư nhiên tin lời ma quỷ của Thao Thiết! Tóm lại là khế ước thú trong rừng nhân tạo bạo động! Trò mau tới đây đi!” Uy Nặc nói xong liền ngắt đứt cuộc nói chuyện, hiển nhiên tình huống bên kia đã hỏng bét.

Khế ước thú bạo động? La Tổ biết lí do Uy Nặc tìm mình, bởi vì cậu có thể cảm nhận tình tự của khế ước thú, bất quá..... khế ước thú từ khu 60 trở xuống của rừng nhân tạo đã được cậu câu thông, sao tự nhiên lại bạo động? Hơn nữa cậu còn lưu lại Đại Ngốc và huyền nhân thú ở đó, nếu có phát sinh dị thường cậu phải biết đầu tiên mới đúng.

Tuy trong lòng tràn ngập nghi hoặc nhưng sự tình liên quan tới nhiều khế ước thú như vậy, La Tổ vẫn lập tức xuất phát, cậu mang theo thùng dụng cụ cùng bọn Tiểu Hoàng.

“Lại phải làm phiền mày rồi, phong hồ.” La Tổ xoa xoa đầu phong hồ sau đó leo lên lưng nó, thông qua lực tinh thần kết nối, phong hồ nhanh chóng xác định mục tiêu rồi phóng như điên.

52. Chương 52

Lúc La Tổ chạy tới, phòng thí nghiệm trừ bỏ Uy Nặc còn có mười mấy vị quân nhân, Uy Nặc tức giận rống lên với người trong màn hình ánh sáng, nhìn thấy La Tổ anh mới cảm hận mà ngắt cuộc nói chuyện.

“Khoảng cách này trò có thể cảm nhận được khế ước thú bên trong rừng rậm nhân tạo không?” Bởi vì tình huống thực sự khẩn cấp nên Uy Nặc không nói mấy câu khách sáo, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Để em thử xem.” La Tổ đã sớm dùng lực tinh thần liên kết với khế ước thú, khoảng cách của phòng thí nghiệm với rừng nhân tạo rất gần nên cậu có thể cảm nhận được hỉ nộ ái ố của nhóm khế ước thú một cách rõ rệt. La Tổ đầu tiên kết nối với nhóm khế ước thú từ khu 60 trở xuống, bởi vì nhóm này đã thiết lập kết nối với cậu nên dễ dàng thu được tin tức.

La Tổ dùng lực tinh thần liên tiếp xâm nhập vào khu trên 55 nhưng không thu hoạch được gì, cảm xúc của nhóm khế ước thú của khu này hoàn toàn không có gì khác biệt, ngay lúc La Tổ cảm thấy nghi hoặc thì rốt cuộc cảm nhận được tình tự nôn nóng của khế ước thú khu 56, cậu vừa phát ra lực tinh thần trấn an nhóm khế ước thú dao động, vừa tiếp tục tìm kiếm, thẳng đến khi xâm nhập khu 60, theo tình tự phản hồi của nhóm khế ước thú cậu rốt cuộc cũng tìm hiểu được chút tình báo.

Từ khu 61 trở lên tất cả khế ước thú đều bị sự vật gì đó ảnh hưởng, đều bạo phát, vì muốn hiểu rõ tình trạng của nhóm khế ước thú này, La Tổ dùng lực tinh thần xâm nhập khu 61, nhưng trong khoảnh khắc đại não cậu bị tình tự cuồng bạo điên cuồng chấn động, suýt chút nữa tinh thần đã hỏng mất.

La Tổ lập tức cắt đứt liên kết, tình huống thực không xong, dựa theo thực lực của khế ước thú được phân bố, khu 61-80 là vùng nguy hiểm cao, ở phạm vi 60 cậu có thể cảm nhận được nhóm khế ước thú khu 61 đang điên cuồng tông vào cửa điện tử, điều này làm khế ước thú khu 60 bị khủng hoảng. Bởi vậy có thể suy đoán khu vực sau lại càng hỏng bét hơn, chỉ sợ có thể xuất hiện tình huống thương vong.

La Tổ hoàn toàn hiểu được vì sao Uy Nặc phản nộ như vậy, cậu cũng vậy, nguyên nhân nhóm khế ước thú bạo loạn do con người gây ra, hết như kiếp trước vậy, nhân loại luôn vì đủ lí do mà hi sinh nhóm động vật, thực sự vừa đáng cười lại đáng buồn.

“Thế nào?” Uy Nặc thu liễm biểu tình hài hước bình thường, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc cùng khẩn trương.

“Thực không xong, kế ước thú từ khu 60 trở xuống thì không thành vấn đề, nhưng từ 61 bắt đầu.... tình tự nhóm kế ước thú đều rất cuồng bạo, hình như bị cái gì đó kích thích mãnh liệt.” La Tổ tuy phần nộ nhưng gương mặt lạnh như băng vẫn không biểu hiện nhiều tình tự.

“Đáng giận! Quả nhiên kết quả giống như camera ghi hình truyền lại.” Uy Nặc thấp giọng mắng.

“Này Nặc tiên sinh, xin đừng khấn trương, lực lượng quân bộ phái tới lập tức tới ngay.” Nhóm sĩ quan đứng trong phòng thí nghiệm đáp.

“Câm miệng! Các người chưa từng chăm sóc kế ước thú thì biết cái gì! Khu 61-80 còn chưa tính, nhưng các người có biết khu 81-98 có kế ước thú gì không hả? Tùy tiện lao ra một con cũng đủ để chúng ta lên tây thiên! Huống hi khu 99 còn có cự long, vạn nhất cự long.....”

Uy Nặc còn chưa nói xong đã bị một sĩ quan đánh gãy: “Này Nặc tiên sinh, đây chỉ là truyền thuyết, không phải sự thật, hơn nữa nếu phát sinh chuyện ngoài ý muốn, thân là quân nhân chúng ta nhất định sẽ liều mình bảo vệ hai vị.”

“Lời này hãy đợi tới lúc cự long xuất hiện, các người tự nói với nó đi!” Uy Nặc nói xong, quay đầu hỏi La Tổ: “Trò có biện pháp nào không?”

“Không có.” La Tổ không có khả năng chủ động lộ ra năng lực của mình, Uy Nặc chỉ biết cậu có khả năng cảm nhận tình tự của kế ước thú mà thôi, nếu đối phương biết cậu không chỉ cảm nhận được kế ước thú còn có thể khống chế cùng thăng cấp thì không phải chuyện tốt.

“Phát sinh chuyện gì?” La Tổ vừa hỏi vừa dùng lực tinh thần xâm nhập khu 99, tuy không muốn mạo hiểm nhưng nếu khu 99 thực sự có cự long tồn tại, hơn nữa nếu cũng bị ảnh hưởng mà cuồng bạo thì hậu quả quả thực không thể chịu nổi.

“Còn không phải tại tên Thao Thiết kia gây chuyện sao, hôm nay quân đội chúng chính phủ đồng ý cho cậu ta gặp Kì Lân, cũng chính là Tật Kì Ân, bất quá Thao Thiết ghét bỏ Kì Lân vẫn chưa thức tỉnh nên đã sử dụng năng lực của Thao Thiết ảnh hưởng nhóm kế ước thú trong rừng nhân tạo để bức bách Tật Kì Ân phải bình ổn bọn nó.”

“Vì cái gì?” La Tổ không thể hiểu được, nếu Kì Lân vẫn chưa thức tỉnh như vậy có nghĩa là Tật Kì Ân vẫn không có năng lực này.

“A.” Uy Nặc cười lạnh: “Rất đơn giản không phải sao? Kì Lân nếu là thần thú, tự nhiên sẽ không chịu được cảnh kế ước thú thống khổ, vì thế nếu Tật Kì Ân thực sự là Kì Lân, như vậy nhất định sẽ bị ép thức tỉnh, đây cũng chính là mục đích của Thao Thiết, chúng ta có nên may mắn vì năng lực của Thao Thiết không mạnh mẽ như trong truyền thuyết không? Chỉ có thể ảnh hưởng nhóm kế ước thú sau khu 60, nếu không cả rừng nhân tạo chỉ sợ đã sớm hồng bét rồi.”

“Ngu xuẩn nhất vẫn là bọn quân bộ cùng chính phủ, cư nhiên cam chịu chấp nhận hành vi ngu xuẩn của Thao Thiết! Có thể bọn họ nghĩ Thao Thiết sẽ không làm tới bước cuối cùng, nhóm kế ước thú bị mất lí trí chỉ cần Thao Thiết hủy bỏ ảnh hưởng thì có thể lập tức khôi phục bình thường, thật sự sẽ khôi phục như thường sao? Đám khốn đó có bao giờ đường kế ước thú đâu!”

“.....” La Tổ chỉ lẳng lặng nghe Uy Nặc oán giận, không nói gì, lúc này cậu đã tra xét xong khu 99, lực tinh thần cảm nhận được khu này có một luồng dao động kỳ diệu, nhưng không phát hiện lực tinh thần nào khác, nói cách khác khu 99 không hề có cự long tồn tại sao?

La Tổ không biết Tật Kì Ân có thể thành công thức tỉnh hay không, nhưng cậu không có thói quen dựa vào người khác, tha vì trông cậy Tật Kì Ân giải quyết vấn đề không bằng tự dựa vào mình, cậu thực sự không thể chịu được nhóm kế ước thú vì một nguyên nhân nhầm chán như vậy mà phải chịu đau khổ, chúng nó không làm gì sai cả, chỉ im lặng sống trong rừng nhân tạo, nhưng đám nhân loại bên ngoài lại vì tư dục của mình mà đánh vỡ cuộc sống bình ổn đó, nếu Kì Lân xuất hiện chỉ biết mang tới thống khổ cho kế ước thú thì cậu tình nguyện để Kì Lân vĩnh viễn không xuất hiện.

La Tổ dùng lực tinh thần tiếp tục tra xét khu 98, bởi vì càng về sau kế ước thú càng nguy hiểm nên phải xử lí ngược trở lại, hơn nữa các khu sau kế ước thú cũng ít, cảm giác cuồng bạo đánh sâu vào đầu cũng giảm bớt rất nhiều.

Lực tinh thần kết nối thành công, bởi vì số lượng khế ước thú khu 90-98 thực sự rất ít nên dưới sự trấn an của lực tinh thần, phần lớn nhóm khế ước thú dần dần khôi phục bình tĩnh, vài con đặc biệt cuồng bạo cũng bị nhóm đồng bạn thanh tỉnh áp chế, vì thế tổn thương cũng không lớn.

“Bọn Tập Kỳ Ân cũng sắp tới rồi.” Uy Nặc không ngừng chuyển đổi màn hình giám thị, khu trên 60 rất ổn, nhưng sau 60 vì khế ước thú bạo loạn nên rất nhiều thiết bị giám thị bị phá hỏng.

“Đi? Nhóm thú thôn phệ (khế ước thú khu 90) sao lại khôi phục thần trí rồi?” Uy Nặc có chút khó tin kinh hô.

“Có phải Tập Kỳ Ân thức tỉnh rồi không?” La Tổ vừa tiếp tục dùng lực tinh thần trấn an tình tự khế ước thú, vừa kéo Uy Nặc đi sai hướng.

“Không, không có khả năng, nếu Tập Kỳ Ân thức tỉnh thì chính phủ cùng quân bộ nhất định sẽ liên lạc với tôi..... Đây rốt cuộc là sao?” Uy Nặc nhíu mày.

La Tổ lúc này đã cảm thấy lực tinh thần có chút cạn kiệt, lúc này công tác chỉ mới hoàn thành một nửa, từ khu 80 trở về sau cậu vẫn chưa thu phục được, nhưng số lượng khu này quá đông, rất khó xử lý, hơn nữa kết nối với nhóm khế ước thú đang trong tình trạng cuồng bạo trong tình trạng cạn kiệt lực tinh thần thế này rất nguy hiểm..... ngay lúc La Tổ tiến thoái lưỡng nan, cửa phòng thí nghiệm mở ra.

“Lão sư..... Ngải Tổ, không ngờ lại gặp cậu ở đây.” Tập Kỳ Ân là người đầu tiên chạy vào phòng thí nghiệm, giống như phía sau có thứ gì đó rất đáng sợ đuổi theo.

Nhóm sĩ quan bảo vệ Tập Kỳ Ân nhanh chóng tiến tới, theo sau vào phòng thí nghiệm chính là Tu Lôi, cậu ta mặc một thân áo da màu đen, cổ áo cao dựng thẳng, con người đỏ ngầu nhìn qua hết như chảy ra huyết, yêu dị mà nguy hiểm. Bất quá làm La Tổ kinh ngạc chính là nam nhân đi bên cạnh Tu Lôi, một thân quân trang anh tuấn, tóc đen mắt xám, bộ dáng thâm thúy, thoạt nhìn trầm mặc ít lời.

Tư Lôi Tập? La Tổ suy nghĩ một chút liền hiểu được lí do đối phương ở đây, vì thế cậu lễ phép gật đầu chào hỏi Tư Lôi Tập.

Tư Lôi Tập cũng thấy La Tổ, tuy anh rất muốn đi tới bên người cậu nhưng anh đang có nhiệm vụ giám thị Tu Lôi, vì thế chỉ đành trầm mặc gật đầu với La Tổ.

“Thầy chính là lão sư của hệ dưỡng khế ước thú đi?” Tu Lôi đi tới chỗ Uy Nặc, bởi vì La Tổ đang đứng bên cạnh Uy Nặc nên Tư Lôi Tập rốt cuộc có thể tiếp cận La Tổ, bất quá vì không biết nói gì nên anh vẫn bảo trì trầm mặc, nhưng vẫn dùng đôi người xám tro chăm chú nhìn La Tổ, giống như muốn xác nhận đối phương có tổn thương gì hay không.

La Tổ cũng nhận được ánh mắt của Tư Lôi Tập, cậu nhớ tới tin nhắn anh gửi lúc nãy, đoán được đối phương đang lo lắng mình có bị thương hay không, vì thế nhỏ giọng nói: “Tôi không sao.”

Tư Lôi Tập nghe vậy lại trầm mặc gật gật đầu, tuy phương thức biểu đạt có chút cứng nhắc, bất quá La Tổ hiểu đối phương cũng không phải cố ý, chỉ vì bản tính ít nói mà thôi.

Hai người không trao đổi tiếp bởi vì còn phải giải quyết chuyện Kỳ Lân, Tu Lôi chào hỏi Uy Nặc xong, cười khê: “Tập Kỳ Ân là học trò của thầy?”

“Thì thế nào?” Uy Nặc lúc chưa gặp Thao Thiết đã ghét, nhìn thấy lại càng ghét hơn.

“Học trò chính là Kỳ Lân, thầy rất cao hứng không phải sao? Nơi này hẳn có camera giám sát đi? Để chúng ta xem nào? Có lẽ nên nói là để Kỳ Lân xem a.” Tu Lôi nói xong, tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Tập Kỳ Ân, Tập Kỳ Ân rung mình, trốn ra phía sau một quân nhân, Tu Lôi thấy thế, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi bất quá ánh mắt đỏ rực như máu dần chuyển lạnh.

Uy Nặc hừ lạnh một tiếng, bất quá ngại đám quân nhân bên cạnh cùng chỉ thị của chính phủ nên anh vẫn mở màn hình ánh sáng, vòng tròn quay xung quanh nhất thời hiện ra hình ảnh, Uy Nặc đi tới một đầu ánh sáng nói: “Bắt đầu từ chỗ này, mỗi màn hình đại biểu ột khu vực, bắt đầu từ khu 61 tới 80, hiện tại tình huống 20 khu vực này đã hiển thị trên màn hình, tôi nói trước tôi sẽ không giúp các người thu thập cục diện rối rắm đâu.”

“Những khu vực khác đâu?” Tu Lôi nheo mắt nguy hiểm: “Chẳng lẽ lão sư thiên vị cho học trò à? Năng lực của tôi có thể không chế tất cả khế ước thú trong rừng nhân tạo, lão sư không thể che dấu các khu vực thâm nhất a, đúng không?”

“Thực đáng tiếc.” Uy Nặc trào phúng phản lại: “Năng lực của cậu chưa tới mức đó, cậu thật là Thao Thiết à? Trở về luyện thêm vài năm nữa đi, năng lực của cậu chỉ ảnh hưởng nhóm khế ước thú trên khu 60 mà thôi, vừa này khế ước thú khu 81-98 cũng khôi phục bình thường, tôi còn tưởng Tạt Kì Ân đã thức tỉnh, bất quá hiện giờ thấy thì vẫn chưa a.”

“Không có khả năng!” Biểu tình của Tu Lôi có chút điên cuồng, đôi ngươi đỏ như máu của cậu ta lộ ra tình tự nguy hiểm: “Năng lực của ta có thể làm tất cả khế ước thú trong rừng nhân tạo điên cuồng đến chết, trừ phi.....”

Tu Lôi nói tới đây thì im bất như đang suy nghĩ điều gì đó, tiếp đó cậu ta bật ra tiếng cười khê, sau đó thành tiếng cười to càn rỡ: “Ha ha ha ha! Các người dám gạt ta! Định tìm một tên giả đưa tới thì ta không phát hiện ra sao? Kì Lân đã sớm thức tỉnh rồi! Chỉ có Kì Lân thức tỉnh mới thao tác đám khế ước này không bị ta ảnh hưởng!”

Lời nói của Tu Lôi làm tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm giật mình, Tạt Kì Ân không tin run lên: “Không..... không có khả năng, phù hợp tất cả điều kiện tiên đoán.... chỉ có một mình tôi.”

“Nói láo! Có biết chọc giận ta phải trả cái giá gì không?” Tu Lôi mở miệng, nụ cười tràn ngập huyết tinh, Tạt Kì Ân run rẩy lui ra sau vài bước, quân nhân bên cạnh Tạt Kì Ân lập tức chắn trước mặt cậu ta, bất quá điện quang xẹt qua, đám quân nhân gục xuống, Tu Lôi đã đứng trước mặt Tạt Kì Ân, cậu ta vươn tay bóp cổ Tạt Kì Ân.

“Mau buông tay!” Nhóm quân nhân bao vây Tu Lôi, Tư Lôi Tạt cũng tới gần, bảo vệ không phải công tác anh am hiểu vì thế tình huống này mới phát sinh.

“Ha hã, rõ ràng chỉ là một tên giả mạo sao phải khẩn trương như vậy?” Tu Lôi ấn Tạt Kì Ân xuống mặt đất, khóa mắt Tạt Kì Ân chảy nước mắt vì hoảng sợ, cậu ta run run nói: “Không. Không cần. Giết tôi. Cứu. Cứu mạng.”

Tu Lôi nghe âm thanh Tạt Kì Ân cầu xin xa thứ hết như nghe thấy một chuyện gì đó rất buồn cười, cậu ta cất tiếng cười to, ngừng cười, Tu Lôi vươn tay vuốt nhẹ bên gò má Tạt Kì Ân, ánh mắt như đang nhìn một vật chết: “Đúng vậy, sao người có thể là Kì Lân cơ chứ, Kì Lân sẽ không khóc trước mặt bất kì ai, cũng không cần xin tha thứ, Kì Lân ích kỉ, lãnh khốc như vậy, người như mày.... đến tột cùng có điểm nào giống cậu ta?”

“Tôi..... tôi.....” Tạt Kì Ân rất muốn nói không phải như vậy, nhưng mạng nhỏ đang nằm trên tay người khác vì thế trừ bỏ khóc, cậu căn bản không biết làm gì.

La Tổ không có cảm giác gì quá lớn, bất quá dù sao cũng là đồng học nên cậu vẫn hi vọng Tạt Kì Ân có thể vô sự, vì thế cậu lợi dụng huyền nhãn thú tạo ra ảo giác vị trí thay đổi một chút. Về phần thời gian còn lại, cậu tiếp tục sử dụng chút lực tinh thần mới khôi phục tiếp tục bình ổn nhóm khế ước thú đang bạo động ở khu 80, đương nhiên cậu vẫn chú ý tình huống phát sinh trong phòng thí nghiệm.

“Thao Thiết Tu Lôi, xin cậu hãy bình tĩnh, chúng tôi không biết cậu nói giả mạo là ý gì, bất quá theo sự điều tra của chúng tôi, Tạt Kì Ân chính là người có khả năng là Kì Lân nhất.” Quan viên chính phủ khẩn trương khuyên can.

“Ta nói.... nhóm các người chẳng lẽ không hiểu tiếng người?” Tu Lôi ngẩng đầu: “Các người rốt cuộc đã giấu Kì Lân đi đâu? Ta biết Kì Lân đã sớm thức tỉnh, nếu không thì sao nhóm khế ước thú lại khôi phục bình tĩnh? Nói cho ta biết, Kì Lân ở đâu?”

“Này..... Chúng tôi thực sự không biết chuyện này, tôi nghĩ chúng ta nên ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện.” Quan viên chính phủ có chút nóng nảy, lúc này Uy Nặc nhìn hình ảnh trên màn hình ánh sáng nói: “Khế ước thú khu 80 cũng bình tĩnh lại, rất có thể cậu ta nói thật.”

“Nga? Thật không ngờ lão sư lại là người thông minh.....” Tu Lôi cảm thụ máu trong cơ thể mình sôi trào, dường như có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang nảy lên, cảm giác này.....

“Máu trong cơ thể ta nói, cậu ta..... đang ở đây, là thầy hay là cậu ta?” Tư Lôi dùng đôi mắt đỏ ngầu đảo từ Uy Nặc qua La Tổ, ở đây ngoại trừ Tật Kì Ân chỉ có Uy Nặc cùng La Tổ là á thú.

Tư Lôi Tật hiển nhiên phát hiện Tư Lôi nhìn về phía La Tổ, vì thế anh theo bản năng chắn trước mặt cậu, bất quá giây tiếp theo Tư Lôi Tật liền ý thức mình đã quyết định sai lầm.

Tư Lôi nhìn thấy động tác của Tư Lôi Tật, cười khê, cậu ta buông Tật Kì Ân đã sắp hít thở không thông, đứng lên nói: “Xem ra..... ta đã tìm được đáp án.”

53. Chương 53

La Tổ biết Tư Lôi Tật chỉ muốn bảo hộ cậu mà thôi, bất quá hiển nhiên động tác của anh đã làm Tư Lôi chú ý, La Tổ có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Tư Lôi, vì thế cậu cũng đề phòng, sử dụng huyền nhân thú lừa gạt thị giác của Tư Lôi, bất luận Tư Lôi có ra tay với cậu hay không cậu cũng có thể cam đoan đòn đầu tiên tuyệt đối sẽ không trúng mình.

Làm xong hết thấy, La Tổ mới mở miệng: “Thử máu thế nào?”

Tất cả mọi người, ngay cả Tư Lôi cũng giật mình, chỉ có Uy Nặc hiểu được ý tứ của đứa học trò từng học khoa điều trị niệm lực, anh khê đẩy gọng kính nói: “Quả thật đây là biện pháp tốt nhất, nếu chân tướng giống như lời Thao Thiết, Kì Lân đã thức tỉnh và ở trong người chúng tôi thì xét nghiệm máu có thể biết ai là Kì Lân chân chính.”

Ánh mắt Uy Nặc quét qua tất cả mọi người, người của quân bộ cùng chính phủ đều gạt đầu đồng ý, bọn họ cũng muốn biết Kì Lân thật sự, bất quá hiện tại bọn họ phải trông chừng Thao Thiết cẩn thận.

“Ha hã, ta cũng đồng ý, bất quá phải tự tay ta lấy máu.” Tư Lôi không tin tưởng người xung quanh, nếu những người này đã biết ai là Kì Lân, như vậy rất có thể sẽ tráo mầu mầu, sau đó đưa kết quả sai lệch cho cậu, tựa như việc đưa tên giả mạo tới đây vậy.

“Không được.” Tư Lôi Tật trầm mặc một lúc lâu nói, đôi ngươi xám tro toát ra tình tự kiên quyết.

“Tôi cũng thấy không thỏa đáng, Tư Lôi, vạn nhất trong quá trình lấy máu.....” Quan viên chính phủ tuy không nói tiếp nhưng tất cả mọi người đều hiểu được ý của ông, Tư Lôi quá điên cuồng, bọn họ không thể cam đoan quá trình lấy máu sẽ không phát sinh chuyện gì khác.

“Ta không sao cả.” Uy Nặc nhún vai: “Bất quá trước đó, có thể xin cậu dừng lại hành vi làm nhóm khê ước thú phát cuồng không?”

“Đây xem là điều kiện lấy máu của thầy?” Tư Lôi rất hứng thú nhìn Uy Nặc.

“Cậu có thể nghĩ như vậy, Ngải Tổ, trò thầy thế nào?” Uy Nặc quay đầu nhìn về phía La Tổ.

“Tôi cũng đồng ý với lão sư.” La Tổ không nghĩ Tư Lôi sẽ giở trò trong quá trình lấy máu, tóm lại việc cấp bách nhất là làm nhóm khê ước thú bình tĩnh lại, cậu thực sự không thể tiếp tục nhìn bọn nó chịu khổ.

“.....” Tư Lôi Tật nghe vậy thì nhíu mày thật sâu, anh không biết nên khuyên La Tổ thế nào, chỉ có thể không ngừng lắc đầu với cậu, từ ngời người xám tro, La Tổ có thể đọc được sự lo lắng của anh.

Tuy không rõ vì sao Tư Lôi Tật để ý cậu như vậy, bất quá La Tổ vẫn nói: “Không cần lo lắng.”

“Ha hã, Tư Lôi Tật, chẳng lẽ cậu không tin tưởng sẽ bảo vệ được người trong khu đồng học của cậu?” Uy Nặc suýt chút nữa đã nói ra 3 chữ ‘người trong lòng’, may mắn anh phản ứng kịp, lập tức chỉnh lại.

“.....” Tư Lôi Tật trầm mặc, anh tôn trọng quyết định của La Tổ nên không nói gì nữa, chính là ngoài dự kiến của mọi người Tư Lôi Tật lại biến về hình thú, tuy hồn thú lúc ở hình thú mới có thể phát huy toàn bộ sức mạnh, nhưng hành động của anh vẫn làm mọi người sợ run một lát.

Người bên quân bộ cũng không nghĩ nhiều, bởi vì Tư Lôi Tật tính cách vốn trầm mặc ít lời, cộng thêm rất nghiêm túc nên họ chỉ nghĩ anh vì lúc này bảo vệ Tật Kì Ân thất bại, nên lần này định chu toàn hơn. Chỉ có mình Uy Nặc hiểu ý tứ của nam nhân buồn tao này mà thôi.

Bởi vì tất cả mọi người đồng ý nên Uy Nặc lấy kim tiêm trong phòng thí nghiệm đưa cho Tu Lôi, Tu Lôi lấy máu của anh trước, sau đó mới tới La Tổ. Lúc Tu Lôi lấy máu La Tổ, cự lang đồ sộ bất động đứng bên người Tu Lôi, đầu lang khổng lồ cách cổ Tu Lôi rất gần, đôi bụi râu chăm chăm nhìn động tác của Tu Lôi, cứ như chỉ cần Tu Lôi có hành động gây rối anh lập tức há mồm cắn nát cổ cậu ta.

Tu Lôi tự nhiên cũng phát hiện dịch ý của cự lang, vì thế lúc lấy máu xong cậu ta còn cố ý dùng tay vuốt nhẹ chỗ da thịt bị kim đâm của La Tổ: “Thật sự là cổ tay mảnh khảnh.....”

La Tổ nghe vậy thì nhúu chặt mày, ngay lúc cậu định thu hồi tay thì cự lang há mồm phát ra tiếng ‘ngao ô~’, răng nanh sắc bén lóe ánh đèn trong phòng thí nghiệm làm người ta hoảng sợ, Tu Lôi cười khể lui về sau vài bước: “Đúng là tên nguy hiểm.”

Cự lang không tiếp tục đuổi theo Tu Lôi, anh một mực canh giữ bên người La Tổ, không rời một bước. Cự lang dùng đôi mắt xám tro chăm chú quan sát Tu Lôi, xem đối phương có làm ra hành động gì nguy hiểm hay không.

“Tốt lắm, ta phải đích thân đưa máu tới bệnh viện xét nghiệm.” Tu Lôi cầm hai kim tiêm, không quay đầu lại lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm, nhân viên của quân bộ cùng chính phủ xoay mặt nhìn nhau, cuối cùng thống nhất phân một nửa tiếp tục ở lại phòng thí nghiệm, còn một nửa đi theo Tu Lôi.

Cự lang tự nhiên nằm trong nhóm ở lại, quân bộ nhìn anh ngồi xổm bên người La Tổ, bộ dáng đồ sộ bất động của một bảo tiêu gương mẫu, cuối cùng không thể mở miệng bảo anh đi theo Tu Lôi, bởi vì bọn họ có cảm giác tội ác khi tách trung khuỷu ra khỏi chủ nhân của nó, nhưng vẫn đề là.... cảm giác này rất cuộc từ đâu tới a?

Xét nghiệm không cần quá nhiều thời gian, bất quá bệnh viện cách phòng thí nghiệm cũng khá xa. Tập Kỳ Ân vì lúc này bị kinh hách nên chỉ biết khóc, chờ đến lúc cậu ta khôi phục tinh thần đã phát hiện Tu Lôi cùng một nửa quân nhân đã rời đi, Tập Kỳ Ân có chút lơ mơ, nhất là lúc biết được Tu Lôi không hề lấy máu mình lại càng lơ mơ hơn nữa.

“Tôi..... máu của tôi.....” Tập Kỳ Ân có chút ấp úng, tuy Tu Lôi cứ rống cậu không phải Kỳ Lân nhưng cậu thực sự là người duy nhất phù hợp tất cả điều kiện của lời tiên đoán, nếu không phải là cậu thì còn ai?

“Lão sư, các người.....” Tập Kỳ Ân có chút thất thần, chẳng lẽ là lão sư hoặc La Tổ? Chính là bọn họ không phù hợp bao nhiêu điều kiện a, nhất là lão sư, ngày đó căn bản không tới xem trận đấu..... chẳng lẽ là La Tổ?

Tập Kỳ Ân tập trung ánh mắt vào người La Tổ, đúng vậy, nhất định là La Tổ, La Tổ có lực tương tác còn xuất sắc hơn cậu, tất cả khế ước thú đều thực nghe lời cậu ta! Lúc tới đây La Tổ còn mang theo phong hồ để khoe! Phong hồ không phải khế ước thú khi 60 sao? Khu 60 có gì đặc biệt..... từ từ, khu 60.....

Tập Kỳ Ân đột nhiên cảm thấy mình nghĩ tới điều gì đó rất quan trọng, lần này tất cả khế ước thú sau khu 60 đều không phát cuồng, chẳng lẽ.....? Tập Kỳ Ân càng nghĩ càng cảm thấy La Tổ chính là Kỳ Lân, cậu điên cuồng muốn công bố tin tức này với mọi người chính là gây tiếp theo, cậu lại ngậm miệng lại.

Cậu không cam lòng, không cam lòng a..... nếu từ đầu cậu đã không phải Kỳ Lân, vì cái gì mọi người lại buộc cậu phải thức tỉnh? Đáng giận nhất chính là La Tổ, rõ ràng Kỳ Lân đã thức tỉnh nhưng vì không muốn gặp tên điên Thao Thiết liền đẩy cậu ra làm tấm mộc, chính mình núp phía sau tiêu điều tự tại! Dựa vào cái gì chuyện tốt đều bị người này chiếm, mà cậu thì không có gì cả?

Tập Kỳ Ân càng bất bình thì ánh mắt nhìn La Tổ lại càng oán hận, bất quá cậu lập tức dời tầm mắt, nếu La Tổ là Kỳ Lân, cậu có hận cũng không làm được gì, tất cả mọi người sẽ tôn xưng cậu ta, bởi vì cậu ta là Kỳ Lân, cậu ta là hi vọng của Liên minh, nếu mình oán hận La Tổ nhất định sẽ hung hăng giáo huấn mình.....

Nghĩ như vậy, Tập Kỳ Ân lại chảy nước mắt, cậu cảm thấy mình thực ủy khuất, cảm thấy phẫn nộ, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu, không để người khác phát hiện tâm tình của mình.

La Tổ bởi vì có mang theo thùng dụng cụ nên lúc này đang kiểm tra cơ thể cự lang, buổi tối cự lang từng đánh nhau với Thao Thiết vì thế có bị chút thương tích, La Tổ vốn định xem cho Tập Kỳ Ân, bất quá cậu ta bị một đám sĩ quan vây quanh, hơn nữa quân bộ cũng mời nhân viên y tá tới, vì thế La Tổ từ bỏ ý nghĩ này.

“Chân trái.” La Tổ nói với cự lang.

Cự lang nhanh chóng vươn chân trái cho La Tổ, La Tổ kiểm tra xong lại nói: “Đùi phải.”

Cự lang tiếp tục phối hợp đưa đùi phải, cả quá trình không hề có chút phản kháng, muốn ngoan bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu.

Sau khi kiểm tra cả 4 chân, La Tổ nâng đầu cự lang sử dụng công cụ cẩn thận kiểm tra, trên người cự lang cũng không có vết thương nào nghiêm trọng, phần lớn chỉ bị trầy da, hơn nữa đã qua xử lý nên La Tổ chỉ bôi lại thuốc cho cự lang.

“Tốt lắm.” La Tổ dán băng dính cho lỗ tai cự lang, bởi vì miệng vết thương rất nhỏ nên xử lý đơn giản như vậy là được.

Có lẽ vì phần tai rất mẫn cảm nên lúc dán băng dính lỗ tai cự lang cứ run rẩy không ngừng làm La Tổ mất không ít công phu.

Uy Nặc từ đầu đến cuối đều bảo trì tư thái xem kịch, anh tự pha ình một tách cà phê, sau đó mắt xem mũi, mũi xem tâm, làm khán giả, thẳng tới khi lỗ tai cự lang vì bị dán băng mới chịu quay lưng đi, sợ mình nhìn không được mà cười to ra tiếng.

Người của quân bộ không có tố chất tâm lý như Uy Nặc, từ lúc La Tổ bắt đầu kiểm tra cơ thể cho cự lang, nhóm chiến hữu chung quân doanh của Tư Lôi Tập cũng bắt đầu run rẩy khóe miệng, đây thực sự là Tư Lôi Tập mà bọn họ quen biết sao? Người ta bảo đưa chân trái liền đưa chân trái, bảo giờ đùi phải liền giờ đùi phải! Cậu là trung khuyến à! Cho dù nhìn thế nào cũng mất đi phong thái của cầu huấn luyện đi! Cốt khí quân nhân của cậu đâu rồi? Cốt khí quảng đi đâu rồi a? !

Ngay lúc đám quân hữu đang cô cùng đau đớn, cự lang tiếp tục hưởng thụ sự phục vụ của La Tổ thì màn hình ánh sáng chợt lóe lên, trên màn hình là nhân viên quân bộ đi chung với nhóm Tư Lôi.

“Kết quả kiểm tra có rồi, bất quá.....” Sĩ quan còn chưa nói xong, phía sau lưng anh đã vang lên tiếng quát của Tư Lôi: “Ta không tin! Nhất định là các người gạt ta! Mau nói cho ta biết kết quả thật, nếu không ta sẽ phá nát bệnh viện này!”

“Rốt cuộc là sao?” Uy Nặc khẽ nhíu mày.

“Nói thực thì kết quả cũng làm chúng ta kinh ngạc, hai ống máu đưa tới bệnh viện đều không tra ra ‘linh hồn vật chất’, vì thế hai người cũng không phải Kỳ Lân, đương nhiên cũng không thể loại trừ kết quả Thao Thiết làm chúng ta đi lầm đường, Kỳ Lân rốt cuộc có thức tỉnh hay chưa vẫn phải nghiên cứu thêm.”

“Hừ, vòng vo hết nửa ngày lại ra kết quả này, tóm lại các người mau phái người tới tu chỉnh rừng nhân tạo đi.” Uy Nặc ngắt cuộc nói chuyện.

Tập Kỳ Ân vốn còn đang chìm trong hồi tiếc nghe vậy lập tức ngẩng đầu, cậu có nghe lầm không? La Tổ không phải Kỳ Lân? Lão sư cũng không phải Kỳ Lân? Nói cách khác..... phỏng đoán của cậu khi nãy đều là sai lầm?

Tập Kỳ Ân đắm chìm trong tin tức vừa nghe được mà không thể tự kiềm chế, trong lòng cậu ta ầm ầm cảm thấy vui sướng, thật tốt quá, cậu vẫn là Kỳ Lân được mọi người mong chờ, đề cử, cậu mới là Kỳ Lân chân chính, lời Tư Lôi nói tuyệt đối không thể tin, nói ra thì nam nhân kia thực đáng giận, nếu cậu thức tỉnh nhất định phải ra lệnh giết chết Thao Thiết để sau này khỏi lo lắng! Cậu mới không giống Kỳ Lân một ngàn năm trước bị chết trong tay Thao Thiết!

“Tôi..... Tôi vẫn là Kỳ Lân?” Tập Kỳ Ân không biết xuất phát từ tâm lý gì, có lẽ vì muốn được người khác khẳng định cùng thừa nhận nên cậu ta ngẩng đầu hỏi.

“Có lẽ vậy.” Uy Nặc buông tách cà phê, anh không hứng thú với chuyện ai là Kỳ Lân cho lắm, vì thế giọng điệu thực bình thản.

La Tổ không trả lời, bởi vì cậu nhìn thời gian trên màn hình, đã rạng sáng rồi, không ngờ lẩn qua lẩn lại lại muộn như vậy, bọn Hải Nhân Tư đã gửi cho cậu vài tin nhắn, cậu cũng phải tranh thủ trở về thôi.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, em về trước.” La Tổ nói xong, lúc chuẩn bị đứng dậy cậu phát hiện ánh mắt Táp Kì Ân vẫn chăm chú đặt trên người mình, bởi vì khóc nhiều nên ánh mắt cậu ta có chút sưng đỏ, bất quá cậu ta cứ cố trừng mắt thật to, cứ như nhất định phải nghe được đáp án từ cậu, vì thế nhìn qua có chút đáng sợ.

La Tổ có chút khó hiểu, bất quá qua một lát cậu đại khái cũng hiểu được ý của Táp Kì Ân, vì thế chậm rãi nói: “Cái nhìn của tôi cũng giống Uy Nặc lão sư, cậu đã phù hợp cả 6 điều kiện tiên đoán, như vậy hẳn là có xác suất là Kì Lân cao nhất.”

“Ân, tôi cũng.... tôi cũng cảm thấy như vậy.” Táp Kì Ân cười cười với La Tổ, sau đó không nói gì nữa.

La Tổ đi tới cửa, cự lang vẫn theo phía sau cậu, bởi vì Tư Lôi Táp đang trong hình thái cự lang nên La Tổ cảm thấy dễ dàng ở chung hơn, trước lúc đi cậu còn như bình thường xoa xoa đầu cự lang.

Cự lang ngồi xổm trước cửa phòng thí nghiệm, cứ như vậy nhìn theo bóng La Tổ biến mất, cuối cùng còn cúi đầu kêu một tiếng.....

Nhóm sĩ quan cùng doanh trại với Tư Lôi Táp che mặt, cái này..... hình ảnh trung khuyến cáo biệt chủ nhân này là gì hả trời? Con cự lang này thật là Tư Lôi Táp à? Không phải con lang nào nhảy ra giả mạo đi?

Sau khi La Tổ rời đi, quân bộ lại lấy máu của Táp Kì Ân đi xét nghiệm, nếu La Tổ cùng Uy Nặc đều bị loại trừ, như vậy chỉ có mình Táp Kì Ân có khả năng nhất, lịch sử không phải chưa có trường hợp bản thân hồn thú thức tỉnh nhưng chủ thể lại không hề hay biết.

Bất quá kết quả kiểm nghiệm lại làm mọi người thất vọng, cơ thể Táp Kì Ân cũng không có ‘linh hồn vật chất’ gì cả, Tư Lôi đã sớm dự liệu kết quả này, cậu ta căn bản không ôm hi vọng gì với Táp Kì Ân, trong tay Tư Lôi vẫn còn giữ lại một nửa ống máu của La Tổ và Uy Nặc, cậu ta không tin nhiệm bệnh viện của học viện Thú Hoàng, vì thế tính toán mang máu về trường mình kiểm tra.

“Thao Thiết, cậu ỉnh là ai? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, đừng quên lệnh cấm túc của cậu vẫn chưa chấm dứt!” Người của quân bộ bao vây Tư Lôi.

“Các người định làm gì?” Tư Lôi dùng đôi ngươi đỏ rực như máu đảo mắt qua mọi người, sau đó dừng lại trên người cự lang, cậu ta lấy hai kim tiêm còn lưu lại một nửa ống máu, nhẹ nhàng hôn lên ống thủy tinh trong suốt.

“Anh biết ống nào chứa máu của người anh để ý nhất không?” Lời nói khiêu khích, nụ cười khinh thường, ánh mắt cự lang bị đẩy lên ý chí chiến đấu hừng hực, ngay lúc bầu không khí vô cùng căng thẳng, sĩ quan dẫn đầu nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn.

“Cái gì? Thả Tư Lôi? Đại nhân ngày điên rồi sao?” Sĩ quan không thể tin được gào lên, bất quá sau khi nghe hết toàn bộ nội dung cuộc điện thoại, anh vẫn phất tay ọi người tản ra, tuy không cam lòng nhưng nếu cấp trên đã ra lệnh, anh chỉ có thể phục tùng.

“Ha hả.” Tư Lôi thu hồi kim tiêm, một tay đút vào túi tiền xoay người rời khỏi phòng thí nghiệm, áo khoác màu đen tung bay theo gió theo động tác của cậu ta mà lắc lư.

“Cả liên minh cũng không đồng lòng, bất quá như vậy mới thú vị, không phải sao?”

54. Chương 54

Lúc La Tổ trở lại kí túc xá, Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đều ngủ rồi, vì thế cậu cũng không quấy rầy, nhẹ nhàng trở về phòng mình, vì chung phòng với Hải Nhân Tư nên La Tổ cũng không bật đèn, trực tiếp leo lên giường.

Bởi vì xảy ra rất nhiều chuyện, hao tổn khá lớn lực tinh thần nên La Tổ rất nhanh thiếp đi, buổi sáng, nhóm Hải Nhân Tư túm tụm lại hỏi cậu đủ thứ chuyện đêm qua, vì sợ phiền toái nên La Tổ bịa đại cái cớ.

Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đều là sinh vật đơn bào, vì thế cũng không nghi ngờ gì cả. La Tổ uy thực cho bọn Tiểu Hoàng xong thì trực tiếp tới rừng nhân tạo một chuyến, vụ bạo động hôm qua làm cậu rất lo lắng cho hiện trạng của nhóm khế ước thú, vì thế không thể không đi xem.

“Tôi biết trò sẽ tới.” Uy Nặc so với La Tổ còn tới sớm hơn, anh không chút bất ngờ nhìn thấy La Tổ, ai biểu đứa học trò này của anh đặc biệt coi trọng khế ước thú như vậy chứ?

“Thế nào?” La Tổ hỏi thẳng.

“Phần lớn khế ước thú chỉ bị thương nhẹ, bác sĩ do chính phủ phái tới đã băng bó cho bọn nó, vì thế cũng không có việc gì, số khế ước thú bị thương nặng đã chuyển tới bệnh viện lớn, tôi có nên nói không có khế ước thú nào tử vong chính là may mắn trong bất hạnh không?” Uy Nặc có chút trào phúng nhếch môi.

La Tổ lúc này đã dùng lực tinh thần cảm ứng cả rừng rậm nhân tạo, tin tức cậu nhận được không sai biệt lắm với Uy Nặc, vì thế cậu không tính toán ở lại đây quá lâu: “Nếu vậy em về trước.”

“Từ từ.” Uy Nặc gọi La Tổ lại, anh tự rót ỉnh một tách cà phê rồi mới nói: “Nhận được tin từ cấp trên chưa?”

“Tin gì?” La Tổ có chút khó hiểu.

“Chính là hai chúng ta cũng bị liệt vào ‘danh sách có thể là Kì Lân.’” Uy Nặc nhún vai, hộp một ngụm cà phê: “Phỏng chừng bên quân bộ sẽ phái người tới giám thị.”

La Tổ nghe vậy thì nhú mày, tin này đối với cậu cũng không phải tin tốt gì, nhất là trên người cậu còn có vài bí mật không thể để ai phát hiện, nếu có người giám thị cậu sẽ không tiện tới rừng nhân tạo.

“Tôi biết đây không phải tin tốt, bất quá chúng ta cũng không phải đối tượng trọng điểm, liên minh lại càng tin tưởng Tập Kì Ân là Kì Lân, dù sao người phù hợp cả 6 điều kiện chỉ có mình nó, vì thế nói giám thị vậy thôi chứ chắc chỉ phái tới 1-2 người.” Uy Nặc kiên nhẫn giải thích.

“Thực lực thế nào?” Đây là vấn đề La Tổ quan tâm nhất, nếu không phải quá mạnh cậu có thể sử dụng huyền nhân thú để giải quyết.

“Không rõ lắm, tóm lại người do quân bộ phái tới đương nhiên phải lợi hại hơn người thường.” Uy Nặc nói tới đây, có chút thích thú nhìn La Tổ: “Nói không chừng lại là người trò không tưởng được không chừng.”

“Có ý gì?” La Tổ nhướng mi.

“Không có ý gì cả.” Thấu kính của Uy Nặc lóe quang mang phản xạ.

“.....” La Tổ không nói gì nữa, xoay người rời khỏi phòng thí nghiệm, bất quá lúc cậu sắp bước qua cửa điện tử thì âm thanh của Uy Nặc vọng lên.

“Đúng rồi, ngày đó lúc đi xem trận đấu trò thực sự không bị thương?”

“Không có.”

“Cho dù vết thương rất nhỏ cũng không có?” Uy Nặc tiếp tục hỏi.

“Không có.”

“Phải không?” Uy Nặc hứng thú nhếch môi, bất quá anh cũng không giữ La Tổ lại.

La Tổ ít nhiều cũng đoán được ý Uy Nặc, bất quá cậu không để chuyện này trong lòng bởi vì trừ bỏ chuyện bị thương, cậu vẫn còn vài điều kiện không phù hợp, mặc khác khả năng kết nối với khế ước thú có thể là năng lực cậu mang tới từ kiếp trước, không liên quan tới Kì Lân.

Trở về kí túc xá, La Tổ quả nhiên nhận được ‘lệnh giám thị’ từ quân bộ, tuy không biết quân bộ sẽ phái ai tới, bất quá lời Uy Nặc nói ban sáng làm cậu có chút để ý, người không thể tưởng được? Cậu căn bản không quen ai bên quân bộ a, từ từ....

La Tổ đột nhiên nhớ tới nam nhân trầm mặc ít lời, luôn mặc một thân quân trang kia, tuy không phải không có khả năng, bất quá quân hàm của Tư Lôi Tập hẳn là không thấp, quân bộ sẽ không phái anh ta đi làm chút chuyện con con này đi.

Ngay lúc La Tổ vừa tự hỏi vừa dùng ngón trỏ bồi bọn Tiểu Hoàng chơi đùa thì chuông cửa kít tít xá vang lên, La Tổ định đi mở cửa nhưng Hải Nhân Tư đã nhanh hơn, vì Hải Nhân Tư đúng lúc đi rót nước uống mà bình nước đặt ngay cạnh cửa.

Hải Nhân Tư mở cửa, nhìn thấy một con cự lang uy phong cao to không sai biệt lắm với mình, cậu sợ run một lát, sau đó dùng giọng nói không thể tin được mà gào lên: “Lang ca.....?”

Hải Nhân Tư theo bản năng tránh qua, cự lang thấy vậy liền nhảy vào phòng, La Tổ nhìn thấy cự lang sau khi vào cửa liền ngồi xổm ngay bên cạnh mình, lăm vào trầm mặc thật sâu.....

“Thu thu~” Tiểu Hoàng không hề cảm nhận được tâm tình buồn bực của chủ nhân, nó là người đầu tiên nhảy lên lưng cự lang, cự lang cùng Tiểu Hoàng là người quen cũ nên cự lang không hề để ý bé con đang ra sức vuốt lông mình, đôi lang màu xám thủy chung nhìn La Tổ.

“Khụ khụ, cái kia, lang ca anh tới làm khách cũng được, nhưng sao lại đổi thành hình lang?” Hải Nhân Tư không hiểu được bèn hỏi.

Kỳ thực vấn đề này La Tổ cũng rất muốn biết, tuy cậu thực sự thích hình thái cự lang của Tư Lôi Tập, nhưng đối phương lần nào thấy cậu cũng biến thành hình lang, điều này làm cậu có chút khó lí giải.

Cự lang: “.....”

“Được rồi, em quên hình thái hồn thú không thể nói chuyện, lang ca, anh muốn ăn gì không? Bánh pút đing? Chân giò hun khói? Bánh mì?” Hải Nhân Tư lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra, ân cần hỏi han.

Cự lang vẫn như trước không phản ứng, thủy chung canh giữ bên người La Tổ, bộ dáng đồ sộ bất động như một người bảo vệ gương mẫu, Hải Nhân Tư nhất thời cảm thấy mình thực dư thừa, vì thế cậu ta cào cào tóc, chỉ ra cửa nói: “Nếu không.... em ra ngoài mua thứ gì đó anh thích ăn?”

Lúc này, cự lang lại nhanh chóng gật gật đầu hai cái, Hải Nhân Tư nghen, vì cái gì cậu có cảm giác lang ca muốn cậu nhanh chóng biến đi? Cậu bị ghét bỏ sao? Cậu nhất định là bị ghét bỏ đi?

Hải Nhân Tư cuối cùng cũng không suy nghĩ xem hành động của lang ca có ý nghĩa gì, cậu đơn giản là không nghĩ nữa ra ngoài mua thức ăn, bất quá trước khi đi cậu vẫn hỏi một câu: “Muốn mua gì?”

Đương nhiên những lời này là nhìn La Tổ hỏi, dù sao cự lang hiện giờ cũng không nói chuyện được, kì thật trong lòng La Tổ đã đoán được lí do Tư Lôi Tập tới, bất quá lí do này không thể nói cho bọn Hải Nhân Tư biết, vì thế cậu đành cam chịu cách nói Tư Lôi Tập tới làm khách.

“Sandwich đi.” La Tổ nhớ hai lần trước uy thực cự lang đều là sandwich, tuy nó không đại biểu đối phương thích ăn thứ này, nhưng ít ra không ghét cũng được.

“Biết rồi, cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ! Chờ mình một chút.” Hải Nhân Tư nói xong liền ra ngoài, thẳng đến lúc ra tới đường cái cậu mới nhớ, Milan và Phân Dịch sáng nay đã ra ngoài, như vậy lúc này trong kí túc xá chỉ còn La Tổ và cự lang. Vì sao trong lòng cậu cứ có cảm giác kì quái? Quên đi, nhất định là cậu nghĩ quá nhiều thôi, mua đồ quan trọng hơn. Hải Nhân Tư suy nghĩ đơn giản nhanh chóng ném mồi nghi hoặc này ra sau đầu, bắt đầu vui vẻ đi mua thức ăn.

Lúc này trong kí túc xá, La Tổ đang dùng phương thức thực quý dị để trao đổi với cự lang, bởi vì cự lang không thể nói chuyện nên đối với câu hỏi của La Tổ, nó chỉ có thể gật và lắc đầu.

“Anh là người quân bộ phái tới giám thị tôi?”

Cự lang gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

“Quân bộ chỉ phái một mình anh tới giám thị tôi?”

Cự lang lại gật gật.

“Anh có sử dụng thủ đoạn đặc biệt gì để lấy nhiệm vụ này không?” La Tổ nhìn về phía cự lang, không phải cậu nghĩ nhiều nhưng lực chiến của Tư Lôi Tập rất cao, quân bộ hẳn không giao nhiệm vụ nhàm chán như thế cho anh, trừ phi là ai đó chủ động xin đi giết giặc. Buổi sáng Uy Nặc cũng nhắc nhở, thấy thế nào cũng

giống như đã biết chuyện này, mà Uy Nặc với Tư Lôi Tạt lại quen biết nhau, nhìn thế nào thì đáp án cũng nằm rành rành ra đó.

Cự lang cứng đờ, lúc này nó không gật cũng không lắc, chỉ bảo trì tư thế thẳng thắn, bộ dáng cứ như ‘tôi rất trung thực’, La Tổ thấy vậy cũng không ép hỏi nữa, bởi vì cậu đã thừa biết đáp án rồi.

“Vấn đề cuối cùng, anh phải giám thị tôi bao lâu?”

Cự lang nghe vậy, trầm mặc nâng chân phải trước lên, móng vuốt đen tuyền để trước mặt La Tổ, cự lang cụp đi hai móng, còn lại 3 móng.

Tuy biểu tình cự lang rất nghiêm túc nhưng vì hình thái là lang, lại còn cái vuốt xù lông nên nhìn khá thú vị, nếu không phải cự lang hơi cụp hai móng thì tư thế này không khác biệt gì với chiêu tài miêu, đương nhiên động tác này phát sinh trên người cự lang nên có thể gọi nó là ‘chiêu tài lang’.

“Phốc—” Tuy La Tổ rất ít cười nhưng nhìn thấy cự lang làm động tác như vậy cậu vẫn nhịn không được hơi nhếch khóe miệng, tuy chỉ là một nụ cười thực nhạt bất quá đây là lần đầu tiên La Tổ cười với cự lang, gỡ xuống biểu tình lạnh lùng La Tổ nhìn thực ôn nhu, diện mạo cậu vốn không kém, chỉ vì không bao giờ cười cộng thêm tính tình lạnh lùng nên mới phá hủy ngũ quan vốn có, làm cậu nhìn có chút âm lãnh.

La Tổ cười không dài, nhanh chóng khôi phục lại biểu tình bình thường, bởi vì là số 3 nên cậu đoán thử: “Ba tuần?”

Cự lang vẫn chung thủy duy trì động tác ‘chiêu tài lang’, không nhúc nhích.

“Ba tháng?” La Tổ nhíu mày.

Đồng học ‘chiêu tài lang’ Tư Lôi Tạt vẫn đồ sộ bất động.

“Ba năm?” Mày La Tổ lại càng nhíu sâu.

“.....” Lúc này cự lang chậm rãi buông móng vuốt xuống, bất quá nó lại chậm rãi chìm vào trầm mặc, bởi vì chờ đến lúc nó khôi phục khôi trạng thái đóng băng thì nó phát hiện mình đã bỏ qua cơ hội trả lời.

La Tổ cũng bất đắc dĩ, suy nghĩ một hồi mới mở miệng: “Biến thành hình người đi, hình lang chúng ta không thể trao đổi.”

Cự lang dùng đôi mắt xám tro chăm chú nhìn La Tổ, sau đó..... tiếp tục trầm mặc.

La Tổ: “.....”

“Bạn thân, mình về rồi đây!” Hải Nhân Tư vừa mở cửa phòng đã thấy hình ảnh La Tổ cùng cự lang mất to trừng mắt nhỏ, bất quá cậu cũng không để ý, trực tiếp lấy sandwich trong túi ra nói: “Vị chân giò hun khói với thịt xông, hai người thích loại nào?”

Hải Nhân Tư vừa nói xong, cự lang liền ngậm lấy sandwich vị thịt xông trên tay Hải Nhân Tư, sau đó trở về bên cạnh La Tổ, đưa sandwich cho cậu.

“Ách—” Hải Nhân Tư ghen, hình ảnh chủ tớ trung khuyến này là sao? Mà nói lại thì sao lang ca phải giúp La Tổ lấy đồ ăn? Quan hệ của bọn họ là vậy sao? Không đúng, quan hệ của họ là sao mới đúng? Hải Nhân Tư cảm thấy đầu óc mình thực hỗn loạn.

“Cám ơn, bất quá tôi không ăn thịt.” La Tổ trả sandwich lại cho cự lang, nghĩ tới hình dáng của đối phương nên La Tổ mở bao bì, đưa sandwich tới trước miệng cự lang.

Cự lang thoáng nhìn qua La Tổ sau đó há miệng cắn sandwich, không biết vì sandwich ăn quá ngon hay vì nguyên nhân gì khác, trong suốt quá trình ăn nó, cái đuôi cự lang cứ lắc lư mãi, Hải Nhân Tư nhìn mà há hốc mồm. Hình ảnh chủ nhân đang uy sủng vật ăn cơm rất cuộc là cái gì..... cự lang trước mặt thực sự là Tư Lôi Tạt đại nhân sao? Chứ không phải nó là con khế ước thú nào do La Tổ dưỡng đi? Lúc này, Hải Nhân Tư thực sự nghi hoặc.

Mấy ngày kế tiếp, Tư Lôi Tạt đều ở lại kí túc xá của La Tổ, bởi vì không phải lần đầu tiên ở chung nên trừ bỏ buổi tối cảm thấy cái đuôi thăm kia quá nóng thì những thứ khác coi như cũng không tồi, ít nhất có cự

lang nên việc chăm sóc khế ước thú thoải mái hơn rất nhiều, cự lang tuy thân hình cao lớn, bề ngoài hung hãn nhưng không biết vì sao lại rất được Tiểu Hoàng và nhóm khế ước thú hoan nghênh.

Mặc khác, mấy ngày nay cự lang rất thích giờ vuốt lên cao, hơn nữa mỗi lần giờ lên còn dùng đôi bụi râu chăm chú nhìn La Tổ, vài lần thì không sao, nhưng làm nhiều quá làm La Tổ chú ý, cự lang cứ giờ vuốt về phía cậu là sao? Vuốt không thoải mái à?

Là một bác sĩ thú y, La Tổ cẩn thận kiểm tra cơ thể cự lang, cuối cùng phát hiện tất cả đều bình thường cậu chỉ đành không để ý tới chuyện này nữa. Mà cự lang chưa đạt thành tâm nguyện cứ tiếp tục giờ vuốt, thẳng đến một ngày nọ, ngay cả Hải Nhân Tư cũng nhin không được mở miệng: “Lang ca, anh bị rút gân à? Kĩ thuật của A Tổ tốt lắm, có muốn cậu ta xem giúp anh không?”

Đối với chuyện này, lang ca trầm mặc..... thật sâu, thật sâu.

Tư Lô Tập tuy nhận nhiệm vụ giám thị La Tổ nhưng không phải một ngày 24h đều ở bên cạnh cậu, giải cá nhân và đoàn đội đều tiến vào vòng chung kết, bỏ qua giải cá nhân, đoàn đội cũng cần thời gian huấn luyện cùng phối hợp, vì thế mỗi ngày La Tổ cũng có không ít thời gian tự do, vì thế có thể đoán được cấp trên cũng không coi trọng cậu lắm, giám thị chỉ làm bộ vậy thôi.

Cũng vì vậy mà kế hoạch mỗi ngày tới rừng nhân tạo của La Tổ cũng tiếp tục thực thi. Gần đây, La Tổ cảm thấy lực tinh thần của mình gia tăng rất lớn, bởi vì số lượng kết nối cùng lúc với các khế ước thú tăng lên. La Tổ cảm thấy nó liên quan tới lần Thao Thiết làm cậu sử dụng cạn kiệt lực tinh thần. Thứ năng lực này nếu sử dụng số lượng lớn thì lúc khôi phục sẽ gia tăng nhanh chóng.

La Tổ dưới sự trợ giúp của Uy Nặc lại được tăng quyền hạn, trừ bỏ khu 99, cậu hiện giờ đã có thể tiến vào bất cứ khu vực nào của rừng nhân tạo, cậu đã tiến hành kết nối với khế ước thú khu 80-98, vì thế trong thời gian này mục tiêu chính là nhanh chóng quen thuộc khế ước thú khu 61-80.

Bởi vì lực tinh thần gia tăng, La Tổ lại để Tiểu Hoàng và huyền nhân thú tăng thêm một bậc, La Tổ bây giờ có thể tự tin, trừ phi gặp đười ươi cấp S, nếu không bằng Tiểu Hoàng và huyền nhân thú cậu có thể hạ gục tất cả đối thủ. Quyền hạn gia tăng nên cậu cũng được dưỡng tới 5 con khế ước thú, La Tổ chọn 3 huyền nhân thú, Tiểu Hoàng và phong bức, về phần phong hồ thì bị La Tổ thả về rừng nhân tạo, phong hồ tuy có tốc độ mau nhưng cơ thể quá lớn, mang theo không tiện.

Phong bức đồng dạng cũng là khế ước thú hệ phong, hơn nữa còn là loại khế ước thú có thể biến thân, bình thường là bộ dáng dơi con, bất quá lúc chờ người có thể biến lớn, đây cũng là lí do La Tổ chọn nó.

La Tổ tuy mang theo tới 5 khế ước thú, nhưng trong mắt người khác bên người cậu chỉ có hai con, một là Tiểu Hoàng hai là phong bức, còn ba bé huyền nhân thú thông qua ảo giác che mắt mọi người, vì thế trừ bỏ La Tổ, không ai nhìn thấy bọn nó.

Có ba bé huyền nhân thú, La Tổ đã có khả năng gây ra ảo giác khá đáng sợ, nhất là La Tổ còn thăng cả 3 con lên một cấp độ, 3 ảo ảnh thì triển cùng lúc chẳng những ảnh hưởng tới thần kinh thị giác mà ngay cả các thần kinh khác cũng sinh ra ảo giác, có thể nói nó tác dụng trực tiếp lên não bộ, cho dù là thú nhân nhạ cảm nhất cũng trúng chiêu mà không phát giác được.

So với lúc vừa tiến vào trường, La Tổ bây giờ đã có biến hóa long trời lở đất, bất quá cậu vẫn không nói cho ai biết, cậu mạnh lên chỉ vì muốn bảo vệ mình, trừ phi có người uy hiếp đến sinh mệnh, nếu không cậu vĩnh viễn sắm vai một á thú yếu ớt mà sống sót.

55. Chương 55

Các trận chung kết sẽ diễn ra trong 10 ngày, trong đó đoàn thể cùng cá nhân mỗi giải 5 ngày, cứ sáng chiều sẽ tổ chức các trận đấu, nói cách khác trận chung kết có 10 trận do 8 đội chiến thắng, đội Công Bình của nhóm Tư Lô Tập đương nhiên nằm trong số này.

Bởi vì mệnh lệnh của quân bộ nên mấy ngày nay Tư Lôi Táp vẫn ở lại kí túc xá của La Tổ. Lúc đầu Hải Nhân Tư cùng bọn Milan còn cảm thấy kỳ quái, sau đó La Tổ nói cậu đang nghiên cứu hồn thú cùng kẻ ước thú khác nhau chỗ nào làm cái có.

Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đối với lang ca vốn rất có hảo cảm, nguyên nhân chủ ý là vì lang ca đưa vé xem trận chung kết làm quà hồi lộ, vé xem trận chung kết không giống vòng bán kết, rất khó cầu.

Trận đó có không ít quân bộ cùng quan chức chính phủ tới xem, thứ nhất vì muốn tìm kiếm mầm móng tốt, thứ hai vì trao đổi quan hệ, vì thế những dịp này không khí trường học rất náo nhiệt.

La Tổ cũng có hứng thú với quyết đấu, nhưng không phải trận nào cũng đi xem, bởi vì vé thực sự khó kiếm, đôi khi có tiền cũng chưa chắc mua được, vì thế La Tổ xem chủ yếu là các trận của Tư Lôi Táp, bởi vì anh cho bọn họ vé người thân.

Trừ bỏ Tư Lôi Táp thì Ôn Tư Đặc nhiều lúc cũng gửi vé cho họ, bởi vì hiện giờ Tư Lôi Táp ăn ngủ ở kí túc xá luôn nên lúc ra ngoài, La Tổ luôn mang theo một con cự lang.

La Tổ cảm thấy dường như mình đang quay về quá khứ, đang chung sống với A Lại, cũng nhau phấn đấu, tuy trong lòng hiểu rõ Tư Lôi Táp không phải A Lại, nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dáng của cự lang, cậu lại nhin không được mà mềm lòng, vì thế nhiều lúc bất tri bất giác lại chăm sóc cự lang nhiều một chút, tỷ như tắm rửa cho cự lang, chà lông, rửa mặt còn ụy thực nữa.

Vì thế một ngày nọ, lúc La Tổ lấy máy sấy sấy một thân lông mao lờ lờ tỏa sáng của cự lang, Hải Nhân Tư rốt cuộc nhin không được mở miệng: “Bạn thân, mình cảm thấy không thích hợp a.”

“Làm sao vậy?” Động tác trên tay La Tổ không hề dừng lại, tiếp tục sấy lông cho cự lang, cự lang cũng phối hợp quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt xám hơi neho lại tựa hồ phi thường hưởng thụ phục vụ như vậy.

“Cậu không biết mình rất chiều cổ lang ca sao?” Hải Nhân Tư cào cào tóc: “Vài ngày trước mình đã cảm thấy kì quái, tắm rửa cùng ăn cơm lang ca có thể biến về hình người tự làm được mà? Mặc kệ nói thế nào thì lúc mình ở nhà, ba ruột cũng chưa đối xử với mình tốt như vậy, không phải cậu đã chiều cổ quá mức đi? Lang ca đâu phải kẻ ước thú của cậu, anh ấy có thể cảm thấy xấu hổ, nhất là lúc cậu giúp anh tắm rửa, đúng không lang ca?”

“.....” La Tổ trầm mặc, kỳ thực không cần Hải Nhân Tư nói chính cậu cũng hiểu được, Tư Lôi Táp là người chứ không phải cự lang thật sự, cũng không phải A Lại của cậu, cậu luôn vô thức làm rất nhiều việc a.

“Có lẽ..... cậu nói đúng.” La Tổ tắt máy sấy, cậu cũng nên quên A Lại đi, mặc kệ nói thế nào thì cự lang cũng là hình thú của Tư Lôi Táp, cậu làm nhiều việc như vậy quả thực cũng thất lễ.

Đêm đó, La Tổ không để cự lang ngủ cùng mình mà trải giường ngoài phòng khách cho cự lang. Bất luận cự lang dùng ánh mắt chăm chú nhìn mình thế nào cũng không được mềm lòng, nếu muốn mạnh mẽ hơn phải vượt qua quá khứ.

Sáng sớm hôm sau, La Tổ cũng không rửa mặt cho cự lang nữa, tuy cự lang luôn dùng đôi mắt xám tro truy đuổi bóng dáng cậu, nhưng cậu cố gắng nhin xuống xúc động.

Bởi vì buổi chiều Tư Lôi Táp có trận đấu nên cự lang từ sáng sớm đã xuất môn, lúc rời đi cự lang lại lẩn quần vài vòng bên người La Tổ, tựa hồ muốn La Tổ xoa đầu mình, bất quá La Tổ cũng không mềm lòng, vì thế lúc cự lang rời đi, cái đầu luôn ngẩng cao không khỏi có chút ủ rũ.

“.....” La Tổ nhìn bóng dáng cự lang rời đi, khe thở dài, suýt chút nữa cậu đã sờ rồi, có lẽ cậu thực sự không có sức chống cự với cự lang a.

Ngày này đối với cự lang mà nói chính là ác mộng, đối với Hải Nhân Tư cũng là ác mộng, đêm qua lúc ngủ cậu ta cứ cảm thấy sau lưng mình có một con người xám tro lạnh băng cứ trườn mình trườn trườn, buổi sáng rời giường vốn định chào hỏi với lang ca, kết quả nhìn thấy ánh mắt của lang ca giống hệt như trong giấc mơ, cậu ta giật mình đơ người vì thế mất đi cơ hội chào hỏi.

Bởi vì buổi chiều là trận đấu của lang ca, vì thế Hải Nhân Tư đã chuẩn bị thật tốt, kết quả lang ca đưa tới thiếu một vé, cậu là đại ca của phòng (tự phong), đương nhiên phải nhường cơ hội cho 3 người còn lại.

Bất quá vận xui của cậu ta vẫn chưa chấm dứt, vốn định ở lại giữ nhà, kết quả tự nhiên có người tới giao thức ăn, lại còn hơn chục phần, cậu không hề đặt nên đàm phán với người giao hàng nửa ngày, nhưng người ta làm việc dựa theo trình tự, vì thế thông qua màn hình ánh sáng quả thực có người trong kí túc xá này đặt hàng, vì thế Hải Nhân Tư chỉ có thể nhận xui xẻo, ngoan ngoãn móc tiền thanh toán.

Nếu thanh toán thì Hải Nhân Tư nghĩ mình cũng hào phóng một phen, chờ lang ca chiến thắng trở về có thể dùng số thức ăn này ăn mừng, kết quả Milan gọi điện thoại nói lang ca mời khách, đặc sẵn ghế lô rồi, nên gọi cậu ta qua, vì thế Hải Nhân Tư nhìn hơn 10 phần cơm, yên lặng rơi lệ.

Lúc tới nhà ăn, Hải Nhân Tư định quên hết những việc xúi quẩy chiều nay, kết quả đầu bếp không biết nhầm lẫn thế nào, kết quả đưa nhầm phần cậu với một vị khách thích ăn cay, vì thế sử dụng hạt tiêu đặc chế, Hải Nhân Tư đương nhiên không biết vì thế cứ trực tiếp bỏ vào miệng, sau đó..... bị kịch xảy ra, Hải Nhân Tư lần thứ 2 trong hôm nay lại rơi lệ.

Sự tình phát triển tới mức này cho dù Hải Nhân Tư là sinh vật đơn bào cũng hiểu được mình đã đắc tội với người ta, hơn nữa người này chính là lang ca! Tuy Hải Nhân Tư không hiểu mình đã làm gì, bất quá vì để thoát khỏi những ngày tháng thê thảm, Hải Nhân Tư vươn chân chó nhận sai.

“Lang ca, anh để em chết cũng chết minh bạch một chút đi.” Hải Nhân Tư bắt lấy cơ hội lang ca đi toilet, đau khổ hỏi.

“.....” Tư Lôi Táp trầm mặc, bởi vì hình người nên một thân quân trang rất lạnh khốc, qua một lúc thật lâu anh mới chậm rãi phun ra: “Tôi..... không chán ghét.”

“Ách?” Hải Nhân Tư tỏ vẻ mình không hiểu nổi loại nói chuyện không đầu không đuôi này.

“Không chán ghét..... em ấy giúp tôi tắm rửa.” Tư Lôi Táp nói xong, dùng đôi ngươi xám tro liếc Hải Nhân Tư một cái, sau đó xoay người tránh đi.

Đến tận bây giờ Hải Nhân Tư mới hiểu được, không ngờ thủ tịch của học viện hồn thú lại là một người như vậy? Cư nhiên ngay cả tắm rửa cũng không muốn tự làm! Tuy Hải Nhân Tư thực sự rất muốn phun tào nhưng vì ngày tháng về sau sung sướng của mình, đêm đó Hải Nhân Tư liền triển khai hành động.

“Bạn thân, cậu vẫn tiếp tục tắm rửa cho lang ca đi? Cậu xem lang ca đáng thương như vậy a? Cả ngày hôm qua cậu cũng chưa tắm cho anh, lông anh cũng xẹp hết một vòng rồi.” Hải Nhân Tư thành khẩn nhìn La Tổ.

“.....” La Tổ trầm mặc.

“Bạn thân! Cậu đừng để ý lời mình, mình nghĩ kĩ rồi, sau này cậu muốn chăm sóc lang ca thế nào thì cứ làm thế ấy, muốn chà lông thì chà lông, mặc kệ thế nào thì lang ca rất khó mới có dịp tới kí túc xá tụi mình ở vài ngày, cậu không hảo chiếu cố anh, không phải kí túc xá chúng ta không tiếp đón người ta chu đáo hay sao?” Hải Nhân Tư đã bắt đầu nói năng lộn xộn.

La Tổ dời tầm mắt từ Hải Nhân Tư chuyển qua cự lang, cự lang vẫn đồ sộ bất động như trước, đôi ngươi xám tro kiên nghị, trầm ổn như bàn thạch, giống như đang nói ‘tôi rất trung thực’ vậy.

La Tổ thấy vậy, khẽ thở dài: “Tôi biết rồi.”

“Thật sao? Bạn thân! Cậu thực tốt quá!” Hải Nhân Tư chỉ còn kém không ôm lấy La Tổ hun vài cái mà thôi, kỳ thực cậu ta rất muốn nhưng cuối cùng cũng không làm, nguyên nhân là..... đôi lam mâu lạnh như băng cứ nhìn cậu ta chăm chăm, vì thế cậu ta thức thời ly khai.

Hôm sau vì tiêu diệt hết 10 phần thức ăn Hải Nhân Tư đã mua, mọi người đều dùng nó để ăn sáng, La Tổ cũng không ngoại lệ, bởi vì Tư Lôi Táp kiên trì bảo trì hình lang ở kí túc xá nên La Tổ chỉ có thể ụy anh ăn.

“Các bằng hữu, có tin lớn!” Milan vừa xem tin nhắn trên màn hình ánh sáng xong thì lập tức nhảy ra phòng khách gào to: “Người bán tin vừa báo ình biết một chuyện kinh thiên động địa.”

“Chuyện gì?” Hải Nhân Tư ngậm piza, tò mò hỏi.

“Một vị quan lớn bên quân bộ vừa chết hôm qua!” Milan dùng giọng điệu thần bí nói: “Có muốn biết quân bộ hoài nghi ai làm không?”

“Người chúng ta biết à?” La Tổ nhíu mày.

“Không chỉ chúng ta, phải nói là tất cả mọi người đều biết, chính là Thao Thiết Tu Lôi!” Milan ngồi xuống sô pha, có chút cảm thán nói: “Tên này lá gan cũng lớn thật, cứ nhiên ngay cả quan lớn của quân bộ cũng dám giết, nghe nói người bị giết có quân hàm thiếu tướng, tuổi còn khá trẻ, bối cảnh gia đình rất lớn, cha là đại tướng, ba ba là quan chức chính phủ.”

“Không có khả năng.” Tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên, bởi vì ít khi nghe thấy nên cảm giác đều quay đầu, Tư Lôi Tập lúc này đã biến về hình người, thân người cao lớn đứng bên cạnh sô pha hết như một bức tường kiên cố.

“Lang ca, sao anh lại nói không có khả năng?” Milan biết Tư Lôi Tập cũng là người của quân bộ, hơn nữa quân hàm cũng không thấp, mặc khác gia gia của anh là đại tướng, nói không chừng anh biết được tin tức gì đó.

“Tu Lôi đã quay về trường của mình.” Tư Lôi Tập đáp, anh tận mắt thấy cậu ta rời đi, tuyệt đối không có chuyện nhầm lẫn.

“Nói cách khác Tu Lôi không còn ở trường chúng ta sao? Từ từ, em hỏi lại.” Milan mở màn hình ảnh sáng, bắt đầu trao đổi với người bán tin, bởi vì chi không ít tiền nên không bao lâu sau đã có được tình báo chi tiết.

“Tốt lắm, em biết rồi, vì Tu Lôi cùng bạch trạch Mễ Nhĩ Gia hôm qua đã cùng nhau quay lại trường chúng ta, quân đội sở dĩ nghi ngờ Tu Lôi có 2 nguyên nhân, một là lần trước Tu Lôi công kích khán giả, người chết chính là người đã chủ trương phạt nặng cậu ta.”

“Thứ hai là người kia chết vì bị năng lực thôn phệ công kích, thôn phệ có 2 kiểu, một là hình thành hắc cầu từ bên trong sau đó nổ mạnh, hai là hình thành hắc cầu từ ngoại lực đè ép mà cắn nuốt vật thể, bất luận là loại nào cũng lưu lại vật chất thôn phệ, vì thế quân bộ mới nghi ngờ do Tu Lôi làm, dù sao hồn thú có năng lực thôn phệ cũng quá ít.”

Milan nói xong, cả kí túc xá chìm vào trầm mặc, La Tổ suy nghĩ một lát mở miệng: “Liệu có phải không phải do hồn thú gây ra không?”

“A Tổ, ý cậu là khế ước thú sao?” Milan có chút kinh ngạc hỏi.

“Không thể loại trừ khả năng này.” La Tổ ở hệ dưỡng khế ước thú lâu như vậy, đại đa số khế ước thú của liên minh cậu đều đọc lướt qua, tỷ như khu 89 của rừng nhân tạo có thú thôn phệ tồn tại, vì thế lần này phạm án tử cũng có thể do khế ước thú gây ra.

“Nghĩ nhiều vậy làm gì, bất luận là Tu Lôi giết người hay phóng hỏa, chuyện này không liên quan gì tới tụi mình!” Hải Nhân Tư vì chuyện trận đấu lần trước nên không có ấn tượng tốt với Tu Lôi.

“Có đạo lí! Bất quá lúc nhầm chán lấy ra nói chuyện phiếm cũng không tồi.” Milan phụ họa nói.

Milan cùng Hải Nhân Tư bàn chuyện vụ án một chốc, còn La Tổ thì nhìn về phía Tư Lôi Tập vẫn đang trầm mặc hỏi: “Muốn quay về quân bộ xem thử không?”

Tư Lôi Tập tuy không mở miệng trả lời nhưng anh trầm mặc gật đầu, trước lúc đi Tư Lôi Tập trầm mặc đứng bên cạnh cửa, dùng đôi ngươi xám tro nhìn chăm chú vào La Tổ nói: “Buổi tối sẽ trở lại.”

Nhịp tim La Tổ loạn nhịp một chút, sau đó mới khẽ lên tiếng: “Àn.”

Hải Nhân Tư cùng Milan tuy ngồi trong phòng khách, bất quá cả hai đều ngoái đầu nhìn ra huyền quan, thấy hình ảnh Tư Lôi Tập cùng La Tổ tạm biệt, cả hai xoay mặt lại nhìn nhau, bọn họ ảo giác à? Vì cái gì bọn họ thấy không khí giữa lang ca và La Tổ rất kì lạ a?

Trong trụ sở chính của quân bộ ở học viện, Tu Lôi cùng Mễ Nhĩ Gia bị cách li, bất đồng với Mễ Nhĩ Gia lạnh lùng, Tu Lôi thủy chung giữ nụ cười như có như không, tràn ngập nguy hiểm bên môi.

“Tu Lôi, cậu có nhận tội không? Tất cả chứng cứ đều chỉ ra cậu đã giết thiết tướng Táp Mạt Tư, bạch trạch Mễ Nhĩ Gia rất nhanh cũng sẽ vạch trần cậu, tôi khuyên cậu vẫn nhận tội sớm thì hơn.” Nhân viên quân bộ có chút hung hăng hăm dọa.

Tu Lôi không trả lời, chỉ nhìn người đang thẩm vấn mình ở đối diện, chậm rãi nhếch môi cười, nụ cười tràn ngập ý tứ trào phúng làm người kia mất kiên nhẫn đứng lên: “Tu Lôi, tôi nói cho cậu biết! Lần này không còn ai cứu được cậu đâu, cậu nhất định sẽ bị phán án tử hình!”

“Ha ha.” Tu Lôi giống như nghe thấy một câu chuyện cười, cậu ta bụm miệng, tiếng cười toát ra từ khe ngón tay, tiếng cười không nhẹ không vang làm người ta cảm thấy ngứa ngáy. Tu Lôi nghiêng đầu nhìn về phía camera, trầm giọng nói: “Quân bộ chỉ còn đám người ngu ngốc như thế này thôi à? Như vậy ta chỉ có thể yêu cầu nói chuyện với người phụ trách vụ án.”

“Cậu!” Quân nhân thẩm vấn hỗn hển hết lớn, ngay lúc ông ta nhin không được muốn động thủ thì cửa phòng thẩm vấn mở ra.

“Ông đi ra ngoài.”

“Tư..... Tư Lôi Táp đại nhân!” Quân nhân hơi sững sốt, sau đó lập tức chào theo kiểu quân đội rồi cung kính lui ra ngoài.

“Thật không ngờ lại là anh, phải nói đây là duyên phận sao?” Tu Lôi dùng đôi ngươi đỏ như máu nhìn chăm chú vào Tư Lôi Táp, cười khế, một tay gác đầu, biểu tình thờ ơ, áo da cùng bao tay đen làm cậu ta thoát nhìn nguy hiểm tới cực điểm.

“Còn nhớ rõ hai ống máu ta mang đi lần trước không? Muốn biết kết quả xét nghiệm không?” Tu Lôi nói tới đây, nụ cười bên môi lại sâu hơn: “Xem xét ‘giao tình’ của chúng ta, có thể nói cho anh biết một chút, kết quả hoàn toàn bất đồng với ở đây.”

Tư Lôi Táp nhú mày, dưới ánh đèn trong phòng thẩm vấn ngũ quan anh trông có vẻ càng thâm thúy hơn, quân trang anh tuần làm anh có cảm giác nghiêm túc cùng cấm dục.

“Ha ha.” Tu Lôi thấy Tư Lôi Táp trần mặc không nói cũng không ngoài ý muốn, tuy số lần tiếp xúc không nhiều nhưng nam nhân như Tư Lôi Táp rất dễ nhìn thấu, vì thế... nam nhân này không thắng được cậu.

Tu Lôi nghĩ đến đây, lấy ống máu trong lòng ra, đây là thứ lần trước cậu mang đi, ống máu dưới ánh đèn phỉếm ra màu đỏ quý dị.

“Trường học nói cho ta biết, bên trong hai ống máu đó có một ống có linh hồn vật chất, đúng vậy, chính là ống này.” Tu Lôi thờ ơ cầm lấy ống máu, đưa tới trước mặt Tư Lôi Táp: “Xem xem, máu trong ống này rốt cuộc là của ai? Là người anh để ý sao? Ta còn nhớ rõ, là á thú tóc đen mặc áo blu trắng đúng không? Lúc đó, trông anh thực khấn trương.”

56. Chương 56

“Cậu muốn nói gì?” Sau khoảng thời trầm mặc thật lâu, Tư Lôi Táp rốt cuộc cũng mở miệng, Tu Lôi cố ý không nói tiếp, chỉ thưởng thức ống máu trong tay, nụ cười có chút thú vị.

Thời gian từng giây trôi qua, Tu Lôi tuy ngoài mặt cố ý thừa nước đục thả câu nhưng kì thực cậu ta luôn quan sát biểu tình trên mặt Tư Lôi Táp, đối phương nghe thấy câu cuối cùng của cậu, tuy biểu tình không hề thay đổi nhưng đồng tử hơi co rút lại, bất quá chỉ một lát sau lại khôi phục bình tĩnh, ngay cả nhịp tim cũng không biến hóa, có lẽ cậu không nên kéo dài thời gian.

“Anh cùng nam nhân mặc áo blu trắng kia có quan hệ gì?” Tu Lôi thu hồi ống máu, hỏi tiếp.

Tư Lôi Táp: “.....”

“Nam nhân kia có lực tương tác với khế ước thú rất cao?” Tu Lôi đoán đối phương đã phát hiện ý đồ của mình, vì thế cũng không che dấu nữa.

Tư Lôi Táp: “.....”

Bất luận Tu Lôi hỏi gì, Tư Lôi Táp cũng không động dung, anh tựa như một tảng đá cứng ngắc, người ta làm thế nào cũng bất động, bất quá Tu Lôi cũng không sốt ruột, chỉ một lần nữa mỉm cười: “Ta hiện tại có chút chán ghét biểu tình trầm mặc của anh, không muốn biết à? Ống máu này rốt cuộc là của ai?”

Tu Lôi nheo mắt, không buông tha bất cứ biểu tình nào trên mặt Tư Lôi Táp, nhưng thực đáng tiếc cậu ta không tìm được chút sơ hở nào.

Thật lâu sau, Tư Lôi Táp rốt cuộc mở miệng, âm thanh vẫn trầm thấp cứng nhắc: “Người là cậu giết?”

Tu Lôi hiển nhiên không ngờ Tư Lôi Táp đột nhiên hỏi tới chuyện này, vì thế cậu nhếch môi: “Anh tin tưởng loại lời nói vô căn cứ này?”

“Tôi hiểu rồi, cáo từ.” Tư Lôi Táp đứng dậy, nhanh nhẹn đi tới cửa phòng thẩm vấn, tựa hồ không có ý tứ hỏi thêm gì nữa, điều này làm Tu Lôi run sợ một chốc, bất quá cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần, che miệng, cười phá lên: “Nguyên lai cũng có lúc ta nhìn nhầm, nói cho anh biết, ống này chính là máu của á thú áo blu trắng kia, thật không ngờ cậu ta chính là Kì Lân, thật sự đáng thương, tương lai có lẽ sẽ bị quân bộ bí mật theo dõi.”

Tu Lôi nói xong, đôi ngươi đỏ như máu liền nhìn chăm chăm vào Tư Lôi Táp, chỉ tiếc lúc này Tư Lôi Táp đã rời khỏi phòng thẩm vấn, có thể nói chỉ một chút nữa thôi cậu ta đã có thể nhìn thấy biểu tình chân chính của đối phương, bất quá Tu Lôi cũng không cảm thấy đáng tiếc, lần thử này ít ra cũng chứng minh được một chuyện, chính là hiện tại không ai biết Kì Lân chân chính là ai.

“Hừ.” Tu Lôi bóp vỡ ống máu trong tay, máu tươi nhỏ giọt xuống đất như một dòng suối nhỏ, Tu Lôi cứ vậy nhìn mặt đất, bên môi nhếch lên nụ cười khinh thường mà tàn bạo, ta sẽ tìm được, một ngày nào đó ta sẽ tự tay giết chết Kì Lân!

“Tư Lôi Táp đại nhân, sao nhanh như vậy đã ra ngoài rồi?” Quân nhân vốn được phái tới thẩm vấn Tu Lôi chào theo kiểu quân đội hỏi. Bất quá Tư Lôi Táp không đáp lại, chỉ vội vàng băng qua mặt ông ta.

Trời ạ! Sắc mặt Tư Lôi Táp đại nhân sao lại nghiêm túc như vậy? Tuy trước kia Tư Lôi Táp Đại nhân nổi tiếng nghiêm cẩn trong quân bộ, nhưng lúc gặp mặt ngài ấy cũng chào hỏi theo nghi thức quân đội, nhưng lúc này Tư Lôi Táp Đại nhân cư nhiên không đáp lại, thậm chí còn vội vàng như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tư Lôi Táp kì thực không lãnh tĩnh như tưởng tượng của Tu Lôi, dù sao sự tình cũng liên quan tới La Tổ, vì thế sau khi rời khỏi phòng thẩm vấn anh trực tiếp tới bệnh viện, với quân hàm của mình Tư Lôi Táp rất nhanh điều tra được báo cáo xét nghiệm ngày đó. Trên báo cáo ghi rõ cả hai ống máu đều không có phản ứng linh hồn vật chất, điều này làm anh bình tĩnh lại một chút.

“Phát sinh chuyện gì, rất ít khi thấy cậu khẩn trương như vậy.” Bác sĩ trong phòng kiểm nghiệm có chút để ý hỏi.

“Không có gì.” Tư Lôi Táp chào theo nghi thức quân đội sau đó lập tức li khai, bác sĩ nhìn bóng dáng anh có chút khó hiểu cào cào tóc, tốt xấu gì ông cũng xem là quen biết gia gia nó, có cần nói chuyện hôm nay cho ông cụ biết không nhỉ? Thôi quên đi, cũng không phải chuyện lớn gì, không cần quấy rầy ông cụ.

Mặt trời vừa lặn Tư Lôi Táp cũng trở về kí túc xá, lúc Hải Nhân Tư ra mở cửa có chút sững sờ, nói thế nào nhỉ? Tuy lang ca hình người mới là bình thường, chính là mấy ngày nay chỉ thấy ảnh trong hình lang, đột nhiên có một nam nhân cao lớn đứng trước mặt, cậu có chút không thích ứng.

“Sao vậy?” La Tổ đang uy thực cho nhóm Tiểu Hoàng, thấy Tư Lôi Táp trở về trong hình người thì khẽ nhú mày, thật ra cũng không phải không muốn thấy Tu Lôi Táp hình người, mà vì Tư Lôi Táp luôn xuất hiện trong hình lang đột nhiên như vậy làm cậu có chút để ý.

“Quân bộ xảy ra chuyện gì à?” La Tổ chỉ nghĩ ra lí do này.

“Không có gì.” Đây là lần đầu tiên Tư Lôi Táp trả lời mà không nhìn thẳng vào mắt La Tổ.

“Phải không?” La Tổ tuy biết có vấn đề nhưng cậu cũng không miệt mài theo đuổi, dù sao cậu với Tư Lôi Tập cũng không thân thiết đến mức đó.

Hai người trong nhất thời không nói gì, Tư Lôi Tập trầm mặc ngồi trên sô pha, biểu tình nghiêm túc lại càng thêm phần trầm mặc, La Tổ cũng không biết nên nói gì vì thế im lặng uy thực cho bọn Tiểu Hoàng.

“.....” Hải Nhân Tư cùng Milan xoay mặt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy không khí có chút khẩn trương, vốn còn định hỏi lang ca chuyện vụ án, hiện giờ lại không dám lên tiếng.

Hải Nhân Tư cùng Milan nhỏ giọng trao đổi hai câu, sau đó không chút cốt khí giao phòng khách cho lang ca cùng La Tổ, bọn họ vội vàng chạy về phòng mình. Quả nhiên không thể nhìn bộ dáng trung khuyển của lang ca mà nhầm, khí thế lúc này.... suýt chút nữa ép bọn họ thở không nổi.

La Tổ tự nhiên cũng biết bọn Hải Nhân Tư cùng Milan chạy về phòng, ngay lúc cậu định đứng dậy quay về phòng thì Tư Lôi Tập vốn đang trầm mặc rốt cuộc cũng mở miệng.

“Máu.....”

“Àn?” La Tổ có chút nghi hoặc nhíu mi, chỉ có một chữ cậu cũng không có biện pháp hiểu được.

“Thử máu.” Tuy vẫn là biểu tình nghiêm túc nhưng La Tổ nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt màu xám kia, tuy không rõ vì sao Tư Lôi Tập lại lo lắng cho cậu, bất quá trực giác nói cho La Tổ, nam nhân này thực sự quan tâm cậu.

“Mệnh lệnh của quân bộ sao?” La Tổ vì vừa uy thực cho bọn Tiểu Hoàng nên thùng dụng cụ ở sát bên cạnh, cậu lấy kim tiêm ra cắm vào tay mình hỏi: “Bao nhiêu?”

“Hai mươi.” Tư Lôi Tập trầm giọng nói. Nếu có thể..... anh tình nguyện bị lấy máu thay La Tổ.

“Tốt lắm.” 20 đơn vị máu nhanh chóng được rút xong, La Tổ đưa kim tiêm cho Tư Lôi Tập, từ đầu đến đuôi không lộ ra bao nhiêu biểu tình.

Tư Lôi Tập tiếp nhận kim tiêm, trầm mặc thật lâu, thẳng tới khi La Tổ không còn kiên nhẫn anh mới lại mở miệng: “Không phải mệnh lệnh của quân bộ.”

La Tổ nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nếu là mệnh lệnh của quân bộ nam nhân sẽ không bày ra vẻ mặt này, cậu khẽ thở dài: “Không sao, coi như kiểm tra sức khỏe thêm một lần thôi.”

“Cám ơn.” Nói xong câu đó, Tư Lôi Tập lại biến thành hình lang, anh đặt ống máu La Tổ đưa vào trong lớp da lông thật dày, sau đó cơ thể khổng lồ ngồi chồm hổm bên cạnh La Tổ, ánh mắt xám sáng ngời chăm chú nhìn cậu.

“.....” La Tổ nghi hoặc, không rõ vì sao Tư Lôi Tập lại biến thân, bất quá thấy bộ dáng cự lang chăm chú nhìn mình, cậu vẫn nhịn không được mà vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cự lang.

Mà Hải Nhân Tư cùng Milan trốn trong phòng nhìn lén, thấy cảnh này cũng nhẹ nhàng thở phào.

“Mình cảm thấy lang ca cùng A Tổ có vấn đề.” Hải Nhân Tư cào cào mái tóc đỏ của mình, có chút rối rắm nói.

“Mình đã sớm thấy rồi, lang ca nhất định coi trọng A Tổ!” Milan làm ra bộ dáng khẳng định.

“Cái gì? !” Hải Nhân Tư còn chưa kịp lớn tiếng gào thì đã bị Milan bịt miệng: “Ngu ngốc, nói nhỏ một chút.”

“Biết rồi, nhưng chuyện này không thể nói lung tung, lang ca là hồn thú, gia thế lại tốt, thấy thế nào cũng tìm giống cái mới đúng đi?”

“Không sai đâu, nếu lang ca không thích A Tổ thì làm gì cứ hai ba ngày lại chạy tới kí túc xá của tụi mình, hơn nữa lang ca còn là thủ tịch của học viện hồn thú nhưng lúc đối mặt với La Tổ, đừng nói sát khí, ngay cả tức giận cũng chưa bao giờ nha.” Milan làm ra bộ dáng người từng trải.

“Cậu nói cũng có lí, không ổn, như vậy không phải người anh em Khuê Đế của mình không còn chút cơ hội nào rồi sao?” Hải Nhân Tư rốt cuộc cũng nhớ tới chàng ngốc gần đây ngày nào cũng huấn luyện với mình.

“Khụ khụ.” Milan cùng Khuê Đế cũng có thể xem là bằng hữu không tồi, vì thế cậu ta ho khan hai tiếng nói: “Vấn đề tình cảm..... cứ để nó thuận theo tự nhiên đi, chúng ta không nên nhúng tay.”

“Bạn thân, mình hiểu mà! Tựa như lần nào cậu cũng thuận theo tự nhiên, kết quả luôn bị giồng cái đá!”

“Hải! Nhân! Tư!” Bị móc tới nỗi đau, Milan liền nhào qua bóp cổ Hải Nhân Tư.

Buổi tối lúc ăn cơm, Hải Nhân Tư cùng Milan rốt cuộc có được tin tức vụ án từ Tư Lôi Táp đã biến về hình người, nhưng anh chỉ trả lời đúng 4 chữ ‘không phải cậu ta’, sau đó lại biến về hình lang, điều này làm bọn Milan hoàn toàn rối rắm.

La Tổ có cái nhìn không khác biệt lắm với Tư Lôi Táp, nếu mục đích của Tư Lôi là Kì Lân, như vậy sẽ không giết người trong thời điểm trọng yếu này, vì hành vi này thực sự rất ngu xuẩn, chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân quân bộ vẫn chưa định tội Tư Lôi.

Hôm sau, Tư Lôi Táp từ sáng sớm đã ra ngoài, La Tổ đoán là đi lấy kết quả xét nghiệm máu, cậu hiểu rõ cơ thể mình nhất, bất luận xét nghiệm bao nhiêu lần thì máu cậu cũng không có phản ứng ‘linh hồn vật chất’. Nguyên nhân hôm qua Tư Lôi Táp bất thường như vậy, cậu cũng từng thử suy đoán, phỏng chừng lúc đi quân bộ, có người nói với anh chút chuyện về Kì Lân.

Bởi vì Tư Lôi Táp không ở đây nên La Tổ sau khi uy thực cho bọn Tiểu Hoàng xong thì về phòng tra xét tư liệu khế ước thú, trong lúc này Hải Nhân Tư đang đội mũ giáp nằm trên giường, không biết đang làm gì đó.

Mấy tiếng sau, La Tổ thấy Hải Nhân Tư vẫn duy trì tư thế đó, cậu rốt cuộc nhin không được mở miệng gọi: “Trên đầu cậu là thứ gì vậy?”

Hải Nhân Tư vẫn không phản ứng, tựa như không nghe thấy lời La Tổ vậy, bởi vì không biết Hải Nhân Tư đang làm gì nên La Tổ gửi tin nhắn cho Hải Nhân Tư, 5 phút sau, Hải Nhân Tư cởi mũ giáp hỏi: “Bạn thân, cậu gọi mình à?”

“Trên tay cậu là thứ gì?” La Tổ có chút tò mò hỏi.

“Bạn thân? Không phải chứ? Đây chính là hệ thống chiến đấu mô phỏng 3 chiều mới nhất của CG.” Hải Nhân Tư dùng biểu tình thấy người ngoài hành tinh nhìn La Tổ.

“Có ích lợi gì?” La Tổ nhướn mi, tin này cậu từng nghe chỉ là trước khi khoa học kĩ thuật tới thời tận thế vẫn chưa nghiên cứu được công nghệ game nhập vai 3 chiều.

“Siêu cấp hữu dụng, bạn thân, cậu cũng chơi được a, vì mũ này phải kết nối với tinh thần nên chỉ được một người chơi mà thôi!” Hải Nhân Tư hạnh phúc nói: “Mũ giáp này lúc mới phát hành đã được bên ngành kĩ thuật giám định, nó giúp người chơi trong quá trình đánh nhau liệt liệt, có thể nâng cao phản xạ thần kinh vì thể lượng tiêu thụ rất khủng.”

“Phải kết nối à?” La Tổ tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên, nếu không kết nối sao tìm được người thi đấu! Chính là giai đoạn bồi dưỡng khế ước thú rất tốn thời gian, đương nhiên cậu có thể nạp tiền, nhóc Milan đã bỏ vào một mớ rớt cuộc mua được một con khế ước thú cấp S, đáng tiếc thao tác của cậu nhóc không khá lắm nên gặp người bình bình thì còn ăn, chứ dụng cao thủ thì đo đất ngay.” Hải Nhân Tư buông tay.

“Trò chơi cũng có khế ước thú?” La Tổ cảm thấy có chút thú vị.

“Đương nhiên, chơi cái này để mọi người có điều kiện tu luyện kinh nghiệm mà, trò này rất hot, ngay cả các cao thủ cũng tham gia, sau này trò chơi kiếm tiền ác quá, thu phí đạo cụ cao lắm, có thể nói chỉ cần có tiền, thao tác có kém cũng thắng. Mặc khác trò này còn có hình thức hồi huyết cho khế ước thú, ở ngoài căn bản không có chuyện này vì thể khế ước thú không có lợi gì cả, trừ bỏ rèn luyện kinh nghiệm đối chiến, còn rèn luyện sức lực thì không có tác dụng lắm, nhưng phiên bản mới cũng cải tiến khá nhiều!”

Hải Nhân Tư lẩm bẩm nói rất nhiều, bất quá tổng kết chỉ có một ý, chính là trò chơi mũ giáp này giúp người chơi tăng phản xạ thần kinh cùng cường độ tinh thần, bởi vì y học phát hiện ra một loại phóng xạ mới, có thể giúp người ta lúc cảm xúc kích động hoặc khẩn trương có thể đột phá, mà mũ giáp này chính là áp dụng loại sóng này.

Mặc khác trò chơi cũng rất chú trọng kỹ thuật, chẳng những góp nhặt tư liệu khế ước thú của liên minh, thậm chí còn có rất nhiều tư liệu về hồn thú, bọn họ viết lại thành sổ liệu sau đó bỏ vào trò chơi. Chế độ thu phí đạo cụ bị bỏ đi, thay vào đó là hình thức mua bán, tỷ như quyền phát sóng trực tiếp trận đấu của các cao thủ, quyền xem.

La Tổ không quấy rầy Hải Nhân Tư chơi nữa, cậu lên mạng tra một ít tin tức có liên quan tới mũ giáp, nếu thực như lời Hải Nhân Tư thì nó rất có lợi cho việc cậu đề cao thực lực.

Bởi vì vụ án giết người nên trường học đình chỉ học tuần này để tiến hành điều tra, vì thế thời gian Tư Lôi Tập ở bên người La Tổ so với trước kia lại càng dài hơn, giữa trưa Tư Lôi Tập trở lại, La Tổ không hỏi kết quả bởi vì cậu đã sớm biết đáp án.

Buổi chiều, La Tổ ra cửa hàng mua mũ giáp, Tư Lôi Tập biến thành cự lang theo sát sau lưng La Tổ, vì thế trên đường lớn trong trường xuất hiện hình ảnh một người một lang sóng bước bên nhau. Không ít học trò tập trung ánh mắt lên người cự lang, cự lang này cũng quá phong cách đi, nếu có được khế ước thú như vậy, bọn họ thực sự là có nằm mơ cũng mỉm cười.

Bên trong trường học có chỗ bán mũ giáp, bắt quá vì lượng tiêu thụ quá mạnh nên hết hàng. La Tổ chỉ có thể đặt mua một cái, cửa hàng cam đoan trong vòng một tuần sẽ gửi tới tận nhà.

Trên đường trở về, La Tổ gặp Ôn Tư Đặc ở cạnh bể phun nước, tuy Ôn Tư Đặc có hóa trang nhưng La Tổ liếc mắt vẫn nhận ra đối phương.

“Mang lang ca ra ngoài tản bộ à?” Ôn Tư Đặc cũng phát hiện La Tổ, vì thế anh mỉm cười chào hỏi.

“Mua vài thứ, còn anh?” La Tổ dừng bước, cự lang dùng đôi mắt xám tro nhìn lướt qua Ôn Tư Đặc, sau đó trầm mặc ngồi xổm xuống bên người La Tổ.

“Cầu nguyện.” Ôn Tư Đặc nhìn ra bể nước phía sau, sau đó quay đầu lại nhìn cự lang cùng La Tổ nói: “Xem ra quan hệ của hai người không tồi.”

“.....” La Tổ không thể nói cho Ôn Tư Đặc biết cự lang chỉ đang giám thị mình mà thôi, vì thế chỉ đành bảo trì im lặng, ngay lúc không khí có chút cứng nhắc, Ôn Tư Đặc đột nhiên ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn cự lang nói: “Tư Lôi Tập, cho tôi mượn A Tổ một lát được không?”

Cự lang vốn đồ sộ bất động nghe Ôn Tư Đặc nói vậy thì đứng lên, vươn tứ chi đi ra xa, ngay lúc Ôn Tư Đặc nghĩ cự lang sẽ về trước thì cự lang lại ngừng lại ở khoảng cách cách hai người chừng 10 thước, sau đó lại ngồi xổm xuống, đôi ngươi xám tro chăm chú nhìn về phía bọn họ, tựa như trung khuyến thành thật ngồi đó chờ chủ nhân, cứ sợ chủ nhân sẽ biến mất vậy.

“Phốc—” Ôn Tư Đặc nhin không được cười khê, tuy không giống như anh nghĩ nhưng khoảng cách này cũng khá an toàn.

“Phát sinh chuyện gì?” La Tổ nhú mày, đối với hành động của cự lang cũng không bất ngờ, bởi vì mỗi lần cậu ra ngoài, cự lang luôn dẫn đầu rồi ngồi ở phía trước chờ nên cậu đã quen rồi.

Ôn Tư Đặc ngừng cười, không đáp hỏi lại: “Cậu thích anh ta?”

La Tổ có chút giật mình, sau đó mới mở miệng: “Sao lại hỏi vậy?”

“Bởi vì cậu làm người ta có cảm giác như vậy.” Ôn Tư Đặc quấn sợi tóc bằng đầu ngón tay, đây là hành động anh thích nhất lúc đang tự hỏi.

“Chỉ là ảo giác của anh thôi.” La Tổ không biết làm thế nào trả lời Ôn Tư Đặc, cậu không hẳn là thích Tư Lôi Tập, chỉ là không có sức chống cự với hình lang của anh ta mà thôi.

“Vậy tôi đổi cách nói vậy, cậu thích hình lang của anh ta?” Ôn Tư Đặc ngồi xuống cạnh bể phun nước, tuy gương mặt đang mỉm cười nhưng đôi ngươi xám lại khá sắc bén.

La Tổ ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới bắt đắ dĩ nói: “Trực giác của anh thực đáng sợ.”

“Cho nên nói..... không nên xem thường trực giác của tiên đoán sư.” Ôn Tư Đặc cười khê: “Thân là bằng hữu, tôi lại hỏi thêm một vấn đề đi, trong lòng cậu, Tư Lôi Tật hình người và hình lang là cùng một người sao?”

“Bọn họ vốn là cùng một người.” La Tổ chậm rãi mở miệng, bất quá lúc trả lời cậu theo bản năng nhìn thoáng qua cự lang ở xa xa.

“Trả lời có lẽ sao?” Ôn Tư Đặc ít nhiều cũng đoán được vài phần, anh xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, cười khê: “Còn nhớ rõ lần trước tôi nói không? Chúng ta là cùng một loại người, luôn thích đem đám người bên cạnh đặt vào những ô vuông xác định, bằng hữu là bằng hữu, người nhà là người nhà, người xa lạ là người xa lạ, hơn nữa dựa theo những ô vuông đã phân mà dùng lễ nghi, tri thức đối đãi với họ, đơn giản mà nói, chúng ta có định nghĩa xác định cho những chuyện xung quanh mình.”

“Anh muốn nói gì?” La Tổ ngồi xuống bên cạnh Ôn Tư Đặc, so với chuyện của mình cậu lại càng để ý Ôn Tư Đặc hơn, Ôn Tư Đặc không phải người thích thao thao bất tuyệt, chính là hiện tại cứ như anh đang muốn đem tất cả cái nhìn của mình nói ra, điều này có chút kì quái.

“Cậu đặt Tư Lôi Tật vào ô nào? Bằng hữu? Người nhà? Sùng vật?” Ôn Tư Đặc rút đi nụ cười thường trực, dùng đôi ngươi màu xám chăm chú nhìn La Tổ.

“.....” Nói thực ra La Tổ cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cậu có thể chuẩn xác phân loại bọn Hải Nhân Tư, bởi vì bọn Hải Nhân Tư tỏ ra có thiện ý nên cậu thoải mái xếp họ vào ô bằng hữu. Tư Lôi Tật cùng cậu ban đầu vốn là người xa lạ, bọn họ quen nhau ở rừng nhân tạo, lúc ấy cậu nghĩ đối phương là kẻ ước thú nên dùng phương thức đối xử với sùng vật, nhưng sau đó cậu phát hiện sự thật, cự lang không phải kẻ ước thú chân chính mà là một nam nhân tên Tư Lôi Tật. Tuy không thể phủ nhận, nam nhân này quả thực là người tốt, chẳng những tác phong quân đội nghiêm túc, lại có một trái tim thiện lương.

Bất luận là đối đã với kẻ ước thú hay sinh vật yếu ớt khác, nam nhân này luôn cẩn thận sợ dọa hư đối phương, tuy bộ dáng thực hung hãn nhưng nội tâm lại phá lệ ôn nhu. Bất quá..... La Tổ không thể nào xác định mình và Tư Lôi Tật có thể gọi là bằng hữu hay không, bởi vì tiếp xúc với cậu nhiều nhất chính là ‘cự lang’, mà không phải ‘người’. Cậu cùng ‘người’ Tư Lôi Tật cơ hồ không nói quá mấy câu.

Ngay lúc La Tổ trầm mặc, Ôn Tư Đặc lại cười khê, anh lấy một đồng xu trong túi sau đó dùng ngón cái búng nhẹ, đồng xu tung lên theo một đường parabol xinh đẹp, cuối cùng rơi tòm vào ao nước, phát ra âm thanh thanh thúy.

“Biết không? Đối với người như chúng ta, không thể chuẩn xác phân chia một người nào đó đại biểu bản thân đã rơi vào nguy hiểm.” Ôn Tư Đặc dứt tay vào túi tiền, nhìn bể phun nước trước mặt nói.

“Không phải như anh nghĩ đâu.” La Tổ không biết nên giải thích thế nào, vì thế chỉ có thể nói vậy. Lại là một trận trầm mặc, La Tổ mới hỏi thêm: “Cầu nguyện gì đó?”

“Bí mật.” Ôn Tư Đặc quay đầu lại, nhìn La Tổ bằng vẻ mặt vô cùng sáng lạn, sau đó hai người không nói gì nữa, chia hai đường trở về.

Sau khi trở lại kí túc xá, La Tổ so với bình thường càng trầm mặc hơn, không thể phủ nhận những lời Ôn Tư Đặc nói có sinh ra ảnh hưởng, Tư Lôi Tật đối với cậu mà nói là gì? Bằng hữu? Sùng vật? Đây là lần đầu tiên La Tổ cảm thấy trong lòng có chút hỗn loạn, nếu không ý thức được có lẽ còn hoàn hảo, nhưng hiện tại cậu lại bức thiết muốn biết đáp án.

Đêm đó, La Tổ phá lệ làm cùng một chuyện như cự lang, cậu dùng đôi ngươi đen láy của mình chăm chú nhìn cự lang, hết như muốn từ trên người cự lang tìm ra đáp án quan trọng. Cự lang vốn đang nhìn chăm chú La Tổ, nhưng hơn 10 phút sau cự lang chậm rãi.... chậm rãi cúi đầu, ánh mắt La Tổ làm trái tim cự lang cứ đập thành thịch, tuy bộ dáng vẫn uy phong lẫm lẫm như cũ, nhưng hai lỗ tai lại hơi đỏ đỏ lên.

Lúc La Tổ tắm rửa, Tư Lôi Tật lập tức khôi phục hình người, sử dụng màn hình ánh sáng gọi điện thoại cho Lô Tật.

“Trời ạ! Cậu cứ nhiên chủ động gọi điện cho tôi? Không phải cậu đang ở cùng một chỗ với em trai đồng học sao? Phát sinh chuyện gì?”

“.....” Tư Lôi Táp lúc đầu trầm mặc, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Em ấy.... nhìn tôi.”

“Ách?” Lô Táp tỏ ý mình không hiểu.

Tư Lôi Táp lại trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhú mi nói: “Em ấy.... cứ nhìn tôi.”

Lô Táp lúc này mới hiểu được ý tứ của mấy chữ này: “Ý là em trai đồng học cứ một mực nhìn cậu?”

Tư Lôi Táp không trả lời, bắt quá anh lại trầm mặc gật đầu.

“Àn..... vấn đề này, khá nghiêm trọng.” Lô Táp vuốt cằm suy nghĩ nửa ngày, chẳng lẽ em trai đồng học tốt cục cũng bị Tư Lôi Táp làm cảm động, định lao vào vòng tay của Tư Lôi Táp? Không đúng, không đúng, tính cách Tư Lôi Táp buồn tào như vậy, em trai đồng học không phát hiện ra Tư Lôi Táp thích mình mới đúng, thế nhưng..... vì cái gì em trai đồng học cứ nhìn Tư Lôi Táp?

“Có lẽ..... em ấy cảm thấy bộ dáng cậu rất đẹp?” Lô Táp không xác định hỏi.

“Tôi là hình lang.” Tư Lôi Táp dùng đôi mắt màu xám chăm chú nhìn Lô Táp trong màn hình ánh sáng, tuy Tư Lôi Táp không có bên cạnh nhưng Lô Táp vẫn rùng mình một cái, hơi thở này..... ánh mắt này..... xét đến cùng, vì sao anh lại trở thành cố vấn tình cảm của Tư Lôi Táp? Anh thực sự là cuồng chịu ngược sao?

“Khụ khụ, có thể em trai đồng học đã bắt đầu sinh ra hảo cảm với cậu, nên mới nhìn chăm chăm như vậy, cậu nên biểu hiện ân cần một chút, chăm sóc em ấy một chút, cũng nên chuẩn bị quà cho người nhà em ấy, tỷ như Ngải Địch nè, cậu có thể thường xuyên liên lạc.” Lô Táp dùng cách thức mình thường dùng để truy đuổi chỉ cho Tư Lôi Táp.

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Ngắt đứt cuộc gọi xong, Tư Lôi Táp lúc này mới nhận ra mình quá xem nhẹ anh cả, có lẽ phải tìm ngày nào đó tới hỏi thăm mới được.

Buổi tối lúc đi ngủ, La Tổ bắt đặc dĩ nhìn cự lang tích cực leo vào ổ chăn, còn ngoắc ngoắc cái đuôi như đã chờ đợi rất lâu.

La Tổ định bảo cự lang ra ngoài phòng khách ngủ, bắt quá cùng đôi lang màu kia nhìn một lúc, cậu vẫn đầu hàng, cái đuôi lông xù của cự lang khoát lên bụng, La Tổ chậm rãi nhắm mắt lại, lời nói của Ôn Tư Đặc không ngừng vang vọng bên tai.....

Trong lòng cậu, Tư Lôi Táp hình người và hình lang là cùng một người sao?

Lúc cậu không thể làm ra phán đoán chính xác là đại biểu bản thân đã rơi vào nguy hiểm.

La Tổ trở mình, nhìn cự lang đang nằm bên cạnh, nếu hiện tại là hình người chỉ sợ cậu đã đuổi đối phương ra phòng khách đi, quả thực cậu không có cách nào với hình dáng cự lang mà, có lẽ giống như lời Ôn Tư Đặc, cậu không phân rõ cự lang này rốt cuộc là lang hay là người..... Cậu không biết nên phán đoán thế nào, cậu chỉ biết..... cậu cũng không chán ghét phương thức ở cùng cự lang như bây giờ.

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp Tư Lôi Táp ra ngoài, La Tổ gọi điện thoại cho Khuê Đế, cậu đã định làm vậy từ lâu như nghĩ Khuê Đế cũng không rõ chuyện của Ôn Tư Đặc nên cứ kéo dài tới giờ.

“A..... A Tổ.....” Khuê Đế vừa thấy hình ảnh của La Tổ liền nói lắp.

“Cậu có biết gần đây Ôn Tư Đặc gặp chuyện gì không?” La Tổ hỏi thẳng vấn đề.

“Này.....” Khuê Đế có vẻ khá do dự, cậu ta dùng sức xoa xoa bàn tay to của mình, ngẩng đầu nhìn La Tổ một chút, sau đó mới ập a ập ứng: “Yem..... yem chỉ nói ỉnh cậu biết thôi.”

Khue Đế nói xong câu đó, lại do dự thật lâu, sau đó bất chấp mọi thứ gào lên: “Anh họ..... anh họ phải kết hôn!”

La Tổ không thể tin tưởng lớn hai mắt, tuy đã đoán vô số tình huống nhưng không có suy đoán nào liên quan tới kết hôn.

“Thật..... là thật! Yem không lừa cậu!” Khuê Đế thấy La Tổ trầm mặc, nghĩ La Tổ không tin mình nên cậu ta vội vàng nói tiếp: “Chuyện này chỉ có người trong nhà biết, bởi vì anh họ là ngôi sao, không thể gây ra

chấn động nên không công bố chuyện này ra ngoài. Đối tượng kết hôn do người nhà anh họ chọn, hình như là quân chính thế gia, điều kiện rất tốt, nhưng mà anh họ..... anh họ cũng không thực vui vẻ.”

“Tôi đã biết, cảm ơn cậu.” La Tổ ngắt cuộc nói chuyện, chuyện lớn như vậy mà Ôn Tư Đặc không nói với cậu, kết hôn cũng đâu phải chuyện gì cần dấu diếm, vì sao Ôn Tư Đặc lại không nói?

Hoàn Chương 56.

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Trọng Sinh Chi Thú Hồn [56]

Posted on 11.11.2013 by Cáo Ngổ

[TSCTH] [56]

“Cậu muốn nói gì?” Sau khoảng thời trầm mặc thật lâu, Tư Lôi Tạp rốt cuộc cũng mở miệng, Tu Lôi cố ý không nói tiếp, chỉ thưởng thức ống máu trong tay, nụ cười có chút thú vị.

Thời gian từng giây trôi qua, Tu Lôi tuy ngoài mặt cố ý thừa nước đục thả câu nhưng kì thực cậu ta luôn quan sát biểu tình trên mặt Tư Lôi Tạp, đối phương nghe thấy câu cuối cùng của cậu, tuy biểu tình không hề thay đổi nhưng đồng tử hơi co rút lại, bất quá chỉ một lát sau lại khôi phục bình tĩnh, ngay cả nhịp tim cũng không biến hóa, có lẽ cậu không nên kéo dài thời gian.

“Anh cùng nam nhân mặc áo blu trắng kia có quan hệ gì?” Tư Lôi thu hồi ống máu, hỏi tiếp.

Tư Lôi Tạp: “.....”

“Nam nhân kia có lực tương tác với khế ước thú rất cao?” Tư Lôi đoán đối phương đã phát hiện ý đồ của mình, vì thế cũng không che dấu nữa.

Tư Lôi Tạp: “.....”

Bất luận Tư Lôi hỏi gì, Tư Lôi Tạp cũng không động dung, anh tựa như một tảng đá cứng ngắc, người ta làm thế nào cũng bất động, bất quá Tư Lôi cũng không sốt ruột, chỉ một lần nữa mỉm cười: “Ta hiện tại có chút chán ghét biểu tình trầm mặc của anh, không muốn biết à? Ống máu này rốt cuộc là của ai?”

Tu Lôi nheo mắt, không buông tha bất cứ biểu tình nào trên mặt Tư Lôi Tạp, nhưng thực đáng tiếc cậu ta không tìm được chút sơ hở nào.

Thật lâu sau, Tư Lôi Tạp rốt cuộc mở miệng, âm thanh vẫn trầm thấp cứng nhắc: “Người là cậu giết?”

Tu Lôi hiển nhiên không ngờ Tư Lôi Tạp đột nhiên hỏi tới chuyện này, vì thế cậu nhếch môi: “Anh tin tưởng loại lời nói vô căn cứ này?”

“Tôi hiểu rồi, cáo từ.” Tư Lôi Tạp đứng dậy, nhanh nhẹn đi tới cửa phòng thẩm vấn, tựa hồ không có ý tứ hỏi thêm gì nữa, điều này làm Tu Lôi run sợ một chốc, bất quá cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần, che miệng, cười phá lên: “Nguyên lai cũng có lúc ta nhìn nhầm, nói cho anh biết, ống này chính là máu của á thú áo blu trắng kia, thật không ngờ cậu ta chính là Kỳ Lân, thật sự đáng thương, tương lai có lẽ sẽ bị quân bộ bí mật theo dõi.”

Tu Lôi nói xong, đôi ngươi đỏ như máu liền nhìn chăm chăm vào Tư Lôi Tạp, chỉ tiếc lúc này Tư Lôi Tạp đã rời khỏi phòng thẩm vấn, có thể nói chỉ một chút nữa thôi cậu ta đã có thể nhìn thấy biểu tình chân chính của đối phương, bất quá Tư Lôi cũng không cảm thấy đáng tiếc, lần thử này ít ra cũng chứng minh được một chuyện, chính là hiện tại không ai biết Kỳ Lân chân chính là ai.

“Hừ.” Tư Lôi bóp vỡ ống máu trong tay, máu tươi nhỏ giọt xuống đất như một dòng suối nhỏ, Tu Lôi cứ vậy nhìn mặt đất, bên môi nhếch lên nụ cười khinh thường mà tàn bạo, ta sẽ tìm được, một ngày nào đó ta sẽ tự tay giết chết Kỳ Lân!

“Tư Lôi Tạt đại nhân, sao nhanh như vậy đã ra ngoài rồi?” Quân nhân vốn được phái tới thăm vấn Tư Lôi chào theo kiểu quân đội hỏi. Bất quá Tư Lôi Tạt không đáp lại, chỉ vội vàng băng qua mặt ông ta.

Trời ạ! Sắc mặt Tư Lôi Tạt đại nhân sao lại nghiêm túc như vậy? Tuy trước kia Tư Lôi Tạt Đại nhân nổi tiếng nghiêm cẩn trong quân bộ, nhưng lúc gặp mặt ngài ấy cũng chào hỏi theo nghi thức quân đội, nhưng lúc này Tư Lôi Tạt Đại nhân cư nhiên không đáp lại, thậm chí còn vội vàng như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tư Lôi Tạt kì thực không lãnh tĩnh như tưởng tượng của Tư Lôi, dù sao sự tình cũng liên quan tới La Tổ, vì thế sau khi rời khỏi phòng thăm vấn anh trực tiếp tới bệnh viện, với quân hàm của mình Tư Lôi Tạt rất nhanh điều tra được báo cáo xét nghiệm ngày đó. Trên báo cáo ghi rõ cả hai ống máu đều không có phản ứng linh hồn vật chất, điều này làm anh bình tĩnh lại một chút.

“Phát sinh chuyện gì, rất ít khi thấy cậu khẩn trương như vậy.” Bác sĩ trong phòng kiểm nghiệm có chút để ý hỏi.

“Không có gì.” Tư Lôi Tạt chào theo nghi thức quân đội sau đó lập tức li khai, bác sĩ nhìn bóng dáng anh có chút khó hiểu cào cào tóc, tốt xấu gì ông cũng xem là quen biết gia gia nó, có cần nói chuyện hôm nay cho ông cụ biết không nhỉ? Thôi quên đi, cũng không phải chuyện lớn gì, không cần quấy rầy ông cụ.

Mặt trời vừa lặn Tư Lôi Tạt cũng trở về kí túc xá, lúc Hải Nhân Tư ra mở cửa có chút sững sờ, nói thế nào nhỉ? Tuy lang ca hình người mới là bình thường, chính là mấy ngày nay chỉ thấy ảnh trong hình lang, đột nhiên có một nam nhân cao lớn đứng trước mặt, cậu có chút không thích ứng.

“Sao vậy?” La Tổ đang uy thực cho nhóm Tiểu Hoàng, thấy Tư Lôi Tạt trở về trong hình người thì khẽ nhú mày, thật ra cũng không phải không muốn thấy Tư Lôi Tạt hình người, mà vì Tư Lôi Tạt luôn xuất hiện trong hình lang đột nhiên như vậy làm cậu có chút để ý.

“Quân bộ xảy ra chuyện gì à?” La Tổ chỉ nghĩ ra lí do này.

“Không có gì.” Đây là lần đầu tiên Tư Lôi Tạt trả lời mà không nhìn thẳng vào mắt La Tổ.

“Phải không?” La Tổ tuy biết có vấn đề nhưng cậu cũng không miệt mài theo đuổi, dù sao cậu với Tư Lôi Tạt cũng không thân thiết đến mức đó.

Hai người trong nhất thời không nói gì, Tư Lôi Tạt trầm mặc ngồi trên sô pha, biểu tình nghiêm túc lại càng thêm phần trầm mặc, La Tổ cũng không biết nên nói gì vì thế im lặng uy thực cho bọn Tiểu Hoàng.

“.....” Hải Nhân Tư cùng Milan xoay mặt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy không khí có chút khẩn trương, vốn còn định hỏi lang ca chuyện vụ án, hiện giờ lại không dám lên tiếng.

Hải Nhân Tư cùng Milan nhỏ giọng trao đổi hai câu, sau đó không chút cốt khí giao phòng khách cho lang ca cùng La Tổ, bọn họ vội vàng chạy về phòng mình. Quả nhiên không thể nhìn bộ dáng trung khuyển của lang ca mà nhầm, khí thế lúc này.... suýt chút nữa ép bọn họ thở không nổi.

La Tổ tự nhiên cũng biết bọn Hải Nhân Tư cùng Milan chạy về phòng, ngay lúc cậu định đứng dậy quay về phòng thì Tư Lôi Tạt vốn đang trầm mặc rốt cuộc cũng mở miệng.

“Máu.....”

“Àn?” La Tổ có chút nghi hoặc nhíu mi, chỉ có một chữ cậu cũng không có biện pháp hiểu được.

“Thử máu.” Tuy vẫn là biểu tình nghiêm túc nhưng La Tổ nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt màu xám kia, tuy không rõ vì sao Tư Lôi Tạt lại lo lắng cho cậu, bất quá trực giác nói cho La Tổ, nam nhân này thực sự quan tâm cậu.

“Mệnh lệnh của quân bộ sao?” La Tổ vì vừa uy thực cho bọn Tiểu Hoàng nên thùng dụng cụ ở sát bên cạnh, cậu lấy kim tiêm ra cắm vào tay mình hỏi: “Bao nhiêu?”

“Hai mươi.” Tư Lôi Tạt trầm giọng nói. Nếu có thể..... anh tình nguyện bị lấy máu thay La Tổ.

“Tốt lắm.” 20 đơn vị máu nhanh chóng được rút xong, La Tổ đưa kim tiêm cho Tư Lôi Tạt, từ đầu đến đuôi không lộ ra bao nhiêu biểu tình.

Tư Lôi Táp tiếp nhận kim tiêm, trầm mặc thật lâu, thẳng tới khi La Tổ không còn kiên nhẫn anh mới lại mở miệng: “Không phải mệnh lệnh của quân bộ.”

La Tổ nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nếu là mệnh lệnh của quân bộ nam nhân sẽ không bày ra vẻ mặt này, cậu khẽ thở dài: “Không sao, coi như kiểm tra sức khỏe thêm một lần thôi.”

“Cám ơn.” Nói xong câu đó, Tư Lôi Táp lại biến thành hình lang, anh đặt ống máu La Tổ đưa vào trong lớp da lông thật dày, sau đó cơ thể khổng lồ ngồi chồm hổm bên cạnh La Tổ, ánh mắt xám sáng ngời chăm chú nhìn cậu.

“.....” La Tổ nghi hoặc, không rõ vì sao Tư Lôi Táp lại biến thân, bất quá thấy bộ dáng cự lang chăm chú nhìn mình, cậu vẫn nhịn không được mà vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cự lang.

Mà Hải Nhân Tư cùng Milan trốn trong phòng nhìn lén, thấy cảnh này cũng nhẹ nhàng thở phào.

“Mình cảm thấy lang ca cùng A Tổ có vấn đề.” Hải Nhân Tư cào cào mái tóc đỏ của mình, có chút rối rắm nói.

“Mình đã sớm thấy rồi, lang ca nhất định coi trọng A Tổ!” Milan làm ra bộ dáng khẳng định.

“Cái gì? !” Hải Nhân Tư còn chưa kịp lớn tiếng gào thì đã bị Milan bịt miệng: “Ngu ngốc, nói nhỏ một chút.”

“Biết rồi, nhưng chuyện này không thể nói lung tung, lang ca là hồn thú, gia thế lại tốt, thấy thế nào cũng tìm giống cái mới đúng đi?”

“Không sai đâu, nếu lang ca không thích A Tổ thì làm gì cứ hai ba ngày lại chạy tới kí túc xá của tụi mình, hơn nữa lang ca còn là thủ tịch của học viện hồn thú nhưng lúc đối mặt với La Tổ, đừng nói sát khí, ngay cả tức giận cũng chưa bao giờ nha.” Milan làm ra bộ dáng người từng trải.

“Cậu nói cũng có lí, không ổn, như vậy không phải người anh em Khuê Đế của mình không còn chút cơ hội nào rồi sao?” Hải Nhân Tư rớt cuộc cũng nhớ tới chàng ngốc gần đây ngày nào cũng huấn luyện với mình.

“Khụ khụ.” Milan cùng Khuê Đế cũng có thể xem là bằng hữu không tồi, vì thế cậu ta ho khan hai tiếng nói: “Vấn đề tình cảm..... cứ để nó thuận theo tự nhiên đi, chúng ta không nên nhúng tay.”

“Bạn thân, mình hiểu mà! Tựa như lần nào cậu cũng thuận theo tự nhiên, kết quả luôn bị giống cái đá!”

“Hải! Nhân! Tư!” Bị móc tới nổi đau, Milan liền nhào qua bóp cổ Hải Nhân Tư.

Buổi tối lúc ăn cơm, Hải Nhân Tư cùng Milan rớt cuộc có được tin tức vụ án từ Tư Lôi Táp đã biến về hình người, nhưng anh chỉ trả lời đúng 4 chữ ‘không phải cậu ta’, sau đó lại biến về hình lang, điều này làm bọn Milan hoàn toàn rối rắm.

La Tổ có cái nhìn không khác biệt lắm với Tư Lôi Táp, nếu mục đích của Tư Lôi là Kì Lân, như vậy sẽ không giết người trong thời điểm trọng yếu này, vì hành vi này thực sự rất ngu xuẩn, chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân quân bộ vẫn chưa định tội Tư Lôi.

Hôm sau, Tư Lôi Táp từ sáng sớm đã ra ngoài, La Tổ đoán là đi lấy kết quả xét nghiệm máu, cậu hiểu rõ cơ thể mình nhất, bất luận xét nghiệm bao nhiêu lần thì máu cậu cũng không có phản ứng ‘linh hồn vật chất’. Nguyên nhân hôm qua Tư Lôi Táp bất thường như vậy, cậu cũng từng thử suy đoán, phỏng chừng lúc đi quân bộ, có người nói với anh chút chuyện về Kì Lân.

Bởi vì Tư Lôi Táp không ở đây nên La Tổ sau khi uy thực cho bọn Tiểu Hoàng xong thì về phòng tra xét tư liệu kẻ ước thú, trong lúc này Hải Nhân Tư đang đội mũ giáp nằm trên giường, không biết đang làm gì đó.

Mấy tiếng sau, La Tổ thấy Hải Nhân Tư vẫn duy trì tư thế đó, cậu rớt cuộc nhịn không được mở miệng gọi: “Trên đầu cậu là thứ gì vậy?”

Hải Nhân Tư vẫn không phản ứng, tựa như không nghe thấy lời La Tổ vậy, bởi vì không biết Hải Nhân Tư đang làm gì nên La Tổ gửi tin nhắn cho Hải Nhân Tư, 5 phút sau, Hải Nhân Tư cởi mũ giáp hỏi: “Bạn thân, cậu gọi mình à?”

“Trên tay cậu là thứ gì?” La Tổ có chút tò mò hỏi.

“Bạn thân? Không phải chứ? Đây chính là hệ thống chiến đấu mô phỏng 3 chiều mới nhất của CG.” Hải Nhân Tư dùng biểu tình thấy người ngoài hành tinh nhìn La Tổ.

“Có ích lợi gì?” La Tổ nhướng mi, tin này cậu từng nghe chỉ là trước khi khoa học kĩ thuật tới thời tận thế vẫn chưa nghiên cứu được công nghệ game nhập vai 3 chiều.

“Siêu cấp hữu dụng, bạn thân, cậu cũng chơi được a, vì mũ này phải kết nối với tinh thần nên chỉ được một người chơi mà thôi!” Hải Nhân Tư hạnh phúc nói: “Mũ giáp này lúc mới phát hành đã được bên ngành kĩ thuật giám định, nó giúp người chơi trong quá trình đánh nhau liệt liệt, có thể nâng cao phản xạ thần kinh vì thể lượng tiêu thụ rất khủng.”

“Phải kết nối à?” La Tổ tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên, nếu không kết nối sao tìm được người thi đấu! Chính là giai đoạn bồi dưỡng khế ước thú rất tốn thời gian, đương nhiên cậu có thể nạp tiền, nhóc Milan đã bỏ vào một mớ rớt cuộc mua được một con khế ước thú cấp S, đáng tiếc thao tác của cậu nhóc không khá lắm nên gặp người bình bình thì còn ăn, chứ đựng cao thủ thì đo đất ngay.” Hải Nhân Tư buông tay.

“Trò chơi cũng có khế ước thú?” La Tổ cảm thấy có chút thú vị.

“Đương nhiên, chơi cái này để mọi người có điều kiện tu luyện kinh nghiệm mà, trò này rất hot, ngay cả các cao thủ cũng tham gia, sau này trò chơi kiếm tiền ác quá, thu phí đạo cụ cao lắm, có thể nói chỉ cần có tiền, thao tác có kém cũng thắng. Mặc khác trò này còn có hình thức hồi huyết cho khế ước thú, ở ngoài căn bản không có chuyện này vì thể khế ước thú không có lợi gì cả, trừ bỏ rèn luyện kinh nghiệm đối chiến, còn rèn luyện sức lực thì không có tác dụng lắm, nhưng phiên bản mới cũng cải tiến khá nhiều!”

Hải Nhân Tư lẩm bẩm nói rất nhiều, bất quá tổng kết chỉ có một ý, chính là trò chơi mũ giáp này giúp người chơi tăng phản xạ thần kinh cùng cường độ tinh thần, bởi vì y học phát hiện ra một loại phóng xạ mới, có thể giúp người ta lúc cảm xúc kích động hoặc khẩn trương có thể đột phá, mà mũ giáp này chính là áp dụng loại sóng này.

Mặc khác trò chơi cũng rất chú trọng kĩ thuật, chẳng những góp nhặt tư liệu khế ước thú của liên minh, thậm chí còn có rất nhiều tư liệu về hồn thú, bọn họ viết lại thành sổ liệu sau đó bỏ vào trò chơi. Chế độ thu phí đạo cụ bị bỏ đi, thay vào đó là hình thức mua bán, tỷ như quyền phát sóng trực tiếp trận đấu của các cao thủ, quyền xem.

La Tổ không quấy rầy Hải Nhân Tư chơi nữa, cậu lên mạng tra một ít tin tức có liên quan tới mũ giáp, nếu thực như lời Hải Nhân Tư thì nó rất có lợi cho việc cậu đề cao thực lực.

Bởi vì vụ án giết người nên trường học đình chỉ học tuần này để tiến hành điều tra, vì thế thời gian Tư Lôi Tập ở bên người La Tổ so với trước kia lại càng dài hơn, giữa trưa Tư Lôi Tập trở lại, La Tổ không hỏi kết quả bởi vì cậu đã sớm biết đáp án.

Buổi chiều, La Tổ ra cửa hàng mua mũ giáp, Tư Lôi Tập biến thành cự lang theo sát sau lưng La Tổ, vì thế trên đường lớn trong trường xuất hiện hình ảnh một người một lang sóng bước bên nhau. Không ít học trò tập trung ánh mắt lên người cự lang, cự lang này cũng quá phong cách đi, nếu có được khế ước thú như vậy, bọn họ thực sự là có nằm mơ cũng mỉm cười.

Bên trong trường học có chỗ bán mũ giáp, bất quá vì lượng tiêu thụ quá mạnh nên hết hàng. La Tổ chỉ có thể đặt mua một cái, cửa hàng cam đoan trong vòng một tuần sẽ gửi tới tận nhà.

Trên đường trở về, La Tổ gặp Ôn Tư Đặc ở cạnh bể phun nước, tuy Ôn Tư Đặc có hóa trang nhưng La Tổ liếc mắt vẫn nhận ra đối phương.

“Mang lang ca ra ngoài tản bộ à?” Ôn Tư Đặc cũng phát hiện La Tổ, vì thế anh mỉm cười chào hỏi.

“Mua vài thứ, còn anh?” La Tổ dừng bước, cự lang dùng đôi mắt xám tro nhìn lướt qua Ôn Tư Đặc, sau đó trầm mặc ngồi xổm xuống bên người La Tổ.

“Cầu nguyện.” Ôn Tư Đặc nhìn ra bể nước phía sau, sau đó quay đầu lại nhìn cự lang cùng La Tổ nói: “Xem ra quan hệ của hai người không tồi.”

“.....” La Tổ không thể nói cho Ôn Tư Đặc biết cự lang chỉ đang giám thị mình mà thôi, vì thế chỉ đành bảo trì im lặng, ngay lúc không khí có chút căng nhắc, Ôn Tư Đặc đột nhiên ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn cự lang nói: “Tư Lô Tập, cho tôi mượn A Tổ một lát được không?”

Cự lang vốn đồ sộ bất động nghe Ôn Tư Đặc nói vậy thì đứng lên, vươn tứ chi đi ra xa, ngay lúc Ôn Tư Đặc nghĩ cự lang sẽ về trước thì cự lang lại ngừng lại ở khoảng cách hai người chừng 10 thước, sau đó lại ngồi xổm xuống, đôi người xám tro chăm chú nhìn về phía bọn họ, tựa như trung khuyển thành thật ngồi đó chờ chủ nhân, cứ sợ chủ nhân sẽ biến mất vậy.

“Phốc—” Ôn Tư Đặc nhin không được cười khê, tuy không giống như anh nghĩ nhưng khoảng cách này cũng khá an toàn.

“Phát sinh chuyện gì?” La Tổ nhú mày, đối với hành động của cự lang cũng không bất ngờ, bởi vì mỗi lần cậu ra ngoài, cự lang luôn dẫn đầu rồi ngồi ở phía trước chờ nên cậu đã quen rồi.

Ôn Tư Đặc ngừng cười, không đáp hỏi lại: “Cậu thích anh ta?”

La Tổ có chút giật mình, sau đó mới mở miệng: “Sao lại hỏi vậy?”

“Bởi vì cậu làm người ta có cảm giác như vậy.” Ôn Tư Đặc quần sợi tóc bằng đầu ngón tay, đây là hành động anh thích nhất lúc đang tự hỏi.

“Chỉ là ảo giác của anh thôi.” La Tổ không biết làm thế nào trả lời Ôn Tư Đặc, cậu không hẳn là thích Tư Lô Tập, chỉ là không có sức chống cự với hình lang của anh ta mà thôi.

“Vậy tôi đổi cách nói vậy, cậu thích hình lang của anh ta?” Ôn Tư Đặc ngồi xuống cạnh bể phun nước, tuy gương mặt đang mỉm cười nhưng đôi người xám lại khá sắc bén.

La Tổ ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới bắt đầu nói: “Trực giác của anh thực đáng sợ.”

“Cho nên nói..... không nên xem thường trực giác của tiên đoán sư.” Ôn Tư Đặc cười khê: “Thân là bằng hữu, tôi lại hỏi thêm một vấn đề đi, trong lòng cậu, Tư Lô Tập hình người và hình lang là cùng một người sao?”

“Bọn họ vốn là cùng một người.” La Tổ chậm rãi mở miệng, bất quá lúc trả lời cậu theo bản năng nhìn thoáng qua cự lang ở xa xa.

“Trả lời có lẽ sao?” Ôn Tư Đặc ít nhiều cũng đoán được vài phần, anh xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, cười khê: “Còn nhớ rõ lần trước tôi nói không? Chúng ta là cùng một loại người, luôn thích đem đám người bên cạnh đặt vào những ô vuông xác định, bằng hữu là bằng hữu, người nhà là người nhà, người xa lạ là người xa lạ, hơn nữa dựa theo những ô vuông đã phân mà dùng lễ nghi, tri thức đối đãi với họ, đơn giản mà nói, chúng ta có định nghĩa xác định cho những chuyện xung quanh mình.”

“Anh muốn nói gì?” La Tổ ngồi xuống bên cạnh Ôn Tư Đặc, so với chuyện của mình cậu lại càng để ý Ôn Tư Đặc hơn, Ôn Tư Đặc không phải người thích thao thao bất tuyệt, chính là hiện tại cứ như anh đang muốn đem tất cả cái nhìn của mình nói ra, điều này có chút kì quái.

“Cậu đặt Tư Lô Tập vào ô nào? Bằng hữu? Người nhà? Sùng vậy?” Ôn Tư Đặc rút đi nụ cười thường trực, dùng đôi người màu xám chăm chú nhìn La Tổ.

“.....” Nói thực ra La Tổ cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cậu có thể chuẩn xác phân loại bọn Hải Nhân Tư, bởi vì bọn Hải Nhân Tư tỏ ra có thiện ý nên cậu thoải mái xếp họ vào ô bằng hữu. Tư Lô Tập cùng cậu ban đầu vốn là người xa lạ, bọn họ quen nhau ở rừng nhân tạo, lúc ấy cậu nghĩ đối phương là kẻ ước thú nên dùng phương thức đối xử với súc vật, nhưng sau đó cậu phát hiện sự thật, cự lang không phải kẻ ước thú chân chính mà là một nam nhân tên Tư Lô Tập. Tuy không thể phủ nhận, nam nhân này quả thực là người tốt, chẳng những tác phong quân đội nghiêm túc, lại có một trái tim thiện lương.

Bất luận là đối đã với kẻ ước thú hay sinh vật yếu ớt khác, nam nhân này luôn cẩn thận sợ dọa hù đối phương, tuy bộ dáng thực hung hãn nhưng nội tâm lại phá lệ ôn nhu. Bất quá..... La Tổ không thể nào xác định mình và Tư Lô Tập có thể gọi là bằng hữu hay không, bởi vì tiếp xúc với cậu nhiều nhất chính là ‘cự lang’, mà không phải ‘người’. Cậu cùng ‘người’ Tư Lô Tập cơ hồ không nói quá mấy câu.

Ngay lúc La Tổ trầm mặc, Ôn Tư Đặc lại cười khê, anh lấy một đồng xu trong túi sau đó dùng ngón cái búng nhẹ, đồng xu tung lên theo một đường parabol đẹp, cuối cùng rơi tòm vào ao nước, phát ra âm thanh thanh thúy.

“Biết không? Đối với người như chúng ta, không thể chuẩn xác phân chia một người nào đó đại biểu bản thân đã rơi vào nguy hiểm.” Ôn Tư Đặc dứt tay vào túi tiền, nhìn bề phun nước trước mặt nói.

“Không phải như anh nghĩ đâu.” La Tổ không biết nên giải thích thế nào, vì thế chỉ có thể nói vậy. Lại là một trận trầm mặc, La Tổ mới hỏi thêm: “Cầu nguyện gì đó?”

“Bí mật.” Ôn Tư Đặc quay đầu lại, nhìn La Tổ bằng vẻ mặt vô cùng sáng lạn, sau đó hai người không nói gì nữa, chia hai đường trở về.

Sau khi trở lại kí túc xá, La Tổ so với bình thường càng trầm mặc hơn, không thể phủ nhận những lời Ôn Tư Đặc nói có sinh ra ảnh hưởng, Tư Lôi Tập đối với cậu mà nói là gì? Bằng hữu? Sủng vật? Đây là lần đầu tiên La Tổ cảm thấy trong lòng có chút hỗn loạn, nếu không ý thức được có lẽ còn hoàn hảo, nhưng hiện tại cậu lại bức thiết muốn biết đáp án.

Đêm đó, La Tổ phá lệ làm cùng một chuyện như cự lang, cậu dùng đôi người đen lầy của mình chăm chú nhìn cự lang, hệt như muốn từ trên người cự lang tìm ra đáp án quan trọng. Cự lang vốn đang nhìn chăm chú La Tổ, nhưng hơn 10 phút sau cự lang chậm rãi... chậm rãi cúi đầu, ánh mắt La Tổ làm trái tim cự lang cứ đập thình thịch, tuy bộ dáng vẫn uy phong lẫm lẫm như cũ, nhưng hai lỗ tai lại hơi đỏ đỏ lên.

Lúc La Tổ tắm rửa, Tư Lôi Tập lập tức khôi phục hình người, sử dụng màn hình ánh sáng gọi điện thoại cho Lô Tập.

“Trời ạ! Cậu cư nhiên chủ động gọi điện cho tôi? Không phải cậu đang ở cùng một chỗ với em trai đồng học sao? Phát sinh chuyện gì?”

“.....” Tư Lôi Tập lúc đầu trầm mặc, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Em ấy.... nhìn tôi.”

“Ách?” Lô Tập tỏ ý mình không hiểu.

Tư Lôi Tập lại trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhíu mi nói: “Em ấy.... cứ nhìn tôi.”

Lô Tập lúc này mới hiểu được ý tứ của mấy chữ này: “Ý là em trai đồng học cứ một mực nhìn cậu?”

Tư Lôi Tập không trả lời, bắt quả anh lại trầm mặc gật đầu.

“Àn..... vấn đề này, khá nghiêm trọng.” Lô Tập vuốt cằm suy nghĩ nửa ngày, chẳng lẽ em trai đồng học rốt cục cũng bị Tư Lôi Tập làm cảm động, định lao vào vòng tay của Tư Lôi Tập? Không đúng, không đúng, tính cách Tư Lôi Tập buồn tẻ như vậy, em trai đồng học không phát hiện ra Tư Lôi Tập thích mình mới đúng, thế nhưng..... vì cái gì em trai đồng học cứ nhìn Tư Lôi Tập?

“Có lẽ..... em ấy cảm thấy bộ dáng cậu rất đẹp?” Lô Tập không xác định hỏi.

“Tôi là hình lang.” Tư Lôi Tập dùng đôi mắt màu xám chăm chú nhìn Lô Tập trong màn hình ánh sáng, tuy Tư Lôi Tập không có bên cạnh nhưng Lô Tập vẫn rung mình một cái, hơi thở này..... ánh mắt này..... xét đến cùng, vì sao anh lại trở thành cố vấn tình cảm của Tư Lôi Tập? Anh thực sự là cuồng chiều ngược sao?

“Khụ khụ, có thể em trai đồng học đã bắt đầu sinh ra hảo cảm với cậu, nên mới nhìn chăm chăm như vậy, cậu nên biểu hiện ân cần một chút, chăm sóc em ấy một chút, cũng nên chuẩn bị quà cho người nhà em ấy, tỷ như Ngải Địch nè, cậu có thể thường xuyên liên lạc.” Lô Tập dùng cách thức mình thường dùng để truy đuổi chỉ cho Tư Lôi Tập.

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Ngắt đứt cuộc gọi xong, Tư Lôi Tập lúc này mới nhận ra mình quá xem nhẹ anh cả, có lẽ phải tìm ngày nào đó tới hỏi thăm mới được.

Buổi tối lúc đi ngủ, La Tổ bất đắc dĩ nhìn cự lang tích cực leo vào ổ chăn, còn ngoắc ngoắc cái đuôi như đã chờ đợi rất lâu.

La Tổ định bảo cự lang ra ngoài phòng khách ngủ, bất quá cùng đôi lang màu kia nhìn một lúc, cậu vẫn đầu hàng, cái đuôi lông xù của cự lang khoát lên bụng, La Tổ chậm rãi nhắm mắt lại, lời nói của Ôn Tư Đặc không ngừng vang vọng bên tai.....

Trong lòng cậu, Tư Lôi Tập hình người và hình lang là cùng một người sao?

Lúc cậu không thể làm ra phán đoán chính xác là đại biểu bản thân đã rơi vào nguy hiểm.

La Tổ trở mình, nhìn cự lang đang nằm bên cạnh, nếu hiện tại là hình người chỉ sợ cậu đã đuổi đối phương ra phòng khách đi, quả thực cậu không có cách nào với hình dáng cự lang mà, có lẽ giống như lời Ôn Tư Đặc, cậu không phân rõ cự lang này rốt cuộc là lang hay là người..... Cậu không biết nên phán đoán thế nào, cậu chỉ biết..... cậu cũng không chán ghét phương thức ở cùng cự lang như bây giờ.

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp Tư Lôi Tập ra ngoài, La Tổ gọi điện thoại cho Khuê Đế, cậu đã định làm vậy từ lâu như nghĩ Khuê Đế cũng không rõ chuyện của Ôn Tư Đặc nên cứ kéo dài tới giờ.

“A..... A Tổ.....” Khuê Đế vừa thấy hình ảnh của La Tổ liền nói lắp.

“Cậu có biết gần đây Ôn Tư Đặc gặp chuyện gì không?” La Tổ hỏi thẳng vấn đề.

“Này.....” Khuê Đế có vẻ khá do dự, cậu ta dùng sức xoa xoa bàn tay to của mình, ngẩng đầu nhìn La Tổ một chút, sau đó mới ấp a ấp úng: “Yêm..... yêm chỉ nói ỉnh cậu biết thôi.”

Khue Đế nói xong câu đó, lại do dự thật lâu, sau đó bất chấp mọi thứ gào lên: “Anh họ..... anh họ phải kết hôn!”

La Tổ không thể tin tưởng lớn hai mắt, tuy đã đoán vô số tình huống nhưng không có suy đoán nào liên quan tới kết hôn.

“Thật..... là thật! Yêm không lừa cậu!” Khuê Đế thấy La Tổ trầm mặc, nghĩ La Tổ không tin mình nên cậu ta vội vàng nói tiếp: “Chuyện này chỉ có người trong nhà biết, bởi vì anh họ là ngôi sao, không thể gây ra chấn động nên không công bố chuyện này ra ngoài. Đối tượng kết hôn do người nhà anh họ chọn, hình như là quân chính thế gia, điều kiện rất tốt, nhưng mà anh họ..... anh họ cũng không thực vui vẻ.”

“Tôi đã biết, cảm ơn cậu.” La Tổ ngắt cuộc nói chuyện, chuyện lớn như vậy mà Ôn Tư Đặc không nói với cậu, kết hôn cũng đâu phải chuyện gì cần dấu diếm, vì sao Ôn Tư Đặc lại không nói?

57. Chương 57

Trực giác mách bảo La Tổ nên nói chuyện với Ôn Tư Đặc một lần nữa thì tốt hơn, vì thế cậu hẹn Ôn Tư Đặc giữa trưa gặp nhau ở nhà ăn quân bộ.

“Di, lang ca còn chưa về sao?” Milan lú đầu ra khỏi phòng hỏi.

“Sao vậy?” La Tổ đang bồi bọn Tiểu Hoàng chơi đùa, nghe vậy liền ngẩng đầu lên.

“Không có gì, mới thu được tin tức mới nên định hỏi thăm lang ca chút ấy mà.” Milan ra khỏi phòng, kim dẫn dẫn thấy chủ nhân nhà mình, hưng phấn lẩn qua.

“Cảm ơn cậu luôn giúp mình chăm sóc kim dẫn dẫn.” Milan có chút ngượng ngùng nói.

“Đừng khách khí, thu được tin gì?” La Tổ mở miệng hỏi.

“Tu Lôi được một quan lớn bên chính phủ nộp tiền bảo lãnh rồi, tuy mình không tin tưởng tin này lắm bất quá nếu là thật thì chắc vị quan lớn này lên kí hiệp nghị gì đó với Tu Lôi rồi.” Milan ngồi đầu gối xuống sô pha.

La Tổ từ chối cho ý kiến, Milan biết La Tổ không phải người thích nói chuyện phiếm, vì thế bồi kim dẫn dẫn chơi một lát cậu lại trở về phòng chơi game nhập vai, bỏ nhiều tiền như vậy tốt xấu gì cũng phải tìm vài người chà đạp cho đã chứ sao?

Giữa trưa, Tư Lôi Tập vẫn chưa trở về, bởi vì sắp tới giờ hẹn với Ôn Tư Đặc nên La Tổ không chờ nữa mà trực tiếp tới nhà ăn quân bộ, bất quá trước lúc xuất môn vẫn nói cho Milan cùng bọn Hải Nhân Tư một tiếng.

Với quyền hạn của La Tổ không thể đặt chỗ trong nhà ăn quân bộ, vì thế ghé lô do Ôn Tư Đặc đặt, lúc La Tổ theo sự chỉ dẫn của bồi bàn tiến vào ghé lô, Ôn Tư Đặc đã tới trước rồi.

“Hôm nay bảo tiêu của cậu không đi cùng à?” Ôn Tư Đặc liếc mắt ra phía sau La Tổ, có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Sáng nay anh ấy có việc ra ngoài rồi.” La Tổ ngồi xuống vị trí đối diện Ôn Tư Đặc.

“Cư nhiên bỏ lại một mình cậu, thật sự hiếm có.” Giọng nói Ôn Tư Đặc cũng không mang theo hàm ý trêu chọc, chỉ có chút cảm thán mà thôi, luôn thấy bên người La Tổ có cự lang, hôm nay không thấy ngược lại có chút không quen.

Ôn Tư Đặc vẫy vẫy tay bảo bồi bàn vừa dắt La Tổ tới dọn đồ ăn, lúc bồi bàn rời đi còn quay đầu lại ngắm Ôn Tư Đặc một chút, đây chính là Ôn Tư Đặc đại nhân a! Xem ra Ôn Tư Đặc đại nhân thực thích nhà ăn của bọn họ, đã tới nhiều lần như vậy a, bất quá người đi chung có phải là.....?

Bồi bàn đi rồi La Tổ mới mở miệng nói: “Tôi nghe được một việc.”

Ôn Tư Đặc hơi run sợ một chút, sau đó cười khê: “Tôi đoán được rồi, có thể làm cậu vội vàng hẹn tôi ra như vậy, chỉ sợ tên nhóc Khuê Đế kia đã nói gì đó với cậu, đúng không?”

“Không cần trách Khuê Đế, cậu ta cũng chỉ lo lắng cho anh thôi.” La Tổ không muốn Khuê Đế vì cậu mà bị Ôn Tư Đặc chỉ trích, Khuê Đế là một người thành thật trung hậu, người như vậy không chỉ ở thế giới kiếp trước, ngay cả ở thế giới này cũng rất khó tìm, rất đáng quý.

“Tôi có thể tưởng tượng được.” Có lẽ nghĩ tới biểu tình ngốc nghếch của đứa em, Ôn Tư Đặc nhin không được cười khê: “Tôi không nói vì không muốn cậu nghĩ nhiều thôi, chuyện kết hôn trừ bỏ người nhà, bên ngoài không ai biết cả.”

“.....” La Tổ không nói gì, chỉ lặng lặng nhìn vào ánh mắt Ôn Tư Đặc, đó là một đôi ngươi màu xám rất đẹp, nhưng trong đó lại không đọc được cảm xúc cùng ý tưởng gì.

“Thu thu~” Ngay lúc bầu không khí có chút trầm mặc, Tiểu Hoàng nhảy ra khỏi túi tiền, bình hoa trên bàn làm nó chú ý, nó tò mò nhảy tới bên cạnh, muốn bắt lấy đóa hoa màu đỏ.

Bồi bàn đúng lúc này đưa cơm lên, cậu ta nhìn thấy bóng dáng màu vàng quen thuộc, chợt nhớ ra người trước mắt là ai, không phải nam nhân đến dùng cơm chung với Tư Lôi Tập đại nhân lần trước đây sao? Tóc đen mắt đen còn có một con la mặt khâu nghịch ngợm, không thể nào nhầm được!

Bồi bàn nghĩ tới đây, lúc bày thức ăn lại nhìn La Tổ thêm vài lần, nam nhân này rốt cuộc có thân phận gì? Chẳng những dùng cơm chung với Tư Lôi Tập đại nhân, bây giờ còn dùng cơm chung với Ôn Tư Đặc đại nhân? Hơn nữa hai lần đều là hẹn hò riêng! Chẳng lẽ là tình tay ba? Không không không, nam nhân này nhìn thế nào cũng thấy là á thú, bởi vì cậu ta mặc áo blue trắng của hệ chữa trị, Ôn Tư Đặc đại nhân chẳng lẽ coi trọng dạng người này? Hay là..... kì thực nam nhân này mới là một đôi với Tư Lôi Tập đại nhân, nhưng Ôn Tư Đặc nhảy vào giữa, nên cậu ta bị đá một cước? Vì thế hôm nay hai người tới đàm phán?

Bổ não bằng n tình huống cầu huyết, bồi bàn rốt cuộc bị đám bạn bè bưng thức ăn bên cạnh nhắc nhở lấy lại tinh thần, có chút xấu hổ làm lễ với Ôn Tư Đặc cùng La Tổ rồi tận lực làm bộ như không có việc gì vội vàng chạy khỏi ghé lô, bất quá vừa rời khỏi cậu ta liền hiện nguyên hình, kể cho đám bạn nghe suy luận của mình bất quá chẳng ai chịu tin.

Bên trong ghé lô, La Tổ ôm Tiểu Hoàng, một lần nữa nhét nó vào túi tiền: “Thật xin lỗi, để anh chê cười rồi.”

“Không sao, Tiểu Hoàng thực đáng yêu.” Ôn Tư Đặc không hề để ý tới chuyện vừa nãy.

“Thu thu~” Tiểu Hoàng tuy bị chủ nhân của mình bắt về lại túi tiền, nhưng nó vẫn hiếu kì cố chui đầu ra, rơi vào đường cùng La Tổ chỉ đành lấy một khối bùn đất cho Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng thấy thức ăn đôi mắt

to tròn của nó lập tức tỏa sáng, móng vuốt bé xíu ôm chặt bùn đất, sợ có ai cướp phần của nó, trốn qua một bên găm cần. Vừa găm vừa lén quay đầu lại cẩn thận đề phòng Ôn Tư Đặc. Bởi vì theo tâm lý Tiểu Hoàng, chủ nhân là người cho thức ăn đương nhiên sẽ không cướp, nhưng Ôn Tư Đặc thì khác, vì thế nó phải bảo vệ thức ăn của mình.

Ôn Tư Đặc thấy bộ dáng lúng liếng của Tiểu Hoàng, nhin không được cười khê, La Tổ cũng bị một loạt động tác của Tiểu Hoàng làm cho dở khóc dở cười, ánh mắt nhu hòa hơn bình thường rất nhiều. Một màn này bị Ôn Tư Đặc thu hết vào đáy mắt, bất quá Ôn Tư Đặc không nói gì, chỉ bưng tách cà phê nhấp vài ngụm.

La Tổ thấy Tiểu Hoàng đã an phận nên không nhìn nó nữa, quay đầu lại hỏi: “Đối phương thế nào?”

“Không biết, còn chưa gặp.” Ôn Tư Đặc tùy ý trả lời, nhưng những lời này lại làm La Tổ ngắc mạnh đầu: “Còn chưa gặp?”

“Thế nào, tôi nói vậy làm cậu cảm thấy rất bất ngờ à?” Ôn Tư Đặc trào phúng nhếch khóe môi: “Trong nhà quyết định, tôi tới giờ chỉ thấy qua ảnh thôi, đối phương là quân chính thể gia, đang làm thiếu tướng, bởi vì gia thế rất tốt nên người nhà muốn nhanh chóng gởi tôi đá ra ngoài a.”

La Tổ hơi nhú mày, cậu không hiểu, nếu thế giới này giống cái có địa vị cao như vậy thì không nên có tình huống này, giống cái hẳn nên có quyền lợi lựa chọn bầu bạn mới đúng.

“Xem ra cậu rất nghi hoặc.” Ôn Tư Đặc dùng nĩa ăn gắp thức ăn trong đĩa: “Đừng quên nghề nghiệp của tôi, tuy ngoài mặt mọi người nói tôi là ngôi sao điện ảnh, chính là tôi quay những bộ phim như vậy cũng là chuyện thật. Với tình huống của tôi, có thể được quân chính thể gia nhìn trúng đối với người nhà đã là chuyện kinh hỉ ngoài ý muốn, bọn họ đương nhiên sẽ khẩn cấp đáp ứng hôn sự này.”

“Sao không cự tuyệt?” La Tổ biết Ôn Tư Đặc không phải người ôn như bễ ngoài, Ôn Tư Đặc và cậu đều là dạng người dám phản kháng vì những chuyện riêng tư của mình, nếu không trước kia Ôn Tư Đặc cũng không chọn đóng loại phim này.

“A.” Ôn Tư Đặc xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Đổi lại thành cậu, cậu cũng không cự tuyệt.”

“.....” La Tổ chìm sâu vào trầm mặc, đây là lần đầu tiên cậu phát hiện mình không thể lí giải nổi suy nghĩ của Ôn Tư Đặc.

“Sẽ không cho dù.....” Ánh mắt Ôn Tư Đặc giống như có tình tự đang không ngừng dao động kịch liệt, anh đưa tay nắm lấy mặt dây chuyền trước ngực, bất quá lập tức giống như bị phỏng mà buông lỏng tay: “Đối với tôi, đây là kết quả tốt nhất.”

“.....” La Tổ định nói an ủi, bất quá cuối cùng lại không nói nên lời, cậu không phải người của thế giới này, vì thế cậu không hiểu được, cũng không thể lí giải tâm tình của Ôn Tư Đặc lúc này, bất quá nếu đó là sự lựa chọn của anh thì cậu chỉ có thể yên lặng chúc phúc.

“Có gì cần giúp có thể tìm tôi hỗ trợ.” Trầm mặc nửa ngày, La Tổ chỉ có thể nói những lời này.

“Thực sự là bộ mặt đáng sợ, biểu tình rất ngưng trọng.” Ôn Tư Đặc hiếm có dịp trêu chọc La Tổ: “Tôi chỉ kết hôn thôi mà, đâu phải đi tìm chết. Yên tâm đi, không cần khổ sở thay tôi, mặc khác tối nay sẽ tổ chức tiệc trong này, lúc đó tôi sẽ gặp được đối tượng kết hôn.”

“Nếu anh ta khi dễ anh, nhớ nói cho tôi biết.” La Tổ trong đầu đã bày ra cả trăm loại phương pháp dùng kế ước thú để dạy dỗ đối phương mà không lưu lại dấu vết.

“Phốc——” Ôn Tư Đặc nhin không được lại cười khê, anh xoa nhẹ nốt ruồi: “Cậu nghĩ anh ta có cơ hội khi dễ tôi sao?”

“.....” La Tổ bắt đầu tự hỏi, có lẽ người lo lắng là tên quân bộ kia cũng không chừng, dù sao Ôn Tư Đặc cũng không phải người dễ đối phó.

Bầu không khí ngưng trọng lại chuyển ấm, dùng cơm xong, hai người định tạm biệt thì ngoài cửa ghé lô xuất hiện một con cự lang màu xám, tông mao màu ngân hôi rậm rạp rục rở dưới ánh đèn, bên dưới lớp da

lông là cơ thể rắn chắc, một đôi bụi râu chăm chú nhìn La Tổ, giống như đang một mực chờ đợi chủ nhân của mình.

“Bảo tiêu của cậu đến rồi.” Ôn Tư Đặc vỗ vỗ bả vai La Tổ, trêu chọc.

“.....” La Tổ bất đắc dĩ, phỏng chừng bọn Milan nói cho cự lang biết cậu ở đây.

Ôn Tư Đặc dẫn đầu ra khỏi ghế lô, anh ngồi xổm xuống nói nhỏ với cự lang: “Cho anh một đề nghị, vẫn bảo trì hình lang sẽ không hay ho đâu.” Ôn Tư Đặc nói xong thì phát tay với La Tổ ở phía sau, ý bảo đối phương không cần tiến.

La Tổ nhìn theo bóng Ôn Tư Đặc rời đi, mở miệng hỏi: “Vừa nãy Ôn Tư Đặc nói gì với anh?”

Cự lang dùng đôi ngươi màu xám chăm chú nhìn La Tổ, sau đó lâm vào trầm mặc. La Tổ thấy cái đầu uy phong lẫm lẫm của cự lang, khe thở dài, không truy vấn nữa mà mang cự lang cùng về kí túc xá.

Buổi tối, mũ giáp La Tổ đặt rồi cuộc cũng được gửi tới, Milan cùng Hải Nhân Tư hưng phấn kéo La Tổ muốn đối chiến, bất quá bị La Tổ lấy lý do muốn tìm hiểu hệ thống trò chơi cự tuyệt.

Mũ giáp trò chơi là buộc định, nói cách khác là một mũ chỉ có một người sử dụng, La Tổ uy thực cho bọn Tiểu Hoàng xong mới đội mũ giáp, tiến vào trò chơi.

Cự lang như trước đồ sộ ngồi bên cạnh canh giữ, nó nhìn bộ dáng La Tổ đội mũ giáp, nghĩ thầm có lẽ mình cũng có thể mang mũ giáp tới, lang ca tỏ vẻ.....mình cũng muốn bồi em ấy chơi trò chơi.

La Tổ đội mũ giáp, tiến vào trò chơi thì hình ảnh đập vào mắt là thảo nguyên rộng lớn, toàn bộ hình ảnh làm La Tổ nghĩ mình đang ở thế giới chân thực. La Tổ kiếp trước cũng có chơi game, tuy không bao lâu nhưng dựa vào kinh nghiệm trước kia, cậu nhanh chóng nắm giữ được các thao tác cơ bản.

Tiến vào trò chơi bước đầu tiên là thiết lập nhân vật, mũ giáp sẽ quét hình diện mạo người chơi, tạo ra hình ảnh tương tự, người chơi có thể tiến hành điều chỉnh, La Tổ chọn giảm dung mạo 50%, sau đó nhuộm tóc thành màu trắng, còn lựa kiểu tóc đầu rơm. Kiểu tóc này có thể che khuất hơn phân nửa gương mặt, là sự lựa chọn tốt nhất để che dấu mặt thật.

Kì thật rất hiếm người làm vậy, đại đa số mọi người đều dùng diện mạo thật tiến vào trò chơi. Cài đặt nhân vật xong chính là bước đặt tên, La Tổ vì thuận tiện nên trực tiếp chọn họ ‘La’ kiếp trước làm tên.

Làm xong hết thảy, La Tổ nhấn tiến vào trò chơi, trò chơi có 3 chủng tộc, cũng chính là hồn thú, khế thú cùng á thú, người lựa chọn á thú rất ít, bởi vì chức nghiệp của á thú trong trò chơi này là chức nghiệp phụ trợ, chỉ có học trò của khoa chữa trị niệm lực lựa chọn thôi, bởi vì năng lực của họ có thể trị liệu khế ước thú trong trò chơi, điểm này cũng khá giống hiện thực.

Hồn thú có thể mở hồn thú để sử dụng, người sử dụng có thể xin cấp hồn thú giống trong cơ thể mình, trong trò chơi chế độ hồn thú giống như hiện thực.

Trong ba chủng tộc, khế thú là chủng tộc được nhiều người lựa chọn nhất, bởi vì rất nhiều á thú cũng chọn lựa khế thú khi tham gia trò chơi, chủng tộc khế thú cũng là chủng tộc khó nhất, nói đơn giản là mua khế ước thú, chiến đấu, đổi điểm, sau đó mua khế ước thú mạnh hơn, chiến đấu, đổi điểm, cứ tuần hoàn như vậy.

Phần lớn mục tiêu của khế thú là đổi được khế ước thú giống như trong hiện thực, sau đó thông qua trò chơi để nâng cao năng lực chiến đấu của mình. La Tổ thì không giống vậy, cậu cũng không phải khế thú, nhưng cậu có thể điều khiển tất cả chủng loại khế ước thú, có thể nói trò chơi này thực sự thích hợp với cậu.

Trong hiện thực, La Tổ không có cách nào dùng khế ước thú để chiến đấu, bởi vì như thế sẽ bại lộ thực lực của cậu, nhưng trong trò chơi cậu hoàn toàn áp dụng những ý tưởng của mình. Thông qua trò chơi này, cậu có thể quen thuộc phương thức chiến đấu của tất cả các loại khế ước thú, hơn nữa có thể đề cao thực lực của mình một cách đáng kể. Nếu trước kia cậu chỉ có thể phát huy 5 phần năng lực của khế ước thú, như vậy sau khi quen thuộc trò chơi này, cậu tin tưởng mình có thể để các loại khế ước thú phát huy 100% năng lực.

La Tổ lựa chọn kẻ thù, sau đó xung quanh cậu xuất hiện một thảo nguyên màu vàng, hắc cầu thú, la mặt khâu cùng một ít kẻ ước thú đang vui đùa xung quanh, tuy biết chỉ là trò chơi bất quá hình ảnh chân thật vẫn làm La Tổ có chút thất thần.

Xin người chơi hãy thả lỏng, hiện tại sẽ bắt đầu quét hình, trị số của lực tinh thần sẽ quyết định cấp bậc kẻ ước thú của người chơi.

Âm thanh của hệ thống vang lên, sau đó La Tổ cảm giác có một trận dao động đảo qua óc mình, bởi vì thời gian dài chiến đấu ở thời tận thế nên La Tổ theo bản năng dùng lực tinh thần che chắn làn sóng.

Cảnh báo, xin người chơi thả lỏng tinh thần, trước mắt kết quả quét hình là số 0, lần thứ hai quét hình bắt đầu.....

La Tổ lại cẩn thận ở bên ngoài óc mình, lực tinh thần của cậu hiện tại là thứ quan trọng nhất, để một làn sóng không biết tên quét qua não mình này không thể nghi ngờ là đem nhược điểm lộ ra trước mặt người khác, tuy nó hẳn là an toàn nhưng vẫn không thể cam đoan có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, vì thế La Tổ vẫn cẩn thận, đây cũng là thói quen cậu dưỡng thành ở ngày tận thế.

Hệ thống quét hình 3 lần, rốt cuộc quyết định lực tinh thần của La Tổ là số 0. Bất luận là ai cũng có lực tinh thần tồn tại, cho dù là á thú cũng vậy, La Tổ là người đầu tiên từ lúc trò chơi bắt đầu hoạt động có kết quả là số 0, vì thế hệ thống lập tức đưa tin tức này về kho số liệu trò chơi.

58. Chương 58

“Giá trị tinh thần là 0? Sao có thể? Chẳng lẽ BUG?” Nhân viên điều khiển trò chơi nhìn số liệu gia tăng, lập tức kiểm tra, bất quá không phát hiện có BUG nào cả.

“Sếp, người chơi mới có thể nào kiểm tra lực tinh thần là 0 không?” Tổ viên nghi hoặc hỏi.

“Cũng không phải không có khả năng.” Tổ trưởng nhóm điều khiển game vuốt nhúm râu trên cằm nói: “Đại khái là cao thủ nào đó của liên minh đang chơi ý mà, chúng ta đặt quét hình có giá trị lớn nhất là 200, bởi vì nếu đặt cao quá đại não của một số ít ngoại gia sẽ bị quá tải, vì thế chỉ cần người chơi có trị số lực tinh thần ngoài 400 thì có thể che chắn sóng quét hình.”

“Ai? ! Hóa ra là vậy?” Mấy tổ viên đều lẳng tai nghe.

“Bất quá cũng kì quái, cứ nhiên có người lại che chắn quét hình, rốt cuộc là cao thủ nào?” Tổ trưởng nhìn chằm chằm màn hình máy tính, lâm vào trầm tư.

Trong liên minh người có lực tinh thần vượt qua 400 chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, phần lớn đều làm việc trong quân bộ và chính phủ, bên hệ điều trị cũng có người có lực tinh thần vượt qua 400, bất quá bọn họ đều là bác sĩ nổi tiếng ở liên minh.

“Tra số liệu của mũ giáp đó.” Tổ trưởng ra lệnh.

“Đã tra xong, số thứ tự là XS009287321, thuộc nhóm thứ 10, nhóm này được phân bố chủ yếu ở khu trường học trong nội thành, cụ thể là trường nào cần phải điều tra kĩ hơn.”

“Trường học sao?” Tổ trưởng cào cào mái tóc như tổ quạ của mình: “Khó trách, trong trường rất thường có nhân tài ngoại hử tàng long, như vậy đi, cứ chú trọng hoạt động của trò chơi, chờ lúc rảnh rồi thì tra tiếp.”

“Đã biết, sếp.”

La Tổ sau khi được thông báo kết quả là 0 thì bắt đầu lựa chọn kẻ ước thú, bởi vì giá trị tinh thần 0 nên La Tổ chỉ có thể lựa chọn kẻ ước thú ở khu 1-5. La Tổ cũng không vội vàng chọn lựa mà rời khỏi trò chơi, chắn quét hình là phạm xạ có điều kiện, bất quá cậu cũng ý thức được nó không ổn.

So với việc có giá trị tinh thần cao, giá trị 0 cũng làm người ta chú ý, tuy không biết công ty trò chơi có tìm được người chơi thông qua mũ giáp hay không, bất quá vì tránh phiền toái, La Tổ vẫn quyết định đổi mũ khác, trước đó La Tổ muốn điều tra làn sóng kia một chút.

“Ngao~ ô~” Cự lang vốn tưởng La Tổ sẽ chơi rất lâu, không ngờ mới đó đã cỏi mũ ra, cự lang đoán có thể La Tổ chơi thua nên mới không chơi nữa, vì thế nó tới bên cạnh La Tổ cúi đầu kêu một tiếng, giống như đang an ủi cậu vậy.

La Tổ cũng thấy cự lang đang cúi đầu dúi vào người mình, vì thế cậu theo bản năng vươn tay xoa xoa đầu cự lang, tuy gương mặt vẫn hung hãn như cũ bắt quả hai lỗ tai cự lang khẽ run nhẹ vài cái, giống như đang lấy lòng La Tổ.

Trước lúc ngủ, La Tổ lên mạng tra một chút tin về làn sóng quét hình, cậu tự nhiên cũng tra được trị số cao nhất là 200, bởi thế chuyện che chắn quét hình cũng không phải chuyện không có khả năng. La Tổ còn tra được vài tin tức khác, tỷ như cấp bậc của lực tinh thần cùng trị số cao nhất, thú nhân bình thường ở mức 50-100, có trị số hơi cao khoảng 100~150, rất cao thì khoảng 150~300, nếu lực tinh thần vượt quá 350 sẽ được liên minh liệt vào hàng nhân tài đặc biệt.

Lực tinh thần trên 350, bất luận là hồn thú hay khế thú, thậm chí là á thú cũng có được sức mạnh rất lớn, hồn thú cùng khế thú sẽ thể hiện qua sức chiến đấu, còn á thú là ở các mặt phụ trợ, tỷ như hệ chữa trị v...v..... Mặt khác tiên đoán sự, ảo thuật sư cũng có lực tinh thần trên 300, nói cách khác nếu không có lực tinh thần cao thì không thể sử dụng 2 năng lực này.

Trước mắt trong liên minh thú nhân, người có lực tinh thần cao nhất là 600, theo tư liệu trên mạng thì đó là một đại sư tiên đoán hơn 100 tuổi, nghe nói vị này từng trợ giúp liên minh gặp dữ hóa lành vài lần, là một trong những công thần của liên minh.

La Tổ cũng không rõ cấp bậc lực tinh thần của mình, bắt quả cậu tra được liên minh có đạo cụ kiểm tra và đo lường lực tinh thần, nó giống một quả cầu thủy tinh, là sản phẩm duy nhất về mặt này, chỉ cần đưa lực tinh thần vào bên trong quả cầu thủy tinh thì có thể đo lường được trị số, giá trị cụ thể sẽ hiển thị trên quả cầu.

“Ngao ô~” Cự lang cúi đầu kêu một tiếng, nó đã nằm trên giường La Tổ, tứ chi cuộn lại, đầu gối trên gối mềm của La Tổ, cái đuôi lang thật dài đặt sang bên giường còn lại, giống như một cái thảm lông xù. Cự lang lúc này đang dùng đôi mắt xám tro chăm chú nhìn La Tổ, giống như nhắc nhở cậu thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi sớm một chút.

La Tổ nhìn thấy đôi ngươi kiên nghị của cự lang, khẽ thở dài, cậu tắt màn hình ánh sáng đi tới bên giường, ngay lúc La Tổ nâng tay định nhắc đuôi cự lang lên thì cái đuôi đã tự động giơ lên, đợi đến lúc La Tổ nằm trên giường, cái đuôi lại nhẹ nhàng thả xuống, nhanh chóng khoát lên bụng nhỏ của cậu.

La Tổ liếc mắt nhìn cự lang một cái, đáng tiếc lúc này cự lang đã nhắm mắt lại nghỉ ngơi, tuy trên mặt không nhìn ra biểu tình nhưng không hiểu sao cứ có ảo giác cự lang đã hoàn thành sứ mệnh của mình, thỏa mãn đi vào giấc ngủ.....

La Tổ đẩy ý tưởng nhàm chán này trong đầu mình đi, có lẽ cậu nghĩ nhiều quá rồi.... La Tổ kéo chăn, cũng nhắm mắt lại.

Buổi sáng lúc rời giường, La Tổ theo thường lệ rửa mặt xong sẽ lau mặt cho cự lang, tuy không biết giám thị của quân bộ tới bao giờ mới chấm dứt, bắt quả bên đó cũng không có thêm hành động nào, hẳn cũng không tin tưởng cậu là Kì Lân.

Tối gần trưa, cự lang có việc xuất môn. La Tổ một mình tới cửa hàng mua quả cầu thủy tinh đo lường lực tinh thần cùng mũ giáp mới, cái mũ kia La Tổ không muốn dùng lại nữa, tuy giá mũ giáp cũng rất cao bắt quả đối với La Tổ có thể điều khiển kim dẫn thú mà nói tiền không thành vấn đề.

Bình thường kim dẫn thú chỉ sau khi hợp thể với chủ nhân mới có thể sản xuất kim loại hiếm, nhưng kim dẫn thú sau khi tiến hóa có thể tự sản xuất. La Tổ cũng không xuống tay với kim dẫn của Milan, dù sao đó cũng là khế ước thú của người khác. La Tổ sử dụng kim dẫn thú trong rừng nhân tạo, số lượng kim dẫn thú không nhiều, cả rừng nhân tạo cũng chỉ có hơn mười con.

Lần này La Tổ trực tiếp mua được mũ giáp, có thể vì giai đoạn hút hàng đã qua, phần lớn thú nhân đều có mũ giáp nên cửa hàng trong trường học còn rất nhiều sản phẩm.

Trở về phòng ngủ, La Tổ một mình một phòng sử dụng quả cầu thủy tinh, bởi vì nó là sản phẩm duy nhất hơn nữa cũng không có thiết bị kết nối nên La Tổ yên tâm đem tất cả lực tinh thần dồn vào.

Theo lực tinh thần tăng lên, quả cầu thủy tinh càng lúc càng sáng, thẳng đến cuối cùng nó sáng rực lên, chiếu sáng hết cả phòng. Nếu không phải bây giờ là ban ngày, Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đang ở phòng khách thì cảnh tượng này sẽ làm cả 3 chú ý.

Bởi vì ánh sáng quá chói nên La Tổ không thấy được con số trên quả cầu thủy tinh. Căn cứ theo hướng dẫn thì ánh sáng càng chói đại biểu lực tinh thần càng lớn, lúc ngừng đưa lực tinh thần vào thì ánh sáng sẽ dần dần giảm đi sau đó hiện lên con số chính xác nhất. Bởi vì lực tinh thần của La Tổ vẫn còn rất nhiều nên cậu tiếp tục truyền vào quả cầu thủy tinh, nhưng giây tiếp theo âm thanh thủy tinh nứt vang lên.

Quả cầu thủy tinh đột ngột vỡ nát, ánh sáng trong nháy mắt biến mất, mảnh vỡ rớt xuống mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

La Tổ khẽ nhíu mày, quả cầu thủy tinh bị vỡ ý là sức mạnh tinh thần của cậu đã vượt quá giới hạn nó có thể thừa nhận sao? Cậu nhớ mức giới hạn cao nhất của quả cầu thủy tinh là 1000, nói cách khác lực tinh thần của cậu trên 1000. Đây chỉ là con số ước đoán, bởi vì trong đầu cậu vẫn còn không ít lực tinh thần, tuy không thể suy đoán con số chính xác nhưng lực tinh thần của cậu có lẽ dao động ở mức 1500.

Vì để đảm bảo, La Tổ lại lấy một quả cầu thủy tinh nữa, bắt đầu chuyển lực tinh thần vào trong, lần này cậu không dốc hết toàn lực mà thu lại, cuối cùng con số trên quả cầu thủy tinh dừng lại ở con số 950.

Bởi vì đo lường một lần quả cầu thủy tinh sẽ bị hỏng, trở thành thủy tinh bình thường nên La Tổ đặt nó qua một bên. Như vậy cơ bản cũng xác định được cấp bậc lực tinh thần của cậu. Về phần làn sóng ánh sáng, La Tổ cũng tra qua, theo tin tức trên mạng cùng người chơi đưa tin thì nó không ảnh hưởng gì tới đại não, ngược lại bước sóng này còn có thể gia tăng phản xạ thần kinh cùng lực tinh thần của người chơi lúc cảm xúc kích động.

La Tổ đội mũ giáp mới, bởi vì đã từng vào trò chơi một lần nên La Tổ quen thuộc thiết lập nhân vật, lúc đặt tên, không biết vì sao trong đầu La Tổ lại hiện lên bóng dáng cự lang, vả lại cũng không tìm được tên khác nên La Tổ liền đặt là ‘Uy Vũ Lang’, sơ dĩ có thêm 2 chữ ‘uy vũ’ vì tên Lang đã bị người chơi khác sử dụng.

Sau đó là quá trình quét hình kiểm tra lực tinh thần, bởi vì La Tổ nắm rõ trị số lực tinh thần của mình nên cậu chỉ che lại phần lớn bước sóng, cuối cùng bước sóng chỉ có thể quét được một phần rất nhỏ trong não cậu.

Quét hình hoàn tất, người chơi Uy Vũ Lang có lực tinh thần 150, trước mắt mở ra khế ước thú cấp 2, xin ngoạn gia lập tức lấy mẫu.

La Tổ xem xét mẫu khế ước thú một chút, cấp 2 trên cơ bản chính là khế ước thú ở khu 11-30 của rừng nhân tạo, La Tổ chọn chế độ tự động lấy mẫu.

Lấy mẫu hoàn tất, người chơi Uy Vũ Lang lấy mẫu khế ước thú kim dẫn thú, khế ước thú đã được mở, có truyền tổng tới đại sảnh trò chơi hay không?

La Tổ nhíu mày, xem ra vận khí của cậu khá tệ, trong khu 11-30 loại nào cũng hữu dụng hơn kim dẫn thú. Sức chiến đấu của kim dẫn thú cũng sần sần như năng lực may mắn của ngốc ngốc thú vậy.

La Tổ lựa chọn truyền tổng tới đại sảnh trò chơi, mỗi người chơi đều có phòng riêng của mình, La Tổ cũng có vì thế cậu được truyền tổng tới thẳng phòng mình. Bên trong có thức ăn của khế ước thú và một ít công cụ bồi dưỡng khế ước thú, nói cách khác lúc không chiến đấu, có thể xem trò chơi này thành trò dưỡng súc vật.

Mặc khác nếu chăm sóc khế ước thú cẩn thận, tư chất của khế ước thú cũng thay đổi. La Tổ vì chăm sóc khế ước thú thường xuyên nên tự nhiên quen thuộc phương thức nuôi nấng kim dẫn thú.

La Tổ ở trong phòng huấn luyện kim dẫn thú một lát, đồng thời thử năng lực duy nhất cậu tưởng tượng được, mãi tới khi khá quen thuộc, La Tổ mới tìm kiếm người chơi mình có thể khiêu chiến. Kim dẫn thú kì

thực không phải không thể chiến đấu, mấu chốt là không ai nghĩ đến việc dùng phương thức chiến đấu như vậy.

Thực lực kim dẫn thú không cao, hơn nữa trong trò chơi La Tổ cũng không thể nâng cấp cho kim dẫn thú, vì thế cậu chọn một người chơi tên là Trọng Tân Khai Thủy khiêu chiến, thành tích của người chơi này là 0 thắng 0 bại, khế ước thú là la mật khâu, theo thành tích có thể thấy đối phương cũng là người mới, cũng giống như La Tổ vậy.

Đơn khiêu chiến của La Tổ rất nhanh được đối phương chấp nhận, hệ thống truyền tổng cả hai tới một bản đồ random. Hệ thống sẽ random bản đồ trong vòng 10s trước khi nêu tên.

Lần này bản đồ được random là sa mạc, có thể nói tình huống không thuận lợi cho La Tổ, la mật khâu là khế ước thú hệ thổ, như vậy bản đồ này chính là thiên đường của la mật khâu.

Thời gian bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8..... Chiến đấu bắt đầu!

La Tổ đầu tiên lợi dụng bão cát để che dấu bóng dáng của mình, La Tổ nắm rõ năng lực của la mật khâu trong lòng bàn tay, dù sao cậu cũng chăm sóc Tiểu Hoàng một thời gian dài như vậy.

La mật khâu lúc đầu không có năng lực viễn không, cho dù hợp thể với chủ nhân cũng chỉ có khả năng tổ hình, nói cách khác chỉ cần kéo giãn khoảng cách như vậy cậu sẽ an toàn.

Bởi vì là trò chơi nên La Tổ cũng có thể hợp thể với khế ước thú, cậu cũng không vội, một bên kéo giãn khoảng cách, một bên xác định vị trí đối thủ.

Bởi vì đối phương ngay từ đầu đã sử dụng năng lực tổ hình nên mặc dù trong bão cát, La Tổ vẫn có thể tìm được vị trí đại khái của đối phương. La Tổ cũng không phải lần đầu tiên chiến đấu, thời tận thế không biết cậu đã sống sót khỏi tay bọn tang thi biết bao nhiêu lần, vì thế càng chiến đấu khẩn trương, cậu lại càng tỉnh táo.

Xác định vị trí chính xác xong, La Tổ quyết định hợp thể với kim dẫn thú, sau khi hợp thể kim dẫn thú có thể sản xuất kim loại hiếm, loại kim loại này sở dĩ quý giá như vậy bởi vì nó cực kỳ cứng rắn, có thể nói nó là nguyên liệu tuyệt hảo để chế tạo vũ khí.

La Tổ sản xuất kim loại hiếm xong còn tạo bộ phận gia tăng áp lực không khí để bắn ra các mảnh kim loại, bởi vì trước đó đã tính toán vị trí nên các mảnh kim loại chuẩn xác dừng ở vị trí phụ cận đối thủ.

“Thảo! Có lầm không a, đối phương thực sự đang sử dụng kim dẫn thú sao?” Người chơi có chút thiếu kiên nhẫn, ngay lúc định phản kích thì có vô số mảnh kim loại từ trên đầu rơi xuống.

Nhìn hàng loạt mũi tên kim loại lóng lánh từ trên trời giáng xuống, người chơi Trọng Tân Khai Thủy hoàn toàn trơn mắt há hốc, may mà một giây cuối cùng cậu ta cũng phản ứng kịp, lập tức sử dụng năng lực tổ hình của la mật khâu tạo thành tường đất chống đỡ, nhưng hơn mười mũi tên kim loại vẫn phá nát bức tường, nện lên đầu cậu ta cùng la mật khâu.

Đối chiến chấm dứt, người chơi Uy Vũ Lang chiến thắng, được thưởng 10 điểm tích phân, người chơi Trọng Tân Khai Thủy bị trừ 5 điểm tích phân, hiện tại cả hai người chơi sẽ được truyền tổng về phòng riêng.

Sau một trận bạch quang, người chơi Trọng Tân Khai Thủy bắt đầu chửi ầm lên trong phòng riêng của mình: “Mẹ nó, lão tử phải kiện! Lão tử tuyệt đối không thừa nhận thứ đối phương dùng là kim dẫn thú, hack rồi! Tuyệt đối là hack!”

Không thể thừa nhận mình chết trong tay kim dẫn thú, người nào đó đem đoạn thu hình trận chiến đó up lên diễn đàn trò chơi, hơn nữa còn trách cứ công ty game không chịu giám sát để cho hacker hoành hành! Trận đấu chỉ ngắn ngủn vài phút nhưng hấp dẫn hơn 10.000 lượt view.

La Tổ sau khi trở về phòng riêng không hề biết gì cả, kim dẫn thú một ngày bị giới hạn số lượng kim loại hiếm có thể sản xuất, vừa này cậu cơ bản đã dùng hết toàn bộ, phương thức cầu may như vậy chỉ có thể dùng một lần, nếu gặp cao thủ không có tác dụng. Vì thế La Tổ dùng 10 điểm tích phân để đổi mới khế ước thú, cậu đổi một bé hắc cầu, tuy hắc cầu thú là khế ước thú trong khu vực 2, cho dù năng lực khá yếu nhưng nếu sử dụng phối hợp thích đáng nhất định có thể đánh bại đối thủ vượt cấp. La Tổ rất tin tưởng thể giới này không có khế ước thú yếu, chỉ có chủ nhân không biết sử dụng.

La Tổ dùng hắc cầu thú khiêu chiến vài đối thủ, bởi vì biết rõ rất cả ưu điểm cùng khuyết điểm của khế ước thú, La Tổ dựa vào tuyệt chiêu cùng phối hợp các chiêu liên hoàn, cậu lại thắng vài trận, lúc này La Tổ đã có 40 điểm tích phân.

Trò chơi có không ít người bắt đầu chú ý La Tổ, là người mới có thể thắng liên tục 5 trận là chuyện không dễ dàng gì, huống chi người chơi này còn dùng hắc cầu thú, vì thế có không ít người chơi khiêu chiến La Tổ, bất quá La Tổ cự tuyệt hết, cậu biết đạo lý dừng lại đúng lúc.

Sau khi rời khỏi trò chơi, La Tổ thấy tin nhắn Milan gửi tới, tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng cậu vẫn mở cửa phòng ra ngoài phòng khách.

“A Tổ! Rốt cuộc cậu cũng ra! Lần này chuyện lớn thật rồi!” Milan kích động nói: “Đêm qua không phải bên nhà ăn quân bộ mở tiệc sao? Lại chết người! Lần này người chết là quan lớn của chính phủ, tên là Pháp Tạt Kì, Pháp Tạt Kì ở liên minh rất có tiền, ông ta lập ra không ít pháp luật của liên minh, tin tức vừa mới được thông báo a!”

“Tìm được hung thủ không?” La Tổ khẽ nhủ mày, đã là vụ án thứ 2.

“Là Tu Lôi! Quân bộ đã định phán cậu ta tử hình!” Milan thở dài: “Tu Lôi không phải được một vị quan lớn bảo lãnh ra sao? Hôm qua cậu ta làm bảo tiêu tới tham gia buổi tiệc, nghe nói lúc Pháp Tạt Kì chết Tu Lôi ở ngay hiện trường!”

“Vì sao cậu ta muốn giết Pháp Tạt Kì?” La Tổ đưa ra vấn đề mấu chốt.

“Không biết, mình cũng thấy rất kì quái.” Milan tỏ ra rối rắm.

“Nói không chừng Pháp Tạt Kì nói gì đó làm Tu Lôi không vui, vì thế cậu ta nhất thời nhện không được đã giết ông ta, kẻ điên kia làm ra chuyện như vậy cũng không kì quái.” Hải Nhân Tư nằm trên sofa nói.

La Tổ lâm vào trầm tư, Hải Nhân Tư nói cũng không phải không có khả năng, nhưng cậu cảm thấy Tu Lôi không đơn giản như ngoài mặt, nếu cậu ta thực sự muốn giết vị quan lớn kia chỉ cần âm thầm xuống tay, chứ không phải để mình bị vướng vào cục diện bị động như vậy. Hơn nữa buổi tiệc này..... nếu cậu nhớ không lầm thì Ôn Tư Đặc cũng tham gia, tuy lí do Ôn Tư Đặc tới đây vì gặp gỡ vị hôn phu. La Tổ khẽ thở dài, vì sao cảm giác bất an trong lòng cậu lại mãnh liệt tới vậy?

La Tổ không bỏ qua bất an trong lòng, bởi vì khi lực tinh thần của một người đạt tới mức nào đó sẽ sinh ra một năng lực dự cảm, kiếp trước La Tổ cũng có năng lực này, hơn nữa nó còn cứu La Tổ vài lần. Dự cảm bất đồng với tiên tri, nó chỉ mơ hồ là một loại cảm giác, tỷ như cảm thấy con đường này có nguy hiểm hay hôm nay có thể sẽ gặp chuyện gì đó xúi quẩy.

Buổi tối, Tư Lôi Tạt vẫn không quay lại, La Tổ đoán có thể quân bộ gọi Tư Lôi Tạt trở về hỗ trợ. Bởi vì trong lòng cứ có cảm giác bất an nên La Tổ gọi cho Ôn Tư Đặc, hỏi thăm một chút tình huống ngày hôm đó.

“Sao vậy? Cưng nhiên gọi cho tôi vào giờ này?” Hình ảnh Ôn Tư Đặc hiện lên trên màn hình ánh sáng, bởi vì buổi tối nên Ôn Tư Đặc đang mặc áo ngủ nằm trên sofa.

“Tôi muốn hỏi anh về chuyện vụ án giết người.” Bởi vì đối phương là Ôn Tư Đặc nên La Tổ đi thẳng vào vấn đề.

Ôn Tư Đặc có chút chấn động, sau đó mới mỉm cười nói: “Từ lúc nào cậu bắt đầu có hứng thú với án giết người? Định đổi nghề làm trinh thám à? Tình hình cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, bởi vì tối đó tôi đều ở cùng vị hôn phu, bất quá anh ta là thiếu tướng, nếu cậu cần tôi có thể tìm hiểu một chút, tuy tôi cảm thấy cậu hỏi Tư Lôi Tạt có thể nhanh hơn a.”

“Đối phương là người thế nào?” La Tổ hỏi đối tượng kết hôn của Ôn Tư Đặc.

“Cậu chuyển đề tài nhanh thật.” Ôn Tư Đặc cười nhẹ, bất quá anh hiển nhiên không muốn nói tới chuyện này, vì thế mở miệng: “Có tin tôi sẽ báo cho cậu, cúp đây.”

“.....” La Tổ nhìn màn hình ánh sáng tối lại, khẽ thở dài, tuy không biết vì nguyên nhân gì, bất quá Ôn Tư Đặc rõ ràng không muốn nói chuyện về người hôn phu kia, phỏng chừng người kia hoàn toàn bị Ôn Tư Đặc

chán ghét cũng không chừng.

Khoảng 9 giờ, La Tổ nhận được tin nhắn từ Tư Lôi Táp, ý tứ đại khái là tối nay không về, mặc khác Tư Lôi Táp báo cho cậu một tin, chính là quân bộ đã hủy bỏ giám thị.

La Tổ cũng nhắn tin lại, trừ bỏ hỏi tình hình cụ thể của vụ giết người, cậu còn nhờ Tư Lôi Táp thêm một chuyện. Tư Lôi Táp không lập tức trả lời, phỏng chừng bị chuyện khác kéo chân.

Trụ sở chính của quân bộ ở trường học, Tư Lôi Táp cùng Ngải Dịch sóng vai bước đi, Tư Lôi Táp bởi vì nghe theo đề nghị của Lô Táp nên mấy ngày nay đều bớt chút thời gian chạy tới chỗ Ngải Dịch, Tư Lôi Táp cùng Ngải Dịch đều là người không thích nói nhiều, hành trình cơ bản của hai người chính là tới phòng huấn luyện đối chiến.

Sau khi giao thủ, Tư Lôi Táp cùng Ngải Dịch đều rất thưởng thức đối phương, tuy tính cách hơi bất đồng nhưng Tư Lôi Táp và Ngải Dịch có khá nhiều điểm chung, đồng dạng trầm mặc ít lời, đồng dạng nghiêm túc, vì thế hai nam nhân tuy không nói chuyện nhiều nhưng ở chung cũng không tẻ lắm. Đương nhiên, người khác rất khó nhìn ra điểm này từ gương mặt không chút biến sắc của họ.

Hôm qua, Ngải Dịch rốt cuộc nhận được lời mời gia nhập của quân bộ, bởi vì thực lực Ngải Dịch rất mạnh nên quân bộ đặc biệt phái Tư Lôi Táp từng tiếp xúc với anh tới làm việc này.

“Chọn bộ phận nào chưa?” Tư Lôi Táp hỏi.

“Vẫn chưa.” Ngải Dịch không có biểu tình gì, ngay cả giọng điệu cũng không hề phập phồng.

“Có thể chọn chỗ tôi.” Tư Lôi Táp lúc đầu tiếp xúc với Ngải Dịch có lẽ vì La Tổ, nhưng thông qua khoảng thời gian này ở chung, anh thực sự xem Ngải Dịch là bằng hữu chân chính.

“Tôi sẽ suy nghĩ, gần nhất chuyện em trai tôi phải phiền cậu rồi.” Ngải Dịch biết chuyện quân bộ giám thị La Tổ, quân bộ muốn mượn sức của anh cũng khá lâu rồi, bất quá lo lắng cho nhiều phương diện nên anh vẫn chậm chạp chưa đáp ứng.

“Không khách khí, đây là việc tôi phải làm.” Tư Lôi Táp trả lời rất thành khẩn, chỉ tiếc Ngải Dịch căn bản không hiểu được ngụ ý của anh.

Ngay lúc hai người đi qua cửa phòng tạm giam, bên trong cánh cửa đột nhiên vang lên tiếng gầm gừ điên cuồng của một nam nhân: “Ha ha ha ha! Lại là mùi này! Xem ta chúng ta rất có duyên! Để người ngoài cửa tiến vào, nghe không? Nếu không ta sẽ giết người!”

Tư Lôi Táp hơi ngừng cước bộ, Ngải Dịch không chút biến sắc quay đầu nhìn về phía Tư Lôi Táp, ngay lúc này bên trong cánh cửa trại tạm giam có một quân nhân bước ra, người này thấy Tư Lôi Táp thì bừng tỉnh vỗ vỗ ót, sau đó lập tức chào theo kiểu quân đội: “Tư Lôi Táp đại nhân, có thể phiền ngài một lát không? Bị giam bên trong chính là Thao Thiết Tu Lôi, vừa nãy lúc ngài đi ngang qua đường như cậu ta cảm ứng được mùi của ngài, còn nói phải gặp ngài mới chịu nói rõ mọi chuyện.”

Tư Lôi Táp trầm mặc, nhiệm vụ của anh hôm nay không phải thẩm vấn Tu Lôi mà là đưa Ngải Dịch tới gặp tổng đại tướng. Ngải Dịch không chút biến sắc quét mắt nhìn Tư Lôi Táp cùng sĩ quan trước mặt, sau đó âm thanh lạnh lùng cứng nhắc như máy móc nhẹ nhàng vang lên: “Tôi có thể đi một mình.”

Quân nhân vốn không biết thân phận Ngải Dịch, bất quá vừa nghe câu nói cứng nhắc không chút phập phồng này thì lập tức nhận ra, quân nhân rốt cuộc hiểu ra danh hiệu ‘người máy Ngải Dịch’ thực sự tồn tại, nam nhân này tuy đứng trước mặt nhưng anh không hề cảm nhận được chút nhân khí nào, hơn nữa người ta nói chuyện..... sao âm thanh có thể lạnh nhạt tới vậy a?

“Thật có lỗi.” Tư Lôi Táp nhíu mày thật sâu, đôi ngươi màu xám khó có dịp lộ ra áy náy.

“Không sao.” Ngải Dịch nói xong liền rời đi, theo gương mặt anh thì không có tí cảm xúc nào dao động, thật giống như một cỗ máy đang vận hành, vĩnh viễn không có gì làm tình tự của nó dao động.

“Đẫn đường đi.” Tiếng nói trầm thấp của Tư Lôi Táp rốt cuộc cũng kéo tâm thần của quân nhân canh trại tạm giam quay về, vừa nãy anh có cảm giác hồn phách của mình cũng bị đôi ngươi xinh đẹp không hề có chút tình cảm nào của Ngải Dịch hút đi, rõ ràng anh đâu nói chuyện nhiều với Ngải Dịch, sao lại như vậy a?

Quân nhân lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa mà dẫn đường cho Tư Lôi Táp tiến vào trại tạm giam. Tuy gọi là trại tạm giam nhưng bên trong giống như một ngục giam nhỏ, trừ bỏ nhà tù giam giữ Tu Lôi, trái phải còn có vài phòng giam khác, bắt quá hiện tại đều trống không, không có tù nhân bị nhốt bên trong. Mỗi gian tù đều có thiết bị điện tử theo dõi, trại tạm giam áp dụng hình thức khóa kép, người trông coi một chìa, hệ thống máy tính trung ương khóa một chìa khác, như vậy cho dù phạm nhân lấy được chìa khóa của nhân viên trông coi cũng không trốn thoát được, bởi vì máy tính trung ương sẽ điều khiển tất cả thiết bị.

Tu Lôi cách hàng rào chắn song chăm chú nhìn Tư Lôi Táp bên ngoài, trừ bỏ song sắt chung quanh còn có một lồng năng lượng vô hình, quân bộ vì có thể nhốt Tu Lôi, mỗi ngày phải bỏ ra một con số năng lượng rất kinh khủng để duy trì cái lồng này.

“Lại gặp mặt, Tư Lôi Táp chuẩn tướng, ta không nhớ lầm tên của anh đi?” Tu Lôi nhếch khóe môi, đôi người đỏ như máu dưới ánh đèn u ám của phòng giam lóe lên quang mang quỷ dị.

Tu Lôi ngồi dưới đất, lưng dựa vào vách tường, tuy bộ dáng thực tùy ý bất quá trên người nam nhân này vẫn tản mát ra hơi thở nguy hiểm, Tu Lôi áp đầu lên gối, nhìn Tư Lôi Táp bên ngoài chắn song, gần từng tiếng: “Ta bị oan, anh có tin không?”

59. Chương 59

“.....” Tư Lôi Táp chỉ trầm mặc nhìn Tu Lôi, con người xám không tỏ ra có bất kì quan điểm nào về chuyện này, nhưng quân nhân mang Tư Lôi Táp vào nhà giam lại nói với Tu Lôi: “Cậu không phải nói chỉ cần gặp Tư Lôi Táp chuẩn tướng sẽ đồng ý nhận tội sao? Đứng ra về nữa, Tu Lôi!”

“Ta..... ra về?” Tu Lôi ngửa đầu cười to một tiếng: “Ha ha, đây đúng là chuyện thú vị nhất ta từng nghe, ta nhớ rõ lúc này ta nói ta sẽ đồng ý kể hết mọi chuyện chứ không phải đồng ý nhận tội, hai chuyện này khác nhau thế nào chẳng lẽ cần ta dạy người sao?”

“Cậu!” Quân nhân canh giữ trại tạm giam cảm tức, tuy rất tức giận nhưng cách một chắn song, anh ta cũng không làm được gì vì thể chỉ có thể dùng ánh mắt cảm giận hung hăng trừng Tu Lôi: “Thao Thiết Tu Lôi, cậu không đắc ý được bao lâu đâu! Quân bộ sẽ lập tức ra quyết định xử phạt! Dám ám sát hai quan chức của liên minh, cậu nhất định sẽ bị phán án tử hình!”

“Ha ha.” Tiếng cười to bật ra từ miệng Tu Lôi, cho dù bị nhốt bên trong nhà tù, Tu Lôi vẫn như trước không hề bớt phóng túng, nụ cười quỷ dị vẫn làm người ta run sợ.

“Cậu cười cái gì!” Quân nhân trại tạm giam không thể hiểu nổi, rõ ràng đã sắp bị phán tử hình, vì sao nam nhân này còn cười được?

“Thế nào? Ta cười làm người cảm thấy không thể hiểu được?” Tu Lôi thích thú nhếch khóe môi, dùng đôi người đỏ như máu chăm chú nhìn quân nhân trước mặt, sau đó cậu ta dời tầm mắt, chuyển qua người Tư Lôi Táp.

“Ta cười vì liên minh đã quá sa đọa, không chịu tìm hung thủ thực sự ngược lại tùy tiện tìm một kẻ chết thay để bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng, làm ta thực sự rất tức giận. Đương nhiên ta cũng không để ý chuyện bị người ta chán ghét, cũng không để ý chuyện giết người, nhưng mà..... ta hận nhất có kẻ dám mượn tên ta làm chuyện xấu, nhưng lại làm không chu toàn như vậy.”

“Nhưng hai thi thể kia đều bị nổ chết, tuy tay chân đều bị nổ nhưng mà.....” Tu Lôi nói tới đây, liếm liếm môi: “Vẫn chưa đủ, nếu là ta, ta sẽ không dùng phương thức nông cạn như vậy, ta sẽ thôn phệ tứ chi của nó, sau đó là cơ thể, cuối cùng mới là đầu, bởi vì chỉ có như vậy mới hưởng thụ được biểu tình vận vẹo vì thống khổ của đối phương, không phải sao?”

“Còn máu trên mặt đất cùng vách tường thực không thú vị, chỉ vì nổ mạnh nên văng ra mà thôi. Ta xem thi thể liền hiểu được, hung thủ giết mục tiêu trong khoảnh khắc. Cư nhiên để đối phương chết đi không chút thống khổ như vậy quả thực làm người ta tiếc nuối, có thể nghĩ tới chuyện đổ tội cho ta thực không tồi, nhưng mà.... loại thủ pháp giết người vụng về này đúng là không hợp sở thích của ta gì cả.”

Lúc Tu Lôi nói những lời này, gương mặt cậu ta vẫn lộ ra nụ cười bình tĩnh nhưng đôi người đồ ầu kia lại ẩn chứa cảm xúc điên cuồng, làm quân nhân trại tạm giam nhìn không được lui về sau từng bước, này.... người này rốt cuộc suy nghĩ cái gì trong đầu? Người này đã phát điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Tu Lôi căn bản không để ý tới biểu hiện của quân nhân, ánh mắt chỉ chăm chú tập trung trên người Tư Lôi Tập. Tư Lôi Tập trầm mặt đối diện với Tu Lôi, gương mặt nghiêm túc không hề có tình tự dao động, tựa như bàn thạch cắm rễ trong thiên địa không gì có thể phá vỡ.

Sau một lúc trầm mặc thật lâu, Tư Lôi Tập rốt cuộc mở miệng, vẫn là âm thanh nghiêm túc cứng nhắc như cũ: “Cậu chỉ muốn nói những điều này?”

Tu Lôi nghe vậy, khóe miệng không thể ngăn chặn nhếch lên, cậu ta đứng dậy đi tới bên cạnh song sắt, ngay lúc quân nhân có chút nghi hoặc thì Tu Lôi đột nhiên vươn tay ra ngoài túm lấy áo Tư Lôi Tập, lòng năng lượng lập tức phát động, điện lưu cường đại trong khoảnh khắc đập tới làm cánh tay Tu Lôi huyết nhục mơ hồ, cháy đen thui. Chính là dường như Tu Lôi không hề cảm thấy đau đớn, cậu ta dùng đôi người đồ ầu như máu chăm chú nhìn Tư Lôi Tập: “Nam nhân nghiêm túc giống như anh, hẳn không thể chịu được việc hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật đi? Hẳn có thể sẽ tiếp tục giết người, tìm ra hắn sau đó đưa tới trước mặt ta!”

Tư Lôi Tập vẫn trầm mặc như trước nhưng quân nhân trại tạm giam lại kêu lớn, anh ta kích động muốn kéo tay Tu Lôi đang túm áo Tư Lôi Tập.

“A.” Cánh tay chịu đựng điện lưu một khắc này đã tới cực hạn, vì thế Tu Lôi nhanh chóng thu tay lại, tuy cần Tư Lôi Tập giúp mình tra ra chân tướng, bất quá cậu cũng không có hứng thú thực sự phế bỏ cánh tay này.

“Trừ bỏ cánh tay này, ta thêm một điều kiện nữa.” Tu Lôi biết Tư Lôi Tập trầm mặc không phải không chịu tiếp thụ chuyện này, chỉ là nam nhân này trời sinh tính cách như vậy, Tu Lôi cười khê: “Á thú giống đực quan trọng nhất của anh, tôi có thể hứa sẽ không ra tay với cậu ta, thế nào, điều kiện này không tồi đi?”

Tư Lôi Tập nghe vậy, nhú mày. Tu Lôi biết mục đích của mình đã đạt được, nam nhân này đã tiếp nhận lời ủy thác của cậu, bởi vì nếu phản đối người này sẽ trực tiếp mở miệng cự tuyệt, phải nói..... cảm giác nắm giữ nhược điểm của đối phương thực hư hổng à?

“Nếu giao dịch đã thành, ta sẽ nói cho anh biết chuyện xảy ra trong bữa tiệc ngày đó, cho dù là anh, nếu không có manh mối cũng rất khó điều tra, đúng không?” Tu Lôi một lần nữa ngồi bệch xuống đất, một cánh tay như bất cảm giác buông lỏng bên người, bất quá cho dù như vậy gương mặt Tu Lôi vẫn không lộ ra chút thống khổ gì.

“Tư Lôi Tập đại nhân.....” Quân nhân trại tạm giam có chút không hiểu tình thế trước mắt, bởi vì từ đầu đến cuối đều là Tu Lôi tự mình quyết định, Tư Lôi Tập đại nhân cơ hồ không đáp lại gì cả, chính là vì sao Tu Lôi đột nhiên nguyện ý nói ra chuyện ngày đó?

Nghe Tu Lôi trần thuật xong, Tư Lôi Tập liền trầm mặc li khai, anh không lưu lại bất kì hứa hẹn cùng cam đoan nào, bất quá Tu Lôi biết, nam nhân này chỉ cần tiếp nhận nhất định sẽ hoàn thành. Không biết kẻ nào đổ tội lên đầu cậu? Cậu thực sự nóng lòng muốn nhìn thấy kẻ này..... bởi vì, tên này làm máu trong người cậu lại sôi trào!

“Cái gì? ! Chẳng những hủy bỏ toàn bộ trận đấu, thậm chí còn cho toàn bộ trường nghỉ học?” Milan nhìn tin tức thông báo, hoàn toàn chấn kinh.

La Tổ cũng có chút ngoài ý muốn, phỏng chừng vụ án giết người kia gây ra ảnh hưởng rất nghiêm trọng nên chỉ có thể tạm thời gác lại chuyện trận đấu, toàn lực điều tra chân tướng.

“Rất kì quái a, không phải đã nói là Tu Lôi làm sao? Vì sao còn đình chỉ?” Hải Nhân Tư khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, lang ca thực đáng tiếc, vốn nghĩ anh có thể thắng liên tiếp 3 vòng a.” Milan nói tới đây lại liếc mắt nhìn La Tổ: “Lang ca còn chưa trở về sao? Cứ nhiên đi cả đêm không về, thực hiếm thấy.”

La Tổ nhú mày, lời nói của Milan làm cậu cảm thấy kì quái, liên quan gì tới cậu? Tư Lôi Tập chẳng qua chỉ là người quân bộ phái tới giám thị mà thôi, bất quá La Tổ không thể nói thẳng như vậy, chỉ đành nói:

“Tôi không rõ lắm.”

“Àn?” Milan nhìn chăm chăm La Tổ, tựa hồ đang tìm kiếm dấu vết gì đó, cậu thấy cảm giác của mình rất chính xác, lang ca nhất định thích A Tổ, chính là vì sao A Tổ cứ như không biết gì cả thế kia, chẳng lẽ lang ca vẫn chưa thổ lộ?

Milan cảm thấy mình đã tìm ra chân tướng, bộ dạng của lang ca buồn tào như vậy phỏng chừng chỉ biết vây quanh La Tổ, kết quả quên mất chuyện quan trọng nhất, cậu cùng Hải Nhân Tư có cần hỗ trợ không? Không đúng, nếu giúp lang ca không phải rất không công bằng với Khuê Đế sao?

A a a! Thực bực mình, ngay lúc Milan sắp phát điên, Hải Nhân Tư đột nhiên mở miệng: “Bạn thân, lần này được nghỉ tới 1 tuần, các cậu có về nhà không?”

“Đương nhiên về rồi! Lâu lắm rồi mình không gặp ba ba a.” Milan khẳng định nói.

“Mình..... mình cũng vậy.” Phân Định phụ họa.

La Tổ cũng gật gật đầu, tựa như Ngải Định nói, dù sao cậu cũng tiếp nhận cơ thể này, có lẽ nên về nhà xem bọn Mễ Duyệt.

“Các cậu định chừng nào đi? Trước đó có nên tụ hội lại một bữa không?” Hải Nhân Tư đề nghị nói.

“Ý kiến hay, thuận tiện kêu bọn Khuê Đế luôn đi!” Mialn cũng hưng phấn, lập tức dùng màn hình ánh sáng đặt chỗ.

“Đúng đúng đúng, bảo Khuê Đế gọi Ôn Tư Đặc đại nhân luôn!” Hải Nhân Tư nghĩ tới Ôn Tư Đặc, vẻ mặt lại bắt đầu mơ màng, điều này làm La Tổ cảm thấy..... Hải Nhân Tư đề nghị tụ hội kì thực chỉ vì muốn gặp Ôn Tư Đặc đi?

Hải Nhân Tư cùng bọn Milan làm việc hiệu suất thực cao, chỉ ngắn ngủn vài phút đã hẹn xong Khuê Đế, Ôn Tư Đặc còn có Khảm Tư tới tham gia. Về phần La Tổ thì theo ý Hải Nhân Tư rủ Tư Lôi Táp, Ngải Định, còn có Lô Táp nữa.

Lô Táp là người đầu tiên trả lời, anh thuận tiện đồng ý luôn phần Ngải Định, bởi vì Lô Táp nói thế này ‘em trai đồng học yên tâm, tôi sẽ kéo theo anh trai của cậu tới!’

Tư Lôi Táp thì tới gần trưa mới trả lời, có thể thấy anh khá bận rộn, trừ bỏ trả lời đồng ý, tin nhắn của Tư Lôi Táp còn có một câu làm La Tổ trầm mặc thiệt lâu.

Sẽ tới đúng giờ hẹn, còn nữa: người nhà em thích thứ gì?

La Tổ có chút nghi hoặc, cậu không rõ vì sao Tư Lôi Táp lại hỏi chuyện này, vì thế cậu không trả lời lại. Địa điểm tụ họp là ghé lô ở căn tin 2, không phải bọn Milan không muốn tổ chức ở nhà ăn quân bộ, mà bởi vì xảy ra vụ án giết người nên nhà ăn quân bộ đã bị phong tỏa.

Milan cùng Hải Nhân Tư làm người tổ chức, đương nhiên là người đầu tiên tới ghé lô, La Tổ cũng bị hai người họ tha qua đó từ sớm. Khuê Đế cũng tới rất sớm, bất quá ngoài ý muốn là Khuê Đế không đi chung với Ôn Tư Đặc, mà đi cùng lão Đại Khảm Tư của học viện sức mạnh bọn họ.

“Anh họ cậu đâu! Sao không đi cùng?” Hải Nhân Tư nhìn trái nhìn phải không thấy Ôn Tư Đặc ở sau lưng Khuê Đế, vì thế vô cùng đau đớn lắc lắc cơ thể cao lớn của Khuê Đế.

“Đừng lắc, yêm..... yêm chóng mặt.” Khuê Đế thật vất vả mới giãy ra khỏi ma trảo của Hải Nhân Tư, cậu ta gãi gãi đầu mình: “Anh họ nói ảnh tự qua.”

“Khuê Đế, anh họ cậu cũng quen biết bọn Hải Nhân Tư à?” Khảm Tư có chút nghi hoặc.

“Cái gì? ! Lão đại, anh không biết anh họ Khuê Đế là ai à?” Hải Nhân Tư khó tin kêu lớn.

Ngay lúc này cửa ghé lô mở ra, người tới cõi mủ lộ ra dung mạo của mình, tóc xám mắt xám, cộng thêm nốt ruồi bên khóe mắt, đúng là Ôn Tư Đặc.

Ôn Tư Đặc nhìn lướt một vòng ghé lô, sau đó dừng lại trên người Khuê Đế: “Thật không ngờ cậu còn tới sớm hơn tôi.”

“Ôn..... Ôn.....” Người khổng lồ Khảm Tư nhất thời đỏ bừng mặt, lấp bắp nhìn về phía Ôn Tư Đặc, bộ dáng trợn mắt há hốc.

“Ha ha, Khảm Tư lão đại, bộ dáng của anh thực thú vị! Anh không nhìn lầm đâu, anh họ của Khuê Đế chính là Ôn Tư Đặc, không thể tưởng được đi?” Hải Nhân Tư hoàn toàn quên bén đi lần đầu tiên mình gặp được Ôn Tư Đặc, không ngừng trêu chọc Khảm Tư.

Khảm Tư rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần, anh gơ bàn tay to hung hăng vỗ đầu Khuê Đế, lớn giọng quát: “Nhóc con hư hỏng, anh họ là Ôn Tư Đặc sao không nói cho anh em biết?”

“Lão đại..... yêm, yêm.....” Khuê Đế áy náy cúi thấp đầu, nhất thời không biết nên giải thích thế nào, cuối cùng cũng là Ôn Tư Đặc ra mặt: “Thật có lỗi, đừng trách Khuê Đế, bởi vì tôi không muốn lộ thân phận của mình, tránh phiền toái cùng chú ý nên mới nhờ Khuê Đế che dấu giúp.”

“Đúng vậy! Ôn Tư Đặc đại nhân.” Khảm Tư lập tức thu hồi tay lại, bộ dáng vô cùng cung kính.

“Phốc——” Hải Nhân Tư cùng Milan thấy phản ứng của Khảm Tư, mọi người đều nhin cười không được lên quay người cười trộm, La Tổ cũng thấy thú vị, Khảm Tư cũng là dạng người hàm hậu thành thật như Khuê Đế, phương thức biểu đạt tình cảm luôn trực tiếp.

La Tổ ngồi xuống cạnh Milan, Ôn Tư Đặc ngồi bên trái cậu, tiếp đó là Khuê Đế và Khảm Tư. Không thể không nói, Ôn Tư Đặc ngồi ở bên cạnh hai người khổng lồ cứ hết như hình ảnh người đẹp và quái vật vậy.

Không lâu sau, Tư Lôi Táp cùng bọn Ngải Dịch cũng tới. Tư Lôi Táp tiến vào ghế lô xong, vô cùng trầm mặc chăm chú nhìn vị trí bên cạnh La Tổ, Milan vừa chạm phải tầm mắt của lang ca liền rùng mình, sau đó vô cùng chủ động đứng lên chào hỏi Tư Lôi Táp: “Lang ca, anh ngồi chỗ em này, bụng em hơi khó chịu, vào WC đã.”

Milan nói xong liền chuẩn mất, về phần Tư Lôi Táp thì yên lặng đi tới bên cạnh La Tổ ngồi xuống. Ngải Dịch ngồi đối diện La Tổ, khe liếc mắt nhìn Tư Lôi Táp vừa ngồi xuống cạnh em mình, Tư Lôi Táp chạm phải ánh mắt Ngải Dịch, hướng Ngải Dịch trầm mặc gật gật đầu, Ngải Dịch tuy không đáp lại nhưng dời tầm mắt trên người Tư Lôi Táp đi.

Một loạt ánh mắt trao đổi này chỉ có mình Lô Táp chú ý, Lô Táp không thể hiểu nổi thâm rít gào trong lòng: Hai người này rốt cuộc trao đổi gì a? Tư Lôi Táp mới cướp đi chỗ ngồi của Milan, nhìn thế nào cũng thấy không thích hợp a? Vì sao ánh mắt Ngải Dịch mới tiếp xúc với Tư Lôi Táp đã hoàn toàn xem nhẹ vấn đề này? Trời xanh a, ai tới nói cho anh biết hai người này rốt cuộc trao đổi cái gì a? !

Lô Táp bắt đầu trầm tư..... Ngải Dịch có phải đã biết Tư Lôi Táp có tâm tư này với em trai mình? Mặc khác..... vì sao anh cảm thấy mình muốn học cách trao đổi sống diện nào này? Chẳng lẽ anh thực sự nghiệm bị ngược?

60. Chương 60

Bởi vì Milan chủ động nhường chỗ cho Tư Lôi Táp nên La Tổ cũng không thể nói gì. Milan không bao lâu sau đã trở lại, vị trí mới là bên cạnh Hải Nhân Tư.

Bởi vì đây là kì hội tụ trước kì nghỉ nên bọn Hải Nhân Tư thực ầm ĩ, nhưng Khuê Đế cùng Khảm Tư, hai người khổng lồ bề ngoài thô lỗ nhưng lại rất thành thật. Khuê Đế khó có dịp nhìn thấy La Tổ, không muốn phá hư ấn tượng nên trừ bỏ cúi đầu, cũng chỉ đỏ mặt trộm nhìn La Tổ cũng không dám làm thêm gì nữa. Cũng may làn da Khuê Đế vốn đã đen nên mọi người căn bản không phát hiện mặt cậu ta đã đỏ rực, chỉ cảm thấy Khuê Đế hôm nay rất an phận.

Khảm Tư thì biểu hiện khác Khuê Đế, anh không thẹn thùng như vậy nhưng vì mới gặp thần tượng, đại nào vẫn chưa kịp thích ứng, nhất cử nhất động cứ cứng nhắc như người máy, nhất là những lúc nói chuyện với Ôn Tư Đặc, cung kính không khác gì gặp được tổng đại tướng, điều này làm Hải Nhân Tư cùng bọn Milan buồn cười không thôi.

Lô Táp vốn là hoa hoa công tử rất được giống cái hoan nghênh, công phu mồm mép đương nhiên rất lợi hại, không bao lâu đã nháo nhiệt tham gia vào bọn Hải Nhân Tư, thân là người từng trải, Lô Táp truyền thụ lại

không ít kĩ năng truy giống cái cho Hải Nhân Tư, Hải Nhân Tư vô cùng cảm động, sau một lát liền kề vai sát cánh với Lô Táp.

Ngải Định ngồi trong bữa tiệc nhưng vô cùng im lặng, Tư Lôi Táp cũng không ngoại lệ, trừ bỏ lấy đồ uống cho La Tổ, giúp La Tổ gấp đồ ăn, việc duy nhất Tư Lôi Táp làm là vánh tai lên nghe Lô Táp giảng giảng về biện pháp truy giống cái.

Ôn Tư Đặc thì giống như La Tổ, ngẫu nhiên bọn Hải Nhân Tư cần đáp án khẳng định mới mở miệng nói vài câu, bắt quá vắn hơn gương mặt không có chút biểu tình của La Tổ, Ôn Tư Đặc tốt hơn nhiều bởi vì trên mặt anh luôn có nụ cười thường trực.

“Thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất mau a.....” Hải Nhân Tư thấy thời gian không còn sớm, trễ tí nữa căn tin sẽ đóng cửa, vì thế chỉ đành chấm dứt tụ hội.

“Đúng vậy, bắt quá tuần tới sẽ gặp lại mà, đến lúc đó lại mở tiệc, mình mời khách!” Milan bởi vì có kim đàn thú nên rất sáng khoái.

Hải Nhân Tư, Milan cùng bọn Phân Định đi trước, La Tổ không vội, bởi vì cậu và Ngải Định có quan hệ anh em, vì thế trước lúc rời đi, cậu cố ý hỏi: “Anh cả, có cùng về không?”

“Không, tôi còn việc, ngày mai mới về, thay tôi chuyển lời cho ba ba.” Ngải Định không chút biến đổi sắc mặt nói.

La Tổ biết Ngải Định cũng không có ác ý, chỉ là quen nói chuyện như trần thuật mà thôi, bắt quá thái độ như vậy phỏng chừng làm người ta cảm thấy anh thực chán ghét đối phương. Phỏng chừng Ngải Tổ vì dạng này mới ngày càng âm trầm, em trai không tôn trọng, mà anh cả lại không thèm nhìn mình, tìm không thấy ý nghĩa cho sự tồn tại của mình, cuối cùng hoàn toàn phong bế nội tâm mình.

“Yên tâm tốt lắm, em trai đồng học, ngày mai tôi cũng về nhà, tôi sẽ thay cậu chăm sóc anh trai a!” Lô Táp làm ra bộ dáng thành thực, quàng tay bên vai Ngải Định. Ngải Định không có biểu tình gì cả, cũng không gạt tay Lô Táp, trực tiếp cùng Lô Táp li khai, điều này làm La Tổ có chút kinh ngạc, xem ra Ngải Định cùng Lô Táp rất thân a, nếu không người như Ngải Định không có khả năng ngầm đồng ý hành vi của Lô Táp như vậy.

“Ôn Tư Đặc, anh có về nhà không?” La Tổ quay đầu hỏi, trận đấu đã hủy bỏ, Ôn Tư Đặc không còn lí do tiếp tục ở lại trường, vì thế mấy ngày nay hắn đã khôi phục lịch diễn mới đúng.

“Không, người nhà bảo tôi ở lại đây cùng hôn phu tiếp xúc nhiều một chút.” Ôn Tư Đặc thấy Khuê Đế cùng Khảm Tư đều đã li khai, chỗ này chỉ còn La Tổ cùng Tư Lôi Táp, vì thế cũng không dấu diếm, nói thẳng ra.

“Hôn phu.....” Tư Lôi Táp nhú mày.

“Đúng vậy, thử phào hử?” Ôn Tư Đặc đi qua Tư Lôi Táp, ngừng lại trước mặt La Tổ: “Kì thực tôi rất thích cậu.”

La Tổ ngây ngẩn cả người, cậu không rõ Ôn Tư Đặc vì cái gì lại đột nhiên nói vậy, bắt quá Ôn Tư Đặc lúc này đã đi tới tận cửa, anh đưa lưng về phía La Tổ phát tay: “Cứ cảm thấy nếu hôm nay không nói sau này sẽ không còn cơ hội nữa, yên tâm đi, không có ý gì đặc biệt, chỉ là sau cùng lại quen biết được một người bạn như cậu, tôi thực sự rất vui.”

Sau cùng? Ý tứ gì a? La Tổ muốn đuổi theo Ôn Tư Đặc, chính là cậu lập tức dừng lại, cho dù đuổi theo thì sao chứ? Cậu rất hiểu Ôn Tư Đặc cũng giống như anh hiểu cậu vậy, nếu Ôn Tư Đặc không muốn nói đáp án thì cậu làm gì cũng vô ích.

Tư Lôi Táp nhú mày, lúc đầu anh nghĩ Ôn Tư Đặc là tình địch, bắt quá sau đó anh biết Ôn Tư Đặc không hề có tâm tư đặc biệt gì nên anh cũng không để tâm. Tuy Ôn Tư Đặc mới thổ lộ với La Tổ nhưng anh cảm thấy nó không hề xuất phát từ tình yêu mà là một loại tình cảm càng sâu sắc hơn, làm anh ít nhiều cũng có vài phần hâm mộ.

“Tôi cũng đi trước, anh.....” La Tổ vốn định hỏi ‘hôm nay anh cũng về nhà à?’ nhưng nghĩ tới mình cùng Tư Lôi Táp hình người cũng không thân thiết tới mức đó, vì thế La Tổ hơi khựng lại.

“Không, ngày mai tôi mới về.” Tư Lôi Táp lấy món quà đã chuẩn bị sẵn trong lòng ra đưa cho La Tổ: “Cho em.”

“Cái gì?” La Tổ nhú mào, cậu nhớ rõ mình đã nói đối phương không cần tặng mình thứ gì nữa, sao hôm nay Tư Lôi Táp lại đưa quà nữa?

“Cho ba ba em.” Bởi vì Tư Lôi Táp rất ít lời nên biểu tình của anh lúc này có vẻ rất nghiêm túc, lời nói lưu loát ngắn gọn, một thân quân trang anh tuần làm La Tổ sinh ra ảo giác đối phương đang giải quyết công việc.

“Anh quen ba ba tôi?” La Tổ lại càng nghi hoặc hơn, Mễ Duy hẳn không có khả năng quen biết người trong quân bộ như Tư Lôi Táp, nhưng nếu không phải như vậy thì vì sao Tư Lôi Táp lại muốn tặng quà cho Mễ Duy?

Tư Lôi Táp không trả lời vấn đề của La Tổ mà dùng ngữ điệu cứng nhắc lặp lại lần nữa: “Cho ba ba em.”

“Tôi biết rồi.” Tuy rất nghi hoặc nhưng La Tổ vẫn nhận, nếu Tư Lôi Táp muốn cậu chuyển quà cho Mễ Duy thì cậu không có lý do gì để cự tuyệt.

La Tổ nhận quà làm đôi người màu xám của Tư Lôi Táp hơi lóe sáng, nếu giờ phút này sau lưng Tư Lôi Táp có cái đuôi, như vậy nhất định nó đang lúc lắc vô cùng vui sướng.

La Tổ ù ù cạc cạc mang quà của Tư Lôi Táp về cho Mễ Duy, lúc giữa trưa La Tổ gọi người máy VII tới, sử dụng phương tiện giao thông nên La Tổ rất nhanh đã trở về nhà.

Bởi vì trước đó có gửi tin về cho Mễ Duy nên Mễ Duy đã biết hôm nay đứa con trai thứ hai sẽ về nhà, Mễ Duy nhìn thấy La Tổ thì kích động bước tới: “Tổ Tổ, con rốt cục đã về rồi, ba ba vài tháng rồi không gặp con a.”

“.....” La Tổ không biết nên nói gì, vì thế chỉ ngậm miệng lại để Mễ Duy ôm một cái.

Mễ Duy lải nhải lẩm bẩm nói thiệt nhiều xong mới bảo La Tổ vào ăn cơm, lúc La Tổ vào nhà ăn thì phát hiện chẳng những Ngải Địch mà Ngải Lộ cùng Ai Táp Tư cũng không có nhà.

“Phụ cận có một tiểu khu bị hỏa hoạn, vì thế gần đây phụ thân con khá bận, đôi khi còn thường xuyên ngủ lại bệnh viện nữa.” Mễ Duy thấy La Tổ nghi hoặc liền giải thích.

“Anh cả nói ngày mai sẽ về.” La Tổ nhớ tới lời của Ngải Địch, liền nói với Mễ Duy một tiếng.

“Trở về là tốt rồi, có mình ba ba ở nhà, cứ cảm thấy căn nhà này thiệt trống rỗng.” Ánh mắt Mễ Duy có chút cô đơn.

La Tổ định nói vài lời an ủi Mễ Duy, nhưng cậu lại không biết nói gì, đúng lúc này cậu nhớ tới món quà Tư Lôi Táp nhờ mình chuyển lại, có thể Tư Lôi Táp quen biết Mễ Duy, hoặc là người nhà của Tư Lôi Táp quen biết cũng không chừng, có lẽ Mễ Duy nhận được quà tâm tình sẽ tốt hơn một chút, nghĩ vậy La Tổ liền lấy hộp quà nhỏ trong lòng ra.

“Một người tên Tư Lôi Táp tặng cho ba ba.” La Tổ đưa món quà tới trước mặt Mễ Duy.

“Tư Lôi Táp?” Đầu Mễ Duy xuất hiện dấu chấm hỏi to đùng, tuy được nhận quà anh rất vui nhưng đối phương có tặng nhầm không a? Nghĩ như vậy Mễ Duy hỏi lại: “Thật là tặng cho ba ba sao?”

“Anh ta nói tặng cho ba ba.” La Tổ lúc này cũng hiểu ra có chút không thích hợp, chẳng lẽ Mễ Duy không biết Tư Lôi Táp? Chính là nếu không quen biết sao Tư Lôi Táp phải tặng quà cho Mễ Duy?

Còn hơn La Tổ, Mễ Duy lập tức suy nghĩ cẩn thận, anh vốn là giống cái, trước kia ở trường cũng được không ít giống đực truy đuổi, nghe La Tổ nói vậy anh lập tức hiểu được dụng ý của Tư Lôi Táp kia.

Mễ Duy vì đứa con có người theo đuổi mà cao hứng, lại vì không biết Tư Lôi Táp có phải người tốt hay không mà lo lắng, bắt quả từ chuyện đối phương biết tặng quà để lấy lòng thì hẳn là một giống đực không tồi. Mễ Duy vốn không nghĩ Tổ Tổ sẽ theo đuổi được giống cái, nếu được giống đực coi trọng anh cũng vui rồi, nhưng Mễ Duy vẫn băn khoăn về nhân phẩm đối phương, sợ đứa con bị lừa, vì thế anh thử hỏi: “Người tên Tư Lôi Táp kia..... ở trường là người thế nào?”

“Ba ba không biết?” La Tổ càng ngày càng cảm thấy không thích hợp.

“Đừng nói chuyện này, mau nói cho ba ba biết cậu ta thế nào?” Mễ Duy vì quá lo lắng cho La Tổ nên biểu hiện có chút nôn nóng.

Một màn này đương nhiên bị La Tổ xem trong mắt, chẳng lẽ Tư Lôi Tạp là con của người quen cũ của Mễ Duy, vì thế ba ba mới khẩn trương như vậy? La Tổ nghĩ nghĩ chỉ có lý do này hợp lý nhất, vì thế liền mở miệng: “Thủ tịch học viện hôn thú, chuẩn tướng quân bộ, có được huân chương vinh quang chiến sĩ vĩnh viễn, hôn thú là hình lang.”

La Tổ chỉ biết nhiều đó nên nói vậy, Mễ Duy nghe xong thì hai mắt tỏa sáng, này.... đứa nhỏ này quả thực rất xuất sắc, Mễ Duy nhìn không được lại hỏi: “Tốt, thực tốt quá! Tổ Tổ, con và cậu ta phải hảo hảo ở chung biết không? Nhất định phải hảo hảo ở chung!”

“Ân.” Quả nhiên là người quen cũ? La Tổ nhìn Mễ Duy vô cùng kích động, phỏng chừng là bạn bè rất thân thiết của Mễ Duy trước kia.

“Không đúng a.....” Mễ Duy lúc đầu còn hưng phấn, nhưng sau đó anh lại bắt đầu lo lắng, giống đực tên Tư Lôi Tạp này điều kiện tốt như vậy có thể tìm giống cái mà, sao lại coi trọng Tổ Tổ nhà mình? Chẳng lẽ muốn chơi đùa?

Mễ Duy càng nghĩ càng bất an, sắc mặt cũng khó coi, anh rất muốn nói Tổ Tổ phải cẩn thận một chút, nhưng lại sợ Tổ Tổ thực thích Tư Lôi Tạp kia, vì thế Mễ Duy lại hít vài hơi.

“Sao vậy?” La Tổ thật sự không thể hiểu nổi vì sao tình tự của Mễ Duy lại biến hóa nhanh như vậy.

“Không, không có gì, ba ba cảm thấy đứa nhỏ đó tốt lắm, thực sự rất tốt.” Mễ Duy nói vài lời, La Tổ không biết Mễ Duy phiền não chuyện gì vì thế chỉ có thể nói: “Không bằng xem quà đi.”

“Đúng, đúng, xem quà, xem quà.” Mễ Duy lo lắng mở gói quà, bên trong là một con thỏ vô cùng sống động làm Mễ Duy thét lên: “Đây là món đồ chơi mới nhất của công ty WD sao? Cưng nhien còn có điều khiển từ xa.”

Mễ Duy nhất thời quên bén mọi phiền não ban nãy, yêu thích món quà này không thôi, giống cái như Mễ Duy rất thích những thứ nhỏ nhắn đáng yêu, Mễ Duy lắp pin cho con thỏ, nó bắt đầu như thỏ thật mà cợ cợ mặt Mễ Duy, lớp lông xù mềm mại làm Mễ Duy yêu thích ôm chặt nó vào lòng.

“.....” La Tổ trầm mặc, lại là món đồ chơi này, quả nhiên món đồ ở kí túc xá cũng do Tư Lôi Tạp tặng, nếu Mễ Duy thích để lần sau cậu mang cả con lang đồ chơi kia về.

Mễ Duy ôm con thỏ một lát mới cảm giác không thích hợp, đứa con vẫn còn đang nhìn anh a, Mễ Duy hiếm có dịp đỏ mặt nói: “Khụ khụ, món đồ chơi này..... rất tốt, thay ba ba cảm ơn đứa nhỏ kia.”

“Ân.” La Tổ đáp ứng.

Bởi vì món quà nên Mễ Duy lại tặng thêm không ít hảo cảm với Tư Lôi Tạp, nếu bỏ nhiều tiền để mua món quà quý giá như vậy cho anh, như vậy chắc là thiệt tình với Tổ Tổ, bất quá vì để an toàn hơn Mễ Duy vẫn nói: “Tổ Tổ, dù sao cũng đang trong kì nghỉ, con có thể mời Tư Lôi Tạp tới nhà chúng ta chơi một chuyến không? Người ta tặng quà quý giá như vậy, ba ba muốn cảm ơn.”

“Này..... anh ta rất bận, con không xác định.” La Tổ không rõ vì sao Mễ Duy đột nhiên muốn gặp Tư Lôi Tạp, chẳng lẽ muốn nhìn đứa con của bằng hữu?

“Không sao, con cứ thử xem.” Nếu cậu ta để ý con nhất định sẽ tới! Đương nhiên nửa câu sau, Mễ Duy không nói ra. Nguyên nhân Mễ Duy gọi Tư Lôi Tạp tới cũng rất đơn giản, anh nghĩ mình làm cha mẹ thì nên gặp đối tượng bầu bạn của Tổ Tổ, nếu đối phương không tới thì để hai người sớm tiến tới một chút.

“Con biết rồi.” Tuy La Tổ vẫn không hiểu gì cả, nhưng vẫn gửi tin cho Tư Lôi Tạp, dùng cơm xong La Tổ nhìn phòng khách trống rỗng hỏi: “Hôm nay Ngải Lộ không về à?”

Mễ Duy nghe thấy tên Ngải Lộ thì thở dài: “Đứa nhỏ này gần đây không biết bị làm sao nữa, lần nào gọi điện thoại cũng vội vàng ngắt máy, cũng không biết nó ở trường xảy ra chuyện gì nữa, Tổ Tổ, con có rảnh thì thay ba ba hỏi thăm nó một chút.”

“.....” La Tổ cảm thấy có lẽ mình không nên mở miệng hỏi thăm chuyện Ngải Lộ, hơn nữa cậu cũng không hiểu được suy nghĩ của Mễ Duy, Mễ Duy hẳn biết quan hệ của cậu và Ngải Lộ rất kém, nếu vậy sao còn giao chuyện này cho cậu? Muốn quan hệ của cậu và Ngải Lộ dịu đi một chút sao?

Tuy đoán không được ý tứ của Mễ Duy, nhưng La Tổ vẫn đáp ứng, trải qua chuyện lần trước Ngải Lộ ngoài mặt cũng không còn quá đáng, về phần còn lại cũng chỉ có thể tới trường giải quyết.

Bởi vì trong nhà chỉ có La Tổ và Mễ Duy, vì thế La Tổ cũng không quay về phòng nghiên cứu tư liệu mà ngồi trong phòng khách bồi Mễ Duy xem TV một lát. Mễ Duy thấy La Tổ như vậy thì cảm động đến muốn khóc, tuy anh thương đứa con này nhất nhưng nó chẳng bao giờ làm ra vẻ mặt dễ chịu với anh, thật không ngờ tới trường vài tháng cư nhiên lại giống như lúc bé, chẳng lẽ vì yêu đương nên thay đổi?

Mễ Duy không thể nghĩ ra lí do nào khác, anh chỉ có thể quy kết vì Tổ Tổ nói chuyện yêu đương với Tư Lôi Táp nên thay đổi, vì thế anh lại càng có hảo cảm với con rể tương lai.

Lúc tối, La Tổ nhận được tin trả lời của Tư Lôi Táp, nội dung rất ngắn nhưng lại làm La Tổ nhin không được co rút khóe miệng vài cái.

Ngày mai sẽ ghé nhà.

La Tổ cảm thấy có chút khó hiểu, Tư Lôi Táp hẳn là đang bẽ bộn với chuyện vụ án? Vì sao ngày mai lại có thời gian rảnh tới nhà cậu? Tuy còn nhiều điểm đáng phun tào nhưng La Tổ vẫn báo tin này cho Mễ Duy.

“Thật sao? Nó có nói mấy giờ không? Không được, trong nhà không còn đồ ăn, ba ba phải đặt mua thêm một chút, đúng rồi, nó thích ăn gì? Thịt bò hay thịt heo?” Mễ Duy hưng phấn bắt đầu hoa tay múa chân, quả nhiên là đứa nhỏ tốt, nhanh như vậy đã đáp ứng tới nhà thăm hỏi.

La Tổ lại khó hiểu, vì sao..... Mễ Duy lại kích động như vậy? Mặc dù nghi hoặc nhưng La Tổ vẫn đáp: “Anh ta không kiêng ăn.” Bởi vì lang là động vật ăn tạp, tuy người bình thường luôn nghĩ lang ăn thịt nhưng quan điểm này hoàn toàn sai lầm, trên cơ bản tất cả sinh vật họ khuyển đều ăn tạp, lang cũng không ngoại lệ, thịt là món chính, ngoài ra nó còn ăn một ít hoa quả và rau xanh.

Chờ đã, La Tổ bụm mặt, sao cậu lại xem Tư Lôi Táp là lang? Đối phương chỉ có hồn thú hình lang mà thôi, là tật xấu trước đây là bác sĩ thú y sao.....?

“Hảo hảo hảo, ba ba biết rồi, ba ba lập tức đi chuẩn bị.” Mễ Duy nói xong liền xoay người vào phòng, có lẽ định lên mạng đặt nguyên liệu nấu ăn.

La Tổ cũng không nói gì nữa, bởi vì thời gian không còn sớm nên cậu ôm Tiểu Hoàng, trực tiếp về phòng nghỉ ngơi.

Hôm sau, Tư Lôi Táp từ sớm đã ấn chuông cửa nhà Hoắc Khắc, bất quá anh không chỉ có một mình mà cùng về với Ngải Dịch, vì thế lúc Mễ Duy ra mở cửa đã sững sốt suốt nửa ngày chưa lấy lại tinh thần, hóa ra..... bầu bạn của Tổ Tổ là bạn của Ngải Dịch sao?

61. Chương 61

“Ba ba.” Ngải Dịch chào hỏi đầu tiên, Tư Lôi Táp cũng cúi đầu nói: “Quấy rầy rồi, thưa bác.”

Mễ Duy hơi run sợ một lát, sau đó mới nói: “Hảo, hảo..... quả nhiên là đứa nhỏ tốt, vào nhà vào nhà rồi nói sau.”

Mễ Duy trước kia lúc đi học cũng từng gặp qua không ít giống đực xuất sắc, nhưng Tư Lôi Táp lại làm anh có cảm giác sáng ngời, chỉ là một thân quần áo quân trang xanh thẫm có vẻ anh khí bức người, mặc khác thì ngũ quan cũng rất sâu sắc, nhất là đôi ngươi màu xám kia, có cảm giác cứng cỏi như bàn thạch vậy, làm người ta cơ hồ không thể dời tầm mắt.

Mễ Duy rất hài lòng với con rể tương lai, bảo đứa con cả cùng Tư Lôi Táp vào phòng khách xong, Mễ Duy liền lên lầu gọi La Tổ, bảo La Tổ mau xuống tiếp đón khách.

La Tổ không ngờ Ngải Định lại cùng về với Tư Lôi Tạt, vì thế cậu gật đầu chào hỏi với cả hai, sau đó cũng ngồi xuống sô pha, bởi vì qua thời điểm dùng cơm nên Mễ Duy chỉ đưa nước trà và điểm tâm.

Mễ Duy vốn định xem hai đứa con sẽ nói chuyện gì với Tư Lôi Tạt, đặc biệt là Tổ Tổ sẽ nói gì với bầu bạn của mình, vì thế Mễ Duy đưa trà lên cũng không rời đi, nhưng quan sát được một chốc Mễ Duy bắt đầu lau mồ hôi.

Ngải Định cùng Tư Lôi Tạt, còn có Ngải Tổ cũng không phải người nói nhiều, Tư Lôi Tạt luôn trầm mặc, Ngải Định trừ phi cần thiết nếu không sẽ mở miệng, La Tổ không biết phải nói gì vì thế cũng im lặng, trước kia lúc ở chung với Tư Lôi Tạt cũng không nói chuyện, đương nhiên cái đó và Tư Lôi Tạt ở hình lang không thoát được quan hệ.

Có thể nói cả 3 đều hưởng thụ trầm mặc, trừ bỏ uống trà phòng khách im tới mức ngay cả cây kim rơi xuống cũng nghe được. Nhưng Mễ Duy thì khổ rồi, Ngải Định thì không nói bởi vì nó là đứa con anh nuôi từ nhỏ tới lớn, nó vốn luôn bày ra bộ mặt không có biểu tình, chính là Tư Lôi Tạt ngồi bên cạnh Ngải Định có chút không thích hợp, đồng dạng không có biểu cảm gì, đồng dạng cẩn trọng ít nói, hình ảnh này làm Mễ Duy có chút không biết làm sao, đứa con cùng người kia là bằng hữu thật à? Nếu là bằng hữu sao không nói câu nào? Còn Tổ Tổ nữa, Tư Lôi Tạt nếu là đối tượng kết giao sao cả hai lại trầm mặc như vậy?

Mễ Duy chỉ cảm thấy không khí trầm mặc này làm anh thở không nổi, kì thực không thể trách Mễ Duy, anh ngày thường hay tụ hội với nhóm giống cái, lần nào tiệc trà cũng vô cùng náo nhiệt, vì thế không khí trầm mặc như thế này làm anh rất khó thích ứng. Huống chi Tư Lôi Tạt là người sinh ra từ quân bộ, tuy bản thân không tự giác nhưng khí thế trên người Tư Lôi Tạt có chút mạnh, vì thế thường sẽ gây ra cảm giác áp bách.

“Trà..... uống ngon lắm.” Tư Lôi Tạt chú ý tầm mắt Mễ Duy, anh không biết nên nói gì nên chỉ học ra vài từ.

“Cám.... cám ơn.” Mễ Duy cảm thấy có chút luống cuống, có thể vì Tư Lôi Tạt quá nghiêm túc nên Mễ Duy nhất thời không biết làm gì.

Ngải Định vì khiếm khuyết tình cảm nên anh không nhìn ra xấu hổ của Mễ Duy, nhưng La Tổ đưa ra lời thoát cho anh: “Cám ơn anh tặng quà cho ba ba.”

“Đúng, đúng, cám ơn quà của cháu, thực sự rất đáng yêu.” Nói tới con nhỏ kia, Mễ Duy liền khôi phục tinh thần, có thể thấy anh thực sự rất thích món quà đó.

“Không khách khí.” Bởi vì Mễ Duy là người nhà của La Tổ, vì thế Tư Lôi Tạt so với bình thường càng nghiêm túc hơn, này không thể trách anh, bởi vì muốn ba ba của La Tổ có ấn tượng tốt về mình, vì thế thần kinh luôn bị vậy trong trạng thái căng thẳng, tuy từ gương mặt anh không nhìn ra gì cả. Cũng vì thế mà Mễ Duy lại càng khẩn trương, anh cảm thấy đứa nhỏ này có khí thế mạnh quá, không biết Tổ Tổ ở cùng nó có bị khi dễ hay không.

Lại trầm mặc một lát, Mễ Duy mới có dũng khí hỏi: “Cái kia..... Tư Lôi Tạt đúng không? Cháu cùng Tổ Tổ nhà ta quen biết từ khi nào?” Vì hạnh phúc chung thân của đứa con, Mễ Duy đành cố gắng, anh gọi Tư Lôi Tạt tới cũng vì muốn biết nhân phẩm cùng gia thế của đối phương, nếu bỏ lỡ cơ hội này không biết phải chờ đến bao giờ nữa.

“Mấy tháng trước.” Tuy không biết vì sao ba ba La Tổ lại hỏi việc này, nhưng Tư Lôi Tạt vẫn trả lời thật. Mặc khác..... hóa ra nhũ danh của Ngải Tổ là Tổ Tổ sao? Thực dễ nghe.

Thấy Tư Lôi Tạt cũng không hung hãn như ngoài mặt, Mễ Duy rốt cuộc yên tâm, một hơi hỏi tiếp vài vấn đề nữa, chỉ kém không lời mười tám đời tổ tông nhà Tư Lôi Tạt ra hỏi. Tư Lôi Tạt cũng rất phối hợp, bất luận Mễ Duy hỏi gì anh cũng trả lời. Đến lúc này Mễ Duy rất có hảo cảm với Tư Lôi Tạt, tuy nhìn qua rất khó ở chung nhưng lại là một đứa nhỏ tốt rất lễ phép.

“Nói nhiều vậy vẫn còn chưa biết người nhà cháu làm gì?” Mễ Duy rốt cuộc hỏi tới vấn đề mấu chốt, tuy gia thế nhà bọn họ cũng không tính là tốt, nhưng nếu là chuyện gia đình của Tổ Tổ, anh phải hỏi rõ một chút. Mễ Duy không trông cậy gia thế nhà Tư Lôi Tạt quá tốt, chỉ cần không có tai tiếng, những người nhà không làm khó Tổ Tổ là được.

“Quân chính thế gia, gia gia là đại tướng, song thân đã qua đời.” Tư Lôi Tạt đáp ngắn gọn.

“A, thật có lỗi, bác không ngờ.....” Mễ Duy có chút áy náy, anh không biết cha mẹ Tư Lôi Tạt đã qua đời, thật là, chuyện lớn như vậy mà Tổ Tổ cũng không nói, hơn nữa..... gia thế đứa nhỏ này cũng quá tốt đi? Gia gia cư nhiên là đại tướng, đây là nhân vật quyền lực trong quân bộ a, khó trách có thể dạy ra một tôn tử là chuẩn tướng, Mễ Duy lại càng hài lòng về Tư Lôi Tạt hơn.

Mễ Duy không biết..... cũng không phải La Tổ không nói cho anh chuyện này, mà ngay cả La Tổ cũng không biết cha mẹ Tư Lôi Tạt đã qua đời, vì thế nghe anh nói vậy La Tổ không khỏi nhìn về phía anh, tuy biết nam nhân này không cần đồng tình, nhưng La Tổ ít nhiều vẫn có chút áy náy. Hành vi của Mễ Duy không thể nghi ngờ là trát muối lên miệng vết thương của đối phương, hơn nữa..... giọng điệu của Mễ Duy không có vẻ gì là quen biết người nhà Tư Lôi Tạt, nếu vậy sao ngày đó nghe thấy tên Tư Lôi Tạt Mễ Duy lại kích động như vậy?

Ngay lúc La Tổ nghi hoặc, Tư Lôi Tạt dùng âm thanh trầm thấp nói: “Không sao.” Tuy biểu tình vẫn nghiêm túc như trước, bất quá La Tổ biết nam nhân trầm mặc ít lời này cũng không tức giận.

Mễ Duy thấy Tư Lôi Tạt không ngại nên định mở miệng hỏi thêm, bất quá ngay lúc này Ngải Dịch mở miệng: “Ba ba.”

“Sao vậy?” Mễ Duy không hiểu vì sao Ngải Dịch đột nhiên gọi mình.

Ngải Dịch không chút biến sắc nhìn Mễ Duy lắc lắc đầu, Mễ Duy là ba ba anh nên Ngải Dịch không trực tiếp chỉ trích Mễ Duy, chính là lần đầu tiên gặp mặt đã hỏi gia thế đối phương là hành vi rất không lễ phép, huống chi Tư Lôi Tạt là đối thủ anh rất thương thức kiêm bằng hữu, Ngải Dịch không hi vọng Mễ Duy làm đối phương khó chịu.

Tuy Ngải Dịch không mở miệng nói chuyện nhưng Mễ Duy vẫn hiểu được ý của đứa con, Ngải Dịch hi vọng anh không hỏi tiếp nữa sao? Vì sao chứ? Chẳng lẽ đứa con không biết bằng hữu của mình đang kết giao với đứa em sao?

Mễ Duy không thể hiểu được, lúc anh định nói thêm gì đó, Ngải Dịch lại dụng âm thanh không hề phật phùng, máy móc lặp lại: “Ba ba.”

Mễ Duy nhìn đôi lục mâu không chút cảm tình của Ngải dịch, vô thức rùng mình, tuy Ngải Dịch là con anh nhưng đôi khi nhìn Ngải Dịch lạnh lùng như máy móc, anh lại có cảm giác kinh hãi. Mễ Duy không dám hỏi nữa, anh đứng lên nói: “Ngải Dịch, con vào đây với ba ba một chút.”

“.....” Ngải Dịch không biết Mễ Duy tìm mình có chuyện gì, nhưng anh vẫn gật đầu với Tư Lôi Tạt sau đó cùng Mễ Duy rời khỏi phòng khách.

Phòng khách rộng lớn nhất thời chỉ còn La Tổ và Tư Lôi Tạt, La Tổ nhấp ngụm trà, đối mặt với Tư Lôi Tạt đang trầm mặc nói: “Thật có lỗi, vừa nãy ba ba thất lễ.”

“Không sao, ba ba em là người tốt.” Tư Lôi Tạt nói ra cảm thụ thực sự trong lòng mình.

“Anh quen ba ba tôi?” La Tổ rót cuộc hỏi ra vấn đề mình để ý nhất.

Tư Lôi Tạt nghe vậy, trầm mặc lắc đầu, điều này làm La Tổ càng nhú mào sâu hơn, nếu Tư Lôi Tạt không biết Mễ Duy thì vì sao ba ba lại để tâm tới Tư Lôi Tạt như vậy? Chẳng lẽ vì Tư Lôi Tạt là bằng hữu của Ngải Dịch?

Trong phòng trong, Mễ Duy kéo Ngải Dịch, có chút sốt ruột hỏi: “Sao không để ba ba hỏi tiếp, con có biết Tư Lôi Tạt với em trai con có quan hệ gì không?”

Ngải Dịch không chút biến sắc nhìn Mễ Duy, không có ý tứ đáp lại.

“Ai.” Mễ Duy thấy Ngải Dịch như vậy thì bất đắc dĩ thở dài, anh có thể trông cậy đứa con này biết chuyện gì a? Ngải Dịch từ nhỏ đã bị chứng thiếu hụt tình cảm, nhìn không ra quan hệ ái muội của Tư Lôi Tạt và đứa em cũng có thể hiểu được.

“Tư Lôi Tạt cùng Tổ Tổ đang kết giao, vì thế ba ba mới hỏi nó nhiều vậy, con cũng không hi vọng em trai mình bị lừa đi? Con nói cho ba ba, Tư Lôi Tạt này làm người thế nào?” Mễ Duy nghĩ dù sao Tư Lôi Tạt cũng là bằng hữu của Ngải Dịch, thái độ làm người của Ngải Dịch rất chính trực, nếu được Ngải Dịch tán thành thì nhân phẩm Tư Lôi Tạt hẳn không thành vấn đề.

“Kết giao?” Ngải Dịch không chút thay đổi lập lại hai chữ này, đây là lần đầu anh nghe thấy cách nói này. Trong khoảng thời gian này, Ngải Dịch đã hoàn toàn tiếp nhận Tư Lôi Tạt, nếu nam nhân này kết giao với đứa em thì anh cũng không phản đối. Bất quá bây giờ anh phải xác nhận chuyện này đã.

“Ba ba từ đâu biết chuyện này?” Ngải Dịch dùng ngữ điệu không hề phật phùng hỏi.

“Tổ Tổ nói nha!” Mễ Duy lập tức đáp.

“Con đã biết, con sẽ xử lý.” Ngải Dịch nói xong liền quay lại phòng khách, để lại một mình Mễ Duy, xử lý? Ngải Dịch xử lý cái gì nha? Không được, anh phải gọi Ai Tạt Tư về, Tổ Tổ tìm được bầu bạn là chuyện lớn!

Ngải Dịch trở về phòng khách, không chút biến sắc nói với Tư Lôi Tạt: “Đi theo tôi.”

La Tổ nghi hoặc, Tư Lôi Tạt thì không chút do dự đứng lên theo sau Ngải Dịch, La Tổ vốn cũng định đi theo, nhưng Ngải Dịch đã mở miệng nói: “Cậu ở lại đây.”

“?” La Tổ hoàn toàn không hiểu gì cả, cậu cùng Tiểu Hoàng trong túi tiền hai mặt nhìn nhau, Tiểu Hoàng không rõ vì sao chủ nhân lại nhìn mình như vậy, vì thế Tiểu Hoàng nghiêng đầu, kêu khẽ một tiếng ‘thu?’.

Hành lang—

“Cậu thích em trai tôi?” Ngải Dịch đi thẳng vào vấn đề, đôi ngươi không hề có chút tình cảm dao động cứ vậy nhìn về phía Tư Lôi Tạt.

Tư Lôi Tạt hơi sững sốt, tuy rằng gương mặt nghiêm túc không có biến hóa gì lớn nhưng hai vành tai lại hơi đỏ lên, Tư Lôi Tạt không muốn dấu diếm Ngải Dịch nên trầm mặc gật gật đầu.

Hành lang nhất thời chìm vào yên tĩnh, sau một lúc lâu Ngải Dịch mới mở miệng: “Phải đối xử tốt với nó.”

Đôi ngươi xám của Tư Lôi Tạt không thể tin mà đột ngột co rút, bất quá anh rất nhanh lấy lại tinh thần, giọng điệu vững chắc như bàn thạch: “Tôi sẽ, anh cả.”

“Ba ba cũng rất xem trọng cậu, tối nay ở lại ăn cơm đi.” Ngải Dịch dặn dò xong liền xoay người lên lầu, lưu lại Tư Lôi Tạt trầm mặc đứng tại chỗ.

Nếu nói Tư Lôi Tạt không vui thì đó nhất định là giả, bất quá trải qua huấn luyện nhiều năm trong quân đội, anh đã quen không thể hiện hi vọng của mình. Tuy Tư Lôi Tạt trong lòng vẫn còn chút nghi hoặc, anh vẫn chưa thổ lộ với La Tổ, bởi vì anh không biết làm thế nào mở miệng, nhưng vì sao hôm nay Ngải Dịch cùng Mễ Duy đều tỏ vẻ nguyện ý tiếp nhận anh? Chẳng lẽ ánh mắt anh nhìn La Tổ quá chuyên chú nên bị em ấy phát hiện?

Tư Lôi Tạt không thể nghĩ ra đáp án khác, anh chỉ có thể quy kết vì La Tổ có cùng tính cách như anh, tuy biết tâm ý nhưng không biết mở miệng tiếp nhận thế nào nên mới nghĩ ra cách dùng người nhà đến nói cho anh biết.

Tư Lôi Tạt tưởng tượng La Tổ cùng có chung tình cảm như mình thì gương mặt luôn cứng nhắc có chút biến hóa, khóe mắt Tư Lôi Tạt nhếch lên vài phần, bất quá độ cung rất ít nên không thể nói là mỉm cười, nhiều nhất chỉ có thể là biểu tình nhu hòa một chút mà thôi. Bất quá nếu một màn này để đồng nghiệp của Tư Lôi Tạt nhìn thấy nhất định sẽ gào lên ‘gặp quỷ’ ngay.

Vì để chọc La Tổ vui vẻ, Tư Lôi Tạt biến thành hình lang, nhanh chóng chạy vào phòng khách.

“Tư Lôi Tạt?” Ngay lúc La Tổ nghi hoặc vì sao Tư Lôi Tạt lại chuyển thành hình thái hồn thú thì cự lang đã nhảy lên sô pha, cự lang cúi thấp đầu, hai lỗ tai run rẩy vài cái tựa hồ muốn La Tổ sờ sờ mình.

“.....” Bởi vì hình thái cự lang nên La Tổ theo bản năng vươn tay, xoa xoa đầu cự lang, nếu là bình thường La Tổ trấn an xong thì cự lang cũng kết thúc, nhưng lần này thái độ của cự lang rất khác thường, tiếp tục dùng đầu cọ cọ tay La Tổ, thậm chí còn vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay cậu.

La Tổ giật mình, cậu nhìn đôi ngươi màu xám của cự lang, cậu ảo giác à? Vì sao cậu lại thấy cự lang có vẻ rất cao hứng? Bệnh cũ lúc làm bác sĩ thú y lại tái phát à?

Từ từ, La Tổ ít nhiều cũng bình tĩnh lại, cự lang chính là Tư Lô Tập, không phải Ngải Dịch đã nói gì đó với Tư Lô Tập đi? Đến đột cùng là tin tức gì lại làm Tư Lô Tập cao hứng đến vậy?

62. Chương 62

La Tổ không nghĩ ra, đơn giản không nghĩ nữa, bởi vì Tư Lô Tập đang trong hình thái lang nên La Tổ bởi cự lang chơi đùa một chút, lúc dùng cơm trưa, Tư Lô Tập biến về hình người.

Buổi chiều, Ngải Dịch lại cùng Tư Lô Tập ở trong phòng không biết nói gì, La Tổ vì có một mình nên tiến vào trò chơi một lát. Bởi vì thay đổi khế ước thú nên cậu thuận lợi kiếm được 100 điểm tích phân, 100 điểm có thể mua được la mật khâu, La Tổ cùng Tiểu Hoàng ở chung lâu như vậy, nếu nói loại khế ước thú nào cậu sử dụng rành nhất thì la mật khâu có thể xếp hàng thứ nhất.

Mục đích của La Tổ là quen thuộc phương thức chiến đấu của từng loại khế ước thú nên cậu không chút do dự đổi hắc cầu, mua la mật khâu, bất quá cậu không vội vàng dùng khế ước thú mới tác chiến mà rời khỏi trò chơi.

Lúc này sắc trời không còn sớm, La Tổ đứng dậy định giúp Mễ Duy chuẩn bị bữa tối. Ngải Dịch cùng Tư Lô Tập cũng không ở phòng khách, từ lúc Tư Lô Tập bị Ngải Dịch rời đi, hai người ở trong phòng nói chuyện gần 3 giờ rồi, phỏng chừng là thương lượng chuyện trong trường.

La Tổ còn chưa đi tới phòng bếp thì chuông cửa chợt vang lên, còn có âm thanh điện tử máy móc vang lên: “Chủ nhân đã về, chủ nhân đã về.”

“Ai Tập Tư!” Mễ Duy từ phòng bếp chạy ra ôm chầm lấy bầu bạn của mình, La Tổ cũng theo qua, gọi một tiếng phụ thân.

“Ân, anh đi nằm một lát.” Ai Tập Tư thoát nhìn rất mệt mỏi, phỏng chừng bệnh viện quá bận rộn nên ông có chút thừa nhận không nổi.

Ai Tập Tư không về phòng mà trực tiếp nằm xuống sofa ở phòng khách, La Tổ không rõ vì sao Mễ Duy lại gọi Ai Tập Tư về, nhất là lúc đối phương mệt mỏi như vậy. Bất quá nghĩ cặp bầu bạn này có thể có chuyện riêng muốn nói nên La Tổ cũng không hỏi nhiều.

“Tổ Tổ, con có thể giúp ba dọn bàn được không?” Mễ Duy muốn nói chuyện bầu bạn của Tổ Tổ với Ai Tập Tư, vì thế mới bảo La Tổ vào bếp.

“Ân.” La Tổ không hỏi nhiều liền xoay người vào phòng bếp, tuy cậu không biết đồ ăn để đâu bất quá chuyện này chắc chỉ cần cài đặt người máy trong bếp là được.

Mấy tháng ở trường La Tổ không chỉ học kiến thức về khế ước thú, cậu còn cẩn thận học cách vận dụng một ít thiết bị ở thế giới này, vì thế thiết lập người máy trong bếp đối với cậu cũng không phải việc khó.

Người máy nhận được chỉ lệnh của La Tổ thì thuận thực lấy đồ trong ngăn tủ, hơn nữa còn lợi dụng vòng lăn nhanh chóng tiến vào nhà ăn, bắt đầu dọn bàn.

La Tổ không quay lại phòng khách, vì muốn để không gian riêng cho Mễ Duy và Ai Tập Tư nên cậu trực tiếp ngồi luôn ở nhà ăn. Người máy chẳng những dọn bàn, còn bưng đồ ăn Mễ Duy đã chuẩn bị tốt lên. La Tổ chờ không bao lâu thì Mễ Duy cùng Ai Tập Tư đã vào nhà ăn.

La Tổ lập tức đứng lên, đợi đến lúc Mễ Duy cùng Ai Tập Tư ngồi xuống cậu mới ngồi lại vị trí của mình, vài phút sau Ngải Dịch cùng Tư Lô Tập cũng xuống lầu vào nhà ăn.

Mễ Duy lập tức giới thiệu Tư Lôi Táp với Ai Táp Tư, Tư Lôi Táp biết thân phận của đối phương xong thì vô cùng cung kính chào hỏi. Ai Táp Tư tuy biểu tình rất nghiêm túc, bất quá cũng khẽ gật đầu vài cái, có thể thấy ông rất hài lòng với biểu hiện của Tư Lôi Táp.

Không biết có phải trùng hợp hay không, Ngải Định nhường vị trí vốn có của mình nên người ngồi cạnh La Tổ biến thành Tư Lôi Táp. Trong lòng La Tổ ít nhiều cũng sinh ra nghi hoặc, bất quá nhìn bộ dáng trầm mặc của Ngải Định và Tư Lôi Táp, La Tổ cũng không hỏi, bất quá..... vì sao cậu cứ cảm thấy có gì đó kì quái?

Trong quá trình dùng cơm, cả nhà ăn khá im lặng, đối với La Tổ mà nói, Ngải Định cùng Tư Lôi Táp không mở miệng cũng không kì quái, nhưng ngay cả Mễ Duy cũng không nói gì, cái này có chút hiếm thấy. Hơn nữa..... không phải cậu bị ảo giác đi, vì sao ánh mắt của Ai Táp Tư cứ đảo qua cậu và Tư Lôi Táp mãi? Chẳng lẽ trên người cậu và Tư Lôi Táp có vấn đề gì sao?

La Tổ biết có chỗ không thích hợp nhưng nghĩ mãi cũng không ra, vì thế chỉ có thể nhanh chóng ăn xong phần mình, tính toán lên lầu nghỉ ngơi, bất quá cậu còn chưa kịp đứng lên Ai Táp Tư đã mở miệng: “Cậu.... đi theo tôi.”

“?” La Tổ còn tưởng Ai Táp Tư nói mình, kết quả nhìn theo tầm mắt của ông mới phát hiện người Ai Táp Tư gọi là Tư Lôi Táp.

Tư Lôi Táp trầm mặc đứng lên, nhanh chóng đi theo Ai Táp Tư, không biết có phải cậu ảo giác hay không, cậu cảm thấy Tư Lôi Táp có vẻ rất khẩn trương.

“Thu?” Tiểu Hoàng lộ đầu ra khỏi túi tiền của La Tổ, La Tổ cúi đầu nhìn nó, cậu cảm thấy hôm nay thật khó hiểu, trước không nói tới chuyện Mễ Duy quá nhiệt tình với Tư Lôi Táp, hôm nay là lần đầu tiên Ai Táp Tư gặp Tư Lôi Táp đi? Vì sao lại gọi một mình Tư Lôi Táp vào phòng nói chuyện? Chẳng lẽ Tư Lôi Táp là người quen cũ của Mễ Duy cùng Ai Táp Tư?

Quên đi, La Tổ không muốn nghĩ tới việc này nữa, cậu đứng lên trở về phòng, uy thực cho bọn Tiểu Hoàng xong, cậu lên mạng tra tư liệu một chút, khoảng 8 giờ kém cậu cảm thấy mình nên mang bọn Tiểu Hoàng đi tắm rửa, vì thế La Tổ xuống lầu, cậu tưởng Tư Lôi Táp nói chuyện với Ai Táp Tư xong đã về nhà, không ngờ anh vẫn còn ở đây.

“A, Tổ Tổ, con xuống vừa lúc, đứa nhỏ Táp Táp hôm nay sẽ ở lại đây, bởi vì thời gian gấp quá không kịp chuẩn bị phòng trống, các con có thể ngủ cùng một đêm không?” Mễ Duy có vẻ rất cao hứng, bởi vì Ai Táp Tư vừa nói với anh đứa nhỏ này không tồi, vì để hai đứa sớm tới với nhau hơn, Mễ Duy mới quyết định để Tư Lôi Táp ở lại một đêm.

“.....” La Tổ còn chưa kịp theo kịp lời Mễ Duy nói, đã bị cái tên kia làm giật mình, Táp Táp.....rốt cuộc là cái tên gì đây a, chẳng lẽ Tư Lôi Táp hoàn toàn không thêm để ý tới sao?

La Tổ nhìn qua Tư Lôi Táp, nam nhân này vẫn giống như lần đầu bọn họ gặp mặt, tư thế cao ngất, đồ sộ bất động như một pho tượng, ngũ quan sâu sắc, mái tóc đen xoa trên đầu vai, cánh môi bạc khẽ nhếch làm người ta có cảm giác trầm mặc ít lời. Loại biểu hiện này..... cậu có cảm giác nam nhân này hoàn toàn không để ý tới xưng hô ‘Táp Táp’ này a? Nói thực ra, so với ‘Táp Táp’ La Tổ cảm thấy xưng hô ‘lang ca’ cũng không tới nỗi nào.

“Tổ Tổ, con sao vậy?” Mễ Duy thấy La Tổ trầm mặc, tưởng La Tổ da mặt mỏng, xấu hổ vì chuyện ngủ chung phòng với Tư Lôi Táp nên có chút lo lắng hỏi.

“Không, không có gì.” Nếu Mễ Duy đã muốn giữ Tư Lôi Táp ở lại, La Tổ tự nhiên không thể đuổi đối phương đi, huống chi cậu cũng quen ngủ chung với Tư Lôi Táp rồi, đương nhiên.... là quen với hình lang của anh.

“Thật tốt quá! Ba ba đi lấy chăn cho các con.” Mễ Duy nói xong liền vội vàng chạy tới phòng để đồ, nhất thời phòng khách chỉ còn La Tổ cùng Tư Lôi Táp.

“Tắm rửa sao?” Ngay lúc La Tổ không biết nên nói gì với Tư Lôi Táp thì âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên.

“Ân.” La Tổ cũng không ngoài ý muốn chuyện Tư Lôi Tập đoán được cậu định đi tắm, bởi vì cậu chẳng những mang theo Tiểu Hoàng, còn cầm cả quần áo.

La Tổ vừa nói xong thì Tư Lôi Tập ngay trước mặt cậu nhanh chóng biến thành hình lang, cự lang vươn tứ chi chạy tới bên người La Tổ, cái đuôi thật dài không ngừng lắc lư, đôi lang mâu màu xám chăm chú nhìn La Tổ.

Đây là..... hi vọng cậu giúp anh tắm sao? La Tổ bất đắc dĩ thở dài, mỗi lần cự lang muốn cầu cậu chuyện gì sẽ dùng ánh mắt như vậy nhìn cậu, dù biết vậy nhưng lần nào cậu cũng trúng chiêu, phải nói cậu là tên không tiến bộ sao?

“Đi thôi.” Dù sao cũng không phải lần đầu, vì thế La Tổ thỏa hiệp rất nhanh, cự lang nghe được câu trả lời khẳng định của La Tổ, tăng suất cái đuôi lay động so với khi nãy lại tăng thêm một ít.

Làm bác sĩ thú y, tắm rửa cho động vật da lông như cự lang căn bản không làm khó được La Tổ. La Tổ trước tiên dùng bàn chải cẩn thận chà mao cho cự lang, sau đó mới xối nước từ chân hướng lên lên, chậm rãi làm ướt lông mao, tiếp đó xoa sữa tắm, dứt dứt bọt biển cẩn thận tẩy trừ. Chỉ chốc lát sau xung quanh cơ thể cự lang đã phủ kín bọt xà phòng, trừ bỏ đầu sói thì toàn bộ cơ thể bị bong bóng bao phủ.

Cự lang không giống động vật bình thường, trước kia lúc tắm rửa cho bọn chó, La Tổ còn sợ tiếng nước làm bọn nó sợ, nhưng đối với cự lang thì hoàn toàn không cần lo lắng những vấn đề này, bởi vì cự lang cũng không phải chân chính là lang, tắm cho nó không hao phí nhiều tâm sự và sức lực của La Tổ.

Mỗi lần tắm rửa, cự lang luôn rất phối hợp, nó giống như một pho tượng đồ sộ bất động, trừ phi La Tổ ra lệnh, tỷ như vươn chân trái hoặc vươn chân phải linh tinh.

Cự lang tuy bất động nhưng đôi mắt luôn di động theo bóng dáng La Tổ, cự lang thực thích bộ dáng của La Tổ bận rộn vì mình. Có đôi khi Tư Lôi Tập nghĩ, nếu anh thực sự là một con lang như vậy anh nhất định là con lang hạnh phúc nhất thế giới này.

“Ngao ô~” Lúc La Tổ xả nước tẩy bọt xà phòng, cự lang cúi đầu kêu một tiếng, La Tổ lập tức buông vòi hoa sen, nước phun vào tai sao? La Tổ nâng đầu cự lang, dùng khăn cẩn thận lau nước trong tai cự lang, có thể vì động tác của La Tổ rất nhẹ nhàng, cự lang kim lòng không đập lại đuôi đầu về phía La Tổ thêm một chút.

“Tốt lắm.” Tẩy hết bọt xà phòng trên người cự lang xong, La Tổ đi ra xa một chút, cự lang thấy La Tổ đứng ở khoảng cách an toàn liền lắc lắc cơ thể, vung nước, sau đó nó đi ra ngoài phòng tắm, ở cửa chờ La Tổ.

Mà lúc này La Tổ cũng lấy khăn tắm phủ lên người cự lang, La Tổ đi vào phòng khách kéo ngăn tủ lấy máy sấy, lúc trở về sofa, cự lang đã thành thật ngồi xồm ở đó.

Giờ phút này, trong lòng La Tổ có cảm giác không nói nên lời, bất quá cậu không nghĩ nhiều mà tới ngồi vào sofa, dùng khăn lau khô hơi nước còn dính trên người cự lang, sau đó cậu bật máy sấy, sấy lông cho cự lang.

La Tổ dùng một tay vuốt vào lớp lông, một tay cầm máy sấy, không ngừng đổi góc độ, bộ lông màu xám bị luồng gió từ máy sấy thổi bay. Lúc sấy tới mặt, La Tổ chỉnh mức độ nhẹ hơn một chút, bởi vì gió quá mạnh làm cự lang không mở mắt được.

Không bao lâu sau La Tổ đã sấy xong bộ lông cự lang, bởi vì mới tắm xong, còn được sấy khô nên bộ lông vốn dày cộm của cự lang thoát nhìn lại phồng thêm một vòng. Tông mao màu xám phồng lên, từ xa xa nhìn lại hết như một con lang rối bù, đáng yêu không nói nổi. Hơn nữa vì bộ lông xù lên nên đôi bụi mâu sáng ngời của cự lang bị mở lông xung quanh che khuất, khí thế uy phong lẫm lẫm của nó bị yếu đi không ít.

La Tổ thật không ngờ..... âm thanh lúc cậu sấy lông làm Mễ Duy chú ý, cố ý chạy tới phòng khách xem thử, bất quá thấy La Tổ chăm chú sấy lông cho cự lang thì Mễ Duy không tiến vào. Cự lang hẳn là hình dáng hồn thú của đứa nhỏ Tư Lôi Tập đi? Bức tranh này thực ám áp, phải biết Tổ Tổ chưa từng đối xử với ai tốt như vậy, anh nuôi Tổ Tổ nhiều năm như vậy nhưng Tổ Tổ chưa giúp anh sấy tóc lần nào, xem ra Tổ Tổ thực sự thích đứa nhỏ Tư Lôi Tập này.

Mễ Duy tránh ở cửa phòng nhìn thêm một chút, nếu Ngải Dịch cùng Ai Tập Tư đều nói Tư Lôi Tập không thành vấn đề thì không bằng để bọn nhỏ sớm tiến tới một chút? Dù sao Tổ Tổ cùng Tư Lôi Tập cũng là

lưỡng tình tương duyệt. Mễ Duy nghĩ tới đây, anh định ngày mai sẽ bàn chuyện này với Tổ Tổ, đúng rồi, thuận tiện tìm hiểu ý bên nhà Tư Lôi Táp.

La Tổ đã sớm cảm nhận được hơi thở của Mễ Duy ở bên ngoài, bởi vì từng trải qua thời tận thế nên cậu rất miễn cảm với việc có người xuất hiện xung quanh, bất quá Mễ Duy không tiến vào nên cậu cũng không nhiều lời.

“Tôi đi tắm.” La Tổ xoa xoa đầu cự lang, cậu vừa đứng dậy thì cự lang cũng theo sau, bất quá cự lang không tiến vào phòng tắm mà chỉ đồ sộ canh giữ ngoài cửa.

Tắm xong, La Tổ mang theo Tiểu Hoàng cùng cự lang về phòng, đây là lần đầu tiên cự lang vào phòng La Tổ, vì thế nó đi xung quanh một vòng, tựa hồ muốn ghi nhớ tất cả hoàn cảnh sống của La Tổ.

Phòng La Tổ do chủ nhân trước kia bố trí, cậu không muốn làm người khác hoài nghi nên cơ bản không hề cải biến gì cả. Bởi vì chủ nhân trước tính cách âm y nên màu sắc chủ đạo trong phòng là màu xám, gia cụ bày trí không phải đen cũng là trắng, nhìn không thấy màu sắc sáng sủa nào. Nếu là lần đầu tiên vào phòng này khó tránh cảm thấy có chút nặng nề.

“Ngao ô~” Cự lang cúi đầu kêu một tiếng, đôi ngươi màu xám tràn ngập lo lắng nhìn về phía La Tổ.

“Sao vậy?” La Tổ không rõ vì sao cự lang đột nhiên dùng mũi蹭 tay mình, bất quá trải qua nhiều chuyện như vậy cậu cũng hiểu được, so với hình người, Tư Lôi Táp hình thú tựa hồ càng có thể thẳng thắn biểu đạt suy nghĩ cùng ý tứ của mình.

Trước khi ngủ, La Tổ lên mạng một chút, cậu sợ cự lang nhàm chán nên để màn hình ánh sáng của mình cho Tư Lôi Táp, bởi vì trong phòng vẫn còn một máy tính khác. Kết quả cự lang cũng không sử dụng màn hình ánh sáng, ngược lại nó ngậm một quyển sách trên bàn La Tổ, sau đó lật xem.

La Tổ không ngờ Tư Lôi Táp cư nhiên thích xem sách, bởi vì cậu không có thói quen xem sách điện tử nên mua một ít, không ngờ Tư Lôi Táp vốn là người thế giới này lại thích xem sách, hơn nữa..... hình ảnh này của cự lang thật là.....

Không phải La Tổ muốn cười mà vì hình ảnh trước mắt thực sự rất thú vị, một con lang uy vũ thật lớn đặt sách dưới chân, cúi đầu, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, đôi bụi mào nhìn chằm chằm quyển sách, sau đó thỉnh thoảng lại dùng móng vuốt lật sách.....

“Phốc——” La Tổ nhịn không được bật cười, cự lang nghe thấy tiếng cười của La Tổ, nhanh chóng ngừng đầu dùng đôi bụi mào chăm chú nhìn La Tổ thật sâu, giống như muốn vĩnh viễn ghi nhớ nụ cười này, bất quá làm cự lang cảm thấy đáng tiếc chính là La Tổ rất nhanh đã ngừng cười, khôi phục lại biểu tình lạnh nhạt như cũ.

Cự lang một lần nữa cúi đầu, nhìn nhìn quyển sách dưới chân, một chốc lại nhìn La Tổ, cự lang đang tự hỏi..... rốt cuộc làm thế nào La Tổ mới mỉm cười. Lần trước lúc nhắc tay, La Tổ cũng cười, vì suy nghĩ cẩn thận vấn đề này cự lang lâm vào trầm mặc thật sâu.

Buổi tối lúc đi ngủ, La Tổ lại hưởng thụ đãi ngộ của thảm lông chó sói, nói thực ra..... thực ấm áp, cậu có chút nhớ nhung tổ chức nghiên cứu da lông cự lang, không được, cậu phải ngăn chặn bệnh cũ tái phát.

Sáng hôm sau, La Tổ cùng bọn Mễ Duy tiễn Tư Lôi Táp, Ai Táp Tư từ rạng sáng đã quay lại bệnh viện vì thể không có mặt. Tư Lôi Táp trước khi đi còn dùng đôi ngươi màu xám chăm chú nhìn La Tổ, điều này làm cậu không hiểu sao có cảm giác tội ác.

Tiễn Tư Lôi Táp xong, ngôi nhà lại khôi phục bình tĩnh, La Tổ quay về phòng khách xem tin tức, lúc thấy TV thông báo vụ án giết người ở học viện, cậu mới nhớ ra mình đã quên hỏi Tư Lôi Táp chuyện vụ án, không xong, cậu rốt cuộc bị sao vậy? Cư nhiên vì cuộc sống bình ổn mà quên luôn chuyện quan trọng như vậy.

Ngay lúc La Tổ đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho Tư Lôi Táp hay không, Mễ Duy bưng trái cây tới, đi theo còn có Ngải Định. Mễ Duy ngồi xuống bên cạnh La Tổ, Ngải Định không ngồi mà đứng phía sau Mễ Duy.

“Làm sao vậy?” La Tổ có trực giác Mễ Duy có chuyện muốn nói với mình, hơn nữa Ngải Định cũng ở đây, chẳng lẽ hội nghị gia đình?

“Là vậy, ba ba cùng phụ thân, còn có anh cả con đã thương lượng, chúng ta cảm thấy việc này rất tốt, con cũng không cần giấu diếm nữa.” Mễ Duy đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện gì?” La Tổ không hiểu gì cả.

“Tổ Tổ, con không cần xấu hổ, ba ba là người từng trải, chuyện này ba ba cũng từng trải qua.” Mễ Duy tưởng La Tổ ngượng ngùng nên cầm lấy tay La Tổ, như bơm hơi cho cậu: “Tuy con còn nhỏ, nhưng đứa nhỏ kia thực sự không tồi, vì thế ba ba và phụ thân sẽ lo liệu chuyện này, đứa nhỏ kia hôm qua nói chuyện với phụ thân con, cũng đồng ý rồi.”

“Làm chuyện gì?” Trực giác nói cho La Tổ, chuyện sắp được nghe không tốt chút nào.

“Kết hôn a!” Mễ Duy nói đương nhiên, thật không ngờ anh nói đến vậy mà Tổ Tổ còn muốn giả ngu.

Im, phi thường im lặng, cho dù thần kinh cường đại như La Tổ thì đại não cũng trống rỗng vài giây, kết hôn? Kết hôn với ai? Từ từ, những hình ảnh không thích hợp mấy ngày nay không ngừng hội tụ trong đầu La Tổ, cuối cùng hóa thành đáp án cuối cùng, tuy trong lòng đã đoán được 7, 8 phần, bất quá La Tổ vẫn hỏi: “Kết hôn với ai?”

“Đương nhiên là Tư Lôi Tập rồi, Tổ Tổ, con làm sao vậy?” Mễ Duy có chút nóng nảy, chẳng lẽ Tổ Tổ nghe thấy chuyện tốt, nhất thời không thể tiêu hóa nên choáng váng?

63. Chương 63

“.....” La Tổ rất muốn biết, Mễ Duy đến tốt cùng vì cái gì mà cho rằng Tư Lôi Tập là người yêu của cậu, chẳng lẽ vì trước đó cậu chuyển quà của Tư Lôi Tập cho Mễ Duy? Đến tốt cùng là năng lực liên tưởng mạnh cỡ nào mới có thể hiểu lầm mọi chuyện tới mức này?

Hơn nữa theo tình huống trước mắt, Mễ Duy cùng Ngải Định nhất định đã hoàn toàn hiểu lầm, hôm qua Mễ Duy vội vàng gọi Ai Tập Tư đã nói lên điều này, thực sự là cục diện đã hoàn toàn hồng бет. La Tổ trầm mặc một lát, sau đó mới giải thích: “Ba ba, đó là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Mễ Duy nhất thời không kịp lấy lại tinh thần: “Sao có thể hiểu lầm được? Tổ Tổ, con không cần ngượng ngùng, ba ba và phụ thân con cũng không phản đối a!”

“Không, vấn đề mấu chốt không phải ở đó.” La Tổ có chút vô lực đỡ trán: “Con và Tư Lôi Tập thực sự không phải loại quan hệ này, bất quá để đảm bảo.... con hỏi một chút, Tư Lôi Tập đã nói gì với ba ba?”

“Này.....” Mễ Duy cũng có chút hồ đồ, anh vốn tưởng Tổ Tổ tìm được chốn về, kết quả Tổ Tổ lại nói là hiểu lầm. Cẩn thận nghĩ lại thì căn bản không có khả năng a! Đêm qua Tổ Tổ còn đối xử dịu dàng với đứa nhỏ Tư Lôi Tập đến vậy, hơn nữa Tư Lôi Tập còn đáp ứng Ai Tập Tư, trở về sẽ bàn chuyện kết hôn với gia gia. Chuyện đã như vậy, vì sao Tổ Tổ còn nói là hiểu lầm? Chẳng lẽ..... Tổ Tổ không định kết hôn, nhưng đứa nhỏ Tư Lôi Tập kia rất muốn a, nên mới tìm bọn họ thương lượng?

Mễ Duy càng nghĩ càng cảm thấy chính là vậy, dù sao nếu sự thật giống như Tổ Tổ nói thì lần đầu tiên bàn luận, Tư Lôi Tập đã phủ nhận ngay rồi, ngược lại còn rất nghiêm túc, huống chi có thể được Ngải Định và Ai Tập Tư tán đồng, có thể thấy đứa nhỏ này để ý Tổ Tổ cỡ nào.

Mễ Duy nghĩ đến đây, lại thành khẩn nói: “Tổ Tổ a, ba ba có thể hiểu tâm tình của con, nếu con cảm thấy quá nhanh thì không bằng mình đính hôn trước được không?”

“.....” La Tổ lúc này thực hết chỗ nói rồi, cậu rất cuộc xác nhận mình không thể câu thông với Mễ Duy, thật không ngờ so với đứa con, Mễ Duy lại càng nguyên ý tin tưởng lời Tư Lôi Tập, tuy trên người nam nhân kia quả thực mang theo khí thế làm người ta tin tưởng.

“Ba ba, con muốn nói chuyện riêng với anh cả.” La Tổ biết mình tiếp tục nói với Mễ Duy cũng không được gì, so với Mễ Duy, Ngải Định hiển nhiên càng dễ câu thông hơn, tuy nam nhân này không có bao nhiêu tình cảm nhưng cũng vì thế nên Ngải Định mới có thể đủ lãnh tĩnh để tiếp nhận chuyện này.

“Này..... được rồi.” Mễ Duyệt trước khi đi còn nháy mắt với Ngải Dịch, chỉ tiếc biểu tình trên mặt Ngải Dịch không hề có biến hóa nên Mễ Duyệt cũng không biết đứa con lớn rốt cuộc có hiểu ý mình hay không.

Sau khi Mễ Duyệt rời đi, Ngải Dịch không chút biến sắc mở miệng: “Cậu nói thật?”

“Ân, vì sao mọi người lại hiểu lầm?” La Tổ ngụ ý mình muốn biết sự thật, chỉ tiếc Ngải Dịch không có ý giải thích, chỉ nói ngắn gọn: “Cậu ta.... thực sự nghiêm túc.”

Ngải Dịch tuy bản thân không cảm thụ được cảm xúc, nhưng Tư Lôi Tập lúc nói chuyện với anh về La Tổ, đôi mắt xám kiên định kia vẫn làm anh xúc động. Đây cũng là nguyên nhân anh tán thành Tư Lôi Tập, nam nhân này bất luận là nhân phẩm hay thực lực đều rất xứng đáng với đứa em.

La Tổ nghe vậy thì nhú mày, cậu ta ý chỉ Tư Lôi Tập sao? Ở chung lâu như vậy, cậu hoàn toàn không cảm nhận được Tư Lôi Tập có ý tứ này với mình. Bất đồng với Khuê Đế ngay từ đầu đã bày tỏ tình cảm của mình, nam nhân Tư Lôi Tập này lúc ở cùng cậu luôn bảo trì hình lang, vì thế cậu cũng không nghĩ tới chuyện đó. Ngay cả vài lần ở chung trong hình người, nam nhân này luôn bày ra bộ mặt quan tài, đây cũng là nguyên nhân đến nay cậu vẫn không hề phát hiện.

Bất quá cẩn thận nghĩ lại thì có vài chuyện rất đáng để ý, tỷ như cự lang từ đầu đã tặng cậu huân chương và hoa, còn búp bê lang nữa. Chính là nam nhân này cái gì cũng không nói, vì thế cậu mới xem nhẹ. Nói vậy thì vì sao đối phương luôn bảo trì hình lang lúc ở chung với cậu? Bởi vì cậu đối xử với kẻ ước thú tốt hơn với người sao? Nên mới lợi dụng hình lang để chọc cậu vui vẻ? Có thể xem là bị tính kế từ đầu không? Không biết Uy Nặc sắm vai gì trong chuyện này nữa.

“Cậu có tính toán gì không?” Âm thanh lạnh như băng của Ngải Dịch lại vang lên, tuy là câu hỏi nhưng từ miệng Ngải Dịch phát ra lại biến thành câu trần thuật không hề pháp phòng.

“Nói chuyện với Tư Lôi Tập.” La Tổ chỉ có thể đưa ra đáp án này, tuy không nghĩ Ngải Dịch cùng Mễ Duyệt lừa mình nhưng cậu vẫn phải xác nhận lại.

“Bên ba ba tôi sẽ giải quyết, tự lo thân đi.” Ngải Dịch nói xong, mặt không chút biến sắc đứng dậy rời đi.

“Cám ơn.” La Tổ hơi hạ mi, ảo giác sao? Tuy từ đôi ngươi xanh biếc như hồ nước của Ngải Dịch không nhìn ra cảm xúc gì, nhưng cậu cảm thấy Ngải Dịch có chút bất mãn, bởi vì từng trải qua thời tận thế nên về phương diện cảm xúc cậu đặc biệt mẫn cảm.

Bất quá việc cấp bách nhất bây giờ là nói chuyện với Tư Lôi Tập, La Tổ cảm thấy có chút đau đầu, vì sao sự tình lại phát triển thế này? Ôn Tư Đặc có phải đã sớm phát hiện điểm này nên lúc trước mới nói với cậu như vậy?

Biết không? Đối với loại người như chúng ta, lúc không thể phân chia chuẩn xác một người, chính là đại biểu bản thân đã rơi vào nguy hiểm.

Phân chia chuẩn xác sao? La Tổ tự hỏi thật lâu, sau đó mới dùng màn hình ánh sáng gọi điện thoại cho Tư Lôi Tập, bất quá anh không bắt máy, có lẽ đang bận, vì thế La Tổ chỉ gửi tin nhắn.

Tư Lôi Tập ngồi trong phòng sách của gia gia, nghiêm túc nói: “Con muốn kết hôn.”

“Ân, kết hôn a.....” Gia gia của Tư Lôi Tập là Ước Sắt Tư, một lão nhân tóc đã hoa râm, tuy cơ thể không còn rắn chắc như lúc trước nhưng một thân quân trang làm lão có vẻ tinh thần mười phần, gương mặt tràn ngập uy nghiêm.

Ước Sắt Tư rất hài lòng về tôn tử, chẳng những thực lực cường đại, phẩm chất cũng thực xuất chúng, khuyết điểm duy nhất chính là quá trầm mặc, nói trắng ra là buồn tào, điểm này giống lão, lúc còn trẻ lão cũng không thích nói chuyện, bất quá lão làm vậy vì tỏ ra suất khí, còn đứa tôn tử này thì buồn tào thật.

“Từ từ, con lặp lại lần nữa.” Ước Sắt Tư nói xong mới cảm thấy không thích hợp, tôn tử của lão vừa nói gì đó? Kết hôn? Kết hôn với ai? Cứ nhiên có người làm đứa tôn tử của lão quyết tâm muốn kết hôn, đối phương rốt cuộc là ai? Trong trường của Tư Lôi Tập có giống cái nào xuất sắc như vậy sao?

“Con đã gặp người nhà đối phương, bọn họ đã đồng ý, hi vọng gia gia có thể chấp thuận hôn sự của tụi con.” Tư Lô Tập nhìn thẳng vào mắt Ước Sắt Tư, đôi đồng tử màu xám tràn ngập kiên định, điều này làm Ước Sắt Tư thực ngoài ý muốn.

Ước Sắt Tư dù sao cũng là đại tướng quân đội, từng ấy năm qua lão đã sớm luyện thành bộ mặt không hề không giận, Ước Sắt Tư xụ mặt hỏi: “Đối phương là ai?”

Bởi vì bản thân có địa vị cao nên khí thế trên người Ước Sắt Tư rất bức người, bất quá Tư Lô Tập dường như không hề cảm giác được, bên dưới làn tóc đen, đôi ngươi xám thủy chung mang theo ý kiên định, âm thanh trả lời trầm thấp, nghiêm túc cứng nhắc.

“Ông biết rồi, con về trước đi, ông sẽ trả lời sau.” Ước Sắt Tư biết tên Ngải Tổ xong, làm bộ dáng như phải giải quyết công việc bảo Tư Lô Tập lui xuống. Ước Sắt Tư trước mặt tôn tử rất để ý hình tượng, bởi vì sau khi mất đi thân nhân duy nhất là đứa con cùng con rể lão luôn chú ý bồi dưỡng tôn tử này, hi vọng nó lớn lên có thể trở thành một người lí tưởng để con và con rể được an lòng, cũng vì thế lão mới giữ tác phong thiết huyết nên Tư Lô Tập mới dưỡng thành tính cách này, có đôi khi Ước Sắt Tư cũng không biết rốt cuộc mình làm thế là đúng hay sai.

“Vâng, gia gia.” Tư Lô Tập hướng Ước Sắt Tư chào theo nghi thức quân đội sau đó liền rời khỏi phòng.

Tư Lô Tập vừa đi, Ước Sắt Tư lập tức liên lạc với thuộc hạ: “Cái gì? Các cậu không biết giống cái nào tên Ngải Tổ? Mau đi thăm dò cho tôi, lập tức thăm dò, trong vòng một giờ nữa tôi phải thu được toàn bộ tư liệu có liên quan tới người này.”

“Đại tướng, ngài xác định người này là giống cái sao?” Quân nhân nghi hoặc hỏi.

“Vô nghĩa!” Không phải giống cái thì còn thứ gì có thể làm tôn tử lão mê mẩn như vậy? Đương nhiên những lời này Ước Sắt Tư không gào lên.

Một giờ sau, quân đội gửi toàn bộ tư liệu về Ngải Tổ, bởi vì biết thông tin về người nhà đối phương nên nhân viên quân bộ tìm kiếm tư liệu rất nhanh.

“Đại tướng, đây là tư liệu ngài cần, hơn nữa Ngải Tổ quả thực không phải giống cái, tư liệu của chúng ta không sai.”

Cái gì? Không phải giống cái? Ước Sắt Tư ngây ngẩn cả người, lão ngắt điện thoại cầm lấy tư liệu xem xét.

Ngải Tổ, giống đực á thú, học hệ dưỡng khế ước thú, tính cách âm u, không thích nói chuyện với người khác, không có ghi chép tội phạm cũng không có ghi chép vinh dự. Trong nhà có 2 anh em, anh lớn là Ngải Dịch có biệt danh ‘người máy vô huyết vô lệ’, trước mắt vừa gia nhập quân bộ, em trai là hoa khôi nổi tiếng của học viện Thú Hoàng.....

Này..... này thực sự là người Tư Lô Tập thích? Ước Sắt Tư một lần nữa gọi cho cấp dưới: “Khải Tư, cậu mau.... tra tất cả giống cái trong trường có tên là Ngải Tổ, sau đó gửi tư liệu cho tôi.”

“Đại tướng, Ngải Tổ ngài nói chính là người này, không sai đâu.”

“Thế nào? Cậu cãi mệnh lệnh thượng cấp à?” Ước Sắt Tư tăng thêm giọng điệu.

“Tôi tra, Tôi tra ngay còn không được sao?” Khải Tư bên kia đầu dây suýt chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, lão gia tử rốt cuộc bị sao vậy? Ngải Tổ này đã phạm vào chuyện gì? Cứ nhiên làm lão gia tử vận dụng lực lượng riêng đi thăm dò, thực sự là đứa nhỏ đáng thương.

Buổi tối, La Tổ rốt cục cũng liên lạc được với Tư Lô Tập, âm thanh đối phương thông qua màn hình ánh sáng lại càng trầm thấp hơn bình thường, bất quá La Tổ lại có cảm giác tâm tình đối phương không tồi.

“Tôi đã nói chuyện hôn sự với gia gia.”

“.....” Đây chính là sét đánh ngang tai đó sao? La Tổ đã không thể nào hình dung tâm tình của mình lúc này được nữa, rốt cuộc là sao a? Chẳng lẽ không có ai cảm thấy hôn sự này rất kì quái sao? Hay là hình tượng của Tư Lô Tập thực sự rất đáng tin? Vì thế không ai nghi ngờ lời nói của anh?

Trừ bỏ thờ dài, La Tổ không biết mình còn làm được gì, qua thời gian trầm mặc thật lâu, cậu rút cuộc mở miệng: “Tư Lô Tập, chúng ta cần nói chuyện.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Ở bên kia đầu dây, Tư Lô Tập đang tự hỏi, hôn sự cần chuẩn bị gì, có lẽ anh nên hỏi Lô Tập, còn có.... anh còn chưa mua nhẫn, không biết hôm nay đi còn kịp không.

“Vậy chiều mai đi, địa chỉ tôi sẽ nhắn tin cho anh.” Tuy La Tổ biết mình và Tư Lô Tập nghĩ không cùng một việc, nhưng cụ thể thì chỉ đành chờ ngày mai gặp mặt rồi giải thích rõ ràng.

“Hảo.” Vẫn là tiếng nói trầm thấp cứng nhắc như trước, bất quá giọng điệu so với bình thường nghe ôn hòa hơn rất nhiều.

La Tổ tưởng Tư Lô Tập nói xong câu đó sẽ ngắt trò chuyện, kết quả Tư Lô Tập không làm vậy, điều này làm La Tổ lâm vào trầm mặc xấu hổ, cậu có nên cảm thấy may mắn vì mình không mở chức năng hình ảnh không? Nếu không bây giờ chính là mất to trông mất nhỏ.

Trầm mặc thật lâu, La Tổ mới thử nói: “Vây..... ngủ ngon?”

“Ngủ ngon.” Tư Lô Tập rất nhanh đáp lời, bất quá anh vẫn như trước không ngắt trò chuyện.

La Tổ lúc này mới hiểu ra một chút, đây là..... hi vọng cậu ngắt trước sao? Mặc kệ nói thế nào, La Tổ cũng không muốn tiếp tục trầm mặc với Tư Lô Tập, vì thế cậu ngắt trò chuyện.

“Ai—” La Tổ ngửa đầu nằm trên giường, Tiểu Hoàng không rõ vì sao chủ nhân mình lại thờ dài, vì thế nó nhảy lên bụng La Tổ, không ngừng lăn qua lăn lại.

Nói thực ra thì đến bây giờ La Tổ cũng không hiểu được vì sao mọi chuyện lại diễn biến như vậy, Mặc Duy suy nghĩ miên man cũng không kì quái, nhưng làm cậu không lí giải nổi chính là Tư Lô Tập, cẩn thận nghĩ lại thì cậu cùng Tư Lô Tập căn bản không có chính thức kết giao, đừng nói hôn môi, ngay cả nắm tay cũng không có, vì cái gì dùng phát Tư Lô Tập lại cảm thấy hai người bọn họ có thể kết hôn?

Trong đầu La Tổ hiện lên gương mặt trầm mặc ít lời của Tư Lô Tập, thật là không thể hiểu nổi, trong lòng nam nhân kia rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Cảm giác phiền toái thế này, cho dù lúc sống trong thời tận thế cậu cũng chưa bao giờ cảm thụ qua.

Trưa hôm sau, La Tổ từ sớm đã ra ngoài, cậu định tìm một nhà ăn ở khu phố trung tâm, tuy cậu không nghĩ Tư Lô Tập là người không nói tiếng nào đã động thủ, bất quá vì đảm bảo cậu vẫn chọn ghé lò.

“Thật xin lỗi, tôi tới trễ.” Tư Lô Tập vẫn bộ dáng cũ, một thân quân trang xanh thẫm làm dáng người anh cao ngất, mái tóc đen không chịu gò bó rơi trên đầu vai, cánh môi mỏng khê nhếch, gương mặt có vẻ trầm mặc bất quá đôi bụi râu nhìn về phía La Tổ có vẻ sáng hơn bình thường rất nhiều, nhưng nếu không phải người hiểu biết Tư Lô Tập chỉ sợ không phát hiện ra.

“Ngồi đi.” La Tổ chọn lọc từ ngữ một chút, cậu định lời ít ý nhiều nói hết chân tướng sự việc, kết quả Tư Lô Tập vừa ngồi xuống liền lấy một cái hộp được đóng gói tinh mỹ trong lòng ra, sau đó trầm mặc đưa tới trước mặt cậu.

“Đây là.....?” Trong lòng La Tổ dâng lên dự cảm không tốt, bất quá về mặt cậu vẫn rất bình tĩnh, La Tổ mở hộp, bên trong quả nhiên là một chiếc nhẫn, trong nháy mắt không có từ ngữ nào có thể hình dung tâm tình của cậu lúc này, không phải cảm động, cũng không phải phẫn nộ, mà là..... bất đắc dĩ, chưa từng có ai có thể làm cậu có cảm giác vô lực như vậy, Tư Lô Tập có thể xem là người đầu tiên.

“Cho em.” Tư Lô Tập tuy biểu tình trên mặt vẫn nghiêm túc, nhưng đầu của anh lại hơi cúi thấp, những lọn tóc dài hơi che khuất đôi mắt màu xám, điều này làm La Tổ không thấy rõ ánh mắt của nam nhân lúc này.

Không xong, nói không nên lời..... La Tổ khê thờ dài, cậu thực sự không ngờ nam nhân này lại nghiêm túc như vậy, hơn nữa vì sao Tư Lô Tập lại chấp nhất với cậu như vậy? Trên người cậu có thứ gì đáng để đối phương nghiêm túc như vậy sao?

Sau một lúc lâu trầm mặc, La Tổ vẫn mở miệng, tuy thật có lỗi với Tư Lô Tập nhưng cậu không thể vì đối phương nghiêm túc mà đáp ứng chuyện này.

“Về chuyện này, kì thực ba ba tôi đã hiểu lắm, tôi không có ý muốn kết hôn với anh, nếu đã làm anh hiểu lắm thì tôi rất xin lỗi.” La Tổ nói xong, ngẩng đầu nhìn biểu tình của Tư Lôi Táp, không xem thì tốt, này vừa thấy đã làm La Tổ giật bắn.

Không phải biểu tình trên mặt đối phương có bao nhiêu ủy khuất, cũng không phải biểu tình đối phương có bao nhiêu phần nộ, mà Tư Lôi Táp cứ nhiên biến thành cự lang, cự lang cúi đầu, đôi bụi râu vốn sáng ngời bây giờ lại suy sụp không có tinh thần, cái đuôi không nhúc nhích, ngay cả hai lỗ tai bình thường luôn dựng thẳng cũng sụp xuống, bộ dáng phi thường uể oải.

Này..... cảm giác tội ác chết tiệt này là sao? La Tổ không biết nên hình dung thế nào, bất quá cậu nhìn bộ dáng này của cự lang lại còn có xúc động muốn xoa đầu cự lang, quả nhiên đối phương từ đầu đã biết cậu luôn mềm lòng với hình lang sao?

“Anh.....” Đối với cự lang, La Tổ không nói ra lời, vì thế cậu không nói gì nữa, chỉ đưa nhãn trả lại cho cự lang.

‘Ngao ô~’ Cự lang nhìn cái nhãn trước mắt, cúi đầu kêu một tiếng, tựa hồ rất ủy khuất, cự lang không chịu thu hồi nhãn mà dùng cái mũi cứng cứng nhận, đưa nó lại trước mặt La Tổ, sau đó cự lang cứ vậy ngồi chồm hổm, dùng đôi ngươi màu xám kia chăm chú nhìn La Tổ.

“.....” La Tổ cảm thấy cảm giác tội ác trong lòng lại tăng thêm, biết rõ đây có thể chỉ là thủ đoạn của đối phương thôi, nhưng cậu vẫn không có biện pháp nói lời quyết tuyệt, thật sự là cậu không tiến bộ được chút nào.

“Thật xin lỗi, tôi chưa từng có suy nghĩ sẽ kết hôn với ai cả, hôm nay tình trạng của chúng ta không tốt, để hôm khác lại bàn đi.” La Tổ cuối cùng vẫn quyết định cự tuyệt, bất quá lúc cậu muốn đẩy nhãn lại thì cự lang lợi dụng hình lang nhanh chóng li khai, điều này làm cậu chỉ có thể tạm thời nhận nhãn.

Về đến nhà, La Tổ còn chưa kịp thở phào, Ngải Dịch đã xuống lầu, không chút biến sắc hỏi: “Thế nào?”

Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, La Tổ mở miệng nói: “Không thuận lợi lắm.”

“Cậu có thể bắt đầu suy nghĩ.” Ngải Dịch nói xong liền xoay người lên lầu, chỉ còn lại một mình La Tổ suy nghĩ ý tứ của Ngải Dịch. Cậu ảo giác à? Cậu cứ cảm thấy Ngải Dịch tựa hồ rất có hảo cảm với Tư Lôi Táp, bất quá theo tính cách thì hai người này quả thực có rất nhiều điểm giống nhau.

La Tổ lấy chiếc nhãn Tư Lôi Táp đưa mình ra, nói thực thì cậu chưa bao giờ nghĩ tới chuyện kết hôn với một nam nhân, không phải cậu kì thị đồng tính luyến ái, bởi vì từng sống qua thời tận thế thì còn ai để ý tới chuyện này? Không ai biết mình sẽ sống tới lúc nào, vì thế chỉ cần xem vừa mắt, bất luận là nam hay nữ đều phải tận hưởng lạc thú trước mắt, đây là quy luật của bọn họ lúc đó.

Bất quá thời điểm đó cậu cần chăm sóc đám thú sinh hóa nên căn bản không có thời gian, huống chi giây dựa ở thời tận thế càng lâu anh lại càng mất đi lòng tin đối với nhân loại, vì sau khi bọn La thức chết đi, cậu không còn tin tưởng bất kì ai nữa. Vì có thể làm bất cứ điều gì để mình sống sót, cậu phong bế nội tâm, có thể nói cậu lựa chọn con đường ngày càng xa cách nhân loại.

La Tổ có chút đau đầu đè lại huyết thái dương, kì thực cậu cũng không chán ghét Tư Lôi Táp, nhất là đối với hình lang của anh, phải nói là nói thích thôi cũng không đủ, nhưng cậu chưa bao giờ xem Tư Lôi Táp là đối tượng yêu đương, phải nói là đối phương không cho cậu có cảm giác này? Hay cậu càng hi vọng làm bằng hữu với đối phương hơn?

Xem ra cậu không chỉ không hiểu suy nghĩ của Tư Lôi Táp, ngay cả tâm tình của mình cậu cũng không rõ..... Ôn Tư Đặc có lẽ đã sớm nhìn thấu cậu, vì thế mới nói những câu đó, không thể phân chia chuẩn xác sao? Cậu hiện tại..... quả thực không thể làm ra lựa chọn.

La Tổ đặt nhãn vào hộp, tính toán chờ mình suy nghĩ cẩn thận xong sẽ tìm Tư Lôi Táp nói chuyện lại lần nữa, trước đó có lẽ bọn họ không nên gặp mặt thì tốt hơn. Mặc khác vụ án giết người cậu có thể lên mạng tra tin tức.

64. Chương 64

Tin tức trên mạng về vụ án giết người kia cũng không nhiều, tư liệu tuyệt mật đã bị quân bộ niêm phong cất vào kho, vì thế La Tổ chỉ thu được một vài tin tức đại khái.

Bữa tiệc mà Ôn Tư Đặc tham gia kia, trừ bỏ hơn mười vị quan viên của quân bộ còn có vài thành viên của chính phủ, trong đó có cả thiếu tướng cùng trung tướng, vì thế ngày đó công tác bảo vệ có thể nói rất nghiêm ngặt. Lúc xảy ra vụ án cũng không có hiện tượng người ngoài xâm nhập, như vậy quân bộ kết luận là người trong bữa tiệc gây ra, mà trong số người tham gia thì đáng hoài nghi nhất chỉ có mình Tu Lôi.

Nếu có thể nói chuyện với Tu Lôi, có lẽ có thể thu được nhiều tình báo hơn, nhưng mà..... cậu không phải nhân viên của quân bộ, vì thế căn bản không có cơ hội này, hơn nữa nếu lấy thân phận hiện tại của cậu đi gặp Tu Lôi, có lẽ không hẳn là chuyện tốt. La Tổ nghĩ như vậy, tắt màn hình ánh sang, nói thực thì cậu cảm thấy có chút kì quái, quân bộ nếu đã cho rằng Tu Lôi là hung thủ thì sao cứ kéo dài không ra hình phạt? Đang chờ đợi gì sao? Hay còn ẩn tình khác?

Giả thiết hai người chết đi đều do một người giết, như vậy hai người này có liên hệ gì? Người tử vong đầu tiên là thiếu tướng Tập Mật Tư, sau đó là quan lớn Pháp Tập Kỳ của liên minh, một người là quân nhân mới hai mươi mấy tuổi, một người là quan lớn đã tới tuổi trung niên, mặc kệ nghĩ thế nào thì cả hai không có liên hệ gì.

La Tổ đề huyệt thái dương, cậu đang làm trình thám sao? Tư liệu quá ít, cậu căn bản không phán đoán được gì, có lẽ cậu nên quay về trường xem xét một lần.

Vào ngày nghỉ thứ 4, La Tổ trở về trường học, vốn cậu định tìm Ôn Tư Đặc nói chuyện, bởi vì anh nói mười ngày nghỉ này anh vẫn ở lại trường, bất quá cậu gửi tin nhưng không thấy Ôn Tư Đặc trả lời.

Rơi vào đường cùng, La Tổ chỉ có thể tới nhà ăn quân bộ một chuyến. Nhà ăn quân bộ vẫn còn bị phong tỏa như trước, trừ bỏ nhân viên điều tra của quân bộ không ai được tiến vào, vì thế La Tổ chỉ có thể đi xung quanh một vòng, trừ bỏ cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt thì không tìm được manh mối gì.

Vì chờ Ôn Tư Đặc trả lời tin nên La Tổ không lập tức về nhà mà về kí túc xá một chuyến, vụ án cùng chuyện Tu Lôi Tập không ngừng đan xen trong đầu làm cậu không khỏi cảm thấy có chút mệt mỏi.....

Ở kí túc xá nghỉ ngơi một chốc, La Tổ lấy mũ giá vào trò chơi, vừa lên mạng đã có rất nhiều lời khiêu chiến hiện ra, cự tuyệt hơn phân nửa thì La Tổ bắt đầu chọn lựa đối thủ, mục đích của cậu là dùng mỗi loại khế ước thú chiến đấu một lần, như vậy có thể giúp cậu quen thuộc phương thức chiến đấu của khế ước thú.

La Tổ dùng la mật khâu chiến thắng vài trận xong thì nhận được pm của người chơi Vung Tiền Như Rác, bình thường cậu không xem những tin nhắn này nhưng mà cách nói chuyện quen thuộc của đối phương làm cậu không trực tiếp đóng lại khung pm.

Vung Tiền Như Rác: Cao thủ! Anh cho em biết kim dẫn dẫn nhà em cũng có thể đại chiến ác liệt như vậy, em xem đoạn clip mà sùng bái không thôi, cao thủ, nhận em làm đệ tử đi! Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề!

Uy Vũ Lang: Milan?

Đối phương trầm mặc vài phút, sau đó gõ kí tự vô cùng sợ hãi.

Vung Tiền Như Rác: (o)! Chúng ta quen biết sao? Chẳng lẽ chúng ta là người quen? Trời ạ, không ngờ cao thủ lại luôn ẩn núp bên người em!

Uy Vũ Lang: Cậu vừa nói đoạn clip là gì?

Vung Tiền Như Rác: Không phải chứ, cao thủ, ngay cả chuyện này cũng không biết? Anh trên diễn đàn trò chơi bây giờ cũng có chút danh tiếng, đoạn clip anh dùng kim dẫn thú chiến thắng không biết hút bao nhiêu lượt xem! Mạo muội hỏi một chút, cao thủ, anh rốt cuộc là.....?

La Tổ suy nghĩ một chút, tuy không sợ Milan tiết lộ thân phận của mình, bất quá nếu bây giờ nói ra chỉ sợ Milan sẽ quần quít lấy cậu hỏi han không ngừng, bây giờ cậu còn đang chờ Ôn Tư Đặc liên lạc, vì thế La Tổ định chờ lúc khai giảng lại sẽ nói cho Milan.

Uy Vũ Lang: Khai giảng sẽ nói cho cậu.

Vùng Tiền Như Rác: Chúng ta quả nhiên là đồng học! Kì thực em đã đoán được anh là ai, yên tâm đi, em sẽ giữ bí mật cho, thật không ngờ ngay cả kẻ ước thú anh cũng chơi tốt như vậy, không hổ là thủ tịch học viện hồn thú.

Uy Vũ Lang: ?

Vùng Tiền Như Rác: Không cần dấu đầu, lang ca, em vừa thấy ID của anh là đoán ra ngay rồi, thật ra thì ngay cả chuyện anh thích A Tổ em cũng biết nga! Bất quá em không nói cho A Tổ biết đâu, lang ca có thể yên tâm.

Uy Vũ Lang:

La Tổ trầm mặc, chẳng lẽ người không phát giác tình cảm của Tư Lô Tập chỉ có mình cậu? Hay là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê?

La Tổ không nói chuyện tiếp với Milan, cậu out khỏi trò chơi, sau đó lên diễn đàn xem thử bài post Milan vừa nói khi nãy. Theo tên của người post, hẳn là đối thủ của trận chiến đầu tiên của cậu, người này chẳng những phát đoạn clip còn ăn nói lung tung, chữ bậy, kêu gào đòi công ty trò chơi nhanh chóng xử lý.

Bài post này có không ít người comment, nhất là sau khi nhân viên trò chơi thông báo không nề có lỗi hay hack gì, người chơi lại càng trả lời ác hơn, bọn họ thậm chí còn đặt danh hiệu cho La Tổ, gì mà ‘hóa hủ hủ thần kỳ lang’, bất quá sau đó mọi người cảm thấy danh hiệu quá dài, khó nhớ nên sửa lại thành ‘thần kỳ lang’.

La Tổ nhìn số lượt xem, quả thực rất cao như lời Milan nói, bất quá bài post hot nhất trong diễn đàn là các đoạn clip đối chiến của nhóm cao thủ, vì thế cũng không quá để ý, trực tiếp tắt web.

Trễ hơn một chút, La Tổ vẫn không thu được trả lời từ Ôn Tư Đặc, bởi vì cậu không nói với Mễ Duy sẽ ngủ bên ngoài nên liền chạy về nhà ăn cơm tối. Ai Tập Tư cùng Ngải Lộ vẫn không về nhà, trên bàn cơm chỉ có Mễ Duy, Ngải Dịch cùng La Tổ, lúc dùng cơm Mễ Duy cứ nhìn nhìn La Tổ muốn nói lại thôi, La Tổ đại khái cũng biết Mễ Duy muốn nói gì, vì thế cậu mở miệng trước: “Không cần lo lắng.”

“Àn.....” Mễ Duy từ chỗ Ngải Dịch biết được sự thật, nói thực xảy ra chuyện này anh cũng không muốn, hơn nữa anh sợ Tư Lô Tập vì việc này mà trở mặt với nhà mình, vì thế mới hoảng loạn.

“Đứa nhỏ kia..... nó có nói gì không?” Mễ Duy cẩn thận hỏi, trừ bỏ Tư Lô Tập anh còn sợ La Tổ không để ý tới mình nữa, phải biết quan hệ của họ vất vả lắm mới dịu đi một chút.

“Tụi con đã nói chuyện rồi, không có gì.” La Tổ nói ngắn gọn.

“Vậy là tốt rồi.” Mễ Duy rốt cuộc yên tâm một chút, bất quá ăn được mấy miếng anh lại hỏi: “Tổ Tổ, kì thực ba ba cảm thấy đứa nhỏ Tư Lô Tập kia thật sự không tồi, nếu con không thích người nào khác, không bằng.....”

“Con sẽ suy nghĩ.” La Tổ nói xong thì nhìn về phía Ngải Dịch, cậu tin tưởng Ngải Dịch hiểu ý mình.

Ngải Dịch không nói gì, chỉ im lặng nhìn Mễ Duy lắc đầu, Mễ Duy tuy còn muốn khuyên nhủ La Tổ nhưng thấy đứa con lớn ngăn cản, anh cũng đành từ bỏ.

Mễ Duy rất tín nhiệm đứa con cả Ngải Dịch, bởi vì Ai Tập Tư bẽ bộn công việc, nên trong nhà phát sinh chuyện lớn gì cũng do một tay Ngải Dịch giải quyết, bất tri bất giác Mễ Duy dường thành thói quen dựa vào đứa con này.

Cơm nước xong La Tổ trở về phòng. Trừ bỏ tiếp tục xem tin tức vụ án, cậu còn vào trò chơi đánh vài trận. Trò chơi này quả thực có tác dụng tăng cao lực tinh thần, người bình thường có thể không cảm giác được nhưng lực tinh thần của La Tổ tới trình độ này, chỉ cần có chút biến hóa cũng phát hiện được.

Bởi vì mấy ngày nay toàn ở nhà nên La Tổ chỉ có thể dựa vào trò chơi này để rèn luyện lực tinh thần, tuy không tăng nhanh như tới rừng nhân tạo nhưng mà có vẫn hơn không.

Buổi tối lúc ngủ, La Tổ lần đầu tiên cảm thấy đầu mình có chút đau đớn, giống như có thứ gì đó sắp phá nát đại não, giãy dụa khỏi gông xiềng, loại cảm giác như máu toàn thân đang nghịch lưu làm cậu tưởng mình lại rơi về thế giới tận thế gian khổ kia.....

Ban đêm, La Tổ bị cảm giác này bao phủ, đầu đau kịch liệt, trong lúc mơ mơ màng màng những hình ảnh trong quá khứ một lần nữa xuất hiện trước mắt cậu, giống như trong đêm u tối có sức mạnh thần kì nào đó đang dẫn dắt cậu đi tới.

Tiên đoán sự không thể nhìn thấy những chuyện có liên quan với mình, nói đơn giản thì một tiên đoán sự có càng ít ràng buộc thì lại càng nhìn thấy được nhiều điều hơn.

Cậu biết không? Lần đầu tiên thấy cậu, tôi đã biết chúng ta rất hợp nhau.

Tôi có dự cảm cậu sẽ bị cuốn vào chuyện này.

Tôi chỉ cảm thấy thời gian nhân nhĩ tụ hội thế này, sau này chỉ sợ không bao giờ..... có được nữa.

Thật xin lỗi, mặt dây chuyền này rất quan trọng.

Kì thực tôi rất thích cậu, yên tâm đi, không hề có ý tứ gì đặc biệt, chỉ là lúc cuối cùng có thể quen biết một người bạn như cậu, tôi cảm thấy thực sự rất vui.

Trong lúc hoảng hốt, La Tổ dường như thấy được ánh mắt của Ôn Tư Đặc, đó là đôi mắt lạnh như băng, ẩn chứa chút gì đó điên cuồng, Ôn Tư Đặc cầm mặt dây chuyền trong tay, tiếng nói trầm thấp của anh lại vang lên.....

Dù thế nào..... đối với tôi thì đây là kết cục tốt nhất.

La Tổ bật người ngồi dậy, cậu bụm mặt, mồ hôi lạnh không ngừng chảy từ trán xuống, thật sự chỉ là giấc mơ thôi sao? Sao nó lại sinh động tới vậy, cho dù đã thức dậy cậu vẫn không thể quên được ánh mắt của Ôn Tư Đặc trong mơ.

La Tổ bình phục lại tâm tình một chút, cậu nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, đã sáng rồi sao? La Tổ leo xuống giường, Tiểu Hoàng cảm nhận được giường bị chấn động, bất quá nó vẫn không muốn ngồi dậy, vì thế thân thể bé xiu lại vùi vào chăn, chỉ lộ ra hai lỗ tai thật dài.

La Tổ không đánh thức Tiểu Hoàng, cậu ngồi xuống bàn học nhớ lại nội dung giấc mơ. Cho tới bây giờ đầu của cậu vẫn còn cảm giác đau, hơn nữa đôi mắt của Ôn Tư Đặc trong mơ làm cậu cảm thấy vô cùng bất an.

Những lời Ôn Tư Đặc nói trong mơ chẳng lẽ ẩn chứa manh mối gì sao? La Tổ cẩn thận nhớ lại những chuyện đã trải qua, tuy cứ cảm thấy Ôn Tư Đặc có chút khác thường nhưng cụ thể thì..... lúc cậu phát hiện Ôn Tư Đặc phải kết hôn, chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới vụ án?

Kết hôn, tử vong, phim nhựa, mặt dây chuyền, trong giây lát La Tổ nhớ tới một câu Milan từng nói với mình.....

Đêm qua không phải nhà ăn quân bộ có tiệc sao? Lại chết người nữa! Lần này là quan lớn của chính phủ, tên là Pháp Táp Kì, người này ở liên minh rất có tiếng, ông ta đã đặt ra không ít pháp luật của liên minh, tin tức mới được tung lên a!

Đặt ra pháp luật? La Tổ vội vàng mở màn hình ánh sáng, bắt đầu tìm kiếm những điều luật Pháp Táp Kì từng đặt ra, những điều khoảng này đều được công khai nên La Tổ rất nhanh tra được tư liệu mình cần, bất quá bởi vì Pháp Táp Kì đặt ra rất nhiều điều luật nên La Tổ chỉ có thể kiên nhẫn xem từng điều một.

Phần lớn luật Pháp Táp Kì đặt ra là pháp quy của quân đội, La Tổ xem hết nửa ngày cũng không thấy gì kì quái, bất quá khi cậu xem tới luật hôn nhân thì cảm thấy dường như mình đã tìm được manh mối gì đó.

Giống cái còng giống cái không thể kết hôn, giống cái và giống đực, giống đực và giống đực có thể kết hôn

Hóa ra thế giới này không cho phép giống cái kết hôn với nhau? Cẩn thận nghĩ lại thì cũng không quá khó hiểu, số lượng giống cái quá ít, pháp luật này cũng vì chúng tộc sinh sản.

La Tổ gọi điện cho Khuê Đế, Khuê Đế lập tức bắt máy: “A, A Tổ, sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho yem?”

“Ôn Tư Đặc trước kia có người bạn tốt nào không?”

“Anh họ à..... trước kia thân với anh nhất là anh Phổ Pháp, bắt quá sau đó anh ấy đã kết hôn, bọn họ không còn liên lạc nữa.” Khuê Đế suy nghĩ một lát nói.

“Người tên Phổ Pháp kia là giống cái đúng không?” La Tổ lập tức hỏi.

“Đúng a, thật lợi hại..... yêm còn chưa nói, sao A Tổ lại biết?”

“Cám ơn, tôi ngắt trước.”

Tuy còn chưa nghĩ ra hết mọi chuyện nhưng trong lòng La Tổ đã mơ hồ có được đáp án, cậu mở màn hình ánh sáng, không ngừng nhấn số Ôn Tư Đặc, trong lòng cũng cầu nguyện đối phương mau bắt máy.

Nhưng bất luận La Tổ gọi bao nhiêu lần, màn hình ánh sáng cũng hiển thị không bắt máy, sau mấy chục phút rốt cuộc cũng gọi được, bởi vì chọn lựa chế độ hình ảnh nên La Tổ có thể nhìn thấy cảnh tượng bên Ôn Tư Đặc.

“Ôn Tư Đặc, anh đang ở đâu?”

“Bộ dáng cậu có vẻ rất sốt ruột, xảy ra chuyện gì?” Không nhanh không chậm, giọng điệu thực ôn hòa như bình thường, nhưng La Tổ biết đối phương tuyệt đối không phải bị vây trong trạng thái bình thường.

Ôn Tư Đặc điều chỉnh góc độ màn hình, nếu dựa vào hệ thống camera cậu có thể thấy được một chút phong cảnh xung quanh, nhưng hiện giờ chỉ nhìn thấy mặt Ôn Tư Đặc.

“Anh nói cho tôi biết anh đang ở đâu trước đã.” La Tổ không chịu nhượng bộ, đôi ngươi đen láy tràn ngập kiên định.

“Cho dù biết tôi ở đâu thì sao?” Ôn Tư Đặc trong màn hình ánh sáng mỉm cười, anh dời tầm mắt khỏi màn hình, nhìn về phía xa xa: “Đã quá muộn rồi.....”

Ôn Tư Đặc gỡ đồng hồ trên cổ tay, thả xuống, trong quá trình đồng hồ chậm rãi rơi xuống đất, hình ảnh xung quanh Ôn Tư Đặc hiện lên trên màn hình ánh sáng của La Tổ, không trung xanh thẳm, áo sơ mi nhuộm máu, nụ cười ôn hòa cùng một quân nhân xa lạ nằm bên chân Ôn Tư Đặc.....

Khoảnh khắc màn hình tối đen, âm thanh cuối cùng của Ôn Tư Đặc xuyên thấu qua màn hình ánh sáng vang lên: “A Tổ, tôi chỉ chờ cậu 30p thôi, nếu cậu không tìm được tôi thì hết thấy đều chấm dứt.....”

Trò chuyện trong một khắc này bị cắt đứt, La Tổ tông cửa xông ra ngoài, cậu thậm chí còn không kịp đánh thức Tiểu Hoàng, Ôn Tư Đặc muốn tự sát, chỉ cần nhìn ánh mắt kia cậu liền hiểu được, thời tận thế không biết có bao nhiêu người mất đi ý chí sinh tồn, ánh mắt họ giống hệt thế này. Bất quá Ôn Tư Đặc so với họ thì thêm một phần thoải mái, cứ như thoải mái vì hoàn thành tất cả tâm nguyện, bởi vì rốt cuộc cũng báo được thù sao?

“Tổ Tổ, bữa sáng đã làm xong, con.....” Mễ Duy còn chưa kịp nói xong thì La Tổ đã chạy vút qua, sau đó mở cửa xông ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy kia?” Mễ Duy lần đầu tiên thấy La Tổ vội vàng như vậy, anh thực nghi hoặc.

La Tổ le lên người máy giao thông VII, lúc cậu chuẩn bị phát động xe thì Tiểu Hoàng nhanh chóng nhảy vào túi tiền La Tổ, bởi vì cảm nhận được tinh thần chủ nhân không ổn nên nó lập tức rời giường. Nhìn thấy Tiểu Hoàng La Tổ ít nhiều cũng bình tĩnh hơn, giờ này có lẽ không bị kẹt đường, 30 phút sao.....

Lúc La Tổ chạy tới trường, thời gian đã qua 20p, căn cứ theo hình ảnh sau cùng của màn hình ánh sáng, Ôn Tư Đặc hẳn đang ở trên chỗ cao, có thể là tầng cao nhất của trường học hoặc sân thượng, chính là trường lớn như vậy, nếu không có dấu hiệu gì đặc biệt thì không thể đoán được.....

Mặc kệ La Tổ nghĩ thế nào thì cậu vẫn không tìm được địa điểm xác thực, đáng giận, chỉ còn 5 phút, rốt cuộc là ở đâu.....? Ôn Tư Đặc sẽ lựa chọn nơi nào làm địa điểm giết người cuối cùng.....?

Bất tri bất giác La Tổ chạy tới trước bể phun nước trước kia từng nói chuyện với Ôn Tư Đặc, động tác Ôn Tư Đặc ném đồng xu vào bể phun nước để cầu nguyện chậm rãi hiện lên trước mắt, chẳng lẽ.....?

La Tổ ngẩng đầu, trước bể phun nước có một tòa dãy học, trên sân thượng có không ít hoa, bình thường sẽ có một vài học trò lên đó phơi nắng, bất quá bây giờ đang kì nghỉ nên hẳn là không có ai sử dụng. Máu chốt nhất là đứng từ đó có thể thấy rõ bể phun nước ở đây, chính là nơi đó sao? Không còn thời gian để suy nghĩ nữa, La Tổ trực tiếp xông lên sân thượng, càng tới gần thì mùi máu tươi lại càng nồng đậm, La Tổ rút cuộc xác nhận mình không tìm lầm.

“So với quân bộ, quả nhiên cậu tìm tới trước?” Ôn Tư Đặc hơi nghiêng mặt, phát hiện là La Tổ, một lần nữa anh dời tầm mắt về phía bể phun nước, giống như đang cầu nguyện.

“Nôn——” La Tổ bụm miệng, cả sân thượng bị đại dương máu tươi bao phủ, vách tường cùng mặt đất đều là máu, nhất là trên mặt đất cứ như đã hình thành một dòng suối, La Tổ nhìn thấy người đang ngã trong vũng máu, một thân quân trang cơ hồ không còn nhìn ra màu sắc vốn có, hoàn toàn bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ sẫm. Lấy máu giết người sao? Ôn Tư Đặc rút cuộc dùng tâm tình thế nào để giết người này? La Tổ không tưởng tượng được, cũng không muốn nghĩ.....

“Khụ khụ.....” Mùi máu tươi quá nồng làm La Tổ có chút khó chịu, cậu vốn còn chút đau đầu nên bây giờ bắt đầu chóng mặt, cậu đáng ra không còn vững huyết mới đúng, chẳng lẽ bởi vì nơi này mùi máu quá nồng sao? Bất quá La Tổ vẫn cố áp chế cảm giác khó chịu, cậu tựa như bình thường hỏi: “Anh có tâm nguyện gì?”

Ôn Tư Đặc hơi ngẩn ra, tiếp đó cười khê, anh nghiêng người dùng đôi bụi mào chim chú nhìn La Tổ: “Còn nhớ lúc trước tôi đã nói qua không? Từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu tôi đã biết chúng ta rất hợp, quả nhiên cảm giác của tôi không sai chút nào.”

“Nếu bây giờ bỏ trốn vẫn còn kịp.” Tuy cơ thể rất khó chịu nhưng La Tổ vẫn thẳng lưng, đại khái cậu cũng đoán được lí do Ôn Tư Đặc giết người, bất quá lúc này có nói gì cũng muộn rồi.

“Cậu định bao che cho tôi sao? Đừng quên tôi đã giết vài vị quan lớn, cậu sẽ trở thành đồng phạm.” Ôn Tư Đặc luôn giữ vững nụ cười bên môi, một chút cũng không nhìn ra anh vừa giết người xong.

“Đồng phạm sao? Nói thực thì thân là bằng hữu tôi nên giúp anh, nhưng thân là công dân liên minh tôi nên ngăn cản anh.” La Tổ nhìn thẳng mắt Ôn Tư Đặc nói.

“Cho nên.... đáp án của cậu là?” Ôn Tư Đặc chậm rãi bước tới gần La Tổ.

“Không làm gì cả.” La Tổ bình tĩnh nói ra đáp án của mình.

Cước bộ của Ôn Tư Đặc hơi khựng lại, sau đó anh che miệng nhin không được mỉm cười: “Tôi căn bản không định trốn, chỉ có ở lại đây tâm nguyện mới có thể hoàn thành, đúng không? Người nên trốn đi là cậu mới đúng, trong hoàn cảnh này cậu có thể kiên trì bao lâu?”

65. Chương 65

“Anh muốn nói gì?” La Tổ hơi nhíu mày, theo giọng điệu của Ôn Tư Đặc đối phương tựa hồ biết chuyện cậu vững huyết, nhưng chuyện này cậu không hề nói với bất kì ai.....

Ôn Tư Đặc không trả lời vấn đề của La Tổ, chỉ tự nói với bản thân: “Tôi đã cho cậu cơ hội lựa chọn, chính là cậu lại tìm được tôi, có lẽ..... đây chính là vận mệnh.”

Ôn Tư Đặc đi tới rất gần La Tổ thì ngừng lại, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay nắm thi thể trong vũng máu lên, bởi vì dùng sức quá mạnh nên máu tươi bắn lên tóc cùng mặt Ôn Tư Đặc, bất quá Ôn Tư Đặc tựa hồ không hề có cảm giác nắm đầu thi thể kéo tới bên cạnh lan can.

Suốt một loạt hành động này Ôn Tư Đặc luôn giữ nụ cười trên mặt, đó là nụ cười thường xuyên thấy trên phim của anh, bất quá mái tóc cùng gò má nhiễm huyết làm nụ cười này thoát nhìn có chút quỷ dị.

“Cho cậu xem, biết tên này là ai không?” Tiếng nói trầm thấp vang vọng trên sân thượng đẫm máu, tuy trên đây chỉ có Ôn Tư Đặc và La Tổ, nhưng những lời này không giống như đang hỏi La Tổ mà là hỏi một ai đó mà mắt thường không nhìn thấy.

Ôn Tư Đặc quả nhiên không chờ La Tổ trả lời đã nói tiếp: “Là người năm đó kết hôn với cậu, pháp luật của thế giới hài hước này không thể trừng phạt được tên này, bất quá sao không, mình đã thay cậu trừng phạt rồi.”

Ngữ khí Ôn Tư Đặc ôn nhu tới mức có thể tích ra nước, đó là giọng điệu Ôn Tư Đặc chưa bao giờ dùng với Khuê Đế và La Tổ, giọng nói Ôn Tư Đặc vốn rất từ tình, không trầm thấp nhưng có cảm giác như mùa xuân ập tới, hơn nữa ngữ điệu không nhanh không chậm thực dễ dàng làm người ta yêu thích.

Nhưng La Tổ chỉ cảm thấy rợn da gà, La Tổ biết..... cậu không thể cứu được Ôn Tư Đặc, vì thế chỉ có thể dựa vào tường, bình phục lại đường hô hấp: “Tôi có vinh dự nghe chuyện xưa của anh không?”

“A.” Ôn Tư Đặc nghe vậy, cười khê: “Lúc này chỉ có mình cậu có thể nói vậy, đây là lần thứ hai tôi cho cậu cơ hội rồi đi, nhưng cậu vẫn chọn lưu lại.”

“Bất quá nếu là cậu, tôi tin Phổ Pháp cũng không để ý.” Ôn Tư Đặc nói tới đây, nhìn về phương xa nói: “Tuy..... đây chỉ là một chuyện xưa không thú vị.”

“Một câu chuyện xưa có thể làm anh giết nhiều người như vậy, tôi cảm thấy nó không vô vị chút nào.” La Tổ cố gắng bảo trì thanh tĩnh, hoàn cảnh này..... đối với cơ thể cậu quả thực là gánh nặng quá lớn.

“Thực giống tính cách cậu.” Ôn Tư Đặc lại mỉm cười, anh vuốt ve nốt ruồi bên khóe mắt, dường như nhớ tới một hình ảnh tốt đẹp, biểu tình trên mặt có thể xem là ôn nhu: “Phổ Pháp là hàng xóm của tôi, từ nhỏ chúng tôi đã chơi chung với nhau, bởi vì cùng là giống cái nên cha mẹ hai bên cũng đồng ý chúng ta tới lui.”

“Tuy là giống cái nhưng từ nhỏ tôi đã không thích giống đực, lũ ngu xuẩn chỉ biết tỏ vẻ trước mặt chúng ta, cứ như thiếu bọn nó thì chúng ta không thể tự bảo vệ mình vậy. Tôi rất mạnh vì thế tôi không cần ai bảo hộ, hơn nữa tôi cũng có thể bảo vệ tốt Phổ Pháp, cậu ấy là người tôi thích nhất, chẳng những ôn nhu, thiện lương, còn luôn suy nghĩ lo lắng cho tôi, trừ bỏ người nhà, cậu ta là bằng hữu quan trọng nhất của tôi.”

“Chính là không biết từ khi nào phân tình cảm này dần dần biến hóa, tôi muốn vĩnh viễn ở cùng cậu ấy, tạo thành một gia đình hạnh phúc, điều làm tôi vui sướng nhất chính là..... cậu ấy cũng có ý tưởng đồng dạng, chúng ta có một khoảng thời gian hạnh phúc, tuy giống cái không thể kết hôn nhưng chúng ta tin tưởng người nhà nhất định có thể hiểu.”

“Sự thật chứng minh, tất cả mọi người đều ngu muội tới mức không tưởng được, bọn họ bị đóng vào một ô vuông tên là pháp luật, người nhà chúng ta cũng không ngoại lệ, bọn họ phản đối kịch liệt tình cảm của chúng ta, còn làm bộ hiện lành nói chúng ta chỉ nhất thời mê hoặc, bởi vì thường xuyên ở cùng nhau mới sinh ra ảo giác này.”

“Sau đó tôi và Phổ Pháp bị tách ra, tình cảnh của tôi đỡ hơn Phổ Pháp, còn nhớ tôi từng nói với cậu không? Tôi nói hồn thú của tôi là thú một sừng khác loài, bởi vì lực tiên đoán không mạnh, sức chiến đấu cơ hồ không có, kì lực là nói dối. Tôi có thể cảm nhận quỹ tích vận mệnh rất rõ ràng, có thể chuẩn xác tiến hành tiên đoán, người nhà cần sức mạnh này nên chưa từng chỉ trích tôi. Tôi thậm chí còn dùng nó để trao đổi, tôi muốn cùng Phổ Pháp ở cùng nhau, chính là ngay lúc người nhà dao động Phổ Pháp đã bị gả đi.”

“Người nhà Phổ Pháp vì muốn cậu ấy đi vào quỹ đạo nên gả cậu ấy ột chuẩn tướng quân đội, cũng chính là tên khốn khiếp trên tay tôi, đương nhiên bây giờ hắn đã trở thành thiếu tướng.” Ôn Tư Đặc nói tới đây, đôi người màu xám tràn ngập trào phúng: “Tôi dùng năng lực tiên tri làm trao đổi để được gặp lại Phổ Pháp một lần, cậu ấy nói cậu ấy nguyện ý kết hôn, hi vọng tôi cũng có thể ủng hộ cậu ấy, còn nói tuy chúng ta là giống cái không thể kết hôn nhưng có thể vĩnh viễn làm bằng hữu.”

“.....” La Tổ nghe tới đó, cậu há miệng thở dốc muốn nói gì đó, chính là cậu biết bây giờ Ôn Tư Đặc cần một người nghe, vì thế cuối cùng cậu cũng không lên tiếng.

“Ha hã, cậu cảm thấy tôi sẽ không chịu nổi?” Ôn Tư Đặc nhìn ra ý tứ của La Tổ, vì thế anh cười khê: “Có lẽ cậu cảm thấy khó tin nhưng lúc đó tôi thực sự cao hứng vì Phổ Pháp, bởi vì đây là lựa chọn của cậu ấy, nếu cậu ấy cảm thấy kết hôn là hạnh phúc thì tôi cũng thấy hạnh phúc, nếu cậu ấy hi vọng chúng ta là bằng hữu cả đời thì ta làm bằng hữu cả đời với cậu ấy.”

“Chỉ cần là tâm nguyện của cậu ấy, tôi đều nguyện ý hoàn thành, vì trên thế giới này không còn người nào làm tôi yêu như cậu ấy, nhưng kết hôn không làm cậu ấy hạnh phúc, sau khi kết hôn được hai năm, cậu ấy

chết, bên chính phủ giải thích vì buồn bực không vui mà tự sát.” Ôn Tư Đặc buông lỏng thi thể, sau đó nâng bàn tay đầy máu, tự giễu cười khê: “Tôi không muốn nhắc lại chuyện năm đó, bởi vì nó làm cậu ấy cảm thấy thống khổ, tôi đã giết 3 người, trong đó 2 tên là những tên khốn nạn làm cậu ấy phải chọn lựa tự sát, còn lại một tên thì cậu cũng biết rồi, nếu không phải pháp luật vô tình như vậy thì sao tôi phải mất đi cậu ấy?”

“Tôi căm thù liên minh, căm thù người nhà đồng thời cũng căm thù chính mình, tôi có năng lực tiên tri mạnh như vậy nhưng không thể nào biết được kết cục cuối cùng của cậu ấy, đơn giản chỉ vì cậu ấy là người tôi yêu nhất. Tiên đoán sự càn cô độc thì năng lực càng cường đại, tôi chưa bao giờ cảm nhận câu nói này sâu sắc như vậy, nếu vận mệnh của Phổ Pháp không phải người quan trọng nhất của tôi, có lẽ tôi sẽ nhìn được tương lai, có lẽ tôi sẽ ngăn cản được cái chết của cậu ấy.....”

“Ta căm thù sức mạnh của mình, nếu tôi không thể tiên đoán được tương lai của người quan trọng nhất, như vậy tôi tình nguyện không cần sức mạnh này. Sau đó tôi không bao giờ tiên đoán cho gia tộc nữa, bất luận gặp được ai tôi đều nói năng lực tiên tri của mình không mạnh, người nhà vì áy náy nên không ép buộc tôi, có thể nói đây là sự thương hại của bọn họ dành cho tôi. Chính là tôi vẫn cảm thấy cô độc, trên thế giới này không có ai có thể lí giải tôi, mãi tới khi gặp được cậu.....”

Ôn Tư Đặc nói tới đây, dường như cảm thấy gì đó nên nhìn về phía La Tổ: “Rốt cuộc cũng tới rồi sao?”

La Tổ cũng nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn, phía sau người của quân bộ rốt cuộc cũng xông lên sân thượng, tuy thân là quân nhân nhưng đại bộ phận mọi người nhìn thấy thảm trạng trên này sắc mặt vẫn có chút trắng bệch, này..... cảnh tượng hết như địa ngục này.....

“Tư Lôi Tập.....” La Tổ liếc mắt một cái liền phát hiện Tư Lôi Tập trong đám người, vẫn một thân quân trang xanh thẫm, cho dù nhìn thấy thảm trạng như vậy biểu tình cũng không có chút biến hóa.

“Không sao chứ?” Tư Lôi Tập nhú mày, sắc mặt La Tổ thực tái nhợt vì thể anh có chút lo lắng, bọn họ nhận được tin từ hung thủ mới chạy tới đây, sao La Tổ lại ở đây?

La Tổ nhìn Tư Lôi Tập lắc đầu, ngay lúc này trong đám quân nhân có người kêu lớn: “Ôn..... Ôn Tư Đặc!”

“Sao lại thế? Chẳng lẽ hung thủ là Ôn Tư Đặc đại nhân sao?”

Đám quân nhân không thể tin nổi nhìn Ôn Tư Đặc cả người nhuộm đẫm máu tươi, mái tóc màu xám, con ngươi màu xám, ngũ quan tinh xảo đến không tưởng, còn có nụ cười dịu dàng bên môi mà bọn họ từng thấy qua vô số lần trên những bộ phim, chính là chưa bao giờ có cảm giác rợn da gà như lúc này.

“Im lặng! Đừng quên nhiệm vụ của chúng ta!” Quan lớn kêu lớn, nói thực ra thì Ôn Tư Đặc cũng là thần tượng của anh, nhưng thân là quân nhân, thời điểm này phải lấy nhiệm vụ làm trọng: “Ôn Tư Đặc, quân đội hoai nghi cậu là hung thủ của vụ án giết người liên hoàn, xin đừng chống cự, chúng ta muốn đưa cậu về tổng bộ quân đội điều tra.”

“Ha hã, không cần dùng hai chữ ‘hoai nghi’, tôi quả thực chính là hung thủ.” Nụ cười của Ôn Tư Đặc so với bình thường còn ôn nhu hơn, nhưng cười như vậy lại làm người ta sợ hãi.

Ôn Tư Đặc nói xong, không để ý đám quân nhân trên sân thượng, ánh mắt màu xám chăm chú nhìn La Tổ: “Tiếp tục chuyện vừa nãy đi, cậu không thấy thế giới này thực buồn cười sao? Giống cái có thể kết hôn với giống đực, giống đực cũng có thể kết hôn với giống đực, duy chỉ có giống cái không thể kết hôn với giống cái, nếu đây là cuộc sống của thế giới này, tôi tình nguyện.....”

Ôn Tư Đặc không nói tiếp, anh dùng áo sơ mi lau vết máu trên tay, sau đó vươn tay cầm lấy mặt dây chuyền trên cổ, vóc dáng như đang cầu nguyện: “Tôi tình nguyện..... từ đầu đã không tồn tại.”

“Nói cho tôi biết, tôi có làm sai không?” Ôn Tư Đặc theo bản năng nâng chân, muốn đi về phía La Tổ nhưng người của quân đội lại vây quanh anh, bất quá Ôn Tư Đặc cũng không để ý, vẫn hướng ánh mắt nhìn chăm chăm La Tổ: “Có đôi khi tôi nghĩ đến tốt cùng tôi có làm sai không, có sai không? Hay là mọi người sai rồi, hay là thế giới này sai rồi?”

La Tổ nhìn thấy cảm xúc bùng cháy kịch liệt trong ánh mắt của Ôn Tư Đặc, tuy ngọn lửa kịch liệt như vậy nhưng lại làm người ta thấy lạnh như băng, đó là một loại bình tĩnh đến điên cuồng. Ôn Tư Đặc điên rồi,

tuy điên nhưng anh vẫn biết rõ mình đang làm gì.

La Tổ không thể cho Ôn Tư Đặc đáp án, cậu chưa bao giờ trải qua tình cảm sâu sắc như vậy, cậu từng xem nhiều thảm kịch nên cậu không thể yêu một người như Ôn Tư Đặc, trước khi yêu cậu luôn hoài nghi cùng thăm dò, vì thế cậu không thể cứu được Ôn Tư Đặc, tựa như cũng không thể cứu được mình.

Tuy không thể cho Ôn Tư Đặc một đáp án khẳng định, nhưng có một điều cậu xác định..... La Tổ nhìn thẳng vào mắt Ôn Tư Đặc, kiên định nói: “Người sai là tôi, tuy là bằng hữu nhưng tôi không phát hiện sự khác thường của anh, nếu tôi có thể.....”

La tổ phát hiện mình không thể nói tiếp, tới bây giờ cậu không bao giờ cảm thấy mình là một người dễ dàng bị thương như vậy, nhưng giờ phút này cậu cảm thấy thực sự đau buồn.

“Đừng lộ ra biểu tình khó coi như vậy, cậu không sai gì cả.” Ánh mắt Ôn Tư Đặc dừng lại trên người La Tổ cùng Tư Lôi Tập một lát, sau đó dường như an tâm mà đi tới bên cạnh lan can, nhìn bể phun nước bên dưới, ôn hòa nói: “Không phải cậu không hỏi tâm nguyện của tôi là gì sao? Chính là..... không còn ai lâm vào tình cảnh như tôi và Phổ Pháp.”

Ôn Tư Đặc nói tới đây hơi nghiêng mặt, gió thổi bay những lọn tóc trên trán anh làm cho đôi mắt màu xám lộ ra trước mắt mọi người, trong nháy mắt, đồng tử La Tổ co rút, đây là đôi mắt hoàn toàn không còn ý chí muốn sống nữa, giống hệt như lúc nói chuyện qua điện thoại.

“Tư Lôi Tập, Ôn Tư Đặc muốn tự sát, mau.....” La Tổ còn chưa nói xong thì Ôn Tư Đặc đã thả người nhảy xuống lầu, quân nhân xung quanh vì quá bất ngờ nên căn bản không kịp giữ chặt Ôn Tư Đặc.

Một bóng dáng màu xám nhanh chóng xẹt qua mọi người, nhảy xuống lầu, La Tổ cũng lập tức dùng lực tinh thần liên hệ phong bức, hi vọng nó có thể đón được Ôn Tư Đặc ở không trung, nhưng cậu chỉ mới sử dụng lực tinh thần thì đại não liền đau đớn kịch liệt, cảm quan một khắc này bị phóng đại vô hạn, mùi máu tươi xung quanh không ngừng kích thích cơ thể đã sắp hỏng mất của La Tổ.

La Tổ bụm mắt, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, máu toàn thân trong một khắc này bắt đầu nghịch lưu, không thể ngăn chặn, không thể bình ổn, trái tim nảy lên kịch liệt, La tổ cơ hồ có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang nảy lên kịch liệt, một lần lại một lần.....

“Này! Cậu không sao chứ?” Một quân nhân đỡ La Tổ, bởi vì biểu tình của La Tổ thực sự rất thống thối nên bọn họ có chút lo lắng, phải biết La Tổ là người rất quan trọng trong vụ án này, bọn họ không thể để La Tổ gặp chuyện không may.

“Tôi.....” Âm thanh khàn khàn cứ như thoát ra từ yết hầu, quân nhân còn chưa kịp đỡ La Tổ dậy đã bị ánh mắt của cậu làm hoảng sợ, đó là một đôi mắt đỏ rực, cũng không phải màu đỏ bình thường mà đỏ rực như máu, đỏ đến mức làm người ta có ảo giác nó sắp chảy ra huyết.

“A!” Quân nhân bị dọa nhảy dựng không cẩn thận buông lỏng tay, La Tổ cứ như vậy ngã sấp xuống vũng máu, ngay khoảnh khắc cơ thể tiếp xúc với máu tươi, La Tổ có thể cảm nhận rõ rệt..... có thứ gì đó hoàn toàn mất khống chế, đang nhanh chóng lan tràn trong cơ thể, hắc ám vô hình bao phủ lấy cậu.

“Sao vậy?” Quan lớn vốn đang phái người xuống lầu, nhưng nghe thấy tiếng kinh hô nên nhìn qua, giờ phút này ngay cả anh cũng khó tin mà há to miệng.

Số máu tươi tràn lan trên sân thượng không biết từ khi nào đã bốc lên cuộn cuộn, sau đó hình thành một cái lốc xoáy nhỏ không ngừng hội tụ vào người nào đó đang ngã trong vũng máu.

Im lặng, im lặng tới mức cây kim rơi xuống cũng nghe thấy, máu trên sân thượng cứ như bị rút nước, từng chút giảm bớt, giống như tất cả đều bị người kia cắn nuốt.....

“Đây, đây là..... thức tỉnh.....?” Tình huống này chỉ có trường hợp hồn thú thức tỉnh, nếu anh nhớ không nhầm người này hẳn chính là cậu học trò của hệ dưỡng khế ước thú trong sự kiện Kì Lân ngày đó, chẳng lẽ..... trái tim quan lớn trong khoảng khắc này nhảy lên thiết mạnh.

66. Chương 66

Quân nhân chung quanh có người định tiến tới đỡ La Tổ, nhưng bị quan lớn lập tức quát: “Ngu xuẩn! Đừng đụng vào cơ thể hồn thú đang thức tỉnh!”

“Vâng, thưa sếp.” Nhóm cấp dưới cũng biết tình huống không tầm thường nên bọn họ làm thành một vòng, canh giữ xung quanh La Tổ, sợ xuất hiện cái gì đó ngoài ý muốn.

Ngay lúc này một con cự lang màu xám đột nhiên nhảy lên sân thượng, động tác thoăn thoắt như một con báo đang đi săn, lông mao màu xám rạng rỡ dưới ánh sáng mặt trời, uy phong lẫm lẫm, nằm xấp trên lưng cự lang là Ôn Tư Đặc bị mất ý thức.

“Tư Lôi Tập chuẩn tướng, làm tốt lắm.” Quan lớn ra lệnh thủ hạ đưa Ôn Tư Đặc trên lưng cự lang xuống, bởi vì Ôn Tư Đặc là thần tượng của toàn dân nên nhóm quân nhân cũng không dám đánh, chỉ đeo còng tay hạn chế sức mạnh cho Ôn Tư Đặc, hơn nữa còn nghiêm mật canh giữ, may mà Ôn Tư Đặc cũng đang trong trạng thái hôn mê, điều này cũng giúp bọn họ không ít khí lực.

Cự lang theo yêu cầu của La Tổ nhảy theo cứu Ôn Tư Đặc, sau đó nó bắt đầu tìm kiếm bóng dáng La Tổ, bắt quá vì nhóm quân nhân che chắn nên cự lang nhất thời không phát hiện.

Không tìm thấy La Tổ cự lang chỉ có thể cúi đầu, cái mũi hít hít vài cái, tìm kiếm hương vị La Tổ. Biến thành hình thái cự lang Tư Lôi Tập có được rất nhiều năng lực của loài khuyển, tỷ như dựa vào mùi hương để tìm kiếm người là hạng nhất, tuy nơi này có mùi máu tươi rất nặng, nhưng đối với Tư Lôi Tập biết rõ mùi của La Tổ thì cũng không phải việc khó.

Cự lang rất nhanh xác định vị trí La Tổ, lúc cậu phát hiện La Tổ đang bị nhóm quân nhân vây quanh thì cự lang lập tức vung chân nhanh chóng nhảy vào trong nhóm quân nhân, bóng dáng cự lang hết như một cơn gió, nhanh tới mức không ai nhìn rõ.

Thẳng tới khi cự lang xuyên qua tầng tầng quân nhân, phát hiện La Tổ sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, quan lớn mới phản ứng hô lớn: “Tư Lôi Tập chuẩn tướng, tôi biết đây là bằng hữu của cậu, bắt quá đừng quấy rầy Kì Lân thức tỉnh! Đây là mệnh lệnh!”

Kì Lân? Thức tỉnh? Đồi người xám sẫm của cự lang tràn ngập khó tin, bởi vì vừa dốc hết toàn bộ lực chú ý lên người La Tổ, nên bây giờ cự lang mới chú ý máu trên sân thượng không biết từ khi nào đã bị rút đi.....

Cự lang ngồi xổm bên người La Tổ, chỉ cần nhìn kĩ có thể phát hiện máu xung quanh không ngừng rót vào làn da La Tổ, tình huống này quả thực chỉ có thể giải thích là thức tỉnh, nhưng mà..... thực sự là Kì Lân sao?

So với chuyện Kì Lân, Tư Lôi Tập càng để ý tới tình huống cơ thể của La Tổ, cự lang đứng lên, bình thường luôn trầm ổn giờ phút này có chút bối rối bởi hồi bên người La Tổ, không biết nằm trên mặt đất như vậy có bị cảm lạnh hay không..... cự lang vì lo lắng nên nó như bình thường để cái đuôi thật dài của mình lên bụng La Tổ, như vậy thì tốt rồi, Tổ Tổ sẽ không bị cảm lạnh.

“.....” Nhóm quân nhân xung quanh quay mặt nhìn nhau, rốt cuộc là tình huống gì đây? Có người quay qua dùng ánh mắt hỏi quan lớn, quan lớn ho khan vài tiếng sau đó khoát tay, ý bảo đừng để ý chuyện đó.

Mấy chục phút sau, sân thượng đã không còn giọt máu nào, ngay cả mặt tường nhiễm đỏ máu cũng không còn một mảnh, nhưng La Tổ nằm trên mặt đất vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, đừng nói là tỉnh, ngay cả hiện tượng hồn thú cũng không phát sinh (tức là thú hóa).

Không thể chờ thêm được nữa, cấp trên còn đang chờ gặp người, bất luận là Ôn Tư Đặc hay Kì Lân, lần này cấp trên đều rất coi trọng, quan lớn nghĩ tới đây thì nói với đám cấp dưới: “Lần thức tỉnh này xem ra đã đình chỉ, cấp trên bảo nhóm chúng ta mang người về tổng bộ, số 20, 21 giám thị Ôn Tư Đặc, số 1-10 theo hỗ trợ, số 11, 12 giám thị Kì Lân, những người khác vây quanh hỗ trợ, hành động!”

Mệnh lệnh của quan lớn vừa dứt, cả tiểu đội nhanh chóng hành động, bên Ôn Tư Đặc, công tác giám thị cùng chuẩn bị khá thuận lợi, chính là bên La Tổ thì gặp khó khăn, bởi vì lúc số 11 và 12 định đụng vào La Tổ thì bị cự lang ngăn cản.

“Cái kia..... Tư Lôi Táp đại nhân, đây là mệnh lệnh.” Số 11 cùng 12 cũng thực khó xử, bọn họ chỉ nghe lệnh làm việc.

Bởi vì hình thù của hồn thú không thể nói chuyện nên cự lang chỉ bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, đề phòng tất cả người xung quanh dám tiếp cận La Tổ.

“Ngao ô~” Cự lang cúi đầu rống một tiếng, tuy âm thanh không vang nhưng khí thế mười phần, cự lang thủy chung canh giữ bên người La Tổ, đôi mắt xám cứ như đang nói ‘phía sau là địa bàn của nó, vì thế người nào ở phía sau cũng là người của nó’, loại hành vi đánh dấu chủ quyền mãnh liệt như vậy làm nhóm quân nhân quanh quanh không biết làm sao.

“Sếp, này.....” Số 11 và 12 đều hướng ánh mắt cầu cứu về phía quan lớn, quan lớn cũng thực bất đắc dĩ, Tư Lôi Táp tuy là học trò nhưng đối với thú nhân mà nói, tuổi tác không phải tiêu chuẩn cân nhắc thực lực, vấn đề mấu chốt nhất là hồn thú trong cơ thể. Hồn thú của Tư Lôi Táp trong quân bộ có thể xem là đứng đầu, huống chi Tư Lôi Táp còn là tôn tử của Ước Sắt Tư đại tướng, từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện thiết huyết của quân đội, thực lực sâu khôn lường, cho dù là anh cũng không đánh lại Tư Lôi Táp.

Quan lớn nhìn chằm chằm hình thù của Tư Lôi Táp đang tản mát ra hơi thở dã thú mãnh liệt, rốt cuộc cũng lùi một bước, nhóc Tư Lôi Táp nếu để ý bằng hữu như vậy nhất định sẽ không làm tổn thương Kỳ Lân, nếu vậy thì coi như để chút mặt mũi cho Ước Sắt Tư đại tướng đi.

“Số 15, như vậy cậu lãnh nhiệm vụ giám sát Kỳ Lân, làm được không?” Quan lớn kêu ra dây số của Tư Lôi Táp, nhìn thẳng vào mắt cự lang hỏi.

Ánh mắt cự lang không hề nhượng bộ, cái đầu nhẹ nhàng gật một chút.

“Tốt lắm.” Quan lớn không nhiều lời nữa, xoay người nói: “Hành động!”

Vừa dứt lời, bóng dáng trên sân thượng bắt đầu nhanh chóng biến mất, nhóm kẻ thú hợp thể, nhóm hồn thú biến thành hình thái dã thú, đối với quân đội mà nói, có thể di chuyển nhanh chóng là chuyện rất quan trọng. Cự lang cũng đuổi kịp đội ngũ, La Tổ nằm trên lưng cự lang, vì sợ La Tổ bị ngã xuống nên cự lang đặc biệt thả chậm tốc độ, còn dùng cái đuôi thật dài quấn chặt La Tổ.

Được chọn vào quân đội đương nhiên thực lực không kém, vì thế chỉ 10 phút chạy bộ thì mọi người đã tới tổng bộ quân đội ở học viện Thú Hoàng, người của quân bộ cũng không định để Kỳ Lân ở trong này, bởi vì Thao Thiết Tu Lôi cũng được nhốt ở đây, nhưng hiện tại binh lực không đủ, nếu thay đổi vị trí đi rất phiền phức, vì thế chỉ có thể hội hợp ở đây sau đó đợi cấp trên ra lệnh tiếp.

Đến tổng bộ lập tức có người tiếp Ôn Tư Đặc đi, đưa anh về phòng thẩm vấn, về vấn đề Kỳ Lân xử lý có chút phiền phức, bởi vì cự lang không chịu rời La Tổ một bước, rơi vào đường cùng, nhân viên do quân bộ phái tới chỉ có thể để cự lang đi theo.

Bởi vì sự việc phát sinh đột ngột nên chỉ có một số quân bộ cao cấp biết chuyện, tin tức lập tức phong tỏa, hơn nữa còn phái vài vị bác sĩ có vai vế tới tổng bộ.

“Con lang này bị gì vậy? Không cho chúng ta lấy máu, không cho kiểm tra, thậm chí chạm một chút cũng không được? Như vậy sao mà kiểm tra?” Bác sĩ được phái tới cảm thấy thực bất mãn.

“Này, xin chờ một chút.” Người của quân bộ chỉ có thể cố gắng câu thông với cự lang, chính là bất luận bọn họ nói gì, cự lang vẫn thủy chung canh giữ bên người La Tổ, đôi người màu xám tràn ngập khí lạnh khiến người, cứ như có ai dám tiến tới một bước thôi nó sẽ lập tức cắn đứt cổ kẻ đó.

Cư nhiên bảo hộ tới mức này..... bất luận là bác sĩ được phái tới hay quân nhân đều quay mặt nhìn nhau, quan lớn cũng biết thời điểm này không nên kéo dài thời gian, lúc La Tổ hôn mê là thời cơ tốt nhất để tiến hành kiểm tra, lỡ đối phương tỉnh lại không chịu phối hợp thì so với bây giờ lại càng tốn nhiều thời gian hơn, chỉ còn biện pháp báo chuyện này cho Ước Sắt Tư đại tướng sao?

“Tôi đi liên lạc với Ước Sắt Tư đại tướng, các cậu cố gắng ổn định Tư Lôi Táp.” Quan lớn nhỏ giọng dặn dò nhóm sĩ quan phụ tá, sau đó liền rời khỏi phòng, vội vàng liên lạc với Ước Sắt Tư đại tướng.

Quan lớn vừa rời khỏi phòng thì một giống cái mặc áo blu trắng lướt qua anh tiến vào phòng, bởi vì trước ngực An Khải Tư có đeo bản chứng minh bác sĩ nên quan lớn cũng không ngăn cản.

“An Khải Tư, cậu cũng tới à?” Bác sĩ trong phòng hiển nhiên quen biết An Khải Tư, vì thế liền chào hỏi.

“Vâng, làm lão sư cũng không thoát khỏi vận mệnh vất vả của bác sĩ a.” An Khải Tư bị triệu tập tới cũng có nhiều nguyên nhân, một là y thuật của anh không tồi, hai anh là lão sư của trường này, nói đơn giản thì anh ở khá gần căn cứ, ba là chồng anh là quan cao cấp của liên minh, chồng anh muốn có tư liệu trực tiếp nên anh không muốn đến cũng không được.

Bất quá lí do lớn nhất An Khải Tư đến đây là anh cảm thấy hứng thú với Kì Lân, gây sức ép lâu như vậy mới hiện thân đúng là lần đầu tiên, trước kia chỉ cần dựa vào lời tiên đoán có thể chuẩn xác tìm ra Kì Lân, nhưng lần này chẳng những lời tiên đoán không thể tập trung vào mục tiêu chính xác, hơn nữa người phù hợp những điều kiện của điều tiên tri lại là giả, nói vậy đám đại sư tiên tri cao cấp của liên mi sắp ngắc đầu không nổi rồi.

“Tôi xem một chút.” An Khải Tư tới gần giường bệnh, bất quá còn chưa tiếp cận đã nghe đồng nghiệp nói: “Không cần thử, có con đại hôi lang canh cửa, căn bản không thể đụng vào Kì Lân.”

“Đại hôi lang?” An Khải Tư càng cảm thấy thú vị, khó trách nhóm bạn hữu của anh đều đứng bên ngoài chứ không vào phòng, An Khải Tư vừa vào trong thì thấy ngay một con hôi lang thật lớn, để phòng nhìn anh, ánh mắt không tồi, ít nhất cũng thú vị hơn tên đám giống đực nhàm chán khác.

An Khải Tư chậm rãi đến gần, 5m, 4m, 3m..... muốn công kích sao? Xem ra 3m là khoảng cách giới hạn, khoảng cách này đã có thể thấy rõ người nằm trên giường, An Khải Tư giương mắt nhìn, lúc này anh khó tin mà mở to hai mắt.

“Ngải Tố?” An Khải Tư theo bản năng kêu lên, đây không phải là đứa học trò cũ của anh sao? Tuy sau đó chuyển qua hệ dưỡng khế ước thú của học trưởng. Từ từ..... cẩn thận nghĩ lại thì lúc biết tin cậu nhóc này có thể cảm nhận được tình tự của khế ước thú, hơn nữa học trưởng còn nhờ anh kiểm tra máu, tuy lúc ấy không kiểm tra ra gì kì quái, nhưng nếu là Kì Lân thì có thể giải thích thông suốt mọi chuyện.

“Thực sự không ngờ, phải nói thế giới này đúng là quá nhỏ?” An Khải Tư suy nghĩ một lát, sau đó anh lộ ra nụ cười tao nhã: “Tư Lôi Tập đúng không? Tôi trước kia là đạo sư (người hướng dẫn) của Ngải Tố, mặc khác cũng là bằng hữu của Uy Nặc, tôi nghĩ tâm tình chúng ta hẳn là giống nhau, cậu nhất định cũng muốn biết kết quả kiểm tra, bởi vì nếu biết bây giờ cậu còn có thể làm chuẩn bị, nếu chờ em ấy tỉnh lại mới kiểm tra, liệu cậu có biết mình phải đối mặt với chuyện gì không?”

“Thân từng là đạo sư, tôi tuyệt đối sẽ không thương tổn em ấy, tôi cam đoan chỉ lấy máu thôi, nếu tôi còn làm gì khác cậu cứ cắn đứt cổ tôi, thế nào?” An Khải Tư biết cách làm người ta thả lỏng đề phòng, huống chi anh thực sự cũng chỉ muốn lấy máu La Tố mà thôi.

Cự lang nheo mắt, tựa hồ đang suy nghĩ lời nói của An Khải Tư có đáng tin hay không, theo việc đối phương có thể lập tức kêu tên thì hẳn là người quen của La Tố, không sai, hơn nữa lúc người này nói chuyện tim không hề đập nhanh, vì thế khả năng nói dối không lớn, cuối cùng..... nó quả thực muốn biết kết quả.

Cự lang thoáng tránh qua một chút, An Khải Tư biết đây là đối phương đã đồng ý, anh lấy ra kim tiêm, lập tức lấy máu La Tố, cả quá trình anh có thể cảm thụ được tầm mắt nóng rực từ phía sau, cứ như chỉ cần anh có bất kì động tác dư thừa nào đối phương sẽ lập tức công kích, loại không khí đáng sợ này đúng là làm người ta khấn trương, nên sớm lấy máu cho xong rồi chạy đi thì tốt hơn.

“Được rồi, có kết quả tôi sẽ lập tức báo cho cậu.” An Khải Tư nói xong liền chạy ra ngoài, lấy một ống máu đúng là không dễ chút nào.

Trong thế giới tràn ngập màu xám, La Tố chìm giữa mơ hồ, chung quanh thực im lặng, dường như cậu nghe thấy âm thanh từ phương xa, đó là tiếng kêu rống của dã thú, còn có tiếng vang của xiềng xích, sao cậu lại ở đây? Không phải cậu đang giằng co với Ôn Tư Đặc sao? Đúng rồi..... Ôn Tư Đặc, không biết Tư Lôi Tập có cứu được Ôn Tư Đặc hay không.

Xú tiểu tử, lá gan của ngươi cũng lớn nhỉ, cứ nhiên có thể dùng lực tinh thần áp chế ta một thời gian dài như vậy.

“Ai?” La Tổ nhìn xung quanh hỏi, chính là trước mắt chỉ có sương mù dày đặc, không có gì khác.

Muốn biết à? Muốn thì thả ta ra ngoài! Máu, ta muốn nhiều máu hơn nữa!

Kể diên à? La Tổ kết luận xong liền không để ý tới tên này nữa, cậu nhớ rõ lúc mình té xỉu quả thật có thứ gì đó trong cơ thể bị mất không chế, chẳng lẽ chính là cái tên đang nói chuyện?

Nếu đây là thế giới trong mơ, như vậy..... thứ phát ra âm thanh rất có thể là hồn thú trong cơ thể cậu, bất quá cậu cũng không phải người thế giới này, chẳng lẽ cậu cũng có hồn thú? Hay là..... đây là hồn thú từng tồn tại trong cơ thể Ngải Tổ? Chính là mãi vẫn chưa thức tỉnh?

Quên đi, mặc kệ là hồn thú cũng không quan trọng, đối với cậu thì chỉ cần năng lực kiếp trước là đủ rồi, chỉ có nó... mới là thứ chân chính thuộc về cậu, hơn nữa việc quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng tỉnh lại, cậu phải đi cứu Ôn Tư Đặc.

La Tổ chìm vào trầm tư, rốt cuộc phải làm sao mới thoát khỏi cảnh trong mơ, trước kia cậu chưa bao giờ nghe thấy âm thanh dã thú trong cơ thể, nhưng trong lúc cậu hôn mê nó lại thức tỉnh, nói vậy..... chỉ cần con dã thú này lần thứ hai ngủ say.....

Xú tiểu tử, ngươi làm gì vậy? Ngươi có biết ta chính là.....

Lời nói của dã thú còn chưa xong đã bị nghẹn lại, bên trong sương mù dày đặc, La Tổ giống như thấy được một nhà giam thật lớn, một dã thú bị vây bằng vô số xiềng xích, bất quá dã thú giãy thế nào cũng không thoát được.

Nếu xiềng xích có nhiều thêm một chút thì tốt rồi..... La Tổ dùng lực tinh thần thăm dò vào màn sương, giống như hưởng ứng nguyện vọng của La Tổ, vô số xiềng xích từ làn sương xuất hiện giam cầm dã thú, một cái khóa khổng lồ xuất hiện ngay trước ngực dã thú, ‘cùm cùm’ một tiếng ổ khóa bị khóa chặt.

Ngươi..... ngươi dám.....

Âm thanh vốn cuồng bạo của dã thú dần dần nhỏ đi, giống như rất suy yếu, từng trận âm thanh xiềng xích vang lên, ý thức của La Tổ dần dần rời xa thế giới này.....

Lúc mở hai mắt, La Tổ phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh, trừ điều này ra thì trong phòng còn có rất nhiều quân nhân, La Tổ ngồi dậy, bởi vì đầu còn ần ần đau nên cậu bưng kín mắt.

“Ngao ô~” Cự lang thấy La Tổ tỉnh liền chạy tới bên người cậu đầu tiên, đôi ngươi xám tràn ngập lo lắng.

“Tư Lôi Tạp.....” La Tổ thật không ngờ Tư Lôi Tạp lại canh giữ bên cạnh mình, đây tuyệt đối không phải bệnh viện, tình huống hiện tại rốt cuộc là.....?

“Ngải Tổ Hoắc Khắc, cậu còn nhớ rõ lúc mình té xỉu đã xảy ra chuyện gì không?” Quân nhân nghiêm túc hỏi.

“Làm sao vậy?” Trực giác nói cho La Tổ, chuyện kể tiếp cậu sắp được nghe tuyệt đối không phải tin tốt.

“Lúc cậu té xỉu vô thức đã tiến hành quá trình hồn thú thức tỉnh, lúc ấy toàn bộ máu trên sân thượng đều bị cậu hút vào người, căn cứ theo tin tình báo thì chúng tôi hoàng nghi hồn thú trong cơ thể cậu chính là Kỳ Lân. Thực có lỗi, đoạn thời gian kế tiếp có thể phải mời cậu ở lại quân bộ để tiến hành điều tra.” Quan ngoại giao tuy giọng điệu rất khách sáo, nhưng La Tổ lại nhíu mày.

“Không cần giải thích, nói đơn giản là các người muốn theo dõi tôi, đúng không?” La Tổ ngẩng đầu, không chút e dè nhìn thẳng vào quan ngoại giao.

67. Chương 67

“Xin đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ lo lắng cho an toàn của cậu, vì thế để người theo bảo hộ thôi.” Quan ngoại giao lui một bước, đối với cả liên minh mà nói sự tồn tại của Kỳ Lân rất quan trọng, vì thế bọn họ không muốn làm Kỳ Lân có ác cảm.

“Không cần nhiều lời, tôi muốn gặp Ôn Tư Đặc.” La Tổ đứng xuống giường, thực sự là cục diện hồng бет, hồn thú trong cơ thể cậu có thể là Kì Lân sao? Theo tin tức Kì Lân hẳn là bị vụng máu, như vậy lúc Kì Lân thức tỉnh cư nhiên phải hút máu? Hay là tức nước vỡ bờ.....

“Này..... chúng tôi phải liên lạc với cấp trên một chút.” Quan ngoại giao có chút khó xử, bọn họ định La Tổ tỉnh lại sẽ lập tức chuyển đổi phương tới căn cứ an toàn hơn, hiện tại xem ra La Tổ tựa hồ không nguyện ý phối hợp.

“Tư Lôi Tạt.....” La Tổ nhìn về phía cự lang bên người, nơi này không có ai quen biết, chỉ có mình Tư Lôi Tạt có thể cung cấp tin tức, bất quá Tư Lôi Tạt lại là người của quân bộ, cậu không xác định anh có giúp mình hay không.

Tư Lôi Tạt hiểu được ý La Tổ, anh nhanh chóng biến về hình người, trầm giọng nói với La Tổ: “Không cần lo lắng.”

“Tình huống thế nào?” La Tổ thừa dịp quan ngoại giao ra ngoài liên lạc liền hỏi.

“Tôi đi cứu Ôn Tư Đặc, em té xỉu, sau đó cơ thể bắt đầu bán thức tỉnh.” Tư Lôi Tạt trả lời xong, dùng con ngươi màu xám chăm chú nhìn La Tổ: “Tôi..... sẽ bảo vệ em.”

Tuy chỉ là một câu nói thực ngắn gọn nhưng từ miệng Tư Lôi Tạt lại tràn ngập tin tưởng, La Tổ biết nam nhân như Tư Lôi Tạt sẽ không nói dối, một khi hứa hẹn sẽ toàn lực hoàn thành, bất quá cậu không muốn vì mình là Tư Lôi Tạt phải rơi vào lập trường khó xử, huống chi cậu cũng có năng lực tự bảo hộ mình.

“Trong cơ thể tôi có hồn thú tôi hiểu rõ, nhưng vì cái gì lại cho rằng nó là Kì Lân, theo tôi biết Kì Lân hẳn là hồn thú chán ghét máu mới đúng.” La Tổ hỏi ra vấn đề mình để ý nhất.

“Vấn đề này để tôi giải thích đi.” Âm thanh có chút nhỏ nhẹ vang lên sau lưng Tư Lôi Tạt, La Tổ nhìn người vừa tới, có chút ngoài ý muốn gọi: “An Khải Tư lão sư.....”

“Trò còn nhớ rõ làm tôi cảm thấy rất vui a.” An Khải Tư cầm bản ghi chép số liệu nói: “Quân bộ hoài nghi trò là Kì Lân có 3 lí do, một là trò có 3 hạng mục phù hợp, tuy chỉ đạt một nửa nhưng nó cũng đại biểu trò có tỷ lệ có thể là Kì Lân, hai là độ tuổi của trò đã qua độ tuổi thức tỉnh hồn thú, tỷ lệ cơ hồ là 0, ba là thời gian trò thức tỉnh quá trùng hợp, trong lúc tất cả mọi người đều rối rít tìm Kì Lân thì không thể không nói, trò trùng thưởng lớn a.”

“Tóm lại, cho dù là tôi, tôi cũng nghi ngờ trò là Kì Lân.” An Khải Tư mỉm cười kết luận: “Thật không ngờ học trưởng của tôi lại dạy dỗ học trò Kì Lân, chắn chắn ảnh rất kinh ngạc.”

“Này Nặc lão sư đã biết chuyện sao?” La Tổ gương mặt hỏi.

“Tạm thời vẫn chưa, tin tức bị phong tỏa, không biết bị phong tỏa bao lâu. Còn nữa, đừng quên chuyện lần trước trò đã đáp ứng.” An Khải Tư nói xong, làm bộ như vô tình đi qua người Tư Lôi Tạt, sau đó dùng cơ thể che chắn nhanh chóng nhét một mảnh giấy vào túi tiền phía trước quân phục Tư Lôi Tạt, tuy một loạt động tác rất nhanh nhưng La Tổ vẫn chụp được, bất quá vì thiết bị giám sát rất nhiều nên La Tổ cũng không lên tiếng.

“Cấp trên đồng ý cho hai người gặp mặt, bất quá trước đó xin để chúng tôi lấy máu một chút.” Quan ngoại giao liên lạc với thượng cấp xong liền vào nói.

“Lúc tôi hôn mê các người chưa lấy máu sao?” La Tổ có chút kinh ngạc, cậu nghĩ với tác phong của quân đội, khẳng định đã sớm ra tay mới đúng.

“Bởi vì có một con lang cứ canh giữ bên người trò.” An Khải Tư trêu chọc, tuy anh lấy được máu La Tổ nhưng anh không nói cho ai biết, đây cũng là hiệp nghị của anh và Tư Lôi Tạt trước đó.

Hóa ra là Tư Lôi Tạt sao? La Tổ nhìn về phía Tư Lôi Tạt, tuy gương mặt anh không có bao nhiêu biểu tình nhưng anh nhìn La Tổ, trầm mặc gặt gặt đầu.

Thật không ngờ lúc cậu hôn mê, nam nhân này lại một mực ở bên cạnh bảo hộ cậu, nói không cảm động là giả, bất luận Tư Lôi Tạt ở quân bộ có địa vị gì, chỉ hành vi này cũng đủ để cấp trên lên án, La Tổ nghĩ như vậy, khó có dịp mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

“.....” Tư Lôi Táp giật mình, đây là lần thứ 3 anh nhìn thấy La Tổ mỉm cười, bất quá tâm tình của anh lúc này cùng hai lần trước hoàn toàn bất đồng, anh muốn bảo vệ nụ cười này.....

“Tôi có thể đáp ứng, bất quá tôi muốn gặp Ôn Tư Đặc trước.” La Tổ không chút nhượng bộ nói.

Quan ngoại giao lúc đầu không đồng ý bất quá dưới thái độ kiên quyết của La Tổ, quân bộ thương lượng xong cuối cùng quyết định nhường bước.

Quân bộ cũng không phải vô điều kiện để La Tổ gặp Ôn Tư Đặc, trừ bỏ lấy máu quân bộ còn phải nghe nội dung nói chuyện, hơn nữa còn hạn chế thời gian.

La Tổ cuối cùng được một đám quân nhân ‘hộ tống’ xuống nơi giam giữ Ôn Tư Đặc, Tư Lôi Táp cũng đi theo, lúc mới tỉnh lại La Tổ đã xác nhận an toàn của nhóm Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng cùng huyễn nhân thú vẫn một mực ở bên người cậu, quân bộ không nhìn thấy huyễn nhân thú, vì thế chỉ tưởng trên người La Tổ chỉ có mình Tiểu Hoàng, vì la mật khâu căn bản không có tính công kích gì nên quân bộ cũng không mang nó đi.

Nơi Ôn Tư Đặc bị giam giữ cách chỗ Tư Lôi rất xa, quân bộ cũng lo lắng mức độ nguy hiểm của Tư Lôi nên mới làm vậy, La Tổ không thể thấy mặt Ôn Tư Đặc nhưng cách một vách tường cậu có thể nghe thấy giọng nói của anh.

“Tôi nghe rất nhiều tiếng bước chân, xem ra cậu được bảo vệ khá nghiêm ngặt a.” Âm thanh Ôn Tư Đặc vẫn ôn hòa như xưa, nghe không ra có điểm gì không thích hợp, giống như anh căn bản không để ý tới tình cảnh của mình bây giờ.

“Anh đã sớm biết?” La Tổ dùng lực tinh thần kết nối huyễn nhân thú, ba con huyễn nhân thú có thể chế tạo ảo giác đặc biệt, cho dù chỉ là ảo ảnh cũng có thể lừa gạt 5 giác quan của người khác, trong ảo ảnh này La Tổ sửa đổi lại nội dung nói chuyện của mình với Ôn Tư Đặc, vì thế người xung quanh chỉ nghe được chỉ là một đoạn thăm hỏi bình thường.

“Có lẽ.” Ôn Tư Đặc không nói đáp án chính xác, chỉ nói ẩn dụ như vậy.

“Người xung quanh không nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta, vì thế có gì cứ nói thẳng, anh sẽ bị phán án gì? Tử hình à?” Đây chính là vấn đề La Tổ để ý nhất, Ôn Tư Đặc giết nhiều quan lớn của liên minh như vậy, tuy lực ảnh hưởng của anh ở liên minh rất lớn, nhưng hành vi phạm tội này trừ bỏ tử hình, cậu không thể nghĩ ra hình phạt nào khác, đương nhiên cũng có thể là chung thân.

“Phốc——” Ôn Tư Đặc nghe thấy lời La Tổ, cứ như nghe được chuyện gì thú vị bật cười: “Cậu có đọc qua luật pháp của liên minh chưa? Hình phạt cao nhất đối với giống cái của thế giới này không có tử hình, đơn giản thì chỉ cần là giống cái sẽ không bị tử hình.”

“Cho dù phạm vào trọng tội nào?”

“Cho dù phạm vào trọng tội.”

“Xem ra trong lòng anh đã có đáp án.” La Tổ dựa lưng vào vách tường ngồi xuống, giống như làm vậy có thể cảm nhận được độ ấm của Ôn Tư Đặc.

“Bởi vì tất cả mọi người đều giống nhau, phỏng chừng liên minh sẽ tìm một nơi nhốt tôi lại cả đời, sau đó phái người vào giao hợp, thay họ sinh đứa nhỏ, cứ vậy mất đi tự do sống hết một đời.” Ngữ khí Ôn Tư Đặc có vài phần trào phúng.

Đồng tử La Tổ không thể tin mà co rút: “Đây là hình phạt nặng nhất của liên minh đối với giống cái?”

“Ha ha, nếu không cậu nghĩ vì sao các đại gia tộc luôn không thiếu con nối dòng? Có đôi khi tôi nghĩ vì sao pháp luật của liên minh lại khoan dung với giống cái như vậy, có lẽ vì muốn dung túng giống cái không ngừng phạm sai lầm, mãi tới khi giống như tôi vậy. A Tổ, đây là thế giới mà chúng ta sinh tồn, một thế giới ăn thịt người.” Âm thanh của Ôn Tư Đặc ngày càng nhỏ đi, nghe có vài phần cảm khái.

Ăn thịt người sao? La Tổ vốn tưởng so với thời tận thế, thế giới này đã rất hòa bình, nhưng lời nói của Ôn Tư Đặc lại làm cậu hiểu ra, bất luận thế giới nào cũng giống nhau, thế giới này cũng có phương thức riêng là ăn thịt người.

Yên lặng thật lâu, âm thanh của Ôn Tư Đặc mới vang lên: “Cậu không nên cứu tôi....”

“Anh nghĩ tôi sẽ vì chuyện này mà tự trách?” La Tổ dựa vào vách tường nói: “Tôi không hối hận, bởi vì thời điểm đó chuyện duy nhất tôi có thể nghĩ tới là cứu anh, cho nên dù thời gian có quay lại, tôi vẫn lựa chọn như vậy.”

Bên kia vách tường lại im lặng, sau một lúc lâu, Ôn Tư Đặc mới mở miệng: “Cậu so với tôi tưởng tượng còn kiên cường hơn, vĩnh viễn biết được thứ mình muốn là gì, có thể kiên định đến cuối cùng, thấy cậu như vậy tôi cũng an tâm.”

“Tôi không giống như anh tưởng.” La Tổ biết nội tâm mình rất yếu ớt, chính là không ai có thể nhìn thấu, nếu cậu thực sự mạnh mẽ thì cậu đâu chọn lựa phong bế nội tâm của mình, đúng là vì không có tự tin nên cậu mới vĩnh viễn giam mình trong thế giới của chính mình.

“Có chuyện tôi vẫn thực để ý, vì sao phải chờ lâu như vậy mới báo thù, nếu là anh thì ngay từ đầu có thể giết những người đó, không phải sao?”

“Bởi vì trừ bỏ báo thù, tôi còn một dã tâm lớn hơn nữa.....” Ôn Tư Đặc nắm chặt mặt dây chuyền: “Cậu chưa bao giờ nghĩ đến vì sao tôi lại chụp loại phim này đúng không?”

Im, im lặng tuyệt đối, ngay cả không khí lưu chuyển cũng nghe thấy, lúc này La Tổ cẩn thận nghĩ lại tất cả, hóa ra là vậy sao? Mục đích thực sự của Ôn Tư Đặc cũng không phải báo thù, mà là muốn sáng tạo ra một thế giới có thể chung sống với Phổ Pháp, một thế giới được pháp luật, người nhà và tất cả mọi người trên thế giới tán thành.

Ôn Tư Đặc đóng phim vì gia tăng lực ảnh hưởng của mình, tình nhân đại chúng của liên minh, là thần tượng của tất cả giống đực, nếu Ôn Tư Đặc giết người chỉ sợ cả liên minh sẽ oanh động đi? Đến lúc đó động cơ giết người bị lưu truyền ra ngoài, dân chúng sẽ tạo áp lực với chính phủ, như vậy chuyện sửa đổi pháp luật không phải là chuyện không có khả năng.

Không tiếc hi sinh danh dự, không tiếc hi sinh chính mình, không tiếc hi sinh hết thảy để sáng tạo ra một thế giới mà giống cái có thể kết hôn với giống cái, Ôn Tư Đặc như vậy làm La Tổ căn bản không nói nên lời, Ôn Tư Đặc còn nói cậu kiên cường, người thực sự kiên cường là anh mới đúng, ít nhất cậu tuyệt đối không làm được chuyện như Ôn Tư Đặc.

“Anh truyền động cơ ra ngoài à?” La Tổ thở dài hỏi.

“Đúng vậy, chỉ sợ bên ngoài bây giờ đã nháo ngất trời.” Ôn Tư Đặc nói tới đây có chút áy náy mở miệng: “Giúp tôi xin lỗi bọn Hải Nhân Tư nhé, tôi cũng không phải người như bọn họ tưởng, tôi quay loại phim này cũng không phải vì giống đực mà vì chính tôi, tôi lợi dụng tình cảm cùng kì vọng của họ dành cho tôi, bởi vì chỉ có vậy tôi mới có thể hoàn thành tâm nguyện của mình.”

“Ngu ngốc.” La Tổ đứng lên khỏi mặt đất: “Anh nghĩ nhiều quá rồi, sinh vật đơn bào như bọn Hải Nhân Tư căn bản không nghĩ tới những chuyện phức tạp như vậy, họ chỉ biết lo lắng cho anh thôi.”

“Nói vậy cậu cũng không trách tôi sao? Tôi cũng lợi dụng cậu.” Ôn Tư Đặc không nói chuẩn xác là cụ thể ‘lợi dụng’ chuyện gì, nhưng anh tin La Tổ có thể hiểu được.

“Cho dù không phải anh thì sớm hay muộn cũng có ngày này, cuối cùng lại hỏi anh một vấn đề, anh đã sớm biết hồn thú trong cơ thể tôi là gì à?” Tuy không nhìn thấy Ôn Tư Đặc nhưng La Tổ vẫn nhìn thẳng về phía vách tường.

“Bí mật, không biết đến bao giờ mới gặp lại, nếu đã vậy thì tôi cũng hỏi cậu một vấn đề, cậu và Tư Lôi Tập ở chung thế nào?”

“Thật không ngờ ngay cả chuyện này anh cũng sớm biết.” La Tổ thực sự có chút cảm khái, chẳng lẽ không nhìn ra tình cảm của Tư Lôi Tập chỉ có mình cậu?

“Chỉ cần cẩn thận quan sát thì phát hiện ngay, nếu không để ý cậu vì sao ánh mắt Tư Lôi Tập cứ đuổi theo bóng cậu như vậy? Còn nữa, xin đừng đánh trống lảng.” Ôn Tư Đặc không chịu buông tha.

“Bởi vì đủ loại hiểu lầm nên anh ta tặng nhẫn cho tôi, bắt quá tôi cự tuyệt.” La Tổ đơn giản kể lại.

“Phải không?” Ôn Tư Đặc không đánh giá gì cả, cứ như bắt luận La Tổ làm gì anh cũng ủng hộ vậy: “Vậy rốt cuộc cậu suy nghĩ gì về chuyện này? Cậu có chán ghét anh ta không?”

“Không nên hỏi những chuyện anh đã biết.” La Tổ biết Ôn Tư Đặc biết rõ cảm thụ của mình, cậu căn bản không có khả năng chán ghét Tư Lôi Táp, nhất là hình lang của đối phương, cẩn thận nghĩ lại thì đối phương quả thực đã làm không ít chuyện vì cậu, có lẽ cậu kì thực cũng cảm giác được, chính là bị những chuyện khác phân tâm nên mới chọn cách xem nhẹ.....

La Tổ khẽ thở dài: “Tôi không rõ lắm, nếu Tư Lôi Táp không thổ lộ với tôi như vậy chúng ta có thể tiếp tục làm bằng hữu, so với làm người yêu có lẽ tôi càng thích quan hệ đó hơn.”

“Chân tướng nằm trong lời nói của cậu, chúng ta giả thiết một chút đi, nếu một ngày nào đó Tư Lôi Táp cùng người khác tạo thành một gia đình, anh ta dùng hình lang của mình quay cuồng làm nũng trong lòng người đó, hình ảnh này cậu cũng tiếp nhận được à?”

La Tổ theo bản năng tự bỏ não một chút về hình ảnh cự lang quay cuồng làm nũng trong lòng người khác, sau đó khước miệng cậu không khỏi co rút một chút nói: “Tôi có thể nói anh đúng là độc ác không?”

“Ha ha.” Tiếng cười của Ôn Tư Đặc nhẹ nhàng vang lên: “Cậu không muốn nói thì tôi không ép, chính là A Tổ, cậu phải nhớ kĩ, lúc này trong lòng cậu chỉ cần có một chút mất tự nhiên thôi thì nó đại biểu cậu để ý anh ta, đừng bỏ qua những thứ quan trọng đối với mình.”

Mất tự nhiên sao..... La Tổ ôm trái tim mình, vừa nãy cậu có mất tự nhiên không? Bất quá bây giờ so với việc tự hỏi về vấn đề Tư Lôi Táp, cậu còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Tôi phải đi rồi, nếu có cơ hội tôi lại tới gặp anh.” La Tổ đặt tay sát vào vách tường, giống như muốn đem nhiệt độ cơ thể cùng tất cả ý tưởng nhắn gửi qua Ôn Tư Đặc ở bên kia bức tường: “Tuy tôi biết cách nói này có lẽ rất ích kỉ, nhưng tôi vẫn muốn nói với anh, hãy sống sót!”

Bởi vì cậu cũng sống sót như vậy, bắt luận hoàn cảnh xung quanh gian khổ cỡ nào, bắt luận cuộc sống tuyệt vọng thế nào, cậu vẫn liều mạng sống sót đến ngày hôm nay.

Bên kia bức tường Ôn Tư Đặc mở mắt dây chuyền trước ngực, nhìn ảnh chụp của Phổ Pháp, sau một lúc lâu trầm mặc, Ôn Tư Đặc ôn nhu nói: “Tôi sẽ, bởi vì chỉ cần còn sống thì sẽ có ngày gặp lại.....”

Chính là nếu muốn gặp một người đã chết, như vậy..... anh nên lấy động lực nào để tiếp tục sống sót?

Ngay lúc La Tổ chuẩn bị cởi bỏ ảo giác, tiếng nói trầm thấp của Ôn Tư Đặc lại vang lên, giống như lẩm bẩm lại giống như thở dài: “Nếu..... tôi có thể quen biết cậu sớm một chút thì tốt rồi.”

“.....” La Tổ không trả lời, cậu cúi đầu cào cào tóc để nó che khuất ánh mắt mình, để người ta không thấy được tâm tình của cậu lúc này, cậu biết Ôn Tư Đặc cảm thấy bi ai, bất quá lúc này chỉ sợ chỉ có Phổ Pháp có thể xoa dịu nỗi đau này.

La Tổ vừa cởi bỏ ảo ảnh, bởi vì vẫn còn thời gian nên nhóm quân bộ cũng không cảm thấy hoài nghi.

“Bây giờ có thể để chúng tôi lấy máu được chưa?” Quan ngoại giao trước đó đã an bày sẵn bác sĩ, định nhanh chóng giải quyết chuyện này.

“Đương nhiên, bất quá tôi còn một yêu cầu.” La Tổ ngẩng đầu nhìn thẳng vào người trước mặt nói: “Tôi muốn gặp Thao Thiết Tu Lôi.”

“Cái gì? !” Tất cả quân nhân xung quanh đều dùng cặp mắt không thể tin nổi chăm chú nhìn La Tổ, Kì Lân yêu cầu gặp Thao Thiết, từ trước tới nay là lần đầu tiên, ngay cả Tư Lôi Táp cũng nhìn La Tổ lắc đầu, thái độ cương quyết: “Không được, rất nguy hiểm.”

68. Chương 68

“Đúng như lời chuẩn tướng Tư Lôi Táp, rất nguy hiểm, cậu có biết Thao Thiết Tu Lôi luôn muốn giết cậu không?” Quan ngoại giao quân bộ cũng nhảy ra khuyên can.

“Người cậu ta muốn giết là Kì Lân, không phải tôi.” La Tổ sửa lại lời quan ngoại giao, sau đó hơi hất đầu nói: “Đương nhiên các người cứ nhận định tôi là Kì Lân thì cũng đành chịu, tóm lại tôi yêu cầu gặp mặt Tu Lôi, hay là..... các người nhiều người như vậy cũng không bảo hộ được tôi?”

Tư thái cao ngạo, tầm mắt lạnh lùng, hết thấy làm nhóm quân nhân xung quanh phần nộ, không ai bị xem thường mà không tức giận, người này có ý gì? Chẳng lẽ nói bọn họ nhiều người như vậy cũng không bằng Tu Lôi?

La Tổ hơi nheo mắt, khích tướng vĩnh viễn là chiến lược hữu hiệu nhất đối với nam nhân, làm là nam nhân có chút tâm huyết đều nóng lòng chứng minh chính mình, cho dù bọn họ có cảm thấy không thích hợp thì nó vốn đã là thói xấu ăn tận vào xương tủy bọn họ rồi, biết rõ không được nhưng cứ cạy mạnh.

“Thưa cậu, phép kích tướng vô ích đối với chúng ta.” Quan ngoại giao quân bộ tuy cũng cảm thấy bị ghen nhưng có thể leo tới chức vị này, ít nhất cũng chứng minh anh có suy nghĩ lãnh tỉnh hơn người khác.

“Không sao cả, cái tôi có là thời gian.” La Tổ ngụ ý cậu có thể kéo dài vô hạn, nhưng quân bộ thì không, bọn họ hẳn đang rất nóng lòng muốn biết phân thân của cậu.

Quan ngoại giao có chút dao động, trong đầu anh thậm chí còn ý muốn để nam nhân không biết tốt xấu này đi gặp Thao Thiết, sau đó để Thao Thiết hành hạ đau đớn một trận, cứ nhiên dám đưa ra yêu cầu mất lí trí như vậy, tên này thực sự là Kì Lân sao?

“Thưa cậu, là công dân của liên minh hẳn cậu cũng hi vọng được cống hiến sức mình cho liên minh, Kì Lân cũng không phải của riêng cậu mà quan trọng đối với cả liên minh này, vì thế làm ơn hãy bảo vệ tốt chính mình, đừng chui đầu vào nguy hiểm như vậy.” Quan ngoại giao cố áp chế bất mãn trong lòng, cố dùng giọng điệu cung kính nói.

La Tổ chưa từng nghe qua lời nào thu vị như vậy, cậu nhướn mi nói: “Ý anh nói..... tôi không thuộc về mình? Mà thuộc về liên minh? Thật xin lỗi, tôi không có suy nghĩ vĩ đại như vậy.”

“Chẳng lẽ cậu không hi vọng Kì Lân sớm thức tỉnh?” Quan ngoại giao rốt cuộc nhin không được kích động.

“.....” La Tổ không trả lời, chỉ trầm mặc chăm chú nhìn nam nhân trước mắt, đó là một con người đen lầy không mang theo chút cảm xúc gì, có chút lãnh khốc, quan ngoại giao theo bản năng lui về sau vài bước, ánh mắt như vậy chỉ có thể nhìn thấy ở số bộ đội đặc chủng.

Quan ngoại giao đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của La Tổ, nam nhân này từ đầu đã tính toán không khoan nhượng, hiện tại anh có hai con đường để chọn, một là cưỡng ép lấy máu, hai là tiếp tục đàm điều kiện với La Tổ, nếu lựa chọn hai thì khó trách người khác nghi ngờ năng lực của anh, cứ nhiên phải nhượng bộ 2 lần với một người ngoài nghề, đây quả thực là vô cùng nhục nhã. Nhưng nếu chọn một sẽ làm Kì Lân có ác cảm, hay là liên lạc cấp trên nữa?

“Thưa cậu, xin chờ một chút.” Quan ngoại giao liên lạc với cấp trên xong thì lui bước nói: “Chúng tôi có thể cho cậu gặp Thao Thiết, nhưng chúng tôi cần phái thêm người bảo vệ, hơn nữa lúc gặp Thao Thiết cậu không nên làm ra hành vi nguy hiểm, thứ 2 đây là lần nhượng bộ cuối cùng của chúng tôi, gặp Thao Thiết xong cậu phải để chúng tôi lấy máu, không được tăng thêm điều kiện gì nữa.”

“Tôi đồng ý.” La Tổ đáp ứng điều kiện của quân bộ, cậu cũng không để ý việc lấy máu, cảnh tượng bán thức tỉnh đã bị quân bộ thấy được, nói cách khác dù kiểm tra máu không thấy linh hồn vật chất quân bộ cũng cho là trong cơ thể cậu thực sự có hồn thú tồn tại. Mặc khác khoa học kĩ thuật của thế giới này chưa phát triển tới mức chỉ dựa vào linh hồn vật chất mà phán đoán được hồn thú trong cơ thể, lần lấy máu này phỏng chừng chỉ muốn có bản báo cáo xác định mà thôi.

Vì điều động quân lực trong căn cứ tiêu phí không ít thời gian, trong quá trình chờ đợi, La Tổ có thể cảm nhận được áp lực truyền tới từ cơ thể Tư Lôi Táp, tuy anh không nói gì nhưng La Tổ biết anh không tán thành mình gặp Tu Lôi.

Quân bộ phái một trung tướng phụ trách chỉ huy, xung quanh La Tổ đều là quân nhân, những người này hình thành một bức tường vây kín, tư thế không hề có kẽ hở, cứ như ngay cả một con ruồi cũng không thể tiến vào, lần này xem như cậu được thể nghiệm sự bảo vệ phô trương dành riêng cho quan chức quan trọng của chính phủ sao?

“.....” Tư Lôi Tập nhìn ra ý chí kiên định của La Tổ, anh tôn trọng lựa chọn của La Tổ vì thế anh buông lỏng tay, kiên nghị tựa bàn thạch nói: “Tôi sẽ bảo vệ em.”

La Tổ hơi chấn động, sau đó biểu tình có chút nhu hòa nói: “Cám ơn.” Tuy cậu rất muốn nói cậu không cần ai bảo vệ cả, bất quá thời điểm này có lẽ không cần cự tuyệt ý tốt của người khác thì tốt hơn. Nói ra thì nam nhân này dường như luôn yên lặng canh giữ bên người cậu, bất luận là chuyện ngoài ý muốn vào trận đấu ngày đó, hay bạo động gần rạp chiếu phim, có lẽ..... thực sự tới giờ cậu đã xem nhẹ rất nhiều chuyện.

Tư Lôi Tập hơi cứng đờ một chút, tuy La Tổ không hề mỉm cười nhưng anh thấy được vẻ mặt nhu hòa của La Tổ, tựa như lúc làm bạn với nhóm kẻ ước thú ở rừng nhân tạo, ánh mắt thuần khiết như vậy có lẽ đây là nguyên nhân làm anh không thể dời mắt khỏi người em ấy.

“Khụ khụ, xin hỏi..... hai vị trao đổi xong chưa?” Quan ngoại giao có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, không chỉ anh mà nhóm quân nhân xung quanh cũng cảm thấy nóng mặt, không khí giữa Tư Lôi Tập chuẩn tướng và Kì Lân hơi ái muội đi? Quả nhiên hai người này có gian tình sao?

“Thật có lỗi.” Tư Lôi Tập khôi phục biểu tình nghiêm túc bình thường, ánh mắt sắc bén, anh biết tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này vì thế không hề mở miệng, nhưng hai vành tai đỏ ửng đã làm lộ tâm tình thực sự của anh.

La Tổ vì ở rất gần Tư Lôi Tập nên đương nhiên phát hiện, có lẽ vì ảo giác nên dường như cậu thấy hai lỗ tai lang đang run run, bất quá ngay sau đó tai lang đã biến thành tai người bình thường, La Tổ vô lực đỡ trán, cậu bị gì vậy trời? Chẳng lẽ ở chung với cự lang quá lâu nên trước mắt cũng bắt đầu có ảo giác sao trời?

Càng tiến cận trại tạm giam giam giữ Tư Lôi thì không khí ngày càng ngưng trọng, La Tổ cũng thu lại tâm tư, dùng lực tinh thần câu thông bốn con kẻ ước thú, ngoài ra cậu còn phát ra tin tức với nhóm kẻ ước thú trong rừng rậm nhân tạo, nếu không phải thực cần thiết..... thì cậu cũng không muốn làm tới bước cuối cùng.

Bởi vì nhà tù cỡ nhỏ nên số quân nhân tiến vào không nhiều, ngoài La Tổ cùng Tư Lôi Tập thì có hơn 20 quân nhân vào trong, số còn lại bố trí xung quanh, một khi phát sinh tính huống khẩn cấp bọn họ có thể lập tức cứu viện.

“Đúng là hiếm thấy, cứ nhiên có nhiều người như vậy tới thăm địa bàn của ta, chẳng lẽ các người rút cuộc cũng tìm được hung thủ?” Ánh mắt Tư Lôi đảo qua mọi người, sau đó ngừng lại trên người Tư Lôi Tập, bắt quá tiếp đó dường như cậu ta tìm ra một thứ càng thú vị hơn, bắt đầu nhìn chằm chằm vào La Tổ.

“Ha hã, cậu chính là tên học trò ở phòng thí nghiệm ngày đó đúng không? Nói thực thì..... ta rất có hứng thú với cậu.” Tư Lôi đi tới bên cạnh song sắt, nhàn nhã khoát tay lên tay vịn, bởi vì lồng phòng hộ nên cậu ta không thể tiến thêm một bước hành động, bất quá nó cũng không thể cản trở cậu ta dùng đôi người đồ như máu kia xâm lược La Tổ, nam nhân có thể làm Tư Lôi Tập hứng thú, cậu ta vẫn luôn muốn có cơ hội hảo hảo tâm sự a.

La Tổ giống như không quan tâm tới tầm mắt của Tư Lôi, biểu tình lạnh nhạt nói: “Tôi đến có 2 mục đích, một là muốn nói với cậu, hung thủ thực sự đã tìm được, là bằng hữu của tôi vì thế vài ngày nữa có lẽ cậu sẽ được thả ra, đương nhiên có thể quân bộ sẽ có an bài khác cho cậu; hai là tôi muốn giải quyết chuyện Kì Lân.”

Tư Lôi nghe vậy, đôi người đồ rực chột lóe sáng, cậu ta nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười có chút nguy hiểm: “Giải quyết? Cậu dựa vào cái gì để nói mình có thể giải quyết chuyện Kì Lân? Trừ phi cậu chính là..... Kì Lân.” Tư Lôi lại đưa mặt sắp tới gần hơn, tựa hồ muốn nhìn rõ La Tổ hơn.

“Sửa lại một chút, là nhóm quân nhân xung quanh tôi tự tiện nhận định hỗn thú trong cơ thể tôi là Kì Lân, đương nhiên bọn họ hoài nghi cũng không phải không có căn cứ, vì thế hôm nay tôi muốn nói rõ một chút, bất luận hỗn thú trong cơ thể tôi có phải Kì Lân hay đã thú nào khác, tôi cũng không có ý định thức tỉnh.”

“Cái gì? ! Cậu, cậu điên rồi sao?” Trung tướng quân bộ cùng quan ngoại giao đồng thời gào lên, ngay cả Tư Lôi Tập cũng quay qua nhìn La Tổ.

“Ha ha ha ha ha! Đây đúng là chuyện buồn cười nhất ta từng nghe.” Tư Lôi nhin không được cất tiếng cười to: “Lần đầu tiên ta thấy người còn cuồng vọng hơn cả ta, cậu cho mình là ai? Kì Lân không phải hỗn thú

mà loại á thú như cậu có thể phản kháng, nó sẽ cắn nuốt ý chí, không ngừng sôi trào trong cơ thể, sau đó sẽ bức bách cậu thức tỉnh!” Tu Lôi nói tới đây thì nhếch khóe miệng: “Bất quá ta cũng không ghét tính cách cao ngạo này của cậu, so với tên phế vật Tạt Kì Ân chỉ biết khóc sụt mướt kia thì khả năng Kì Lân ở trên người cậu có thể cao hơn một chút.”

“Cho nên..... cậu cũng bị Thao Thiết bức bách thức tỉnh như vậy?” La Tổ nhìn thẳng Tu Lôi, hỏi ngược lại.

Im, lặng ngắt, cả trại giam im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, giọng điệu không nhanh không chậm, gương mặt lạnh lùng, nhóm quân nhân không thể không bội phục La Tổ, những lời này cũng quá sắc bén đi, nam nhân này là ác ma sao?

“Ha hã.....” Tu Lôi cảm thấy máu toàn thân mình đang sôi trào, cậu ta nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười điên cuồng, đôi ngươi đỏ như máu so với bình thường càng làm người ta sợ hãi hơn: “Chẳng lẽ đám người xung quanh không nói với cậu.... đừng chọc giận ta sao?”

“Chỉ vậy đã tức giận? Không hổ là tên bị Thao Thiết nắm mũi.” La Tổ sắc mặt bất biến lại bồi thêm một câu.

“Ha ha ha ha ha! Tốt thật! Cậu quả nhiên chính là Kì Lân, tính cách tự đại này, phương thức làm ta tức giận này!” Tu Lôi cười bao tay, vươn tay chạm vào chần song nói: “Cậu không nên xuất hiện trước mặt ta, bởi vì.....nó sẽ làm ta hưng phấn muốn giết chết cậu, Kì Lân!”

Tu Lôi vừa nói xong thì lòng bàn tay xuất hiện hắc cầu thôn phệ, nhóm quân nhân chung quanh lập tức đề phòng, Tư Lôi Tạt cũng nhanh chóng chần trước mặt La Tổ.

“Vô dụng! Biết vì sao ta luôn ngoan ngoãn ở trong này không? Bởi vì ta đang chờ cơ hội này!” Cùng với một tiếng nổ liên hoàn, cả trại giam vô cùng hỗn loạn, nhóm quân nhân đóng bên ngoài lập tức chạy vào hỗ trợ để đảm bảo an toàn cho La Tổ.

Sau một trận rối loạn, tiếng nổ cuối cùng cũng đình chỉ, sau khi khói tản đi bóng dáng Tu Lôi xuất hiện trước mắt mọi người, tuy thoát nhìn có chút chật vật, cả người bị điện giật cháy đen, có nơi còn chảy máu nhưng Tu Lôi cứ như hoàn toàn không quan tâm, đôi ngươi đỏ như máu tràn ngập hơi thở điên cuồng.

“Trại tạm giam cần trợ giúp, Tu Lôi vượt ngục, xin lập lại lần nữa, cần trợ giúp.....” Trung tướng lập tức mở màn hình ánh sáng liên lạc với tổng bộ.

“Vì sao không lên tiếng? Không phải vì lúc này ta bị nhốt trong phòng giam nên cậu mới có dũng khí lớn lối như vậy đi?” Tu Lôi liếm vết máu trên tay, đôi ngươi đỏ như máu có vẻ nguy hiểm cực điểm.

Tư Lôi Tạt nhanh chóng chần trước người La Tổ, La Tổ không tiện ngăn cản nên chỉ có thể dùng huyền nhân thủ thay đổi vị trí, sau đó mới mở miệng nói: “Vì sao lại muốn giết tôi?”

“Thế nào? Chẳng lẽ cậu muốn lùi bước? Như vậy không tốt a, khó có dịp máu tôi sôi trào thế này, sẽ không dễ dàng để cậu trốn thoát đâu.....” Tu Lôi quỳ gối bày ra tư thế tiến công: “Cậu cũng giống như tôi đi? Máu trong cơ thể không ngừng sôi trào, kêu gào muốn giết chết đối phương!”

“Phải không? Trong mắt tôi cậu chỉ là một con chó chết chủ bị Thao Thiết chi phối mà thôi.” La Tổ quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, sau đó bắt đầu tạo ra ảo ảnh trong đầu.

“Ta nên nói không hổ là Kì Lân sao? Đúng là chọc người ta tức giận, ta lập tức cho cậu biết ai mới là cho chết chủ!” Tu Lôi nhanh chóng lao về phía La Tổ, hắc cầu thôn phệ trong tay không ngừng khuếch tán, nhóm quân nhân chung quanh kinh hãi, hình thú cùng bán hình thú đều chần trước mặt La Tổ, sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc nhóm quân nhân bị dư âm ảnh hưởng, chờ bọn họ một lần nữa đứng lên thì cảnh tượng trước mắt làm trái tim họ suýt chút nữa ngừng đập.

Tu Lôi với nụ cười hung ác, hung hăng bóp cổ La Tổ, trung tướng hồn hển hét lớn: “Thao Thiết Tu Lôi, cậu phải xác định mình đang làm gì? Giết chết Kì Lân có kết quả gì trong lòng cậu hẳn đã biết rõ.”

Tư Lôi Tạt trong nháy mắt này muốn lập tức bảo vệ La Tổ nhưng vì bên tai truyền tới âm thanh quen thuộc làm anh giật mình khựng lại, đó là tiếng nói của La Tổ, Tư Lôi Tạt đời này cũng không nhận sai, nhưng vì sao trước và sau lại có tới hai La Tổ? Chẳng lẽ.....

“Đây chỉ là ảo ảnh tôi tạo ra, đừng lo lắng.” La Tổ thừa dịp nổ mạnh, nhỏ giọng nói với Tư Lôi Táp.

“.....” Tư Lôi Táp trầm mặc gật đầu, đây là lần đầu tiên anh biết La Tổ có sức mạnh này, so với chẳng hay biết gì hay bất đắc dĩ, anh càng cảm thấy may mắn hơn, may mắn vì La Tổ có thể tự bảo hộ mình.

Bên trong ảo ảnh La Tổ chế tạo ra, Tư Lôi cùng quân bộ vẫn tiếp tục giằng co, bọn họ cũng không phát giác xung quanh có gì không thích hợp.

“Các người uy hiếp ta?” Tư Lôi bóp cổ La Tổ lại càng tăng thêm sức, gương mặt La Tổ lộ ra thần sắc thống khổ, trung tướng hô lớn: “Tu Lôi! Mau dừng tay, nếu không tôi cam đoan hôm nay cậu tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này!”

“Chỉ cần giết Kì Lân, còn ai có thể giữ được ta?” Tư Lôi nheo đôi ngươi đỏ ngầu, nụ cười bên môi lại thêm phần nguy hiểm, cậu ta áp sát mặt vào La Tổ, đây là Kì Lân? Vốn tưởng tên này thú vị hơn tên Táp Kì Ân kia, kết quả cũng chỉ như vậy, chỉ giỏi khua môi múa mép.

Ngay lúc Tư Lôi muốn bẻ gãy cổ La Tổ, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên: “Tôi hỏi một vấn đề.”

“Cái gì? !” Tư Lôi cùng nhóm quân nhân chung quanh kinh ngạc, đây là âm thanh của La Tổ, hơn nữa không phải truyền tới từ trên tay Tư Lôi mà từ bốn phương tám hướng.

Tư Lôi ném La Tổ trên tay xuống, khó nén hưng phấn mà nhếch môi: “Ảo ảnh sao? Nói vậy thì.... lúc trận đấu kia cũng là cậu, quả nhiên cậu chính là Kì Lân!”

“Cậu lấy thân phận Thao Thiết hay thân phận Tư Lôi muốn giết tôi? Cậu cũng không phải Thao Thiết chân chính, cậu chỉ có sức mạnh của nó, nhưng không bản thân nó. Tựa như lúc trước cậu từng nói, cậu không thể ngăn cản Thao Thiết thức tỉnh, nó cắn nuốt hết thủy của cậu, khống chế suy nghĩ cậu, làm cậu cảm thấy phần nộ với Kì Lân, thậm chí muốn giết chết Kì Lân, nếu đây là suy nghĩ của Thao Thiết vậy Tư Lôi thực sự nghĩ gì? Hay là Tư Lôi không thể kháng cự lại ý chí của Thao Thiết, trầm luân trong sức mạnh, trở thành một con chó chết chủ thực sự?” Âm thanh của La Tổ lại vang lên.

Biểu tình Tư Lôi trong một khắc có chút hoảng hốt, bất quá rất nhanh lấy lại tinh thần, nhếch khóe môi: “Định sao động suy nghĩ muốn giết cậu của ta sao? Quá ngây thơ rồi, nếu Thao Thiết cho ta sức mạnh, thay nó hoàn thành một tâm nguyện nho nhỏ thì có sao đâu? Ta và cậu không giống nhau, ta chính là.....” Tư Lôi nói tới đây thì liếm nhẹ vết máu trên môi: “Chính là..... báo ân.”

“Hóa ra là vậy? Cậu muốn trở thành Thao Thiết nhưng không thể nào làm được, vì thế chỉ cần giết chết Kì Lân, cậu có thể trở thành Thao Thiết siêu việt trước kia, trở thành Thao Thiết chân chính.”

“Câm miệng! Cho dù không giết Kì Lân ta cũng là Thao Thiết.” Tư Lôi có chút thiếu kiên nhẫn.

“Cho nên..... cậu phải phủ định mười mấy năm nhân sinh của Tư Lôi? Phủ định chính mình, thừa nhận Thao Thiết, kì thực như vậy cũng không sai, ít nhất Thao Thiết so với cậu mạnh hơn, đúng không?”

Mỗi câu nói của La Tổ lại làm tinh thần Tư Lôi bất ổn, tất cả quân nhân đều khẩn trương tới ngừng thở, lúc bọn họ đàm phán với Tư Lôi chưa bao giờ thấy một Tư Lôi như vậy, cư nhiên có thể bức Tư Lôi tới nước này.....

“Tên khốn khiếp này.....” Tư Lôi không thể phản bác lời La Tổ, bởi vì trước khi hồn thú thức tỉnh cậu chỉ là á thú, quá khứ cậu suy nghĩ cái gì? Cậu đã sớm quên hết rồi, cậu chỉ nhớ một khắc mình trở thành Thao Thiết máu huyết trong người đã sôi trào, phần nộ cùng cừ hận không ngừng tăng lên cùng một việc phải làm..... cậu là Thao Thiết, cậu chỉ có thể là Thao Thiết!

“Vậy cậu thì sao? Nói hay như vậy thì cậu có thể ngăn cản Kì Lân thức tỉnh sao? Cậu có thể cự tuyệt sự hấp dẫn này? Thừa nhận đi, chúng ta giống nhau!” Tư Lôi không muốn nói lời vô nghĩa với La Tổ nữa, cậu ta dùng hắc cầu thôn phệ công kích bốn phương tám hướng, bất luận La Tổ ở đâu cũng bị công kích, đồng thời trong lúc bị công kích ảo ảnh nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

Giống như Tư Lôi dự đoán, sau tiếng nổ ảo ảnh hoàn toàn biến mất, bóng dáng La Tổ cùng Tư Lôi Táp xuất hiện trước mặt, Tư Lôi Táp cũng biết ảo ảnh mất đi hiệu lực nên lập tức chặn trước mặt La Tổ.

“Ha ha, khó trách cậu không sợ hãi, hóa ra là có trợ giúp.” Tu Lôi dùng đôi ngươi đỏ rực quét về phía La Tổ cùng Tư Lôi Tập.

“Vấn đề vừa nảy của cậu, câu trả lời của tôi là có thể.” Biểu tình của La Tổ trước sau vẫn bình tĩnh.

“Cậu cho rằng nói vậy tôi sẽ tin?” Tu Lôi nheo mắt, cậu ta căn bản không tin lời La Tổ, thế giới này có ai cự tuyệt được Kì Lân? Phải nói là..... có ai có thể chống cự Kì Lân thức tỉnh?

“Mặc kệ cậu có tin hay không, đây là đáp án của tôi, tôi có thể vĩnh viễn áp chế Kì Lân.” Ngự khí bình thản, biểu tình bình tĩnh, chỉ có đôi ngươi đen láy cường liệt như ngọc kia làm người ta không thể nhìn thẳng.

Im, im lặng cực kì, không chỉ Tu Lôi, giờ phút này ngay cả người của quân bộ cũng yên lặng, không khí yên lặng tới mức làm người ta thở không nổi, tinh thần mỗi người đều căng cứng tới cực điểm.

Tu Lôi nhin không được nhếch khóe miệng, cất tiếng cười to: “Ta thật sự muốn biết lí do của sự tự tin này tự đâu mà ra? Nhân tình của ngươi cho à?” Tu Lôi không nói nên, nhưng lại dò xét liếc nhìn Tư Lôi Tập.

La Tổ không nhìn Tu Lôi, cậu xoa xoa đầu Tiểu Hoàng trong túi tiền: “Nếu..... tôi so với Kì Lân càng mạnh hơn, thì vì sao tôi còn cần nó?”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt không thể tin nổi chăm chú nhìn La Tổ, giống như cậu phát điên rồi vậy, so với Kì Lân còn mạnh hơn? Điều này sao có thể? Kì Lân cùng Thao Thiết là hồn thú mạnh nhất trong lịch sử, không có ai lợi hại hơn bọn nó!

Tu Lôi nghe vậy thì bịt miệng, tiếng cười học ra từ kẽ tay, dần dần trở thành tiếng cười to càn rỡ: “Cậu so với Kì Lân càng mạnh hơn? Đúng là câu nói thú vị!”

Tu Lôi vươn tay về phía La Tổ, tuy bọn họ cách một khoảng cách nhất định nhưng quân nhân vẫn đề phòng, Tư Lôi Tập cũng không ngoại lệ, ngay lúc bọn họ nghĩ Tu Lôi sẽ công kích từ xa thì cậu ta chậm rãi buông tay. La Tổ vẫn gương mặt đó, không hề có tình tự kích động, hết thấy đều thực bình tĩnh, ngay cả con ngươi đen láy cũng không chút biến hóa, nhưng Tu Lôi biết La Tổ nghiêm túc, còn nghiêm túc tới mức làm cậu cảm thấy buồn cười.

Này.... rất cuộc là tình huống gì? Quân nhân đều quay mặt nhìn nhau, nghi binh à? Tính làm bọn họ thả lỏng đề phòng à? Nhóm quân nhân không dám lơ là, ngược lại La Tổ mở miệng hỏi: “Không định giết tôi nữa à?”

“Hừ, đừng nói đùa, cậu nghĩ những lời kia có thể làm ta dao động sao?” Tu Lôi cười nhạo một tiếng, sau đó quay người, tuy áo da đã rách nát không chịu nổi nhưng khí chất nguy hiểm không hề giảm sút chút nào.

“Ta không thể giết cậu, chính vì cậu vẫn chưa phải là Kì Lân, nếu một ngày nào đó cậu thức tỉnh, cho dù là chân trời góc biển tôi cũng không buông tha cậu.” Tu Lôi nói xong liền li khai, nhóm quân nhân tuy định đuổi theo nhưng an toàn của Kì Lân càng quan trọng hơn, lỡ như xảy ra chuyện gì ngược lại lại mất nhiều hơn được, vì thế bọn họ chỉ có thể phái người đến giám thị, đợi Tu Lôi rời xa nơi này một chút mới tiến hành bắt giữ.

Chuyện Tu Lôi đã chấm dứt rồi sao? La Tổ khẽ thở dài, cậu có thể nói những lời đó mà không hề do dự, bởi vì..... cho dù không có Kì Lân, cậu cũng có năng lực câu thông và thăng cấp khế ước thú, một khi đã vậy thì cậu còn cần Kì Lân làm gì? Đối với cậu, chỉ cần có năng lực của kiếp trước là đủ rồi.

“Thưa cậu, bây giờ có thể lấy máu được chưa?” Quan ngoại giao bắt chấp vết trầy trụa trên người, lập tức hỏi. Còn không lấy được máu của La Tổ anh về quê làm ruộng đi là vừa.

“Ân.” La Tổ tiếp nhận kim tiêm, ngay lúc cậu rút máu, quan lớn sau khi nhận được tin tức từ màn hình ánh sáng thì vỗ vỗ vai Tư Lôi Tập: “Ước Sắt Tư đại tướng cùng tổng đại tướng sắp tới đây.”

Tuy chỉ trong chớp mắt như La Tổ vẫn thấy đồng tử Tư Lôi Tập có chút co rút, La Tổ đưa kim tiêm đã rút máu cho quan ngoại giao, sau đó mở miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

“.....” Tư Lôi Tập trầm mặc một lát nói: “Ước Sắt Tư đại tướng là gia gia tôi.”

Nếu là gia gia, Tư Lôi Tập không nên có phản ứng như vậy mới đúng, La Tổ có chút nghi hoặc bất quá một lát sau cậu liền hiểu ra, chẳng lẽ.....?

“Anh nói với gia gia chuyện kết hôn rồi à?” Nếu cậu không nhớ nhầm, lần trước quả thực Tư Lôi Tạt có nói chuyện này.

Tư Lôi Tạt gật gật đầu, giờ phút này La Tổ cảm thấy đầu mình đau nhức, trừ bỏ vấn đề Kì Lân, còn phải giải thích chuyện hôn sự với Tư Lôi Tạt nữa sao.....

69. Chương 69

La Tổ ngồi trong căn phòng quân bộ chuẩn bị, đối diện cậu là những nhân vật rất có quyền lực của quân bộ, trừ bỏ gia gia Ước Sắt Tư đại tướng của Tư Lôi Tạt, còn có nhân vật có thể xem là linh hồn của quân bộ—Quỳnh Đồ tổng đại tướng, có thể nói trong cả quân bộ liên minh, Quỳnh Đồ đại biểu cho quyền lực cao nhất của quân bộ.

Bởi vì là hội đàm bí mật, nên trừ bỏ vài vị đại tướng tâm phúc, còn lại tất cả nhân viên quân bộ đều ở ngoài phụ trách canh gác, đảm bảo hội nghị lần này có thể tiến hành một cách an toàn và bí mật.

Bởi vì trong phòng đều là quan chức cao cấp, chức vị thấp nhất cũng là đại tướng nên không khí đặc biệt ngưng trọng, Quỳnh Đồ tổng đại tướng ngồi giữa, tuy tóc đã hoa râu, khoe mắt cũng có nếp nhăn nhưng ánh mắt sắc bén cùng tấm lưng thẳng đứng làm ông tràn ngập lực uy hiếp, có hơi thở sắc bén của bảo đao chưa lão.

Gia gia Tư Lôi Tạt nhìn qua cũng sắp xỉ với Quỳnh Đồ tổng đại tướng, khí thế cũng kinh người, nhưng so với cảm giác khí phách của Quỳnh Đồ tổng đại tướng, Ước Sắt Tư có vẻ hướng nội hơn, gương mặt làm người ta có cảm giác rất nghiêm khắc, nói trắng ra chính là trang trọng ít nói. Điểm này rất giống Tư Lôi Tạt, hơn nữa từ gương mặt già nua của ông có thể nhận ra bộ mặt suât khí khi còn trẻ, hình dáng ngũ quan có vài phần tương tự Tư Lôi Tạt, vì thế cho dù Tư Lôi Tạt không giới thiệu thì từ ánh mắt đầu tiên La Tổ cũng nhận ra đối phương là gia gia của anh, không thể không nói gen là một thứ rất mạnh mẽ.

“Ngải Tổ Hoắc Khắc, tôi tin cậu cũng biết mục đích chúng ta tới đây, tuy quân bộ không thể can thiệp tự do cơ thể của công dân, nhưng Kì Lân đối với liên minh mà nói rất quan trọng, chúng tôi đã biết biểu hiện của cậu khi chiến đấu với Thao Thiết, bởi vậy có thể phán đoán cậu không muốn thức tỉnh Kì Lân.” Âm thanh Quỳnh Đồ có chút già nua, bất quá nói chuyện lại khí thế vô cùng.

“Đúng vậy, tôi cũng không có ý định thay đổi.” Ánh mắt La Tổ thực kiên định. Hội nghị này, Tư Lôi Tạt vốn cũng có tư cách tham gia, bất quá La Tổ biết cậu khó tránh khỏi việc xung đột với quân bộ, vì để Tư Lôi Tạt không rơi vào tình cảnh xấu hổ, cậu mới khéo léo từ chối đối phương.

“Dừng kết luận vội, chúng ta không lợi dụng Kì Lân làm gì cả, liên minh cần Kì Lân vì muốn nâng cao tỷ lệ sinh sản của giống cái và vận thế của liên minh thôi, đây đối với liên minh là chuyện tốt, thân là công dân liên minh, chúng ta hi vọng cậu có thể suy nghĩ kĩ một chút, chúng ta có thể hứa sẽ không hạn chế tự do của cậu.” Quỳnh Đồ đan chéo hai tay đặt trước bàn, biểu tình có vẻ khá nghiêm túc.

“Thật có lỗi, tôi là người ích kỉ, nếu liên minh không có Kì Lân vẫn có thể phát triển suốt một ngàn năm nay, tôi tin tưởng kế tiếp dù có Kì Lân hay không, liên minh cũng có thể tiếp tục phát triển.” La Tổ bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình.

Quỳnh Đồ hơi nheo mắt, điều này làm khí thế trên người ông càng khiếp đảm hơn: “Người trẻ tuổi, cậu có thể tin tưởng liên minh như vậy tôi cảm thấy thực cao hứng, chính là phát triển có hai loại, một là chậm rãi, hai là tăng vọt. Có Kì Lân, liên minh có thể tiến vào thời kì phát triển phòng thịnh, nếu tôi không nhớ nhầm, bạn kí túc xá của cậu đều là kẻ thú giống đực, chẳng lẽ cậu không muốn thấy bọn họ tìm được hạnh phúc? Nếu số lượng giống cái gia tăng, có lẽ bọn họ sẽ tìm được một bạn lữ giống cái, chứ không phải lựa chọn một giống đực để tạo gia đình.”

La Tổ nhú mày, chơi chiêu tình cảm sao? Không hổ là tổng đại tướng liên minh, nếu là người trẻ tuổi chưa trải sự đời có lẽ sẽ dao động, chỉ tiếc cậu không phải, cậu đối với liên minh căn bản không có lòng trung thành, nhất là sau khi xảy ra chuyện Ôn Tư Đặc.

“Thật có lỗi, suy nghĩ của tôi sẽ không thay đổi, hướng chỉ chờ đến lúc Kì Lân có tác dụng, bằng hữu của tôi đã sớm già rồi, cứ coi như tôi là một người ích kỉ đi.” La Tổ không muốn tranh luận vấn đề này nữa, vì thể thái độ vô cùng kiên quyết.

Tướng lĩnh xung quanh chỉ sợ chưa bao giờ thấy một người không biết tốt xấu như La Tổ, vì thể nhỏ giọng nghị luận, bất quá chỉ một ánh mắt lạnh thấu xương của Quỳnh Đồ tổng đại tướng, các tướng lĩnh đã nhanh chóng ổn định.

“Tôi cho rằng nếu đàm phán thì song phương đều cần thành ý, chúng ta đã làm nhượng bộ, cậu không phải cũng nên lùi một bước?” Quỳnh Đồ nhíu mày, dùng khí thế kinh người đè ép La Tổ, đây là thủ đoạn quen thuộc trong đàm phán, lấy thế áp nhân.

La Tổ cũng cảm nhận được, bất quá biểu tình trên mặt cậu cũng không biến hóa chút nào, vẫn bình tĩnh trước sau như một: “Tôi cũng có thể nhượng bộ, bất quá các người cần đáp ứng 2 điều kiện của tôi.”

“Tổng đại tướng.....” Nhóm tướng lĩnh xung quanh muốn ngăn cản, nhưng Quỳnh Đồ lại sáng khoái mở miệng: “Nói đi!”

“Trừ bỏ điều khi này là không thể can thiệp tự do cơ thể tôi, thứ nhất là không được phái người giám thị cùng theo dõi tôi, thứ hai là giữ bí mật với bên ngoài chuyện tôi là Kì Lân.”

La Tổ vừa nói xong, cả phòng họp đều ồn ào lên, có tướng lĩnh thậm chí còn không nhận được hô lớn: “Không có khả năng! Làm gì có chuyện bên người Kì Lân không có người bảo vệ? !”

Quỳnh Đồ lại dùng ánh mắt sắc bén lướt qua, đối phương lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không hề lên tiếng. Quỳnh Đồ thu hồi tầm mắt, nhìn về phía La Tổ: “Điều thứ hai cho dù không đề cập tới thì chúng ta cũng làm, điều đầu tiên tôi sẽ suy nghĩ, kết quả quyết định bởi hành vi nhượng bộ của cậu.”

“Nhượng bộ của tôi chính là..... chỉ cần Kì Lân có thể áp chết tôi, nó tự nhiên có thể thức tỉnh.” La Tổ không nhanh không chậm nói ra đáp án mình đã chuẩn bị sẵn.

“Xú tiểu tử, đừng nói đùa!” Không ít tướng lĩnh mất kiên nhẫn bật dậy.

“Im lặng hết cho tôi, các cậu còn thể thống gì không hả!” Quỳnh Đồ quát lớn, thân là người cầm quyền lớn nhất trong quân bộ, uy tín của ông đương nhiên không ai dám khiêu chiến, tuy mọi người trong lòng vẫn khó chịu nhưng đều ngồi xuống.

“Người trẻ tuổi, tôi có thể xem đây là cậu đang khiêu khích quân bộ không?” Quỳnh Đồ nhìn chằm chằm La Tổ nói, sát khí trong quân đội nhiều năm bất giác bộc phát.

“Tôi nghĩ chúng ta đang nói chuyện một cách hòa bình, Kì Lân không phải được ghi chép là hồn thú mạnh nhất sao? Vì sao các người không tin tưởng nó như vậy?” Nếu nói La Tổ không khẩn trương thì không có khả năng, từ đầu cậu đã dự đoán tình huống xấu nhất, vì thế cậu đã dùng lực tinh thần không ngừng kết nối với rừng rậm nhân tạo, nếu cậu cùng quân bộ không thể đạt thành nhất trí, như vậy chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng, nếu có thể..... thì cậu không muốn cuốn đám kẻ ước thú vào chuyện này, chính là cậu không còn lựa chọn nào khác nữa.

“Thu~” Tiểu Hoàng cũng làm tốt chuẩn bị, tính toán chỉ cần nhận được mệnh lệnh của La Tổ nó sẽ biến thân thành khổng lồ, nó đã cảm nhận được Tiểu Bức Bức (phong bức) ở xung quanh, vì thế Tiểu Hoàng vô cùng tin tưởng, thỉnh thoảng lại qơ móng vuốt màu vàng bé xíu của mình, chỉ tiếc khiêu khích của nó không được ai chú ý.

Phép kích tướng của La Tổ làm nhóm tướng lĩnh trong phòng tạm thời im lặng, quả thật..... Kì Lân được ghi lại là hồn thú mạnh nhất, theo lý thuyết thì Kì Lân không có lí do nào không áp chế được kí chủ, nhưng biểu hiện của La Tổ ban này lại làm họ hoài nghi, Kì Lân có thực sự mạnh như vậy không? Nếu mạnh như vậy vì sao nó vẫn chưa thức tỉnh?

Các tướng lĩnh tạm thời im lặng, Ước Sát Tư từ đầu đã không hề tham gia thảo luận, lão thủy chung quan sát đứa cháu dâu tương lai này, tuy trên mặt không biểu hiện nhưng lão càng quan sát thì càng vừa lòng, bình tĩnh kiên định như vậy, không hổ là người tôn tử lão thích, rất có phong phạm dũng cảm của nhà lão.

Ước Sắt Tư ngồi bên cạnh Quỳnh Đồ, Ước Sắt Tư cùng Quỳnh Đồ cũng là lão bằng hữu, có giao tình vào sinh ra tử trên chiến trường, vì thế chuyện La Tổ cùng Tư Lô Tập lão cũng không dẫu Quỳnh Đồ, phải nói là muốn dẫu cũng không được, biểu tình của hai đứa nhỏ này lúc giao chiến với Thao Thiết đã biểu hiện quá rõ.

Ước Sắt Tư thấy không khí lâm vào cục diện bế tắc, lão nhỏ giọng nói vài câu với Quỳnh Đồ, Quỳnh Đồ lúc đầu nhú mày nhưng cuối cùng lại gật gật đầu.

“Người trẻ tuổi, yêu cầu của cậu chúng ta đáp ứng, bắt quá chúng ta tăng thêm vài điều kiện, một là chúng ta không bắt buộc thức tỉnh, nhưng cậu phải phối hợp với cơ sở y tế tiến hành một ít kiểm tra, hai là nếu Kỳ Lân thức tỉnh cậu phải phục tòng tất cả an bài của quân bộ, cậu đã có lòng tin có thể áp chế Kỳ Lân như vậy, thì điều kiện này cậu sẽ đáp ứng đi? Ba là bây giờ chúng ta muốn kiểm tra lực tinh thần của cậu, thế nào?” Quỳnh Đồ suy nghĩ một lát nói.

Đúng là cáo già, gây ông đập lưng ông sao? Bắt quá cậu sẽ vĩnh viễn không để Kỳ Lân thức tỉnh, vì thế điều kiện thứ 2 đối với cậu mà nói không thành vấn đề, La Tổ gật đầu đáp ứng điều kiện của Quỳnh Đồ.

“Tốt lắm, đàm phán thành lập, sẽ có người dắt cậu đi kiểm tra lực tinh thần.” Quỳnh Đồ nói xong liền tuyên bố tan họp, tướng lĩnh xung quanh tuy không hiểu vì sao tổng đại tướng lại làm ra quyết định này, nhưng bọn họ phải phục tòng mệnh lệnh.

La Tổ cũng rời khỏi phòng, cậu vừa mới ra ngoài hội hợp với Tư Lô Tập, Ước Sắt Tư đã mang bộ mặt nghiêm túc nhìn cậu và anh: “Hai người, đi theo tôi!”

La Tổ: “.....”

Tư Lô Tập: “.....”

Chuyện gì tới cũng phải tới sao? So với chuyện đàm phán với Quỳnh Đồ, La Tổ càng cảm thấy đau đầu hơn vì phải nói chuyện với gia gia của Tư Lô Tập. Ước Sắt Tư chọn văn phòng riêng của mình ở đây, trừ bỏ tâm phúc Khải Tư, Ước Sắt Tư cho tất cả mọi người lui ra ngoài.

“Chuyện các con ta đã suy nghĩ, tuy Ngải Tổ còn nhỏ bắt quá con là đứa nhỏ rất chín chắn, vì thế ta đồng ý hôn sự này, ngày kết hôn ta cũng chọn rồi, 20 tháng sau là ngày thần thú, ta nghĩ ngày này không tồi, đương nhiên vẫn phải để các con tham khảo lại.” Biểu tình Ước Sắt Tư tuy có vẻ rất nghiêm trang, nhưng trong lòng lão đã sớm trở mình, lúc đầu lão còn không hiểu vì sao tôn tử lại coi trọng một giống đực, nhưng bây giờ lão đã hiểu! Ánh mắt của tôn tử do một tay ông bồi dưỡng, người thường đâu dễ gì làm nó động tâm, chỉ có Kỳ Lân mới có thể câu hồn nó. Tóm lại không hổ là tôn tử của lão, rất có phong phạm của lão năm xưa!

“Kì thật về chuyện này.....” La Tổ thực sự đau đầu, vì sao gia gia của Tư Lô Tập cùng anh có chung một tính cách như vậy? Tuy trên mặt là người nghiêm cẩn kiem lời, nhưng hành động lại luôn làm người ta xấu hổ.

La Tổ vừa định giải thích, Tư Lô Tập liền giành trước: “Thật xin lỗi, gia gia, đây chỉ là hiểu lầm.”

“Cái gì?” Ước Sắt Tư nheo mắt.

“Thực sự xin lỗi, gia gia, là con hiểu lầm, hi vọng gia gia đừng trách Ngải Tổ.” Tư Lô Tập chắn trước người La Tổ, tựa hồ muốn thay La Tổ gánh vác tất cả trách nhiệm.

Nam nhân này..... từ đầu đã luôn như vậy, luôn yên lặng bảo hộ cậu, không muốn cậu bị chút thương tổn nào, tuy trong lòng thực cảm kích, nhưng..... cậu không phải người cần được bảo hộ. La Tổ khẽ thở dài, cậu đi tới trước mặt Tư Lô Tập, đón nhận ánh mắt nghiêm túc của Ước Sắt Tư nói: “Chuyện này người nhà tôi cũng có lỗi, bọn họ vì quá lo lắng cho tôi nên mới tạo thành hiểu lầm này.”

Ước Sắt Tư xụ mặt nói: “Thế nghĩa là chuyện kết hôn chỉ là hiểu lầm?”

“Đúng vậy.” La Tổ cùng Tư Lô Tập trầm miệng một lời đáp.

“Các con nghĩ nói vậy có thể lừa ta?” Ước Sắt Tư âm trầm nói: “Tư Lô Tập, đừng nghĩ ông không nhìn ra con thực thích người này, ông nuôi con từ nhỏ tới lớn, con run mi một cái thôi ông đã biết con nghĩ cái gì!

Có phải người này đùa giỡn tình cảm của con không? Nói thiệt đi, gia gia sẽ làm chủ cho con!”

“Không phải như vậy, gia gia.” Tư Lôi Táp vội vàng chắn trước người La Tổ, cùng kiềm cậu lại, bắt luận La Tổ đẩy thế nào, anh cũng giống như một bức tường che chở cho cậu, không chịu dời nửa bước.

La Tổ nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt, thở dài, loại người có tính cách thích bảo hộ như Tư Lôi Táp thực làm người ta đau đầu, nếu dùng kế ước thú có thể giã khỏi tay anh, nhưng mà quên đi, không nên làm đến mức độ đó.

“Đủ rồi! Cứ nhiên đến bây giờ còn khăng khăng không chịu nhận, mau lăn đi cho ông!” Ước Sắt Tư phần nộ gào lên, bất quá lúc quay đầu nhìn Khải Tư, lão âm thầm nháy mắt, Khải Tư hiểu ý lập tức chạy tới bên người Tư Lôi Táp.

“Gia gia, xin đừng trách em ấy, là do con hiểu lầm mà thôi.” Tư Lôi Táp kiên định nhìn Ước Sắt Tư, không hề có ý tứ nhượng bộ, hoàn toàn chiến đấu vì người mình yêu, cho dù Khải Tư muốn kéo anh đi cũng không được, rơi vào đường cùng Khải Tư chỉ có thể nhỏ giọng nói bên tai Tư Lôi Táp: “Thiếu gia a, sao cậu không hiểu ý lão gia tử gì hết vậy, cậu ra ngoài đi, lão gia tử tự thân xuất mã, việc này nhất định sẽ thành.”

Trong nháy mắt Tư Lôi Táp do dự, Khải Tư đã nhanh chóng kéo anh ra khỏi phòng, La Tổ khẽ thở dài, như vậy cũng tốt, nguyên nhân do người nhà cậu gây ra, vì thế người nên giải thích cùng xin lỗi nên là cậu chứ không phải Tư Lôi Táp.

“Ngồi đi, bồi lão nhân này tâm sự một lát.” Ước Sắt Tư sau khi Tư Lôi Táp rời đi, thái độ lập tức biến đổi 180°, La Tổ tuy có chút nghi hoặc nhưng chuyển biến như vậy đối với cậu không thể nghi ngờ là chuyện tốt, vì thế cậu ngồi xuống đối diện Ước Sắt Tư.

“Có thể kể lại chuyện con quen biết cùng trải qua với Tư Lôi Táp cho lão nhân này nghe được không?” Lão nhân Ước Sắt Tư này khó có dịp lộ ra tươi cười với La Tổ.

“Àn.” La Tổ ít nhiều bị nụ cười này làm hoảng sợ, nếu thái độ đối phương tốt như vậy cậu cũng không có ý cự tuyệt, huống chi đây cũng là cơ hội giải thích rõ hiểu lầm.

La Tổ bắt đầu kể lại lần đầu tiên mình gặp gỡ Tư Lôi Táp cùng những chuyện đã phát sinh, trí nhớ của cậu tốt lắm, suy nghĩ cũng rõ ràng nên từng chuyện đều kể có trật tự, bất quá nói càng nhiều cậu càng cảm thấy kinh ngạc..... hóa ra mình và Tư Lôi Táp đã phát sinh nhiều chuyện như vậy sao? Nếu không phải lần này nhớ lại, cậu thậm chí đã quên mất việc cự lang tặng mình tấm huy chương kia, hóa ra từ đầu..... người xem nhẹ tâm ý đối phương chính là cậu sao?

Nói xong hết mọi việc, La Tổ thuận tiện giải thích chuyện hiểu lầm một chút, sau đó cậu chờ đợi phản ứng của Ước Sắt Tư.

“Biết không? Lúc con kể về những chuyện đã qua, tuy gương mặt không có nhiều biến hóa nhưng ánh mắt con thực ôn nhu.” Ước Sắt Tư là người từng trải, nếu La Tổ không hề có chút tình cảm nào với Tư Lôi Táp thì lão cũng không làm được gì, nhưng lúc này nhìn thấy hành động muốn bảo vệ đối phương của La Tổ cùng Tư Lôi Táp lão đã hiểu rõ, nam nhân trước mắt cũng không phải không có chút cảm giác nào.

“Lão nhân ta cũng kể với con một chút chuyện của Tư Lôi Táp trước đây đi.” Ước Sắt Tư mở màn hình ảnh sáng, chọn tập tin những hình ảnh cũ: “Đứa nhỏ này từ bé cha mẹ đã mất đi, có thể nói là một tay ta nuôi nó lớn, ta lại không có thời gian nên gửi nó vào quân đội.”

“Đứa nhỏ này rất xuất sắc, từ nhỏ đã thức tỉnh hồn thú, có muốn xem ảnh chụp lúc đó không?” Ước Sắt Tư mở tập tin, một con lang màu xám vô cùng đáng yêu xuất hiện trên màn hình, hoàn toàn là bộ dáng thu nhỏ của cự lang, bất quá bởi vì thể hình rất nhỏ mà gương mặt lại cổ làm ra bộ dáng nghiêm túc nên nhìn rất buồn cười.

“.....” La Tổ hoàn toàn bị bức ảnh hấp dẫn, sao lại thế? Vì sao cậu cảm thấy bức ảnh này thực đáng yêu, chẳng lẽ bệnh nghề nghiệp của cậu lại tái phát.....

Tấm hình kế tiếp là tiểu lang bị quân nhân ôm trong tay, tiếp nữa là quân nhân trên đùa đùa tiểu lang, nhưng tiểu lang cứ giữ bộ dáng nghiêm trang làm nhóm quân nhân xung quanh cười to không thôi.

“Thế nào? Có phải rất đáng yêu không? Nó trước đây ở quân đội rất được hoan nghênh, lúc mới thức tỉnh hồn thú biến thành lang, bởi vì quá nhỏ nên không biết làm thế nào để biến trở về, sau đó phải mất một đoạn thời gian học tập, vì thế xét về mức độ quen thuộc về chiến đấu hình thú, không ai so được tôn tử ta!”

Hóa ra Tư Lôi Táp cũng có lúc xấu hổ như vậy a..... còn tưởng nam nhân kia từ nhỏ đã là tinh anh, La Tổ bất tri bất giác chìm đắm vào thế giới miêu tả của Ước Sắt Tư.

“Còn có một lần, vì mùa hè quá nóng nên đứa nhỏ Tư Lôi Táp muốn cắt tóc, kết quả không ngờ sau khi cắt thành đầu đinh thì lúc biến thành hình thú lại không có lông mao, đoạn thời gian đó nó bị trêu chọc thiệt lâu.” Ước Sắt Tư thuộc lòng lòng nói.

La Tổ nhìn hình tiểu lang không có lông mao, nhin không được che miệng cười khê..... này, này rốt cuộc là sinh vật thú vị gì thế này, lang không có lông sao? Bất quá hình người cắt tóc sẽ ảnh hưởng hình thú sao, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy chuyện này, khó trách tóc Tư Lôi Táp dài như vậy.

“Đều là những chuyện rất lâu rồi, tuy Tư Lôi Táp ở quân đội có không ít đồng bạn, nhưng đều là trưởng bối lớn tuổi hơn nó rất nhiều, trước khi đến học viện Thú Hoàng đi học, nó chưa từng có bằng hữu đồng tuổi, cũng chưa từng cất tiếng cười to, có lẽ vì yêu cầu của ta quá nghiêm khắc nên ta luôn lo lắng, lo nó có thể bình thường kết giao với người khác, rồi tìm được người mình yêu, hiện tại thấy vậy thì ta an tâm rồi.” Ước Sắt Tư nhìn thẳng ánh mắt La Tổ nói: “Con là đứa nhỏ tốt, quan trọng nhất là..... con là người tôn tử ta thích.”

“Không nói gạt con, Tư Lôi Táp chưa từng yêu ai, nó không biết làm thế nào để theo đuổi một người, không biết làm thế nào để đối phương vui vẻ, vì thế có nhiều lúc nó làm ra rất nhiều chuyện kì lạ, nhưng chỉ có phần thiệt tình thì con không cần hoài nghi.”

“.....” La Tổ không biết nên nói gì, cậu cảm thấy mình đã lọt vào bẫy rập của đối phương, nhưng đối với một người ông yêu thương cháu mình, cậu không thể nói ra những lời lạnh lùng.

“Tin tưởng con cũng có hảo cảm với tôn tử ta, ta không bắt các con lập tức kết hôn, đính hôn trước thì sao? Nếu con cảm thấy thực sự không hợp với Tư Lôi Táp, thì hôn ước bất cứ lúc nào cũng có thể hủy bỏ, ta đã già rồi, không còn tâm nguyện gì nữa.... chỉ hi vọng nhìn thấy đám tôn tử được hạnh phúc.” Ước Sắt Tư có chút cảm khái nói.

“.....” La Tổ khê nhú mày, nói không nên lời, cậu không thể nói cự tuyệt, thật không ngờ gia gia của Tư Lôi Táp khó giải quyết như vậy, cậu quá sợ ý, bất quá..... cậu thực sự muốn cự tuyệt sao? Nếu chỉ đính hôn thôi thì..... La Tổ cảm thấy đầu óc mình thực hỗn loạn, cậu căn bản không biết được suy nghĩ thực sự của mình.

“Không cự tuyệt thì lão nhân coi như con đồng ý.” Ước Sắt Tư nói tới đây, biểu tình lập tức trở nên nghiêm túc, lão chăm chú nhìn La Tổ, trịnh trọng giao phó: “Tư Lôi Táp nhờ con.”

La Tổ giật mình, cậu cảm thấy trọng lượng nặng nề ẩn trong câu nói này, từ từ, không phải chỉ là đính hôn thôi sao? Sao lại trịnh trọng như vậy? Không đúng, cậu vừa nãy có đáp ứng sẽ đính hôn sao? Suy nghĩ của cậu lại càng loạn, bất quá sau đó cậu cũng hiểu ra mình bị lão gia tử này tính kế, có thể giống như Ôn Tư Đặc đã nói, cậu không rõ tâm tình của mình vì thế mới bị gia gia Tư Lôi Táp nắm mũi.

La Tổ nhận mệnh thở dài: “Tôi không cam đoan được gì, nếu có một ngày tôi và Tư Lôi Táp không thể đi tới cuối cùng, tôi sẽ tận lực giảm thương tổn tới nhỏ nhất, dù sao cũng chỉ đính hôn chứ không phải kết hôn.”

Ước Sắt Tư nghe vậy, nhẹ nhàng ho khan nói: “Đương nhiên, sẽ không bắt buộc các con.” Không hoàn toàn trúng kế sao? Thực sự là tiểu quỷ khó chơi, bất quá như vậy mới xứng đôi với tôn tử lão!

“Ngày đính hôn cứ để nhóm người trẻ quyết định đi, chọn xong thì báo cho ta biết là được, đương nhiên không được chọn vài năm sau, phải là mấy tháng này.” Ước Sắt Tư bổ sung nói.

“Ân.....” La Tổ cảm thấy hôm nay mình quá thất sách, cư nhiên lòng vòng một hồi lại tự nhảy xuống hố, không biết Tư Lôi Táp nghe tin này sẽ có phản ứng gì? Vì sao cậu bắt đầu có chút chờ mong..... quả nhiên không phải cậu không có chút cảm giác nào với Tư Lôi Táp sao?

“Đúng rồi, có muốn lấy hình của Tư Lôi Tập lúc nhỏ không?” Ước Sắt Tư hỏi lúc La Tổ chuẩn bị rời khỏi phòng.

“.....” La Tổ tạm dừng một lát, sau đó lập tức xoay người nói: “Làm ơn gửi qua cho tôi.”

“Đương nhiên, đương nhiên, đều là người nhà cả!” Ước Sắt Tư vui vẻ nói.

La Tổ vừa ra ngoài, Tư Lôi Tập liền tiến tới hỏi: “Gia gia có làm khó dễ em không?”

“Ông bảo chúng ta đính hôn trước.” La Tổ bình tĩnh đáp.

Tư Lôi Tập nghe vậy thì nhú mào thật sâu, tuy anh cũng rất muốn đính hôn với La Tổ nhưng anh càng tôn trọng ý nguyện của cậu hơn, vì thế Tư Lôi Tập trầm giọng nói: “Tôi đi giải thích chuyện này với gia gia, em không cần lo lắng.”

Ngay lúc Tư Lôi Tập xoay người, chuẩn bị đẩy cửa tiến vào thì La Tổ mở miệng nói: “Tôi đáp ứng rồi.”

Trong nháy mắt này, La Tổ thề cậu xác định mình nhìn thấy cơ thể Tư Lôi Tập đột nhiên cứng ngắc.....

70. Chương 70

“Phốc.” La Tổ nhin không được bật cười, cậu đi tới bên cạnh Tư Lôi Tập nói: “Anh còn muốn phát ngốc bao lâu nữa?”

“A Tổ.....” Tư Lôi Tập dùng tiếng nói trầm thấp gọi to tên La Tổ, cho tới tận lúc này anh vẫn không thể tin La Tổ thề nhưng đã đáp ứng đính hôn với mình, trầm mặc nửa ngày, anh mới dùng biểu tình nghiêm túc không thích hợp với tình huống này tạo nên nói: “Tôi sẽ đối xử với em thật tốt.”

“Về điểm này.....” La Tổ còn chưa kịp giải thích tỉ mỉ vụ đính hôn thì một quân nhân đã tiến tới: “Thưa cậu, xin lỗi vì quấy rầy, hiện tại có thể mời cậu kiểm tra lực tinh thần trước không?”

“Tôi biết rồi.” Nếu đã đáp ứng thì La Tổ sẽ không cự tuyệt, trước khi đi cậu bảo Tư Lôi Tập ở đây chờ mình, sau đó liền xuất phát theo quân nhân.

Địa điểm thí nghiệm cách văn phòng của Ước Sắt Tư không xa, hiện giờ thí nghiệm lực tinh thần vô cùng đơn giản, hơn nữa độ chính xác rất cao, bình thường không hề phát sinh tình huống sai lầm.

“Thưa cậu, xin hãy đội mũ giáp này, trong nháy mắt có thể hoàn thành.” Người của quân bộ đưa mũ giáp tới, mũ này cũng khá giống mũ trò chơi, điểm khác duy nhất là phía sau có mạch điện tử phức tạp.

La Tổ gật gật đầu, sau đó đội mũ vào, tuy đã đạt thành hiệp nghị với quân bộ nhưng La Tổ không thể xác định quân bộ có gỡ mánh khóa gì không, nếu cậu là quan viên quân bộ lúc này nhất định sẽ cá cược một phen, nếu lực tinh thần quá yếu Kỳ Lân không phải không có khả năng thức tỉnh.

Vì thế La Tổ chỉ che chắn một bộ phận não bộ mà thôi, bởi vì cậu phải đảm bảo con số kiểm tra phải làm liên minh kinh sợ, không cần quá khoa trương nhưng phải là con số khá kinh khủng.

“Thưa cậu, xin thả lỏng tinh thần, quét hình sắp bắt đầu.” Âm thanh thông qua mũ giáp vang lên bên tai La Tổ, dao động rất nhanh quét qua đại não cậu, sau đó con số bắt đầu hiện thị trên màn hình ánh sáng, đồng thời âm thanh điện tử cũng vang lên trong phòng kiểm tra.

Trị số tinh thần là 1020, hiện tại là trị số cao nhất, cơ sở dữ liệu đã được cập nhập.

“Cái gì? ! Một ngàn không trăm hai mươi? Hệ thống có bị lỗi không?” Người bên quân bộ lập tức chất vấn nhân viên kiểm tra, phải biết trị số tinh thần cao nhất của liên minh cũng chỉ hơn 600 mà thôi, 1020 gần như gấp đôi 600 a!

“Này..... xin chờ một chút.” Nhân viên kiểm tra cũng không hiểu ra sao, nói thực thì con số này cũng làm bọn họ khó tin, chẳng lẽ thực sự có lỗi? Nghĩ như vậy, bọn họ vội vàng kiểm tra các thiết bị, bất quá đáp án cuối cùng là hết thấy đều bình thường.

Nhóm trưởng nhóm kiểm tra ngượng ngùng không kiểm tra ra vấn đề gì, vì thế ông ho nhẹ một tiếng, nhìn La Tổ hỏi: “Làm lại một lần được chứ?”

“Ân.” La Tổ một lần nữa đội mũ giáp, dù sao có thử bao nhiêu lần kết quả cũng vậy thôi, lần này nhóm nhân viên kiểm tra vô cùng cẩn thận tra xét tất cả thiết bị, sau đó mới điều khiển mạng lưới, dao động quét qua đại não La Tổ, cho ra trị số cuối cùng.

Trị số tinh thần là 1025, hiện tại là trị số cao nhất, cơ sở dữ liệu đã được cập nhật.

“Cái gì? Thế nhưng lại còn cao hơn 5 điểm, máy móc của các ông thực sự không có vấn đề sao? Giọng nói của quân nhân tràn ngập nghi ngờ.

“Không có khả năng! Chúng ta đã kiểm tra tất cả thiết bị, tuyệt đối không có lỗi, đây chỉ có thể nói lực tinh thần của cậu ta thực sự cao hơn một ngàn.” Trưởng nhóm kiểm tra bình tĩnh đáp.

La Tổ lúc này đã cởi bỏ mũ giáp, chênh lệch 5 điểm sao? Trị số lực tinh thần quả thực không dễ dàng không chế, bất quá 5 điểm cũng nằm trong phạm vi có thể chấp nhận.

Lời nhóm trưởng giải thích làm ánh mắt mọi người tập trung vào La Tổ, lực tinh thần cao hơn 1000..... đây là trị số đáng sợ cỡ nào a! Khó trách nam nhân này nói có thể vĩnh viễn áp chế Kì Lân. Quân bộ có không ít người hồi tưởng lại trận đấu với Thao Thiết, ảo ảnh có thể thực như vậy..... nếu lực tinh thần của người này tới 1000 thì quả thực mới chế tạo được trình độ ảo ảnh như vậy.

“Tôi có thể đi được chưa?” La Tổ trả mũ giáp lại cho nhân viên kiểm tra, chuyện cậu đáp ứng quân bộ đã hoàn thành, vì thế không còn lí do tiếp tục ở lại đây, hướng chỉ Tư Lôi Tịch còn đang chờ cậu.

“Đúng vậy, cậu có thể đi được rồi, có cần chúng ta dẫn đường không?” Quân nhân vốn vì biết La Tổ là Kì Lân mới cung kính, bất quá giờ phút này bọn họ xuất phát từ nội tâm, không phải đối với Kì Lân mà là bản thân La Tổ. Chưa thức tỉnh đã có 1000 lực tinh thần, khó trách nam nhân này lớn tiếng nói ‘nếu tôi càng mạnh hơn Kì Lân, thì vì sao phải cần tới nó’, người của quân bộ từ trước tới nay luôn kính trọng người mạnh, dù sao đây cũng là thể giới mạnh được yếu thua.

“Không cần.” Trí nhớ của La Tổ không tồi, hơn nữa nơi này cách văn phòng Ước Sắt Tư rất gần, vì thế cậu nhớ đường rất rõ. Sau khi La Tổ rời đi, quân nhân lập tức báo tin lực tinh thần của La Tổ cao trên 1000 với thượng cấp.

Trong phòng họp ở phía đông, Quỳnh Đồ tổng đại tướng cùng Ước Sắt Tư, còn có vài đại tướng khác đang tiến hành cuộc họp lần thứ 2 về Kì Lân.

“Tổng đại tướng, tôi không hiểu vì sao ngài lại khoan dung với Ngải Tổ như vậy, Kì Lân đối với chúng ta mà nói là quá quan trọng, sao không tiến hành theo dõi?” Lời Pháp Tư đại tướng được đại đa số mọi người đồng ý, chỉ có Ước Sắt Tư thối rìa mép, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Các ông không nghĩ rằng nếu để Kì Lân phản cảm thì có hậu quả gì à?” Quỳnh Đồ dùng biểu tình nghiêm túc hỏi lại mọi người.

“Phản cảm? Có ý gì?” Các đại tướng đều thấp giọng thảo luận, không rõ Quỳnh Đồ tổng đại tướng có ý gì.

“Chúng ta đều biết sự tồn tại của Kì Lân ảnh hưởng tới số mệnh liên minh, gia tăng tỷ lệ sinh sản của giống cái, nhưng nếu Kì Lân mang oán hận cùng chán ghét liên minh, các ông có nghĩ tới chuyện năng lực này sinh ra phản ứng ngược?” Quỳnh Đồ nói ra băn khoăn trong lòng mình.

“Sao có thể như vậy?” Các tướng lĩnh đều khó tin hô nhỏ: “Kì Lân là thần thú mang đến điềm lành, sao có thể phản tác dụng?”

“Đúng vậy, tổng đại tướng, không phải ngài đã nghĩ quá nhiều đi?”

“Ngu xuẩn!” Quỳnh Đồ lớn tiếng quát: “Các ông đã mục nát cả rồi à? Quân bộ chúng ta bởi vì suy nghĩ kĩ hơn người khác mới có thể bảo hộ liên minh bình an nhiều năm như vậy! Loại vận thế này vốn đã khó nắm bắt, hướng chi..... nếu hiện tại bức bách người trẻ tuổi kia, chờ đến ngày cậu ta thực sự thức tỉnh Kì Lân..... các ông nghĩ..... cậu ta làm thế nào sử dụng năng lực này?”

“Này.....” Các tướng lĩnh đều im bật, quả thực đắc tội Kì Lân không có lợi gì, dù sao bọn họ cũng phải lo nghĩ tới sức mạnh của Kì Lân.

“Nhưng lỡ như Kì Lân gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?” Các tướng lĩnh hỏi ra vấn đề mình để ý nhất.

“Chuyện này phải hỏi Ước Sắt Tư, chỗ ông không thành vấn đề đi?” Quỳnh Đồ nhìn về phía Ước Sắt Tư.

“Đương nhiên, nó đã đáp ứng đỉnh hôn với tôn tử của lão, có tôn tử lão đi theo, tình hình hẳn không có vấn đề gì, huống chi cậu nhóc đó vốn cũng rất lợi hại, không cần quá lo lắng.” Ước Sắt Tư vừa nói ra, tất cả tướng lĩnh xung quanh đều hút khí lạnh.

“Đỉnh hôn? Ông nói tôn tử ông đỉnh hôn với Kì Lân?”

“Thực không ngờ a, Ước Sắt Tư, ông thế mà lại dấu chúng ta kín như vậy!” Một vài tướng lĩnh có quan hệ không tồi với Ước Sắt Tư đều tỏ vẻ chúc mừng, còn các tướng lĩnh còn lại thì không ngừng oán thăm: Thảo, con cáo già Ước Sắt Tư xuống tay đúng là con mẹ nó mau thật!

“Yên lặng!” Quỳnh Đồ dùng đôi ưng mâu liếc nhìn bốn phía, ánh mắt này lập tức làm cả phòng im lặng trong nháy mắt, thẳng đến khi phòng họp khôi phục yên tĩnh, Quỳnh Đồ mới mở miệng: “Mới nhận được tin mới nhất, kết quả kiểm tra máu và lực tinh thần của người trẻ tuổi kia đã có, báo cáo xét nghiệm máu kết quả là không có linh hồn vật chất tồn tại, còn kết quả kiểm tra lực tinh thần là 1025.”

“Gạt người! Sao có thể vượt quá một ngàn, dám cấp dưới đang làm gì vậy!” Pháp Tư là người đầu tiên xúc động gào lên.

“Thật đáng tiếc, đây là sự thật, bên khoa kiểm tra cũng cảm thấy không thể tin nổi nên đã đo hai lần, mà cả hai kết quả đều vượt qua một ngàn, đây cũng giải thích được vì sao trong lần đối chiến với Thao Thiết, cậu ta có thể sử dụng ảo thuật quy mô lớn như vậy.” Quỳnh Đồ vô tình đập nát hoài nghi của Pháp Tư.

“Cư nhiên có thể vượt qua một ngàn, ngay cả lão gia này cũng chỉ có 600.....?”

“Thực sự là hậu sinh khả úy.” Các tướng lĩnh nhỏ giọng thảo luận, Ước Sắt Tư tuy không gia nhập, bắt quá ánh mắt lão sáng ngời, thật không ngờ xú tiểu tử kia lại lợi hại đến vậy, không hổ là người tôn tử lão coi trọng.

“Hiện tại các người hẳn đã hiểu được nguyên nhân tôi khách khí như vậy đi? Các người có nghĩ tới không, chưa thức tỉnh đã mạnh tới vậy, một khi thức tỉnh thì sẽ thế nào đây.....?” Về mặt Quỳnh Đồ ngưng trọng nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói nửa câu sau: “Đây có thể xem là Kì Lân cực mạnh, siêu mạnh trong mọi thời đại.”

Tất cả mọi người đều im lặng, cẩn thận cân nhắc những lời của tổng đại tướng, Kì Lân cực mạnh, chỉ tưởng tượng đến thôi cũng làm người ta nhiệt huyết sôi trào. Kì Lân cực mạnh sẽ có năng lực gì? Giống cái sinh sản sẽ được nâng cao sao? Vận thế của liên minh sẽ tăng vọt? Tuy hết thấy đều làm người ta thực chờ mong, nhưng mà.....

“Tổng đại tướng chẳng lẽ ngài quên rồi? Người kia nói cậu ta sẽ vĩnh viễn áp chế Kì Lân, nếu cả đời cậu ta cũng không thức tỉnh thì làm sao bây giờ? Hơn nữa trước khi nhìn thấy hình thái hồn thú, không ai có thể kết luận cậu ta chính là Kì Lân thực sự.” Có tướng lĩnh hỏi ra vấn đề mấu chốt.

“Đời người chính là một canh bạc, có thắng có thua, cho dù Kì Lân không tỉnh lại thì liên minh cũng không có thay đổi gì, nhưng một khi Kì Lân thức tỉnh, Kì Lân nhất định phải phục tòng an bài của quân bộ, chúng ta không tổn thất gì cả. Về vấn đề cuối cùng thì chúng ta không thể nhìn được quỹ tích vận mệnh, nhưng tôi cam kết không hề có sai lầm gì trong khoảng thời gian này, vì thế chúng ta cứ tạm thời tin tưởng cậu ta là Kì Lân đi, dù sao ngoại trừ cậu ta thì cũng không còn sự lựa chọn nào khác, vì thế tỷ lệ sai sót chỉ thấp hơn 1%.” Quỳnh Đồ nói xong, khí thế quét mắt nhìn mọi người: “Còn thắc mắc gì nữa không? Không thì tan họp!”

“.....” Nếu đã nói tới vậy thì bọn họ còn nói được gì? Bất quá..... con cáo già Ước Sắt Tư thực đáng giận, Kì Lân sao lại coi trọng người nhà lão a?

La Tổ cùng Tư Lô Tập hội hợp, sau đó rời khỏi căn cứ quân bộ, vào nhà ăn trong trường ngồi một lát, vì đang kì nghỉ nên người cũng không nhiều, nhà ăn có vẻ rất trống trải.

“Tôi nói trước một chút, tôi đáp ứng đính hôn không có nghĩa là tương lai nhất định sẽ kết hôn với anh, gia gia anh cũng nói bất cứ lúc nào tôi cũng có quyền hủy bỏ hôn ước, vì thế trước tiên chúng ta làm bằng hữu, thế nào?” La Tổ nhìn Tư Lôi Tật hỏi.

Tư Lôi Tật nghe vậy, trầm mặc gật gật đầu, phương thức này anh có thể tiếp nhận, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với A Tổ, sau đó để A Tổ đồng ý kết hôn với anh.

“Tốt lắm, như vậy kế tiếp chúng ta bàn về ngày đính hôn, chỉ có thể lựa chọn ngày trong 2 tháng này, anh cảm thấy ngày nào được?” La Tổ di chuyển tấm lịch trên màn hình ánh sáng hỏi.

“Em chọn.” Tầm mắt Tư Lôi Tật không nằm trên màn hình ánh sáng, mà tập trung trên người La Tổ, đôi người màu xám cứ nhìn cậu chăm chăm, cứ như La Tổ là thứ gì đó vô cùng trân quý.

“Chọn ngày nghỉ đi.” La Tổ khê thờ dãi, bất quá cậu biết có nhờ đầu gối Tư Lôi Tật cũng vô dụng, anh cứ đá cho cậu chọn.

“Ngày này thế nào?” La Tổ chỉ một ngày trên màn hình ánh sáng.

“Hảo.” Tư Lôi Tật tuy xụ mặt nhưng ánh mắt nhìn La Tổ lại vô cùng ôn nhu.

“Ngày này cũng không tệ, là ngày nghỉ.” La Tổ chỉ một ngày hỏi.

“Hảo.” Tư Lôi Tật dùng âm thanh trầm thấp nhanh chóng trả lời, tựa như đang trả lời mệnh lệnh cấp trên, điều này làm La Tổ có ảo giác cho dù mình chọn ngày gì, đầu gối ngày cũng gật đầu cả.

La Tổ lại chọn một hơi mấy ngày, Tư Lôi Tật đều lập tức đồng ý, quả nhiên từ đầu đã không thể trông cậy gì ở người này sao? La Tổ khẽ thở dài nói: “Tư Lôi Tật, tôi và anh nói chuyện một chút, nếu anh thực sự muốn cùng tôi ở cùng một chỗ, thì anh phải hiểu rõ suy nghĩ của tôi, tôi không cần anh bảo hộ, bởi vì tôi cũng là giống đực ngang hàng với anh, anh hiểu chưa?”

Tư Lôi Tật nhìn đôi người đen láy cùng biểu tình kiên định của La Tổ, anh rốt cuộc cũng hiểu được vì sao mình không thể dời mắt khỏi em ấy.

“Tôi đã biết.” Tư Lôi Tật dùng biểu tình nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu.

“Không cần nghiêm túc như vậy, thế anh cảm thấy ngày nào thích hợp?” La Tổ uống ngụm cà phê hỏi.

“Ngày mai.” Tư Lôi Tật thành thực nói ra suy nghĩ của mình.

“Phốc——” La Tổ suýt chút nữa phun ngụm cà phê trong miệng ra, quả nhiên cậu tự làm bấy không thể sống sao?

Kết quả thương lượng cuối cùng là ngày nghỉ cuối cùng sẽ đính hôn, bởi vì không muốn làm lớn chuyện nên trừ bỏ gia trưởng hai bên, La Tổ không thông tri ai khác nữa, vì thế nghi lễ đính hôn cũng không cử hành, thế giới này đính hôn cũng cần công chứng vì thế La Tổ cùng Tư Lôi Tật chỉ tới cơ quan đăng ký mà thôi.

Lúc đính hôn, Mễ Duy suýt chút nữa khóc tới phát ngất, nếu không có Ai Tật Tư ở bên cạnh an ủi, phỏng chừng ánh mắt đã sưng bụp cả rồi. Ngải Dịch vẫn trước sau không hề có biểu tình, bất quá anh đưa ra lời chúc phúc chân thành nhất.

“Chúc các cậu bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.” Ngữ khí không hề phập phồng, cứ như những lời này không biết từ đâu vang ra nữa. Ngải Dịch nói xong thì không chút biến sắc nhìn Tư Lôi Tật: “Phải đối xử tốt với em trai tôi.”

“Vâng, anh cả.” Tư Lôi Tật nghiêm túc đáp.

“.....” La Tổ nhìn Tư Lôi Tật cùng Ngải Dịch trao đổi, cậu cảm thấy đoạn đối thoại này dường như đã từng phát sinh ra lúc ở nhà, bởi vì song phương phối hợp vô cùng ăn ý.

Ngải Lộ không tham dự nghi thức, cho dù Mễ Duy gọi thế nào Ngải Lộ cũng không chịu bắt máy, Mễ Duy cùng Ai Tật Tư cũng không còn cách nào chỉ có thể bỏ mặc.

Mấy ngày nay La Tổ cùng Tư Lôi Tật cũng trao đổi không ít, chủ đề nói nhiều nhất là chuyện trước kia của Tư Lôi Tật, trừ bỏ số ảnh chụp lấy được từ gia gia anh, La Tổ còn mỉm cười dụ dỗ được mấy tấm khác từ

chỗ Tư Lôi Tạt, cậu vốn định lấy hình để chọc anh, kết quả cậu kinh ngạc phát hiện Tư Lôi Tạt không hề cảm thấy hình chụp của mình có gì xấu hổ, dựa theo cách nói của Tư Lôi Tạt thì mỗi ảnh chụp đều ghi lại những kỉ niệm đáng ngó, đáng để giữ gìn, điều này làm La Tổ chỉ có thể thở dài, loại tính cách buồn tao tới cực điểm này rốt cuộc làm thế nào dưỡng thành? Cậu phải nói là Ước Sắt Tư giáo dục rất thành công sao?

Sau khi đính hôn, Tư Lôi Tạt kiên quyết bắt La Tổ đeo nhẫn, điều này làm La Tổ cảm thấy tự làm bậy không thể sống, bởi vì đeo nhẫn rất gây chú ý nên La Tổ dùng phương thức điều hòa hơn, chính là xỏ nhẫn vào sợi dây chuyền rồi đeo trên cổ, lúc này Tư Lôi Tạt mới chịu từ bỏ.

Ngày khai giảng đầu tiên sau kì nghỉ, bởi vì khác hệ nên La Tổ không đồng hành với Tư Lôi Tạt mà trở về kí túc xá của mình, Milan cùng Hải Nhân Tư về sớm hơn cậu, hai người vừa thấy La Tổ liền nhào tới hỏi chuyện Ôn Tư Đặc, nghe nói cục diện chính trị bị chấn động không nhẹ, không ít người yêu cầu sửa lại điều khoản kết hôn trong pháp luật.

La Tổ tuy là đương sự, nhưng cậu không thể kể quá nhiều cho bọn Milan, trước lúc đính hôn kì thực cậu cũng từng can thiệp với quân bộ một lần bất quá thất bại. Nguyên nhân chính là thân phận cùng lực ảnh hưởng của Ôn Tư Đặc quá lớn, nên bọn họ không thể vô điều kiện phóng thích Ôn Tư Đặc, quân đội cần lập uy, một người dám khiêu chiến luật pháp của liên minh, bất luận là ai, bất luận ảnh hưởng thế nào cũng phải nhận trừng trị của pháp luật.

“Không biết có thể thăm tù hay không.....” Milan ủ rũ nói.

“Đúng vậy, cứ nhiên ngay cả gặp mặt Ôn Tư Đặc đại nhân lần cuối cũng không được.....” Hải Nhân Tư cũng uể oải.

“Nghe nói Ôn Tư Đặc đại nhân đã bị chuyển về tổng bộ, chúng ta nhất định không được gặp anh ấy.....” Milan càng nói càng nhỏ.

“Sẽ có ngày gặp được.” La Tổ vẫn trầm mặc này giờ rốt cuộc mở miệng: “Chỉ cần còn sống sẽ có ngày gặp lại.” Đây là lời Ôn Tư Đặc nói với cậu khi đó.....

“Nói cũng phải!” Hải Nhân Tư là người đầu tiên hồi phục tinh thần, sau đó dưới sự cổ vũ của Hải Nhân Tư, Milan cũng khôi phục lại một ít, không bao lâu sau hai người bắt đầu lôi kéo La Tổ thương lượng xem làm thế nào để gặp được Ôn Tư Đặc.

Đồng dạng trở lại kí túc xá, Tư Lôi Tạt trầm mặc ngồi trên sofa, anh đang tự hỏi có nên gửi tin nhắn cho La Tổ hay không, lúc này, Lô Tạt đẩy cửa kí túc xá.

“Thật không ngờ cậu còn về sớm hơn tôi, tôi còn nghĩ xảy ra nhiều chuyện như vậy quân bộ nhất định sẽ chop cậu đi làm cu li a.” Lô Tạt buông hành lí xuống, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Tư Lôi Tạt hỏi: “Thế cậu có tham gia hành động truy bắt Ôn Tư Đặc không? Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Lô ra chút tin tức cho tôi đi.”

Tư Lôi Tạt vẫn trầm mặc nhìn chằm chằm màn hình ánh sáng, anh quyết định gửi tin, nhưng không biết phải viết gì bây giờ.

“Anh hai, đừng nói cho tôi vậy được không?” Lô Tạt cào cào mái tóc ngắn đỏ au của mình: “Như vậy đi, nếu cậu nói cho tôi biết, tôi lập tức dạy cậu một biện pháp có thể nhanh chóng theo đuổi được em trai đồng học, thế nào?” Lô Tạt nói xong thì đắc ý nhếch môi, mỗi câu nặng như vậy, nhóc Tư Lôi Tạt này nhất định sẽ mắc câu, ai bảo cậu ta để ý em trai đồng học đến vậy chứ? Tục ngữ nói, người yêu đương chỉ số thông minh đều là số âm.

Ngay lúc Lô Tạt đắc ý, nghĩ mình nhất định sẽ nghe được vài tin tức thì Tư Lôi Tạt đã viết xong tin nhắn, đồng thời cũng gửi đi, làm xong hết thấy, Tư Lôi Tạt mới quay đầu lại, trầm giọng nói: “Không cần, chúng ta đã đính hôn rồi.”

Lô Tạt ngây dại, hơn mười giây sau thì tiếng kinh hô kinh thiên động địa vang dội khắp phòng: “Ai? ! Cậu nói đùa à? Nhất định là đang đùa rồi? Chúng ta mới không gặp 10 ngày thôi mà! Rốt cuộc cậu làm thế nào a?”

Không thể trách Lô Táp phản ứng như vậy, bởi vì theo biểu hiện của La Tổ thì Tư Lôi Táp không có khả năng tiến hành thuận lợi như vậy, rốt cuộc lúc anh không có mặt đã xảy ra chuyện gì a?

“Tôi..... không biết.” Tư Lôi Táp trầm giọng đáp.

“Chuyện lớn như vậy cậu đừng có nói không biết với tôi a!” Lô Táp rít gào, vì cái gì anh có tên bằng hữu như vậy a? Từ từ, nếu đã dính hôn thì có nghĩa là.....

“Cậu cứ nhiên không mời tôi tham gia lễ đính hôn? Đến tốt cùng cậu có xem tôi là bằng hữu không hả?” Lô Táp thực sự bị phẫn, anh giúp Tư Lôi Táp nhiều như vậy mà đính hôn cứ nhiên không mời anh, thế giới này còn ai thể thâm hơn anh nữa không?

“Ngải Định không thông tri cậu à?” Tư Lôi Táp nhú mày.

“.....”

Cái gì gọi là chết đứng? Chính là đây, Lô Táp nhất thời như quả bóng xì hơi, suy sụp ngã xuống sô pha, giờ phút này anh hoàn toàn hóa đá, sau đó bị xói mòn và cuối cùng dần dần tiêu tán trong không khí.....

Hóa ra anh không chỉ bị một người vứt bỏ mà tới 2 người sao? Bằng hữu gì chứ, tình hữu nghị gì chứ.... hết thấy đều là dối trá, anh đời này không bao giờ.... tin tưởng nữa!

71. Chương 71

Ngày đầu tiên khai giảng coi như thuận lợi, La Tổ theo lệ thường tới phòng thí nghiệm đi học, bởi vì trước kì nghỉ đã quen thuộc khu 40, nên hôm nay Uy Nặc mang La Tổ tới khu 41.

“Không chờ Táp Kì Ân à?” La Tổ đặt Tiểu Hoàng vào túi tiền, sau đó theo Uy Nặc vào rừng nhân tạo.

“Trò nghĩ quân bộ sẽ thả người à?” Uy Nặc có chút trào phúng nhếch môi.

“Phải không.....” Thật không ngờ quân bộ cũng không hủy bỏ giám thị đối với Táp Kì Ân, có lẽ định lợi dụng Táp Kì Ân để tiếp tục thu hút sự chú ý, theo ý nghĩa nào đó thì đây quả nhiên là lựa chọn rất tốt, tuy đối với Táp Kì Ân có chút không công bằng.

Đoạn thời gian kế tiếp, La Tổ lại thử hỏi Uy Nặc vài chuyện, cuối cùng cậu xác nhận An Khải Tư không đem chuyện Kì Lân nói cho Uy Nặc, xem ra lệnh kín của quân bộ cũng có tác dụng.

La Tổ yên lòng, sau đó bắt đầu dùng lực tinh thần kết nối với nhóm khế ước thú ở khu 41, cậu không phải lần đầu tiên chào hỏi với bọn nó, vì thế quá trình tiến hành rất thuận lợi, thông qua phản ứng khế ước thú gửi lại, lực tinh thần của cậu lại tăng thêm một ít.

Bởi vì chỉ có một học trò nên Uy Nặc giải thích khế ước thú từng khu đặc biệt cẩn thận, tuy La Tổ đã sớm biết đặc tính cùng tập quán của nhóm khế ước thú này, nhưng cậu vẫn cẩn thận lắng nghe, dù sao một người có kinh nghiệm như Uy Nặc, có lẽ có những giải thích độc đáo về khế ước thú, đối với cậu thì đây là cơ hội thu hoạch những tri thức quý giá.

Uy Nặc giải thích cũng không phức tạp, anh biết thiên phú của La Tổ về phương diện này còn hơn mình, vì thế chỉ giảng trọng điểm, mang La Tổ đi khắp khu 41-43 xong, Uy Nặc để La Tổ một mình ở khu 42 trao đổi với khế ước thú, về phần mình thì anh quay về phòng thí nghiệm, dù sao khu 40 chỉ có mức nguy hiểm trung, xung quanh lại có rất nhiều thiết bị giám sát, nếu La Tổ gặp nguy hiểm, anh có thể cứu viện ngay lập tức, tóm lại nếu không thể ở cùng khế ước thú thì không đủ tư cách làm dưỡng viên.

La Tổ vui vẻ một mình cùng nhóm khế ước thú trao đổi, đối với cậu mà nói có thể tiếp tục đi học là chuyện tốt, bởi vì cậu có lo do tới rừng nhân tạo. Hơn nữa so với lúc tổ chức cuộc thi tam học viện, bây giờ cậu có thể dùng cả ngày để trao đổi với nhóm khế ước thú, lực tinh thần chẳng những tăng nhanh hơn, cậu cũng có thể thăng cấp cho càng nhiều khế ước thú hơn.

La Tổ chọn lựa thăng cấp đầu tiên vẫn là huyền nhãn thú, bởi vì lực tinh thần tăng lên nên một ngày có thể thăng cấp cho càng nhiều huyền nhãn thú, dùng ảo giác che dấu camera xong, cậu tính toán ở mỗi khu đều thả một huyền nhãn thú, đương nhiên là huyền nhãn thú đã tiến hóa để phòng trường hợp cấp bách.

La Tổ ở trong rừng nhân tạo tới tận lúc tan học mới rời đi, ngay cả cơm trưa cũng giải quyết trong rừng nhân tạo, Uy Nặc vì nhìn từ camera không thấy gì kì quái nên trêu chọc: “Tôi nghĩ trò còn không định ra ấy chứ.”

“Thật xin lỗi.” La Tổ khó có dịp ở chung với nhóm kẻ ước thú lâu như vậy, bất tri bất giác quên mất cả thời gian.

“Không sao, tôi tuyệt đối không để ý chuyện bị học trò bỏ quên đâu, bài tập hôm nay đã gửi tới hòm thư của trò, nhớ rõ ngày mai phải nộp báo cáo, tan học!” Uy Nặc nói xong liền nhún vai li khai.

La Tổ nhìn bóng dáng Uy Nặc, khoe miệng co rút một chút, rõ ràng rất để ý..... La Tổ theo sau Uy Nặc rời khỏi phòng thí nghiệm, bất quá cậu vừa rời khỏi tòa nhà dạy học thì thấy một nam nhân nghiêm cẩn vô cùng anh tuấn đứng ở cửa chờ mình.

Uy Nặc vì đi trước nên anh nhìn thấy Tư Lôi Táp trước tiên: “Đúng là hiếm thấy, chẳng lẽ đợi tôi à? Được rồi, đùa thôi, đợi học trò tôi à?”

Tư Lôi Táp trầm mặc gật đầu, lúc này La Tổ cũng đi ra nên Tư Lôi Táp đi tới bên cạnh, chủ động nhận lấy thùng dụng cụ trong tay La Tổ, ngay cả một chút thời gian cự tuyệt cũng không cho.

“Tôi định tới nhà ăn quân bộ.” Tư Lôi Táp trầm giọng nói.

“Àn.” Nói thực ra thì La Tổ đã quen với hành trình này, lúc ban đầu Tư Lôi Táp cứ vậy cậu còn suy nghĩ xem chủ nghĩa hành động siêu cổ chấp này là gì? Bất quá sau đó cũng thấy bình thường, phải nói nó chính xác là tác phong của nam nhân này, có nề nếp, còn rất nghiêm túc tới mức đáng kinh ngạc.

Tư Lôi Táp lí giải lời cậu nói ‘làm bằng hữu trước’ chính là..... mỗi ngày ít nhất phải dùng chung một bữa cơm, một ngày phải gửi 4 tin nhắn, phân biệt là sáng sớm ngủ dậy, ăn cơm trưa, ăn cơm tối và trước khi ngủ, nội dung đều khá ngắn, buổi sáng phần lớn là ‘tôi rời giường, hôm nay dự định sẽ đi tới địa điểm xxx’ linh tinh, giữa trưa cùng buổi tối sẽ hỏi có dùng cơm chung hay không, nói thực ra thì khá giống nhật kí huấn luyện trong quân đội.

La Tổ đương nhiên bảo Tư Lôi Táp không cần làm vậy, bất quá nam nhân cũng rất kiên trì, ngược lại Tư Lôi Táp thật ra không yêu cầu cậu làm gì cả, bất quá La Tổ vẫn có thói quen trả lời tin nhắn của Tư Lôi Táp, chẳng qua tin nhắn của cậu cũng thực ngắn, đơn giản là ‘tôi biết rồi’ hoặc ‘đi đường cẩn thận’ linh tinh, đơn giản là để Tư Lôi Táp biết cậu đã nhận được tin nhắn. Tuy chỉ là trao đổi đơn giản, bất quá La Tổ lại cảm thấy phương thức này rất thích hợp với bọn họ.

Về phần ăn cơm, không phải ngày nào La Tổ cũng đáp ứng ăn cơm, bất quá chỉ cần ngày đó rảnh rồi cậu sẽ cùng Tư Lôi Táp dùng cơm tối, xem như là tìm hiểu nhau nhiều hơn.

“Hai người các cậu..... có việc gạt tôi đúng không? Từ khi nào lại trở nên thân thiết như vậy?” Gọng kính Uy Nặc phản xạ quang mang sắc bén, biểu hiện của Tư Lôi Táp thì không nói, điều làm anh ngoài ý muốn là La Tổ cứ nhiên phối hợp như vậy.

La Tổ không muốn nói cho Uy Nặc, bất quá cậu vẫn xem thử ý tứ Tư Lôi Táp, nếu đã đính hôn rồi thì cậu cũng không có ý lừa gạt người khác, bởi vì điều này không công bằng với Tư Lôi Táp.

“Chúng ta đã đính hôn.” Tư Lôi Táp trầm giọng đáp.

“.....” Giờ khắc này, cho dù là Uy Nặc cũng ngây dại, anh trầm mặc đẩy gọng kính cứ như đang cố gắng lấy lại suy nghĩ, trầm mặc một lúc lâu, Uy Nặc mới hồi phục, nhếch khóe môi: “Đây đúng là tin tức làm người ta kinh ngạc, tôi sẽ không làm bóng đèn, nếu không học trò cưng sẽ giận tôi mất.”

Uy Nặc không hỏi nhiều, dù sao anh cũng là lão sư của La Tổ, anh có rất nhiều thời gian chậm rãi hỏi han, bất quá trước khi đi, anh vẫn nhìn không được liếc nhìn La Tổ vài lần, gương mặt vẫn lạnh lùng như trước? Đúng là thú vị, Tư Lôi Táp làm thế nào lừa được đứa học trò của anh a?

“Đi thôi.” La Tổ vốn muốn lấy lại thùng dụng cụ, bất quá Tư Lôi Táp kiên trì nên cậu cũng đành từ bỏ, Tư Lôi Táp chọn ghế lô trong nhà ăn quân bộ, vì vụ án đã giải quyết xong nên nhà ăn quân bộ một lần nữa mở cửa buôn bán.

Tiểu Hoàng trong khoảng thời gian này đã rất thân thiết với Tư Lôi Tạt, vì thế nó rất thích nhảy lên vai anh nhìn ngắm phong cảnh ở xa xa, La Tổ mặc dù có ngăn cản, nhưng Tiểu Hoàng nhất định không chịu xuống, tựa hồ tầm nhìn trên vai Tư Lôi Tạt làm nó rất vừa lòng.

“Thu thu~” Tiểu Hoàng run run hai lỗ tai thật dài, hai cái chân ngắn ngủn không ngừng lắc lư, có vẻ vô cùng hưng phấn.

Bình thường Tiểu Hoàng nằm trong túi tiền của La Tổ thì không thấy gì, bất quá tổ hợp của nó và Tư Lôi Tạt có chút vi diệu, trên vai quân nhân nghiêm cẩn cao lớn có một con la mặt khâu bé xíu, hình ảnh tương phản này làm nhóm học trò nhện không được quay đầu nhìn Tư Lôi Tạt thêm vài lần, phát hiện thân phận của anh thì tầm mắt tập trung trên người La Tổ cùng Tư Lôi Tạt càng nhiều hơn nữa.

“Trời ạ! Là Tư Lôi Tạt đại nhân!”

“Thiệt hay giả? Nhưng mà trên vai có con khế ước thú kìa!”

“Thật mà! Lần trước tớ có xem trận đấu, nói tới thì người đi chung với anh là ai a?”

Tuy nhóm học trò xung quanh đã tận lực đè thấp âm thanh, chính là tai La Tổ khá thính nên vẫn nghe thấy vài từ mấu chốt, bởi vì không tính toán lừa gạt nên sự tình phát triển tới mức này, La Tổ cũng không quá để ý, hết thấy cứ để thuận theo tự nhiên đi.

Dùng xong bữa tối, Tư Lôi Tạt kiên trì muốn đưa La Tổ về kí túc xá, thuận tiện còn vào ngồi một lát, Milan cùng bọn Hải Nhân Tư thấy Tư Lôi Tạt thì vô cùng hoan nghênh.

“Lang ca, lâu rồi không thấy anh tới.” Hải Nhân Tư chân chó chạy tới.

“Đúng vậy, chúng em nhớ anh muốn chết!” Milan theo sát phía sau. Sau đó cả hai vây lấy Tư Lôi Tạt, bưng trà mời nước còn bóp chân, quả thực chỉ kém xem lang ca thành tổ tông mà cúng bái thôi, Phân Định cũng học hỏi bộ dáng hai người kia, ân cần phục vụ lang ca.

“.....” La Tổ đang tự hỏi, vì cái gì cậu thay bọn Hải Nhân Tư chăm sóc khế ước thú lâu như vậy mà chưa từng được đãi ngộ này.

“Lang ca.” Hải Nhân Tư vừa đầm lưng cho Tư Lôi Tạt vừa hỏi: “Quyền hạn của anh ở quân bộ rất cao đi? Anh xem..... Ôn Tư Đặc cũng là bằng hữu của chúng ta, vì thế tụi em muốn đi thăm anh, anh có cách nào không?”

Tư Lôi Tạt nghe vậy thì nhú mày, Milan thấy vậy thì lập tức nói: “Lang ca, nếu cần tiền thì cứ nói, dù sao em cũng có kim dẫn thú, tốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, tụi em không có ý gì cả, chỉ muốn gặp mặt Ôn Tư Đặc đại nhân một lần mà thôi.”

“Lang ca anh giúp tụi em đi.” Phân Định theo ý Hải Nhân Tư, cũng cầu xin Tư Lôi Tạt.

La Tổ rất cuộc hiểu được vì sao bọn Hải Nhân Tư ân cần với Tư Lôi Tạt như vậy, La Tổ muốn giúp Tư Lôi Tạt giải vây bất quá anh đã nói trước: “Thật có lỗi, quân bộ cự tuyệt thăm hỏi.”

“Sao lại vậy a?” Hải Nhân Tư cùng Milan xui xuống như quả bóng xì hơi, ngã phịch xuống sô pha, chỉ có Phân Định tiếp tục đầm lưng cho Tư Lôi Tạt, tuy anh nói không cần nhưng Phân Định tỏ ý không sao cả.

“Lang ca, Ôn Tư Đặc đại nhân có khỏe không?” Milan vô cùng lo lắng hỏi.

“.....” Tư Lôi Tạt không biết nên trả lời thế nào.

“Đúng rồi, tuy không thể gặp mặt nhưng hẳn là anh biết Ôn Tư Đặc bị phán hình phạt gì đúng không?” Hải Nhân Tư rất cuộc nhớ ra vấn đề mấu chốt.

“.....” Tư Lôi Tạt trầm mặc nhìn về phía La Tổ, tựa hồ đôi người màu xám kia đang hỏi cậu có nên nói cho bọn họ biết hay không, La Tổ khẽ thở dài nói: “Tù chung thân linh tinh.”

“Ai? ! A Tổ, cậu biết à?” Hải Nhân Tư kinh ngạc hét lớn.

“Biết một chút.” La Tổ hơi cụp mi, cậu không thể quên hình phạt Ôn Tư Đặc đã nói với mình, đây là hình phạt quá tàn nhẫn mà ngay cả cậu cũng không thể tiếp nhận, vì thế không nói cụ thể cho bọn Hải Nhân Tư biết thì tốt hơn, dù sao có biết cũng chỉ tăng phiền não thôi.

“Quả nhiên là tù chung thân sao? Đây là hình phạt cao nhất đối với giống cái.” Bọn Hải Nhân Tư tựa hồ cũng không biết sự thật về tù chung thân, ngược lại còn cao hứng cho Ôn Tư Đặc.

Hải Nhân Tư cùng Milan lại quần lấy Tư Lô Tập nói chuyện, tuy đại đa số Tư Lô Tập chỉ trầm mặc hoặc lắc đầu mà thôi, bất quá bọn họ vẫn thực vui vẻ.

“Đúng rồi, lang ca, này giờ em đã muốn hỏi chiếc nhẫn trên tay anh là sao? Hay là anh.....” Hải Nhân Tư lộ ra nụ cười đáng khinh.

“.....” Tư Lô Tập lại trầm mặc nhìn về phía La Tổ, khóe miệng cậu không khỏi co rút, tình huống này là sao, vì sao mỗi lần trả lời chuyện gì đều nhìn cậu, chẳng lẽ cậu có thể bóp cổ Tư Lô Tập không cho anh nói à?

“Bởi vì anh đánh hôn.” La Tổ bất đắc dĩ nói thay Tư Lô Tập.

“Ai? ! !” Hải Nhân Tư cùng bọn Milan đều kinh hô, vốn Hải Nhân Tư chỉ định đùa một chút thôi, bởi vì bọn họ đều biết người Tư Lô Tập thích là La Tổ, nhưng chuyện này là sao a? Lang ca đánh hôn? Hơn nữa tin tức này còn từ miệng La Tổ nói ra.....

Hải Nhân Tư cùng Milan khẩn trương nuốt nước miếng, trái tim bọn họ đã nhảy lên 3 ngàn thước, hai người xoay mặt nhìn nhau nghĩ thầm: “Không phải bọn họ lầm rồi đi? Lang ca lẳng nhăng bên ngoài..... hay là.....

“Khụ khụ.” Hải Nhân Tư vừa lau mồ hôi lạnh vừa hỏi: “Mạo muội hỏi, đối tượng đánh hôn của lang ca là.....?”

La Tổ thần nhiên liếc mắt nhìn Hải Nhân Tư một cái, sau đó đáp: “Tôi.”

Đám Hải Nhân Tư nghe vậy miệng đều há thành hình chữ O, vài giây im lặng ngẩn ngui, từ ba cái hình chữ O này phát ra tiếng gào đình tai nhức óc: “Ai? ! ! Gạt người đi? !”

La Tổ nhìn bọn Hải Nhân Tư mang bộ mặt như nuốt phải một con ruồi, ngả ngớn nhướng mi: “Các cậu cố ý hả?”

“Không có không có, tuyệt đối không có!” Đám Hải Nhân Tư sống chết lắc đầu, nói đùa hả, khế ước thú của họ vẫn còn bị đối phương nắm trong tay, thời điểm này có thể nói cố ý được sao? Huống chi bọn họ thật sự thấy lang ca cùng A Tổ rất xứng đôi.

Tuy Hải Nhân Tư cùng bọn Milan rất hiếu kì Tư Lô Tập làm thế nào lừa được La Tổ vào tay, bất quá Tư Lô Tập không phải người chủ trương trả lời, La Tổ rất khó thu phục, vì thế bọn Hải Nhân Tư chỉ có thể lui một bước rồi năn nỉ hỏi tiếp: “Hai người đánh hôn hùi nào?”

“Ngày cuối cùng của kì nghỉ.”

“Cái gì? ! Sao không nói cho tụi mình biết? !” Hải Nhân Tư cùng bọn Milan thực bi phẫn.

“Thật có lỗi, bởi vì không muốn làm lớn nên trừ bỏ người nhà, tôi không thông báo cho ai cả.” La Tổ trầm mặc một lát, sau đó mới đáp.

Bọn Hải Nhân Tư nghe vậy, lúc này mới thấy dễ chịu một chút: “Quên đi quên đi, ai bảo chúng ta là bạn thân chứ, lần này tạm tha thứ cho cậu!”

Giải quyết xong vấn đề này, Hải Nhân Tư cùng Milan bắt đầu tìm tòi xem La Tổ dấu nhẫn ở đâu, mãi tới khi La Tổ lấy sợi dây chuyền trên cổ ra, bọn họ mới chịu bỏ qua.

“Lang ca, tốc độ ra tay của anh thật sự quá nhanh a, lúc anh nói chuyện với em trên game vẫn còn chưa theo đuổi được A Tổ đúng không?” Milan xấp tới hỏi.

“Game?” Tư Lô Tập nhú mày, ngày nghỉ anh không lên game lần nào.

“Thật xin lỗi, người đó là tôi.” La Tổ giải thích nói. Cậu định lúc khai giảng sẽ nói chuyện này với Milan, kết quả vì gần đây xảy ra khá nhiều chuyện nên quên mất.

“Cái gì? Cao thủ sử dụng kim dẫn thú tới xuất thần nhập hóa kia hóa ra là cậu? A Tổ! Cậu lừa mình thật lâu a, cứ nhiên còn lấy ID là Uy Vũ Lang, như vậy cho dù là ai cũng tưởng là lang ca a?” Milan làm ra biểu tình phán đoán của mình tuyệt đối chính xác.

“Này Vũ Lang.....” Tư Lôi Tập nhìn về phía La Tổ, tuy biểu tình vẫn rất nghiêm túc nhưng đôi ngươi xám kia so với bình thường sáng hơn một ít.

Đây là biểu đạt ý tứ đang cao hứng sao? La Tổ che mặt, cậu bắt đầu bội phục chính mình, tuy đối phương không phải hình lang nhưng không biết từ khi nào bắt đầu, cậu đã có thể đọc được tâm tình của nam nhân này một cách chuẩn xác, quả nhiên thói quen là một thứ đáng sợ.

Milan biết La Tổ là Uy Vũ Lang thì bắt đầu quần quít lấy La Tổ hỏi đủ thứ phương thức tác chiến của kim dẫn thú, Hải Nhân Tư cũng lên web xem đoạn clip, sau đó lập tức say mê với thao tác kỹ thuật của La Tổ, bất quá bọn họ không chiếm quá nhiều thời gian của cậu, nói chuyện một hồi thì bọn Hải Nhân Tư và Milan vô cùng thức thời nói: “Tự mình về phòng làm thử những chiêu thức cậu dạy, hai người cứ tự nhiên xem như tự mình không có đây đi.”

Ba người Hải Nhân Tư nói xong liền rút về phòng, để phòng khách lại cho La Tổ cùng Tư Lôi Tập. La Tổ tự nhiên biết bọn Hải Nhân Tư suy nghĩ gì, nói là về phòng chơi game nhưng kì thật là núp sau cửa nhìn lên.

“Muốn xem TV không?” La Tổ cùng Tư Lôi Tập cũng không phải ngồi quá gần, vì lúc này còn cách bọn Milan.

“.....” Tư Lôi Tập trần mặc gật gật đầu, sau đó anh bắt đầu tự hỏi, nếu bây giờ tới ngồi cạnh La Tổ có thể mất tự nhiên hay không.

Ngay lúc La Tổ mở màn hình TV, định quay đầu hỏi Tư Lôi Tập muốn xem gì thì một con cự lang đã ngồi xổm phía sau cậu.

“.....” Kì thật La Tổ rất muốn phun tào, có cần canh ngay thời điểm này mà biến thành hình lang không a? Bất quá cậu quả thực đã không thấy cự lang một đoạn thời gian, vì thế trong lòng ít nhiều cũng có chút vui vẻ.

La Tổ tự nhiên xoa xoa đầu cự lang, sau đó ngồi xuống bên cạnh. Cự lang gập tứ chi, dựa vào trên đùi La Tổ, cái đầu sói thật lớn gối trên đùi cậu, nhiệt độ nóng rực thông qua nơi tiếp xúc truyền tới cơ thể La Tổ.

“Ngao ô~” Cự lang hơi ngẩng đầu, kêu vài tiếng với La Tổ, đôi ngươi màu xám chăm chú nhìn cậu, giống như một viên bảo thạch màu xám, tuy không diễm lệ nhưng có ý tứ giản dị, thành khẩn cùng kiên định, tựa như một cây cổ thụ cắm rễ trong thiên địa.

La Tổ nhin không được bị con ngươi ấy hấp dẫn, vì thế cậu theo bản năng hơi nhếch môi cười, tay lại xoa xoa đầu lang, cự lang nằm bất động để La Tổ vuốt ve, ngoan ngoãn để người ta muốn làm gì thì làm, muốn trung thành bao nhiêu thì có đủ bấy nhiêu.

Lúc sau hai người không nói gì nữa, một người một lang cứ vậy ngồi xem TV, nhưng không khí lại vô cùng hài hòa, bọn Hải Nhân Tư trốn trong phòng rình coi thấy cảnh này thì cảm khái nói: “Đây là lần đầu tiên mình thấy hình ảnh nhân thú luyện đẹp đến vậy.”

“Bức tranh này sắp chột mù mắt mình rồi, về sau mình không bao giờ..... bài xích nhân thú luyện nữa!” Milan phụ họa nói.

“Cái kia.....” Phân Định khiếp sợ giơ tay: “Chính là lang ca mà..... không phải dã thú a.”

“Ngu ngốc, cậu thì biết cái gì! Đây chính là so sánh, so sánh hiểu không? !” Hải Nhân Tư cùng Milan đồng loại nâng tay gõ đầu Phân Định.

Tư Lôi Tập cũng không bồi La Tổ xem TV quá lâu, bởi vì thời gian không còn sớm, lúc đêm xuống La Tổ tiễn Tư Lôi Tập li khai. Buổi tối trước khi đi ngủ, La Tổ nhận được tin nhắn của Tư Lôi Tập, nội dung đại khái là anh đã chuẩn bị ngủ, cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút. Không thể không nói, Tư Lôi Tập đúng là mỗi ngày đều gửi đủ số tin, không ngày nào quên. La Tổ gửi tin lại, đại ý là cậu đã nhận được.

La Tổ định soạn xong phần báo cáo sẽ ngủ, vừa đánh xong chữ cuối cùng cậu liền nhận được điện thoại của Mễ Duy.

“Tổ Tổ, con ở trường có gặp Ngải Lộ không?” Giọng nói Mễ Duy nghe có vẻ nôn nóng.

“Không có, sao vậy?” La Tổ phát hiện mình đã quên bèn chuyện Mễ Duy dặn lần trước.

“Này.....” Mễ Duy quanh co nửa ngày, anh muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời, cuối cùng Mễ Duy chỉ có thể thở dài nói: “Không có gì, không có gì, ba ba quấy rầy con rồi, con mau nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“.....” La Tổ nghe màn hình ánh sáng truyền tới âm thanh ‘tít tít’ thì hơi nhú mày, phản ứng của Mễ Duy khá bất thường, chẳng lẽ Ngải Lộ xảy ra chuyện?

Cùng thời gian này, bên trong tổng bộ quân đội, Tu Lôi đứng trước phòng giam của Ôn Tư Đặc, nhếch môi nói: “Hóa ra chính là anh a, tên giả mạo tên ta giết người.....”

Tuy là nhà tù, nhưng dù sao Ôn Tư Đặc cũng là nhân vật công chúng, vì thế nhà tù của anh có thể coi là khá sạch sẽ, dụng cụ ăn uống không thiếu, trừ bỏ không có tự do thì cuộc sống của anh cũng không tính là khổ sở.

Ôn Tư Đặc nghiêng người dựa vào sô pha, nâng lên đôi ngươi màu xám nhìn người vừa tới trước mặt: “Quân bộ làm thế nào lại để cậu vào đây?”

“Ha hã, được một người bằng hữu của anh chỉ dẫn nên ta đã tòng quân, lực chiến như ta liên minh chẳng lẽ keo kiệt tới mức không cho ta thấy mặt anh sao, dù sao anh cũng không phải Kì Lân, đúng không?”

Ôn Tư Đặc nghe vậy thì nhú mày, bằng hữu là chỉ La Tổ sao? Xem ra La Tổ đã tiếp xúc với Tu Lôi, theo biểu hiện của Tu Lôi thì hẳn La Tổ đã giải quyết xong chuyện này, như vậy cũng tốt, cậu có thể không còn chút vướng bận nào.....

“Thực sự là ánh mắt làm người ta chán ghét, anh muốn chết à? Ta có thể thành toàn cho anh.” Tu Lôi nhìn Ôn Tư Đặc, con ngươi đỏ ngầu hơi nheo lại, còn một cậu vừa biết tin người giả mạo liền chạy tới, không ngờ lại thấy một ánh mắt như vậy..... không còn chút ý chí sống, thực sự làm người ta thất vọng.

“Ha hã.” Ôn Tư Đặc xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, ôn hòa mỉm cười nói: “Nếu cậu làm được thì có thể thử, tuy không biết vì sao cậu lại tòng quân, nhưng nếu bây giờ giết tôi thì hết thấy liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ, không phải sao?”

Tu Lôi nghe vậy, đôi ngươi đỏ ngầu chợt co rút, áo khoát màu đen cổ cao che khuất hơn phân nửa cảm Tu Lôi, bất quá khóe miệng không ngừng nhếch lên lại hình thành một độ cung quỷ dị: “Ha ha ha ha, ta phải nói anh không hổ là bằng hữu của Kì Lân sao? Anh làm ta cảm thấy ngày càng hứng thú, tuy phương thức giết hai kẻ đầu tiên không phù hợp sở thích của ta, bất quá lấy máu giết người tốt xấu gì cũng đạt được tiêu chuẩn thấp nhất, vì thế anh miễn cưỡng đủ tư cách.”

“Đủ tư cách?” Ôn Tư Đặc mặc dù có chút nghi hoặc, bất quá vẫn cười nói: “Tôi không có hứng thú với cảm tưởng của cậu, hôm nay cậu tới đây có mục đích gì?”

“Ta cho rằng mình đã biểu đạt rất rõ ràng.” Tu Lôi nâng gương mặt tà tứ, không nhanh không chậm nói: “Anh mượn tên tôi giết người, hại tôi bị giam lâu như vậy, không biết là nên lãnh trách nhiệm sao?”

Ôn Tư Đặc dùng đầu ngón tay quần lộn tóc, tự hỏi ý tứ chân chính của Tu Lôi, bất quá giây tiếp theo anh đã nghĩ ra đáp án, đồng tử có chút co rút: “Ý cậu là.....?”

“Bingo, đúng là con mèo nhỏ thông minh, so với bị đám già khù kia chà đạp, không bằng chọn ta thì tốt hơn, không phải sao? Ta đã báo danh vào danh sách tuyển chọn, chúc may mắn cho cả hai ta.” Tu Lôi hôn khẽ lên vách tường cách li trong suốt của nhà giam Ôn Tư Đặc, giống như cách một bức bình phong hôn lên môi Ôn Tư Đặc vậy.

“Vì cái gì?” Ôn Tư Đặc không thể hiểu nổi nam nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, chẳng lẽ cậu ta cho rằng làm vậy có thể đả kích La Tổ sao?

“A.” Tu Lôi hơi ngẩng đầu, cười khê: “Đừng hiểu lầm, ta chọn anh bởi vì..... anh nợ ta!”

Tu Lôi nói xong liền li khai, không hề liếc mắt nhìn Ôn Tư Đặc. Tu Lôi đi rồi, Ôn Tư Đặc mở mắt dây chuyền trên cổ, nhìn ảnh chụp của Phổ Pháp trong đó, chậm rãi nhắm mắt lại, Phổ Pháp..... nếu là cậu, lúc này cậu sẽ chọn thế nào?

72. Chương 72

La Tổ cắt đứt điện thoại xong vẫn có chút lo lắng về chuyện Ngải Lộ, bất quá quan hệ của cậu và Ngải Lộ rất kém, nếu gọi cho cậu ta thì đối phương có lẽ sẽ không nghe máy, suy nghĩ mãi La Tổ dùng màn hình ánh sáng gọi qua Ngải Định.

Tốc độ Ngải Định tiếp điện thoại rất nhanh, bởi vì không mở chức năng hình ảnh nên La Tổ chỉ có thể nghe thấy âm thanh lạnh như băng truyền ra từ màn hình ánh sáng.

“Chuyện gì?”

“Ba ba có gọi điện thoại cho anh không?” La Tổ đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Chuyện Ngải Lộ cậu không cần xen vào, tôi sẽ xử lý.” Ngải Định nói xong liền cắt điện thoại.

“.....” La Tổ nhìn màn hình tối đen, khê thở dài, tuy biết Ngải Định không có ác ý, bất quá thái độ lạnh như băng này thật dễ làm người ta hiểu lầm.

Phổng chừng Ngải Định cảm thấy quan hệ của cậu và Ngải Lộ không thích hợp để nhúng tay vào việc này, dù sao có lẽ sắp có rắc rối, người biết nhìn xa thì nên chuẩn bị trước, La Tổ vẫn gửi một phong thư cho Ngải Định, ý là nếu cần cậu giúp gì thì cứ liên hệ.

Hôm sau, lúc La Tổ đi học bị ánh mắt ‘hứng thú’ của Uy Nặc làm lẽ rửa tội, bất quá mặc kệ Uy Nặc nói thế nào La Tổ cũng bảo trì trầm mặc, tuy cậu cũng không có ý muốn giấu diếm, nhưng kì thực cậu không có hứng thú phối hợp lòng hiếu kì của người khác.

Giao báo cáo xong, La Tổ theo lệ tới rừng nhân tạo uy thực cho nhóm khế ước thú, cộng thêm dùng lực tinh thần cho tụi nó thăng cấp, La Tổ không phải thăng cấp cho tất cả khế ước thú, cậu chia ra mỗi chủng loại chỉ thăng cấp một nửa, bởi vì khế ước thú nơi này được mở cửa với bên ngoài, nếu có khế ước thú lựa chọn được khế ước thú thăng cấp thì bí mật của cậu sẽ bị lộ ra ánh sáng, tuy đối với cậu bây giờ bị vạch trần thực lực cũng không có khác biệt gì lớn.

Buổi chiều, Tập Kỳ Ân ngoài ý muốn xuất hiện ở phòng thí nghiệm, theo sau cậu ta vẫn có bảo vệ của quân đội, bất quá số lượng so với trước kia giảm rất nhiều.

“Trò đã có thể đi học sao?” Uy Nặc không ngờ quân bộ cư nhiên thả người, anh hiểu rõ nhất tật xấu của bên quân bộ.

“Đúng vậy, lão sư! Cấp trên nói từ hôm nay trở đi em có thể khôi phục cuộc sống bình thường trước kia, chỉ cần lúc ra ngoài phải mang theo bảo vệ là được.” Tập Kỳ Ân hưng phấn đáp.

“Vậy thì tốt quá, đây là bản ghi chép chương trình học những ngày trò vắng.” Uy Nặc đưa thẻ nhớ cho Tập Kỳ Ân, bộ dáng một lão sư gương mẫu.

“Cám ơn lão sư.” Bởi vì có thể ra khỏi phòng thí nghiệm phong bế nên tâm tình Tập Kỳ Ân có vẻ rất tốt, nếu không phải vì có thể thức tỉnh Kỳ Lân, phòng thí nghiệm ngọt ngào kia thực sự cậu không ở nổi một ngày nữa.

“Đừng khách khí.” Uy Nặc đẩy nhẹ gọng kính, nụ cười nhếch cao: “Trò ra ngoài như vậy thực sự không thành vấn đề sao? Thao Thiết Tu Lôi không phải còn đang tìm trò à?”

Tập Kỳ Ân nghe thấy tên Tu Lôi, cơ thể có chút mất tự nhiên mà run lên, hiển nhiên trong lòng vẫn còn ấn tượng sợ hãi, bất quá Tập Kỳ Ân rất nhanh đã khôi phục lại: “Không sao, cấp trên nói Thao Thiết Tu Lôi đã gia nhập quân bộ, buông tha việc đuổi giết em.”

“Gia nhập quân bộ?” La Tổ theo bản năng hỏi.

“Đúng vậy, cậu ta đang ở quân bộ chịu huấn luyện, vì thế em không bị nguy hiểm gì nữa, huống chi em còn là Kì Lân, một ngày nào đó sẽ thức tỉnh, đến lúc đó em nhất định sẽ trả lại mối hận lúc trước!” Táp Kì Ân nói tới đây, ánh mắt có chút mờ mờ, tuy mặt vẫn cười bắt quả làm người ta có cảm giác kì lạ.

La Tổ nhíu mày, không nói gì thêm, nhưng Uy Nặc phối hợp lên tiếng: “Vậy đúng là không tồi, tôi cũng thực chán ghét tên đó, chúc trò sớm ngày thành công.”

“Em sẽ! Em nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của lão sư và mọi người!” Táp Kì Ân nói xong thì bỏ thể nhô vào màn hình ánh sáng, tỉ mỉ xem. Thời gian này, Táp Kì Ân còn chơi đùa với kẻ ước thú của mình một chốc, kẻ ước thú Táp Kì Ân dường là hắc cầu, hắc cầu rất thân cận cậu ta.

Trong mắt người ngoài, Táp Kì Ân là một dưỡng viên có tư chất rất cao, bắt quả La Tổ cùng Uy Nặc đều hiểu, hắc cầu thú sở dĩ thân cận Táp Kì Ân như vậy vì trên người cậu ta có một ít rễ cây mộc hương, hắc cầu thú không thể kháng cự lại mùi hương này, đây là thủ đoạn các dưỡng viên thường dùng, vì thế La Tổ và Uy Nặc không nói gì cả.

Sau đó ở rừng nhân tạo một ít kẻ ước thú khác cũng rất thân cận Táp Kì Ân, bởi vì cậu ta luôn dùng một ít thủ đoạn để dụ dỗ kẻ ước thú, bắt quả trong mắt người ngoài, biểu hiện của Táp Kì Ân rất xuất sắc, ít nhất về mặt lực tương tác với kẻ ước thú thì không có ai nghi ngờ.

Táp Kì Ân còn để nhóm kẻ ước thú tới quấy rối nhóm bảo vệ quân bộ phái tới, bọn họ không thể ra tay với nhóm kẻ ước thú vì thế chỉ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đội trưởng đứng ra nói: “Cậu thực lợi hại, bắt quả xin đừng trêu chọc chúng ta, chúng ta đang làm nhiệm vụ.”

“Tôi lợi hại vì tôi là Kì Lân thôi!” Táp Kì Ân rất cao hứng khi có người nói mình lợi hại, bắt quả cậu ta cũng không cố tình gây sự nên lập tức thu tay: “Tôi chỉ thấy các anh quá nhàm chán nên để nhóm kẻ ước thú chơi đùa với các anh một lát ấy mà, ngại quá.”

“Không sao, xin cậu đừng để ý đến chúng ta.” Đội trưởng nói xong, một lần nữa tiến về vị trí, làm hết phận sự bảo vệ an toàn của Táp Kì Ân.

La Tổ từ đầu đến cuối không nói gì cả, lúc gần đến giờ về, cậu nhận được tin nhắn của Tư Lôi Táp, đại ý là tối nay có việc nên không thể cùng nhau dùng cơm, La Tổ rất nhanh trả lời là không sao.

Tan học, Táp Kì Ân cố ý mời La Tổ cùng Uy Nặc dùng cơm, tuy tối nay La Tổ không có dự định gì, nhưng cậu không muốn dùng cơm với Táp Kì Ân, bởi vì tinh thần cậu ta có vẻ không bình thường.

“Có gì đâu, Kì Lân mời khách, đây là vinh hạnh của chúng ta.” Uy Nặc tựa tiểu phi tiểu nhìn La Tổ nói.

“.....” La Tổ không biết Uy Nặc có chủ ý gì, bắt quả đã nói tới mức này, cậu quả thực không có biện pháp cự tuyệt.

Táp Kì Ân chọn nhà ăn quân bộ, bởi vì không có ghế lô nên Táp Kì Ân chọn vị trí trên lầu 2, tuy chỉ có 3 người nhưng Táp Kì Ân lại kêu cả một bàn thức ăn, bởi vì La Tổ không phải lần đầu dùng cơm ở đây nên cậu nhận ra những món Táp Kì Ân chọn đều rất đắt.

“Chọn nhiều món như vậy có sao không? Nếu chốc nữa không có tiền trả, thầy không hỗ trợ đâu nha.” Uy Nặc thích thú trêu chọc.

“Không sao, vì em là Kì Lân nên quân bộ xử lý hết ăn, mặc, ở, đi lại của em, lão sư, hai người muốn ăn gì cứ gọi.” Ngữ khí Táp Kì Ân tuy thực bình thường, nhưng đôi người đến có cảm giác rất điên cuồng, giống như đã hoàn toàn chìm đắm trong vai diễn này, không chấp nhận có bất cứ ai nghi ngờ.

“Đúng rồi, Táp Kì Ân, trò biết chưa? Người này đã đính hôn với Tư Lôi Táp.” Uy Nặc chỉ La Tổ nói.

La Tổ ngẩng đầu nhìn Uy Nặc, hơi nhíu mày, Uy Nặc đột nhiên nhắc tới chuyện này, có mục đích gì đây?

“Tư Lôi Táp? Là thủ tịch học viện hồn thú kia sao?” Táp Kì Ân có chút kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, chính là cậu ta, thế nào? Vận khí của A Tổ rất tốt đúng không, gia gia của Tư Lôi Táp là đại tướng, sau này không lo ăn lo mặc rồi.” Uy Nặc làm sâu thêm nụ cười bên môi, không chút chớp mắt nhìn Táp Kì Ân.

“Thật tốt quá, chúc mừng cậu, Ngải Tố.” Tạt Kì Ân mỉm cười, nhưng trong mắt không hề có ý cười.

Uy Nặc không bỏ qua sự ghen tị vừa lóe lên trong đáy mắt Tạt Kì Ân, thực sự thú vị, Tạt Kì Ân liếc mòng chứng minh mình, quân bộ lại thả lỏng canh giữ, đây không phải đại biểu..... chuyện Kì Ân đã có biến hóa mới sao?

La Tố cũng cảm nhận được ác ý tới từ Tạt Kì Ân, là người sống qua thời tận thế, cậu rất miễn cảm với hơi thở này, bất quá so với Tạt Kì Ân cậu càng để ý Uy Nặc hơn.

“Tôi no rồi, cảm ơn chiêu đãi.” La Tố không muốn tiếp tục ở lâu hơn nữa, Uy Nặc cũng cáo từ, tuy Tạt Kì Ân giữ lại nhưng hai người đều từ chối.

“Sao lại đi theo em?” La Tố đi một đoạn thì dừng lại hỏi.

“Tiện đường.” Uy Nặc mỉm cười đẩy nhẹ gọng kính.

“Kí túc xá giáo sư ở hướng ngược lại.” La Tố không chút lưu tình vạch trần lời nói dối của Uy Nặc.

“Tôi muốn đi gặp một học trò cũ.” Uy Nặc trôi chảy đáp.

La Tố không tiếp tục vô nghĩa với Uy Nặc nữa, dùng thần lực câu thông huyền nhãn thú, nếu không thể nói thông, như vậy trực tiếp dùng thủ đoạn ‘kỹ thuật’ giải quyết.

“Trò cảm thấy chuyện Tạt Kì Ân thế nào?” Uy Nặc đột nhiên mở miệng hỏi.

La Tố dừng mệnh lệnh phát động, đáp: “Em không có nghĩa vụ trả lời vấn đề này.”

“Phải không?” Uy Nặc dứt tay vào túi áo blu nói: “Tôi cảm thấy cậu ta rất nguy hiểm, bộ dáng kia..... phỏng chừng sắp tới cực hạn rồi? Đắm chìm trong sức mạnh hư ảo mà không thể tự kiềm chế, thực sự đáng thương.”

“Thầy muốn nói gì?” La Tố biết Uy Nặc đi theo mình nhất định có mục đích.

“Tôi chỉ cảm thấy quân bộ thả Tạt Kì Ân ra ngoài có chút kì hoặc, trò không nghe được tin tức gì từ chỗ Tư Lôi Tạt sao?”

“Không có, thầy có thể tự đi hỏi anh ta.” La Tố lại bắt đầu đi tiếp.

“Tôi còn tưởng sau khi đính hôn các cậu không có gì che dấu nhau ấy chứ, nói tới thì, rốt cuộc vì sao cậu lại đáp ứng đính hôn?” Thấu kính của Uy Nặc chiết xạ ánh đèn đường lóe lên quang mang sắc bén.

Trầm mặc một lát, La Tố rốt cuộc mở miệng: “Gia gia của anh ta..... thực đáng sợ.”

“? !” Uy Nặc giật mình, anh vốn nghĩ mình sẽ nghe được một điều bí mật kinh thiên động địa, kết quả là bị một lão gia tử thu phục sao? Thật sự tò mò a..... lão gia tử rốt cuộc nói gì mà có thể thu phục La Tố, quả nhiên gừng càng già càng cay sao?

Trở về kí túc xá, La Tố được nhóm khế ước thú nhiệt liệt hoan nghênh, đặc biệt là phần kim cương của Hải Nhân Tư, bởi vì đoạn thời gian này cậu rất hiếm khi về nhà ăn cơm tối, nên công tác uy thực rơi vào tay bọn Hải Nhân Tư. Lúc đầu thì tốt, bất quá sau vài ngày thì có vấn đề, thức ăn của khế ước thú tuy có bán ngoài cửa hàng, nhưng mà hương vị làm sao bằng thức ăn La Tố tự phối, hơn nữa cho dù là cùng một loại khế ước thú thì khẩu vị mỗi con cũng có chút khác biệt.

A Phần cùng Tiểu Ngọc điển hình đã bị La Tố uy tới kén ăn, thức ăn bình thường bọn nó sẽ không chịu ăn. Tiểu Hoàng cùng kim dẫn dẫn thì may mắn hơn, kim dẫn dẫn vốn không có yêu cầu về thức ăn, nó ăn kim loại nên Milan chỉ cần đi mua là được, Tiểu Hoàng bởi vì luôn đi theo La Tố nên cũng không lo không có thức ăn thơm ngon. Chịu khổ nhất là A Phần và Tiểu Ngọc, ăn ‘sơn hào hải vị’ quen rồi, thức ăn ở cửa hàng làm sao hợp khẩu vị bọn nó?

Vài ngày trước bọn nó chịu phối hợp vì ngẫu nhiên chủ nhân mới tự uy thực cho bọn nó, bình thường là ngày nghỉ, nên chúng nó nghỉ vài ngày là trở lại bình thường thôi, chính là ăn bao nhiêu ngày rồi a? Thức ăn cứ nhiên không hề cải thiện chút nào, vì thế A Phần tuyệt thực kháng nghị.

“Bạn thân a, cuối cùng cậu cũng trở về, vì sao A Phấn không chịu ăn a? Có phải cơ thể nó khó chịu không? Cậu mau kiểm tra hộ mình đi.” Hải Nhân Tư khẩn trương, này cũng không thể trách cậu ta, đối với kẻ thù mà nói, kẻ ước thù chính là vận mệnh của mình.

“Tiểu Ngốc của mình nữa, rốt cuộc nó bị sao vậy?” Phân Dịch cũng vô cùng lo lắng.

“.....” La Tổ thực ngượng ngùng nói sự thật cho bọn họ biết, đây cũng vì bình thường cậu ỷ thức ăn quá tốt.

Sau khi điều phối thức ăn, La Tổ ỷ hai tiểu thú, A Phấn nhìn thức ăn thơm ngào ngạt, cơ thể vốn xếp xuống lập tức phình lên thành hình cậu, cầm lấy thức ăn không chịu buông tay. Tiểu Ngốc thì đỡ hơn A Phấn, ánh mắt nó đại ra nhìn về phương xa, sau đó vươn móng vuốt bé xíu, máy móc đưa thức ăn vào miệng.

“Bạn thân, thần kì quá a, cậu làm thế nào vậy?” Hải Nhân Tư trợn mắt.

“Rất đơn giản, điều phối thức ăn, hai cậu đi theo tôi.” La Tổ biết cứ vậy cũng không phải biện pháp, cậu không thể giúp bọn Hải Nhân Tư chăm sóc kẻ ước thù cả đời, vì thế liền gửi phương pháp điều phối thức ăn của phần kim cương cùng ngọc ngốc thú cho bọn họ.

“Bình thường các nguyên liệu đều bán sẵn ngoài cửa hàng, còn phần trăm các cậu nhớ kĩ chưa?” La Tổ nghiêm túc hỏi.

“Từ từ, cái gì 0.05? Không được, hoàn toàn không nhớ nổi, anh hai, cậu gửi tin nhắn ỉnh đi.” Hải Nhân Tư làm ra bộ dáng bó tay, Phân Dịch cũng không tốt hơn là bao.

“Biết rồi, tôi sẽ làm mẫu một lần.” La Tổ lấy công cụ ra, cẩn thận làm một lần, cậu còn đem quá trình ghi chép lại, phân biệt gửi cho Hải Nhân Tư cùng Phân Dịch.

“Không được, lão tử chóng mặt quá.” Hải Nhân Tư hoàn toàn thể hiện phong cách của thành viên học viện sức mạnh, cơ thể cùng đại não hoàn toàn trái ngược.

“Chuyện này nói cho các cậu một đạo lí.” La Tổ vừa trấn an bọn Tiểu Hoàng, vừa nói.

“Gì?” Hải Nhân Tư nghi hoặc.

“Đừng giao kẻ ước thù của mình cho người khác.”

“.....” Hải Nhân Tư, đây là trả thù, tuyệt đối là trả thù đúng không? !

Buổi tối trước khi ngủ, La Tổ đội mũ giáp, tiến vào trò chơi một chút, hòm thư của cậu có rất nhiều lời khiêu chiến, La Tổ tắt bỏ những ước chiến không có hứng thú, cũng một thời gian rồi cậu không chơi trò này.

Ngay lúc La Tổ tắt bỏ hết tin nhắn, tiến vào phòng riêng để nuôi kẻ ước thù thì đột nhiên một khung đối thoại nhảy ra trước mặt.

Người chơi Bưu Hãn Lang xin khiêu chiến với bạn, có chấp nhận hay không?

Khóe miệng La Tổ không thể không co rút một chút, Bưu Hãn Lang, tên này làm thế nào phun tào ra được vậy trời? Là người quen à? La Tổ cự tuyệt, bất quá ‘Bưu Hãn Lang’ lại kiên trì không ngừng gửi khiêu chiến, rơi vào đường cùng, La Tổ đành phải nhận đồng ý.

Bưu Hãn Lang là hồn thú, trò chơi vừa bắt đầu thì La Tổ cũng biết đối phương là ai, không thể không nói trò chơi này thiết kế giống như thật, ngay cả chi tiết nhỏ như bộ lông của cự lang cũng làm giống.

La Tổ cùng kẻ ước thù không phải đối thủ của Bưu Hãn Lang, tuy dựa vào chiến thuật cùng đối phương nhẹ tay cũng kéo dài thật lâu, nhưng cuối cùng cậu vẫn bại trận.

Sau khi đối chiến chấm dứt, La Tổ mời Bưu Hãn Lang vào phòng riêng của mình, rất nhanh một nam nhân cao lớn, tóc bù xù hiện ra trong phòng.

“Tư Lô Tạp?” La Tổ trực tiếp mở miệng hỏi, Tư Lô Tạp cũng điều chỉnh bề ngoài khá nhiều, phỏng chừng người xung quanh không thể nào nhận ra anh.

Tư Lô Tập không trả lời, chỉ trầm mặc mở ra phiên bản hồn thú, biến thành hình lang. La Tổ lúc đầu không hiểu sao Tư Lô Tập làm vậy, thì cự lang không ngừng thu nhỏ lại, tới khi biến thành tiểu lang đáng yêu trong ảnh chụp năm đó, La Tổ mới hiểu được.

“Anh.....” Biến dạng này thực sự đáng yêu vô cùng, La Tổ chống cự không được tiểu hôi lang bé xíu đang ngẩng đầu nhìn mình, lập tức tiến tới ôm lấy tiểu lang màu xám, sau đó, Tư Lô Tập gửi pm tới.

Bưư Hân Lang: Thật xin lỗi, trong hiện thực không thể làm được như vậy.

La Tổ nhìn dòng pm, hoàn toàn không biết nên nói gì, nam nhân này căn bản không cần làm tới mức này, bất quá cho dù cậu nói thì chỉ sợ người này cũng không chịu nghe.

Uy Vũ Lang: Không cần làm tới mức này.

Bưư Hân Lang: Không sao.

Kế tiếp hai người không nói gì nữa, tuy chỉ là trò chơi nhưng vì là game nhập vai nên cảm giác rất chân thật, La Tổ thực sự không chống cự nổi sự đáng yêu của tiểu lang, vì thế đối với tiểu lang màu xám làm rất nhiều chuyện, bất quá may mắn cuối cùng lí trí cũng kịp quay về làm cậu đứng lúc thu tay.

Trước khi out game, La Tổ cùng Tư Lô Tập thêm bạn, lúc không thể gặp mặt, dùng trò chơi này để giết thời gian cũng không phải lựa chọn tồi.

Trong phòng ngủ, Tư Lô Tập cởi bỏ mũ giáp, trầm mặc ngồi trên sô pha, tựa hồ còn đang nhớ lại những chuyện phát sinh trong trò chơi khi nãy, La Tổ ôm anh vào lòng ngực, tựa hồ anh còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể trên người đối phương truyền tới.....

Lô Tập tắm xong, vừa ra thì thấy Tư Lô Tập tay cầm mũ giáp, gương mặt nghiêm túc trưởng tới đỏ bừng, Lô Tập nhìn không được cười trộm, này, rốt cuộc là biểu tình gì đây? Cũng thú vị quá đi? Hơn nữa chơi game sao lại biến thành như vậy? Nếu anh không nhớ nhầm thì đây là trò chơi đối chiến mà? Chẳng lẽ trong trò chơi gặp được chuyện vui?

Lô Tập vô cùng hiếu kì ngồi xuống bên cạnh Tư Lô Tập: “Trong game phát sinh chuyện gì? Nói cho tôi biết đi, tôi cố vấn cho.”

Tư Lô Tập nghe thấy tiếng nói của Lô Tập thì nhanh chóng lấy lại tinh thần, vệt đỏ nhanh chóng rút đi, gương mặt lại khôi phục vẻ nghiêm túc bình thường, trầm mặc một lúc lâu, Tư Lô Tập mới mở miệng: “Em ấy.... ôm tôi.”

“Ha hả? !” Lô Tập vượt cảm suy nghĩ nửa ngày mới hiểu ‘em ấy’ là chỉ La Tổ, nói cách khác Tư Lô Tập mới chơi game chung với em trai đồng học, sau đó trong trò chơi, em trai đồng học ôm lấy Tư Lô Tập?

“Cậu bình thường có phải rất ít khi chủ động không?” Lô Tập hỏi thử.

“Chủ động?” Tư Lô Tập nhú mày.

“Cậu và em trai đồng học không phải đã đính hôn rồi sao? Bình thường hẳn là ôm vài cái, hay hôn nhẹ linh tinh? Tình lữ kết giao luôn làm vậy để biểu đạt tình yêu, em trai đồng học ôm lấy cậu, có thể đang ám chỉ cậu nên thân thiết với em ấy một chút.” Lô Tập dùng kinh nghiệm làm hoa hoa công tử hơn 10 năm của mình để giải thích.

“.....” Tư Lô Tập trầm mặc, cũng không phải anh không muốn tiến thêm một bước, mà anh sợ mình sẽ dọa La Tổ, bất quá vừa nãy trong trò chơi, La Tổ chẳng những ôm, còn vượt ve đầu anh, thậm chí còn ôm mình lên trước mặt rồi dùng miệng hôn nhẹ lên đầu anh, bất quá cuối cùng không biết vì sao lại dừng lại đúng lúc, chẳng lẽ thực sự giống như Lô Tập nói, La Tổ cũng hi vọng anh tiến thêm một bước sao?

Lô Tập thấy Tư Lô Tập trầm mặc, lại ra sức diễn thuyết: “Tôi là bạn thân của cậu mới nói ấy, cậu cũng rất muốn chủ động với em trai đồng học đúng không?”

“Làm thế nào?” Tư Lô Tập dùng đôi bụi mâu vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Lô Tập.

“Tôi có 2 vé xem phim này, cậu rủ em trai đồng học đi cùng đi, đến lúc đó cứ dựa theo không khí mà hành sự.” Lô Táp định rủ một bằng hữu chung chí hướng đi xem, nhưng lúc này không chút do dự tặng cho Tư Lôi Táp, là bằng hữu mà làm tới mức này, anh đúng là quá tốt mà.

“Cám ơn.” Tư Lôi Táp nhận vé, vẻ mặt nghiêm túc trở về phòng mình, tựa hồ đang tự hỏi xem làm thế nào mới có thể tiến thêm một bước.

Lô Táp một mình ngồi trên sofa, kinh ngạc nhìn màn hình ánh sáng trước mặt, ngỡ ngàng một hồi anh rốt cuộc nhận ra có điểm không thích hợp, anh, anh đây là bị lợi dụng xong rồi đá đi sao? Anh vừa cho hai tấm vé vô cùng quý giá a! Chẳng lẽ một câu cảm ơn là xong? Không phải nên mời anh một bữa cơm mới đúng sao?

Lô Táp đang tự hỏi, vì sao mà anh và Tư Lôi Táp trở thành bằng hữu, quả nhiên anh là kẻ thích ngược sao..... mà nói tới thì hai tấm vé đó đối với Tư Lôi Táp cùng em trai đồng học có phải hơi kích thích một chút không nhỉ? Bất quá chắc cũng không sao, dù sao hai người đó cũng đính hôn rồi, nghĩ tới đó Lô Táp lại yên tâm.

Thuận tiện nói luôn, Lô Táp không biết La Tổ chủ động ôm lấy kì thực là hình lang của Tư Lôi Táp, vì thế mới nói..... đôi khi nói chuyện quá ngắn gọn cũng không phải chuyện tốt.

73. Chương 73

Một tuần tiếp theo, La Tổ đều vội vàng thăng cấp cho kẻ ước thú, vì lực tinh thần tăng cao nên một lần cậu có thể thăng cấp cho hơn 10 con kẻ ước thú, đẳng cấp càng cao thì càng tiêu phí nhiều hơn. La Tổ từng kiến thức được sự lợi hại của năng lực thôn phệ, vì thế cậu thăng cấp hai con thôn phệ thú. Thôn phệ thú là kẻ ước thú cấp S đã có trí tuệ sơ cấp, bất quá trên người chúng nó cũng không có con chip để mở cửa điện tử, kẻ ước thú có đặc quyền này cơ bản chỉ nằm từ khu 95 trở lên.

La Tổ suy nghĩ tới tình cảnh trước mắt của mình, vì thế cậu lên cài con chip có thể ra vào cửa điện tử lên lớp lông của thôn phệ thú, nếu cậu phát sinh xung đột với quân đội, ít nhất kẻ ước thú ở đây cũng có thể đúng lúc chạy tới bên người cậu.

Trong khoảng thời gian này Táp Kì Ân cũng khôi phục giờ giấc đi học và nghỉ ngơi trước kia, cơ bản ngày nào cũng tới lớp. Ngoài dự kiến của La Tổ chính là Táp Kì Ân cứ bám dính lấy cậu, bất luận là điều phối thức ăn hay vào rừng nhân tạo chăm sóc kẻ ước thú, Táp Kì Ân một tác cũng không chịu rời.

Tiếp xúc vài ngày, La Tổ rốt cục hiểu được dụng ý của Táp Kì Ân. Táp Kì Ân muốn từ trên người cậu để biết cách làm cho nhóm kẻ ước thú hoan nghênh, Táp Kì Ân tựa hồ cho rằng cậu có thể thân thiết với nhóm kẻ ước thú nhất định có bí mật và thủ đoạn đặc biệt.

La Tổ không có khả năng đem chuyện lực tinh thần nói cho Táp Kì Ân, hơn nữa từ sau bữa cơm đó, cậu liền có tâm tình khá phức tạp về người này. Theo mức độ nào đó thì Táp Kì Ân cũng là người bị hại, nhưng cậu không có cách nào đồng tình, tựa như lời Uy Nặc, cho dù Táp Kì Ân là Kì Lân thật thì với tính cách đó cũng chỉ có thể bị chìm trong sức mạnh, ngay cả Tư Lôi còn không chống cự được dã tâm của Thao Thiết, thì Táp Kì Ân làm sao có khả năng này?

Bởi vì không muốn nói nhiều với Táp Kì Ân, nên La Tổ chỉ dạy cậu ta một vài kĩ năng cơ bản, thời gian còn lại đều tận lực né tránh, bởi vì cậu cần một mình thăng cấp kẻ ước thú.

La Tổ có thói quen làm mặt lạnh, vì thế đi chung với nhau, Táp Kì Ân chỉ cảm thấy La Tổ căn bản không muốn nhìn mình, tâm tình ghen tị cùng không cam lòng lập tức bị phóng đại vô hạn. Hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu, chờ cậu thức tỉnh Kì Lân rồi, không biết ai có thiên phú về kẻ ước thú hơn ai! Táp Kì Ân khó chịu cũng chỉ có thể nghĩ vậy để tự an ủi mình.

Thăng cấp hơn phân nửa huyện nhân thú, La Tổ tranh thủ tới khu nuôi dưỡng số II ở trung tâm thành phố vào ngày nghỉ. Cả liên minh chia thành 21 thành phố, chỗ La Tổ, thành phố A có thể xem là nơi kinh tế phát triển mạnh nhất, bởi vì học viện Thú Hoàng nổi danh nhất ở liên minh nằm ở đây.

Thành phố A trừ bỏ rừng nhân tạo của học viện Thú Hoàng, còn hai trung tâm nuôi dưỡng khế ước thú khác. Một là trung tâm số II ở trung tâm, còn một nơi là trung tâm hoang dã ở Bắc Ngoại Sâm. Bắc Ngoại Sâm là một trung tâm sinh thái tự nhiên thuần chủng, vì thế có thể nhìn thấy những khế ước thú rất quý hiếm, tỉ như khế ước thú hệ thủy của Ngải Định chính là kí kết từ Bắc Ngoại Sâm.

La Tổ sở dĩ không lựa chọn Bắc Ngoại Sâm vì đó là trung tâm hoang dã, nơi này là rừng rậm dày đặc còn có các khu vực nguy hiểm, vì thế trừ bỏ nhân viên, bình thường quá trình thẩm tra khá nghiêm ngặt, trừ phi có người đi cùng nếu không một á thú như La Tổ căn bản không thể tiến vào.

Trung tâm nuôi dưỡng số II quản lí hơi lỏng hơn nhiều, dù sao toàn bộ đều được cơ giới hóa nên hệ số an toàn rất cao, dân chúng bình thường cũng có thể tiến vào. Mặc khác trung tâm nuôi dưỡng số II và rừng nhân tạo có một điểm bất đồng, trung tâm nuôi dưỡng số II tuy chủng loại nhiều nhưng số lượng khá ít, hơn nữa nơi này còn hoàn toàn mở cửa, nói trắng ra là khá giống sở thú trong kiếp trước của La Tổ, không ít thú nhân chọn nơi này để hẹn hò, bởi vì có thể nhìn thấy đủ loại khế ước thú.

Cũng vì đặc điểm này nên khế ước thú được dưỡng ở đây cũng không phải chủng loại rất lợi hại, thứ nhất là sợ tạo thành nguy hiểm, thứ hai là gây ra khủng hoảng.

La Tổ sở dĩ chọn trung tâm nuôi dưỡng số II bởi vì nhìn trúng số khế ước thú ở đây, cậu không thiếu khế ước thú có sức mạnh cường đại, bởi vì rừng nhân tạo có khế ước thú cấp S. Mục tiêu của La Tổ chính là loại khế ước thú có kích thước nhỏ như huyền nhãn thú, tuy huyền nhãn thú là hệ hỗ trợ nhưng đối với cậu mà nói, số lượng càng nhiều thì quy mô tạo ra ảo giác càng lớn, càng mạnh.

Mặc khác khế ước thú như la mật khâu, phong hồ và ngọc ngọc thú cũng không tồi, nhất là ngọc ngọc thú, chỉ một con thì lực may mắn gia tăng rất nhỏ, nhưng một trăm con, một ngàn con, thậm chí một vạn con thì tác dụng có thể nói rất khả quan.

Bởi vì lực tinh thần đã tăng đáng kể nên La Tổ rất nhanh kết nối tinh thần với phần lớn khế ước thú ở trung tâm nuôi dưỡng số II, bất quá nơi này có quá nhiều du khách nên cậu không tiện thăng cấp, chỉ có thể gieo hạt trước rồi tính sau.

Nếu có thể, La Tổ cũng không muốn có ngày phải sử dụng nhóm khế ước thú này, bất quá cậu sẽ không ngừng nâng lực thăng cấp. Có thể đây là chứng bệnh chung của nam nhân, luôn hi vọng mình có thể trở nên mạnh mẽ hơn, huống chỉ cần nghỉ tới một ngày có thể điều khiển tất cả khế ước thú của liên minh, nhiệt huyết trong người không khỏi sôi trào. Có nam nhi nào không có giấc mộng xưng bá thiên hạ? Ít nhất thì La Tổ đã có, tuy là nó đã là chuyện trước kia.

Ngày nghỉ thứ 2, La Tổ về nhà một chuyến, lúc đầu cậu không trở về nhà vì sợ sơ hở, bất quá ở chung một khoảng thời gian dài như vậy nỗi băn khoăn đã này đã được tiêu trừ.

La Tổ về nhà còn một lí do nữa, chính là cuộc điện thoại của Mễ Duy lần trước làm cậu khá để ý. Từ chỗ Ngải Định cơ bản không hỏi được tin gì, Ngải Lộ không có khả năng nghe điện thoại của cậu, tuy không định nhúng tay vào việc này, bất quá nếu đã là việc nhà thì cậu cũng nên biết một chút, để đề phòng tình huống phát sinh đột ngột.

Ai Tạt Tư khó có dịp ở nhà, vì thế La Tổ thừa dịp Ai Tạt Tư nói chuyện điện thoại hỏi thử vài câu, nếu là Mễ Duy thì dễ hơn. Mễ Duy vốn không có cảnh giác với đứa con của mình, vì thế lúc nói chuyện khó tránh lộ ra một ít dấu vết.

“Không biết Ngải Lộ bây giờ thế nào, ai, đứa nhỏ này sao lại ương ngạnh như vậy.....”

“Ngải Lộ không phải đang ở trường sao?” La Tổ nắm bắt chỗ hổng trong lời Mễ Duy.

Mễ Duy lập tức nhận ra mình làm lộ chuyện, kì thực anh muốn nói cho Tổ Tổ biết chuyện này, bất quá Ai Tạt Tư và Ngải Định đều ngăn cản, nói là càng ít người biết thì càng tốt. Ngay lúc Mễ Duy tiến thoái lưỡng nan, Ai Tạt Tư đã nói chuyện xong, La Tổ không tiện hỏi tiếp vì thế đành chuyển đề tài.

Ai Tạt Tư không cảm thấy bầu không khí có gì khác thường, làm cha, bình thường về mặt ông rất hiếm khi ôn hòa, bất quá cũng vì thế mà trước kia, dù quan hệ của Ngải Lộ và Ngải Tổ rất kém nhưng cũng không dám lỗ mãng trước mặt Ai Tạt Tư.

Cùng Mễ Duy và Ai Tật Tư dùng bữa tối xong, La Tổ liền cáo từ về lại trường. Trước lúc đi, Ai Tật Tư có hỏi một chút về chuyện bài vở, La Tổ tùy tiện nói vài câu ứng phó. Ai Tật Tư thấy La Tổ không hề bỏ bê việc học vì thế cũng không hỏi nhiều.

Trở lại kí túc xá, bọn Hải Nhân Tư rủ rê đi ăn bữa khuya, La Tổ vốn không có tâm tình, nhưng Hải Nhân Tư cùng Milan gần đây khá tinh ranh, biết rõ La Tổ không chịu được khế ước thú, vì thế phái A Phấn cùng Tiểu Ngốc làm chiến thuật dụ dỗ.

Ba con tiểu thú trước mắt La Tổ làm bộ đáng đáng yêu, cộng thêm Tiểu Hoàng bán chủ cầu hữu, cực lực giúp nhóm bạn hữu cùng nhau cầu xin, vì thế La Tổ chỉ có thể thỏa hiệp.

Cách mạng thành công, Hải Nhân Tư bá vai La Tổ, háo hức nói: “Bạn thân, nói cho cậu biết nha, hôm nay cậu cùng nhóm tụi mình ra ngoài ăn khuya tuyệt đối là quyết định sáng suốt.”

“Có chuyện gì à?” La Tổ nhú mày, cậu cùng hai người này ở chung lâu như vậy, cũng hiểu được kha khá.

“Thảo a, bạn thân, sao hôm nay cậu thông minh như vậy? Milan, cậu tới giải thích đi!” Hải Nhân Tư ném qua cho Milan.

“Khụ khụ, kì thật mình.....” Milan hiếm có dịp nhăn nhó, gương mặt từ từ đỏ ửng.

“.....” La Tổ bắt đầu đau đầu, cậu nhớ rõ lúc mình mới tiến vào kí túc xá cũng từng phát sinh chuyện này, lúc ấy hình như Milan coi trọng Ngải Lộ, vì thế Hải Nhân Tư mang theo toàn bộ người trong kí túc xá để trợ ụy.

“Tình yêu mới à?” La Tổ trực tiếp hỏi.

“Này.....” Milan có chút chống đỡ không nổi, bắn ánh mắt cầu cứu về phía Hải Nhân Tư. Hải Nhân Tư là ai? Chính là anh hai tự phong của kí túc xá này, lúc này cậu ta liền nhảy ra đảm nhiệm nhiệm vụ giải thích thay Milan, vừa nói vừa kéo La Tổ ra ngoài kí túc xá: “Hỏi nhiều như vậy làm gì? Là anh em thì cứ đi đi!”

Bị kéo tới nhà ăn, bây giờ đã là nửa đêm, bởi vì hôm sau còn phải lên lớp nên người trong nhà ăn cũng không nhiều. Nhà ăn này là nơi duy nhất bán 24/24 trong trường, căn bản là nơi ăn bữa khuya mà mọi người luôn lựa chọn.

“Các cậu chứ chọn món đi! Mình mời!” Milan vì áy náy nên ra tay rất rộng rãi.

Bọn Hải Nhân Tư biết Milan có kim dẫn thú nên không hề khách khí, gọi một bàn đồ ăn thiết to, người bán hàng không nói hai lời đã nhanh chóng dọn lên. La Tổ vì thế mà đoán rằng Milan nhất định không phải lần đầu tiên vung tiền như rác ở đây.

“Bây giờ có thể nói được chưa?” La Tổ vì bữa tối ăn khá no nên bây giờ không ăn gì, chỉ gấp tượng trưng vài đũa. Phân Định hoàn toàn tương phản với La Tổ, đứng nhìn bộ dáng Phân Định rất nhỏ gầy, mức độ cần quét bàn ăn có thể nói là kinh người. Sức ăn kinh khủng, tốc độ cực nhanh, giống như gió cuốn mây tan, ngay cả một miếng nước cũng không chừa, tuyệt đối làm người ta kinh sợ, hoàn toàn trái ngược với tính cách thẹn thùng ban đầu.

“Hình tượng! Chú ý hình tượng a!” Hải Nhân Tư thực hối hận vì đã gọi nhiều như vậy, đây không phải quá dọa người sao?

La Tổ không chút biến sắc uống trà, thuận tiện còn quan sát phong cảnh nhà ăn này một chút. Milan do dự nửa ngày rốt cuộc mới chịu trả lời vấn đề của La Tổ: “Kì thực mình.... coi trọng một người.”

La Tổ không lên tiếng, bắt quá bàn tay cầm tách trà của cậu hơn run run.

“Lần này tuyệt đối không phải loại giống cái như Ngải Lộ! Cậu ấy ôn nhu lại hiền lành, hồn thú là con dơi hút máu, bởi vì bị hồn thú ảnh hưởng nên buổi tối cứ ngủ không yên, thích tới đây ăn khuya.” Milan ôn nhu nói.

La Tổ vẫn im lặng như trước, bắt quá trà trong tách đã hơi văng ra ngoài.

“Mình cùng cậu ấy đã nói chuyện vài lần ở đây, mình cảm thấy cậu ấy cũng có cảm giác. Lần trước lúc nói chuyện, vì buồn ngủ quá nên mình không cẩn thận ngủ quên mất, kết quả lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại,

phát hiện cậu ấy đưa mắt tới sát bên mặt mình, mình nghĩ nhất định là cậu ấy muốn hôn mình! Bất quá vì lúc ấy căng thẳng quá, nên mình cứ làm bộ không phát sinh chuyện gì cả.” Milan có chút tiếc nuối nói: “Bất quá lần này thì không, nếu tụi mình đều thích đối phương, mình sẽ thổ lộ! Thân là giống đực, mình không thể để giống cái chủ động!”

“Đây là kì thị giới tính.” La Tổ có chút đau đầu nói. Cậu có ảo giác sao? Câu chuyện của Milan nghe có vẻ rất quen, cứ như từng nghe thấy ở đâu rồi, hồn thú là con dơi hút máu..... Rốt cuộc cậu đã nghe thấy ở đâu ta?

“Mới không phải! Chỉ là thân là giống đực, nói thế nào thì mình cũng không thể để giống cái chủ động. Nếu đã biết tâm ý của cậu ấy, người mở lời nhất định phải là mình!” Milan hiếm có dịp khí phách tới vậy.

Đối phương có phải muốn hút máu không? La Tổ không thể ngăn chặn suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, rốt cuộc cậu nghe thấy chuyện này ở đâu? Bởi vì không muốn đả kích lòng tin của Milan, nên La Tổ không nói suy đoán của mình, ngược lại hỏi: “Cậu bảo tụi này tới đây chính là.....?”

“Hắc hắc.” Milan ngượng ngùng cào cào tóc: “Thêm can đảm.”

La Tổ vội vàng đặt tách xuống, đứng dậy định bỏ chạy lấy người. Milan thấy vậy lập tức ôm lấy cánh tay La Tổ: “Anh hai, anh em, cậu giúp mình đi, một mình mình thực sự rất hồi hộp a!”

“Đúng vậy, bạn thân, chúng ta không thể nhỡ tâm bỏ lại mình Milan như vậy!” Hải Nhân Tư ở bên cạnh hát đệm.

“Milan..... cậu ta... thực đáng thương.” Đây là Phân Dịch đã bị thức ăn mua chuộc hoàn toàn.

La Tổ lâm vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, cậu liếc mắt nhìn Milan đang túm chặt tay mình chỉ còn kém là không gào khóc nữa thôi, bất đắc dĩ ngồi lại vị trí. Cậu cũng không tức giận, cậu chỉ không hiểu vì sao mỗi lần tỏ tình Milan cứ phải kéo toàn bộ mọi người trong kí túc xá đi theo thế này. Cậu luôn cho rằng tình cảm là chuyện hai người, không cần người ngoài xen vào.

La Tổ nói: “Cậu ta vẫn chưa tới à?”

Milan biết La Tổ hỏi vậy có nghĩa là không tức giận, vì thế hớn hỏ đáp: “Sắp tới rồi! A Tổ, cậu quả nhiên là bạn tốt!”

Lại đợi thêm một lát thì có một nam nhân tóc đen tóc đỏ đi vào nhà ăn, người này cao khoảng 1m7, tuy không cao nhưng dáng người rất tốt, thoát nhìn có vẻ rất thon dài. Nam nhân có gương mặt baby, mắt to, lông mi dày, mặt nhỏ, gương mặt khá điển hình nhưng cũng không làm người ta nhận sai. Bởi vì biểu tình trên mặt nam nhân rực rỡ như ánh mặt trời vậy, tràn ngập sức sống.

“Milan!” Người này nhìn thấy Milan thì lập tức chạy tới chào hỏi.

“Bạch Đặc!” Milan đỏ mặt, vội vàng đứng lên.

“Đây là bằng hữu của cậu à? Chào mọi người.” Bạch Đặc vui vẻ chào hỏi, Milan lập tức giới thiệu bọn Hải Nhân Tư và La Tổ cho Bạch Đặc.

“Cậu phải bồi bằng hữu vậy mình không quấy rầy.” Bạch Đặc tuy nhiệt tình, nhưng không phải loại người thái quá mà La Tổ ghét, người này tiến thoái rất đúng lúc, điều này làm La Tổ không khỏi xem trọng Bạch Đặc hơn một phần.

“Không sao, bằng hữu của mình không ngại, cậu cứ ngồi chung bàn đi, càng đông càng náo nhiệt.” Milan sợ Bạch Đặc đi nên vội vàng giữ lại.

“Thật sự có thể chứ?” Bạch Đặc lo lắng hỏi.

“Đương nhiên đương nhiên, bằng hữu của Milan chính là bằng hữu của tụi mình!” Hải Nhân Tư làm anh hai, đương nhiên phải giúp đỡ sự nghiệp yêu đương của Milan.

La Tổ cũng gật gật đầu, Bạch Đặc lúc này mới ngồi xuống, vui vẻ nói chuyện vài câu với Milan.

La Tổ cảm thấy không khí giữa Milan và Bạch Đặc không tồi, vì thế cậu tính toán nói với Hải Nhân Tư tìm thời gian thích hợp chuẩn bị, dù sao cũng phải để Milan có không gian để tỏ tình, bọn họ bồi tới đây cũng

được rồi. Hải Nhân Tư đối với Bạch Đặc cũng không sai, theo lời cậu ta nói là giống cái này mạnh mẽ hơn Ngải Lộ nhiều lắm, đương nhiên là Hải Nhân Tư nói có chút hàm súc, bởi vì tốt xấu gì La Tổ cũng là anh trai của Ngải Lộ.

Bạch Đặc nói rất nhiều, cảm giác cứ như một cái máy hát không biết ngừng nghỉ. La Tổ cảm thấy có chút đau đầu, vì thế nháy mắt ra dấu với Hải Nhân Tư, Hải Nhân Tư hiểu ý vội nói: “Xin lỗi, hình như A Tổ không được khỏe, mình đưa cậu ấy về trước, có thể cậu ấy không quen thức đêm.”

“Cậu không sao chứ?” Bạch Đặc lo lắng nhìn La Tổ, ánh mắt chân thành không giống giả bộ: “Vốn định tâm sự với cậu một chút, bởi vì đây là lần đầu tiên được gặp anh trai của Ngải Lộ a.”

Ai? ! ! Lời nói của Bạch Đặc làm tất cả mọi người giật mình, Milan cũng có chút hốt hoảng, sao Bạch Đặc lại nhắc tới Ngải Lộ, chẳng lẽ bọn họ quen biết? Vậy chuyện cậu theo đuổi Ngải Lộ trước kia.....

Ngay lúc Milan chân tay luống cuống thì La Tổ đã mở miệng: “Cậu quen biết Ngải Lộ?”

“Àn, là bạn tốt, tuy tính tình cậu ấy hơi kiêu căng, bất quá cũng không phải người xấu.”

La Tổ đánh mất ý niệm quay về kí túc xá, cậu rút cuộc cũng nhớ ra, hình như Ngải Lộ từng kể với Mễ Duy chuyện này, nói là có một người bạn thích hút máu người khác, hồn thú là con dơi hút máu, khó trách vừa nãy nghe cứ cảm thấy đã nghe thấy ở đâu đó rồi....

“Mình có thể gọi cậu là A Tổ như mọi người không?” Bạch Đặc thấy La Tổ cũng không phản ứng, lại mở miệng.

“Tùy ý.” La Tổ cũng không để ý vấn đề xưng hô này.

“Thật tốt quá!” Bạch Đặc cười như con nít vậy: “A Tổ, cậu biết Ngải Lộ gần đây làm gì không tới trường không? Gửi tin nhắn cậu ấy cũng không trả lời.”

La Tổ nghe vậy hơi nhú mày. Ngải Lộ quả nhiên không ở trường? Bọn Mễ Duy rút cuộc đang giấu diếm chuyện gì? Chẳng lẽ Ngải Lộ phạm tội gì nên bị giam giữ tạm thời?

Suy nghĩ tới thái độ của bọn Mễ Duy, La Tổ liền trả lời có lệ: “Nó có việc.”

“Việc gì?” Bạch Đặc tò mò truy hỏi.

“Không rõ lắm.” La Tổ định về kí túc xá, bởi vì xem ra Bạch Đặc cũng không biết gì nhiều.

“Kia nếu Ngải Lộ có tin tức thì nhớ nói ình biết nha!” Bạch Đặc không có ý hỏi tiếp, điều này làm thái độ của La Tổ cũng dịu đi không ít.

Dùng lí do không thoải mái quay về kí túc xá xong, La Tổ bắt đầu suy nghĩ chuyện Ngải Lộ, với tính cách của Ngải Lộ không có khả năng vắng mặt ở trường lâu như vậy. Mễ Duy cứ dấu diếm, Ngải Lộ cũng không cho cậu can dự, phỏng chừng chuyện phát sinh trên người Ngải Lộ không phải chuyện tốt.

“Bạn thân, em trai cậu làm sao vậy?” Hải Nhân Tư tuy trì hoãn nhưng không phải ngu ngốc, vì thế liền nhìn ra nhà La Tổ có chuyện.

“Không sao, tôi lo lắng cho Milan hơn.” La Tổ chuyển đề tài, tuy không muốn dội nước lạnh nhưng cậu vẫn đem chuyện mình nghe được gửi tin nhắn cho Milan. Về phần quyết định thế nào thì do Milan thôi.

Hải Nhân Tư cũng thức thời, biết La Tổ không muốn nhắc tới chuyện trong nhà, vì thế liền nói không biết đến bao giờ mới được gặp Ôn Tư Đặc. Điều này làm La Tổ nhớ tới một việc khác.

Thẳng tới sáng sớm hôm sau, Milan cùng Phân Dịch mới chập vọt về kí túc xá. Phân Dịch vừa bước chân vào phòng liền ngủ bất tỉnh nhân sự, hiển nhiên sáng nay phải xin nghỉ học. Milan cũng không khác hơn Phân Dịch bao nhiêu, nếu nói Phân Dịch là mệt mỏi, thì Milan chính là thương tâm muốn chết cộng thêm suy sụp.

“Ô ô~cậu ấy nói, lúc ấy chỉ là hiểu lầm.” Milan ôm gối trong phòng khách, bắt đầu nói mê sảng.

“Cậu ấy chỉ muốn trộm huyết mà thôi, căn bản không phải muốn hôn gì cả. Sao mình lại tự mình đa tình như vậy.....” Gối ôm dính đầy nước mắt nước mũi của Milan.

“A Tổ~ ô ô~ mình thất tình! Mình lại thất tình! Cậu nói xem vì cái gì mình luôn thất tình như vậy!” Milan không cam lòng khóc thét lên.

La Tổ nhìn đồng hồ, thầm nghĩ chương trình học hôm nay phỏng chừng cũng không có bài học mới.

“Bạn thân, nếu không để mình chăm sóc hai cậu ấy, cậu đi học đi?” Hải Nhân Tư hỏi.

La Tổ nói: “Không cần, cậu cùng học viện, cậu đi học sẵn tiện giúp các cậu ấy xin phép luôn.”

Hải Nhân Tư: “Vậy cậu làm sao bây giờ?”

La Tổ: “Tôi gửi một tin nhắn cho Uy Nặc lão sư là được.”

Hải Nhân Tư tuy vẫn có chút do dự, bắt quá La Tổ đã nói tới mức này thì cậu cự tuyệt lại giống làm kiêu, vì thế chỉ đành đi học, lúc ra tới cửa còn kêu lớn: “Bạn thân, nếu chịu không nổi thì cứ gọi mình về, mình sẽ cứu vớt cậu!”

“Đã biết, đi thôi.” Đuổi Hải Nhân Tư đi, La Tổ để Tiểu Hoàng biến lớn vác Phân Định về phòng. Còn Milan thì vẫn để yên đó, bởi vì tinh thần Milan không được ổn, La Tổ sợ để cậu ấy một mình sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

May mắn Milan khóc xong thì nặng nề ngủ, điều này làm La Tổ tiết kiệm được không ít sức lực. Trong khoảng thời gian này Tư Lôi Tập rất bận, bắt quá mỗi ngày vẫn kiên trì gửi 4 tin nhắn như trước, tuần trước Tư Lôi Tập có hẹn cậu đi xem phim, thời gian là chiều nay, nhưng tình hình này thì rất khó đi được.

La Tổ gửi một tin nhắn giải thích chuyện này với Tư Lôi Tập, Tư Lôi Tập nhanh chóng trả lời, vẫn ngắn gọn như phong cách vốn có của anh, chỉ có hai chữ ‘chờ tôi’. Tuy thông qua khoảng thời gian này ở chung, La Tổ đã hiểu biết anh rất nhiều, nhưng cậu vẫn không lí giải được hai chữ ‘chờ tôi’ này.

Rơi vào đường cùng, La Tổ đành phải từ bỏ, ngược lại bắt đầu viết báo cáo, thuận tiện đặt cơm trưa cho hai ‘thì thể’ trong kí túc xá. Giữa trưa, Hải Nhân Tư lật đật trở về, sau lưng cậu ta còn có Tư Lôi Tập và Lô Tập. Hải Nhân Tư vừa thấy La Tổ, vẻ mặt cầu xin nói: “Anh em a, sao cậu không nói ỉnh biết hôm nay cậu có hẹn với lang ca? !”

La Tổ: “.....”

Hải Nhân Tư: “Nếu cậu nói hai người có hẹn thì mình còn để cậu chăm sóc bọn Milan sao?”

La Tổ nhìn về phía Tư Lôi Tập, anh vẫn bộ dáng cũ, một thân quân trang, gương mặt nghiêm túc nhưng một pho tượng. Không cần phải nói, Tư Lôi Tập nhất định đã lên ‘trao đổi’ với Hải Nhân Tư.

“Bộ phim còn 30p nữa mới bắt đầu, rạp ở trung tâm thành phố, bây giờ đi vẫn còn kịp.” Lô Tập vẫn là lần đầu tiên tới phòng ngủ của bọn La Tổ, bắt quá anh không hề khách khí, cứ xem như vườn nhà mình vậy.

La Tổ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tư Lôi Tập, Hải Nhân Tư trở về cậu còn có thể lí giải, bắt quá vì sao Lô Tập cũng ở đây? Lô Tập nhìn ra nghi hoặc của La Tổ, không đợi Tư Lôi Tập mở miệng anh đã giành trước: “Tôi tự mình đảm đương làm cu li a, người này sợ mình Hải Nhân Tư không chăm sóc tốt bọn Milan, nên bảo tôi tới hỗ trợ.”

“.....” La Tổ không còn lời nào để nói, Tư Lôi Tập đã chuẩn bị chu đáo như vậy, cậu không có lí do không ra ngoài, huống chi hôm nay cậu vốn đáp ứng đi xem phim với anh.

“Đi thôi.” La Tổ cầm áo khoác mặc vào, bên trong cậu vốn mặc áo len và quần âu nên không cần thay đồ, nhưng vì nghĩ tới thời tiết nên mới lấy thêm áo khoác.

Tư Lôi Tập yên lặng đi theo phía sau La Tổ, bộ dáng một bảo tiêu kiêm người yêu dưới ánh mắt ghen tị của hai tên không có người yêu Hải Nhân Tư và Lô Tập. Trước khi đi, La Tổ còn muốn căn dặn một chút, kết quả bị Lô Tập đuổi đi như đuổi ruồi: “Em trai đồng học, cậu cứ yên tâm, Hải Nhân Tư có lẽ không đáng tin, nhưng năng lực của tôi cậu còn không rõ sao, mau đi đi!”

Hải Nhân Tư tặc mao: “Lão tử sao không đáng tin chứ? Tượng ca, vấn đề này chúng ta phải hảo hảo nói chuyện!”

Chắc, chưa đi đã bắt đầu tranh đấu nội bộ. La Tổ đỡ trán, Tư Lôi Táp cũng nhìn ra lo lắng của La Tổ, nên trầm giọng nói: “Có thể để hôm khác rồi đi.”

La Tổ ngẩng đầu nhìn Tư Lôi Táp, tuy gương mặt không nhìn ra manh mối gì, bất quá La Tổ biết Tư Lôi Táp rất mong chờ cuộc hẹn hôm nay.

“Không cần, chỉ nửa ngày thôi hẳn là không chết được.” ‘Không chết được’ ý là chỉ Milan cùng Phân Dịch.

Tư Lôi Táp nghe vậy lập tức đóng cửa kí túc xá lại, không để phong cảnh trong phòng khách quấy rầy La Tổ. Động tác cực nhanh, thủ đoạn vô cùng lưu loát làm La Tổ không khỏi cảm thán, không hổ là nhân tài do quân đội bồi dưỡng, ngay cả một cơ hội hồi hận cũng không lưu lại cho cậu.

La Tổ cùng Tư Lôi Táp đương nhiên không thể đi bộ tới rạp chiếu phim ở khu phố trung tâm, vì thế Tư Lôi Táp đã lái xem tới. Xe của Tư Lôi Táp là một người máy giao thông hai chỗ, tuy khá cũ, tốc độ không mau, bất quá rất nhiều lão kì cựu trong quân bộ thích sử dụng. Nguyên nhân chính là hệ số an toàn rất cao, khả năng chống cự va chạm mạnh, nếu phát sinh tai nạn thì có thể bảo hộ người trong xe an toàn.

Chiếc xe hai chỗ này còn có một đặc điểm chính là chỗ ngồi khá nhỏ. Trừ bỏ vị trí người lái thì vị trí phụ lái hầu như là sát bên cạnh. Thân hình Tư Lôi Táp vốn rất cao lớn nên không gian của La Tổ càng có vẻ nhỏ bé hơn, hơn nữa vì lực li tâm khi chạy nên La Tổ vô thức nhích qua phía Tư Lôi Táp.

Dọc theo đường đi La Tổ cứ phỏng đoán xem Tư Lôi Táp chọn chiếc xe này có phải có dụng tâm kín đáo hay không, bất quá nhìn gương mặt nghiêm túc của anh có vẻ rất nghiêm túc, giống như một lòng lái xe vậy, không hề có tâm tư dư thừa. Điều này làm La Tổ có cảm giác mình đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Rạp chiếu phim cách trường học không xa, mất 20 phút đi xe. Tư Lôi Táp hiển nhiên đã chuẩn bị tỉ mỉ, trước khi tiến vào rạp liền hỏi La Tổ có muốn mua thức uống cùng bỏng ngô hay không.

La Tổ không thích bỏng ngô, bất quá xem tới 3 bộ phim, tới tận 7 giờ tối, vì thế La Tổ mua nước uống. Rạp chiếu phim bán không nhiều loại thức uống, La Tổ chọn cà phê, Tư Lôi Táp chọn nước trà.

Lúc tiến vào phòng xem phim, La Tổ phát hiện đây là buổi chiếu dành riêng cho tình lữ, ghế xem giống như lẫn cậu bồi Ôn Tư Đặc cùng bọn Milan, vị trí đều là hai người một ghế lô. Ghế lô áp dụng thiết kế phong bế, bên ngoài không nhìn được, nhưng bên trong có thể thấy cả rạp.

La Tổ cùng Tư Lôi Táp đều không biết bộ phim này, bởi vì bọn họ không có hứng thú với phim ảnh lắm, nhưng trước đó có nghe nói là 2 bộ phim hành động, một bộ tình yêu, vì thế lúc cài chế độ La Tổ chọn 5D.

Cài đặt cho mình xong, La Tổ phát hiện Tư Lôi Táp đang nhìn màn hình cài đặt, chậm chạp không hề động ngón tay, La Tổ theo bản năng hỏi: “Hình thức nào?”

“5D.”

La Tổ nghiêng người qua bên Tư Lôi Táp, thuận thực cài đặt giúp anh. Bởi vì cự li thực sự rất gần, Tư Lôi Táp cơ hồ có thể ngửi được mùi dầu gội đầu trên tóc La Tổ truyền tới.

Cài đặt xong, La Tổ lại trở về vị trí của mình: “Lần đầu tiên xem phim à?”

“Lần đầu tới rạp chiếu phim.”

“Tôi có phải nói..... là rất vinh hạnh chiêm được lần đầu tiên của anh không?” Vốn chỉ là một câu nói đùa, bất quá nói ra rồi, La Tổ mới cảm thấy nó có ý nghĩa khác.

Vài giây trầm mặc ngẩn ngui, Tư Lôi Táp trầm trọng nói: “Tôi..... cũng rất cao hứng.”

“.....” La Tổ đột nhiên cảm thấy tâm tình cậu lúc này có chút phức tạp, cảm giác tội ác tuyệt đối không thể phụ lòng đối phương này là sao a?

Cũng may phim điện ảnh rất nhanh đã mở màn, La Tổ cũng không còn thời gian suy nghĩ. Bộ phim thứ nhất tên là Thế Giới Thú Hoàng , một bộ phim hành động, tình tiết đại khái là một giống đực thú nhân chiếm được sức mạnh cường đại, cuối cùng chinh phục thế giới. Nội dung cũ rích cùng tình tiết cầu huyết tạm thời không đề cập tới, hiệu ứng đánh nhau quả thực rất phần khích, bởi vì hiệu quả 5D nên hình ảnh

làm La Tổ rung động mãnh liệt, nhất là lúc diễn viên bị đánh, cậu có cảm giác mình cũng bị tay nắm từ ghế đánh mình một chút. Tuy không nặng, nhưng kết hợp với tình tiết trong phim, cơ hồ làm La Tổ nghĩ rằng mình chính là diễn viên, vô cùng sống động.

Bộ phim thứ hai cũng là phim hành động, nói thực ra thì La Tổ không có hứng thú quá lớn với phim ảnh, trừ phi là phim có liên quan tới súng vật, nếu không cậu luôn cảm thấy buồn ngủ. Nhưng hiệu quả 5D lại làm cậu xem cả 2 bộ đều không cảm thấy chán.

Tư Lôi Tạt cùng La Tổ xem phim vô cùng im lặng, hai người cơ hồ không nói gì cả. Tư Lôi Tạt là loại hình mẫu làm gì cũng đặc biệt nghiêm túc, cho dù là xem phim cũng vậy. Vì thế muốn thấy được nụ cười của anh thực sự rất hiếm.

Lúc xem xong 2 bộ phim hành động, La Tổ cũng có chút hứng thú với bộ phim tình yêu thứ 3, không biết 5D tình yêu có hiệu quả gì. Phim vừa mới mở màn, La Tổ đã hoàn toàn ngây ngẩn, bất quá không phải kinh ngạc mà là khiếp sợ.

Chẳng lẽ cậu có duyên với phim cấp 3 như vậy? La Tổ tuy trong lòng vô cùng kinh hãi nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, bởi vì cậu biết so với mình..... Tư Lôi Tạt nhất định còn khiếp sợ hơn.

Bộ phim mở màn bằng một tình tiết rất đột ngột, hai diễn viên trong phim La Tổ cũng không quen biết, bất quá dựa vào mu bàn tay có thể đoán được hai người này không có ai là giống cái. Nói cách khác đây là một bộ phim hạn chế của giống đực và giống đực.

Phim nhựa về lĩnh vực này dường như đều hàm súc, trọng điểm cũng không đặc tả mà chọn lựa hình thức mơ hồ che đậy. Trình độ này so với phim cấp 3 ở khiếp trước đúng là trò trẻ con, hướng chỉ bản thân La Tổ còn học y, tuy là bác sĩ thú y nhưng đối với kết cấu cơ thể con người vẫn hiểu biết, loại phim thể này căn bản không thể làm cậu xúc động.

Vốn..... hẳn là vậy. Chết tiệt! La Tổ bắt đầu ảo não, vì sao cậu lại chọn hiệu ứng 5D cơ chứ, bộ phim không ảnh hưởng được cậu, nhưng cái ghế này.....

Ấn~~ a~ đừng~~ngực, ngực nóng quá~

A~ đừng mà~ đừng xoa như vậy~~ tôi, tôi chịu không được~~

Ai tới nói cho cậu, vì sao cậu lại cảm thấy hạ thân mình bị cái gì mơn trớn vậy? Hơn nữa..... bây giờ cái thứ hết nhu nhu lại nhéo trước ngực lại là gì nữa đây? Cái ghế này rốt cuộc có cần có nhiều công năng như vậy không?

La Tổ đang tự hỏi xem người khác có bao nhiêu % muốn phá hủy cái ghế này, cho dù cậu là thánh nhân, bị vỗ về chơi đùa như thế cũng sẽ có phản ứng. Ngay lúc La Tổ không chịu được nữa, định ra tay thì một âm thanh của thứ gì đó bị bẻ gãy vang lên bên tai La Tổ. La Tổ cúi đầu, người máy lúc này vừa quấy rối cậu đã hoàn toàn lìa ra khỏi ghế, không chỉ vậy nó còn bị một nam nhân nổi đầy gân xanh siết chặt, bởi vì dùng sức quá lớn nên trên mặt người máy đã xuất hiện khe nứt.

Từ mu bàn tay nhìn lên, ngũ quan của Tư Lôi Tạt dưới ánh đèn mờ mờ của rạp chiếu phim càng khiến người hơn, nhất là đôi ngươi sâu màu xám kia, cứ như có liệt hỏa đang hùng hực bốc cháy.

Tư Lôi Tạt tức giận, mà đối tượng chính là..... một con robot.

La Tổ giật mình, theo bản năng nói: “Cám ơn.”

“Không khách khí.” Âm điệu cứng nhắc như trước, bất quá ngay sau đó ghế dựa cùng robot bị túm ra hiện ra một quả cầu màu đen, sau đó.... ghế ngồi của La Tổ hoàn toàn tê liệt.....

Cảnh báo, ghế lô xuất hiện tình huống khác thường, xin lập tức rời đi.

“.....” La Tổ yên lặng đứng dậy, yên lặng nhìn về phía Tư Lôi Tạt, sau đó lại im lặng đợi nhân viên rạp chiếu phim vội vàng chạy tới. Lúc bị kéo tới văn phòng để thương lượng về việc bồi thường, trong đầu La Tổ chỉ còn một ý niệm duy nhất, vé xem phim này rốt cuộc là ai cho Tư Lôi Tạt?

74. Chương 74

“Khụ khụ, xin hỏi cậu là người của quân bộ?” Trong văn phòng của người tổng phụ trách rạp chiếu phim, tên là Dịch Gia, nam nhân trung niên này hiện tại đang lau mồ hôi.

“Tôi sẽ bồi thường.” Tư Lôi Tật không nói hai lời liền rút thẻ tín dụng liên minh, Dịch Gia nhìn thẻ víp quý tộc kim quang chói lóa kia, động tác lau mồ hôi càng tăng mạnh.

Tục ngữ nói rất hay, dân không đấu với quan, tuy nam nhân có bộ mặt quan tài trước mặt đã phá hủy thiết bị của rạp chiếu phim, nhưng lỗ như thân phận người ra rất cao thì làm sao bây giờ? Quan lớn quân bộ mà thu thập ông thì cứ như là cắt cổ vậy, vì thế xử lý nhất định phải thận trọng, thận trọng a!

“Cũng không phải vấn đề tiền bạc, xem quân hiệu của ngài, hẳn là chuẩn tướng đúng không? Không biết người lớn bên nhà làm bên bộ phận nào?” Dịch Gia nơm nớp lo sợ hỏi.

Tư Lôi Tật nghe vậy, nhú mày nói: “Tôi sẽ bồi thường, bao nhiêu tiền?”

“Này.....” Mồ hôi Dịch Gia rơi như mưa mùa hạ, rốt cuộc là tình huống gì a? Đây là lần đầu tiên ông thấy một người bồi thường dễ chịu đến vậy? Chẳng lẽ ông đã hiểu lầm vị quan gia này?

“Bồi vì thiết bị kỹ thuật rất cao nên giá cả hơn đắt một chút.” Dịch Gia vừa quan sát sắc mặt Tư Lôi Tật, vừa tiếp tục lau mồ hôi: “Đương nhiên với thân phận của cậu thì nhất định không để ý tới chút tiền đó. Mạo muội hỏi một chút, ghế lô của rạp chiếu phim chúng tôi có điểm nào làm cậu cảm thấy không hài lòng sao?”

Tư Lôi Tật: “.....”

Dịch Gia thấy đối phương trầm mặc, nuốt nước miếng, thật cẩn thận hỏi tiếp: “Có phải trình tự ghế lô có lỗi gì không?”

Tư Lôi Tật: “.....”

Mẹ nó có cần trầm mặc đến vậy không a? Nói một lời sẽ chết sao? Ông đối mặt với bộ mặt quan tài như vậy cũng có áp lực rất lớn a! Dịch Gia quả thực sắp khóc tới nơi rồi. Rơi vào đường cùng, ông chỉ có thể chuyển mục tiêu về phía La Tổ, cậu nhóc này thoát nhìn da dẻ non mềm, hẳn là dễ nói chuyện hơn.

“Người máy.....” Tư Lôi Tật vẫn trầm mặc rốt cuộc cũng mở miệng.

“Aha? Là robot có vấn đề sao?” Dịch Gia lập tức mở màn hình ảnh sáng, nhanh chóng thêm trường hợp này vào danh sách: “Cậu có thể miêu tả cụ thể là vấn đề gì không?”

Tư Lôi Tật nhớ tới hình ảnh người máy sờ soạn La Tổ trên ghế lô trong phòng chiếu phim. Tư Lôi Tật nghĩ tới đó, vẻ mặt vốn nghiêm nghị lại trở thành lạnh như băng, con người xám tro lộ ra quang mang khiếp người: “Người máy..... không nên sờ em ấy.”

“Hóa ra là vậy sao? Người máy không nên sờ..... di?” Dịch Gia rốt cuộc nhận ra có điểm không thích hợp, đây là tình huống gì a? Vốn là phim tình yêu 5D, tình lữ đến xem phim chính là theo đuổi kích thích, nói không chừng xem một hồi sẽ bắt đầu làm vận động trên ghế lô, chính là người máy sờ vài cái không phải càng gia tăng tình thú sao?

“Thật xin lỗi, trình tự ghế lô không có gì sai cả, chỉ là tôi không có thói quen bị đụng chạm cơ thể.” La Tổ đỡ trán, quả nhiên không nên để Tư Lôi Tật đứng ra giải thích.

“Nga, hóa ra các cậu còn chưa.....” Dịch Gia bưng tỉnh gật gật đầu.

“Ông lập lại lần nữa.” La Tổ vẻ mặt vốn không có biểu tình, bất quá vừa nghe Dịch Gia nói lời kia thì bên môi xuất hiện nụ cười lạnh.

Dịch Gia nhất thời rùng cả mình, cậu nhóc này tuy bộ dáng không tồi, nhưng sao cười lên lại dọa người như vậy? Dịch Gia vội vàng phát tay nói: “Không có, không có, tôi không nói gì cả.”

“Mau tính xem tổng cộng phải bồi thường bao nhiêu tiền.” La Tổ nhướn mi.

“Lập tức, lập tức tính ngay!” Địch Gia nhanh chóng tính xong tiền. Tư Lôi Tạt giành thanh toán, La Tổ hơi nhũm mày, không nói thêm gì, bởi vì chuyện này cậu có tính toán khác.

“Hóa đơn.”

“Đây cậu!” Địch Gia cung kính gửi hóa đơn qua màn hình ánh sáng của La Tổ. La Tổ xác minh không có lỗi gì thì liền mang Tư Lôi Tạt li khai. Thẳng tới khi tiền được hai vị tổ tông này Địch Gia mới giám thử phào. Từ từ, không đúng a! Vì sao cậu bé mặt trắng kia nói gì ông nghe vậy?

Chỉ tiếc Địch Gia tính ngộ quá muộn, La Tổ cùng Tư Lôi Tạt đã cười người máy giao thông trở về trường. Trên đường về, Tư Lôi Tạt chọn lựa hình thức lái tự động, bởi vì anh có chút chuyện muốn nói với La Tổ.

“Thật xin lỗi, tôi không biết là phim như vậy.”

“Không sao, không phải anh đã cứu tôi sao?” La Tổ căn bản không để ý chuyện này, chuyện cậu quan tâm là số tiền bồi thường kia: “Vé xem phim là ai đưa cho anh?”

“Lô Tạt.” Tư Lôi Tạt thành thật báo cáo.

“Nhớ phải tìm anh ta thanh toán.”

“.....” Tư Lôi Tạt trầm mặc, bất quá anh quả thực muốn tìm Lô Tạt hỏi rõ ngọn nguồn. Lúc Lô Tạt đưa anh vé xem phim cũng không nói cho anh biết có phim như vậy. Tóm lại, con robot kia.... anh phải sớm tiêu diệt mới đúng.

“Em không sao chứ?” Tư Lôi Tạt lo lắng người máy làm bộ vị trên người La Tổ bị thương.

“Không sao, còn anh?” Nếu cùng là một dạng thiết bị, như vậy hẳn Tư Lôi Tạt cũng bị kích thích mãnh liệt. Bất quá từ nãy tới giờ, biểu tình trên mặt nam nhân này không có chút biến hóa nào, đúng là đáng sợ.

“Tôi từng trải qua huấn luyện về phương diện này.” Tư Lôi Tạt đáp.

“....” Huấn luyện biến người ta thành vô năng sao? La Tổ đỡ trán, cậu nghĩ nhiều quá rồi, mặc kệ nói thế nào thì Ước Sắt Tư cũng không thể để tồn tử duy nhất của mình biến thành như vậy.

“Chính là chống cự lại hấp dẫn bên ngoài.” Tư Lôi Tạt nhìn ra nghi hoặc của La Tổ, dù sao quan hệ tới tôn nghiêm của nam nhân nên anh cố giải thích thêm một câu.

“Àn.” La Tổ nhẹ nhàng lên tiếng: “Chuyện tiền bạc không sao chứ?”

Tư Lôi Tạt nói: “Quân bộ có phát tiền lương.”

Hóa ra quân bộ béo bở đến vậy sao? La Tổ lại đỡ trán, bất quá với tính cách của Tư Lôi Tạt, phỏng chừng tiền lương quân bộ phát anh rất ít khi sử dụng, vì thế cứ gửi ngân hàng, chất đồng mã cũng được một mớ.

Lúc cả hai quay về kí túc xá, Lô Tạt vẫn còn ở đây, anh hoàn toàn không biết tai vạ sắp đổ lên đầu rồi, ngược lại dùng giọng điệu tranh công nói: “Thế nào? Phim rất hay phải không?”

“Đúng là rất hay, ghế lô của chúng ta còn phát nổ.” La Tổ đưa hóa đơn ra ngoài màn hình ánh sáng, gửi vào hòm thư của Lô Tạt.

“Cái gì, rạp chiếu phim trung tâm còn phát sinh ra tình huống ngoài ý muốn này sao?” Lô Tạt không tin, bất quá lúc nhìn thấy người kí tên trả tiền thì khóe miệng anh không thể không co rút một chút: “Vì sao ghế lô nổ mà Tư Lôi Tạt phải đền tiền?”

“Là tôi phá hủy ghế lô.” Tư Lôi Tạt dùng đôi người màu xám chăm chú nhìn Lô Tạt, trầm giọng nói.

Lô Tạt nuốt nước miếng, trong lòng anh có dự cảm rất xấu, anh dựa vào sofa nói: “Chẳng lẽ..... bộ phim không hợp tâm ý à?”

“Có thể nói như vậy.” La Tổ đút một tay vào túi tiền: “Nếu anh cảm thấy áy náy, có thể chọn thanh toán.”

“Thanh toán cái gì?” Lô Tạt cảm thấy thứ đáng sợ nhất không phải ánh mắt của Tư Lôi Tạt nhìn mình, mà chính là giọng điệu không mẫn không nhạt của em trai đồng học. Anh thể mà lại xem nhầm, nhà Ngài Địch làm gì có người bình thường!

“Phí bồi thường.”

“Có thể xin chống án không?” Lô Táp cố gắng tranh đấu.

“Hỏi anh ấy.” La Tổ nhìn về phía Tư Lôi Táp.

Tư Lôi Táp trầm mặc đứng bên cạnh La Tổ, ngũ quan thâm thúy, đường cong cương quyết cùng biểu tình nghiêm túc, điều này làm anh có cảm giác lạnh khốc không biết đến nhân tình, cả người tản mát ra hơi thở cứng như sắt thép, giống như một lá chắn thật dày, bất cứ nguy hiểm hay thương tổn gì đều bị cản ở bên ngoài. Nhất là đôi ngươi màu xám, giờ phút này đang nhìn chăm chăm vào Lô Táp. Tuy bản thân Tư Lôi Táp không có ác ý, nhưng ánh mắt như dã lang kia vẫn làm Lô Táp chột dạ không thôi.

“Đừng có nhìn tôi như vậy, tôi trả còn không được sao?” Lô Táp hoàn toàn đầu hàng, rốt cuộc anh đã tạo nghiệt gì? Khi không tặng người ta 2 vé xem phim còn chưa tính! Xem phim gặp rắc rối, anh còn phải phụ trách toàn bộ! Thế giới này còn ai thê thảm hơn anh nữa không?

Lô Táp thề, nếu anh còn tái phạm, đi quản chuyện yêu đương của Tư Lôi Táp nữa thì anh sẽ bỏ hết tất cả mỹ nhân bên cạnh, cả đời bị giống đực áp!

“Tốt lắm, tôi không làm bóng đèn đâu, các cậu chậm rãi nói chuyện.” Lô Táp vuốt mái tóc đỏ ra sau, cầm lấy áo khoác ra cửa. Hôm nay đúng là rất thê thảm, anh muốn tìm Ngải Dịch để kiếm an ủi.

“Không sao chứ?” Bởi vì Milan đã được dời về phòng nên La Tổ ngồi xuống sofa.

“Không sao.” Tư Lôi Táp ngồi xuống bên cạnh, bởi vì không biết nói gì nên anh chỉ lặng lặng ngồi bồi bên người cậu.

Chạng vạng, Tư Lôi Táp biến thành hình lang, đi theo La Tổ vào phòng tắm. La Tổ rơi vào đường cùng chỉ có thể tắm cho cự lang, Tiểu Hoàng vốn lúc tắm sẽ không chịu yên, nhất là lúc có người bạn cự lang này nữa thì cứ túm lấy chùm lông trên lưng cự lang không chịu buông, làm La Tổ mất một phen công phu.

Bất quá cũng tắm nhiều lần rồi, cự lang và La Tổ phối hợp ngày càng ăn ý. Lúc La Tổ đi lấy sữa tắm, cự lang liền ngoan ngoãn ngồi xổm trên mặt đất chờ, La Tổ bắt đầu xoa sữa tắm, cự lang liền đưa đầu mình tới trước người La Tổ, La Tổ mở vòi nước cự lang liền giơ móng lên thử nước, nếu độ nóng thích hợp liền gật gật đầu. Sau đó La Tổ sẽ tẩy rửa bọt xà phòng trên cơ thể nó.

Tắm rửa xong, La Tổ lấy khăn mặt ra ngoài chờ, cự lang thừa dịp này vung nước trên người, sau đó vươn tứ chi, nhanh chóng chạy tới bên người La Tổ, chờ đợi được khăn mặt lau khô.

“Mình nói này.... bạn thân, động tác của cậu cũng quá thuần thục đi?” Hải Nhân Tư cũng không muốn làm bóng đèn, nhưng Milan cùng Phán Dịch bây giờ vẫn chưa tỉnh, một mình cậu ta ngây ngốc thì chán, vì thế đành đi ra làm bóng đèn chói sáng vậy.

La Tổ lúc này đang sấy lông cho cự lang, bởi vì máy sấy của kí túc xá khá mạnh, nên sấy một hồi bộ lông sẽ đổ rạp về một hướng. Lúc sấy tới xung quanh lỗ tay, lông tơ bị gạt che khuất cả đôi mắt xám sáng ngời của cự lang, nhìn qua hết như một con lang già nua.

“Ha ha ha, buồn cười quá, lang ca, mắt của anh, mắt của anh không có nữa!” Hải Nhân Tư đã quen nhìn bộ dáng uy phong lẫm lẫm của lang xa, hiện tại thấy hình ảnh chênh lệch như sông với biển thế này, nhin không được ôm bụng cười bò trên sofa.

Cự lang không để ý tới Hải Nhân Tư, nó chỉ đồ sộ bất động ngồi xổm trước người La Tổ, hưởng thụ phục vụ từ bàn tay cậu. Hải Nhân Tư cười một hồi cũng thấy xấu hổ, vì thế chạy về phòng mình, chủ yếu là cậu ta thấy..... một người một lang kia căn bản không có chỗ cho cậu xen vào, người đang yêu đúng là đáng sợ!

Lúc ban đêm, cự lang vẫn không rời đi, có dự tính ngủ lại chỗ La Tổ. Bởi vì cự lang cũng không phải lần đầu ở lại, nên La Tổ rất nhanh thỏa hiệp, dù sao bên cạnh còn có giường của Hải Nhân Tư.

“Bạn thân, mình ngủ bên phòng Milan được rồi, không quấy rầy hai người, khụ khụ.” Hải Nhân Tư nói xong, lập tức đóng sầm cửa phòng, ngay cả một chút thời gian để phản ứng cũng không chừa cho La Tổ.

“.....” La Tổ bắt đắc dĩ, cậu không thể kéo Hải Nhân Tư lại, dù sao Tư Lôi Tạt cũng là hình lang, hẳn không có vấn đề gì. Trãi chăn xong, cự lang nhảy lên vào ổ chăn trước làm công tác làm ấm giường, về phần La Tổ thì viết báo cáo xong cậu mới lên giường.

Vừa nằm xuống thì cái đuôi lông xù màu xám đã khoát lên bụng cậu, tuy thực thoải mái, nhưng La Tổ vẫn rất muốn phun tà, bây giờ đã là cuối hạ qua thu rồi... quên đi, dù sao trong phòng cũng có điều hòa.

La Tổ bất tri bất giác đã ngẫm động ý đủ loại hành vi của cự lang. Tắt đèn, La Tổ rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Trong mộng, A Lại đang vươn đầu lưỡi nhiệt tình liếm mặt cậu, cho dù cậu nói thôi, A Lại vẫn không dừng lại. Bọn họ ở công viên chơi cả ngày, A Lại chẳng những liếm mặt cậu, còn áp lên người cậu, cùng cậu lăn lộn trên mặt cỏ....

Từ từ, vì sao trên người cậu nặng như vậy, còn có cảm giác ướt át này..... thật là đang nằm mơ sao? La Tổ mở mắt, cự lang phóng đại cứ vậy đập vào mi mắt, đồng tử một khắc này chợt co rút. Cự lang cũng cứng đờ, hai lỗ tai vốn dựng thẳng trên đầu trong nháy mắt sụp xuống. Đôi lang màu xám cùng đồng tử màu đen giờ phút này không tiếng động giao nhau trong không khí.

Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, La Tổ rớt cuộc mở miệng: “Tôi cảm thấy..... chúng ta cần nói chuyện.”

Cự lang cúi đầu, chậm rãi dời ra khỏi người La Tổ nhảy xuống bên kia giường. Từ đầu đến cuối, cái đuôi không có chút tinh thần nào cứ quét trên mặt đất.

Lô Tạt rời khỏi kí túc xá, rốt cuộc dùng sức của 9 trâu 2 hổ kéo Ngải Dịch ra. Vốn tưởng Ngải Dịch sẽ nhận ra tâm tình của anh không tốt, định an ủi, kết quả Ngải Dịch vừa ngồi xuống cầu đầu tiên nói chính là: “Tôi rất bận, có chuyện gì?”

Lô Tạt bi phần, hoàn toàn bi phần, vì cái gì bằng hữu của anh toàn như vậy! Chẳng lẽ anh thực sự thiếu ngược? Rõ ràng Ngải Dịch cùng Tư Lôi Tạt ở chung rất thuận lợi mà, hay là vấn đề ở..... sóng điện não?

Lô Tạt uống một ngụm cà phê, bắt đầu lấy tinh thần dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngải Dịch, không phải trao đổi sóng điện não thôi sao? Anh cũng làm được! Lô Tạt tập trung tinh thần toàn thân, hướng Ngải Dịch gửi đi một tin tức mãnh liệt.

Một phút sau, Ngải Dịch không chút biến sắc uống cà phê.

Năm phút sau, Ngải Dịch không chút biến sắc nhìn đồng hồ.

Bảy phút sau, Ngải Dịch dường như ý thức được gì đó, bắt đầu tập trung ánh mắt vào mắt Lô Tạt.

Đến đây! Mau đọc ý tưởng thực sự của tôi đi! Lô Tạt kích động, ánh mắt vốn đã trừng to lại sáng chói thêm vài phần, làm hốc mắt bắt đầu sung huyết.

Mười phút sau, Ngải Dịch không chút biến sắc đứng lên, dùng âm thanh không chút phập phồng nói: “Đến giờ rồi, có việc thì lần sau tìm tôi, nhớ tới khoa mắt kiểm tra.”

Ngải Dịch đi rồi, không chút do dự, lưu loát sạch sẽ. Chỉ để lại một mình Lô Tạt tích mịch với hai chén cà phê còn bốc nhiệt khí.

Ba mươi giây sau, một góc nào đó trong nhà ăn phát ra một tiếng khóc thét cực kì thê lương: “Xem khoa mắt cái đầu cậu ấy!”

Lô Tạt phát điên, trao đổi sóng điện não linh tinh gì đó, cả đời này, anh không bao giờ tin nữa!

75. Chương 75

La Tổ nhìn cự lang cúi đầu yên lặng ngồi xổm trong góc, bắt đắc dĩ thở dài: “Không phải tôi muốn trách cứ anh, bắt quá buổi tối lúc đi ngủ đừng áp lên người tôi, nặng quá.”

“Ngao ô-?” Cự lang nghe được đáp án ngoài dự kiến, vội vàng ngẩng đầu.

“Mặc khác nếu muốn hôn tôi, tôi hi vọng anh có thể quang minh chính đại chứ không phải thừa dịp lúc tôi đang ngủ như vậy, hay là anh không có dũng khí này?” La Tổ nhướn mi nói.

Mỗi câu nói của La Tổ, con ngươi xám của cự lang lại sáng thêm một chút, hai lỗ tai vốn cụp xuống cũng chậm chậm dựng lên.

“Cuối cùng, không cần mỗi lần phạm sai đều biến thành hình lang, tôi sẽ không mềm lòng đâu.” Tuy những lời ngày ngày cả cậu cũng không tin nổi, La Tổ trầm nghĩ.

Cự lang một khắc này nhanh chóng rút đi da lông, biến thành hình người, bởi vì buổi tối có đổi áo ngủ, vì thế thiếu đi cảm giác áp bách từ bộ quân trang, tuy ngũ quan thâm thúy trên mặt vẫn rất nghiêm cẩn, nhưng so với ban ngày thì nhu hòa hơn vài phần.

“Thật xin lỗi.” Tư Lôi Tập trầm giọng nói. Đôi ngươi nhạt màu cũng đang tràn ngập ý tứ xin lỗi.

La Tổ thấy Tư Lôi Tập như vậy, có chút buồn cười hỏi: “Thế.... đây là lần thứ mấy?”

“....” Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, Tư Lôi Tập rất nghiêm túc mở miệng: “Lần đầu tiên.”

“Phốc—” Cự nhiên đứng là rất nghiêm túc trả lời cậu a, La Tổ nhin không được khoe môi hơi nhếch lên: “Không phải đã làm huấn luyện về phương diện này sao?”

Tư Lôi Tập nghe vậy, nhú mày nói: “Điện ảnh.”

“Àn?” La Tổ tựa lưng vào giường hỏi: “Ý anh nói là bộ phim xem hôm nay à?”

Tư Lôi Tập trầm mặc gật gật đầu, dáng người cao lớn, mái tóc đen ngang ngược bất kham, môi mỏng khe khẽ nhếch. Rõ ràng là nam nhân vô cùng nghiêm cẩn thoát nhìn thôi cũng làm người ta cảm thấy rất áp bách, vì sao lúc này lại vụng về tới mức đáng yêu thế này? Tựa như..... lúc cự lang ủ rũ vậy, chẳng lẽ đây là nguyên nhân cậu không có cách nào hoàn toàn cự tuyệt Tư Lôi Tập?

La Tổ trầm tư, có lẽ giống như lời Ôn Tư Đặc nói, cậu căn bản không thể tưởng tượng Tư Lôi Tập dùng hình lang ‘làm nũng’ trong lòng người khác, bởi vì trong tiềm thức, cậu đã nhận định người Tư Lôi Tập đối xử như vậy chỉ có mình mình. Nếu không bước ra một bước đầu tiên thì vĩnh viễn không biết tương lai sẽ có kết quả thế nào....

La Tổ xốc chăn, xuống giường tới bên cạnh Tư Lôi Tập: “Có thể biến thành hình lang không?”

La Tổ vừa nói xong, Tư Lôi Tập đã biến về hình lang, yên lặng ngồi xổm trước người La Tổ. La Tổ vươn tay ôm lấy đầu cự lang, trong ánh mắt đang trừng thật to của nó, La Tổ hôn lên lớp lông tơ bên miệng cự lang một cái, sau đó lại hôn lên miệng cự lang, quả nhiên cậu rất thích cự lang, bất luận là xúc cảm từ tổng mao hay diện mạo, tất cả đều phù hợp với sở thích của bác sĩ thú y.

“Biến về hình người đi.” La Tổ buông cổ cự lang, nhưng cự lang lần này không hoàn thành mệnh lệnh rất nhanh, bởi vì cơ thể khổng lồ hoàn toàn cứng ngắc, La Tổ thế nhưng lại chủ động hôn anh..... chẳng lẽ thực sự giống như Tư Lôi Tập nói, La Tổ chờ anh chủ động?

Sau một lúc lâu, cự lang mới biến trở về hình thái Tư Lôi Tập, La Tổ kéo áo đối phương, ngẩng đầu nhìn đường cong gương mặt dưới ngọn đèn mờ có chút kiên cường của anh, tựa hồ cho dù là hình người, cậu cũng không cảm thấy chán ghét.....

Ma xui quỷ khiến, La Tổ hôn lên môi Tư Lôi Tập, hết thảy cứ tự nhiên như vậy, không khó như trong tưởng tượng, cũng không phải không thể tiếp nhận như cậu nghĩ, hơn nữa.....

“Cơ thể của anh lại cứng ngắc rồi.” La Tổ dừng nụ hôn, thân là bác sĩ thú y cậu rất nhanh phát hiện khác thường trên người Tư Lôi Tập, nam nhân này.... rất cuộc phải thành thật tới mức nào mới chịu?

“Có thể tôi cũng thực sự thích anh cũng không chừng, hôm nay tới đây là được rồi.” La Tổ nhặt áo khoác ngủ trên mặt đất lên, lúc cậu muốn quay về giường thì bị áp mạnh lên tường, một đôi tay rộng lớn vòng quanh cơ thể cậu, một nụ hôn mang theo hơi thở chiếm đoạt mãnh liệt ập tới trên môi, đầu tiên là khe khẽ, tiếp đó là gặm cắn, từ môi đến cổ, từng chút hạ xuống, tựa như dã thú đang cắn xé.

Nhiệt độ cơ thể một khắc này chợt dâng cao, trái tim nảy lên thành thạch, La Tổ có thể cảm nhận nhiệt độ trên môi và cổ mình, cậu cũng là nam nhân, bị hôn như vậy đương nhiên sẽ có phản ứng, bất quá..... chết tiệt! Răng nanh Tư Lôi Tập sao lại sắc bén như vậy! Cậu có ảo giác mình thực sự sẽ bị cắn đứt cổ.....

La Tổ điều chỉnh vị trí một chút, gian nan ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Tư Lôi Tập, đó là một đôi mắt chân chính thuộc về dã thú, đôi ngươi xám rút đi vẻ trầm ổn bình thường, chỉ còn lại dục vọng cùng tình cảm thuần túy nhất của dã thú..... rốt cuộc cậu đã hiểu được, sở dĩ mình không thể cự tuyệt Tư Lôi Tập vì... đôi mắt này, giống như nhóm động vật vậy, trong đó vĩnh viễn là sự thật thuần túy nhất, không có lừa gạt, không có dấu diếm, trực tiếp đến mức làm người ta run rẩy, đồng thời cũng làm người ta không thể kháng cự.

Tựa như lời cậu từng nói với Mễ Duy, thế giới trong mắt động vật khác thế giới trong mắt con người, có lẽ cậu bị ánh mắt thuần túy này hấp dẫn nên cuối cùng không thể kháng cự đi vào con đường bác sĩ thú y.

“Tê—” Đau đớn bất ngờ ập tới làm La Tổ hít khí lạnh, răng nanh Tư Lôi Tập xẹt qua làn da cổ, hương vị ngọt ngào của máu tươi lan tràn trong không khí.

Động tác của Tư Lôi Tập đột ngột dừng lại, anh cứng đờ nhìn đôi môi có chút sưng đỏ cùng cần cổ đang chảy máu tươi của La Tổ, dục vọng nguyên bản rút đi không còn một mảnh. Tư Lôi Tập đưa tay lên bịt mắt, âm thanh nghe có phần khàn khàn hơn bình thường: “Thật xin lỗi, tôi.....”

“Không sao, nếu tôi thực sự chán ghét, tôi có một ngàn cách để đánh gục anh xuống đất.” La Tổ quay qua mở ngăn kéo tìm băng keo cá nhân dán lên vết thương.

“Tôi..... không nên thương tổn em.” Trong mắt Tư Lôi Tập vẫn tràn ngập tự trách, anh chịu giáo dục suốt 20 năm, gia quy nhà bọn họ chính là..... tuyệt đối không được thương tổn người mình yêu thương nhất.

“Tôi nói rồi, nếu tôi muốn cự tuyệt thì anh đã sớm ngã xuống rồi, tôi không yếu ớt như anh nghĩ, hơn nữa tôi để ý chuyện khác hơn.” La Tổ nhìn Tư Lôi Tập: “Anh thực là lần đầu tiên?”

Tư Lôi Tập tuy không rõ vì sao La Tổ hỏi vậy, nhưng anh vẫn trầm mặc gật gật đầu.

Hay chưa! Lần đầu tiên mà kỹ thuật cư nhiên đã tốt như vậy! Tuy hơi thô bạo một chút, cậu phải nói là không nên khinh thường bản năng của dã thú sao? Không hổ là hồn thú hình lang.

“Buổi sáng anh còn lên lớp, có muốn ngủ thêm một chốc không?” La Tổ chỉnh lại đống chăn gối.

Tư Lôi Tập tuy đã hoàn toàn thanh tỉnh, bất quá anh nhìn giường, lại nhìn La Tổ đang trải đống chăn gối, lập tức gật gật đầu, bởi vì đây là lần đầu tiên anh dùng hình người ngủ chung với La Tổ.

La Tổ không biết trong lòng Tư Lôi Tập đánh chủ ý như vậy, mới này hôn thể cũng tiến qua một bước xác định, vì thế cậu cũng không ngăn cản Tư Lôi Tập ngủ bên cạnh mình.

Không thể không nói giường trong kí túc xá đều rất lớn, hình lang cùng hình người của Tư Lôi Tập cũng không khác biệt quá lớn, vì thế cho dù ngủ chung giường La Tổ cũng không cảm thấy quá chật chội.

Lúc xoay người, La Tổ cảm thấy nắm tay của Tư Lôi Tập đặt bên thắt lưng mình, bởi vì Tư Lôi Tập không hề tiến thêm bước nào, có thể là muốn dùng tay thay cho cái đuôi áp lên bụng cậu nên La Tổ cũng ngầm đồng ý.

Có thể vì bên người có nhiệt độ làm người ta an tâm, La Tổ rất nhanh lại say ngủ, lúc tỉnh lại Tư Lôi Tập đã không còn trong phòng. Bất quá La Tổ nhận được tin nhắn từ Tư Lôi Tập, bởi vì sáng nay có chương trình học sớm, Tư Lôi Tập không muốn đánh thức cậu nên rời đi trước.

“.....” La Tổ nhìn chằm chằm tin nhắn ngay góc một lát, sau đó cho ra tổng kết, số lượng từ tăng hơn trước kia. Thế thôi quen nhận tin ngắn gọn từ đó tới giờ của Tư Lôi Tập không phải vì tính cách buồn tẻ, mà vì..... xấu hổ?

La Tổ bị ý nghĩ này làm cả kinh, bất quá nói lại thì từ lúc nào cậu lại bắt đầu suy nghĩ tới những chuyện nhảm chán này? Trả lời tin nhắn xong, La Tổ nói với bọn Hải Nhân Tư vài câu rồi cũng ra cửa đi học. Lúc đi tới bể phun nước, cậu ngoài ý muốn bị một người ngăn cản.

“Thật xin lỗi đã quấy rầy, cậu còn nhớ mình không?” Bạch Đặc mặc một cái áo khoác đen có hình đầu lâu trắng, bên trong là áo sơ mi, quần lửng giản dị, một đôi vớ trắng đen và đôi giày đen thiết to.

Bất quá điều làm La Tổ để ý không phải cách ăn mặc của Bạch Đặc, mà mục đích đối phương cảnh mình là gì, chẳng lẽ có liên quan tới Ngải Lộ? Bạch Đặc dường như nhìn được nghi hoặc của cậu, có chút ngượng ngùng nói: “Thật sự xin lỗi, chuyện này mình chỉ có thể tìm cậu thương lượng, bởi vì cậu là anh trai Ngải Lộ.”

La Tổ nghe vậy nhú mày: “Sao không tìm Ngải Dịch? So với tôi, không phải anh cả càng đáng tin hơn sao?”

“Àn..... này có nhiều nguyên nhân, chủ yếu là mình không quen anh ấy, hơn nữa nghe đồn Ngải Dịch là người máy vô huyết vô lệ, mình sợ nói chuyện này cho anh nghe thì không tốt lắm.” Bạch Đặc cười cười với La Tổ: “Tuy cũng có ánh mắt đỏ như Tu Lôi, nhưng ánh mắt Bạch Đặc không làm người ta có cảm giác quỷ dị cùng nguy hiểm, mà là một màu đỏ tràn ngập sức sống.”

“Nói ở đây à?” Tuy La Tổ không hoàn toàn tin tưởng lời Bạch Đặc, nhưng thời điểm này chỉ có thể nghe xong chuyện của đối phương rồi tính tiếp.

“Tiệm cà phê trước mặt được không?” Bạch Đặc chỉ lên phía trước, La Tổ từ chối cho ý kiến. Đến quán cà phê xong, La Tổ gửi một tin nhắn xin phép cho Uy Nặc.

“Kì thật.... sự việc thế này.....” Bạch Đặc tuy lúc bắt đầu có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn chọn lựa nói ra hết những gì mình biết.

“Cái gì? Cậu nói là.... Ngải Lộ có thai?” La Tổ tuy cũng giả thiết những chuyện có thể nghe, nhưng lúc nghe được đáp án này vẫn hoảng hốt một lát.

76. Chương 76

“Chỉ là có thể thôi, mình cũng không xác định.” Bạch Đặc dùng muống nhỏ quấy cà phê nói: “Thời gian trước, đám bằng hữu tụi mình cảm thấy cậu ta có chút khác thường, bất quá tụi mình hỏi cỡ nào, Ngải Lộ cũng không chịu nói, ngay cả Hưu Tư ra mặt cũng không được. Hẳn là cậu biết Hưu Tư đúng không? Cậu ấy là bạn cùng phòng với Ngải Lộ, cũng là bạn thân nhất.”

“Vốn Ngải Lộ không chịu nói thì tụi mình cũng không cố truy hỏi, dù sao cũng là chuyện riêng, nếu cậu ta muốn nói tự nhiên sẽ nói. Chính là càng ngày, Ngải Lộ càng không thích hợp, cứ đi sớm về muộn, bởi vì Hưu Tư chung chức nghiệm nên tụi mình đều biết Ngải Lộ căn bản không đi học.”

“Tất cả mọi người đều thực lo lắng nên truy hỏi Ngải Lộ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chính là cậu ta không những không trả lời, còn cấu kình cãi nhau một trận, tụi mình không dám hỏi nhiều nữa. Sau đó có một lần Hưu Tư thấy Ngải Lộ đi chung với một nam nhân xa lạ, lúc đó Hưu Tư cũng không nghĩ nhiều, nếu gặp thì cứ tới chào hỏi một chút, kết quả Ngải Lộ giả bộ không quen biết làm Hưu Tư cảm thấy kì quái.”

“Sau đó Hưu Tư kể chuyện này cho tụi mình nghe, tụi mình qua hỏi Ngải Lộ nam nhân kia rốt cuộc là ai, nhưng Ngải Lộ vẫn không chịu nói. Mà Hưu Tư ngày đó cũng thông minh, cậu ta lén chụp được hình của nam nhân đó. Thông qua ảnh chụp, chúng ta rốt cuộc tra được thân phận của người này.” Bạch Đặc nói tới đây, ngừng đầu nhìn xung quanh, xác định không có ai nghe lén xong mới nhỏ giọng nói: “Cậu biết người kia là ai không? Là một thành viên trong ban giám đốc trường chúng ta, nghe nói trong quân bộ cùng chính trị đều có hậu thuẫn rất lớn, quan trọng nhất là người này đã kết hôn rồi! Người này là bầu bạn của lão sư hệ chữa trị của trường chúng ta, tên là An Khải Tư.”

“Phốc —— khụ khụ —— La Tổ vốn nghe chuyện Ngải Lộ mang thai đã đủ chấn kinh rồi, bây giờ nghe thấy tên An Khải Tư, suýt chút nữa đã phun hết cà phê trong miệng lên mặt Bạch Đặc.

“Anh trai Ngải Lộ, mình có thể lí giải tâm tình của cậu, bất quá cậu phải bình tĩnh một chút!” Bạch Đặc thấy La Tổ bị sặc, có chút lo lắng nói.

“Không, tôi không sao, cậu nói tiếp đi.” La Tổ ngừng ho khan, khôi phục lại biểu tình như cũ.

“Thật không có việc gì chứ?” Bạch Đặc tuy vẫn lo lắng, bất quá đã nói tới mức này thì cậu chỉ có thể nói tiếp: “Tụi mình lúc tra được thân phận đối phương thì ngã bài với Ngải Lộ, không để cậu ta tiếp tục hăm sâu vào, kết quả Ngải Lộ giống như phát điên mà rít gào lên, còn bảo tụi mình đừng xía vào chuyện này, tóm lại lần đó đã cải âm ỉ một trận.”

“Bởi vì không có cách nào thuyết phục Ngải Lộ, nên tụi mình định ra tay từ người kia, bất quá dù sao anh ta cũng là thành viên trong ban giám đốc, địa vị rất cao, tụi mình căn bản không gặp được. Rơi vào đường cùng, tụi mình định đem chuyện này nói cho người nhà Ngải Lộ, tuy Ngải Lộ biết sẽ rất tức giận, nhưng vẫn tốt hơn cứ để cậu ấy cứ lún sâu vào, chính là ngay lúc tụi mình định làm vậy thì.....”

“Ngải Lộ biến mất?” La Tổ phỏng đoán.

Bạch Đặc gật đầu: “Trước kì nghỉ cậu ấy đã biến mất, không tới trường nữa. Tụi mình nghĩ cậu ấy muốn giải buồn, một thời gian nữa sẽ quay lại, hướng chỉ gần đây lại xảy ra vụ Kỳ Lâm và Thao Thiết, mọi người đều thấy rất buồn bực. Nhưng đã lâu như vậy mà cậu ấy vẫn chưa tới trường, vì thế tụi mình thực lo lắng.....”

La Tổ im lặng tập trung suy nghĩ, cậu cũng không hoàn toàn tin tưởng chuyện Bạch Đặc kể, bởi vì trong đó có rất nhiều điểm không minh bạch. Cậu để ý nhất chính là vì sao Bạch Đặc lại tới tìm mình, nếu Bạch Đặc thật sự là bằng hữu của Ngải Lộ, như vậy chắc chắn phải biến quan hệ của cậu và Ngải Lộ rất kém. Hơn nữa theo tin tức của Bạch Đặc cung cấp thì Hưu Tư mới là bạn thân của Ngải Lộ, nếu vậy vì sao người tới tìm cậu không phải Hưu Tư mà là Bạch Đặc?

Điểm hoài nghi có rất nhiều, bất quá La Tổ cũng không cho rằng Bạch Đặc hoàn toàn nói dối, ít nhất là nhân vật trong ban giám đốc kia.

“Vì sao cậu cảm thấy Ngải Lộ vì mang thai mới trốn đi?” La Tổ hỏi.

“Vốn mình cũng không nghĩ tới mặc đó, bất quá gần đây mình mới nhớ ra một việc.” Bạch Đặc khẽ thở dài nói: “Lúc Ngải Lộ cãi nhau với tụi mình từng rống lên một câu, cậu ta nói nếu cậu ta có thể sinh đứa nhỏ thì nó đại biểu hồn thú trong cơ thể cậu ta vẫn còn tồn tại! Vì thế tôi mới nghĩ là vì mang thai, xấu hổ nên mới trốn đi.”

“....” La Tổ nhú mày, cậu thực sự không nghĩ tới phương diện này. Ngải Lộ rống như vậy thấy thế nào cũng là muốn chứng minh mình không mất đi hồn thú, mà nguyên nhân làm cậu ta sợ hãi đến vậy chỉ có.....

“Các cậu cảm thấy Ngải Lộ bắt đầu khác thường từ lúc nào?” La Tổ tiếp tục hỏi.

“Cũng một đoạn thời gian rồi, Hưu Tư nói có một ngày Ngải Lộ về kí túc xá thì tâm tình rất tệ, chẳng những sắc mặt trắng bệch còn đổ mồ hôi lạnh. Bất quá ngày đó có Lô Tịch tiên bối tới tìm Ngải Lộ, Hưu Tư nghĩ hai người này đang yêu đương, vì cãi nhau nên Ngải Lộ mới bực bội, vì thế liền để lại không gian riêng cho họ. Sau đó Lô Tịch tiên bối còn tới vài lần nữa, bất quá mỗi lần tới đều thích trêu chọc bằng hữu của Ngải Lộ, nhưng Ngải Lộ không hề tức giận chút nào, vì thế tụi mình mới biết bọn họ không phải loại quan hệ đó.”

“Sau đó Lô Tịch tiên bối không tới nữa, nhưng tình huống của Ngải Lộ thì ngày càng tệ, cứ làm cho người ta có cảm giác cậu ấy đang sợ điều gì đó. Bây giờ nghĩ lại thì có phải Ngải Lộ đã mang thai của nam nhân kia, nhưng người đó vì danh dự nên không cho cậu ấy sinh hạ đứa nhỏ, vì thế Ngải Lộ mới trốn đi?” Bạch Đặc càng nói càng lo lắng, lông mày cũng sắp nhíu thành hình chữ ‘ ’.

La Tổ so với Bạch Đặc cũng không khá hơn là bao, bất quá chuyện cậu lo lắng khác với Bạch Đặc. Thời điểm Ngải Lộ khác thường trùng khớp với thời gian cậu dùng ảo giác giáo huấn lần đó, kết hợp với câu nói Ngải Lộ vô tình hét ra với nhóm Bạch Đặc, La Tổ cơ hồ có thể xác định..... Ngải Lộ rất có thể vì chuyện lần đó mà sinh ra bóng ma tâm lí, nói cách khác là Ngải Lộ luôn hoài nghi hồn thú trong cơ thể mình có tồn tại hay không.

Hồn thú biến thân cần lực tập trung rất cao độ, Ngải Lộ càng lo được lo mất thì tỉ lệ thành công càng thấp. La Tổ không ngờ Ngải Lộ luôn kiêu căng lại yếu ớt như vậy. Chuyện này cậu cũng có trách nhiệm, cậu vốn chỉ muốn Ngải Lộ đừng kiểm mình gây chuyện nữa, nhưng sự tình lại diễn biến tới cục diện này, mặc khác

đột nhiên xuất hiện nam nhân làm trong ban giám đốc cũng làm cậu thực để ý, trên người Ngải Lộ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.....?

“Chuyện này tôi đã biết, cảm ơn cậu, tôi sẽ thương lượng với người nhà.” La Tổ gọi bồi bàn thanh toán, thuận tiện tính luôn phần Bạch Đặc, dù sao người ta cũng cố ý kể cho cậu nghe chuyện đứa em.

“Ngải Lộ không ở nhà sao?” Bạch Đặc cũng là người thông minh, La Tổ nói mù mờ như vậy, chắc chắn cậu cũng không rõ tin tức Ngải Lộ.

“Thật xin lỗi, chuyện này tôi không thể nói cụ thể với cậu, tóm lại hôm nay thực sự cảm ơn.” La Tổ không muốn nói nhiều, với tình huống hiện tại, càng nói nhiều thì càng dễ lộ ra dấu vết.

“Àn, mình cũng hiểu được.” Bạch Đặc có chút uể oải, bất quá trước khi đi còn nói thêm: “Nếu Ngải Lộ có tin tức, cậu có thể liên lạc với mình không? Dù không được gặp cậu ta cũng không sao, mình chỉ muốn biết cậu ta có ổn không thôi.”

La Tổ nhìn chằm chằm Bạch Đặc một lát, Bạch Đặc có thể xem là quá quan tâm, nếu cậu ta là giống được, cậu sẽ nghĩ rằng người này thích Ngải Lộ.

“Hào.” La Tổ đáp ứng.

“Cảm ơn cậu, anh trai Ngải Lộ.” Bạch Đặc nghe vậy, nét mặt lại mỉm cười sáng lạn. Cậu ta vốn có diện mạo đáng yêu, cười lên thì đánh tan mọi phiền muộn.

Tạm biệt Bạch Đặc xong, La Tổ bắt đầu suy nghĩ lại sự việc từ đầu đến cuối, nếu thực sự chuyện lúc trước làm Ngải Lộ biến thành như vậy thì cậu không thể không quản chuyện này. Tuy cậu không có bao nhiêu hảo cảm với Ngải Lộ, bất quá tốt xấu gì cậu cũng chiếm lấy cơ thể này, ít nhất cũng phải có trách nhiệm với gia đình này.

Bởi vì đã xin phép nên La Tổ cũng không về chỗ Uy Nặc học, cậu gửi một tin nhắn cho Ngải Dịch, tuy cậu có thể một mình xử lý chuyện này, bất quá bàn bạc với Ngải Dịch một chút thì tốt hơn. Hơn nữa chuyện Mễ Duy cùng Ai Tập Tư dấu diếm làm cậu cũng có chút để ý. Dựa theo cách nói của Bạch Đặc thì cậu ta chưa đem chuyện này nói cho bọn Mễ Duy, vì thế theo lý thuyết thì Mễ Duy hẳn không biết chuyện này mới đúng, hay Ngải Lộ đã nói chuyện với Mễ Duy?

Ngải Dịch trả lời rất nhanh, bất quá bởi vì không thể ra ngoài bây giờ nên hẹn La Tổ gặp mặt lúc 3h chiều nay. La Tổ nhận được tin nhắn, thừa dịp ban ngày tới tổng bộ quân bộ đang giam giữ Ôn Tư Đặc. Dựa vào thân phận đặc biệt của Kỳ Lâm, người của quân bộ rất nhanh đồng ý, bất quá vẫn phải rất nhiều người đi theo La Tổ, nói dễ nghe là bảo vệ, nhưng khó nghe chính là giám thị.

La Tổ cũng không để ý việc này, bởi vì trên đỉnh đầu cậu có huyền nhãn thú. Người của quân bộ cũng biết ảo thuật của cậu rất mạnh, chính là ảo ảnh rất khó phá, máy móc thì không thể dùng được rồi, chỉ có những quân nhân có tinh thần siêu mạnh mới chống đỡ nổi, nhưng đáng tiếc người quân bộ điều tới đều là quân nhân chuyên về sức mạnh, trị số tinh thần không cao. Quân bộ phải nhiều bảo vệ như vậy cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là nếu có trường hợp ngoài ý muốn thì có thể lập tức phản ứng.

Nơi giam giữ Ôn Tư Đặc là phòng giam nghiêm mật cấp S của tổng bộ quân đội, phòng giam cấp S chủ yếu giam giữ những nhân vật khó giải quyết, có độ nguy hiểm mạnh, còn lại là thành phần có lực ảnh hưởng lớn như Ôn Tư Đặc. Bất quá bởi vì một người một gian nên cũng không lo các phạm nhân có liên hệ với nhau.

“Thật có lỗi, thưa cậu, cậu có thể chờ một lát không?” Thiếu tướng quân đội nhận được báo cáo từ cấp dưới, lập tức tới bên người La Tổ nói.

“Sao vậy?” La Tổ hơi nhíu mày, quân bộ hẳn không phải tới tận lúc này mới hối hận vì cho cậu gặp Ôn Tư Đặc mới đúng.

“Này.....” Thiếu tướng ấp úng nửa ngày, rốt cuộc cũng nói sự thật, hóa ra Ôn Tư Đặc đang có người thăm tù, mà người này lại chính là Tu Lôi.

“Vì suy nghĩ cho an toàn của cậu, có thể chờ một lát không?” Thiếu tướng cung kính hỏi.

“Có thể xem màn hình giám thị không?” La Tổ cũng không muốn chạm mặt Tu Lôi, hôm nay mục đích cậu tới đây cũng không phải tới xem Ôn Tư Đặc, bất quá chuyện Tu Lôi tiếp xúc với Ôn Tư Đặc ít nhiều cũng làm cậu để ý.

“Đương nhiên có thể.” Thiếu tướng chỉ cần La Tổ không chạm mặt Tu Lôi đã cảm ơn trời đất rồi, xem màn hình giám thị cũng có thể xem là chút lòng thành của bọn họ.

Bên trong màn hình giám thị, Tu Lôi cũng không làm gì Ôn Tư Đặc, chỉ là thuần túy nói chuyện mà thôi. Có lẽ ảo giác hay sao mà La Tổ cảm thấy không khí giữa hai người này có chút cổ quái. Nói trắng ra là Tu Lôi đang vui vẻ quấy rầy Ôn Tư Đặc nhưng Ôn Tư Đặc không thêm phản ứng.

Biểu hiện của Tu Lôi cũng không kì quái, mấu chốt chính là Ôn Tư Đặc, anh ta rất hiếm khi bày ra sắc mặt lạnh nhạt trước mặt người khác, cho dù là người mình không thích đi nữa, Ôn Tư Đặc bình thường luôn mỉm cười, tuy nụ cười đó nhiệt tình cỡ nào thì đừng bàn tới. Người không biết sẽ nói nụ cười của anh rất ôn hòa, nhưng kì thực đó chỉ là biểu hiện giả dối.

Một lát sau, Tu Lôi li khai. Thiếu tướng cùng xem màn hình giám thị với La Tổ thấy vậy, lập tức hỏi: “Cậu có muốn qua đó bây giờ không?”

“Không cần.” La Tổ dùng lực tinh thần kết nối với hai huyện nhân thú bên người, để chúng nó ẩn thân tiến vào nhà tù của Ôn Tư Đặc. Bất quá bởi vì lồng phòng hộ nên nó không thể bay tới bên người Ôn Tư Đặc, nhưng như vậy đối với La Tổ cũng đủ rồi.

“Cậu không vào sao?” Thiếu tướng có chút kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ La Tổ đột nhiên thay đổi chủ ý như vậy.

“Àn, đột nhiên nhớ ra có việc.” La Tổ không tới gặp Ôn Tư Đặc có 2 lí do, một là cậu hi vọng lần sau bọn họ gặp mặt chính là dưới ánh mặt trời, hai là giảm bớt hiểm nghi, hôm nay mục đích cậu tới chỉ là đưa huyện nhân thú tới bên người Ôn Tư Đặc mà thôi.

“Nếu đã vậy, tôi đưa cậu ra ngoài.” Thiếu tướng ân cần nói.

“Không cần.” La Tổ vừa dùng lực tinh thần kết nối với huyện nhân thú, vừa đi ra cửa. La Tổ lưu lại một tin tức đơn giản cho Ôn Tư Đặc, chính là dùng ảo giác nói với anh cho dù thực sự phải giao hợp với người khác cũng không cần lo lắng, huyện nhân thú sẽ tận lực giúp đỡ anh.

Mặc dù không có lực tinh thần của La Tổ, phạm vi năng lực của huyện nhân thú bị giảm xuống, nhưng đây không phải huyện nhân thú cấp 1, mà là đã tiến hóa liên tục 2 cấp, bản thân nó có thực lực không tầm thường, cả hai con liên hợp dùng ảo giác quấy nhiễu một hai người là không thành vấn đề.

Thiếu tướng nhiệt tình bị lơ thì có chút xấu hổ, anh cũng không muốn, nhưng phụ thân cứ bảo anh phải cố lưu lại ấn tượng tốt với người này, nếu có thể thì cứ rình người ta về nhà là tốt nhất. Chính là anh quan sát thật lâu cũng thấy người này chỉ là một giống đực bình thường mà thôi, anh không hiểu phụ thân rốt cuộc phát điên cái gì nữa, chắc người này có bối cảnh rất hùng hậu.

“Đúng rồi, người xin đăng kí dự tuyển chỗ Ôn Tư Đặc rất nhiều phải không?” La Tổ đột nhiên hỏi.

Thiếu tướng có chút sửng sốt, sau đó mới chậm rãi đáp: “Điều kiện hạn chế của quân đội rất nghiêm khắc, bất quá vẫn có rất nhiều người đăng kí.”

Thiếu tướng trả lời thực hàm súc, anh cũng không nói có rất nhiều quân nhân cùng lão đại trong giới chính trị cũng đăng kí, đám người này đều có con cả rồi, mà không chỉ là một đứa. Bọn họ đăng kí mục đích không phải muốn có thêm con, mà chỉ yếu là vì Ôn Tư Đặc. Ai bảo Ôn Tư Đặc là thân tượng của cả liên minh cơ chứ? Phải biết giống đực của cả liên minh này, số người chưa từng ảo tưởng một lần có được Ôn Tư Đặc căn bản không có bao nhiêu, nếu không phải cấp bậc của anh không đủ thì anh nhất định cũng chạy đi đăng kí.

“Tu Lôi cũng báo danh?” La Tổ hỏi tiếp.

“Sao cậu biết được?” Thiếu tướng kinh ngạc không thôi. Phải biết trên màn hình giám thị khi này, Tu Lôi cùng Ôn Tư Đặc căn bản không nói tới chuyện này.

La Tổ không trả lời, cậu chỉ gật gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, sau đó liền rời khỏi tổng bộ quân đội. Điều này làm vị thiếu tướng kia giật mình, này, này rốt cuộc là ai a?

La Tổ về lại trường vừa lúc là giữa trưa, vì hẹn nói chuyện với Ngải Định vào buổi chiều nên La Tổ đáp ứng dùng cơm trưa với Tư Lôi Táp.

Có thể vì đêm qua mới phát sinh vụ ‘cản người’, nên hôm nay Tư Lôi Táp so với bình thường còn trầm mặc hơn. Trước hôm qua, La Tổ luôn nghĩ Tư Lôi Táp trầm mặc vì tính cách anh vốn vậy, nhưng bây giờ cậu trực tiếp cho là nam nhân buồn tao kia đang then thừng, tuy từ gương mặt kiên nghị kia chẳng nhìn ra được gì.

Tư Lôi Táp tuy trầm mặc, bất quá trải qua chuyện ngày hôm qua, anh đối với La Tổ lại càng nói gì nghe đó. La Tổ thực hoài nghi, cho dù bây giờ cậu bảo Tư Lôi Táp cạo đầu bóng lưỡng chắc anh cũng nghe theo quá. Tuy La Tổ thực sự rất muốn xem cự lang không lông, nhưng dựa vào chút lương tâm cuối cùng cậu cũng kiềm lại được.

Dùng cơm xong, Tư Lôi Táp đưa tấm huân chương vinh quang trước kia La Tổ trả lại ình, một lần nữa tặng cho La Tổ. La Tổ nhớ rõ tấm huân chương này không khác gì tín vật đính ước, cậu vốn không định thu, bất quá dưới ánh nhìn chăm chú của đôi người xám kia, cậu vẫn nhận lấy.

“Này có thể xem là bồi tội ngày hôm qua à?” La Tổ có chút buồn cười hỏi.

Tư Lôi Táp nghe vậy, trầm mặc gật gật đầu.

“.....” Cư nhiên thực sự bị cậu nói trúng rồi, nam nhân này phải nghiêm túc tới mức độ nào mới chịu a?

Nếu đã xác định được tình cảm của mình, La Tổ cũng không làm kiêu, mỉm cười nói: “Tôi rất thích, cảm ơn.”

“Nhà tôi còn huân chương khác nữa, ngày mai tôi tặng cho em.” Tư Lôi Táp tựa như một con lang ngừi được mục tiêu, lập tức nói.

La Tổ lúc này quả thực ngay cả sức lực để phun tào cũng không còn, thái độ phục vụ tận tụy như trung khuyến này là sao? Còn nữa, đây rõ ràng là nam nhân to lớn dũng mãnh mà, sao tự nhiên trước mặt cậu lại lang cách hóa thế này?

“Không cần, tôi có tấm này là đủ rồi.” La Tổ không thể không cự tuyệt, nếu không rất có thể ngày mai nam nhân này sẽ mang tới một đồng huân chương cho cậu.

Tư Lôi Táp lại trầm mặc, La Tổ cảm giác mình chịu nhận số huân chương đó thì cứ như là làm ra tội ác tày trời vậy.

Bởi vì Tư Lôi Táp buổi chiều có tiết học nên La Tổ tiễn anh ra nhà ăn. Trước khi đi, Tư Lôi Táp cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi La Tổ. La Tổ không cự tuyệt, cũng hôn lại anh một cái, bất quá chỉ là hôn lướt mà thôi. Kết quả hôn xong, La Tổ phát hiện cơ thể Tư Lôi Táp lại cứng ngắc.

La Tổ bắt đầu tự hỏi, vì sao mỗi lần Tư Lôi Táp chủ động hôn cậu thì rất bình thường, nhưng đến phiên cậu chủ động thì anh cứ cứng ngắc như vậy, chẳng lẽ biểu hiện của cậu rất kì quái?

Tư Lôi Táp được La Tổ hôn xong, có chút choáng váng rời khỏi nhà ăn. Trên đường đi, anh không cẩn thận va đầu vào tường. Bởi vì âm thanh quá mức ‘thảm thiết’ nên người xung quanh đều quay đầu lại nhìn Tư Lôi Táp.

Dáng người cao lớn mặc quân trang, cộng thêm ngũ quan nghiêm túc làm tất cả mọi người đều tròn mắt, này, này không phải là Tư Lôi Táp đại nhân sao? Bọn họ hoa mắt à? Tư Lôi Táp đại nhân cư nhiên đang đi đường lại tông đầu vào tường? Rốt cuộc là tình huống gì đây?

Tư Lôi Táp hoàn toàn không để ý ánh mắt mọi người xung quanh, trầm mặc tiếp tục đi về phía phòng học.

Thế giới này có một loại tâm tình, tên nó là..... thụ sủng nhược kinh, đây chính là tâm tình thực sự của Tư Lôi Táp lúc này.

Bên trong ngục giam cấp S, Ôn Tư Đặc nhìn thấy tin tức La Tổ lưu lại cho mình, có chút bất đắc dĩ mỉm cười: “Cứ ở trong này mãi, hại tôi không thể sử dụng năng lực tiên đoán.”

“A Tổ.....” Ôn Tư Đặc siết chặt dây chuyền trong tay, cảm giác bất an đến sâu từ tận linh hồn này là sao? Nếu có thể tiên tri..... thật không ngờ không thể tiên đoán tương lai đối với anh lại là chuyện đáng sợ thế này.....

Còn chuyện Thao Thiết Tu Lôi nói với anh nữa, anh phải tìm thời gian nói cho La Tổ, ngu ngốc thật, hôm nay sao lại không vào thăm anh chứ? Chẳng lẽ đây thực sự là vận mệnh?

77. Chương 77

La Tổ tạm biệt Tư Lôi Tập xong, thấy thời gian vẫn còn sớm nên đi rừng nhân tạo một chuyến. Uy Nặc đang giảng bài cho Tập Kỳ Ân, bởi vì cả hai đều trong rừng nhân tạo nên lúc La Tổ tiến vào phòng thí nghiệm không có một bóng người.

Bất quá thân Uy Nặc là lão dư của hệ dưỡng khế ước thú, rất nhanh đã thông qua màn hình ánh sáng nhận được tin tức có người tiến vào phòng thí nghiệm. Từ thiết bị giám sát phát hiện người đến là La Tổ, Uy Nặc chỉ trêu chọc vài câu chứ không nói gì nhiều.

La Tổ từ rừng nhân tạo lại mang hai huyễn nhân thú ra ngoài, đương nhiên là mang ra trong quá trình tạo ảo giác, từ bên ngoài nhìn vào thì La Tổ chỉ dạo một vòng trong rừng nhân tạo mà thôi.

Gần tới 3 giờ, La Tổ xin phép trở về, vì cậu vốn đã xin nghỉ phép hôm nay nên Uy Nặc cũng không ý kiến gì, bất quá trước lúc La Tổ đi, Uy Nặc vẫn tựa tựa tiểu phi tiểu nói một câu: “Tôi cảm thấy thân là lão sư, uy nghiêm của tôi đã bị khiêu khích nghiêm trọng a.”

La Tổ không để ý tới Uy Nặc, bởi vì cậu biết Uy Nặc cũng không thực sự tức giận, nhưng Tập Kỳ Ân thấy thái độ lạnh nhạt của La Tổ có chút bất mãn, trước khi La Tổ đi, Tập Kỳ Ân còn trừng mắt lườm La Tổ vài lần.

Phòng thí nghiệm cách nhà ăn rất gần, đi bộ chừng 5p là tới. Lúc La Tổ tiến vào ghế lô, Ngải Dịch đã chờ sẵn ở đó. Ngải Dịch vẫn bộ dáng cũ, trên mặt không có biểu tình gì, thấy La Tổ anh chỉ thần nhiên gật gật đầu, giống như trước mặt chỉ là một người xa lạ nào đó chứ không phải em trai mình.

La Tổ ngồi xuống gọi một tách cà phê, cậu biết nói chuyện với người như Ngải Dịch không cần vòng vo, vì thế cậu trực tiếp nói hết tin tức biết được từ Bạch Đặc cho Ngải Dịch, đương nhiên La Tổ vẫn che dấu chuyện mình từng dùng ảo giác giáo huấn Ngải Lộ.

Ngải Dịch nghe xong, biểu tình hiếm dịp động dung vài phần: “Biết thân phận của người kia không?”

“Bạch Đặc nói không rõ, bất quá tôi có bảo cậu ấy gửi ảnh chụp qua.” La Tổ mở màn hình ánh sáng, chọn hình thư, bên trong quả nhiên có thư từ Bạch Đặc gửi tới, La Tổ nhấn nút, màn hình ánh sáng của Ngải Dịch rất nhanh có nhắc nhở có thư mới.

La Tổ cùng Ngải Dịch đồng thời mở bức thư này, nên trong không nội dung, chỉ có một bức hình. Có thể vì quá vội nên ảnh chụp cũng không rõ, bất quá ít ra cũng chụp được rõ ngũ quan của nam nhân này.

Theo ảnh chụp có thể thấy là một nam nhân từng trải khoảng 30, tóc chải chuốt cẩn thận. La Tổ chưa từng gặp người này nên cậu nhìn về phía Ngải Dịch, biểu tình trước và sau khi xem hình của anh không có gì khác biệt, dù sao muốn nắm bắt biểu hiện trên mặt Ngải Dịch còn khó hơn chuyện làm giống được sinh đứa nhỏ.

“Ba ba cùng phụ thân có phải biết được chút gì không?” La Tổ không hỏi thân phận của người trong hình, bởi vì chuyện này cứ hỏi thẳng Bạch Đặc là được, cho dù không hỏi, chỉ dựa vào thân phận bầu bạn của An Khải Tư cũng rất dễ tra ra. Hiện tại vấn đề cậu để ý nhất là giọng điệu mập mờ của Mễ Duy khi nhắc tới Ngải Lộ, Mễ Duy cùng Ai Tập Tư nhất định biết gì đó, thậm chí có thể ngay cả Ngải Dịch cũng biết, chỉ có cậu không hay biết gì.

Ngải Dịch hiếm có dịp nhú mày: “Cậu không cần nhúng tay vào chuyện này, tôi sẽ xử lý.”

La Tổ không phải Ngải Tổ trước kia, lí do thoái thác của Ngải Dịch căn bản không thể lừa cậu. La Tổ nhấp một ngụm cà phê nói: “Tôi nghĩ người nhà cần thành khẩn với nhau.”

Ngải Dịch trầm mặc không nói, La Tổ không buông tha, tiếp tục nói: “Ngải Lộ cũng là em trai tôi, tôi có quyền biết sự thật.”

Ngải Dịch rốt cục mở miệng: “Sự tình không đơn giản như cậu nghĩ.”

“Vì thế thời điểm này không phải chúng ta càng phải thống nhất sao?” La Tổ đặt tách cà phê xuống, nhìn thẳng ánh mắt Ngải Dịch: “Nói cho tôi biết sự thật, anh cả.”

Ngải Dịch cứ như lần đầu tiên nhận thức đứa em này, anh dùng âm thanh không chút phập phồng nói: “Cậu thay đổi.”

“Con người luôn biến hóa.” La Tổ đáp. Nếu lúc mới tới đây bị Ngải Dịch hoài nghi, có lẽ cậu còn khấn trương, nhưng bây giờ đã hoàn toàn bất đồng.

Ngải Dịch lại lâm vào trầm mặc, tựa hồ anh đang tự hỏi xem có nên nói sự tình cho La Tổ hay không. Có thể biểu hiện của La Tổ lúc này và khi bé làm Ngải Dịch có chút đổi mới, vì thế anh cũng không giấu diếm nữa, trực tiếp mở miệng nói: “Ngải Lộ không có mang thai.”

“Anh cả cùng phụ thân đều biết Ngải Lộ bây giờ ở đâu?” La Tổ rất nhanh nắm bắt được vấn đề mấu chốt nhất.

“Đúng vậy.” Ngải Dịch không chút biến đổi nói tiếp: “Tinh thần nó không ổn, vốn tôi cùng phụ thân muốn nói chuyện này cho cậu, nhưng Ngải Lộ không muốn gặp cậu, vì thế sau khi thương lượng chúng ta mới quyết định tạm thời giữ bí mật với cậu.”

Ngải Lộ không muốn gặp cậu cũng không kỳ quái, nhưng mà..... La Tổ càng nghe Ngải Dịch giải thích thì nghi vấn càng tăng: “Nếu không mang thai, vì sao phải trốn đi?”

“Không phải trốn, mà là tôi và phụ thân bắt nó vào trung tâm điều dưỡng.” Ngải Dịch nói những lời này làm La Tổ hoàn toàn گیет mình.

“Nó..... làm sao vậy?” La Tổ không xác định hỏi.

“Nó bị chứng vọng tưởng nghiêm trọng, rõ ràng không mang thai nhưng cứ khẳng khẳng là mình có. Tôi và phụ thân cho rằng nó bị kích thích rất nghiêm trọng nên mới biến thành như vậy. Trước mắt đang tiến hành điều tra nguyên nhân, chỉ có tìm ra ngọn nguồn mới chữa khỏi chứng bệnh tinh thần này, manh mối hôm nay cậu cung cấp rất có thể sẽ mang tới trợ giúp rất lớn.”

“.....” Lúc này đến phiên La Tổ trầm mặc, cậu biết Ngải Lộ biến thành như vậy không thoát khỏi quan hệ với mình, nhưng trong ấn tượng của cậu, Ngải Lộ hẳn không phải một người chỉ vì chút chuyện này mà hỏng mất như vậy, vì thế mấu chốt chính là nam nhân trong hình này sao?

Ngải Dịch thấy La Tổ trầm mặc, dùng âm thanh không chút phập phồng nói: “Cậu không cần nhúng tay vào chuyện này, tôi và phụ thân sẽ xử lí. Cậu tiếp cận Pháp Phi Tư chỉ làm ông ta cảnh giác thôi.”

Pháp Phi Tư? Là tên của người trong ảnh sao? La Tổ nhớ kĩ tên này, sau đó chuyển đề tài. Ngải Dịch vì còn bận việc nên li khai trước, bất quá trước khi đi, anh lại dùng ngữ điệu máy móc dặn dò La Tổ một lần nữa, bảo cậu đừng nhúng tay vào.

La Tổ không đáp ứng cũng không cự tuyệt, có thể vì thái độ của cậu rất ngoan nên Ngải Dịch có ảo giác cậu đã đáp ứng.

Trở về kí túc xá, La Tổ quyết định tra xét Pháp Phi Tư một chút. Pháp Phi Tư quả thực là một nam nhân rất giỏi, tuy cũng dựa vào bối cảnh gia đình mới có thể ngồi vào vị trí này, nhưng không thể nghi ngờ người này cũng không phải một quan lớn bình thường, cũng có một bụng tri thức. Điểm đáng tiếc duy nhất của Pháp Phi Tư là hồn thú không mạnh, thậm chí còn không bằng một vài kẻ thú, vì thế lúc Pháp Phi Tư lên làm giám sát viên học viện Thú Hoàng cùng tham mưu trưởng, chuyện người này thích làm nhất chính là lôi kéo những thú nhân có sức mạnh cường đại làm việc cho mình, hơn nữa bất luận là nhân vật nguy hiểm

cờ nào, Pháp Phi Tư đều có gan dùng, bởi vì trừ bỏ quân bộ, người này còn có đệm lưng bên chính trị, gia gia Pháp Phi Tư là chủ tịch quốc hội của chính trị, quyền lực rất lớn.

Người ngoài suy đoán đủ thứ lí do Pháp Phi Tư cưới An Khải Tư, bắt quá đại đa số đoán rằng Pháp Phi Tư nhìn trúng vì An Khải Tư là bác sĩ thế gia. Dựa theo cách nói trên mạng thì người như Pháp Phi Tư cái gì cũng không thiếu, điều lo lắng duy nhất là cái mạng nhỏ của mình, vì thế cưới một bác sĩ như An Khải Tư, sau lưng còn có cả gia tộc bác sĩ làm hậu thuẫn, đời này không nói tới 100 tuổi nhưng sống thọ hơn người bình thường là cái chắc.

La Tổ đóng màn hình ánh sáng, bắt đầu chỉnh lí mọi chuyện. Tuy cậu dùng ảo giác tạo thành bóng ma tâm lí cho Ngải Lộ, nhưng với thói kiêu căng của Ngải Lộ, hẳn là không bao lâu đã khôi phục. Giả thiết Ngải Lộ gặp gỡ Pháp Phi Tư, nhưng lại phát triển quan hệ vượt quá tình hữu nghị, với tính cách của Ngải Lộ nhất định sẽ bức Pháp Phi Tư ly hôn, tuyệt đối không có khả năng làm mình biến thành bộ dáng này. Hay là.... bọn họ đã đi nhầm hướng, Ngải Lộ và Pháp Phi Tư tiếp xúc không phải vì tư tình, mà vì một lí do khác.....

Nhưng là lí do gì mới có thể làm Ngải Lộ thường xuyên tiếp xúc với Pháp Phi Tư? Hơn nữa sau quá trình tiếp xúc tinh thần còn hỏng mất? Pháp Phi Tư nhất định đã làm gì đó, mà nếu bọn họ không phải loại quan hệ này, vì sao Pháp Phi Tư phải làm chuyện không có kết quả tốt như vậy?

Mặc khác, Ngải Lộ cứ nhất định nói mình mang thai, trừ bỏ sợ hãi hồn thú còn tồn tại hay không, liệu có nguyên nhân khác tạo thành áp lực cho cậu ta không?

Mấu chốt chính là lí do Ngải Lộ tiếp xúc với Pháp Phi Tư, rốt cuộc hai người này vì sao lại thường xuyên gặp mặt? Chỉ cần làm rõ vấn đề này thì những vấn đề khác có thể dễ dàng giải quyết..... đến tột cùng trên người hai người này có điểm chung gì, hay là có cùng một mục đích gì đó?

La Tổ vắt hết óc suy nghĩ cả nửa ngày cũng không có được đáp án, chẳng lẽ cậu thực sự đã nghĩ quá nhiều? Pháp Phi Tư chỉ là gặp gỡ bình thường thôi sao, vì không muốn phá hủy gia đình hiện tại nên muốn Ngải Lộ bỏ đứa nhỏ. Ngải Lộ không chịu nhưng bị Pháp Phi Tư ép buộc. Sau đó vì mất đi đứa nhỏ nên tinh thần Ngải Lộ mới không ổn định như vậy? Cứ cho rằng đứa nhỏ của mình vẫn còn?

“Bạn thân, mi cậu đã sắp dính lại với nhau rồi kìa, đang nghĩ gì vậy?” Âm thanh của Hải Nhân Tư làm La Tổ lấy lại tinh thần, cậu không suy nghĩ nữa, để đầu óc thả lỏng một chút.

“Không có gì.” La Tổ nhắm mắt nghỉ ngơi, sau đó cậu nhận được tin nhắn từ Tư Lôi Tập, đại ý mời cậu cuối tuần tới nhà anh chơi.

La Tổ không trả lời, mà gọi điện thoại cho Tư Lôi Tập. Nghe thấy âm thanh trầm thấp của anh, không biết vì sao La Tổ cảm thấy tâm tình vốn buồn bức của mình bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ngắt điện thoại không bao lâu thì chuông cửa vang lên, bởi vì Milan đứng gần cửa nhất nên nhiệm vụ vinh quang ra mở cửa rơi xuống đầu Milan.

“Ai a?” Milan mở cửa, thấy người tới thì thái độ lập tức thay đổi 180°: “Lang ca, anh tới tìm A Tổ hả, mau vào đi!”

La Tổ vốn đang uy thực bọn Tiểu Hoàng, kết quả nghe thấy lời Milan thì hiếm có dịp cậu ngậy người. Hải Nhân Tư và bọn Milan đều thực thức thời, Tư Lôi Tập vào phòng khách thì bọn họ cũng nhanh chân chạy về phòng mình, không ai dám nán lại làm bóng đèn. Đương nhiên, nhìn lên thì không thiếu được. Hải Nhân Tư phủ nhận cách nói này, cậu ta nói đây không phải là nhìn lên mà là quan mình chính đại quan tâm chuyện phát triển tình cảm của bạn cùng kí túc xá.

Tư Lôi Tập vào cửa xong, lập tức đi tới bên người La Tổ, sau đó ngồi xuống.

“Sao đột nhiên lại tới đây?” La Tổ lúc này đã uy xong bọn Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng phóng qua một bên cùng kim dẫn dẫn chơi đùa, thân là kẻ ước thú, tụi nó cũng biết ngăn cản chủ nhân yêu đương sẽ bị ghét bỏ. Được rồi, thực ra Tiểu Hoàng và nhóm kẻ ước thú đầu thông minh đến mức đó, tụi nó chỉ cảm thấy hơi thở trên người Tư Lôi Tập quá cường đại, không hữu nghị chút nào, căn cứ theo quy tắc an toàn sinh mệnh là điều quan trọng nhất nên Tiểu Hoàng kéo bọn kim dẫn dẫn chạy ra thật xa.

“Tôi đến xem em.” Tư Lôi Tập trầm giọng nói.

“Có gì đẹp mà xem? Không phải giữa trưa mới cùng nhau ăn cơm à?” La Tổ ngã người ra sau, dựa vào sofa.

“Không phải như vậy.” Tư Lôi Táp vươn tay, tựa hồ muốn choàng vai La Tổ, bất quá động tác của anh có chút do dự, La Tổ nhìn ra bồn khuôn của Tư Lôi Táp nhưng cậu cũng không nói gì, có một số chuyện cậu không thể cứ chủ động mãi.

Tư Lôi Táp thấy La Tổ không có biểu hiện khó chịu, vì thế an tâm ôm La Tổ vào ngực mình.

La Tổ không phản kháng, tuy dựa vào một cơ thể cứng ngắc cũng không thoải mái lắm, bất quá La Tổ cảm thấy trong lòng mình có loại bình tĩnh trước nay chưa từng có, chẳng lẽ bên cạnh có một con đại hôi lang làm bảo vệ kiên tay đảm nên cậu mới cảm thấy đặc biệt an tâm như vậy?

Hai người nhất thời không nói gì, tuy phòng khách có chút im lặng nhưng La Tổ cùng Tư Lôi Táp cảm thấy phương thức im lặng vượt qua thời gian này rất hợp với bọn họ, bởi vì cả hai đều không phải người nói nhiều.

Tư Lôi Táp bồi La Tổ ngồi một lát, đến khoảng gần 8h Tư Lôi Táp lại biến về hình lang cầu tắm rửa. La Tổ không thể không cảm thán, tốc độ biến thân của Tư Lôi Táp thực sự là càng lúc càng nhanh. Tắm rửa cho cự lang xong, La Tổ nhin không được lại hôn đầu cự lang, kết quả còn chưa kịp tiếp xúc lâu với tông mao trên người cự lang thì nó đã biến về bộ dáng Tư Lôi Táp, ôm lấy La Tổ hôn thật lâu, lúc tách ra Tư Lôi Táp còn lưu luyến không rời liếm liếm môi La Tổ.

Bởi vì sáng hôm sau còn có việc nên Tư Lôi Táp không ở lại kí túc xá La Tổ. Lúc xuất môn, Tư Lôi Táp đứng bên cạnh cửa, dùng đôi ngươi xám chăm chú nhìn La Tổ nói: “Gặp phiền toái gì cứ nói với tôi.”

La Tổ run sợ một lát, sau đó khước môi cậu gờ lên vài phần, hóa ra là vậy sao? Bởi vì nghe âm thanh nói chuyện điện thoại của cậu có chút uể oải nên cố ý chạy tới đây sao, nam nhân này..... thực sự cậu phải nói gì mới tốt đây?

“Yên tâm đi, nếu thực sự gặp phải phiền phức, tôi nhất định sẽ không keo kiệt cho anh làm tay đảm.” La Tổ cười nói.

“Àn.” Tư Lôi Táp nghiêm túc nói: “Bất luận phát sinh chuyện gì, tôi cũng giúp em.”

“.....” La Tổ hoàn toàn vô lực, nam nhân này không nghiêm túc như vậy sẽ chết sao?

“Tôi đi, chú ý giữ gìn sức khỏe.” Tư Lôi Táp cúi đầu, hôn lên trán La Tổ, biểu tình nghiêm túc cứ như sắp vào chiến trường vậy.

La Tổ trầm mặc, vì sao cậu có cảm giác như sinh ly tử biệt thế này?

Sau khi Tư Lôi Táp rời đi, Hải Nhân Tư cùng Milan lập tức vọt ra khỏi phòng, về mặt tò mò vây quanh La Tổ: “Bạn thân, cậu nha, mới có vài ngày, ngay cả hôn cũng hôn rồi nha.....”

Hải Nhân Tư còn chưa nói xong đã thấy La Tổ nhướng mi nhìn mình: “Cậu muốn tự mình chăm sóc khế ước thú?”

“Đừng đừng đừng, bạn thân, mình sai rồi, mình không thấy gì hết, mình không thấy cậu và lang ca hôn môi, cũng không thấy cậu giúp lang ca tắm rửa, không thấy cậu cùng lang ca lưu luyến không rời ở ngoài cửa.”

La Tổ không để ý tới Hải Nhân Tư, quay đầu nhìn về phía Milan: “Cậu thì sao? Có gì muốn nói?”

“Không có không có, mình nghĩ mình nên đi tắm.” Milan không có chút cốt khí bỏ Hải Nhân Tư lại, dù sao lúc này không thể đắc tội A Tổ a!

“Hải Nhân Tư.” La Tổ ôm lấy A Phần, sau đó đưa nó vào tay Hải Nhân Tư.

“Mình đây!” Hải Nhân Tư nơm nớp lo sợ tiếp nhận khế ước thú nhà mình.

Tuần này, cậu phụ trách thức ăn của nó.” La Tổ nói xong thì về phòng mình, để lại Hải Nhân Tư một mình khóc thét: “Bạn thân, mình sai rồi! Mình không bao giờ dám nhìn lên nữa, không bao giờ nói tùm lum nữa! Bạn thân.....”

Phân Định lén ló đầu ra khỏi phòng, vẻ mặt đồng tình nhìn Hải Nhân Tư, vậy nên mới nói.... tự làm bậy không thể sống a.

Trong ngục giam cấp S, Ôn Tư Đặc dùng lực tinh thần kết nối khế ước thú, để huyền nhãn thú truyền tin tức của mình đến La Tổ, chính là nhà giam này áp chế tinh thần anh quá mạnh, vì thế anh không thể thành công.

Tinh thần tiêu hao quá độ làm gương mặt Ôn Tư Đặc tái nhợt, lúc Tu Lôi tiến vào nhà tù, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

“Ta không tới một ngày thôi mà anh đã khó chịu tới vậy rồi à?” Tu Lôi tới gần Ôn Tư Đặc, tuy không thể tới gần lồng phòng hộ, bất quá khoảng cách này đã có thể thưởng thức biểu tình chật vật của Ôn Tư Đặc.

“Có ai nói với cậu là cậu rất tốt bụng không?” Gương mặt Ôn Tư Đặc vẫn mang theo nụ cười ôn hòa như cũ, bất quá phối hợp với giọng điệu vừa này thì chỉ làm người ta cảm thấy nó tràn ngập ý tứ châm chọc.

“Có thể nói những lời này trước mặt ta, hơn nữa còn sống thì anh chính là người đầu tiên.” Tu Lôi nheo con ngươi đỏ ngầu.

“Tôi thực vinh hạnh.” Nụ cười bên môi Ôn Tư Đặc vẫn ôn hòa như cũ.

“Ha ha.....” Tu Lôi nhìn Ôn Tư Đặc như vậy, nhin không được che miệng, cười khê: “Đúng là càng ngày ta càng thích anh, nghe nói anh đưa ra yêu cầu với quân bộ, cự tuyệt tôi tham gia vào danh sách dự tuyển? Thế nào, chẳng lẽ anh cảm thấy quân nhân trẻ tuổi xuất sắc như tôi không bằng đám già kia à?”

“Bởi vì khẩu vị tôi rất nặng, không được sao?”

“Ha ha ha ha!” Tu Lôi điên cuồng cười phá lên, đôi ngươi đỏ ngầu cứ như có thể chảy ra máu bất cứ lúc nào: “Đáp án rất thú vị, ta biết anh đang đánh chủ ý gì, anh nghĩ Kì Lân sẽ tới cứu anh à? Chỉ tiếc cậu ta cũng sắp không lo nổi ỉnh.”

Ôn Tư Đặc biết lời nói Tu Lôi có ý tứ, vì thế anh thu lại nụ cười bên môi, trầm mặc.

“Ta đã sớm nói qua, liên minh cũng không phải một lòng.” Tu Lôi nói xong, nhắc chân muốn rời đi, bất quá Ôn Tư Đặc lại mở miệng: “Từ từ.”

“Thế nào? Tiểu ngân miêu thay đổi chủ ý à?”

“Cậu đã chấp nhất với tôi như vậy, tôi cũng không nên để cậu thất vọng, không phải sao?” Ôn Tư Đặc xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, cười khê: “Làm giao dịch, thế nào?”

Huyền mắt thú một khắc này dường như cảm giác được gì đó, nó lập tức phát động năng lực của mình, tất cả hình ảnh trên camera giám thị đều bị thay đổi thành hình ảnh mới.

78. Chương 78

Hôm sau La Tổ ra ngoài rất sớm, nếu Pháp Phi Tư có quan hệ bầu bạn với An Khải Tư, như vậy điều tra chuyện này từ chỗ An Khải Tư có thể càng đơn giản hơn. Nhưng cậu phải tìm lí do nào đó để An Khải Tư không hoài nghi, chẳng lẽ phải xuống tay từ chỗ Uy Nặc?

Với mức độ để ý của An Khải Tư đối với Uy Nặc thì dùng Uy Nặc làm lí do không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất. Nhưng trước đó phải thám thính chút tin tức từ chỗ Uy Nặc trước đã.

Lúc La Tổ tiến vào phòng thí nghiệm, Tạp Kì Ân đã tới rồi. Tạp Kì Ân vì trước kia La Tổ rất lạnh nhạt với mình nên không muốn thấy La Tổ chút nào, bất quá ngoài mặt cứ giả bộ hòa thuận vui vẻ, khách sáo chào hỏi La Tổ.

La Tổ gật gật đầu đáp lại, quân bộ cử người đi theo Tạp Kì Ân so với lần trước còn ít hơn, nguyên bản là một đội ngũ có thể xếp thành chữ, bây giờ chỉ còn hai người. La Tổ biết quân bộ đã lười bảo hộ Tạp Kì Ân,

so với việc lãng phí binh lực lên người Tạt Kì Ân, không bằng phái những người đó đi làm việc khác, thân phận địa vị thay đổi nên thái độ của quân bộ cũng chuyển biến.

Tạt Kì Ân thì không cảm thấy có gì kì quái, cậu ta cho rằng nếu Thao Thiết đã quy thuận quân bộ, như vậy cậu ta không còn nhiều nguy hiểm, đối với an bài của quân bộ, Tạt Kì Ân vẫn rất hài lòng, dù sao cũng không có ai thích bị một đám người giám thị 24/24.

Uy Nặc lúc tiếng chuông vang lên thì đứng giờ tiến vào phòng thí nghiệm, đầu tiên anh mở màn hình ánh sáng xem báo cáo của hai người, sau đó căn cứ theo trình độ của từng người mà tiến hành chỉ đạo.

Trình độ hiểu biết khế ước thú của La Tổ bây giờ đã không thua kém gì Uy Nặc, bắt quá để đảm bảo cậu vẫn cố ý viết sai vài điểm nhỏ trong báo cáo. Dù sao thân phận Kì Lân của cậu vẫn chưa lộ ra ngoài, không nên biểu hiện quá khoa trương.

Lúc giữa trưa, La Tổ không chút biến sắc hỏi Uy Nặc vài vấn đề về An Khải Tư, điều làm cậu kinh ngạc là từ khi An Khải Tư kết hôn thì hai người cơ hồ không có tới lui gì. Tuy không biết hai người này đã xảy ra chuyện gì, nhưng việc này đối với La Tổ không thể nghi ngờ là chuyện tốt, bởi vì cậu không sợ lí do mình bị ra sẽ bị vạch trần.

“Sao tự nhiên lại hỏi chuyện của Tiểu An?” Trực giác của Uy Nặc rất sắc bén, vì thế hỏi ngược lại.

“Chính là rất lâu rồi không gặp An Khải Tư lão sư, vì thế có chút tò mò.” Biểu hiện của La Tổ hoàn toàn bình thường.

“Àn.....” Âm cuối Uy Nặc cố ý kéo dài, có vẻ không tin tưởng La Tổ: “Tôi cũng không ngờ hóa ra trò quan tâm người khác đến vậy nha.”

La Tổ không trả lời, cầm lấy bản thực nghiệm tiến vào rừng nhân tạo. Uy Nặc thấy hỏi không được gì, cũng không gượng ép. Lúc La Tổ nói chuyện phiếm với Uy Nặc, Tạt Kì Tư cũng muốn nói chen vào, nhưng cậu ta không biết An Khải Tư là ai vì thế chỉ có thể đứng một bên, lúc này thấy La Tổ rời đi, Tạt Kì Ân xem chuẩn cơ hội lập tức hỏi: “Này Nặc lão sư, An Khải Tư là.....?”

“Đạo sư của hệ chữa trị niệm lực, cũng là học đệ của tôi.” Uy Nặc đáp.

“Hóa ra là học đệ của lão sư? Hôm nào rảnh em mời hai người đi ăn cơm.” Tạt Kì Ân tự tiến cử.

“Tốt, An Khải Tư nếu biết Kì Lân mời khách, nhất định sẽ rất vui.” Uy Nặc cố tăng thêm hai chữ ‘Kì Lân’, chỉ tiếc Tạt Kì Ân không hề hiểu được ý tứ thực sự của Uy Nặc, còn vì câu này mà cao hứng suốt nửa ngày.

Tan học đã là 5h, La Tổ không cùng Tư Lôi Tạt dùng cơm bởi vì anh bị quân bộ triệu hồi, hình như có nhiệm vụ, vì thế La Tổ trực tiếp về kí túc xá.

Vừa lúc Hải Nhân Tư cùng bọn Milan cũng chưa ăn cơm, vì thế 4 người rủ nhau đi ăn, định xuống căn tin 1 dùng cơm. Milan sáng khoái vỗ ngực mời khách, lí do là bồi tội chuyện hôm qua bỏ rơi Hải Nhân Tư, về phần Hải Nhân Tư thì bồi tội với La Tổ.

La Tổ kì thực cũng không tức giận, cậu biết Hải Nhân Tư cùng Milan làm vậy cũng vì để kí túc xá náo nhiệt hơn mà thôi, vì thế cậu cũng nể tình mà tham dự liên hoan của kí túc xá. Bất quá lúc La Tổ dùng cơm thì nhận ra có chút không thích hợp, bởi vì bọn họ tới không phải là nhà ăn quân bộ, nhưng người mặc quân trang trong nhà ăn lại rất nhiều. Hơn nữa La Tổ có thể cảm nhận được.... không ít ánh mắt trong nhà ăn tập trung lại bàn bọn họ, nói đúng hơn là tập trung trên người cậu.

“Bạn thân, cuối cùng mình cũng cảm thấy không thích hợp a.” Hải Nhân Tư nhỏ giọng nói.

“Mình đã sớm cảm thấy không thích hợp rồi!” Milan nhú mày.

Ngay lúc Hải Nhân Tư cùng bọn Milan thương lượng xem có nên đổi nhà ăn không, thì một quân nhân ngồi bàn bên cạnh đi về phía này, nhìn La Tổ nói: “Xin hỏi, cậu chính là Ngải Tổ đúng không?”

“Có chuyện gì?” La Tổ nhú mày hỏi.

“Không có gì, gia phụ trước nay cứ nhắc tới cậu, nói cậu là nhân tài xuất sắc, hôm nay được gặp, quả nhiên giống như phụ thân nói, hi vọng chúng ta có thể trở thành bằng hữu.” Nam nhân mặc quân trang phi thường lễ phép vươn tay về phía La Tổ.

La Tổ nhú mày càng sâu hơn, cậu cũng không vươn tay, chỉ mở miệng: “Cám ơn hảo ý của anh, bất quá tôi không có thói quen làm bạn với người lạ.”

“Không sao, hôm nay tôi chỉ tới chào hỏi thôi, hi vọng lần sau gặp lại, chúng ta có thể trở thành bằng hữu.” Quân nhân nói xong liền rời đi, cũng không tiếp tục quấy rầy bọn La Tổ.

“Này, A Tổ, vừa nãy là ai vậy? Sao đột nhiên chạy tới chào hỏi cậu vậy?” Hải Nhân Tư tò mò xáp qua hỏi.

“Các cậu có thấy huân chương trước ngực anh ta không? Là thiếu tướng a! Trẻ như vậy đã làm thiếu tướng, lần đầu mình nhìn thấy đó!” Milan nuốt nước miếng, có chút khó tin nói.

Phân Định vốn đang càn quét đồ ăn trên bàn, bất quá nghe Hải Nhân Tư cùng Milan nói vậy thì cũng đem tâm mắt dời về phía La Tổ.

Trong nhất thời, 3 đôi mắt tò mò dừng lại trên người La Tổ, La Tổ cũng thực nghi hoặc, vì thế chỉ có thể nói: “Tôi cũng không rõ lắm.”

“Hay là thiếu tướng kia coi trọng cậu, tìm cách tiếp cận?” Hải Nhân Tư nói ra đáp án cầu huyết nhất.

“Có thể lắm! A Tổ từ lúc cậu yêu đương xong cả người cũng có sức quyến rũ hơn! Không được, mình phải báo chuyện này cho lang ca, để anh phải hảo hảo coi chừng cậu.” Milan mở màn hình ảnh sáng, bộ dáng như muốn lập tức mách lẻo cho Tư Lôi Tập.

La Tổ: “.....” Cậu không biết nên nói cái gì nữa.

Milan cũng không thể thành công gửi tin nhắn cho Tư Lôi Tập, bởi vì ngay lúc cậu ta đang đánh chữ thì lại có một giọng đực xa lạ đi tới bàn bọn họ để chào hỏi La Tổ.

Hải Nhân Tư cùng Milan quay mặt nhìn nhau, từ lúc nào La Tổ trở nên có sức quyến rũ như vậy? Đây là người thứ hai rồi, hơn nữa NND (mẹ nó) còn là trung tướng a! Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Sau đó, lục đục tới còn có bốn năm người nữa. Milan cùng bọn Hải Nhân Tư từ tò mò chuyển sang khiếp sợ, nghi hoặc, mãi đến tận bây giờ thì bọn họ đã hoàn toàn chết lặng. Số đào hoa của La Tổ cũng hơi quá đi? Bất quá vì sao đều là người của quân bộ? Chẳng lẽ La Tổ đặc biệt có duyên với quân bộ? Cẩn thận ngẫm lại thì lang ca cũng là nhân vật tiêu biểu của quân bộ a.

Bởi vì người chào hỏi quá nhiều nên còn chưa dùng cơm xong, La Tổ cùng bọn Hải Nhân Tư đã vội vàng chạy về kí túc xá. Trên đường đi, Hải Nhân Tư cùng Milan không ngừng truy hỏi: “A Tổ, cậu thực sự không biết những người đó à?”

“Không biết.” La Tổ trong lòng ít nhiều cũng có đáp án, bất quá không thể nói với bọn Hải Nhân Tư.

“Đúng là kì quái, chẳng lẽ A Tổ lớn lên đặc biệt thu hút quân nhân?” Milan nói thầm.

La Tổ: “.....”

Trở về kí túc xá, La Tổ cẩn thận suy nghĩ sự tình một chút, cậu không nghĩ mình có sức quyến rũ lớn như vậy, có thể làm nhiều quan quân quân bộ chào hỏi mình, giải thích duy nhất chính là thân phận bị tiết lộ, hoặc cấp trên không nói rõ thân phận, chỉ nói với nhóm cấp dưới hoặc con cháu cậu có thân phận đặc biệt thôi.

La Tổ cảm thấy có chút đau đầu, hiện tại vấn đề mấu chốt là quân bộ vô tình hay cố ý. Mặc khác, đó là do một số quan lớn lên lút hay ý kiến chung của quân bộ..... nếu là ý kiến chung thì chỉ sợ bên trong quân bộ đã xảy ra chuyện gì chấn động, vì thế bọn họ muốn xé rách hiệp định trước đó để đạt được mục đích mới....

Xem ra chỉ có thể hỏi Tư Lôi Tập một chút để xác định tình huống. Tuy Tư Lôi Tập cũng là người của quân bộ, bất quá La Tổ không hiểu sao lại có cảm giác Tư Lôi Tập sẽ không lừa mình.

Vì không muốn để bọn Hải Nhân Tư hoài nghi, La Tổ vào WC gọi điện thoại. Tư Lôi Tập không bắt máy, rơi vào đường cùng, La Tổ chỉ có thể gửi tin nhắn cho anh.

Tắm rửa xong, La Tổ rút cuộc nhận được điện thoại của Tư Lô Tập, Tư Lô Tập không nói nhiều lắm, chỉ bỏ lại hai chữ: “Chờ tôi.”

“.....” La Tổ nhìn chằm chằm màn hình ánh sáng một hồi lâu, cậu vốn đã thay áo ngủ, tuy cậu mặc áo ngủ không phải Tư Lô Tập chưa từng thấy, nhưng xuất phát từ lễ phép, La Tổ vẫn thay đồ thường.

Ngắt điện thoại khoảng 10p sau, Tư Lô Tập đã chạy tới kí túc xá La Tổ. Hải Nhân Tư lần này vô cùng thức thời, không dám đùa giỡn nữa, vì thế thành thật chạy về phòng mình. Milan thì nhiệt tình mở cửa cho Tư Lô Tập, bắt quả anh không vào mà mang La Tổ ra ngoài. Điều này làm Milan cùng Phân Dịch quay mặt nhìn nhau, tình huống gì đây? Đã 9h rồi a, hay là..... hẹn hò đêm khuya trong truyền thuyết?

Milan tiễn La Tổ xong, lập tức gõ cửa phòng Hải Nhân Tư gào lên: “Mẹ nó cậu mau ra đây! A Tổ bị lang ca bắt cóc rồi!”

Hải Nhân Tư tông cửa xông ra: “Cái gì? Giờ gần nửa đêm rồi mà?”

Hải Nhân Tư vọt tới phòng khách thì thấy, quả nhiên La Tổ đã đi mất, cậu ngồi xuống sô pha, có chút cảm khái nói: “Nhân sinh a..... không ngờ A Tổ trưởng thành rồi.”

“Thế..... A Tổ quả nhiên đã cùng lang ca.....?” Milan đồng dạng không trong sáng lập tức nói tiếp.

“Cái gì? Hai cậu đang nói gì vậy?” Phân Dịch mù mịt.

Milan cùng Hải Nhân Tư trằm miệng một lời: “Con nít đừng hỏi nhiều!”

Phân Dịch bị phần: “Các cậu khinh thường mình!”

La Tổ rời khỏi kí túc xá vì có một số chuyện không tiện để bọn Hải Nhân Tư biết, về mặt này, Tư Lô Tập và La Tổ có cái nhìn giống nhau, bọn họ có thói quen tận lực không đem người bên cạnh cuốn vào.

Tư Lô Tập chọn lựa chỗ nói chuyện là ghế lô của căn tin 1, nội địa điểm này thôi cũng cho La Tổ biết được rất nhiều đáp án. Gọi hai tách cà phê xong, La Tổ trực tiếp hỏi: “Sao không tới nhà ăn quân bộ?”

“Không an toàn.” Tư Lô Tập trầm giọng đáp. Vừa nãy tin tức từ gia gia làm anh rất lo lắng cho tình cảnh của La Tổ, vì thế sau khi hội nghị, anh lập tức chạy tới bên người La Tổ.

“Vậy à?” La Tổ ít nhiều cũng đoán được đáp án, vì thế cậu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn lắm: “Tôi hôm nay, không ít quân nhân quân bộ tới chào hỏi tôi, tôi không thể không cho rằng thân phận của tôi đã bị tiết lộ?”

“Ừ.” Tư Lô Tập cũng không giấu diếm.

Bởi vì sự tình có liên quan tới La Tổ, nên ngũ quan vốn thâm thúy của Tư Lô Tập dưới ánh đèn càng thêm phần nghiêm túc. Sau vài giây im lặng ngắn ngủi, Tư Lô Tập dùng đôi ngươi màu xám kia chăm chú nhìn La Tổ, kiên định như bàn thạch nói: “Tôi sẽ bảo hộ em.”

79. Chương 79

La Tổ nghe vậy, khóe miệng co rút một chút sau đó nói: “Tôi không yếu ớt tới mức đó, tôi có thể tự bảo vệ mình.”

“Tôi biết.” Tư Lô Tập biết rõ năng lực La Tổ, nhưng thế cục quân bộ trước mắt, năng lực ảo giác của La Tổ không thể giải quyết được.

“Tình huống thực không xong?” La Tổ nhận ra ngụ ý của Tư Lô Tập, tuy bình thường anh cũng rất nghiêm túc, nhưng chân mày anh rất ít khi nhíu chặt như vậy.

“Phái cấp tiền của quân bộ chủ trương bức bách Kì Lân thức tỉnh, tuy tạm thời bị tổng đại tướng áp xuống, nhưng không thể xác định bọn họ có hành động gì sau lưng hay không, vì thế trước mắt tình cảnh của em rất nguy hiểm.” Ánh mắt Tư Lô Tập nhìn La Tổ tràn ngập lo lắng.

“Cho nên?” La Tổ dùng thìa khuấy cà phê nói.

“Quân bộ quyết định tạm thời sẽ do tôi tới bảo hộ em.” Tư Lôi Táp nói ra đáp án.

“Anh có thể nói thẳng là gia gia bảo anh tới bảo hộ tôi mà.” La Tổ không chút lưu tình vạch trần Tư Lôi Táp.

“.....” Tư Lôi Táp trầm mặc, thân là ‘trung khuyển’ anh phát hiện mình hoàn toàn không thể phản bác La Tổ.

“Tình huống đại khái đã rõ rồi, nói thể lực phân bổ trước mắt của quân bộ cho tôi nghe đi.” La Tổ nói vậy ý chỉ nhân số của phái bảo thủ, trung lập cùng cấp tiến. Đối với La Tổ mà nói, nếu phái cấp tiến giành thắng lợi trong cuộc nội chiến này, như vậy tình cảnh của cậu sẽ vô cùng bất lợi, kết quả xấu nhất là cậu có thể phải đối lập với toàn bộ quân đội.

Tư Lôi Táp cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, vì thế tuy lời nói vẫn ngắn gọn nhưng lại tận lực nói rõ những điều mấu chốt nhất. Trước kia La Tổ còn không nhận ra, nhưng nghe Tư Lôi Táp tự thuật xong cậu mới hiểu được suy nghĩ thật sự của Tư Lôi Táp, tuy nhìn bộ dáng có vẻ trầm mặt ít lời, nhưng kì thực nam nhân buồn tao này, chuyện gì cũng hiểu được.

“Đúng là cục diện không xong.....” La Tổ nghe Tư Lôi Táp trình bày xong, khẽ thở dài. Phái cấp tiến cùng phái bảo thủ là 5/5 sao? Nói cách khác mấu chốt nằm trên người phái trung lập, phỏng chừng hiện tại đang cục lực mượn sức từ phái trung lập.

La Tổ không phải người của quân bộ, vì thế cậu không có cách nào nhúng tay vào chuyện này, hơn nữa so với mình thì cậu càng lo lắng chuyện Ôn Tư Đặc hơn, vốn cậu định chờ phong ba qua đi, dựa vào thân phận Kỳ Lân để cứu Ôn Tư Đặc, nhưng nếu cậu hoàn toàn quyết liệt với quân bộ, chỉ sợ không thể giúp mà còn liên lụy anh.....

Tư Lôi Táp cầm tay La Tổ, mái tóc đen ngang ngược rơi trên đầu vai, gương mặt nhìn nghiêng lại càng tăng thêm phần thâm thúy, tuy gương mặt nghiêm túc tới mức lạnh lùng, bất quá La Tổ lại cảm thấy nam nhân ngốc này đang lo lắng.

“Sao không biến thành cự lang an ủi tôi một chút?” La Tổ khó có dịp trêu chọc nói. Vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng không ngờ chỉ trong một giây sau đó Tư Lôi Táp đã nhanh chóng biến thành bộ dáng cự lang.

Cự lang lắc lắc cái đuôi, nhanh chóng nhảy xuống ghé đi tới bên người La Tổ, dùng cái đầu lớn của mình mà cọ cọ lòng bàn tay cậu. Phải biết là động tác này cự lang bình thường rất ít khi dùng, cự lang chỉ biết dùng ánh mắt để yêu cầu La Tổ một vài chuyện mà thôi. Có thể nói lang ca sau khi hôn được La Tổ thì càng ngày càng dũng cảm biểu hiện chính mình, đương nhiên vẫn dùng hình lang.

“.....” La Tổ nhìn cái đuôi không ngừng lay động, hai lỗ tai cũng run run, nhịn không được đưa tay ôm cổ cự lang. Xúc cảm từ bộ lông, bề ngoài suát khí này..... quả nhiên cậu không hề có chút kháng cự nào đối với cự lang.

Cuối cùng, Tư Lôi Táp hình lang cùng La Tổ trở về kí túc xá. Lúc hai người trở về đã là nửa đêm, chính là bọn Hải Nhân Tư cùng Milan vẫn chưa chịu đi ngủ. La Tổ vừa mở cửa, Hải Nhân Tư liền theo phản xạ có điều kiện bật người khỏi sô pha, cứ như nói mớ mà lầu bầu: “Bạn thân, như vậy không tốt..... tiến triển quá nhanh a, cậu và lang ca không thể..... không thể như vậy..... khò khò.....”

Tư Lôi Táp: “.....”

La Tổ: “.....”

Hải Nhân Tư còn chưa nói xong đã ngã lộn xuống sô pha, phát ra tiếng ngáy đều đều. Trong bóng tối, mày La Tổ hơi nhíu lại một chút. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng đoán được bọn Hải Nhân Tư và Milan đang suy nghĩ đến chuyện gì, đơn giản chính là cậu cùng Tư Lôi Táp ra ngoài làm ‘trao đổi sâu sắc’ về thân thể và tâm linh. Xem ra phạt Hải Nhân Tư uy A Phần một tuần là quá nhân từ.

Bởi vì sợ đánh thức Hải Nhân tư cùng Milan, vì thế lúc La Tổ vào phòng khách không mở đèn, chỉ dùng màn hình ánh sáng để thấy được đường đi. Lúc đi qua người Hải Nhân Tư, La Tổ thuận tay kéo tấm chăn bị Hải Nhân tư đạp xuống đất. Đây không phải cậu tốt bụng gì, chỉ là trong nhận thức của cậu thì chỉ có

lúc Hải Nhân Tư vui sướng nhất cậu mới có thể trừng phạt nhiều thêm vài tuần, hơn nữa còn phải để cậu ta khắc sâu được câu nói..... cái gì là họa từ miệng mà ra.

Làm xong hết thấy, La Tổ mang theo Tư Lôi Tạt trở về phòng mình, bởi vì Hải Nhân Tư và Milan ngủ ngoài phòng khách nên phòng La Tổ không có một bóng người. Tư Lôi Tạt không phải lần đầu tiên vào phòng La Tổ, vì thế anh dùng hình thái cự lang, quen thuộc nhảy lên giường La Tổ, đầu gối lên gối nằm, cái đuôi dài màu xám lắc trái lắc phải, giống như đang gọi La Tổ lên giường nghỉ ngơi.

La Tổ trầm mặc, vì sao cậu cảm thấy cự lang bán manh ngày càng thuần thực như vậy? La Tổ cởi áo khoác, vốn cậu định cởi luôn áo sơ mi, thay áo ngủ, chính là ánh mắt sáng rực của cự lang phía sau làm cậu run sợ một chút, trong nhà có một con đại hôi lang như hổ rình mồi, chuyện thay quần áo này rất đáng chú ý a.

Bất quá sau đó La Tổ lại cảm thấy có chút buồn cười, đúng là cậu càng sống càng đi lùi, tuy cậu cùng Tư Lôi Tạt có quan hệ người yêu, nhưng bọn họ đều là nam nhân, cậu có thì Tư Lôi Tạt cũng có, có gì mà phải nghĩ mọi chuyện phức tạp cả lên.

Nghĩ như vậy, La Tổ thực thản nhiên cởi áo sơ mi, lộ ra nửa người trên. La Tổ cởi quần áo cùng mặc quần áo cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng, mặc áo blu trắng cậu dễ dàng cho người ta có cảm giác yếu ớt, nhưng lúc cởi quần áo thì ngoài dự đoán. Tuy dáng người La Tổ cũng không vạm vỡ, bất quá không béo, cơ thể vừa vặn làm cậu có cảm giác tràn ngập sức sống.

Làn da La Tổ rất trắng, mặc dù lúc ở rừng nhân tạo cậu luôn đứng dưới ánh mặt trời, nhưng cậu có phơi nắng cũng không đen, ngay cả kiếp trước thời tận thế cũng vậy, cứ như ánh mặt trời hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài da cậu vậy.

Động tác thay quần áo của La Tổ rất nhanh, lúc cậu cầm lấy áo ngủ trên đầu giường khoác vào người, chuẩn bị gài cúc áo thì một cái đầu sói thật lớn trượt ra ngoài giường làm động tác của cậu chậm lại. Nếu cậu không nhớ nhầm thì vừa nãy cự lang đã nằm lên gối đầu, chuẩn bị ngủ rồi mà, bộ dáng tràn ngập tinh thần này là sao a?

Tuy đại khái cũng đoán được Tư Lôi Tạt nghĩ gì, bất quá..... có ý ngồi dậy, còn đưa đầu lang nhắm thẳng phía cậu, dùng đôi lang màu xám thâm sâu kia không chút chuyển mắt theo dõi cậu..... nếu không phải cự lang thoát nhìn có bộ dáng bư hân như cảnh khuyến, phong phạm như trung khuyến bảo hộ chủ, thì chỉ dựa vào hành vi hành nó có thể quang vinh đăng quang vương miện sắc lang ngay, vì thế mới nói.... khí chất đúng là vấn đề máu chốt.

La Tổ cài cúc áo ngủ xong, liền leo lên giường. Cự lang thấy thế thì vô cùng phối hợp cũng nằm xuống, nhường một khoảng trống cho La Tổ. Không chỉ như thế, lúc La Tổ nằm xuống cự lang còn tự giác giao ra cái đuôi của mình, đảm đương nhiệm vụ thăm lông, tuy La Tổ rất muốn nói với Tư Lôi Tạt, bây giờ đã sắp tới mùa hè rồi.....

Cũng may trong phòng có điều hòa, có thể điều chỉnh nhiệt độ. Tắt đèn. La Tổ trở mình, bởi vì thể hình cự lang rất lớn nên La Tổ khó tránh cạ tới bộ lông cự lang, bất quá La Tổ cũng không để ý, cậu vốn là bác sĩ thú y, thực thích xúc cảm của bộ lông nhóm động vật.

La Tổ theo bản năng vươn tay, ôm lấy cổ cự lang, cự lang đột nhiên mở to đôi mắt xám, bất quá nó không chống cự, chỉ áp sát đầu mình vào La Tổ thêm một chút.

Bóng tối bao trùm căn phòng, ánh trăng yên lặng chiếu vào đầu giường tạo thành bóng ma loang lổ. Trong phòng thực yên tĩnh, La Tổ cùng cự lang đều không lên tiếng, cứ như đã ngủ rồi.

Đột nhiên, một âm thanh nhàn nhạt đánh vỡ yên tĩnh, La Tổ chậm rãi mở to mắt, thấp giọng nói: “Nếu có một ngày tôi đối lập với cả liên minh, anh không cần giúp tôi.”

“Ngao ô~” Cự lang ngẩng đầu lên, tựa hồ muốn thấy biểu tình của La Tổ lúc này. Dưới ánh trăng, đôi người đen của La Tổ phản chiếu ánh trăng bạc, giống như dòng suối lạnh lẽo làm người ta có cảm giác trái tim mình băng giá.

Tư Lôi Tạt nhú mày, tuy anh đang trong hình thái cự lang, bất quá cự lang nhú mày, lực sát thương so với hình người càng lớn hơn, cảm giác đặc biệt nghiêm túc cùng bư hân. Tư Lôi Tạt muốn biến về hình

người, hỏi La Tổ vì sao đột nhiên lại nói như vậy, chính là cổ bị La Tổ ôm chặt như vậy anh rất khó biến thân.

Cự lang lại ngẩng đầu, tru lên vài tiếng, nhưng La Tổ cứ tựa như không nghe thấy, không hề đáp lại. Tư Lôi Tập biết đây là La Tổ không muốn nói chuyện, vì thế anh nằm úp sấp xuống, im lặng canh giữ bên người La Tổ.

Nửa đêm, bởi vì ngủ say nên tay La Tổ ôm cổ cự lang thoáng buông lỏng một ít. Tư Lôi Tập thừa dịp này nhanh chóng biến thành hình người, anh không điều chỉnh vị trí, chỉ hôn nhẹ lên trán La Tổ, sau đó nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, lúc Hải Nhân Tư mở cửa phòng suýt chút nữa bị hình ảnh trước mắt chột mù mắt. Bởi vì Tư Lôi Tập cùng La Tổ vẫn duy trì tư thế trước khi ngủ hôm qua, vì thế trong mắt Hải Nhân Tư, La Tổ vô cùng ngang ngược ôm lấy Tư Lôi Tập, mà Tư Lôi Tập với thân mình cao lớn lúc này lại giống như một người vợ nhỏ rúc vào lòng La Tổ.

Hải Nhân Tư không biết hôm qua trước lúc ngủ Tư Lôi Tập là hình lang, vì thế hình ảnh này đặc biệt kích thích, cái miệng của cậu ta trương thành hình chữ O, hơn nửa ngày cũng không lấy lại tinh thần. Đây, quan hệ cao thấp hoàn toàn không đúng đi? Phải là lang ca ôm A Tổ vào lòng mới đúng, sao hiện tại lại hoàn toàn tương phản thế này? Hay là cậu và Milan đều đoán sai cả? Kì thật người coi trọng đối phương là A Tổ, bởi vì lang ca không chịu theo nên A Tổ dùng đủ mọi thủ đoạn để bức bách lang ca ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?

Hải Nhân Tư nhất thời bị suy nghĩ của mình chấn kinh, cậu vội vàng ném suy nghĩ này ra khỏi đầu, nhất định là cậu nghĩ nhiều quá rồi, lang ca là giống đực xuất sắc như vậy, thực lực cường đại đến vậy sao có thể bị A Tổ uy hiếp chứ! Hải Nhân Tư nghĩ vậy, cảm thấy mình thoải mái hơn hẳn.

80. Chương 80

Tư Lôi Tập cùng La Tổ rất cảnh giác, Tư Lôi Tập là thói quen do quân đội dưỡng thành, còn La Tổ là thói quen từ thời tận thế. Vì thế Hải Nhân Tư vừa mở cửa, hai người họ kì thực đã tỉnh lại. La Tổ ngồi dậy trước, bởi vì hôm qua ngủ khá muộn, nên ánh mắt có đầy tơ máu.

“Bạn thân, cậu cậu cậu..... tỉnh rồi à.....” Hải Nhân Tư bởi vì còn chìm trong khiếp sợ nên nói chuyện có chút cà lăm.

“Sao vậy?” La Tổ nhíu mày để nhìn rõ hơn một chút, bất quá vì mắt đầy tơ máu nên động tác này làm gương mặt vốn đậm bạc của cậu lại tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

Hải Nhân Tư thấy vậy lập tức lui về sau vài bước, sắc mặt thật đáng sợ! Chẳng lẽ vì cậu bắt gặp bí mật của A Tổ cùng lang ca, nên A Tổ mới tức giận như vậy? Không xong, A Tổ sẽ không bao giờ giúp cậu chăm sóc A Phần nữa đi? Hải Nhân Tư nghĩ vậy, nhất thời giảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng, tuân theo ý tưởng người khác chết vẫn hơn mình chết, Hải Nhân Tư không hề có cốt khí chạy trốn.

“Không có việc gì, không có việc gì, cậu với lang ca cứ tiếp tục, mình không thấy gì cả!” Hải Nhân Tư nói xong liền vội vàng rời khỏi phòng, đóng sập cửa, động tác lưu loát không hề có một giây tạm dừng.

“.....” La Tổ lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh, cậu quay đầu nhìn Tư Lôi Tập, phát hiện Tư Lôi Tập cũng đồng dạng nhìn mình, cái gọi là hai mặt nhìn nhau chính là tình huống này a.

La Tổ bất đắc dĩ thở dài, Hải Nhân Tư người này.... kết hợp với những lời nói mới của cậu ta hôm qua, La Tổ đại khái có thể đoán được trong óc Hải Nhân Tư đang suy nghĩ những hình ảnh không lành mạnh, xem ra phạt uy thực A Phần một tháng là quá nhân từ.

Tư Lôi Tập ngồi dậy, tối hôm qua lúc đi ngủ là hình lang nên anh không thay quần áo vì thế vẫn là một thân quân trang. Tuy ngủ một đêm, bất quá vì chất liệu quần áo nên không bị nhăn, vẫn anh tuấn như trước. Bả vai và cổ áo hoàn toàn thể hiện tác phong cường tráng của quân nhân.

“Tôi thay quần áo, anh ra ngoài trước chờ tôi.” La Tổ mở tủ quần áo, quần áo cậu mang từ nhà tới cũng không nhiều, phần lớn là sau khi đến trường đi mua thêm, bởi vì quần áo của Ngải Tổ nguyên bản quá trầm lắng, màu sắc thì âm u, chỉ kém không nói cho toàn bộ thế giới biết cậu ta là dạng người tự kỉ.

Tuy La Tổ không thích quần áo nổi bật, nhưng màu sắc u ám đến mức này cũng làm người ta không tiếp nhận nổi. Trên cơ bản thì La Tổ chỉ có hai yêu cầu cơ bản về quần áo, thiết kế đơn giản, chất liệu thoải mái, bất quá vì thời tận thế tài nguyên hiếm hoi nên thói quen này đã bị bỏ quên rất nhiều năm, bất quá nếu sống ở một thời đại có nhiều lựa chọn, cậu đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

La Tổ nhất thời cũng không nghĩ nhiều, lấy áo blue hệ chữa trị từ tủ quần áo ra, ngay lúc chuẩn bị cởi áo, cậu phát hiện Tư Lôi Tập vẫn còn trong phòng.

La Tổ rút cuộc nhớ tới chuyện hôm qua, cậu thoáng quay đầu lại nhìn Tư Lôi Tập, Tư Lôi Tập bắt gặp tầm mắt La Tổ, lập tức mở miệng: “Tôi cùng em.”

“.....” La Tổ trầm mặc, cậu rất muốn biết vì sao sự tình đêm qua bây giờ lại tái diễn? Hơn nữa cậu từng nghe qua bồi ăn cơm, bồi đánh đấm, chính là chưa bao giờ nghe qua bồi thay quần áo, bất quá La Tổ vẫn trực tiếp cởi quần áo, thay áo sơ mi cùng áo blue, tính cách của cậu vốn không ngượng nghịu, tuy quan hệ với Tư Lôi Tập là người yêu, nhưng La Tổ không để ý tới những chuyện dư thừa đó.

Lúc thay quần áo, Tư Lôi Tập vẫn dùng đôi ngươi xám sâu sắc chăm chú nhìn La Tổ, điều này làm cậu không khỏi cảm thán, khí chất đúng là vấn đề máu chốt. Ít ra thời điểm Tư Lôi Tập hết sức chăm chú nhìn mình như vậy, cậu cũng không có cảm giác khó chịu.

Thay quần áo xong, trước lúc xuất môn, Tư Lôi Tập kéo La Tổ ấn một nụ hôn lên trán cậu. La Tổ đã quen với phương thức này, từ lúc hôn môi được nhét vào quá trình kết giao của bọn họ, nam nhân nà phát huy tác phong cũ, quy định phải tuân thủ quy tắc, tỷ như lúc gặp mặt phải hôn một chút, tạm biệt phải hôn một chút. Nếu dùng cơm, thì trước khi dùng cơm hôn một chút, sau khi dùng cơm hôn một chút, có thể nói quy tắc được soạn thảo rất chi tiết.

La Tổ cảm thấy nếu bọn họ thật sự ở cùng một chỗ, phỏng chừng nam nhân này còn hôn buổi sáng cùng hôn ngủ ngon, tỷ như nụ hôn mới vừa nãy. Kì thật đôi lúc La Tổ cảm thấy rất buồn cười, tuy thoát nhìn số lần bọn họ hôn nhau rất nhiều, nhưng lần nào Tư Lôi Tập cũng chỉ hôn trán cậu, loại tình cảm tương phản mãnh liệt này làm cậu có cảm giác rất kì lạ, có thể nói là Tư Lôi Tập ngây thơ tới mức làm cậu muốn thở dài. Loại phương thức yêu đương lúc nóng lúc lạnh, cứ tiến từng bước một thế này, làm cậu có cảm giác đặc biệt cảm động.

Cho dù ở trước khi xảy ra tận thế, cũng chưa từng có ai quý trọng cậu như vậy. Đây là lần đầu tiên, trừ bỏ động vật, có một người dùng hết toàn lực, yên lặng canh giữ bên người cậu, không cầu hồi báo, vô điều kiện mà đối xử tốt với cậu.

La Tổ nghĩ tới đây liền kéo áo Tư Lôi Tập, hôn nhẹ lên môi anh, sau đó không hề nhìn tới biểu tình của nam nhân phía sau, mở cửa trực tiếp đi ra ngoài.

“A Tổ, rút cuộc cậu cũng ra rồi.” Milan cắn bánh mì hô: “Di, lang ca đâu?”

“Ở phía sau.” La Tổ đi tới phòng vệ sinh, bắt đầu rửa mặt.

Một lát sau, Tư Lôi Tập rút cuộc đi ra khỏi phòng, anh đi tới bên cạnh La Tổ, đứng im bất động như một pho tượng.

“Tốc độ của anh nhanh hơn rồi.” La Tổ hiếm có dịp nhếch môi cười, phải biết lần đầu tiên cậu chủ động hôn Tư Lôi Tập, cơ thể nam nhân này cứng ngắc thật lâu. Gần đây Tư Lôi Tập dường như cũng tập thành thói quen, vì thế thời gian cũng cứng ngắc ngày càng ngắn hơn.

Tư Lôi Tập trầm mặc, tu biểu tình trên mặt vẫn có chút nghiêm túc, bất quá bên tai lại đổ ửng.

“Dùng bàn chải đánh răng của tôi được không?” La Tổ không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa li và bàn chải đánh răng cho Tư Lôi Tập.

Tư Lôi Tập đầu tiên có chút sửng sốt, sau đó vội vàng tiếp nhận cái li La Tổ đưa qua, gật gật đầu.

Tuy Tư Lôi Táp không phải lần đầu tiên ngủ lại phòng La Tổ, bất quá trước kia đều dùng hình lang, nên La Tổ luôn giúp anh đánh răng rửa mặt, bởi vậy không mua thêm bàn chải, đây là lần đầu tiên anh dùng hình người đánh răng rửa mặt với La Tổ, hơn nữa..... còn dùng bàn chải của La Tổ.....

Lúc La Tổ rửa mặt, Tư Lôi Táp vẻ mặt nghiêm túc nhìn bàn chải đánh răng của La Tổ ngăn người; La Tổ rửa mặt xong, đưa khăn mặt cho Tư Lôi Táp, Tư Lôi Táp mới bắt đầu đánh răng; La Tổ ra phòng khách chờ Tư Lôi Táp; Tư Lôi Táp chậm rãi, cẩn thận đánh răng; La Tổ ngồi trong phòng khách xem TV; Tư Lôi Táp vẫn tiếp tục chiến đấu gian khổ với ‘bàn chải đánh răng của La Tổ’.

Hơn mười phút sau, Milan rút cuộc nhin không được mở miệng: “Lang ca bị sao vậy? Táo món hả?”

La Tổ: “.....”

Milan chịu không nổi sự tò mò, chạy vào phòng xem tình huống một chút, này không xem thì tốt, vừa thấy thì cậu hoàn toàn sững sốt. Về mặt ôn nhu đang chăm chú đánh răng này là sao? Ánh mắt luyến tiếc buông bàn chải đánh răng xuống là sao? Lang ca đây là..... đây là ma chướng a! Cự nhiên chải răng hơn 10p, chẳng lẽ không sợ chà tới chảy máu sao trời?

“Lang ca, anh.....” Milan muốn ngăn cản Tư Lôi Táp, nhưng cậu do dự nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Làm sao vậy?” La Tổ cũng nhận ra có chỗ không đúng, cậu đứng dậy theo xu hướng bước về phía phòng vệ sinh.

Vì thế Milan phát hiện ánh mắt mình lại bị hỏng một lần nữa, ngay lúc La Tổ đi tới cửa phòng vệ sinh, lang ca dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tay súc miệng xong, cầm lấy khăn mặt của La Tổ ở bên cạnh, bắt đầu rửa mặt.

“Xảy ra chuyện gì?” La Tổ tuy cảm thấy tốc độ rửa mặt của Tư Lôi Táp có chút chậm, bất quá cũng không phải chuyện gì đáng chú ý.

“Này.....” Milan vừa định mở miệng nói lang ca vừa này đánh răng tới ma chướng, nhưng lúc cậu dùng dư quang khóe mắt đảo qua, phát hiện Tư Lôi Táp đang dùng đôi ngươi xám sâu sắc nhìn mình chăm chú, Milan quyết định thật nhanh: “Không có gì hết, mình chỉ định nhắc lang ca, ảnh để bàn chải sai chỗ thôi.”

Milan nói xong, cứ như chứng minh lời mình, một lần nữa đặt bàn chải đánh răng của La Tổ vào đúng vị trí, sau đó vô cùng thút thít chạy trốn. Milan trốn về phòng mình xong không khỏi yên lặng rơi lệ, làm bóng đèn đầu có dễ a?

La Tổ biết Tư Lôi Táp và Milan nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, vì thế cậu nhìn chăm chăm Tư Lôi Táp một chốc. Tư Lôi Táp lúc này đã rửa mặt xong, một lần nữa trở lại bên người La Tổ. La Tổ không tìm ra chút manh mối nào từ gương mặt nghiêm cẩn kia, vì thế chỉ đành từ bỏ.

Hai người ăn sáng bằng bánh mì, La Tổ lười xuất môn, Tư Lôi Táp thì thuyết minh hai chữ bảo vệ một cách vô cùng hoàn mỹ, cơ hồ một tắc cũng không rời La Tổ.

Vì hôm nay là ngày nghỉ nên lúc giữa trưa, La Tổ cùng Tư Lôi Táp ra ngoài đi dạo một vòng. Hành trình của hai người cũng có thể xem là lộ tuyến tiêu chuẩn của hẹn hò, giữa trưa tới nhà ăn ăn cơm, chiều thì đi thăm trung tâm nuôi dưỡng số II, cũng chính là nơi giống như vườn bách thú của La Tổ kiếp trước, chẳng qua kiếp trước gọi là sở thú, còn nơi này gọi nó là trung tâm nuôi dưỡng khế ước thú.

Trung tâm số II là nơi La Tổ muốn đi, bởi vì cậu có thể dùng lực tinh thần kết nối với nhóm khế ước thú, tuy không thể trực tiếp để bọn nó tiến hóa nhưng có thể làm bọn nó phục tùng mệnh lệnh của cậu.

Muộn một chút, La Tổ cùng Tư Lôi Táp tới trung tâm nuôi dưỡng Bắc Ngoại Sâm, tuy đây không phải nơi hẹn hò lí tưởng, nhưng thân là bảo tiêu kiêm trung khuyến, lang ca không hề phản đối, hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của La Tổ, đối với Tư Lôi Táp mà nói, chỉ cần được bồi bên cạnh La Tổ là đủ rồi.

Có Tư Lôi Táp đi cùng, trạm kiểm soát rất nhanh liền thông qua. Tư Lôi Táp tuy chỉ có quân hàm chuẩn tướng, nhưng năng lực chiến đấu của anh tới cấp S, vì thế bọn họ có giấy thông hành có thể tiến vào một ít khi vực khá nguy hiểm.

La Tổ ở Bắc Ngoại Sâm thấy được rất nhiều loại khế ước thú không có ở rừng nhân tạo, ngay cả nguyên tố tinh linh quý hiếm cũng có, bất quá nó không phải loại thủy tinh linh mà Ngải Định kí kết, mà là hỏa tinh linh.

“Grừ grừ~~” Hỏa tinh linh có hình thái tiểu sư tử, nhỏ cỡ bàn tay, sau lưng có đôi cánh thật dài có thể bay trên không trung. Hỏa tinh linh vừa tiếp xúc với lực tinh thần của La Tổ thì nhanh chóng bay tới gần, vòng quanh cậu vài vòng, cứ như đang hoan nghênh La Tổ vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên hỏa tinh linh nhìn thấy loại khế ước thú quý hiếm này, vì thế cậu vươn tay cầm lấy móng vuốt bé xíu của hỏa tinh linh, bày tỏ sự thân thiện.

“Grừ grừ~~” Hỏa tinh linh lại bay vài vòng quanh người La Tổ, sau đó ba đi, bất quá theo sự dao động của tinh thần thì hỏa tinh linh có vẻ rất có hảo cảm đối với cậu.

Tư Lôi Tạt từ đầu đến cuối đều đi theo bên người La Tổ, tựa như một bảo tiêu làm hết phận sự, phòng bị có khế ước thú nào đó đột nhiên công kích La Tổ. Nhưng một đường đi tới Tư Lôi Tạt lại thấy được một bộ mặt khác của La Tổ, cơ hồ tất cả khế ước thú đều rất thân thiện với La Tổ, mà gương mặt bình thường luôn lạnh như băng của La Tổ cũng nở nụ cười, tựa như lần đầu tiên Tư Lôi Tạt nhìn thấy La Tổ ở rừng nhân tạo vậy.

Đó là nụ cười xuất phát từ sâu trong nội tâm, nhưng mà..... Tư Lôi Tạt nhìn La Tổ đang trao đổi với nhóm khế ước thú, hàng mày rậm nhíu lại, La Tổ như vậy lại làm người ta lo lắng, giống như..... có thể làm em ấy đối xử nhiệt tình như vậy chỉ có khế ước thú mà thôi.

Lúc rời khỏi khu rừng, tâm tình La Tổ khá vui vẻ, bởi vì cậu biết thêm không ít tư liệu về khế ước thú. Trên đường về kí túc xá, La Tổ ít nhiều cũng cảm giác được Tư Lôi Tạt trầm mặc bất thường, tuy bình thường cũng không nói nhiều, nhưng trầm mặc tới mức này cũng khó tránh người ta chú ý.

“Sao vậy? Không thích theo tôi tới trung tâm nuôi dưỡng à?” La Tổ nhướn mi hỏi.

Tư Lôi Tạt nghe vậy, trầm mặc lắc đầu.

Hai người một đường không nói gì, lúc gần về tới kí túc xá, Tư Lôi Tạt đột nhiên mở miệng nói: “Tôi sẽ bảo hộ em.”

“Sao tự nhiên lại nói vậy?” La Tổ quay đầu, có chút buồn cười nhìn Tư Lôi Tạt, bất quá lúc tiếp xúc ánh mắt kiên nghị, nghiêm túc của đối phương, La Tổ sợ run một lát, tính cách của nam nhân này..... đúng là làm người ta không có cách nào mà.

Ngay lúc La Tổ cân nhắc xem nên trả lời thế nào, âm thanh trầm thấp của Tư Lôi Tạt lại vang lên: “Vì thế em không cần sợ hãi người xung quanh.”

Đồng tử La Tổ co rút, này là sao a? Cảm giác sợ hãi đang vờn quanh cơ thể sao? Phải nói là cảm giác của người thành thật rất nhạy cảm, hay bởi vì là Tư Lôi Tạt nên có thể chú ý tới điều như vậy? Chẳng qua.....

“Tôi không sợ hãi.” La Tổ nhìn con đường trước mặt, chậm rãi nói: “Hơn nữa tôi đối xử tốt với khế ước thú vì tôi thích bọn nó mà thôi.”

Tư Lôi Tạt trầm mặc, anh biết La Tổ không nói thật, chỉ là anh cũng không muốn bức bách La Tổ, vì thế chỉ khẽ gật đầu.

“Ha hã, dễ dàng chấp nhận lí do thoái thác của tôi như vậy, tương lai sẽ có hại.” La Tổ nhìn biểu hiện của Tư Lôi Tạt, nhin không được cười khê thành tiếng: “Tôi thực thích hình lang của anh, lúc tôi cảm thấy mọi thứ đều thật xa lạ, chỉ có cự lang làm tôi có cảm giác quen thuộc.”

“Vì sao?”

“Ai biết được.” La Tổ không nói chuyện A Lại với Tư Lôi Tạt, bất luận tương lai quan hệ của cậu và Tư Lôi Tạt thế nào, đây sẽ là bí mật vĩnh viễn chôn sâu trong lòng cậu. Cậu cũng không phải Ngải Tổ chân chính, chẳng qua là một vong linh tới từ thế giới khác mà thôi.

“Tổ.....” Một khắc này, Tư Lôi Tạt không hiểu sao có cảm giác hâm mộ hình lang của chính mình. Chuyện mà hình người của anh không làm được, hình lang lại có thể dễ dàng thực hiện.

“Không cần biến thành hình lang, tạm thời cứ vậy là tốt rồi.” La Tổ cũng nhìn ra ý đồ của Tư Lôi Táp, vì thế cậu cần anh lại. Tuy cậu không ngại ‘lưu lang’, nhưng bọn họ còn rất nhiều thời gian, không cần cấp bách như vậy.

“Hào.” Biểu tình Tư Lôi Táp tuy vẫn rất nghiêm túc, nhưng đồng tử xám tro đã tản ra ôn nhu thần nhiên, điều này làm đường cong lạnh lùng trên gương mặt thoát nhìn nhu hòa đi vài phần.

Ngay lúc không khí giữa La Tổ và Tư Lôi Táp trở nên âm ám thì một giọng nói kiêu ngạo rất quen thuộc vang lên: “Dưới lầu kí túc xá mà khanh khanh ta ta như vậy, không ngại à? Kì Lân!”

Người tới mặc áo khoác đen phần phật, mái tóc đen như mực bất kham tung bay trong gió, đôi ngươi đỏ như máu dưới ánh trăng đặc biệt nổi bật, có vẻ rất quý mị. Áo gió cao cổ, che khuất cằm cùng đôi môi mỏng của người tới, chỉ có cánh mũi anh tuấn cùng đôi ngươi đỏ lộ ra ngoài, cảm giác nguy hiểm lại kèm thêm chút gì đó thần bí.

“Tu Lôi.” La Tổ gọi tên đối phương, Tư Lôi Táp đã chặn trước người La Tổ, chuẩn bị công kích bất cứ lúc nào.

“Không cần khẩn trương như vậy, tiểu dã lang, ta tạm thời không có hứng thú với người yêu của anh.” Tư Lôi gơ tay, tỏ vẻ mình không có ý tứ làm gì cả.

“Cậu đến tìm tôi có việc gì?” La Tổ trực tiếp hỏi.

“Ha hã, cậu nói xem?” Tư Lôi thích thú nhếch môi.

“Tôi không có hứng thú giải câu đố.” La Tổ không muốn tiếp xúc với kẻ điên Tu Lôi này, vì thế cậu xoay người đi vào kí túc xá.

Tu Lôi không ngăn cản, thẳng đến khi La Tổ sắp vào kí túc xá, cậu ta mới hung tợn mở miệng: “Cẩn thận Pháp Phi Tư.”

Bước chân La Tổ khựng lại, cậu quay đầu nói: “Cậu quen anh ta?”

Tu Lôi nghe vậy, nụ cười bên môi càng sâu hơn: “Chẳng những quen, còn rất thân.”

La Tổ nhíu mày, bất quá rất nhanh liền phản ứng: “Cậu là thuộc hạ của anh ta?”

“Ha ha ha!” Tu Lôi ngửa mặt lên trời cười to: “Không cần dùng xưng hô nông cạn đó để hình dung ta, nói đúng hơn là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, so với ta thì anh ta càng có dã tâm với Kì Lân hơn.”

La Tổ cúi đầu tự hỏi một chút, Tu Lôi hẳn không nói dối, nếu sau lưng không phải có nhân vật như Pháp Phi Tư làm chỗ dựa, tội danh tập kích Kì Lân cũng đủ để Tu Lôi bị quân bộ xử tử hình, nhưng mà.....

“Vì sao nói cho tôi biết chuyện này?” La Tổ nhướng mi, cậu không nghĩ Tu Lôi tốt bụng như vậy.

“A, không cần cảm kích ta, bởi vì đã có người khác thay cậu trả thù lao, Kì Lân.” Tu Lôi nói xong liền nghênh ngang bỏ đi, giống như quá khứ vô cùng chấp nhất với Kì Lân chỉ là một biểu hiện giả dối.

La Tổ run sợ, có người thay cậu trả thù lao? Chẳng lẽ là..... Ôn Tư Đặc? Lúc La Tổ phản ứng thì Tu Lôi đã đi xa, La Tổ biết đuổi theo cũng không còn kịp, vì thế chỉ đành từ bỏ.

Ôn Tư Đặc ngu ngốc, rốt cuộc dùng thứ gì để giao dịch với Tu Lôi? La Tổ có chút lo lắng nhíu mày, cậu không chú ý Tư Lôi Táp đứng bên cạnh mà còn nhíu chặt hơn cậu.

Pháp Phi Tư..... Tư Lôi Táp yên lặng nhớ kĩ tên này, có lẽ anh nên dành chút thời gian tới quân bộ một chuyến, cận thận điều tra tin tức về người này.

Trong công viên, Táp Kì Ân buồn chán uy ám khế ước thú. Uy một chút lại cảm thấy chán, đơn giản ngừng lại, định đi dạo một chút.

“Cậu Táp Kì Ân, trời đã khá muộn rồi.” Bảo vệ ngụ ý là nên về sớm một chút.

Tạp Kì Ân liếc xéo bảo vệ quân bộ, cậu căn bản không muốn về kí túc xá, người trong kí túc xá từ khi biết cậu là Kì Lân thì cứ xa lánh cậu.

Tạp Kì Ân dựa vào kế hoạch từ trước của mình lại chơi vài trò trong công viên, thẳng đến khi công viên đóng cửa, cậu ta mới phần nộ bỏ đi. Hai bảo vệ quân bộ nghĩ rất cuộc cũng xong, nhưng không ngờ mọi chuyện lúc này chỉ mới bắt đầu.

Sau đó, Tạp Kì Ân tới quán bar chơi suốt đêm, hai bảo vệ quân bộ khổ không nói nổi. Quân bộ từ khi biết Tạp Kì Ân không phải Kì Lân thật, số lượng quân nhân phải tới chỗ Tạp Kì Ân không những giảm bớt, ngay cả chất lượng cũng giảm mạnh.

Dựa theo ý tưởng của hai quân nhân, nếu Tạp Kì Ân trở về kí túc xá thì bọn họ có thể thay ca, nhưng nếu cậu ta cứ lang thang bên ngoài mãi thế này thì thời gian thay ca cứ tiếp tục tăng lên theo biên độ rộng.

Tạp Kì Ân từ lúc trở thành Kì Lân thì bắt đầu có thói quen tiêu tiền như nước, bởi vì trên cơ bản đều do quân bộ thanh toán. Chơi tới tận 3h sáng, Tạp Kì Ân rốt cuộc chịu không nổi định quay về kí túc xá ngủ, bởi vì không khí trong quán bar không được tốt lắm.

Bảo vệ quân bộ nhận lệnh đi thanh toán, anh vừa thấy con số trên hóa đơn thì suýt chút nữa cứng lưỡi, may mắn là sử dụng công quỹ, nếu không chắc anh đau ruột chết mất.

Thanh toán xong, Tạp Kì Ân lại muốn đi WC, vì thế hai bảo vệ chỉ có thể tiếp tục đi cùng, nghĩ tới việc sắp được thay ca, bọn họ cũng tạm thời áp chế cơn tức trong lòng.

Theo lí thuyết Tạp Kì Ân vào WC, bảo vệ cũng có thể tiếp tục đi theo bảo hộ, nhưng Tạp Kì Ân sống chết không cho họ vào, một bảo vệ lo lắng đến thân phận đặc biệt của Tạp Kì Ân, định vào theo nhưng người kia kéo lại.

“Anh Mã Dịch, sao lại cản tôi? Cậu ta chính là Kì Lân trân quý, lỡ như xảy ra chuyện gì.....”

“Chắc, người như nó mà là Kì Lân à, Tiểu Tạp, cậu không chịu tìm hiểu tin tức gì cả.” Hai quân nhân đứng ngoài cửa WC bắt đầu bàn tán.

“Tin gì?” Tiểu Tạp nghi hoặc.

“Suýt, tôi cũng chỉ nghe anh trai nói thôi, cậu cũng biết anh trai tôi là trung tướng, anh nói Kì Lân thực ra là người khác, Tạp Kì Ân này chẳng qua là vật hi sinh để hấp dẫn sự chú ý của mọi người thôi!”

“Thiệt hay giả? Kia chẳng phải cậu ta thực đáng thương sao, cứ nhiên không hay biết gì cả.....”

“Hai người nói ai không phải Kì Lân!” Tạp Kì Ân từ WC ra, chợt nghe thấy đoạn đối thoại này, sắc mặt cậu ta trắng bệch, không thể tin được những điều mình vừa nghe thấy.

“Này.....” Hai quân nhân nhất thời kích động, phải làm sao bây giờ? Bọn họ có phải đã làm hỏng đại sự hay không a?

“Nói đi! Hai người vừa nãy không phải nói chuyện rất vui về sao? Nói tôi không phải là Kì Lân mà!” Có thể vì uống rượu nên lá gan Tạp Kì Ân cũng to hơn bình thường, cậu ta chỉ vào mũi hai quân nhân mà mắng to: “Nếu tôi không phải Kì Lân thì ai mới phải! Phù hợp tất cả điều kiện chỉ có mình tôi! Tôi được khế ước thú yêu quý như vậy, sao tôi có thể không phải là Kì Lân? !”

“Cậu Tạp Kì ân, xin cậu bình tĩnh một chút, chúng tôi vừa nãy có nói gì đâu, cậu nghe nhầm rồi.” Mã Dịch xảo quyệt muốn đánh lừa.

“Đừng có gạt tôi! Tôi nghe thấy hết rồi, hôm nay chúng ta phải nói cho rõ!” Bất an chôn sâu trong lòng Tạp Kì Ân, hôm nay không thể nghi ngờ đã bị hai quân nhân này chằm ngòi nổ, làm cậu ta hoàn toàn bạo phát.

“Hai người ra ngoài hồi xem, có ai không thừa nhận tôi là Kì Lân! Tôi chính là Kì Lân! Kì Lân chỉ có thể là tôi!” Nương theo men say, Tạp Kì Ân rốt cuộc nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng mình.

Tạp Kì Ân nghiêng ngả lão đảo xông ra ngoài, túm lấy bồi bàn trong quán bar hỏi: “Anh cũng nghĩ tôi là Kì Lân đúng không? Nói đi! Vì sao không nói?”

Hai quân nhân bị biểu hiện quá kích của Tạt Kì Ân dọa hoảng, vì không để lời đồn lan rộng, Mã Địch quyết định dùng tay bỏ một phát sau gáy Tạt Kì Ân.

Tạt Kì Ân làm sao là đối thủ của quân nhân, rất nhanh liền hôn mê bất tỉnh, Mã Địch dặn dò cậu bồi bàn kia vài câu, sau đó vội vàng ôm Tạt Kì Ân cùng Tiểu Tạt rời khỏi quán bar. Trong lòng Mã Địch bây giờ chỉ có một nguyện vọng, chính là Tạt Kì Ân lúc tỉnh lại đừng nhớ chuyện phát sinh hôm nay, nếu không anh và Tiểu Tạt nhất định sẽ bị quân bộ phạt nặng.

Nguyện vọng của Mã Địch cuối cùng cũng tan vỡ, Tạt Kì Ân tỉnh lại, câu nói đầu tiên là muốn gặp tổng đại tướng quân bộ. Mã Địch cùng Tiểu Tạt biết giấy không thể gói được lửa, vì thế chỉ có thể báo lên quân bộ, nhưng trước lúc bọn họ báo cáo, một người ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Pháp..... Pháp Phi Tư đại nhân!” Mã Địch từng gặp qua Pháp Phi Tư một lần, bởi vì anh trai của anh làm việc dưới tay Pháp Phi Tư.

“Mã Địch, tôi nghe anh trai cậu nói tới chuyện này, đừng lo, tôi sẽ giúp cậu giải quyết.” Pháp Phi Tư ôn hòa nói.

“Thực sự rất cảm ơn ngài, Pháp Phi Tư đại nhân!” Mã Địch kích động chào theo nghi thức quân đội.

“Nên làm mà, tôi và anh trai cậu quan hệ tốt như vậy. Đúng rồi, tôi có thể vào xem tình huống của Kì Lân không?” Pháp Phi Tư tuy là quan lớn, nhưng thái độ vô cùng khách khí làm người ta rất dễ có hảo cảm.

“Đương nhiên! Bất quá tâm tình cậu Tạt Kì Ân không được ổn định cho lắm, hi vọng ngài đừng để ý.” Mã Địch lập tức đáp.

“Không sao.” Pháp Phi Tư nói xong, lại gật đầu với Mã Địch, sau đó mới đẩy cửa vào trong, anh không mang theo nhiều bảo vệ, chỉ có một người theo anh vào phòng, còn lại đều cung kính giữ ngoài cửa.

“Ông là ai?” Tạt Kì Ân đề phòng nhìn chằm chằm Pháp Phi Tư, tâm tình không tốt nhìn nhìn thấy ai cũng tức giận.

“Không cần khẩn trương như vậy, tôi tới giúp cậu, có lẽ cậu đã từng nghe qua tên tôi, tôi là Pháp Phi Tư.” Pháp Phi Tư ngồi xuống bên giường Tạt Kì Ân, giọng điệu dịu nhẹ nói.

“Pháp Phi Tư? Chẳng lẽ..... ông là đồng sự của trường học?” Tạt Kì Ân kinh ngạc mở to mắt.

“Tôi thực vinh hạnh vì cậu biết.” Pháp Phi Tư lộ ra nét mặt tươi cười của trường bồi quan tâm văn bồi: “Tôi nghe nói chuyện của cậu, bản thân tôi tin tưởng cậu mới là Kì Lân chân chính, nhưng có một số người nham hiểm vì muốn kiếm lợi ỉnh nên định tạo ra một Kì Lân giả để thay thế cậu. Tạt Kì Ân, tôi thật không ngờ quân bộ đã mục nát tới trình độ này, không phải tôi đe dọa nhưng tình huống của cậu bây giờ rất nguy hiểm.”

Tạt Kì Ân hoàn toàn bị tin tức Pháp Phi Tư mang tới hù dọa, cậu ta hoảng sợ lắm lắm: “Quân..... quân bộ muốn giết tôi?”

“Đừng lo lắng, vẫn còn rất nhiều người đứng bên cậu, tỷ như tôi.” Pháp Phi Tư đúng lúc an ủi Tạt Kì Ân, Tạt Kì Ân hoàn toàn đắm chìm trong sợ hãi và bi phần căn bản không chú ý tới mặt trào phúng vừa lóe lên trong đáy mắt Pháp Phi Tư.

“Đáng giận! Tôi biết mà..... tôi mới là Kì Lân thực sự! Chính là tôi vẫn chưa thức tỉnh, tôi..... tôi nên làm gì bây giờ?” Tạt Kì Ân lúc này đã hoàn toàn đem hi vọng đặt lên người Pháp Phi Tư, trong mắt cậu ta, Pháp Phi Tư chẳng những hoàn toàn đứng bên này, hơn nữa còn có quyền thế lớn, thời điểm này cậu chỉ có thể dựa vào Pháp Phi Tư.

“Không cần lo lắng, tôi và mọi người sẽ trợ giúp Kì Lân ‘chân chính.’” Pháp Phi Tư cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘chân chính’, chỉ tiếc Tạt Kì Ân hoàn toàn không hiểu được hàm ý trong đó, ngược lại cứ như bắt lấy cọng rơm cứu mạng: “Thực tốt quá, yên tâm đi, nếu tôi thức tỉnh tôi nhất định sẽ không quên công cao của mọi người.”

“Chúng tôi giúp cậu cũng không vì cái đó, nếu cậu thực sự muốn cảm ơn chúng ta thì sau khi thức tỉnh, xin cậu hãy hộ mệnh liên minh có thể vĩnh viễn phần vinh hưng thịnh.” Pháp Phi Tư dùng biểu tình từ bi nói.

“Thật không ngờ trong liên minh vẫn còn người như ông.....” Tập Kì Ân có chút cảm động, nếu nói lúc trước cậu ta chỉ tin Pháp Phi Tư 7 phần, thì bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng. Cậu ta tin một người luôn suy nghĩ vì liên minh như vậy sẽ không lừa mình.

“Đúng rồi, cậu có muốn biết người quân bộ chọn làm Kì Lân giả là ai không?” Pháp Phi Tư dẫn dắt.

“Là ai?” Tập Kì Ân siết chặt tấm chắn, thần sắc phần hận không thôi, cậu ước gì mình có thể giết chết tên lừa đảo dám giả mạo Kì Lân kia!

“Tuy không muốn cậu khổ sở, nhưng tôi vẫn phải nói để cậu phòng bị.” Pháp Phi Tư làm ra bộ dáng bắt đắc dĩ, khẽ thở dài nói: “Người kia, kì thật là đồng học của cậu..... Ngải Tổ.”

81. Chương 81

Tập Kì Ân trong khoảnh khắc cứ như bị cái gì đó siết chặt hô hấp, đó là sự sợ hãi cậu ta luôn vùi sâu trong lòng! Ngải Tổ..... hóa ra thật sự là Ngải Tổ! Cái tên luôn xa cách, thái độ ngạo mạn đến mức làm người ta thấy vô lễ! Khó trách lúc cậu hỏi phương pháp dưỡng khế ước thú, Ngải Tổ luôn lạnh lùng!

Tập Kì Ân suy nghĩ cẩn thận lại mọi việc, quân bộ đúng là tính rất kĩ, luận về lực tương tác với khế ước thú, quả thực chỉ có tên Ngải Tổ kia có thể thắng được cậu! Nhưng chỉ là một ưu thế tạm thời thôi! Một khi cậu thức tỉnh Kì Lân, đừng nói một Ngải Tổ, một trăm Ngải Tổ cũng không phải đối thủ của cậu!

Pháp Phi Tư thấy sắc mặt Tập Kì Ân ngày càng âm trầm, trong lòng biết mục đích của mình đã đạt được, trước mắt không nên nóng vội, vì thế chậm rãi nói: “Không cần khổ sở, đây là gánh nặng của Kì Lân, cậu cứ nghỉ ngơi trước đi, bảo vệ của tôi sẽ ở lại bảo vệ cậu.”

Pháp Phi Tư đứng lên, Tập Kì Ân thấy Pháp Phi Tư phải đi, lúc này mới thoát ra khỏi tình tự phần hận, cậu đưa tay bắt lấy vạt áo Pháp Phi Tư, bất quá sau đó lập tức thu tay, hiển nhiên cảm thấy biểu hiện như vậy rất yếu đuối, không phù hợp với thân phận Kì Lân của mình.

Pháp Phi Tư không biểu hiện ra chút để ý hay giấu cợt nào, vẫn bình tĩnh nói: “Còn chuyện gì nữa sao?”

“Không, không có.....” Tập Kì Ân cúi đầu, đều là lỗi của Ngải Tổ! Nếu không phải Ngải Tổ thì sao cậu phải lưu lạc tới nước này?

“Không bằng tôi ở lại nói chuyện với cậu một chút, thế nào?” Pháp Phi Tư tựa như sẵn sàng, nói xong lại một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Tập Kì Ân.

“Tôi mới không cần, tôi chính là Kì Lân!” Tập Kì Ân tuy có hảo cảm với Pháp Phi Tư, bất quá liên lụy tới vấn đề mặt mũi nên cậu ta vẫn mọc gai toàn thân.

“Điểm này từ đầu tôi đã vô cùng tin tưởng cậu là Kì Lân, Tập Kì Ân.” Pháp Phi Tư nhìn ánh mắt Tập Kì Ân nói. Tuy giọng điệu Pháp Phi Tư rất bình thản, nhưng lại mang theo sức mạnh làm người ta tin phục. Lúc Pháp Phi Tư chuyên chú nhìn một người, rất dễ làm người ta sinh ra ảo giác mình thực sự được người này coi trọng.

“Ông sẽ biết sự lựa chọn của mình không sai!” Tập Kì Ân siết chặt tay, đúng vậy! Bên người cậu có Pháp Phi Tư, cậu không phải hoàn toàn không có phần thắng! Cậu nhất định phải cho những tên quân bộ kia một cú giáo huấn cả đời khó quên!

“Có thể kể tôi nghe một chút về Ngải Tổ kia không? Nếu có thể hiểu cậu ta một chút, có lẽ chúng ta có phần thắng nhiều hơn.” Pháp Phi Tư tiếp tục giăng lưới nhện, dụ dỗ Tập Kì Ân sa vào.

Tập Kì Ân tuy không muốn nhắc tới Ngải Tổ, nhưng cậu cũng biết Pháp Phi Tư nói có lí, vì thế vô cùng cảm phần nói: “Một tôi trước đó còn xem Ngải Tổ là bằng hữu, tôi thực sự nhìn lầm cậu ta rồi! Cừu nhiên vọng tưởng muốn tranh đoạt vị trí Kì Lân với tôi.....”

Tập Kì Ân lần nữa nói ra rất nhiều oán hận trong lòng, đáy mắt Pháp Phi Tư xuất hiện một tia mắt kiên nhẫn, bất quá anh vẫn kiên trì nghe xong. Cố gắng của Pháp Phi Tư cũng không uổng phí, tuy số lần Tập Kì Ân nhắc tới Ngải Tổ không nhiều, bất quá dựa vào phân tích Pháp Phi Tư cũng chiếm được không ít tình báo hữu dụng, không uổng anh phí nhiều khí lực như vậy để lừa gạt tiểu quỷ ngày thơ ngày.

Lúc Pháp Phi Tư rời khỏi phòng, không khỏi cười lạnh trong lòng. Người không tự hiểu lấy mình trên thế giới này thực sự rất nhiều, ngay cả một tiểu quý ghê tởm như Tạt Kì Ân cũng dám vọng tưởng mình là Kì Lân! Kì Lân chân chính..... chỉ thuộc về anh! Chỉ có thể bị anh nắm giữ trong tay!

Sau khi Tư Lôi rời đi, La Tổ cùng Tư Lôi Tạt đi tới cửa kí túc xá thì La Tổ quay đầu hỏi: “Không hỏi tôi Pháp Phi Tư là ai à?”

“Chờ.” Tư Lôi Tạt ngắn gọn đáp, ngụ ý là nếu La Tổ muốn nói thì tự nhiên sẽ nói. Nếu đổi là người khác chỉ sợ không hiểu được ý này, bất quá La Tổ ở chung với anh lâu như vậy, đã sớm tập thành thói quen.

“Nếu tôi không nói cho anh biết thì sao?” La Tổ tiếp tục hỏi.

“Tôi sẽ điều tra.” Tư Lôi Tạt trầm giọng nói.

“Quả nhiên là tác phong của anh.” La Tổ đã sớm sợ liệu, vừa này Tư Lôi Tạt không nói câu nào, phỏng chừng đang đánh chủ ý này.

La Tổ biết ngăn cản nam nhân buồn tào này đi điều tra cơ bản là không có khả năng, vì thế sau khi trở lại kí túc xá, La Tổ đóng cửa phòng, nói một ít chuyện Pháp Phi Tư với Tư Lôi Tạt, tỷ như Pháp Phi Tư là đồng sự trường học, là bầu bạn với An Khải Tư linh tinh, bất quá những chuyện có liên quan tới Ngải Lộ và chuyện nhà, La Tổ không nhắc tới.

“An Khải Tư.....” Tư Lôi Tạt nghe nhắc tới tên này, nhú mày.

La Tổ nhảy bèn phát giác điểm này: “Có gì không ổn sao?”

“Trong lúc em hôn mê, An Khải Tư có lấy máu.” Tư Lôi Tạt biết chuyện này quan trọng, nên đem chuyện An Khải Tư thuyết phục anh lúc trước, sau đó thành công lấy mẫu máu kể cho La Tổ.

Đơn giản mà nói đây là một vụ giao dịch, An Khải Tư lấy điều kiện là cho dù lấy được mẫu máu cũng không nói cho quân bộ hay bất cứ người nào, nếu có kết quả sẽ nghiệm sẽ lập tức báo cho Tư Lôi Tạt, thành công lấy được mẫu máu của La Tổ. Mà Tư Lôi Tạt sau khi có được kết quả có thể nghĩ ra biện pháp đối phó với phản ứng của quân bộ, nếu máu có linh hồn vật chất thì La Tổ không thể nghi ngờ chính là Kì Lân; nếu không thì có thể tạm thời yên tâm.

Nhưng chuyện này cũng để lại nỗi lo về sau, lúc ấy Tư Lôi Tạt không biết An Khải Tư là bầu bạn của Pháp Phi Tư, hơn nữa cho dù biết, anh cũng không biết Pháp Phi Tư trong tương lai sẽ xuống tay với Kì Lân, vì thế trong lúc vô tình đã tạo ra một quả bom hẹn giờ.

“Thật xin lỗi.” Tư Lôi Tạt nhú mày thật sâu.

“Này không phải lỗi của anh, không cần xin lỗi.” La Tổ biết Tư Lôi Tạt cũng vì muốn bảo hộ cậu mà thôi, huống chi máu cậu cũng không kiểm tra ra linh hồn vật chất, vì thế có bị An Khải Tư lấy cũng không sao. Nói vậy, lúc trước An Khải Tư có lên đưa thứ gì đó cho Tư Lôi Tạt, chẳng lẽ chính là kết quả kiểm tra.

Như vậy thì cậu lại có thêm lí do để hện An Khải Tư ra ngoài, bất quá mấu chốt nhất là thái độ của An Khải Tư, nếu thấy ấy đứng bên Pháp Phi Tư thì hành vi của cậu không thể nghi ngờ là đả thảo kinh xà.

“Tôi tới quân bộ điều tra.” Tư Lôi Tạt đứng lên nói. Đây không còn là chuyện của anh và La Tổ nữa, nó có thể sẽ ảnh hưởng tới cả liên minh, anh phải báo chuyện này với gia gia.

“Cũng tốt, bất quá hôm nay muộn rồi, ngày mai hãy đi.” La Tổ nhìn thời gian nói.

“Hảo.” Tư Lôi Tạt trước giờ không bao giờ cự tuyệt La Tổ, vì thế định ngày mai mới hành động.

Hai người trao đổi xong bước ra ngoài, Hải Nhân Tư cùng Milan đều rất thức thời, bọn họ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm ngồi trên sofa xem TV, không như trước kia luôn chạy đi xem bát quái, phải biết là xem bát quái cũng không hay ho gì, đau khổ này bọn họ đều đã hưởng qua.

Nhóm 3 người người may mắn nhất chính là Phân Dịch, không thể không nói, ngốc có phúc khí của người ngốc, cuộc sống của Phân Dịch và ngốc ngốc thú có thể nói là khá tốt. Thức ăn của ngốc ngốc thú bình thường đều do La Tổ lo, vì thế Phân Dịch chỉ cần mua thứ mình thích ăn là được.

“Bạn thân, lang ca hôm nay cũng ở lại à?” Hải Nhân Tư trừng TV nửa ngày, rốt cuộc cũng tỏ vẻ thị giác mệt mỏi.

“Ân, sao vậy?” La Tổ đang uy thực cho bọn Tiểu Ngốc.

“Không phải, mình chỉ muốn hỏi, lang ca anh chưa bao giờ thay quần áo hả? Hay là anh có rất nhiều bộ quần phục giống nhau?” Hải Nhân Tư vừa mới nói xong đã muốn quát mình một tiếng, đây không phải tự tìm phiền toái sao?

Hải Nhân Tư vừa nói ra lời này, tất cả mọi người trong phòng khách, tính luôn La Tổ, đều nhìn về phía Tư Lôi Tật, sau đó La Tổ phát hiện, Tư Lôi Tật hơi.... cứng ngắc một chút.

Tư Lôi Tật sợ La Tổ ghét mình không vệ sinh, vì thế vô cùng nghiêm túc đáp: “Tôi có thay quần áo.”

“Ách——” Hải Nhân Tư cảm nhận được ánh mắt lang ca cứ như muốn hủy diệt người ta vậy. Hải Nhân Tư không dám nói lung tung nữa, thức thời bịt miệng mình lại.

Milan cũng thức thời im lặng không lên tiếng, chỉ có La Tổ cảm thấy thú vị trên một câu: “Hôm qua không phải anh không thay quần áo sao?”

Tư Lôi Tật: “.....” Con lang buồn tao quyết định ngày mai anh sẽ về kí túc xá mang hết quần áo lại đây.

“Được rồi, nói giỡn thôi, đừng để ý.” La Tổ không khi dễ Tư Lôi Tật quá mức, bởi vì cậu biết nam nhân thành thực này cứ tưởng là thật.

Trễ một chút, Tư Lôi Tật biến về hình lang, cứ đi theo sau La Tổ. La Tổ thấy cự lang như vậy liền biết đối phương muốn cậu hỗ trợ tắm rửa. Không thể không nói, Tư Lôi Tật gần đây bán manh càng lúc càng thuần thực.

La Tổ nhanh nhẹn tắm cho cự lang, sau đó cầm máy sấy sấy lông. Milan cùng Hải Nhân Tư thấy vậy, lập tức nhảy khỏi sô pha, trốn về phòng mình. Đừng đùa, bọn họ gần đây vì rình xem gian tình đã trúng đạn ngã xuống vài lần, chẳng lẽ còn chưa chịu giáo huấn? Vì thế mới nói làm bóng đèn sẽ không sống nổi a..... huống chi bọn họ cũng không phải tự nguyện làm bóng đèn!

La Tổ tuy nghi hoặc vì sao Hải Nhân Tư và Milan lại chạy trốn nhanh như vậy, bất quá cậu nhanh chóng bị hai lỗ tai mập mạp và bộ lông xòa tung của cự lang hấp dẫn. La Tổ nhìn không được xoa xoa đầu cự lang, lại hôn lên cái đầu xù, cự lang vốn đang vô cùng hưởng thụ phục vụ sấy lông đột nhiên cứng ngắc, bất quá anh rất nhanh lấy lại tinh thần, cái đầu to cũng cúi về phía La Tổ.

Này chẳng lẽ là đòi hôn? La Tổ trầm mặc, bất quá nhìn thấy đôi người xám của cự lang chăm chú nhìn mình, nhất là bộ lông vừa bị sấy tung kia, vì bộ lông tơ quanh vành mắt hơi ngăn cản đồng tử, nên thân hình cao lớn của cự lang thoát nhìn có cảm giác rất vô tội, cứ như một con lão lang.

“.....” La Tổ nhìn không được lại thỏa hiệp, cứ biến thành bộ dáng cự lang đúng là phạm luật mà....

Buổi tối, Tư Lôi Tật biến về hình người, lại tiếp tục hưởng thụ đãi ngộ đồng giường cộng chăm với La Tổ. Bởi vì hình người nên Tư Lôi Tật cởi quần trang, thay áo ngủ mà bằng hữu Hải Nhân Tư cung cấp, bởi vì ở đây chỉ có Hải Nhân Tư xem xem dáng người với Tư Lôi Tật.

Lúc sắp ngủ, Tư Lôi Tật đem tin tức có được hôm nay thông báo vào kênh liên lạc chuyên dụng của gia tộc, chuyển cho gia gia. Như vậy có thể để bọn gia gia cũng hảo chuẩn bị biện pháp ứng phó.

Một đêm ngủ ngon, lúc La Tổ rời giường thì Tư Lôi Tật đã li khai, bất quá anh có gửi tin nhắn báo lại. La Tổ biết Tư Lôi Tật phải về quân bộ điều tra tư liệu của Pháp Phi Tư, vì thế cậu trả lời tin nhắn, bảo anh phải cẩn thận.

Thay quần áo xong, La Tổ trực tiếp vào phòng vệ sinh, lúc cậu lấy li chuẩn bị sờ sờ bàn chải đánh răng thì cậu kinh ngạc phát hiện bàn chải đánh răng của mình đã không cánh mà bay.

Chẳng lẽ hoa mắt? La Tổ nhu nhu mắt, nhưng cậu phát hiện chỗ vốn để bàn chải của mình vẫn trống trơn, không có gì cả, rõ ràng hôm qua bàn chải để ở đây mà, sao đột nhiên không thấy đâu?

La Tổ nhớ hôm qua Milan có giúp cậu đặt bàn chải về vị trí cũ, vì thế cậu ló đầu ra khỏi phòng vệ sinh hỏi: “Milan, hôm qua cậu để bàn chải đánh răng của tôi ở đâu vậy?”

Milan vốn đang xem TV, cậu ta nghe thấy những lời này của La Tổ thì ‘phịch’ một tiếng nhảy lên khỏi sofa, nhanh chóng lặc mình chuồn về phòng, đóng mạnh cửa phòng.

“.....” La Tổ nghe tiếng nước chảy ‘ào ào’, lần đầu tiên có cảm giác ừ ừ cạc cạc, rốt cuộc là tình huống gì đây? Cho dù Milan làm mất bàn chải của cậu thì phản ứng này cũng hơi thái quá đi. La Tổ khẽ thở dài, không tiếp tục truy đuổi chuyện này nữa, xem ra chỉ có thể ra ngoài mua bàn chải mới rồi mới về tiếp tục rửa mặt.

Cùng thời gian này, Milan trốn trong phòng thầm rơi lệ. Mẹ nó sáng sớm mà cũng không tha cho cậu được sao trời? Chẳng những bắt gặp lang ca trộm bàn chải đánh răng của La Tổ, còn phải làm bộ như cái gì cũng không biết, làm bóng đèn tới mức này cũng quá cực khổ đi a!

Bởi vì hôm nay cũng là ngày nghỉ, vì thế Phân Dịch đã về nhà một chuyến, Milan cùng Hải Nhân Tư vì không muốn bị dính dạn nữa nên cũng đóng gói đồ đạc chạy về nhà. Hai người bọn họ thực hối hận, sớm biết hai ngày nghỉ lang ca muốn tới đây để hưởng thế giới hai người với La Tổ thì bọn họ đã sớm trốn đi thật xa rồi, không thể trêu vào mà còn không trốn thì chết chắc a?

La Tổ tuy không hiểu vì sao Hải Nhân Tư cùng Milan lại vội vàng rời đi như vậy, bất quá cậu cũng không hỏi nhiều. Hải Nhân Tư và Milan rời đi nên kí túc xá chỉ còn mình La Tổ. La Tổ vui sướng hưởng thụ thanh tĩnh, cậu lên mạng xem tin tức một chút, sau đó lại dùng lực tinh thần rèn luyện Tiểu Hoàng. Dưới năng lực của La Tổ, Tiểu Hoàng đã lên tới cấp 5, số cấp này do La Tổ tự đặt ra, nó đại biểu cho số lần tiến hóa. Tiểu Hoàng trước mắt là kẻ ước thú có cấp cao nhất của La Tổ, tiếp đó là huyền nhân thú 4 cấp, phong biên 3 cấp cùng một ít kẻ ước thú nữa ở rừng nhân tạo.

Giữa trưa, La Tổ nhận được tin nhắn của Tư Lôi Táp, tựa hồ anh vẫn còn ở quân bộ, có thể điều tra cũng không quá thuận lợi. La Tổ phỏng chừng Tư Lôi Táp phải bận rộn thêm một thời gian, vì thế cậu gửi tin cho An Khải Tư, ý tứ là muốn biết chuyện lấy máu trước kia.

La Tổ tưởng An Khải Tư sẽ không hồi phục nhanh, bởi vì nếu An Khải Tư đứng cùng trận tuyến với Pháp Phi Tư, như vậy nhận được tin nhắn nhất định sẽ hỏi ý kiến Pháp Phi Tư, nhưng làm cậu ngoài ý muốn là..... tin nhắn cậu gửi đi không tới 30s đã nhận được điện thoại do An Khải Tư gọi tới.

82. Chương 82

“Xem ra Tư Lôi Táp đã nói chuyện này với trò.” Âm thanh An Khải Tư cũng trầm thấp như Ngải Dịch cùng Tư Lôi Táp, có loại tố chất thần kinh rất tinh tế, nhưng không làm người ta có cảm giác khó chịu.

“Có thể gặp mặt nói chuyện không?” La Tổ không muốn thảo luận trên điện thoại, từ hành động tiếp điện thoại nhanh như vậy có thể thấy tỉ lệ An Khải Tư đứng cùng chiến tuyến với Pháp Phi Tư rất nhỏ.

“Đương nhiên, vừa lúc tôi còn ở trong trường, nhà ăn quân bộ thế nào?” An Khải Tư đề nghị.

“Không cần, căn tin 2 bên cạnh học viện á thú đi.” La Tổ không quên chuyện Tư Lôi Táp cảnh báo mình về nhà ăn quân bộ không an toàn, vì thế cậu theo bản năng loại trừ nhà ăn quân bộ.

Đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây, sau đó mới lên tiếng: “Đúng là làm người ta ngoài ý muốn, tôi còn tưởng cậu sẽ chọn nhà ăn quân bộ, so ra thì có vẻ an toàn hơn để nói chuyện.”

La Tổ không thể xác định được độ chân thật của những lời này, vì thế cậu cố ý không đề cập tới: “Vậy hai mươi phút nữa, gặp ở căn tin 2.”

An Khải Tư: “Hào.”

Ngắt điện thoại, La Tổ chỉnh lí một chút rồi ra ngoài, từ chỗ cậu tới nhà ăn 2 không phải quá xa, nhưng hiển nhiên chỗ An Khải Tư so với cậu càng gần hơn, vì thế lúc La Tổ đến, An Khải Tư đang ngồi uống cà phê.

La Tổ chọn ghế lô của căn tin 2, bởi vì thân phận của cậu có thể đã bị quân bộ tiết lộ, vì thế không tiện gặp An Khải Tư ở nơi đó.

Tiến vào ghế lô, La Tổ lập tức phát động năng lực của huyền nhãn thú. Căn tin 2 không thể so với nhà ăn quân bộ, làm nơi nói chuyện phiếm thì không tồi, nhưng lúc cần bàn những chuyện cơ mật, đa số mọi người vẫn chọn nhà ăn quân bộ. Chẳng qua đối với La Tổ mà nói, hiện tại nơi đó không thể nghỉ ngơi là đại bản doanh của địch, vì thế cậu mới chọn nơi này.

“Ân?” An Khải Tư là đạo sư của hệ chữa trị niệm lực, đối với lực tinh thần xung quanh tự nhiên có cảm giác, bất quá dao động bất ổn chỉ có khoảng vài giây, vì thế An Khải Tư cũng không vạch trần, chỉ càng tập trung thêm lực chú ý mà thôi.

“Tôi hỏi thẳng đi, An Khải Tư lão sư, ngày đó thầy lên đưa cho Tư Lôi Tập chính là kết quả xét nghiệm máu của em?” La Tổ không gọi đồ uống, bởi vì cậu sử dụng ảo giác lừa gạt nên bồi bàn bên ngoài ghế lô căn bản không phát hiện có người vừa vào ghế lô này.

“Không tồi, bất quá bây giờ trò hỏi câu này hẳn là có lí do khác đi? Lúc trước máu của trò cũng không kiểm tra được linh hồn vật chất, đây đại biểu trò vẫn chưa thức tỉnh. Nói thật, lúc ấy tôi cũng chấn động, tôi nghĩ quân bộ vội vàng triệu tập bác sĩ tới như vậy thì chắc chắn đã xác định trò là Kỳ Lân.” An Khải Tư nhấp một ngụm cà phê.

“Vì thế..... An Khải Tư lão sư cũng cho tôi là Kỳ Lân?”

An Khải Tư cười khê: “Đương nhiên, tuy cái gọi là lời tiên đoán kia cũng không phải chuẩn xác 100% nhưng tất cả tiên đoán sư đều có cùng một kết quả thì đại biểu kết quả này dù không chuẩn xác hoàn toàn nhưng cũng không khác biệt bao nhiêu.” An Khải Tư nói tới đây, nhìn thật sâu vào La Tổ: “Mà thời điểm đó chỉ có một mình trò có dấu hiệu thức tỉnh.”

La Tổ nhanh chóng tóm được lỗ hổng trong lời An Khải Tư, hỏi ngược lại: “Lão sư biết chuyện tôi có dấu hiệu thức tỉnh? Tôi nghĩ quân bộ sẽ không nói chuyện này cho bên bác sĩ.”

An Khải Tư sững sốt, sau đó có chút bất đắc dĩ cười nói: “Không hổ là học trò đặc ý của học trưởng, ngay cả khả năng nói khách sáo cũng học được bảy tám phần. Trò nói đúng, quân bộ cổ hủ kia quả thực không nói chuyện quan trọng này cho bác sĩ chúng ta biết.”

“Vậy vì sao An Khải Tư lão sư lại biết được?” La Tổ không buông tha An Khải Tư, vì đáp án của vấn đề này đề cập tới quan hệ của An Khải Tư và Pháp Phi Tư.

“Rất đơn giản, hẳn trò biết tôi đã kết hôn đi? Chính là vị kia nói cho tôi biết, thuận tiện nói luôn, tôi có được cơ hội tới kiểm tra trò cũng là vị kia ban tặng.”

Ngoài dự kiến của La Tổ, An Khải Tư không chút dấu hiệu nói ra chuyện này, nói cách khác thời điểm đó Pháp Phi Tư đã chú ý cậu rồi sao? Một khi đã vậy vì sao tới bây giờ Pháp Phi Tư mới động thủ? Hơn nữa theo giọng điệu của An Khải Tư thì tựa hồ thầy và Pháp Phi Tư cũng không hòa hợp lắm, bất quá cũng có thể đây chỉ là biểu hiện giả của An Khải Tư để lừa cậu.

“Xem ra trò có tâm sự.” An Khải Tư thấy La Tổ trầm mặc, ít nhiều có vài phản hứng thú. Tính cách ông chồng của anh, đương nhiên anh hiểu rất rõ, bộ dáng có vẻ rất ổn trọng nhã nhặn, kì thật đã tâm rất lớn. Bất quá đối với anh mà nói, kì thực cũng là nhìn trúng gia thế đối phương mà thôi, bọn họ trong lúc đó không cần tình yêu, chỉ là theo nhu cầu.

La Tổ không trả lời, chỉ hỏi tiếp: “Có chuyện tôi vẫn rất để ý, lão sư hẳn đã biết tôi vì hấp thu một lượng máu rất lớn mới có thể lâm vào bán thức tỉnh, nhưng nếu Kỳ Lân là nhân thú (nhân trong nhân ái) thì vì sao lại chọn phương thức thức tỉnh này?”

An Khải Tư trầm mặc một lát, La Tổ nói rất có lí, kì thật vấn đề này anh và người bên quân bộ cũng có nghĩ tới, Kỳ Lân cùng Thao Thiết là thần thú trong truyền thuyết thượng cổ, tuy một ngàn năm trước trong lịch sử cũng xuất hiện hồn thú Kỳ Lân và Thao Thiết xuất hiện, nhưng vẫn tự chung quy vẫn là vật chết, con người không ai có thể sống lâu tới như vậy, ai cũng không biết một ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì thế chuyện liên quan tới Kỳ Lân và Thao Thiết lại càng mơ hồ hơn.

“Vấn đề này tôi không thể cho trò đáp án chuẩn xác, nhưng..... câu nói tức nước vỡ bờ trò có biết không?” An Khải Tư theo góc độ y học phân tích: “Nếu Kỳ Lân thực sự rất chán ghét máu, như vậy chỉ có nó mới có thể kích thích Kỳ Lân thức tỉnh, con người nếu gặp phải chuyện cực độ thống khổ và bị thương mới có thể phá tan gông cùm xiềng xích, sau đó tiến hóa tới cánh giới cao nhất.”

“Hóa ra là vậy.” La Tổ kì thật cũng phỏng đoán ra đáp án này, sở dĩ cậu hỏi vấn đề này chỉ hỏi suông mà thôi, tuy mọi người đều cho rằng hồn thú trong người cậu là Kỳ Lân, nhưng La Tổ không thể nào xác định, nếu lúc ấy không phải làn sương mù trong ý thức cậu quá dày, có lẽ cậu có thể thấy rõ diện mạo cự thú kia.

“Tốt lắm, còn vấn đề gì nữa không? Học trò cũ.” An Khải Tư chống cằm nói.

“Tạm thời không có, hôm nay rất cảm ơn thầy, An Khải Tư lão sư.” La Tổ không hỏi vấn đề liên quan tới Pháp Phi Tư, bởi vì trước mắt tạm thời không nên bắt dây động rừng.

“Đừng đi vội, bây giờ nên đến phiên tôi hỏi, đúng không?” An Khải Tư giống như một con hồ li giả hoạt nheo mắt: “Nghe nói trò kết hôn với Tư Lôị Tạp?”

“Là đính hôn.” La Tổ sửa lại.

“Nói sai rồi, đừng để ý.” An Khải Tư bưng tách cà phê, nhấp một ngụm nói: “Cậu cảm thấy hạnh phúc không?”

“.....” La Tổ thực sự không thể hiểu được lí do An Khải Tư hỏi vấn đề này, bất quá nếu không liên quan tới Pháp Phi Tư thì trả lời cũng không có hại gì.

“Cũng có.” Tuy La Tổ nói đáp án có chút lơ mờ, bất quá chỉ cần nghĩ tới bộ mặt của nam nhân buồn tao kia, trong đầu La Tổ tự động hiện ra bộ dáng cự lang đang run run hai lỗ tai, vì thế ánh mắt vô thức trở nên nhu hòa.

An Khải Tư tự nhiên không bỏ qua biểu tình này của La Tổ, anh buông tách, không nhanh không chậm nói: “Nhớ kĩ biểu hiện hạnh phúc của trò lúc này, bởi vì đó là thứ mà tôi không có được.”

Tuy cũng là âm thanh tinh tế như lúc nãy, nhưng trong giọng nói không hiểu sao có chút khí lạnh, An Khải Tư dùng đôi ngươi nhạt màu nhìn thật sâu vào La Tổ: “Đừng quên chuyện trò đã đáp ứng với tôi.”

Đây là lần thứ 3 An Khải Tư nhắc nhở La Tổ, lần đầu tiên là lúc La Tổ mới thức tỉnh năng lực, lần thứ 2 là lúc quân bộ biết La Tổ có thể là Kỳ Lân, lần thứ 3 chính là hiện tại.

“Này xem là uy hiếp à?” La Tổ chọn mi, cậu đương nhiên biết An Khải Tư chỉ chuyện gì, đơn giản chỉ là không được mang Uy Nặc vào khu 99.

“Không.” An Khải Tư mỉm cười: “Đây chỉ là thỉnh cầu của lão sư đối với học trò mà thôi.”

“.....” La Tổ không trả lời, cậu không có thói quen hành động theo ý tưởng của người khác, cậu sẽ không mang Uy Nặc vào khu 99, chỉ vì cậu không muốn làm mà thôi, huống chi..... khu 99 thực sự có cự long sao?

“Hôm nay nói chuyện tới đây thôi, chuyện của trò tôi nghe từ chỗ Phi Pháp Tư, theo góc độ cá nhân tôi thì tôi duy trì trò, bởi vì nếu trò không thức tỉnh Kỳ Lân như vậy trò vĩnh viễn không thể mang học trưởng Uy Nặc tiến vào khu 99.”

La Tổ không phản bác, tuy rằng cậu có thể làm được.

“Cuối cùng, vì cậu đã đáp ứng điều kiện của tôi, tôi cho cậu một lời khuyên, cẩn thận Pháp Phi Tư, anh ta không phải loại người dễ đối phó.” An Khải Tư nói xong, cầm lấy áo blu vắt trên ghế, li khai.

“.....” La Tổ giải khai ảo giác của huyền nhân thú, tựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn hoa văn trên trần nhà suy nghĩ..... An Khải Tư đúng là nam nhân đáng sợ, phỏng chừng đã sớm nhìn ra dụng ý của cậu. Bất quá cuộc nói chuyện hôm nay cũng không phải không thu hoạch được gì, tuy không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng An Khải Tư và Pháp Phi Tư hẳn là không phải đi chung đường.

Trên đường về kí túc xá, La Tổ nhận được điện thoại từ Milan, trên màn hình hiển thị là số điện thoại bàn, hiển nhiên Milan từ nhà gọi cho cậu.

“A Tổ! Mau xem kênh VR!” Điện thoại vừa được kết nối, âm thanh của Milan đã vội vã vang lên.

“VR?” Nếu cậu không nhớ nhầm, VR tựa hồ là kênh tin tức.

“Đúng rồi! A Tổ cậu không ở kí túc xá à? Tóm lại cậu mau về xem kênh VR đi!” Milan không biết xem thấy gì mà vô cùng kích động.

“Sao vậy?” La Tổ vừa tăng thêm tốc độ, vừa hỏi.

“Tóm lại cậu mau xem đi, Tập Kì Ân đang trên TV!” Milan vừa rống xong, bên trong điện thoại vang lên tiếng người nhà của cậu ta, sau một trận ồn ào, Milan vội vàng ngắt điện thoại.

Chạy về kí túc xá, chuyện đầu tiên của La Tổ là bật TV, chỉnh qua kênh VR. Đúng như lời Milan, VR đang chiếu buổi phỏng vấn Tập Kì Ân, phía dưới màn hình có một dòng chữ tên tiết mục ‘Tiết Lộ Bí Mật Về Kì Lân’.

La Tổ thấy vậy thì nhú mày, bên quân bộ đang làm gì? Sao để cho Tập Kì Ân lên TV? Sau lưng có thâm ý gì sao? Theo nội dung hỏi thăm được, mày La Tổ nhú càng sâu.

Người chủ trì nói: “Nói cách khác cậu Tập Kì Ân rất được nhóm khế ước thú hoan nghênh, đúng không?”

Tập Kì Ân: “Đúng vậy, nhưng cũng vì thế nên tôi bị đồng học xa lánh.”

Người chủ trì kinh ngạc: “Này đúng là..... nhưng đồng học kia lúc biết cậu là Kì Lân, nhất định rất kinh ngạc đúng không?”

Tập Kì Ân cười ảm đạm: “Đồng học của tôi là một người rất nhỏ nhen, biết được tôi là Kì Lân xong thì lại càng không để ý tới tôi.”

Người chủ trì khoa trương ngửa mặt nói: “Trời ạ! Thế giới này cư nhiên có người dám đối xử với Kì Lân như vậy, chúng ta có thể biết người này rốt cuộc là ai không?”

Tập Kì Ân làm bộ khó xử: “Này..... không thể nói, tôi không muốn mọi người nói tôi mượn tiết mục này trả thù người từng khi dễ tôi, sự tình trước kia cứ để nó qua đi.”

Người chủ trì nghe xong, cảm phần nói: “Cậu thực sự rất tốt bụng, đồng học xa lánh bạn bè như vậy nên bị khiển trách!”

La Tổ hơi nheo mắt, cậu ảo giác à? Vì sao cứ có cảm giác mỗi câu nói của Tập Kì Ân đều có ám chỉ rất mạnh? Chẳng lẽ cậu chính là đồng học khi dễ Tập Kì Ân?

Cuộc phỏng vấn vẫn còn tiếp tục, nếu nói nãy giờ chỉ là đồ ăn khai vị, thì nội dung tiếp theo chính là một quả bom bự, ngay cả người lãnh tỉnh như La Tổ cũng suýt nữa nhảy nhồm lên khỏi sô pha.

“Kì thật tôi..... đạo này rất bất an.” Tập Kì Ân cúi đầu, có vẻ yếu ớt.

Người chủ trì lập tức mắc câu hỏi: “Làm sao vậy? Cậu thân là Kì Lân, còn có chuyện gì không vui sao?”

“Đúng vậy..... bất quá có lẽ do tôi nghĩ nhiều quá thôi.” Tập Kì Ân đắn đo, làm bộ như rất khó xử: “Nghe nói trừ bỏ tôi, còn một Kì Lân nữa.”

“Ai? !” Người chủ trì cũng tắt cả người xem trực tiếp ở đó đều tròn tròn mắt, đây là tiết mục truyền hình trực tiếp a! Người xem ở hiện trường thì đỡ, bọn họ sau khi qua giấy lát khiếp sợ thì bắt đầu dấy lên lòng tò mò hùng hực, phải biết đây chính là bí mật trăm năm khó gặp. Người chủ trì thì khổ rồi, hỏi cũng không xong mà không hỏi cũng không được, tiết mục bọn họ truyền bá vấn đề này thực sự không sao chứ? Quân bộ có thể đình chỉ tiết mục của bọn họ không a?

Ngay lúc người chủ trì tiến thoái lưỡng nan, ổng nghe bên tai anh vang lên tiếng đạo diễn: “Tiếp tục, đừng sợ!”

“.....” Người chủ trì rơi vào đường cùng, chỉ có thể tiếp tục hỏi, phải biết trong tình huống này lời của đạo diễn là lớn nhất, chỉ mong anh không bị quân bộ mời ‘uống trà’.

“Còn một Kì Lân nữa ý tứ là.....?” người chủ trì kiên trì hỏi.

“Thật có lỗi, hình như tôi đã nói chuyện không nên nói.....” Tập Kì Ân làm bộ như thất kinh, đưa tay bịt miệng.

Mẹ nó nếu biết không nên nói thì đừng có nói a! Người chủ trì sắp rơi lệ rồi, hôm nay anh phỏng vấn xong, thực sự còn có thể thấy mặt trời ngày mai không hả trời?

“Này, nếu cậu không muốn nói.....” Người chủ trì nhanh trí định chấm dứt đề tài này, Tập Kỳ Ân lại nhanh miệng nói trước: “Có thể vì rất lâu rồi không nói chuyện bình thường với người khác nên bất tri bất giác đã tâm sự ra.”

Người chủ trì nhận được ánh mắt ‘cảm kích’ của Tập Kỳ Ân thì nhất thời cảm thấy đầu mình nhức bưng bưng, đây là lần đầu tiên anh thống hận kỹ xảo nói chuyện cao siêu của mình, tuy anh từng dựa vào kỹ xảo này đào ra rất nhiều bí mật của các danh nhân! Nhưng anh thực sự không muốn moi ra bí mật của Kỳ Ân a! Không biết nhóm người quân bộ rắn rỏi kia có chịu ngồi nghe anh giải thích không nữa.....

“Vây, vây sao.....” Người chủ trì chỉ có thể nghiêng rằng nuốt lời vào bụng.

“Tôi cũng ngẫu nhiên biết được chuyện này thôi, nghe nói quân bộ đã chọn một Kỳ Ân khác.....” Tập Kỳ Ân nói tới đây liền tăng thêm giọng điệu: “Tôi không hiểu nổi vì sao quân đội lại dấu tôi chuyện này! Ngay từ đầu nói tôi là Kỳ Ân, nghiêm mật theo dõi, bây giờ lại hoài nghi tôi không phải, tôi.....” Bộ dáng Tập Kỳ Ân cứ như sắp khóc tới nơi.

Người chủ trì cũng sắp khóc rồi, tổ tông ơi xin cậu đừng nói nữa mà, quả nhiên anh không thoát khỏi vận mệnh ‘uống trà’ với quân bộ sao trời? Người chủ trì cảm thấy không thể tiếp tục nữa, nếu không thể để tổ chế tác chương trình này đi vào cát bụi, quyết định nói thật nhanh: “Kỳ Ân của chúng ta hôm nay có vẻ tinh thần không được tốt, vì thế tiết mục hôm nay chỉ tới đây thôi, có góp ý gì xin mọi người hãy gửi về tiết mục phỏng vấn người nổi tiếng.....”

Người chủ trì còn chưa nói xong, phía sau đã có hai bảo vệ mặc đồ đen nhảy lên, lúc ót anh bị đánh mạnh một cú, anh rút cuộc nhận ra..... NND (mẹ nó) hết thấy đã có âm mưu sẵn!

Tiết mục phỏng vấn dừng lại ở hình ảnh Tập Kỳ Ân nhìn thẳng vào màn hình TV hô lớn: “Tôi yêu cầu người Kỳ Ân kia nhận thí nghiệm thức tỉnh với tôi! Tôi sẽ chứng minh tôi mới là Kỳ Ân chân chính!”

Sau khi tiết mục kết thúc, Tập Kỳ Ân tìm được Pháp Phi Tư đang điều khiển hết thấy trong hậu trường.

“Thế nào, biểu hiện của tôi được không?”

“Thật làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.” Pháp Phi Tư vươn tay, xoa xoa tóc Tập Kỳ Ân. Tập Kỳ Ân làm bộ như có chút ghét bỏ, gạt tay Pháp Phi Tư, kì thực trong lòng cậu ta cũng không chán ghét.

Pháp Phi Tư không chút để ý thu tay, phân phó cấp dưới đưa Tập Kỳ Ân về nghỉ ngơi, Tập Kỳ Ân trước lúc đi, có chút lo lắng hỏi: “Như vậy thực sự có thể sao?”

“Đương nhiên, dùng máu khế ước thú nhất định có thể làm Kỳ Ân ‘chân chính’ thức tỉnh, đến lúc đó mọi người sẽ biết ai mới là Kỳ Ân hàng thực giá thật.”

“Tốt nhất là vậy.” Ánh mắt Tập Kỳ Ân hiện lên tia bất an, cậu thực là Kỳ Ân sao? Lỡ như.... không, sẽ không! Pháp Phi Tư cùng những người ở đây đều tin tưởng cậu nhất định là Kỳ Ân, vì thế mới đứng bên cậu mà?

Tập Kỳ Ân vội gạt bỏ ý tưởng trong đầu, xoay người cùng nhóm bảo vệ rời đi.

“Pháp Phi Tư đại nhân, như vậy có tốt không?” Một bảo tiêu che mặt mặc áo đen, đột nhiên xuất hiện sau lưng Pháp Phi Tư.

“Có gì không tốt? Trò chơi sắp mở màn rồi, phản ứng của đám quân bộ cổ hủ kia thực đáng mong chờ.” Pháp Phi Tư mỉm cười.

Biểu hiện của Tập Kỳ Ân trên TV gây ra tiếng vang rất lớn trong cả liên minh, tuy quân bộ có tâm muốn ngăn chặn, nhưng dư luận vẫn không ngừng lây lan. Chỉ mới một giờ sau đó, không ít căn cứ quân bộ bị nhóm dân chúng ‘nhiệt tình’ công phá, đương nhiên nhóm dân chúng cũng không có cử chỉ quá khích, chỉ áp dụng phương thức biểu tình để biểu đạt bất mãn.

Trên bầu trời là một đồng biểu ngữ, nội dung đại khái là ‘cho chúng tôi biết sự thật’ hoặc ‘Kì Lân rốt cuộc là ai’ linh tinh.

Quân đội không thể dùng quân lực để trấn áp dân chúng, vì thế chỉ có thể bị động bảo vệ căn cứ, tránh bạo phát. Trừ bỏ các cuộc biểu tình trong thành phố, mạng lưới internet cũng điên cuồng thảo luận. Không thể trách nhóm dân chúng kích động như vậy, dù sao Kì Lân không chỉ liên quan một mình mà tới cả liên minh, nhóm dân chúng cho rằng mình có quyền biết thân phận thực sự của Kì Lân, mà quân đội lại làm ra hai Kì Lân, hành động lừa dối này đã hoàn toàn chọc giận bọn họ.

“Chúng ta muốn biết Kì Lân là ai!”

“Đúng vậy! Chúng ta có quyền được biết!”

La Tổ tuy không biết tình huống trong thành phố, nhưng từ sự rối loạn dưới kí túc xá thì có lẽ chuyện lần này rất khó giải quyết. Nếu quân đội thực sự muốn bình ổn bất mãn cũng phần nộ của dân chúng, như vậy chỉ có một cách..... là đưa Kì Lân chân chính lên đài, hoặc là dùng một lời nói dối thuyết phục để tiếp tục đánh lừa dân chúng.

Nhưng bất luận quân bộ chọn đường nào, tình cảnh trước mắt của cậu cũng..... La Tổ mở màn hình ảnh sáng, muốn gọi cho Tư Lôi Tật, từ khi xuất môn lúc sáng sớm tới giờ anh vẫn không liên lạc, chẳng lẽ bên trong quân bộ có biến cố gì?

La Tổ còn chưa kịp gọi thì màn hình ảnh sáng đã thể hiện có cuộc gọi tới, trùng hợp chính là điện thoại của Tư Lôi Tật, La Tổ lập tức ấn nghe.

“Rời khỏi kí túc xá, tìm nơi nào trốn đi.” Tư Lôi Tật chỉ nói một câu duy nhất rồi lập tức ngắt điện thoại, hiển nhiên tình huống vô cùng cấp bách.

La Tổ nghe điện thoại truyền tới tiếng ồn ào, trong lòng ngũ vị tạp trần, xem ra Tư Lôi Tật cũng gặp phiền toái, bất quá dù sao gia gia Tư Lôi Tật là đại tướng, ít nhất tạm thời không cần lo lắng cho anh.

La Tổ dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh lí một vài dụng cụ hằng ngày cần thiết, nếu Tư Lôi Tật bảo cậu trốn thì nhất định bên quân bộ đã có hành động, La Tổ cũng không tin tưởng lắm, với thể cục diện giờ biến mất một thời gian có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ tiếc La Tổ còn chưa kịp rời khỏi kí túc xá đã bị một đám quân nhân quân bộ bao vây, quân bộ biết La Tổ có năng lực sử dụng ảo giác, vì thế lần này trừ bỏ quân đội còn mời thêm vài vị đại sư ảo thuật nổi danh ở liên minh tới trợ trận.

“Thưa cậu, xin theo chúng ta về quân bộ một chuyến.”

“Bày ra trận pháp thế này, tôi còn có quyền cự tuyệt à?” La Tổ cũng không phải không có biện pháp giải quyết những người này..... nhưng cậu lo sợ nam nhân buồn tao kia sẽ làm ra việc ngu ngốc gì đó, rõ ràng biết gia gia nam nhân kia là đại tướng. Quả nhiên ở chung lâu ngày cũng sinh ra cảm tình, có lẽ cậu nên tới quân bộ nhìn xem, ít nhất..... cậu muốn xác định Tư Lôi Tật ngốc nghếch kia có bị thương hay không.

“Dẫn đường đi.” La Tổ không phản kháng, tùy ý để quân nhân đeo còng tay ỳnh.

Quân đội thấy La Tổ phối hợp như vậy, hiển nhiên đều thở phào một hơi.

“Thưa cậu, chúng ta không phải cố ý mạo phạm, thất lễ.” Dù sao người trước mặt rất có thể là Kì Lân, vì thế nhóm quân nhân đều phi thường khách khí.

83. Chương 83

Còng tay quân bộ đeo cho La Tổ có tác dụng suy yếu lực tinh thần, nhằm giảm hạn chế La Tổ sử dụng ảo ảnh lớn. Bất quá còng tay này cũng có giới hạn, tuy quân bộ đã chọn dùng kĩ thuật mới nhất, nhưng đối với La Tổ mà nói tác dụng của còng tay này vẫn rất nhỏ.

Bởi vì trong trường cũng có xảy ra náo động và biểu tình từ học sinh nên quân bộ chọn lựa một lộ tuyến khá an toàn, sau khi được ảo thuật sư che dấu, nhóm học trò xung quanh không hề thấy cảnh một đám người mặc quân trang đi qua.

Quân bộ chọn lựa phương tiện giao thông là hai người máy giao thông cải tạo, trừ bỏ hệ thống an toàn rất cao thì tốc độ cũng được cải thiện. Sau khi cải tạo người máy giao thông có thể chở được 6 người, vì tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, quân bộ phái ra 5 quân nhân có thực lực cực mạnh ngồi xung quanh La Tổ, chỗ đầu tiên là lái xe, thứ 2 là La Tổ và 2 quân nhân trông coi, cuối cùng là 2 quân nhân phụ trách đề phòng.

Quân bộ suy tính có thể nói là rất chu toàn, xe của La Tổ đi ở vị trí trung gian, có thể nói trước mặt và sau lưng đều là xe phụ trách hộ vệ, hệ số an toàn rất cao.

Dọc theo đường đi không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nhóm quân nhân phụ trách hộ tống La Tổ đều có cảm giác không thật. Lúc đến căn cứ bí mật của quân bộ, các quan quân rút cuộc cũng thở phào một hơi, bởi vì nhiệm vụ của bọn họ tới đây là kết thúc, tiếp đó sẽ do các quân nhân cấp cao tiếp nhận.

La Tổ sau khi tiến vào căn cứ bí mật của quân bộ, tổng cộng bị qua tay 4 lần, thẳng đến lần thứ 4 mới được gặp nhân vật có quyền lực thứ 2 của quân bộ, cũng chính là tham mưu trưởng quân bộ, chỉ dưới tổng đại tướng.

Lần trước lúc đàm phán với quân bộ, La Tổ cũng gặp qua lão nhân này, chẳng qua ông ta không phát biểu ý kiến gì, chỉ âm trầm ngồi bên cạnh tổng đại tướng, không biết suy nghĩ gì.

“Ngải Tổ, quân bộ lần này mới cậu tới đây, tin rằng trong lòng cậu đã có đáp án.” Tham mưu trưởng Tề Đức vì quá già nua nên lúc nói chuyện, những nếp nhăn trên gương mặt cứ nhú lại, nhìn qua hết như một quả quít khô quắt, rất đáng sợ.

La Tổ không đáp lại, chỉ mở miệng nói: “Tôi muốn gặp Tư Lôi Táp.

Tề Đức nghe thấy yêu cầu của La Tổ, khanh khách mỉm cười, cứ như tiếng quỷ than khóc: “Tình cảm của người trẻ tuổi các cậu đúng làm lão già này cảm động, lão nhân tôi cũng rất muốn để các cậu gặp mặt, chỉ tiếc Tư Lôi Táp chuẩn tướng không có ở đây.”

La Tổ không đơn giản mắc mưu của con cáo già Tề Đức này: “Tư Lôi Táp ở đâu không quan trọng, tôi chỉ muốn phải ở đây thấy anh ta, hay là quân bộ ngay cả quyền lợi điều một chuẩn tướng tới đây cũng không có?”

“Tiểu quỷ mồm miệng khá lắm, lão nhân ta đã nhiều năm không gặp người thế này.” Tề Đức cũng không sinh khí, ông nhếch khóe miệng lộ ra nụ cười âm trầm: “Tiểu quỷ, đừng quá lo lắng, Tư Lôi Táp là rường cột của quân đội chúng ta, quân đội đương nhiên sẽ không bạc đãi cậu ta, chỉ cần cậu ngoan ngoãn phối hợp thì vị hôn phu của cậu tự nhiên sẽ bình an vô sự.”

“Này xem là uy hiếp tôi sao?” La Tổ bình thường rất ít khi tức giận, vì tính cách của cậu khá lạnh nhạt, trừ phi có liên quan tới kẻ ước thú. La Tổ rất bao che khuyết điểm, kẻ ước thú mình chăm sóc tuyệt đối không cho phép người khác khi dễ, mà trong lòng La Tổ, Tư Lôi Táp đã sớm được xếp vào phạm vi này, dựa theo lời La Tổ thì, cự lang của cậu đương không tới phiên người khác khoa tay múa chân, vì thế trong lòng cậu hiếm có dịp trào lên vài cơn tức.

“Khanh khách khanh khách, tiểu quỷ không cần tức giận, lão nhân ta chỉ hảo hảo thương lượng với cậu mà thôi.” Cả hốc mắt của Tề Đức đều lõm xuống, chỉ có ánh mắt như quỷ lửa, lóe lên quang mang xanh biếc.

“Tôi cũng đang hảo hảo thương lượng, nếu quân bộ không vội thì tôi cũng có thể kiên nhẫn tiếp tục chờ.” La Tổ áp dụng chiến thuật kéo dài thời gian, cậu biết quân bộ không có khả năng thực sự xuống tay với Tư Lôi Táp, không đề cập tới năng lực của Tư Lôi Táp, chỉ bằng phân phận tôn tử của đại tướng đã đủ để quân bộ phải cân nhắc. Vì thế người sốt ruột bây giờ không phải cậu mà là quân bộ, cậu có đủ thời gian chờ đợi nhưng chỉ sợ quân bộ không có.

“Khanh khách khanh khách.....” Tề Đức âm trầm mỉm cười, gương mặt khô quắt rung động, tựa như cương thi làm người ta rợn da gà.

La Tổ cùng Tề Đức giằng co thật lâu. Trong khoảng thời gian đó Tề Đức cứ dùng tiếng cười khùng khiếp của mình kích thích màn tai La Tổ, bất quá cậu hoàn toàn không để tâm, vẫn định thần tiếp tục đấu thời gian với Tề Đức. Không khí trong phòng hội đàm căng thẳng tới mức làm người ta hít thở không thông, bảo tiêu bên ngoài cửa thủy tinh không dám thở mạnh. Thời gian từng phút trôi qua, cuối cùng Tề Đức vẫn nhịn không được mở miệng: “Xương cốt mảnh khảnh của cậu xem ra khó nhai hơn Tạt Kì Ân, khanh khách khanh khách, bất quá như vậy mới có ý tứ.”

Tề Đức chống quải trường đứng lên khỏi ghế: “Tạt Tư, Tạt Tu, đưa Kì Lân xuống nghỉ ngơi trước.”

Như vậy đã xong? La Tổ nhú mày, phản ứng của Tề Đức hoàn toàn vượt ngoài dự kiến của cậu. Trong thời điểm mấu chốt này, quân bộ phải rất sốt ruột mới đúng, chính là theo biểu hiện của Tề Đức thì hoàn toàn không nhìn ra điểm này, chẳng lẽ quân bộ cũng không gấp làm sáng tỏ Kì Lân?

“Thưa cậu, mời.” Tạt Tư, Tạt Tu có thể xem là hai vị quân nhân rất có lễ, cung kính hạ thấp người ý bảo La Tổ đi trước.

“Từ từ” La Tổ gọi Tề Đức sắp rời đi nói: “Tôi yêu cầu nói chuyện với tổng đại tướng.”

Tề Đức nghe vậy, bên môi lộ ra nụ cười quỷ dị nói: “Khanh khách khanh khách, tổng đại tướng à..... đang ở tòa án quân sự nhận thẩm vấn, hiện giờ tất cả sự vụ trong quân bộ đều do lão nhân này phụ trách, vì thế nếu tiểu quý cậu có nghi vấn gì, không cần khách khí, cứ việc tới hỏi lão nhân tôi là được.”

Tề Đức cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘cứ việc’, giống như đang biểu lộ với La Tổ quân bộ hiện tại do ông định đoạt. Nhìn Tề Đức rời đi, trong lòng La Tổ ẩn ẩn có dự cảm bất hảo, tổng đại tướng Quỳnh Đồ vì sao lại vào tòa án quân sự? Nếu đây là kết quả Pháp Phi Tư ở sau lưng thao túng, như vậy biến cố ở quân bộ không đơn giản như cậu đã phỏng đoán, thậm chí sự tình có thể hồng bét ngoài tưởng tượng!

Hơn nữa theo hội nghị lần đó, Quỳnh Đồ cùng Ước Sát Tư có quan hệ rất tốt, nếu hiện tại ngay cả Quỳnh Đồ cũng tới tòa án quân sự, chỉ sự tình huống của Ước Sát Tư cũng không ổn bao nhiêu, nói vậy, Ước Sát Tư có thể không thể lo lắng cho tồn tử của mình, cũng chính là Tư Lôi Tạt.

La Tổ càng phỏng đoán, trong lòng lại càng bất an. Không xong, chẳng lẽ đây là mục đích của Tề Đức? Dùng ngôn ngữ dao động lòng tin của cậu, sau đó mới công phá trái tim? Nếu cậu không có năng lực thao tác kẻ ước thú, chỉ sợ sau đó sẽ thực sự hoang mang.

“Thưa cậu, tới nơi nghỉ ngơi rồi, chúng tôi xin cáo lui trước.” Bất tri bất giác, La Tổ đã cùng Tạt Tư, Tạt Tu đi tới phòng nghỉ.

Nói thật, kì thực nơi này giống như nhà tù vậy. Bất quá La Tổ cũng không để ý, bên người cậu có Tiểu Hoàng, huyền nhãn thú và phong bức, bởi vì ảo ảnh nên người xung quanh không thấy được. Lần này La Tổ không ngoan ngoãn tiến vào nhà tù, mà dùng huyền nhãn thú gây ra ảo giác với camera và hai vị quân nhân, bởi vì không phải ảo giác lớn nên có thể duy trì rất lâu.

Tạt Tư cùng Tạt Lôi là một cặp song sinh, bọn họ hoàn toàn bị trúng chiêu, còn tưởng hết thấy đã hoàn thành theo lời tham mưu trưởng phân phó, nên cung kính lui xuống.

Thông qua cuộc nói chuyện với Tề Đức, La Tổ đã biết mình không thể đặt hi vọng vào quân bộ nữa, phỏng chừng cả quân bộ đã thay máu, trước đó cậu còn tưởng tình cảnh Tư Lôi Tạt rất an toàn, bất quá dựa theo ý tứ của Tề Đức, Tư Lôi Tạt chỉ tạm thời an toàn mà thôi, kế tiếp thì phải dựa vào sự lựa chọn của cậu.

Chuyện này La Tổ đương nhiên không tin tưởng hoàn toàn, với năng lực của Tư Lôi Tạt, quân bộ muốn bắt được anh nhất định phải phí không ít công phu, hơn nữa phút cuối, Tư Lôi Tạt còn tìm được cơ hội gọi điện cho cậu, điều này đại biểu lúc ấy Tư Lôi Tạt vẫn còn an toàn, chẳng qua..... nhược điểm của nam nhân kia cũng quá rõ ràng, nếu quân đội lấy Ước Sát Tư làm con tin uy hiếp, rất khó nói nam nhân kia có ngoan ngoãn bó tay chịu trời hay không.

Thực sự là cục diện không xong..... La Tổ lần đầu tiên cảm thấy buồn bực, Tư Lôi Tạt ngu ngốc kia có xảy ra chuyện gì không? La Tổ ôm lấy đầu có chút trường, cười khổ, cậu đúng là rơi vào lưới rồi, nếu không sao lại lo lắng ột người đến vậy? Không, có lẽ nên nói là một con lang.....

Quên đi, tạm thời chỉ có thể dựa vào sức mạnh của khế ước thú, La Tổ dùng lực tinh thần liên kết khế ước thú trong rừng nhân tạo, bởi vì khoảng cách có chút xa nên tốn không ít công phu. La Tổ dùng lực tinh thần dao động nhờ nhóm miên trùng một vài việc.

Miên trùng có hình thái nhỏ như vi trùng, mắt thường cơ hồ không thể nhìn thấy, một ngàn con miên trùng kết hợp có thể tạo thành một con sâu lông nhỏ. Tốc độ miên trùng rất nhanh, bị gió thổi một cái là bay đi thật xa, có điểm giống như bồ công anh. Theo lời La Tổ thì miên trùng là sự lựa chọn gián điệp tốt nhất, trong tình huống không thể xác định Tư Lô Tập bị nhốt ở đâu, La Tổ chỉ có thể bảo miên trùng rời khỏi rừng nhân tạo, đi tới tổng bộ quân đội cùng các phân bộ tra xét.

Vốn miên trùng không thể một mình rời khỏi rừng nhân tạo, bởi vì có cửa điện tử hạn chế, bất quá những con chip La Tổ chuẩn bị trước đó rất cuộc phát huy tác dụng, La Tổ tước tiên bảo huấn luyện nhân thú tạo ảo ảnh với camera ở khu 89, sau đó để thôn phệ thú dùng con chip dưới lớp lông mao mở cửa cho miên trùng.

Vì cự li quá xa nên La Tổ phải tập trung tinh thần rất mạnh, hoàn thành hết thảy, La Tổ đã cảm thấy có chút mệt mỏi, cậu không hề phòng bị nặng nề ngủ đi, cậu phải chớp mắt một lúc, đồng thời cũng bảo nhóm khế ước thú bên người đề phòng xung quanh.

Bởi vì màn hình ánh sáng bị lấy đi, nên trong khoảng thời gian này, La Tổ không thể liên hệ với ai, nơi duy nhất thu hoạch tin tức chỉ có miên trùng, vì số lượng rất nhiều nên cậu cũng biết đại khái chuyện đang phát sinh. Điều đáng tiếc duy nhất là miên trùng không thám thính được tin tức của Tư Lô Tập, điều này làm La Tổ ít nhiều có chút nghi hoặc cùng bất an.

Mấy ngày tiếp theo, La Tổ cùng Tề Đức vẫn tiếp tục giằng co. Điều kiện của Tề Đức là muốn La Tổ tham gia thí nghiệm cuối cùng của Kì Lân, bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng, mà điều kiện của La Tổ là muốn gặp Tư Lô Tập, hơn nữa cậu sẽ không tham gia thí nghiệm cuối cùng. Hai người không đạt thành nhất trí, vì thế đàm phán vẫn không có chút tiến triển nào.

Thông qua tin tức miên trùng truyền tới, La Tổ biết bên ngoài đã hoàn toàn bùng nổ, theo lý thuyết Tề Đức phải rất sốt ruột mới đúng, nhưng thực tế mỗi lần nói chuyện Tề Đức đều rất nhàn nhã, tựa hồ không để ý tới chuyện kéo dài thời gian, La Tổ cũng nhận ra sự tình có chỗ không thích hợp, vì thế cậu chỉ có thể lùi bước để yêu cầu, yêu cầu nói chuyện với Tư Lô Tập qua điện thoại, ít nhất cậu phải xác nhận anh có bình an hay không, nhưng ngay cả yêu cầu này cũng bị Tề Đức cự tuyệt.

“Khanh khách khanh khách, tiểu quý, lão nhân tôi nói rồi, chỉ cần cậu đáp ứng điều kiện tôi đưa ra, hết thảy đều có thể.” Tề Đức dùng đôi lực mâu dọa người kia nhìn chằm chằm La Tổ, âm trầm mỉm cười.

La Tổ nhú mày, đúng là khác thường, cục diện liên minh hiện tại rất hỗn loạn, vì sao quân bộ không sốt ruột? Hơn nữa cậu chỉ yêu cầu nói chuyện điện thoại với Tư Lô Tập mà thôi, đối với quân bộ đâu có tổn thất gì, nếu đáp ứng cậu thì ít ra có thể đàm phán tiếp, chính là ngay cả yêu cầu này cũng bị cự tuyệt, đây hoàn toàn không phải thái độ muốn đàm phán, trừ phi..... đối phương ngay từ đầu đã không muốn đàm phán!

Chẳng lẽ.....? Trong đầu La Tổ xuất hiện ý tưởng rất tệ, tổng đại tước cùng Ước Sắt Tư, còn có Tư Lô Tập đều không thể liên lạc, mà mấy ngày nay quan lớn duy nhất được gặp chỉ có Tề Đức, có thể nói cậu hoàn toàn bị cách li với bên ngoài, Tề Đức thật là người quân bộ phái tới đàm phán với cậu sao? Cẩn thận nghĩ lại thì nơi này cũng không phải tổng bộ quân đội mà là một căn cứ bí mật.

La Tổ cơ hồ đã có thể khẳng định đáp án cuối cùng, nếu thực sự giống như cậu nghĩ thì biểu hiện mấy ngày nay của Tề Đức, cùng với hành vi không cho cậu liên lạc với bên ngoài đều có được lời lý giải hợp lý, lần này đúng là thiếu thận trọng, chủ yếu là cuộc điện thoại của Tư Lô Tập quá trùng hợp, làm cậu cứ theo bản năng cho rằng những người này do quân bộ phái tới. Trên thực tế thì những người này thực sự là thành viên của quân bộ, chẳng qua..... rất có thể là quân đội sau khi nội chiến đã phát sinh chia rẽ.

“Xem ra hôm nay cũng không đàm phán được.” La Tổ đứng dậy, xu hướng muốn về phòng mình. Việc cấp bách bây giờ là phải rời khỏi đây, nếu quân bộ thực sự chia rẽ, như vậy Tư Lô Tập nhất định sẽ rất lo lắng cho cậu, như vậy anh sẽ bị bọn họ vây vào trạng thái bị động.

“Tiểu quý, đừng đi vội, anh trai cùng phụ thân tới xem cậu, không muốn gặp một lần à?” Tề Đức nhe răng cười, tiếng cười khô khốc tựa như quỷ khóc làm tâm người ta lạnh lẽo.

Cái gì? ! La Tổ khó tin trừng lớn mắt, bắt quá rất nhanh liền khôi phục tỉnh tĩnh: “Ở đâu?”

“Tập Tư, Tập Tu, hai cậu dẫn cậu ta đi đi, lão nhân này mệt mỏi.” Tề Đức nói xong, vẫy vẫy quả trứng như tỏ ý đuổi người. Tập Tư, Tập Tu thấy vậy, nhanh chóng lĩnh mệnh đưa La Tổ rời khỏi phòng hội đàm.

Trên đường, La Tổ lần đầu tiên cảm thấy bất an, hóa ra Tề Đức cũng không lừa cậu sao? Nếu Ngải Dịch cũng lọt vào tay ông ta, nói vậy đại biểu phỏng đoán của cậu trước kia đã hoàn toàn sai lầm, quân bộ không chia rẽ mà thực sự lọt vào tay của nhóm người Tề Đức, như vậy, tình cảnh của Tư Lôi Tập không thể nghĩ ngờ là rất tệ.

Từ từ..... Tề Đức vì sao lại quyết định cho người nhà cậu đến? Mấu chốt nhất là..... Ngải Dịch và Mễ Duy vì sao lại đến thăm cậu? Trừ phi..... bí mật cậu là Kì Lân đã công bố với bên ngoài!

La Tổ lúc vào phòng liền thấy ngay Ngải Dịch và Mễ Duy, ngay cả Ai Tập Tư bình thường luôn bề bộn công việc cũng có mặt. La Tổ vẫn có chút nghi ngờ, vì thế dùng lực tinh thần tra xét, bắt quá đáp án cuối cùng những người trước mắt là thực, không phải ảo giác tạo thành.

“Tổ Tổ..... con, sao con không nói cho ba ba biết con là Kì Lân?” Mễ Duy là người đầu tiên bỏ nhào vào tầm thủy tinh đặc chế, quân bộ không có khả năng để La Tổ cùng người nhà ‘tiếp xúc thân mật’, ít nhất cũng phải cách li.

Câu nói đầu tiên của Mễ Duy đã làm La Tổ biết thân phận của mình quả nhiên đã công bố ra ngoài, cậu quá sơ suất, chỉ bảo miên trùng điều tra chuyện Tư Lôi Tập mà không chú ý tin tức trên đài truyền hình.

“Thật có lỗi.” La Tổ không biết lúc này nên nói gì với Mễ Duy, cũng không phải tâm cậu lạnh lùng, mà lúc này so với việc ứng phó Mễ Duy đang khóc sụt sùi thì Ngải Dịch có thể mang tới tin tình báo quan trọng hơn.

“Tổ Tổ..... quân bộ bảo chúng ta khuyên con nhận thí nghiệm Kì Lân, còn cam đoan với chúng ta con mới là Kì Lân chân chính, tuyệt đối không có việc gì, thí nghiệm kia..... thật sự, thật sự không nguy hiểm tính mạng sao?” Mễ Duy lo lắng hỏi.

“Có lẽ.” La Tổ đại khái cũng đoán ra quân bộ an bài thí nghiệm gì, đơn giản là dùng máu kích thích Kì Lân thức tỉnh.

“Ba ba, con có thể nói chuyện riêng với anh cả không?”

“Này.....” Mễ Duy khó khăn lắm mới được nhìn thấy La Tổ, vì thế có chút lưu luyến không rời, bắt quá nhìn thấy Ai Tập Tư liếc mắt một cái, vẫn gật gật đầu.

Mễ Duy cùng Ai Tập Tư rời đi, cả phòng chỉ còn La Tổ cùng Ngải Dịch, La Tổ sử dụng huyền nhãn thú đảm bảo cuộc nói chuyện này không bị tiết lộ.

“Anh cả, quân bộ hiện tại thế nào?” La Tổ đi thẳng vào vấn đề.

“Thực không xong.” Vẫn là ngữ điệu không hề phập phồng, giống như Ngải Dịch hoàn toàn không quan tâm tới chuyện này.

“Cụ thể?”

“Không cần lo lắng, tôi sẽ giải quyết.” Ngải Dịch tựa hồ không muốn nói chuyện nhiều, không chút biến sắc đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Từ từ, Tư Lôi Tập thế nào?” La Tổ truy hỏi. Ngải Dịch cùng Tư Lôi Tập làm chung bộ phận, hơn nữa còn là anh trai cậu, Tư Lôi Tập biết cậu biến mất, nhất định sẽ đi tìm Ngải Dịch trước nhất, vì thế nói không chừng Ngải Dịch biết tình huống hiện giờ của Tư Lôi Tập.

Ngải Dịch hơi trầm mặc một lát, sau đó mới không chút thay đổi đáp: “Biến mất không rõ.”

“Biến mất không rõ? !” La Tổ nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ nghe thấy đáp án này.

“Quân bộ giải thích như vậy với chính phủ.” Ngải Dịch có thể vì đây là lần đầu tiên thấy đứa em kích động như vậy, nên hiếm có dịp anh bổ sung thêm một câu.

“Không cần tin tưởng những lời Tề Đức nói, tôi đi trước, bảo trọng.” Ngải Dịch dặn dò xong liền rời đi.

Sau đó Mễ Duy và Ai Tật Tư tiến vào dặn dò La Tổ rất nhiều, cơ bản là cậu phải tự giữ gìn sức khỏe, còn có cho dù cậu có phải là Kì Lân hay không, cũng là đứa con của bọn họ. Điều này làm La Tổ không khỏi cảm thán, kì thực bọn họ là cha mẹ không tồi, chính là có đôi khi dùng sai biện pháp để quan tâm đứa con.

Mễ Duy cùng Ai Tật Tư rời đi, La Tổ lại bị đưa về phòng mình, cũng có thể nói là nhà tù. La Tổ dùng phương pháp đồng dạng để lừa camera, nguyên bản cậu định rời khỏi nơi này, nhưng tình huống bây giờ đã xảy ra biến hóa, Tư Lôi Tật và Ước Sắt Tư có thể vì nội chiến quân bộ thua nên mới mất tích không rõ.

La Tổ ôm mặt, nam nhân buồn tào kìa rồi cuộc thế nào rồi? Có hảo hảo ăn cơm hay không? Không có cậu tắm giúp có cảm thấy không quen không? Không biết vì sao trong đầu La Tổ lại hiện ra lần đầu tiên nhìn thấy Tư Lôi Tật, cự lang màu xám cứ vậy đứng trước mặt cậu, dùng đôi ngươi màu xám sâu sắc chăm chú nhìn cậu.

Giờ phút này, La Tổ đột nhiên có cảm giác thất bại mãnh liệt, bởi vì..... cậu đã đánh mất trung khuỷn của mình, không đúng, là trung lang.....

Hoàn Chương 83.

Tiểu kịch trường động kinh~(nhân vật có thể sụp đổ, đừng xúc động, thấy vui vẻ là tốt rồi!)

Lang ca vì gia gia canh giữ nghiêm mật, vì thế không thể đi gặp La Tổ, sau mấy ngày tâm tâm niệm niệm lang ca rốt cuộc được gặp La Tổ trong mộng!

Dưới đây là cảnh trong mơ.....

Tư Lôi Tật vui vẻ biến thành hình lang? Chạy về phía La Tổ, cái đuôi không ngừng lắc qua lắc lại.

La Tổ nhìn thấy cự lang thì kích động ôm chặt nó, hết hôn lại hôn.

Cự lang thụ sủng nhược kinh, cơ thể cứng ngắc thật lâu, bất quá nó rất nhanh lấy lại tinh thần, vô cùng hạnh phúc liếm liếm hai gò má La Tổ.

Ngay lúc cự lang (lang ca) cảm thấy giấc mộng này thật đẹp, thì cự lang nghe thấy La Tổ đang ôm mình lẩm bẩm.....

La Tổ: “Cự lang đi lạc của tao rốt cuộc cũng trở lại, lần này tao sẽ không đánh mất mày nữa đâu.....”

Vì thế đoạn sau giấc mơ bắt đầu hoàn toàn động kinh, La Tổ nói xong câu này thì không biết từ đâu lấy ra một cái vòng cổ, đeo chặt lên cổ cự lang, sau đó lại móc vào một sợi dây thừng, sau đó hiềm khi lộ ra nụ cười, vuốt vuốt da lông cự lang nói: “Như vậy thì tốt rồi, như vậy mày sẽ không đi lạc nữa.”

Cự lang: “.....”

Lang ca bình tĩnh, vì sao trong mộng anh cảm thấy mình hoàn toàn biến thành sủng vật? Bất quá..... anh cảm thấy La Tổ thực vui vẻ, vì thế hẳn là không sao cả..... nghĩ vậy, lang ca lại trầm mặc? (buồn tào) một lần nữa nằm xuống giường.

Cho nên mới nói..... tính trung khuỷn của lang ca đã hoàn toàn hết thuốc cứu rồi a!

84. Chương 84

La Tổ cũng không có thời gian thanh tịnh ở nhà tù của mình lâu lắm, bởi vì sau khi gặp người nhà, quân bộ lập tức phái người tới đàm phán, có thể là muốn rèn sắt ngay từ khi còn nóng. Lần này Tề Đức cũng không đến, chỉ bảo cấp dưới tiến thành đàm phán với La Tổ.

“Thưa cậu, vì nể tình song thân mà phối hợp tham gia thí nghiệm của quân đội đi, quân đội xin cam đoan cả quá trình tuyệt đối an toàn.”

“Tôi thật muốn hỏi một chút, hiệp nghị lần trước quân bộ cam đoan với tôi đi đâu rồi?” La Tổ cười nhạt với lí do thoái thác của quân đội.

Quan đàm phán hiển nhiên đã sớm đề phòng vấn đề này, vì thế trả lời rất mau: “Đó là điều kiện của tổng đại tướng tướng nhiệm, hiện không có quan hệ với quân đội.”

“Tôi có thể nên nghĩ rằng, chờ tôi đáp ứng điều kiện này xong lại có một tân quân đội nữa?” La Tổ tuy trên mặt vẫn rất bình thản, nhưng lời nói lại không chút lưu tình.

“Cậu cứ nói đùa.” Quan đàm phán cố tránh né vấn đề này, một lần nữa nói tới yêu cầu của quân đội.

Toàn bộ quá trình La Tổ rất bình ổn, không phụ họa, không phản bác, chỉ dùng biểu tình lạnh nhạt bảo quan đàm phán cứ tiếp tục. Quan đàm phán đã nói ra vô số ưu đãi từ quân bộ, đương nhiên cũng không phải điều kiện chắc chắn, chỉ là những lời ngon tiếng ngọt nghe rất sướng tai mà thôi. Quan đàm phán nói hơn nửa giờ, miệng cũng sắp khát khô nhưng La Tổ vẫn không có phản ứng, quan đàm phán biết hôm nay tiếp tục cũng không có kết quả nên ngừng lại.

“Sao không tiếp tục?” La Tổ bắt chéo chân, nghiêng người dựa lưng vào ghế hỏi.

“Nếu hôm nay cậu không có tâm tình nói chuyện, không bằng ngày khác chúng ta lại bàn.” Quan đàm phán cẩn thận trả lời.

“Làm thế nào ông biết tôi không có tâm tình? Kì thực tôi đã dự định đáp ứng điều kiện này.” La Tổ khẽ nhếch khóe môi.

Cái gì? ! Quan đàm phán giật mình, ông hiển nhiên không ngờ mình nghe được đáp án thế này, bất quá tốt xấu gì cũng là chuyên gia đàm phán đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, vì thế lập tức lấy lại tinh thần: “Cậu không phải đang nói đùa với tôi chứ?”

“Ông cảm thấy bộ dáng tôi giống đang nói đùa sao?” La Tổ buông chân xuống, tao nhã đứng lên: “Trở về nói với Tề Đức, tôi đáp ứng tất cả điều kiện của quân đội, bảo ông ta đừng quên chuyện đã hứa hẹn với tôi!”

“Vâng thưa cậu.” Quan đàm phán chào theo nghi thức quân đội với La Tổ, sau đó cung kính lui xuống. Lúc này tâm tình của quan đàm phán rất tốt, bởi vì ông đã hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, đây chính là chuyện ngay cả Tề Đức đại nhân cũng không thể đàm phán được a!

La Tổ một lần nữa nằm xuống chiếc giường trong nhà tù, mồi đã thả chỉ chờ cá mắc câu. La Tổ đương nhiên không phải thiết tình muốn hợp tác với quân đội, muốn làm cậu thức tỉnh? Phải xem quân đội có bản lĩnh này hay không. Với lực tinh thần của cậu hiện tại, máu người bình thường căn bản không có tác dụng, quân đội định lấy bao nhiêu máu tử tội? Chỉ sợ có giết tất cả tử tội cũng không có tác dụng.

La Tổ cũng không phải không nghĩ tới chuyện rời khỏi đây, bất quá nếu cậu tự tiện rời đi, như vậy sẽ thành vô gia cư. Đơn giản mà nói, cậu chẳng những không thể về nhà, hơn nữa quân đội có thể sẽ liều mạng truy lùng, kết quả tệ nhất là ngay cả người nhà cũng bị kéo vào. Tuy cậu vẫn chưa có tình cảm sâu sắc với Mễ Duy và Ai Tập Tư, nhưng tốt xấu gì cậu cũng kế thừa cơ thể này, cậu sẽ tận lực không gây ra phiền toái cho người nhà cơ thể này.

Tiếp đó chính là Tư Lôi Tập, không thể không thừa nhận, nam nhân buồn tao này quả thực làm cậu rất để ý. La Tổ không tin Tư Lôi Tập thực sự gặp nguy hiểm, nam nhân có khí chất mẫn cảm như dã lang này nhất định đang trốn ở đâu đó chờ thời cơ hành động, đây chính là cự lang thất lạc của cậu, vô luận thế nào cậu nhất định phải tìm cự lang về, mà ngày thí nghiệm thức tỉnh chính là thời cơ tốt nhất.

Mỗi La Tổ quăng ra quả nhiên rất nhanh làm Tề Đức mắc xấu, Tề Đức thu được tin tức của cấp dưới xong thì lập tức chạy tới chỗ La Tổ, một lần nữa bắt đầu đàm phán.

“Khanh khách khanh khách, lão nhân này thực hiếu kì, rốt cuộc nguyên nhân gì đã làm cho tiểu quý cậu thay đổi chủ ý.” Tuy có được kết quả mình muốn nhưng tiếng cười của Tề Đức vẫn âm trầm như lệ quỷ kêu trên, không có chút cao hứng nào.

“Ai biết được?” La Tổ không muốn trả lời, Tề Đức cũng thức thời không hỏi tiếp.

Tuy La Tổ đã đáp ứng yêu cầu của quân bộ, nhưng Tề Đức cũng không thả lỏng cảnh giác, số lượng quân nhân canh gác vẫn đồ sộ như trước, bởi vậy có thể thấy Tề Đức cũng không hoàn toàn tin tưởng La Tổ.

Thí nghiệm quyết định vào đầu tháng, cũng chính là 3 ngày sau, dựa theo truyền thống của liên minh, ngày đó vừa lúc là ngày hiến tế Thú Hoàng. Tương truyền mấy ngàn năm trước, có một vị thú nhân thực lực siêu cường đã sáng lập ra liên minh, vị tổ tiên thú nhân này là hồn thú, có khả năng thông thiên, để tưởng niệm người sáng lập liên minh, hậu nhân tôn xưng vị này là Thú Hoàng, mà ngày vị này ra đi cũng được chỉ định làm ngày hiến tế Thú Hoàng.

Liên minh chọn hôm nay có ý nghĩa rất sâu sắc, nếu Kỳ Lân thức tỉnh vào ngày này, chẳng những có thể văn hồi danh dự đã tuột tới đáy cốc của quân bộ, còn có thể nâng cao vận thế của liên minh lên một tầm ới.

Ba ngày này, miên trùng La Tổ phái ra ngoài mang tới không ít tin tức, quân đội tuy giữ bí mật về thí nghiệm này với cậu, nhưng La Tổ cũng tra được không ít manh mối, tỷ như địa điểm thí nghiệm là tổng bộ quân đội, hơn nữa còn áp dụng phương pháp truyền hình trực tiếp, điều đáng tiếc duy nhất là như cũ vẫn không có tin tức của Tư Lô Tập.

Trong khoảng thời gian này, Mễ Duy và Ai Tập Tư còn tới xem La Tổ một lần nữa, hai người không biết điều kiện của quân bộ và La Tổ, vì thế chỉ nói cậu phải bảo trọng. Ngải Dịch sau đó có một mình tới gặp La Tổ, Ngải Dịch vẫn bộ dáng cũ, gương mặt không có biểu tình, nói những chuyện cần thiết xong thì liền li khai.

Ngày công khai thí nghiệm, quân đội phái rất nhiều cao thủ hộ tống La Tổ tới tổng bộ quân bộ, bởi vì dân chúng vây quanh tổng bộ rất đông, vì thế quân đội không thể không thả ra tin tức giả để đảm bảo an toàn cho La Tổ.

La Tổ từ cửa nhỏ tiến nhập tổng bộ, cửa điện tử vừa mở ra lập tức có quân nhân mặc võ trang hạng nặng dẫn cậu tiến vào phòng thí nghiệm, Tập Kỳ Ân đã ngồi chờ sẵn ở đó, nhìn thấy La Tổ thì hừ lạnh một tiếng.

Không gian phòng thí nghiệm rất lớn, có thể chứa khoảng 500 người, cả căn phòng lạnh lẽo trong màu bạc của kim loại. Trừ bỏ thiết bị máy móc, phòng thí nghiệm còn có hai cái lồng thủy tinh cực lớn ở trung tâm, theo thiết kế hẳn đó là nơi La Tổ và Tập Kỳ Ân nhận thí nghiệm.

Quân đội lần này có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng, trừ bỏ 300 quân nhân đóng quân ở ngoài phòng thí nghiệm, cả bên ngoài tổng bộ quân đội và nội thành thành bố cũng phong tỏa nghiêm mật, có thể thấy quân đội coi trọng lần thí nghiệm này cỡ nào. Nhân viên cùng chuyên gia tham gia thí nghiệm cũng được trang bị võ trang hạng nặng, không khí hiện trường có vẻ rất khẩn trương.

La Tổ nhìn quét một vòng xung quanh, cậu không phát hiện Tư Lô Tập, nhưng lại phát hiện Ngải Dịch, tuy không biết Ngải Dịch dùng biện pháp nào trà trộn vào đội cảnh vệ, bất quá đối với cậu điều này không thể nghi ngờ là chuyện tốt.

“Đã đến giờ.” Tề Đức âm trầm mỉm cười.

Các quan lớn được tầng tầng lớp lớp quân nhân bảo vệ, đều tỏ vẻ phụ họa.

La Tổ cùng Tập Kỳ Ân được phân biệt đưa vào lồng thủy tinh bất đồng, lồng thủy tinh được thiết kế bịt kín, chỉ chừa vài lỗ nhỏ để hô hấp, sau lưng nối với một cái ống to, có thể dùng để vận chuyển máu.

Sau khi tiến vào lồng thủy tinh, La Tổ vẫn dùng lực tinh thần liên kết với bọn Tiểu Hoàng, nếu có sự cố ngoài ý muốn cậu có thể lập tức phản ứng. Mục đích của La Tổ kì thực chỉ có một, chính là phải dẫn cự lang của mình về, bất luận phải dùng phương thức gì.

“Thực sự làm người ta khẩn trương.” Ngay lúc lồng thủy tinh sắp rót máu, một quan lớn đột nhiên lên tiếng.

“Đúng vậy, chúng ta sắp chứng kiến khoảnh khắc lịch sử Kỳ Lân ra đời.” Nhóm quan lớn khác cũng phụ họa.

Bởi vì lồng thủy tinh không cách âm nên hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

La Tổ nhìn về phía người đầu tiên lên tiếng, lúc này cậu mới phát hiện nam nhân đó chính là Pháp Phi Tư. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn Pháp Phi Tư ngoài đời thực, tây trang phẳng phiu, tóc tai chải kĩ lưỡng cùng với ánh mắt lợi hại, nam nhân này đúng là không thẹn với hai chữ tinh anh.

Bên ngoài vẫn còn tiếp tục thảo luận, Pháp Phi Tư vươn ngón tay thon dài gõ nhẹ mặt bàn: “Nói ra thì lần này tổng cộng dùng máu của bao nhiêu tử tù?”

“Tử tù? Pháp Phi Tư, anh đừng nói đùa, lúc trước không phải mọi người đã nhất trí sử dụng máu của khế ước thú sao? Kích thích càng mạnh, càng có thể thúc đẩy Kì Lân thức tỉnh.” Quan lớn dùng bộ dáng ‘anh đừng có giả vờ’ nhìn Pháp Phi Tư.

“Thật là, trước đó tôi đã nói tôi không tán thành cách làm này, khế ước thú dù sa cũng là đồng bọn của thú nhân chúng ta.” Pháp Phi Tư bất đắc dĩ nhấc tay đầu hàng.

Khế ước thú..... đồng tử La Tổ một khắc này đột nhiên co rút, sao có thể như vậy? Liên minh định giết bao nhiêu khế ước thú để làm bọn họ thức tỉnh.....?

Ngay lúc tâm thần La Tổ hoảng hốt, mùi máu gay mũi nhanh chóng lan tràn trong lồng thủy tinh, máu đỏ tươi từ lòng bàn chân chậm rãi dâng lên, La Tổ kinh ngạc nhìn cơn lốc xoáy màu đỏ, tâm dần dần nghiêm túc.....

Đây là máu khế ước thú, không phải máu nhân loại..... đến tột cùng phải giết bao nhiêu khế ước thú mới có được nhiều máu như vậy, vì cái gì, vì cái gì cơ chứ, chỉ vì một Kì Lân thôi mà liên minh có thể hi sinh nhiều khế ước thú vô tội như vậy?

La Tổ cơ hồ có thể nhìn thấy vô số khế ước thú chết đi trước mặt mình, nhóm khế ước thú không đủ tứ chi ngã vào vũng máu, gào khóc đau đớn, hỏi cậu vì sao phải giết bọn nó.....

Bên trong thế giới bị máu tươi chôn vùi, chung quanh đột nhiên im lặng, La Tổ dường như lại nhớ tới thời tận thế, cậu thật vất vả chạy thoát khỏi một ổ vi rút dịch bệnh, trong tay còn có không ít thú sinh hóa đã cải tạo.

Thời điểm đó, cậu tràn ngập lòng tin và hi vọng, nghĩ rằng dựa vào chính mình và thú sinh hóa nhất định có thể sống sót, sau đó một ngày nào đó nhân loại sẽ chiến thắng tang thi. Cậu tìm được căn cứ gần nhất, gia nhập và cũng nhóm đồng đội chiến đấu. Đó là những năm tháng gian khổ, chính là cậu không thấy khổ chút nào, thẳng đến ngày phản bội cùng tử vong ập tới.....

“La Tổ, tình huống rất khẩn cấp, chúng ta phải dời căn cứ, mà hiện tại làm mỗi dự chỉ có thú sinh hóa của cậu.....”

“Tĩnh lại đi La Tổ, so với đám thú sinh hóa này, nhân loại vẫn quan trọng hơn không phải sao? Chúng ta không thể để đồng bào bị giảm bớt nữa!”

“La Tổ, tôi không chống nổi nữa, cậu cho thú sinh hóa tới chịu giúp tôi một chút!”

Nhóm động vật mang ra từ bệnh viện ngày càng ít, bọn nó không chút oán hận phục tùng mệnh lệnh của cậu, cho dù là mệnh lệnh đi tìm chết..... cậu bắt đầu mê mang, đoạn thời gian đó, cậu không rõ mình phải hi sinh như vậy vì cái gì, bảo vệ loài người? Cậu không có tinh thần vĩ đại như vậy. Xét đến cùng là vì lòng tham của cậu, cậu cần đồng loại, cần người có thể trao đổi với mình, vì thế cậu mang theo nhóm động vật này tìm tới đám người. Nhưng sự thực chứng minh đó là một nơi ăn thịt người, vì thế đồng bọn của cậu đều chết hết rồi, vì nhân loại mà hi sinh, cũng vì lựa chọn buồn cười của cậu mà hi sinh.

Cuối cùng người trong căn cứ đều chết hết, một phần chết trong tay tang thi, một phần là tự giết lẫn nhau.

Lúc ra khỏi căn cứ, cậu chỉ còn một đồng bọn duy nhất là A Lại, bọn họ một người một lang đi qua rất nhiều nơi, sống nương tựa lẫn nhau thật lâu. Rất nhiều lúc La Tổ cảm thấy thứ duy nhất mình còn chỉ có A Lại, nhưng một ngày kia, lúc A Lại chắn trước người cậu, vì để cậu trốn thoát mà nó cố gắng mãi tới khi chậm chạp ngã xuống, nước mắt từ sau khi bảy tuổi một lần nữa chảy ra.

Đi quay về hiện trường, La Tổ phải tìm rất lâu mới thấy thi thể A Lại, cậu cái gì cũng không làm, bởi vì cậu quá yếu đuối, chỉ có thể dựa vào thú sinh hóa mới sống sót, nếu cậu có thể mạnh mẽ hơn.....

La Tổ ôm lấy thi thể A Lại, đây là lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay, cậu phát ra tiếng gào khóc gần như tuyệt vọng——

“Nếu tao ngay cả mày cũng mất đi rồi, tao còn lại gì nữa đây?”

Không ai trả lời La Tổ, sau đó một đoạn thời gian dài cậu không tìm kiếm thú sinh hóa mới nữa.

Có đôi khi La Tổ nghĩ, có lẽ đây là hình phạt ông trời dành cho cậu, cậu không thể bỏ qua thân phận nhân loại nên cậu mất đi tất cả thú sinh hóa, nếu thời điểm kia cậu chọn lựa sinh hoạt với thú sinh hóa, có lẽ..... sẽ không có kết cục như vậy.

La Tổ nắm chặt chiếc nhẫn trên cổ, Tư Lôị Tạt, nếu là anh, anh sẽ lựa chọn thế nào?

Cậu không..... muốn mình phải hối hận nữa, nếu ông trời đã cho cậu sinh mệnh một lần nữa vì muốn cậu có cơ hội chọn lựa, như vậy.....

“Không ổn, các trị số của lồng thủy tinh số 1 phát hiện khác thường, áp lực lên tới cực hạn, 10s sau sẽ nổ mạnh.” Âm thanh nhân viên thao tác vừa vang lên, nhóm quan lớn lập tức lùi ra sau lưng bảo tiêu.

Lồng thủy tinh bắt đầu xuất hiện vết nứt, cùng với một tiếng nổ ‘ầm’ thật lớn, thủy tinh nhiễm máu văng loạn khắp nơi, thiếu niên một thân áo blu trắng từ lồng thủy tinh chậm rãi đi ra. Máu từ sợi tóc đen của thiếu niên tí tách chảy xuống hai má, dưới ánh đèn chiếu xạ làm người ta có cảm giác rất quý dị, biểu tình thiếu niên rất lạnh lùng, đường cong gương mặt cơ hồ có ý tứ lãnh khốc.

“Vì sao phải giết nhóm khế ước thú?” Đồng tử La Tổ có chút tán loạn, giống như ánh mắt cậu dừng ở một phương xa mà không ai biết, có cảm giác mê mang, yếu ớt.

“Đây là.....?” Nhóm quan lớn chặt vật lau máu bắn lên mặt, có vài người bình tĩnh hét lớn với nhóm bác sĩ: “Sao lại thế này, này xem là thành công à?”

85. Chương 85

“Hắn là không có, vừa nãy số liệu bên trong——a!” Lời bác sĩ còn chưa nói xong đã hút một ngụm khí lạnh, sao lại thế này? Trước mắt ông xuất hiện ảo giác sao? Thiếu niên này từ lúc nào tới bên cạnh Y Nhĩ Gia đại nhân rồi? Hơn nữa, lại còn..... bóp cổ Y Nhĩ Gia đại nhân!

Trong mắt mọi người, La Tổ giống như quỷ dị vậy, đột ngột xuất hiện bên người Y Nhĩ Gia vừa mới hết to. Đợi đến lúc bảo tiêu xung quanh hồi phục tinh thần, La Tổ đã bóp cổ Y Nhĩ Gia, bởi vì dùng sức quá lớn nên ngón tay La Tổ có chút trắng bệch, nhưng móng tay nhuộm máu nên vẫn giữ lại màu đỏ sẫm, điều này làm La Tổ toàn thân đồng dạng cũng bị nhiễm đỏ máu thoát nhìn dị thường nguy hiểm.

“Vì sao phải giết nhóm khế ước thú?” La Tổ thì thảo luận lại, cứ như đang hỏi Y Nhĩ Gia, lại giống đang hỏi chính mình đang giãy dụa sống sót ở thời tận thế.

“Khụ khụ——thả, thả ra——” Mặt Y Nhĩ Gia đỏ lên, ông muốn rống to bảo La Tổ buông mình ra, nhưng vì bị bóp cổ nên hô hấp rất khó khăn. Không bao lâu sau, vẻ kiêu ngạo lúc trước đã biến mất không thấy tăm hơi, ngược lại bắt đầu xanh lè.

Quân nhân lập tức bao vây La Tổ: “Thưa cậu, xin hãy bình tĩnh, xin buông Y Nhĩ Gia đại nhân ra.”

“Bình tĩnh?” Đó là một âm thanh rét lạnh, mang theo vài phần trào phúng: “Tôi chưa bao giờ bình tĩnh như hôm nay.” Lúc La Tổ nói những lời này, biểu tình trên mặt không có chút biến hóa nào, giống như cậu đang tự thuật một chuyện râu ria nào đó.

Quân đội thấy biểu tình trên mặt La Tổ không giống giả vờ, tất cả đều có chút khản trương, phải biết kẻ điên không đáng sợ, đáng sợ nhất là kẻ điên bình tĩnh. Người trong quân bộ đã tiếp xúc với biết bao nhiêu loại tội phạm, vì thế bọn họ biết La Tổ như vậy mới là trạng thái đáng sợ nhất.

“Như vậy đi, các người chỉ cần nói cho tôi biết vì sao lại giết đám khế ước thú này, tôi sẽ để ông ta sống.” Ngón tay La Tổ hơi thả lỏng một chút, Y Nhĩ Gia có được cơ hội thở dốc lập tức hít sâu một hơi, nhưng còn chưa hít tới ngụm thứ 2 thì đã bị La Tổ bóp chặt cổ, khoảng cách quá lớn suýt chút nữa làm Y Nhĩ Gia ngất xỉu.

“Y Nhĩ Gia đại nhân!” Quân bộ sợ Y Nhĩ Gia gặp nguy hiểm, nên định sử dụng sức mạnh, bắt quá trước đó bọn họ vẫn hỏi qua ý kiến của Tề Đức.

Tề Đức là người phụ trách cao nhất của quân bộ hiện tại, ông ta lãnh tỉnh chỉ quái tượng về phía Ngải Định, mỉm cười âm trầm với La Tổ: “Tiểu quỷ, không để ý tới anh trai mình sao?”

Ngải Định nghe vậy, gương mặt không chút biểu tình, bắt quá đôi lực mâu bình thường không hề có cảm xúc dao động lúc này có chút biến hóa mỏng manh, đây là lần đầu tiên anh thấy đứa em như vậy, có cảm giác thực xa lạ, có lẽ anh chưa bao giờ thực sự hiểu người nhà của mình, bất luận là Ngải Tổ hay Ngải Lộ. Có thể tựa như người ta nói, anh là người máy đã sớm mất đi tất cả năng lực cảm thụ thế giới bên ngoài.

La Tổ khẽ liếc mắt về phía Ngải Định, Ngải Định không nói gì, chỉ là không chút biến sắc gặt gặt đầu với cậu. La Tổ dời ánh mắt, cậu nhớ tới lời Ngải Định nói với mình trước khi thí nghiệm.

Tuy là một anh trai làm người ta cảm thấy anh không có chút xúc cảm nào, nhưng có một điều khẳng định..... Ngải Định so với bất cứ ai đều coi trọng người nhà hơn, nguyên nhân vì không cảm thụ được xung quanh nên anh chỉ có thể dựa theo ánh mắt thể nhân mà tự yêu cầu chính mình, cũng vì thế anh mới càng coi trọng thân nhân và anh em của mình, đó đã khắc sâu vào tính cách cùng dòng máu trong cơ thể, vĩnh viễn không thể phai mờ.

La Tổ biết Ngải Định có thể bảo hộ chính mình và người nhà an toàn, vì thế cậu lại tăng lực đạo trên tay, cười khê: “Nếu làm được thì cứ thử xem, các người còn mười giây.”

La Tổ nói xong thì bóp mạnh, lực đạo làm cổ Y Nhĩ Gia xuất hiện vết ngón thực sâu, La Tổ không nhanh không chậm bắt đầu đếm ngược: “Mười, chín, tám.....”

Ngữ khí thờ ơ làm tất cả mọi người rung mình, thiếu niên này thực sự nghiêm túc! Nếu bọn họ không trả lời, thiếu niên này sẽ giết Y Nhĩ Gia đại nhân!

Vài quân nhân có chút xúc động không đợi lệnh từ Tề Đức đã xông tới, muốn dựa vào vũ lực giải cứu Y Nhĩ Gia đại nhân, nhưng lúc bọn họ dùng hỗn thủ cùng hình thái khế ước thú công kích La Tổ, bọn họ kinh ngạc phát hiện..... cơ thể họ xuyên qua La Tổ! Chẳng lẽ này giờ chỉ là ảo giác? ! Nói vậy Y Nhĩ Gia đại nhân có thể không bị bắt, bọn họ nhìn thấy chỉ là giả dối?

La Tổ cũng không dừng lại, tiếng nói thiếu niên trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiếng đàn vi ô lông đang đánh lên bản nhạc trầm lắng, âm điệu nặng nề lãnh liệt vang lên trong phòng thí nghiệm yên tĩnh.

“Ba, hai.....” Lúc La Tổ sắp đếm tới một, rốt cuộc có quân nhân nhịn không được hô lớn: “Này không phải quá rõ sao? Vì Kì Lân thức tỉnh, sự hi sinh là cần thiết!”

“Đúng vậy, không có hi sinh sẽ không có tương lai phồn thịnh của liên minh!”

“Liên minh vạn tuế, quân bộ vạn tuế!”

“Kì Lân, chúng ta cần Kì Lân!”

Chỉ cần có một người mở đầu, những người còn lại cũng tăng thêm dũng cảm, La Tổ nghe tiếng hò hét xung quanh, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Mất đi thị giác, tất cả cảm quan còn lại trên cơ thể đều phóng đại, quần áo ướt máu tươi cùng gương mặt tuyền tối cảm giác rờn rợn, cậu giống như có thể nghe thấy tiếng khóc thét thê lương của nhóm khế ước thú.....

Ha hã, Kì Lân, Kì Lân rốt cuộc là gì? Nếu vì nó mà để nhóm khế ước thú bắt hạnh hi sinh, cậu tình nguyện..... hủy diệt hết thấy.

“Hóa ra, đây là đáp án.” La Tổ rốt cuộc tìm được việc chân chính mà nên làm, La Tổ buông lỏng bàn tay đang bóp cổ Y Nhĩ Gia, quân nhân lập tức đỡ được Y Nhĩ Gia đại nhân đã đứng không vững, đón được rồi bọn họ mới cảm thấy bất ngờ, di? Hóa ra không phải ảo giác, chính là vừa này rõ ràng.....

Quân bộ còn chưa kịp nghi hoặc, Y Nhĩ Gia vừa thoát khỏi chỗ chết đã phản hận hô lớn: “Chẳng những xé bỏ ước định với liên minh, thậm chí còn uy hiếp đại tướng liên minh, phạm vào tội cấp 1! Mau, bắt lấy nó cho tôi!”

Đám cận vệ của Y Nhĩ Gia tuân lệnh, một đám người nhanh chóng đánh về phía La Tổ, chính là ngay cả bóng dáng La Tổ cũng không đụng được, dưới ảnh hưởng của ảo giác, bọn họ rất khó phán đoán vị trí thực sự của La Tổ.

“Y Nhĩ Gia, ông quá xúc động, đừng quên cậu ta thực có thể là Kì.....” Một đại tướng còn chưa nói xong đã bị Y Nhĩ Gia tức giận ngắt lời: “Kì Lân cái gì! Tôi thấy nó chỉ muốn quấy rối! Quỳnh Đồ tổng đại tướng đúng là lão hồ đồ, cứ nhiên xem trọng kẻ lừa đảo này!”

“Kẻ lừa đảo, lừa đảo cái quái gì hả?” Vốn vì Y Nhĩ Gia đơn độc động thủ, tình huống vốn đã mất trật tự, bây giờ càng hỗn loạn không chịu nổi.

“Hừ, tôi thấy Tề Đức nói đúng! Quỳnh Đồ muốn chế tạo ra một Kì Lân giả, sau đó tước hết quyền lợi của liên minh vào tay, chính là bây giờ vô dụng rồi! Hành vi của kẻ lừa đảo này đã chứng minh hết thảy! Lực tinh thần của nó chỉ hơi mạnh, có thể sử dụng một ít ảo giác mà thôi, Quỳnh Đồ lần này nhất định sẽ bị xử tử hình, Tập Kì Ân mới là Kì Lân chân chính!”

Lời nói kích động của Y Nhĩ Gia vừa phát ra, quả nhiên không ít người trong quân bộ bắt đầu dao động. Tập Kì Ân ở trong lồng thủy tinh cũng nghe rất rõ, nếu không phải không thể rời khỏi cái lồng này, cậu đã sớm lao ra.

Tập Kì Ân cùng lúc muốn thức tỉnh, cùng lúc lại khó chịu muốn thu thập La Tổ, ai bảo La Tổ dám giả mạo danh hiệu Kì Lân của cậu! Nếu không phải tại La Tổ, sao cậu phải trải qua nhiều chuyện thống khổ như vậy.

Nghĩ tới kẻ lừa đảo La Tổ sắp bị tóm đầu, Tập Kì Ân cảm thấy vô cùng thoải mái, thậm chí còn có ý tưởng lần thức tỉnh này không thành công cũng không sao, dù sao La Tổ cùng quân bộ đã âm ỉ tới mức này, như vậy Kì Lân chỉ còn một mình cậu, có thể nói bất luận hôm nay cậu có thức tỉnh hay không, cậu cũng ngồi lên vị trí Kì Lân!

Tập Kì Ân nghĩ như vậy, cậu không muốn thức tỉnh nữa, cậu ta gõ gõ lồng thủy tinh, ý bảo người bên ngoài thả cậu ra, chính là tất cả lực chú ý bên ngoài đều đặt lên người La Tổ, không ai chú ý tới cậu, cuối cùng vẫn là Pháp Phi Tư ẩn ở sau cùng dùng ánh mắt ra lệnh cho bảo tiêu nói: “Diễn viên phải lên sân khấu rồi.”

“Pháp Phi Tư đại nhân, như vậy được không? Tôi cũng không tín nhiệm Tề Đức.” Ở khoảng trống phía sau Pháp Phi Tư đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

“Cậu ngày càng nói nhiều, thân là công cụ, không nên nghi ngờ quyết định của tôi.” Pháp Phi Tư đặt ngón trỏ lên môi, làm động tác im lặng.

Bóng đen biết mình lỡ lời, không hỏi thêm gì nữa, sau đó lồng thủy tinh của Tập Kì Ân được mở ra, Tập Kì Ân tưởng có người thấy động tác của mình nên cũng không nghi hoặc.

Lao ra khỏi lồng thủy tinh, Tập Kì Ân lập tức hô lớn: “Tôi có thể làm chứng, cậu ta đã liên hợp với Quỳnh Đồ tổng đại tướng chế tạo Kì Lân giả, Quỳnh Đồ tổng đại tướng thậm chí còn muốn phái người giết chết tôi, nếu không phải Tề Đức đại nhân nói cho tôi biết sự thật.....” Tập Kì Ân dựa theo lời kích Pháp Phi Tư nói với mình trước đó, làm bộ như người bị hại kể ra cả quá trình đã trải qua.

“Thực đáng giận, cứ nhiên dám làm ra chuyện như vậy!”

“Chúng ta yêu cầu xử tử Quỳnh Đồ tổng đại tướng!”

“Liên minh cần Kì Lân! Kì Lân vạn tuế!”

Pháp Phi Tư an bài sẵn người hợp thời gây ra kích động, một ít quân nhân không vững lập trường rất nhanh bị dao động, gia nhập số người đang hò hét, thanh thế lớn lại ảnh hưởng thêm một số người, trong khoảng thời gian ngắn số người còn tỉnh táo còn lại rất ít.

“Tề Đức đại nhân, xin hãy hạ lệnh cho chúng ta bắt kẻ lừa đảo này lại đi!”

“Giả mạo Kì Lân là tội lớn, quyết không thể buông tha!”

Đối mặt với nhóm quân nhân lòng đầy căm phẫn, Tề Đức chỉ phát ra tiếng cười như quỷ khóc, không ngăn cản cũng không đáp ứng.

Không ít quân nhân tràn ngập khí huyết thấy điệu bộ của Tề Đức liền trực tiếp vọt lên, tuy không thể nắm chắc vị trí của La Tổ, nhưng chỉ cần hướng bốn phương tám hướng tiến lên, nhất định có một hướng chính xác, đến lúc đó vây công hướng đó sẽ không thành vấn đề.

Trong lòng đám quân nhân, ảo giác của La Tổ rất lợi hại, nhưng lợi hại cỡ nào cũng không địch lại hàng ngàn hàng vạn quân nhân. Vì thế bọn họ căn bản không dự đoán được tính hướng phát sinh sau đó.

“Từ từ——” Bên trong quân đội vẫn còn người thanh tỉnh, chính là trường hợp hỗn loạn hoàn toàn bao phủ lời ông, đám người ngu ngốc này, chẳng lẽ không ai nghĩ tới vì sao thiếu niên này có thể phá lòng thủy tinh mà ra à? !

La Tổ thờ ơ nhìn đám quân nhân xông về phía mình, những người này trên mặt có phần nộ, có vui sướng, có hưng phấn, có mê mang. Giờ phút này, cậu đột nhiên hiểu được, chỉ vì Kì Lân mà cậu thấy được trăm loại hình thái của nhân loại trên thế gian, vì lợi ích và xu thế, mỗi người lại bày ra những bộ mặt vô cùng kinh tởm..... Cậu lúc ở thời tận thế có phải cũng giống như bọn họ không?

La Tổ không tìm ra đáp án, chính là cậu chưa bao giờ hiểu được việc mình nên làm như lúc này....

“Thu thu~” Tiểu Hoàng giống như cảm nhận được tâm tình biến hóa của chủ nhân mình, nó thành thật ghé vào đầu vai La Tổ. Nhóm huyền nhân thú cũng vậy, chúng nó bay lượn lơ xung quanh La Tổ.

“Đúng vậy, sao tao có thể bỏ mặc tụi mày mà tiếp tục ở lại liên minh cơ chứ....” Cúi đầu, âm thanh mang theo vài phần bi ai vang lên.

Nhóm quân nhân xung quanh hoàn toàn không hiểu La Tổ đang nói gì, bởi vì bọn họ không thấy khế ước thú xung quanh La Tổ, bất quá điều bọn họ biết duy nhất là.... thông qua câu nói kia, bọn họ có thể phán đoán được vị trí của La Tổ!

“Là bên này!” Không biết ai hô to một tiếng, vô số quân nhân phóng về phía đó, thậm chí có người còn cầm súng laser, bắn về hướng âm thanh.

“Ngu ngốc! Đừng sử dụng súng ống, người nhiều thế này rất dễ ngộ thương!” Lại là một trận rối loạn, cuối cùng người của quân đội rút cuộc cũng vây quanh La Tổ. Vốn có người xúc động muốn trực tiếp ra tay, chính là tất cả đều bị người Pháp Phi Tư âm thầm an bài giải quyết, dù sao đối với Pháp Phi Tư, Kì Lân chết đi như vậy cũng không tốt.

“Ngải Tổ, cậu đã hết đường thoát, khuyên cậu nên bó tay chịu trói đi!” Y Nhĩ Gia hùng hổ nói, kì thực thái độ ông cường ngạnh như vậy chỉ vì muốn báo mối thù mất mặt khi nãy thôi.

“A.” La Tổ im lặng đứng trong đám người, biểu tình đạm mạc cứ như căn bản không hiểu được tình cảnh ác liệt của mình, cậu chậm rãi nói: “Quá khứ, tôi luôn suy nghĩ xem làm thế nào mới càng mạnh mẽ hơn.”

“Hiện tại rút cuộc cũng biết rồi.” La Tổ ngẩng đầu, đôi mắt đen tuyền nhuộm máu tản mát huyết tinh bức người: “Chỉ cần không làm người là được.”

Giờ phút này, lực tinh thần của La Tổ đột nhiên phát sinh thay đổi, sức mạnh thuần túy dường như đang rút đi tất cả tạp chất, làm cậu có cảm giác trong khoảnh khắc mình có thể liên kết tất cả khế ước thú trong liên minh, loại cảm giác này thực kì diệu, thật giống như rất cả hỉ nộ ái ố đều dung hợp lại một chỗ như một thể giới, một thể giới chỉ thuộc về khế ước thú. Đây mới là sức mạnh chân chính của khế ước thú, là sức mạnh thực sự thuộc về cậu!

86. Chương 86

Người của quân đội bởi vì không nhìn thấy khế ước thú bên người La Tổ, nên căn bản không rõ La Tổ đang nói gì, chỉ nghĩ là cậu nói lung tung, bất quá giây tiếp theo bọn họ liền nhận ra không thích hợp.

Tiếng bước chân ầm ầm đang tới gần, từ âm thanh có thể đoán được số lượng rất đông.

“Mọi người nghe thấy không? Tiếng bước chân này là sao?”

“Chẳng lẽ có nhóm bộ đội nào chạy tới đây?” Quân đội chỉ có thể phán đoán như vậy.

“Chính là không hề nghe tin có quân đội được phái tới a.”

Ngay lúc nhóm quân nhân thất thần, Y Nhĩ Gia đã hét lớn: “Còn thất thần gì đó hả? Không mau bắt tên xú tiểu tử này lại? Chẳng lẽ đợi nó phát động ảo thuật lần nữa à?”

Tiếng hô táo bạo của Y Nhĩ Gia làm nhóm quân nhân giật mình, đúng vậy, sao bọn họ quên mất chuyện quan trọng nhất rồi? Cho dù có quân đội chạy tới cũng là người của bọn họ, có gì phải sợ?

“Xông lên!”

“Bắt lấy Kì Lân giả!”

Nhóm quân nhân đều phóng về phía La Tổ, hồn thú nhanh chóng hóa thú, còn nhóm khế ước thú cũng lập tức hợp thể, chính là điều ngoài ý muốn đã xảy ra.

“Cái gì? Hợp thể..... hợp thể cư nhiên thất bại.....”

“Liệt hùng, mày rút cuộc làm sao vậy?”

“Đáng giận, sao có thể như vậy, hợp thể! Hợp thể!”

Bất luận nhóm quân nhân hò hét cỡ nào, hợp thể vẫn không thể thành công, tất cả khế ước thú đều run rẩy phủ phục trên mặt đất, giống như cảm nhận được hơi thở vô cùng đáng sợ.

Trường hợp trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, không ít quân nhân cảm thấy rất bất an, phải biết không thể hợp thể với khế ước thú đối với bọn họ có ý nghĩa gì! Nếu mất đi khế ước thú, như vậy bọn họ sẽ mất đi hết thấy sức mạnh hiện tại! Đây rút cuộc là xảy ra chuyện gì? Rõ ràng trước đó còn rất tốt, sao bây giờ khế ước thú lại cự tuyệt hợp thể? !

Thành viên khế thú của quân đội tuy không thể tiếp tục công kích La Tổ, nhưng nhóm hồn thú không bị ảnh hưởng, vì thể công kích của bọn họ vẫn hiệu quả vọt tới người La Tổ.

Chính là ngay lúc vô số nắm tay sắp đập lên cơ thể La Tổ, công kích lại trong thời điểm chỉ mảnh treo chuông, theo một trạng thái quỷ dị dừng lại trước người La Tổ một khoảng.

Này, này rút cuộc là sao? Nhóm quân nhân công kích không thể tin mà trừng to mắt, vì sao bọn họ cảm thấy cứ như mình vừa công kích phải một bức tường? !

“A.” Đó là tiếng cười khê gần như trào phúng phát ra từ sâu trong yết hầu, khóe miệng nhếch lên một độ cung rất nhỏ, rõ ràng là mỉm cười nhưng ý cười không hề có trong đáy mắt, đôi mắt đen lầy lạnh lùng.

Nhóm quân nhân gần La Tổ nhất lạnh cả người, nhất là đám người vừa công kích La Tổ. Người của quân đội dù sao cũng được huấn luyện, một kích không trúng sẽ lập tức nhảy về sau, sợ trúng bẫy rập.

“Chuyện tới mức này cũng không cần giấu diếm nữa.” Âm thanh La Tổ vừa phát ra, nhóm quân nhân rút cuộc cũng thấy rõ thứ vừa cản bọn họ là cái gì.

Một bóng dáng màu vàng im lặng đứng trước mặt La Tổ, hai lỗ tai thật dài, cái đuôi hình tia chớp còn có hai vệt đỏ tròn xoè bên má, hết thấy chứng minh sinh vật trước mắt là la mật khâu, chính là..... la mật khâu khổng lồ như vậy rút cuộc là sao? Hơn nữa lực phòng ngự của la mật khâu mạnh tới vậy sao?

Nhóm quân nhân đều trợn mắt há hốc, bọn họ chỉ có thể ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn sinh vật trước mắt: “Này, này thực là la mật khâu.....?”

“Tôi.... tôi chưa từng thấy la mật khâu lớn như vậy, chẳng lẽ là giống khế ước thú mới?”

“Mau nhìn bên cạnh kia, cái con ba mắt kia là gì vậy? Huyền nhân thú à? Chính là tôi nhớ rõ huyền nhân thú chỉ có một mắt mà!” Không chỉ quân nhân bình thường, ngay cả quan lớn quân bộ cũng kinh hãi không thôi.

“Đây rút cuộc là sao? Đây là khế ước thú mới à?” Trong lòng Y Nhĩ Gia dâng lên dự cảm rất xấu, quân nhân bọn họ không thể hợp thể với khế ước thú, mà bây giờ lại xuất hiện khế ước thú chưa bao giờ thấy qua, chẳng lẽ.....

“Không, không có khả năng! Trong tư liệu cũng không có loại khế ước thú này!” Nhân viên y tế run rẩy hét lớn, trong lòng anh ta cũng xuất hiện ý nghĩ đồng dạng với Y Nhĩ Gia, có thể ảnh hưởng khế ước thú xung quanh, thậm chí làm khế ước thú phát sinh biến đổi, chuyện này, chuyện này chỉ có.....

“Đến đây.” La Tổ nhắm mắt lại, cậu có thể cảm nhận được hơi thở từ bốn phương tám hướng truyền tới, hóa ra..... nhiều khế ước thú đáp lại lời kêu gọi của cậu như vậy sao? Cậu đến tột cùng nên cảm thấy cao hứng, hay bị ai?

Cái gì đến vậy? Quân đội còn chưa kịp nghỉ hoặc thì tiếng bước chân ầm ầm càng tiến tới gần hơn, còn kèm theo tiếng dã thú rít gào.

“Không tốt, Tề Đức đại tướng, vừa nhận được cảnh báo, nhóm khế ước thú của trung tâm nuôi dưỡng số II và rừng nhân tạo đã tập thể bạo loạn, nghe nói khế ước thú ở Bắc Ngoại Sâm cũng có dấu hiệu rục rịch!”

Tin tức truyền tới còn chưa phát xong, cửa điện tử của phòng thí nghiệm đã bị một lực mạnh phá vỡ. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc, bọn họ vĩnh viễn không bao giờ quên những gì nhìn thấy ngày hôm nay, vô số khế ước thú liên tiếp chạy về phía La Tổ. Chạy trước là một đám màu vàng đất, mỗi con la mật khâu đều dùng khí phách hiên ngang ưỡn thẳng lưng, nếu không phải thời cơ không đúng, phỏng chừng bọn họ đã cười to ra tiếng.

Chạy chính giữa là liệt hùng cùng ngốc ngốc thú, ngốc ngốc thú vẫn bộ dáng cũ, ánh mắt đại ra, không ít ngốc ngốc thú vì lúc chạy còn bớt chút thời gian ngẩn người nên bị ngã lăn quay, nếu không phải có liệt hùng phía sau kéo bọn nó lên thì chỉ sợ đã sớm phát sinh tình huống giẫm đạp. Tiếp đó là phần kim cương, hỏa hầu cùng miêu miêu thú, mỗi loại khế ước thú đều sắp hàng chỉnh tề, nhất tề chạy về phía La Tổ.

Chạy cuối cùng là phong hồ, thôn phệ thú và một số ít khế ước thú thể hình lớn, phong hồ thì còn hảo, nhưng lúc thú thôn phệ kéo cơ thể cao lớn cùng ánh mắt hung ác tiến vào, tất cả quân nhân đều hút khí lạnh.

Này, này chính là khế ước thú siêu cấp hung ác của khu 80 trở lên a! Cho dù không hợp thể, lực lực đã ngang ngửa hồn thú, có thể nói là hoàn toàn xứng đáng tiêu chuẩn khế ước thú cấp S.

Một con, hai con, ba con..... lúc cả 7 con thôn phệ thú chạy vào phòng thí nghiệm, nhóm quân nhân đã cả kinh không nói nên lời, này rốt cuộc là tình huống gì? Chẳng lẽ.....

Quân nhân không tự chủ quay đầu nhìn lại La Tổ, sau đó hình ảnh làm bọn họ kinh ngạc tới rớt cằm lại xuất hiện, bất luận là nhóm la mật khâu vốn hiền lành hay thôn phệ thú tính tình táo bạo, tất cả đều vây quanh La Tổ, bày ra tư thế chiến đấu, giống như thiếu niên áo trắng ở trung tâm chính là vương giả, bọn nó phải dùng hết thảy để hộ mệnh!

“Trời ạ, này, này rốt cuộc là.....” Quân bộ quả nhiên không thể tin hết thấy trước mắt, bọn họ cả đời này cũng chưa nhìn thấy nhiều khế ước thú như vậy, cho dù là lúc tiến vào rừng rậm nhân tạo cũng vậy!

Cảnh tượng đồ sộ như vậy gây ra ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng nhóm quân nhân, cho dù là vài thập niên sau, bọn họ cũng có thể nhớ lại rất rõ ràng hết thảy đã phát sinh hôm nay. Thiếu niên tóc đen lạnh lùng nhìn đám người, sợi tóc cùng quần áo nhuộm máu làm người ta có cảm giác quỷ dị cùng lạnh như băng, vô số khế ước thú vây quanh thiếu niên, vạn thú đông đúc mạnh mẽ kết hợp với thiếu niên lạnh lùng đứng ở trung tâm, nét mặt xa cách, cứ như thiếu niên này ngay từ đầu đã luôn như vậy! Vua vạn thú, đây mới chân chính là vua vạn thú..... Kì Lân!

“Mọi người đừng để cậu ta lừa!” Tập Kì Ân cắn môi, đáng giận, vì sao lại như vậy? Đám khế ước thú này vì sao đều chạy tới bên người La Tổ? Không đúng! Cậu mới là Kì Lân chân chính!

“Mọi người hãy nghe tôi nói, cậu ta chỉ dùng phương pháp nào đó để khống chế khế ước thú, trước kia lúc chúng ta lên khóa, cậu ta thường xuyên dùng thủ đoạn này! Cậu ta nhất định đã lên cải tạo nhóm khế ước thú!” Tập Kì Ân vì bảo vệ địa vị của mình, liều mạng hô lớn.

“Thực khó coi a.....” Tề Đức âm trầm mỉm cười.

Tập Kì Ân ngậm ngẫn cả người, cậu ta không thể tin nhìn Tề Đức, sao có thể như vậy? Sao Tề Đức lại phản bác cậu? Tề Đức cùng Pháp Phi Tư không phải đều đứng bên cậu sao?

Tạp Kì Ân theo bản năng nhìn qua hướng Pháp Phi Tư, nhưng nơi đó không có một bóng người, Pháp Phi Tư từ lúc không thể kết hợp với kế ước thú đã ly khai, giờ phút này anh đang ở căn cứ của mình, nhìn hiện trường qua máy ghi hình.

“Đại nhân, lần này chúng ta tính sai.”

“Vô phương, ai mà ngờ được Kì Lân đã sớm thức tỉnh rồi, thiếu niên Ngải Tổ kia..... đúng là thú vị.” Pháp Phi Tư nghiêng người dựa vào sô pha, lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong li, nhếch khóe miệng nói: “Bất quá như vậy cũng tốt, như vậy mới xứng đứng bên người tôi, cùng tôi nắm giữ thế giới này.”

“Đại nhân, ngài định xử trí Tạp Kì Ân thế nào?” Bóng đen tiếp tục hỏi.

“Xử trí? Tôi không có quyền xử trí ‘Kì Lân’, kết quả cuối cùng thì phải xem vào tạo hóa của cậu ta.” Pháp Phi Tư cười lạnh, một lần nữa dời tầm mắt vào màn hình, nhìn hình ảnh La Tổ giằng co với quân bộ, ánh mắt Pháp Phi Tư ngày càng trầm, âm ỉ nữa đi, chỉ khi Kì Lân càng khó chịu với quân bộ thì anh mới càng có lợi a.....

Tạp Kì Ân bởi vì không tìm được Pháp Phi Tư, vì thế trong lòng có chút hoảng hốt, bất quá trong thời điểm này, cậu không thể lùi bước, chỉ có thể kiên trì nói: “Tề Đức đại tướng, ông hẳn biết rõ những điều tôi nói là sự thật, nếu không tổng đại tướng tiền nhiệm cũng không vì bao che Kì Lân giả mà bị bắt giam!”

“Khánh khách khanh khách.....” Tề Đức chống quải trường, cười đến âm trầm quỷ dị, không thể phủ nhận hiện tại ông phải nhìn đứa nhỏ Tạp Kì Ân này với cặp mắt khác xưa, vốn tưởng chỉ là một cái bao cỏ, không ngờ vẫn còn chút đầu óc, ít nhất cũng biết nói xa nói gần nhắc nhở ông..... Hiện tại bọn họ đã leo lên cùng một thuyền, chẳng qua tình huống đã thay đổi, người sáng suốt đều biết ai mới là Kì Lân, có thể thao tác vạn thú, thậm chí làm kế ước thú không thể hợp thể với chủ nhân, trước mặt sức mạnh này, có dùng cái cớ gì cũng là quá dư thừa.

“Lão nhân tôi cái gì cũng không biết.” Tề Đức hơi nheo mắt.

“Ông!” Tạp Kì Ân vừa vội vừa tức, bởi vì cậu phát hiện ánh mắt của đám quân nhân xung quanh mình đã thay đổi, nếu cậu không thể cứu vãn thì người sắp vào tòa án quân sự chính là cậu.

Đều là vì La Tổ! Nếu không phải tại tên La Tổ khốn khiếp kia sao cậu phải lưu lạc tới tình trạng này! Tạp Kì Ân oán hận nhìn về phía La Tổ.

“Chẳng lẽ mọi người không tin tôi sao? Ngay từ đầu nói tôi là Kì Lân cũng là quân bộ các người mà! Nếu tôi không phải Kì Lân, vì sao các người lại muốn tìm tôi? !” Tạp Kì Ân không chế không được hô lớn.

Im, hoàn toàn im lặng, cả quân bộ đều trầm mặc, không ai có thể trả lời vấn đề của Tạp Kì Ân, thế cục hiện tại đã quá rõ ràng, có thể thao tác vạn thú chính là Kì Lân, mà La Tổ không thể nghi ngờ đã làm được điều này.

Quan lớn quân bộ vẫn không quá ngu xuẩn, bọn họ biết lúc này nói xấu La Tổ nhất định đã làm đối phương sinh ra oán hận, vì thế Y Nhĩ Gia lập tức ra lệnh cho tất cả quân nhân lui về phía sau, bày ra tư thế thân thiện đàm phán: “Khụ khụ, lúc trước là sai lầm của quân đội, nếu cậu đã thức tỉnh Kì Lân rồi thì xin hãy nể tình người nhà và bằng hữu, vì liên minh mà cố gắng hiến một phần sức mạnh của ngài.”

“A a a! Khốn khiếp, vì cái gì các người không tin ta, ta mới là..... mới là.....” Tạp Kì Ân thấy quân đội đã hoàn toàn phủ nhận địa vị Kì Lân của mình, cả gương mặt đều bắt đầu vạn vẹo.

Y Nhĩ Gia không đợi Tề Đức hạ lệnh đã lập tức phái người tới bịt miệng Tạp Kì Ân lại, ai ngờ Tạp Kì Ân vì kích thích quá lớn, nhưng lại dựa vào lòng oán hận trong lòng, trong khoảnh khắc giãy ra khỏi tay quân nhân, giống như muốn bắt lấy một cọng rơm cứu mạng mà hô lớn: “Pháp.....”

Tạp Kì Ân còn không kịp hô lên tên Pháp Phi Tư đã bị một tia laser từ nơi nào đó bắn bị thương bả vai, máu như dòng suối nhỏ ồ ạt chảy ra, Tạp Kì Ân phát ra tiếng kêu thảm thiết: “A!”

Quân nhân vốn đang kiểm chặt Tạp Kì Ân cũng sửng sốt, cuối cùng cũng là quan lớn Y Nhĩ Gia hồi phục tinh thần nói: “Còn phát ngốc cái gì! Lưu một đội quân bảo hộ Tạp Kì Ân, còn lại đuổi theo hung thủ cho

tôi!”

Đừng nói giỡn, thời khắc mấu chốt này, Tập Kỳ ân tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không dân chúng rất có thể sẽ nghĩ rằng bọn họ vì che dấu bí mật mà giết chết Tập Kỳ Ân, tóm lại quân đội không thể chịu nổi oan này!

“Vì..... vì cái gì.....” Tập Kỳ Ân ôm lấy vết thương trên bả vai, hoảng sợ đến run rẩy. Không lầm! Là người Pháp Phi Tư phái tới, Pháp Phi Tư muốn giết cậu! Chính là..... vì cái gì, vì cái gì cơ chứ.....? Chẳng lẽ vì cậu không phải Kỳ Lâm? Rõ ràng..... trước kia từng đối xử ôn nhu với cậu như vậy, rõ ràng nói tin tưởng cậu là Kỳ Lâm....

Nước mắt không ngừng chảy ra từ hốc mắt Tập Kỳ Ân, hết thấy đều là giả, lời khen ngợi của mọi người là giả, lời tiên đoán của đại sư cũng là giả! Kỳ Lâm xuất hiện cũng là giả! Cậu không sai.... cậu chẳng qua chỉ tin tưởng những lời của người xung quanh nói mà thôi, chính là vì cái gì..... cậu lại đi tới bước đường này.....

“Cậu Tập Kỳ Ân, xin hãy để chúng tôi chữa thương.”

“Cút, đừng đụng vào tôi! Tôi không tin các người, không bao giờ tin các người nữa!” Tập Kỳ Ân ôm chặt vết thương, điên cuồng cười to, cười tới mức nước mắt chảy vào miệng: “Tôi thực hận..... thực hận hết thấy, nếu tôi từ đầu đã không phải là Kỳ Lâm, vì cái gì các người muốn gạt tôi? Tôi chịu nhiều thống khổ như vậy, phối hợp các người làm nhiều thí nghiệm như vậy, kết quả các người chỉ nói với tôi một câu nhầm lẫn! Vì cái gì.... vì cái gì phải treu đùa tôi như vậy? !”

“Tôi không có sai, tôi chính là Kỳ Lâm! Sai chính là các người! Ha ha ha ha!” Tập Kỳ Ân điên cuồng ngửa mặt lên trời cười to, oán hận trong mắt cậu ta ngày càng nghiêm trọng: “Chính là vẻ mặt này, ha ha ha, tao chán ghét vẻ mặt này của mày! Mày chưa bao giờ để bất cứ ai vào mắt đúng không? Chúng tao trong mắt mày có phải rất đáng khinh? Tao chán ghét mày! Ngải Tố, mày rõ ràng cái gì cũng không làm, nhưng lúc nào cũng dễ dàng có được, vì cái gì..... vì cái gì thế giới này không công bình như vậy!”

Biểu tình vặn vẹo của Tập Kỳ Ân làm tất cả quân nhân lạnh người, Tập Kỳ Ân điên rồi, người bức điên Tập Kỳ Ân chính là quân bộ, không ít quân nhân thật tâm cảm thấy không đành lòng, vì tìm ra Kỳ Lâm chân chính, bọn họ rốt cuộc đã làm gì.....?

“Đám vô dụng này, các người phát giác cái gì đó hử! Đánh ngất nó không phải được rồi sao?” Y Nhĩ Gia sợ cứ để Tập Kỳ Ân nói tiếp sẽ ảnh hưởng tới quân tâm, vì thế ông một là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, đánh ngất Tập Kỳ Ân xong lập tức hô lớn với nhân viên y tế: “Bôi thuốc cho nó.”

Nhân viên y tế sững sốt vài giây, sau đó mới khẩn trương đáp: “Vâng, đại tướng!”

La Tố từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, cậu chỉ lạnh lùng nhìn về phía Tập Kỳ Ân, có lẽ Tập Kỳ Ân nói không sai, cậu quả thực là một kẻ làm người ta chán ghét, cậu cái gì cũng không làm nhưng lại được nhóm khế ước thú vô điều kiện duy trì.... kì thực nói ra thì, cậu so với Tập Kỳ Ân chỉ là một người may mắn hơn mà thôi.

“Thật xin lỗi.” La Tố dường như đang nói với Tập Kỳ Ân, cũng như nói với đám khế ước thú xung quanh. La Tố xoay người, không hề nhìn mọi người ở sau lưng, hết thấy đã kết thúc, từ lúc bước ra khỏi lồng thủy tinh, cậu đã làm ra quyết định cuối cùng.

“Tôi không phải Kỳ Lâm.” Tuy đưa lưng về phía mọi người, nhưng tiếng nói của La Tố vẫn vang rõ ràng bên tai mỗi người.

“Kỳ Lâm đại nhân, xin đừng đùa như vậy, thực lực của ngài đã quá rõ ràng.” Y Nhĩ Gia đã sớm đem chuyện nhục nhã La Tố quăng ra sau đầu, thậm chí còn cung kính gọi ‘Kỳ Lâm đại nhân’, quân bộ bọn họ không thể xuất hiện bất kì sai lầm nào nữa, nếu không dân chúng nhất định sẽ phát sinh bạo loạn.

La Tố khẽ thở dài, cậu dùng dao cắt một vết thương trên tay, sau đó vung tay, máu đỏ tươi văng khắp nơi trên mặt đất, để lại dấu vết thực rõ ràng.

“Cầm lấy đi xét nghiệm đi.” La Tố nói xong thì bước ra phía cửa, khế ước thú xung quanh thấy vậy, lập tức hiểu ý vì La Tố mà mở đường, thôn phệ thú phun ra hắc cầu thật lớn, ăn mòn hết tất cả những gì chặn

trước mặt La Tổ.

“Từ từ!” Y Nhĩ Gia mở miệng: “Kì Lân đại nhân, ngài đây là ý gì?”

“Trong máu của tôi không có linh hồn vật chất, đúng rồi, còn một chuyện quên nói cho các người.” La Tổ hơi nghiêng mặt, khẽ ước thú vây xung quanh, bóng ma trên mặt thiếu niên rất sâu, rõ ràng không phải đường cong thâm thúy, nhưng giờ phút này lại lạnh lẽo, vô tình như băng tuyết: “Từ nay về sau, tôi thành lập tân quốc gia thuộc về kẻ ước thú.

“Ở nơi đó, không có người khi dễ kẻ ước thú, không có người lạm sát kẻ ước thú, kẻ ước thú có được tự do cùng hòa bình chân chính.” La Tổ nói lời này, gương mặt tuy không có nhiều biểu tình, nhưng không hiểu sao làm người ta cảm thấy thành kính, giống như đó là nguyện vọng từ sâu thẳm nội tâm cậu vậy.

Tất cả kẻ ước thú xung quanh La Tổ dường như cũng cảm nhận được ý tưởng của cậu, tất cả đều ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh của kẻ ước thú bất đồng chủng tộc hòa hợp lại cùng nhau, khí thế mãnh liệt làm đám người quân bộ cơ hồ không thể nhìn thẳng.

87. Chương 87

Im, im lặng tuyệt đối, không ai ngờ được La Tổ sẽ nói như vậy, thành lập tân quốc gia của kẻ ước thú? Đây rốt cuộc là trò đùa gì a? !

So với đám quân nhân đang kinh ngạc, Y Nhĩ Gia cùng Tề Đức là người hồi phục tinh thần trước tiên, bọn họ một người là đại tướng quân bộ, một người là tổng phụ trách quân đội, lúc này phải nhanh chóng phản ứng.

“Khanh khách khanh khách, tiểu quý, chẳng lẽ cậu không cần người nhà của mình sao?” Tề Đức ra dấu, cấp dưới lập tức mang Ngải Dịch tới bên cạnh ông.

“Ngải Dịch thiếu úy, cậu không có gì muốn nói với em trai sao?” Tề Đức vừa nói lời này, cả quân bộ hút một ngụm lạnh khí, này xem là gì a? Trực tiếp uy hiếp Kì Lân?

“Tôi nói rồi..... nếu làm được, thì cứ thử xem.” La Tổ lười tiếp tục nói vô nghĩa với quân bộ, trước ngày hôm nay cậu chưa từng nghĩ tới việc mang kẻ ước thú rời khỏi nơi này, nhưng mà.... nếu kẻ ước thú đối với liên minh chính là đối tượng có thể lạm sát bất cứ lúc nào, như vậy..... cậu tình nguyện để kẻ ước thú rời xa liên minh, ít nhất ở nơi đó không có người xem thường sinh mệnh của chúng nó.

“Anh cả.” La Tổ nhìn về phía Ngải Dịch, âm thanh chưa xốt nhẹ nhàng vang lên: “Thực xin lỗi.”

Ngải Dịch không biết suy nghĩ gì, tuy bị người chế trụ nhưng biểu tình trên mặt không chút biến hóa: “Đừng để chúng ta phải lo lắng cho cậu.”

Những lời này những người nghe bất đồng sẽ có lí giải bất đồng, Tề Đức và nhóm quân nhân nghĩ Ngải Dịch đang khuyên bảo La Tổ, nhưng câu tiếp theo của Ngải Dịch đã tát mạnh vào miệng họ.

“Tôi sẽ chăm sóc người nhà.” Ngữ khí Ngải Dịch tuy không hề phập phồng, trên mặt cũng không có biểu tình, nhưng La Tổ cảm nhận được quyết tâm và nghiêm túc của anh.

“Cám ơn.....” La Tổ biểu lộ nụ cười mỉm cười, Ngải Dịch chính là vậy, bất luận phát sinh chuyện gì anh cũng chọn ra con đường cùng phán đoán phù hợp nhất với tính cách của mình, không liên quan tới pháp luật liên minh, không liên quan tới hậu thế, đây chỉ là quy tắc riêng trong lòng Ngải Dịch.

La Tổ biết Ngải Dịch rất mạnh, nhưng thời điểm này cậu cũng không thể để mặc Ngải Dịch một mình chiến đấu với quân bộ, cậu không thể mang Ngải Dịch cùng bọn Mễ Duy đi, bởi vì cậu không có tư cách đó. Vĩnh viễn không trao đổi với con người, cùng kẻ ước thú kết bạn nhân sinh, làm ra lựa chọn này..... chỉ cần một mình cậu là đủ rồi. Ngải Dịch cùng bọn Mễ Duy cần phải sống chung với con người, cũng chỉ có thể sống như vậy.

“Nếu đây là một thế giới mạnh được yếu thua, vậy thì chiến đấu đi, người thắng làm vua, người thua làm giặc, chỉ cần tôi chiến thắng, tôi có tư cách mang đi tất cả kẻ ước thú ở nơi này.” Ánh mắt La Tổ tràn

ngập kiên định, cậu đã im lặng quá lâu rồi, đã quên đi cái gì là niềm vui khi chiến đấu, cái gì gọi là nhiệt huyết sôi trào đến run rẩy.

Nhóm khế ước thú đã bị lực tinh thần của La Tổ ảnh hưởng, một đám phát ra tiếng rống đinh tai nhức óc, chúng nó hăm he dùng vuốt cào đất, chỉ đợi La Tổ phát mệnh lệnh sẽ lập tức lao tới cắn đứt cổ họng địch nhân.

Tất cả quân nhân đều đề phòng, Tề Đức sắc mặt âm trầm nói: “Tiểu quỷ, cậu thực sự bỏ mặc sống chết của anh trai mình sao?”

“Rất đơn giản, chỉ cần các người chết hết thì không còn ai giết anh ấy nữa.” Ngự khí bình thản, biểu tình bình tĩnh, chỉ có đôi ngươi đen láy như hắc thạch cường liệt tới mức làm người ta không thể bỏ qua, La Tổ rất nghiêm túc, còn nghiêm túc tới đáng sợ.

Đây là lời nói cuồng vọng cỡ nào a! Tất cả người của quân bộ đều phẫn nộ! Dù là người có tâm lòng thiện nhất cũng có 3 phần tức, huống chi những lời này của La Tổ căn bản không xem họ vào mắt!

Y Nhĩ Gia là người đầu tiên mất kiên nhẫn, Kì Lân thì sao chứ? Ông không tin Kì Lân có thể thao tác nhiều khế ước thú như vậy trong một thời gian dài, nếu không phải nhìn trúng năng lực điềm lành của Kì Lân thì sao bọn họ phải khách khí như vậy chứ?

“Hảo, chúng ta liền xem thử Kì Lân đại nhân có bản lĩnh cỡ nào!” Y Nhĩ Gia hạ lệnh cho đám quân nhân tấn công, trạng thái vốn đang giằng co một khắc này đã bị phá vỡ, cuộc chiến rốt cuộc cũng kéo màn.

“Tên ngu ngốc này! Tề Đức hận không thể bóp chết Y Nhĩ Gia, ông không phải lão hồ đồ như Y Nhĩ Gia, La Tổ có bao nhiêu năng lực ông đã thấy quá rõ, đây cũng là nguyên nhân lúc này ông thà uy hiếp chứ không động thủ với La Tổ! Thao tác khế ước thú không đáng sợ, đáng sợ nhất là La Tổ có thể làm quân nhân bên bọn họ không thể hợp thể với khế ước thú, phải biết hồn thú trong quân đội chỉ là số ít, khế thú mới là chủ lực, vì thế chỉ riêng khả năng này thôi, La Tổ đã phế bỏ 2/3 quân lực của bọn họ!

“Lui lại, lui lại hết cho tôi!” Tề Đức không để ý chuyện khác nữa, chuyện cấp bách nhất là bảo trụ mạng già của ông trước rồi nói sau, ông ở cùng La Tổ nhiều ngày như vậy, đừng nhìn xú tiểu tử kia ngoài mặt lãnh tĩnh, nhưng người này điên cuồng lên thì càng đáng sợ hơn bất kì ai, nếu nhóc con này nói muốn giết hết tất cả, như vậy nó nhất định sẽ không nường tay!

Tề Đức vẫn chậm một bước, bởi vì tình huống đã bắt đầu mất khống chế, khế ước thú cùng quân nhân lao vào đánh nhau, cho dù quân nhân mất đi khả năng hợp thể cũng lao lên chiến đấu với những nhóm khế ước thú nhỏ bằng chính sức lực mình.

Trong cuộc chiến ác liệt, không ít quân nhân bị đổ máu, nhóm khế ước thú cũng bị thương, bất quá dưới sự điều trị của khế ước thú hệ quang, miệng vết thương của nhóm khế ước thú rất nhanh hồi phục, điều này làm nhóm quân nhân khổ không nói nổi.

Nhìn người bị thương vong không ngừng tăng lên, nhóm quân nhân rút cuộc hoàn toàn điên cuồng, bởi vì người ngã xuống có chiến hữu, có bằng hữu của họ, quá nhiều áp lực làm thần trí họ không còn bình tĩnh, liều chết chiến đấu với nhóm khế ước thú.

“Giết đám khế ước thú này báo thù cho anh em!”

“Đúng vậy! Không cần nường tay, giết đám phản đồ này!”

Chiến đấu từng bước leo thang, không ít quân nhân bắt đầu ra tay tàn bạo, công kích vào điểm yếu trí mạng của khế ước thú, La Tổ thấy vậy lập tức dùng số lực tinh thần vừa thu được thăng cấp cho nhóm khế ước thú đang gặp nguy hiểm.

Vì thế..... một màn làm tất cả quân nhân phải trợn mắt há mồm đã xuất hiện, nhóm la mặt khâu vốn đang chiến đấu đoàn thể đột nhiên tăng vọt kích thước, biến thành ‘ngọn núi’ khổng lồ như Tiểu Hoàng, chỉ cần dùng chân giẫm cũng có thể nghiền chết không ít quân nhân.

Nếu nói la mặt khâu biến thân chỉ làm đám quân nhân kinh ngạc thì tiến hóa của phong hồ cùng thôn phệ thú quả thực làm bọn họ hoảng sợ. Phong hồ sau khi tiếp nhận lực tinh thần của La Tổ, từ một cái đuôi biến thành tam vĩ, con phong hồ lúc trước đã tiến hóa thì thăng cấp lên tới ngũ vĩ, phong hồ một đuôi chỉ

có năng lực hệ phong, nhưng cứ tăng một đuôi lại thêm một năng lực hệ khác, điều này làm phòng tuyến đang chống đỡ phong hồ trong nháy mắt đã bị đánh tan.

So với phong hồ thì thôn phệ thú càng đáng sợ hơn, bản thân nó vốn đã bước vào cánh cửa khế ước thú cấp S, trải qua một lần thăng cấp càng đáng sợ hơn, diện mạo của thôn phệ thú có chút giống loại sư tử, bất quá là hắc sư tử, sau khi tiến hóa, dáng người thôn phệ thú chẳng những cường tráng hơn, sức bật trên người cũng tăng, bất quá đáng sợ nhất chính là trên lưng nó xuất hiện cốt mâu, phần cốt mâu đen bóng đó thoát nhìn tràn ngập lực công kích, hơn nữa phần chớp rất sắc bén, dưới ánh đèn lóe lên quang mang sắc bén, làm người ta có cảm giác chỉ cần chạm phải nó sẽ rách da tuông máu.

Không ít quân nhân đã bắt đầu gọi cha mắng mẹ nó, NND này đánh đắm thế nào? Trước mắt bọn họ thực là khế ước thú à? Chứ không phải sinh vật biến dị nào đó sao? Mặc kệ nói thế nào thì la mật khâu cùng liệt hùng cũng quá bự đi! Sinh vật biến dị cũng không dọa người thế này!

Nhóm quân nhân lúc đầu còn nhiệt huyết, sau đó phần nộ, cuối cùng là vô lực cùng uể oải..... ý chí cùng sức chiến đấu của bọn họ đều đang giảm mạnh trên diện tích rộng, nhóm chiến hữu xung quanh một người lại một người ngã xuống, sinh tử không rõ, giờ phút này, trong lòng bọn họ tràn ngập bi ai, thua, hoàn toàn thua rồi..... bộ đội khế ước thú cường đại như vậy, bọn họ làm thế nào đánh thắng được.....

Phòng tuyến của quân bộ dần dần hỏng mất, Tề Đức đầu tiên đã muốn rời đi, bởi vì ông biết tình huống của mình bây giờ không ổn chút nào, cũng không biết là cố ý hay vô tình, Tề Đức phát hiện La Tổ đã phong kín tất cả đường chạy trốn. Mặc khác, tên nhóc Pháp Phi Tư kia đã chuồn từ sớm, thực hiển nhiên, Pháp Phi Tư đã sớm tính toán kéo ông ra làm sơn dương thế tội.

Tề Đức vừa chiến vừa lui, muốn tìm được bóng dáng Ngải Dịch, nếu nói bây giờ có người có thể ngăn cản La Tổ, như vậy chỉ có Ngải Dịch thôi, chính là Tề Đức tìm nửa ngày cũng không phát hiện, rất có thể Ngải Dịch đã sớm thừa dịp hỗn loạn trốn thoát.

“Đáng giận!” Nét mặt già nua của Tề Đức lần đầu tiên mất bình tĩnh, làn da nhăn nheo lại càng đáng sợ.

“Mau tìm Tư Lôị Tạp! Phóng xuất Quỳnh Đồ tổng đại tướng ra, mau, mau lên!” Tề Đức hét lớn. Không tới mức cuối cùng, ông quả thực cũng không muốn làm vậy, bởi vì nó có nghĩa ông sắp bị đưa tới tòa án quân sự, bất quá so với tính mạng thì chuyện này chẳng là gì.

“Chính là Tề Đức đại nhân, chúng ta căn bản không thể đột phá vòng vây của liệt hùng.....” Nhóm quân nhân nhìn chằm chằm đám liệt hùng khổng lồ trước mắt, hình thế này quả thực rất thái quá! Bọn họ chưa từng thấy liệt hùng lớn đến vậy, lại còn miễn dịch với súng laser!

Ngay lúc phòng tuyến quân bộ đã tràn ngập nguy cơ, lại có một nhóm khế ước thú xông vào cửa điện tử, cầm đầu chính là hỏa tinh linh La Tổ từng gặp qua ở Bắc Ngoại Sâm, tiểu sư tử há mồm phun ra một ngọn lửa màu đỏ thật lớn về hướng quân bộ, ngọn lửa của hỏa tinh linh bất đồng lửa bình thường, độ nóng rất cao, nước thường căn bản không thể dập.

Trong nhất thời, cả phòng thí nghiệm đều chìm trong biển lửa, người của quân bộ đã bất chấp kinh ngạc vì hỏa tinh linh xuất hiện, bởi vì bây giờ bọn họ phải dập lửa trước đã.

Khế ước thú mới không ngừng cuộn cuộn xuất hiện, lực tinh thần lại tiếp tục tăng lên trong đầu La Tổ, La Tổ chưa bao giờ cảm nhận được sức mạnh tràn ngập trong cơ thể mình như vậy, giống như chỉ cần cậu muốn thì chuyện gì cũng có thể làm.....

Năng lực điều khiển lửa của hỏa tinh linh rất mạnh, tuy cả phòng thí nghiệm chìm trong biển lửa, nhưng chỗ La Tổ và nhóm khế ước thú không hề bị lửa đốt, ngọn lửa hùng hục cứ như một lần ranh, ngăn cách La Tổ cùng quân đội. Người của quân đội liều mạng giãy dụa muốn qua bên La Tổ, nhưng bất luận cố thế nào cũng không đột phá được tường lửa.

La Tổ cách ngọn lửa, vẻ mặt đạm mạc nhìn chăm chú vào đám người đang giãy dụa, sợi tóc đen tuyền, gương mặt lạnh lùng, chỉ còn ánh lửa bập bùng trong đáy mắt, không nhanh không chậm lắng lắng thiêu đốt.

Quân đội một khắc này nhận thức được sức mạnh thực sự của Kỳ Lân, thao tác vạn thú, hóa ra đây mới chân chính là thao tác vạn thú, là vương giả đứng trên tất cả khế ước thú, loại sức mạnh này.... căn bản

làm người ta không thể chống cự.

“Khanh khách khanh khách.....” Làn da của Tề Đức dần dần bị diêm hỏa thiêu đốt cháy đen, cơ thể vốn không tốt giờ phút này đã đi tới phút cuối cùng, lúc hấp hối ông vẫn rất hưng phấn, cách một ngọn lửa ông thu hết biểu tình của La Tổ vào đáy mắt..... Pháp Phi Tư a Pháp Phi Tư, may cho là Kì Lân sẽ chịu sự bài bố của mày sao? Lão nhân này ở địa ngục chờ mày, ha ha ha ha.....

“Tề Đức đại nhân, chống đỡ, cố chống đỡ a!”

“Chết tiệt, tao liều mạng với tụi mày!”

Nhóm quân nhân tuy cảm xúc vô cùng bi phẫn, nhưng vì chiến đấu quá độ nên bây giờ bọn họ đã mệt mỏi không chịu nổi, căn bản vô lực lao ra khỏi tường lửa. Nhóm quan lớn trừ bỏ Tề Đức, Y Nhĩ Gia cũng sắp không chịu được, quan lớn quân đội đa số đều đã lớn tuổi, thể lực cũng không bằng thời trẻ, thì thể tình huống của các vị quan lớn đều phi thường nguy hiểm.

Trừ bỏ hỗn loạn bên trong phòng thí nghiệm, đám người bên ngoài cũng xảy ra bạo động, tuy quân đội đứng lúc ngắt phát sóng, nhưng dân chúng không rõ chân tướng vô cùng kích động muốn xông vào phòng thí nghiệm, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rơi vào đường cùng, quân bộ chỉ có thể phái người từ nơi khác tới trấn áp dân chúng, bất quá trường hợp vẫn vô cùng hỗn loạn, điều duy nhất đáng ăn mừng là nhóm kẻ ước thú tiến vào từ cửa sau, nên dân chúng không nhìn thấy hình ảnh kẻ ước thú dàn thành đàn, nếu không chỉ sợ cục diện càng khó khống chế hơn nữa.

Ngọn lửa vẫn còn tiếp tục thiêu đốt, thể lửa quá lớn mơ hồ làm người bên ngoài cũng thấy được ánh đỏ, La Tổ biết không thể ở lại đây quá lâu, bên trong phòng thí nghiệm không phải tất cả binh lực của quân bộ, nhiều nhất của là một bộ phận, cậu không có tính toán khai chiến với toàn bộ quân bộ, cậu chỉ muốn..... dẫn kẻ ước thú tìm kiếm một vùng đất mới mà thôi.

“Đi thôi.” La Tổ xoay người, theo bản năng nắm chặt chiếc nhẫn trên cổ, vốn muốn tìm về cự lang của cậu, chính là chuyện thể này chỉ sợ đã quá muộn.....

Ngay lúc La Tổ muốn rời khỏi phòng thí nghiệm, một cơn rồng nước thật lớn mãnh liệt xông vào từ cửa điện tử, mỗi chỗ rồng nước quét qua ngọn lửa sẽ dần dần tắt hẳn. Đây không phải nước thường, chỉ có thủy tinh tinh mới có thể dập tắt diêm hỏa trong thời gian ngắn như vậy.

La Tổ nhìn về phía lối vào, Ngải Dịch không chút biến sắc đứng ở cửa, bên cạnh anh là Tư Lôi Táp và Ước Sắt Tư, còn có cả Quỳnh Đồ tổng đại tướng và một số quan lớn khác.

Hóa ra là vậy sao.....? Khó trách lúc cuối cùng Ngải Dịch đã nói những lời đó..... quên đi, ít nhất lúc rời đi có thể gặp được cự lang bị lạc mất của cậu, như vậy là đủ rồi, ông trời đúng là không tệ với cậu.

Thảm trạng của quân bộ làm Ước Sắt Tư cùng Quỳnh Đồ lâm vào trầm mặc, có thể bọn họ đã quyết định sai rồi, vì một lưới bắt hết bọn Tề Đức mà đem La Tổ bức tới tình trạng này. Nhất Là Ước Sắt Tư, trong lòng lão tràn ngập bất an, Tư Lôi Táp rất nhiều lần muốn rời khỏi căn cứ bí mật chạy về cứu La Tổ, chính là luôn bị lão ngăn lại, bởi vì bỏ lỡ hôm nay, chỉ sợ không bao giờ có cơ hội tốt như vậy, bất quá xem tình cảnh bây giờ, có lẽ đây là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời lão.

Ước Sắt Tư lo lắng nhìn về phía tôn tử mình, trong mắt Tư Lôi Táp chỉ có La Tổ, tuy biểu tình nghiêm cẩn nhưng đôi bụi râu lại kiên định như bàn thạch: “Tôi tới đón em.”

“Đã quá muộn rồi.” La Tổ quay lưng, không hề nhìn Tư Lôi Táp, cậu sợ mình cuối cùng lại mềm lòng, bởi vì cậu không bao giờ chống cự lại cự lang.

Trong lòng Tư Lôi Táp lần đầu tiên dâng lên bất an mạnh mẽ tới vậy, ánh mắt La Tổ lúc này giống như lúc họ mới gặp nhau, lúc đó tuy La Tổ đối xử rất ôn nhu với đám kẻ ước thú bên mình, nhưng trên người vẫn không thể che dấu hơi thở ngăn cách, điều này làm anh luôn rất để ý, đợi đến khi anh hồi phục lại bình thường thì anh phát hiện ánh mắt mình đã tập thành thói quen nhìn chăm chú vào người này.

Anh chưa bao giờ biết cảm tình đó chính là thích, thẳng tới khi người xung quanh nói cho anh biết. Sau đó anh cùng La Tổ xác định tình cảm của nhau, anh luôn cho rằng mình là người hạnh phúc nhất trên thế

gian này, chính là đến bây giờ anh mới hiểu được, La Tổ lúc trước không phải xa cách khế ước thú, mà là xa cách nhân loại..... La Tổ không thể thích ứng với đám đông, vì thế khế ước thú đúng là nơi phát ra sự mất tín nhiệm với nhân loại.

Tư Lô Tập lại nhớ tới lần mình tới Bắc Ngoại Sâm với La Tổ, thời điểm đó em ấy đã được nhóm khế ước thú nhiệt tình hoan nghênh, nhưng mà nụ cười tươi sáng trên gương mặt em ấy đã mất đi, nếu anh có thể sớm phát giác bất an của La Tổ, nếu anh có thể gặp La Tổ sớm một chút, có lẽ..... sẽ không để La Tổ đi tới tình trạng hôm nay.

Tư Lô Tập biết anh có thể sắp mất đi La Tổ, vì thế anh nhanh chóng biến thành hình lang, phóng người nhảy tới bên cạnh cậu. Cự lang hé miệng, nhẹ nhàng cắn ống tay áo La Tổ, giống như trung khuyến cố gắng giữ chủ nhân của mình lưu lại.

La Tổ nhìn đôi người màu xám sáng ngời của cự lang, nhìn không được đưa tay tới, chính là lúc cậu sắp chạm vào lỗ tai cự lang, La Tổ giống như bị cái gì đó tổn thương mà rút tay lại, cậu không thể quay đầu lại nữa rồi, từ lúc cậu xuống tay giết chết đám quan lớn này..... cậu đã..... không thể quay đầu.....

“Còn nhớ rõ lời tôi nói lúc trước không?”

“Ngao ô~” Cự lang cúi đầu phát ra tiếng kêu, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

“Tôi nói rồi, nếu có một ngày, tôi đối lập với cả liên minh, anh không cần giúp tôi.”

La Tổ rút tay, quần áo phát ra tiếng ‘roẹt...’ vì xé rách, không chờ mọi người kịp phản ứng, La Tổ đã nhảy lên phong hồ, cậu quay đầu lại, âm thanh cứ như đang thì thầm.....

“Tạm biệt, người nhà của tôi..... còn có bằng hữu.”

La Tổ vươn tay, chậm rãi kéo sợi dây chuyền trên cổ, đây là chiếc nhẫn Tư Lô Tập tặng cho cậu, cũng là thứ cậu thích nhất, bởi vì chỉ cần nhìn thấy chiếc nhẫn này thì cứ có cảm giác như cự lang vẫn còn bồi bên cạnh cậu. Nhưng mà..... cậu không thể trói buộc Tư Lô Tập được nữa, cậu phải lựa chọn, nếu chỉ có thể bỏ qua thân ‘người’ mới có thể có được sức mạnh để nhóm khế ước thú độc lập với liên minh thì.....

La Tổ đưa nhẫn lên trước mặt, nhẹ nhàng hôn lên nó, giống như cáo biệt mà nhẹ nhàng nói: “Tạm biệt, Tư Lô Tập.....”

Thẳng đến giờ phút này, La Tổ mới phát hiện cậu yêu Tư Lô Tập, ít nhất là hơn 30 năm nhân sinh ở kiếp trước, chưa từng có ai làm cậu nhớ mong cùng lưu luyến đến vậy.

Đồng tử cự lang đột nhiên co rút, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy La Tổ lộ ra biểu tình ôn nhu đến vậy, giống như đang đối xử với thứ vô cùng quý giá của mình, bất quá tiếng vang thanh thúy của chiếc nhẫn va chạm với mặt đất đã làm hết thảy bị nghẽn lại.

La Tổ rời đi, mang theo một số lượng khế ước thú khổng lồ rời xa liên minh. Ước Sắt Tư cùng Quỳnh Đồ không phải người đuổi theo, bởi vì bọn họ biết có đuổi theo cũng không làm được gì, việc cấp bách nhất bây giờ là nhanh chóng điều chỉnh quân bộ.

Cự lang sững sờ đứng tại chỗ, thẳng tới khi Ngải Dịch tiến tới, nhặt chiếc nhẫn trên mặt đất, cự lang mới lấy lại tinh thần. Ngải Dịch không chút biến sắc xuyên chiếc nhẫn vào dây chuyền sau đó mới đeo lên cổ cự lang.

Cự lang cảm nhận được sức nặng của sợi dây chuyền, con người vốn ảm đạm lập tức sáng bừng, nó dùng đôi bụi mào nhìn về phía La Tổ rời đi, sau đó nó vươn chân, phát lực, bóng dáng như tia chớp trong phút chốc đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Quỳnh Đồ ho khan một tiếng: “Ước Sắt Tư, tôn tử ông chạy rồi.”

Ước Sắt Tư trừng mắt lườm Quỳnh Đồ: “Vô nghĩa, tôi cũng thấy.”

“Ông cảm thấy tỉ lệ thành công của nó khoảng bao nhiêu?” Quỳnh Đồ nhú mày.

“Hừ, đó là tôn tử của tôi, di truyền gen tốt đẹp từ tôi!” Ngụ ý chính là dỗ vợ mình về nhà v...v... hoàn toàn không thành vấn đề.

“Không, ý tôi là..... ông xác định tôn tử ông còn trở về à?”

Ước Sắt Tư cứng người, đứng vậy, với tính cách buồn tào của tôn tử lão, rất có thể vợ còn chưa kịp khuyên về nó đã tự lao vào trước. Ước Sắt Tư nghĩ đến đây, lập tức nhận ra nguy cơ, lão mở màn hình ảnh sáng phát ra uy lực của sư tử hồng: “Xú tiểu tử, con phải mang người về cho gia gia, nhớ rõ là mang về, có hiểu không hả? !”

Ngay lúc này, hai quân nhân chật vật không chịu nổi phát ra tiếng rên: “Quỳnh..... Quỳnh Đồ tổng đại tướng, kia..... có thể, có thể đưa chúng ta vào bệnh viện trước không.....?”

Quỳnh Đồ: “.....”

Ước Sắt Tư: “.....”

88. Chương 88

Sự kiện Kì Lân thức tỉnh làm cả liên minh chấn động, chính phủ mặc dù có ý muốn giấu diếm sự tình phát sinh trong cuộc thí nghiệm nhưng chuyện khế ước thú đồng loạt bạo động thực sự không thể chối cãi, hơn một nửa số dân chúng đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng khế ước thú đồng loạt lao ra khỏi trung tâm nuôi dưỡng, vì thế chính phủ rất khó ngăn chặn tin tức lan truyền.

Trong nhất thời, lòng tin của dân chúng đối với chính phủ và quân bộ đã sụt tới hàng thấp nhất, một lượng lớn khế ước thú mất thích làm bọn họ cảm thấy thực sự khủng hoảng. Bởi vì trong tổng số dân cư liên minh, phần trăm dân số chiếm đông nhất chính là khế thú, tiếp đó mới tới á thú và hồn thú, có thể nói một gia đình sẽ có ít nhất là một thành viên khế thú, mà số lượng lớn khế ước thú biến mất không thể nghi ngờ là lượng tài nguyên khế ước thú sẽ trở nên khan hiếm, đại biểu sau này không phải khế thú nào cũng có cơ hội để ký khế ước.

Đối với một khế thú mà nói, điều đáng sợ nhất là gì? Chính là không có khế ước thú của riêng mình, nếu không thể ký khế ước, bọn họ ngay cả 10% sức mạnh cũng không phát huy được! Trong thế giới mạnh được yếu thua này, nếu bạn yếu ớt sẽ lập tức bị đào thải!

Cho dù các thú nhân đã có khế ước thú cũng không thể tỉnh táo, bởi vì bọn họ cũng có con cháu, đứa nhỏ của bọn họ cũng là khế thú, hơn nữa còn chưa ký khế ước, trong tình huống này cho dù là ai cũng không tỉnh tỉnh được.

Nếu nói một số lượng lớn khế ước thú mất tích làm một phần dân chúng khủng hoảng, bất mãn, thì một phần khác chính là vì chuyện quân bộ che giấu sự kiện Kì Lân thức tỉnh, quân bộ đang phát sóng cuộc thí nghiệm thì đột ngột cắt ngang, vì thế hình ảnh cuối cùng dân chúng thấy chính là lồng thí nghiệm thủy tinh đột nhiên nổ mạnh, sau đó một bóng người nhiễm đầy máu tươi chậm rãi bước ra, sau đó... màn hình tối đen.

Nhóm dân chúng không phải ngu ngốc, từ sự kiện thí nghiệm đến vụ khế ước thú bạo loạn, bọn họ đương nhiên đoán được lí do vì Kì Lân đã thức tỉnh, nhưng nếu Kì Lân thức tỉnh vì sao quân bộ lại chậm chạp không chịu công bố?

Kết hợp với sự việc khế ước thú của rừng nhân tạo và trung tâm nuôi dưỡng số 2 mất tích tập thể, đáp án cũng không khó đoán, có thể quân bộ đã xảy ra tranh chấp với Kì Lân, làm Kì Lân phần nộ bỏ đi.

Có thể nói dân chúng đã tiến đến rất gần đáp án, phần lớn dân chúng vẫn rất phần nộ, họ biểu tình cùng không ngừng gửi thư đề kháng nghị, yêu cầu quân bộ ột lời giải thích cùng xử lý thỏa đáng. Đương nhiên trong số này không ít phần tử thừa dịp hỗn loạn để gây chuyện, có thể nói chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cả liên minh đã chướng khí mịt mù, nằm bẹp bấy mắng.

Phòng nghị sự thị chính liên hợp, mười hai vị quan lớn của quân bộ và chính phủ ngồi quanh bàn tròn, tiến hành hội nghị trong bầu không khí ngưng trọng. Trừ bỏ một màn hình lớn ở chính giữa bàn tròn, trước mặt các thành viên đều có một màn hình nhỏ, khi màn hình lớn biến hóa màn hình nhỏ cũng chuyển sang hình ảnh tương tự, lúc này trên màn hình là hình ảnh nhóm dân chúng bạo loạn.

“Tin rằng mọi người cũng thấy thế cục của liên minh hiện giờ không lạc quan lắm.” Chủ tịch quốc hội Dịch Đạt Nhĩ, hai tay siết chặt đặt trên cằm, sắc mặt rất nặng nề.

“Đây không phải tai họa do quân bộ gây ra sao? Các ông chẳng lẽ không có đối sách gì?” Quan lớn chính phủ đều hướng ngời sùng về phía Quỳnh Đồ và Ước Sát Tư.

Ước Sát Tư vốn đã chường mắt đám nghị viên chỉ biết sống phóng túng này, thân là thiết huyết quân nhân lão lập tức lạnh mặt nói: “Quân đội vốn đã đạt thành hiệp nghị hữu hảo với Kì Lân, không biết tên nào xấu bụng đâm ngòi thổi gió sau lưng xúi giục Tề Đức cùng Y Nhĩ Gia bức bách Kì Lân thức tỉnh, vì thế cục diện mới thành thế này.”

“Hừ, nhưng nó thực là Kì Lân sao? Đừng quên! Theo số mầu mà thiếu niên kia lưu lại lúc đó, chúng ta không hề đo lường được bất cứ linh hồn vật chất nào!”

“Thế... ông muốn nói một thiếu niên có thể thao tác vạn vật vẫn chưa đủ chứng minh mình là Kì Lân? Đây là lí do ông kích động Tề Đức cùng Y Nhĩ Gia à?” Đại tướng quân đội nhin không được rống lên.

“Chúng ta đâu có nói vậy!” Nhóm quan lớn chính phủ vì muốn chối bỏ quan hệ nên cả đám lập tức kích động phản bác.

Ngay lúc hai bên tranh cãi kịch liệt, đột nhiên một tiếng ho khan đánh gãy bầu không khí khấn trương.

“Đã đến nước này mọi người còn tranh cãi? Hiện giờ chúng ta đã cùng ở trên một chiếc thuyền, không bằng nghĩ biện pháp giải quyết trước đã.” Pháp Phi Tư mở miệng nói.

“Hừ, nếu không phải ông nội cậu nâng đỡ thì lúc nào mới tới phiên loại tiểu bối như cậu lên tiếng? !” Nghị viên Lí Lan Tạt chịu không nổi khi bị tiểu bối tính toán, vì thế giọng điệu rất khó chịu.

Pháp Phi Tư nghe vậy, bắt đắc dĩ buông tay, bắt quá lúc cúi đầu ánh mắt anh ta có chút âm y xẹt qua.

Tuy Pháp Phi Tư bị chỉ trích nhưng lời anh ta vừa nói cũng làm mọi người lùi một bước, vì thế hội nghị lại tiếp tục tiến hành.

“Pháp Phi Tư nói đúng, liên minh đang đứng trước cửa ải khó khăn nhất từ trước tới giờ, bất luận mọi người có mâu thuẫn gì, bây giờ phải vứt bỏ hết, toàn lực vượt qua cửa này.” Dịch Đạt Nhĩ trầm giọng nói.

Cả phòng nghị sự im lặng, tuy không ai phụ họa bất quá loại trầm mặc này chứng tỏ mọi người đều ngầm đồng ý với lí do thoái thác của Dịch Đạt Nhĩ, giai đoạn hiện giờ liên minh không thể thừa nhận bất cứ trận nội chiến cùng biến cố nào nữa.

“Nếu không ai phản bác thì hội nghị tiếp tục đi. Trước mắt nhiệm vụ ưu tiên nhất bây giờ có 3 hạng mục, thứ nhất là phải hòa giải với Kì Lân, nhớ kĩ là hòa giải! Đối phương có được một lượng lớn khế ước thú hậu thuẫn, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không chúng ta lại đi theo vết xe đổ của Tề Đức và Y Nhĩ Gia. Chuyện này tôi giao cho bộ ngoại giao, nếu cần thiết có thể xuống tay với thân nhân và bằng hữu của Kì Lân, mặc khác Ước Sát Tư, bên tôn tử của ông có tin tức gì lập tức báo cho tôi và bộ ngoại giao ngay lập tức.”

Ước Sát Tư không hề đáp trả, lão chỉ căng mặt tỏ ý lão già này đã nghe thấy rồi, dù sao thời điểm này nếu đáp ứng đúng là rất đần.

May mà Dịch Đạt Nhĩ cũng không truy cứu, chỉ nói tiếp: “Nhiệm vụ thứ 2 là giữ gìn trị an cùng trấn an tình tự của nhóm dân chúng, chuyện này vẫn giao cho quân bộ phụ trách, nếu không làm được thì nộp lại binh quyền đi, nhớ kỹ! Đừng làm tôi thất vọng thêm nữa!”

“Nhiệm vụ cuối cùng, Pháp Phi Tư, giao cho cậu hoàn thành.” Dịch Đạt Nhĩ nhìn về phía Pháp Phi Tư.

“Rất vui được cống hiến sức lực.” Pháp Phi Tư nhìn Dịch Đạt Nhĩ gật đầu.

“Tốt lắm, quân bộ hiện giờ rất cần chiến lược, trừ bỏ Thao Thiết Tu Lôi, Ma Lang Tư Lôi Tạt, còn 4 vị hoàng thú (đứng đầu) của học viện cũng nên góp sức vì liên minh, cậu là đồng sự của học viện thú hoàng, nhiệm vụ thuyết phục bọn họ giao cho cậu, làm được không?”

“Tuy không thể cam đoan có thể thuyết phục được tất cả nhưng tôi sẽ cố hết sức.” Pháp Phi Tư cẩn thận trả lời.

“Phải thuyết phục được toàn bộ.” Dịch Đạt Nhĩ căn dặn xong, một lần nữa hướng ánh mắt về phía màn hình ánh sáng ở trung tâm: “Hội nghị tới đây thôi, còn nghị vấn gì không?”

Dịch Đạt Nhĩ vừa dứt lời, màn hình liền chuyển sang hình ảnh mười hai ô vuông không có ý kiến, Dịch Đạt Nhĩ chỉ tay lên màn hình ánh sáng của mình, chọn nút kết thúc.

“Tan họp!”

Màn hình trung tâm nhanh chóng biến thành quan hạt, biến mất trong không khí, mười hai màn hình nhỏ cũng theo trình tự, từng cái từng cái tối sầm lại.

Tu Lôi bắt chéo chân nghiêng người dựa vào lồng năng lượng đặc biệt giam giữ Ôn Tư Đặc, ngón trỏ thon cùng ngón giữa thon dài kẹp một miếng thuốc, cổ áo vốn luôn được kéo cao vì hút thuốc nên hiếm có dịp kéo thấp xuống một chút, tư thế tỏa ra chút lười biếng cùng ngang ngạnh.

Màn hình ánh sáng giữa không trung đang phát lại hình ảnh thí nghiệm ngày đó, Tu Lôi không nói gì, chỉ yên lặng hút thuốc, làn khói lượn lờ làm gương mặt cậu ta càng tăng phần mờ mịt, nguy hiểm cùng thần bí.

Mãi đến lúc đoạn phim chiếu hết, Tu Lôi mới mở miệng: “Thế nào, thú vị không?”

“Tin cũ rồi.” Ôn Tư Đặc cùng Tu Lôi cũng có thể xem là ‘quen biết đã lâu’, vì thế Ôn Tư Đặc đã sớm không còn sự khách khí lúc ban đầu gặp Tu Lôi nữa, Ôn Tư Đặc một tay chống cằm, nhếch khóe miệng nói: “Cậu đến tìm tôi, hẳn không phải chỉ để tôi xem đoạn phim này đi? Để tôi đoán thử xem, là mệnh lệnh của Pháp Phi Tư? Hay là.... Cậu cũng bắt đầu rục rịch?”

“Rục rịch? Ha ha!” Tu Lôi ngửa mặt lên trời cười to: “Quả thực đang rục rịch! Ta lúc trước đã nói rồi, nếu một ngày nào đó Kỳ Lân thức tỉnh, cho dù là chân trời góc biển ta cũng tìm giết cậu ta!”

Ôn Tư Đặc nghe vậy, cười khê: “Sự tình này không cần báo cáo với tôi, hay là... cậu hi vọng tôi cản cậu?”

Ôn Tư Đặc căn bản không lo lắng cho an nguy của La Tổ, từ lúc nhận được khế ước thú La Tổ mang tới ình, anh đã hiểu rõ, La tổ tuyệt đối không đơn giản như anh tưởng, lần này rời khỏi liên minh không hẳn là chuyện xấu, hơn nữa...

“Kỳ Lân thật đã thức tỉnh rồi sao?” Ôn Tư Đặc lại cười sâu hơn, tiếng nói ôn nhu thanh nhuận lại có sức mạnh mê hoặc lòng người: “Nói cho cậu biết một chuyện, A Tổ trước khi thức tỉnh đã có năng lực thao tác khế ước thú.”

Hai tròng mắt Tu Lôi một khắc này đột nhiên co rút, bất quá cậu ta rất nhanh liền cười to: “Anh nghĩ nói những lời này tôi sẽ tin tưởng sao?”

“Đó là chuyện của cậu, tôi chỉ nể tình hợp tác giữa chúng ta mới nhắc nhở cậu chút thôi.” Ngờ kị Ôn Tư Đặc thực bình thản, giống như anh căn bản không hề lo lắng Tu Lôi sẽ tìm La Tổ gây chuyện.

“Nhắc nhở? Đừng chọc người ta chết cười.” Ta Lôi chậm rãi phun ra ngụm khói cuối cùng: “Đừng quên, anh dựa vào ai mới được bình an vô sự đến hôm nay.”

Tu Lôi dập tàn thuốc, xoay người đi ra cửa: “Đừng vọng tưởng muốn phẩy sạch quan hệ với ta, anh nợ ta, cho dù trả cả đời cũng không đủ!”

Ôn Tư Đặc không lên tiếng, thẳng đến khi Tu Lôi ra cửa, anh mới xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt hỏi: “Không nói ra ý đồ chân chính không sao cả à?”

“Ha ha.” Tu Lôi nhếch môi: “Tình nhân đại chúng của liên minh, đoán thử xem?”

“Quân bộ muốn lợi dụng tôi để xoay chuyển Kỳ Lân?”

“Nếu biết thì mau thu lại nụ cười ghê tởm của anh đi, ta nghĩ rất nhiều quan lớn liên minh không ngại động thủ động cước lúc thăm vấn anh đâu!” Tu Lôi tự nhiên có chút buồn bực.

Ôn Tư Đặc có chút ngạc nhiên mở to mắt, sau đó nhin không được phốc xích một tiếng, cười khê: “Cậu đang lo lắng cho tôi sao?”

“Lo lắng? !” Tu Lôi nheo lại đôi ngươi đỏ như máu: “Đừng có lầm, ta chỉ nhắc nhở anh đừng có kéo chân ta thôi! Nếu anh còn định nói mấy chuyện dư thừa nữa thì ta không ngại tự tay đưa anh xuống địa ngục đâu!” Tu Lôi đá cửa rời khỏi nhà tù.

Ôn Tư Đặc nhìn cánh cửa đáng thương của nhà tù, không chịu nổi tra tấn đã vỡ nát, khoe môi không ngừng nhếch lên, ngọn đèn màu trắng phản chiếu ảnh ngược trong con ngươi màu xám, lạnh lùng sáng bóng chiếu ra ngoài, kết hợp với biểu tình ôn nhu, rất hài hòa nhưng lại làm người ta có cảm giác rất quý dị.

Thao thiết Tu Lôi... ha ha, thật thú vị, khẩu thị tâm phi đến mức này, ngược lại làm anh cảm thấy có chút đáng yêu dị thường. Mặc khác, có lẽ ngày anh rời khỏi nơi này... cũng không còn quá xa.

Phòng bệnh Tập Kỳ Ân được canh giữ nghiêm ngặt, trừ bỏ nhân viên y tế cùng quan lớn liên minh, bất luận là ai cũng không được vào, vì thế ở cửa phòng bệnh đã xảy ra tranh chấp.

“Để chúng ta vào đi! Tập Kỳ Ân là người cuối cùng thấy A Tổ, chúng ta nhất định phải hỏi cậu ta tung tích của A Tổ!”

“Các vị đại ca, các anh từ bi chút đi, tin tưởng các anh cũng vì bạn bè mà không tiếc mạng sống, vì thế nhất định có thể hiểu tâm tình của chúng ta bây giờ, yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối không tổn thương Tập Kỳ Ân đâu!”

Milan cùng bọn Hải Nhân Tư mấy ngày nay cứ như đang nằm mơ vậy, lúc đầu không thể liên lạc với La Tổ, bọn họ còn tưởng La Tổ và lang ca rút cuộc cũng bức phá cấm kị, cùng nhau bỏ trốn! Thế nhưng sau khi xem tin tức biết La Tổ là ứng cử viên Kỳ Lân, bọn họ suýt chút nữa đã lên châu trời, tin tức này có uy lực còn lớn hơn đạn hạt nhân!

Milan cùng Hải Nhân Tư không phải không muốn tới quân bộ thăm La Tổ, chính là tới đó thì quân bộ không cho bọn họ gặp mặt, rơi vào đường cùng bọn họ chỉ có thể tìm song thân La Tổ cùng lang ca.

Song thân thì dễ dàng tìm được, chẳng qua phụ thân và ba ba La Tổ cũng không biết gì như bọn họ, chỉ có đại ca Ngải Dịch biết được chút tin tức, nhưng Ngải Dịch là ai a? Kia chính là người máy vô huyết vô lệ trong truyền thuyết! Ngải Dịch hoàn toàn phát huy 120% uy lực của người máy bằng sơn, không chịu nói bất cứ chuyện gì, bọn họ cũng không dám lỗ mãng trước mặt Ngải Dịch, vì thế chỉ có thể đi tìm lang ca, ai ngờ lang ca lại mất tích giống La Tổ, hoàn toàn không liên lạc được.

Milan cùng Hải Nhân Tư lập tức nôn nóng, Milan dùng không ít tiền mua tin tức, chính là liên quan tới Kỳ Lân nên tin tức mua được phần lớn cũng không chuẩn xác, tin thực bị phong tỏa rất nghiêm, bọn họ căn bản không hỏi được, cuối cùng Milan và Hải Nhân Tư chỉ đành cầu nguyện La Tổ bình an vô sự.

Ngay lúc Milan và Hải Nhân Tư từ bỏ thì sự tình cứ nhiên xuất hiện xoay chuyển, chính phủ công khai thí nghiệm hai ứng cử viên để tìm ra Kỳ Lân chân chính. Milan cùng Hải Nhân Tư nghe tin này thì vô cùng phấn chấn, theo ý kiến của họ thì Tập Kỳ Ân sao có thể so với La Tổ? La Tổ là Kỳ Lân là chuyện không thể nghi ngờ, chỉ cần thí nghiệm chấm dứt, bọn họ có thể gặp lại La Tổ. Chính là ai ngờ thí nghiệm nửa chừng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đừng nói La Tổ mất tích, ngay cả Tập Kỳ Ân cũng không gặp được. Cuối cùng cũng là Milan dùng nhiều tiền hỏi được bệnh viện của Tập Kỳ Ân, vì thế mới có một màn này.

“Thật xin lỗi, cậu Tập Kỳ Ân hiện tại không thể tiếp bất cứ cuộc thăm viếng nào.”

Bất luận Milan và Hải Nhân Tư năn nỉ thế nào, quân nhân cũng không cho qua, điều này làm bọn họ có chút tức giận, nếu không phải người quân bộ bắt A Tổ, hiện tại sao có loại kết quả này?

“Thảo, lão tử mặc kệ, hôm nay vì bạn thân, lão tử nguyện lên núi đao xuống biển lửa!” Hải Nhân Tư mặc kệ tất cả hết lớn. A Phấn cảm nhận được tình tự của chủ nhân, lập tức nhảy lên đầu Hải Nhân Tư, chuẩn bị hợp thể.

“Từ từ, đừng xúc động!” Milan tốt xấu gì vẫn còn giữ được chút lí trí, nếu xông vào có thể gặp Táp Kì Ân, cậu cũng không ngại, vấn đề là hai người bọn họ làm thế nào đánh thắng được đám quân nhân đông đúc này? Huống chi kim dẫn thú nhà cậu căn bản không phải hệ chiến đấu!

Ngay lúc tình huống vô cùng căng thẳng, một tiếng cười khê vang lên: “Đúng là tình bằng hữu làm người ta cảm động, không khỏi làm tôi có chút hâm mộ a.”

Milan cùng Hải Nhân Tư, còn có tất cả quân nhân đều nhìn về nơi phát ra âm thanh, người tới mặc áo khoác trắng, cổ tay cùng cổ áo thêu bằng chỉ vàng, mái tóc bạch kim dài tới thắt lưng, lông mi cùng lông mày có màu rất nhạt, da dẻ trắng tới mức gần như trong suốt, nhưng làm người ta không thể dời mắt chính là đôi mắt kia, không phải ánh mắt sâu đậm xinh đẹp của nhân loại, mà là một con ngươi gần như trong suốt, giống như không thể nhìn được thứ gì cả, một quả cầu thủy tinh lơ lửng trên lòng bàn tay, tăng thêm hơi thở thần bí mà cơ trí.

Bên cạnh người này còn có một thiếu niên có bộ dáng như trẻ con, thiếu niên một đầu tóc bạch kim, thân cao chỉ có một thước ba, ánh mắt bịt vải trắng, Hải Nhân Tư và Milan cùng lúc nhận ra thiếu niên này, bọn họ chỉ vào tiểu quỷ tóc trắng: “Mẽ Nhĩ Gia! ?”

Không thể trách Hải Nhân Tư và Milan lập tức nhận ra Mễ Nhĩ Gia, bởi vì lúc trước đội Thôn Phệ đã lưu lại ấn tượng quá sâu trong đầu bọn họ, nói đúng ra là Tu Lôi đã lưu lại ấn tượng không thể quên.

Mễ Nhĩ Gia không để ý tới Milan và Hải Nhân Tư, nhưng nam nhân tóc bạch kim cầm quả cầu thủy tinh cảm thấy thích thú hỏi: “Tiểu Gia, bạn con à?”

“Không phải, tổ gia gia.” Mễ Nhĩ Gia lập tức phủ nhận.

“Ai? ! Đây là tổ gia gia của cậu?” Milan cùng Hải Nhân Tư chấn kinh, quả thực là kinh khủng! Nam nhân tóc bạch kim này nhìn thế nào cũng chỉ hơn 20, cư nhiên đã là tổ gia gia, rốt cuộc người này bao nhiêu tuổi rồi a, lão yêu ngàn năm cũng không trẻ được thế này! Bảo dưỡng cũng quá tốt đi? !

89. Chương 89

“Ha ha.” Nam nhân tóc bạch kim tựa hồ đã quen với phản ứng kinh sợ của người ta lúc nhìn thấy mình, vì thế mỉm cười nói: “Ta gọi là Mộng Bĩ Tư, là tổ gia gia của Mễ Nhĩ Gia, rất vui được gặp bạn của Tiểu Gia a.”

“Tổ gia gia, con nói rồi, tụi con không phải bằng hữu.” Mễ Nhĩ Gia nhíu mày, bất quá bởi vì mắt bị bịt vải trắng nên chỉ thấy trán cậu ta hơi nhíu hằn một đường mà thôi.

“Thì sao a? Ta thực thích họ.” Tiếng nói trầm thấp mềm mỏng như đang ngâm xương độc chú, êm tai nhưng lại mang theo hơi thở mê hoặc làm người ta không thể kháng cự, Mộng Bĩ Tư cười cười nhìn về phía Milan cùng Hải Nhân Tư nói: “Hai cậu muốn gặp Táp Kì Ân, đúng không?”

Milan cùng Hải Nhân Tư lúc đầu sửng sốt, sau đó gạt mạnh đầu: “Đúng vậy!”

“Đi theo ta.” Mộng Bĩ Tư đi tới cửa, lúc nhóm bảo vệ thô bạo muốn ngăn cản, Mễ Nhĩ Gia lạnh lùng mở miệng: “Các anh ngay cả người của Hiệp Hội Tiên Đoán Sư cũng dám cản?”

“Hiệp Hội Tiên Đoán Sư? !” Không chỉ nhóm quan quân canh cửa, ngay cả Milan và Hải Nhân Tư cũng khó tin trừng to mắt.

“Tiểu Gia, đừng vô lễ, cho bọn họ xem giấy thông hành đi.” Mộng Bĩ Tư ôn hòa mỉm cười.

Nghi ngờ trong lòng Mễ Nhĩ Gia càng sâu, tổ gia gia rốt cuộc suy nghĩ gì vậy? Chẳng những để Milan và Hải Nhân Tư cùng vào phòng, còn khách khí với nhóm quân nhân này như vậy, chẳng lẽ bệnh cũ lại tái phát? Quên đi, chỉ cần tai họa không ập xuống đầu cậu, ai xui xẻo cũng không quan hệ.

Mễ Nhĩ Gia làm theo lời Mộng Bĩ Tư, mở màn hình ánh sáng, đồ án đặc biệt hình thành trong không trung sau đó bắn về phía cửa điện tử phòng bệnh, tiếp nhận khuôn đồ án xong cửa điện tử xuất hiện dòng chữ ‘Được Thông Qua’.

Quân nhân canh cửa thấy vậy lập tức lùi ra hai bên: “Vừa nãy thất lễ, mời.”

“Sát, này cũng quá phân biệt đối xử đi? !” Milan cùng Hải Nhân Tư đều tròn tròn mắt, đăm ngơ lúc này và khi này thực sự kém quá xa!

“Không vào à?” Mộng Bĩ Tư vào phòng xong, cười mỉm chỉ nhìn về phía cửa, lúc này bọn Milan và Hải Nhân Tư mới kịp lấy lại tinh thần.

“Thật có lỗi, vào, vào ngay!” Milan cùng Hải Nhân Tư liếc mắt nhìn nhau một cái, chẳng lẽ... hôm nay bọn họ gặp vận may rồi?

Cửa điện tử chậm chậm đóng lại, trong nhóm quân nhân canh gác bên ngoài có cậu lính trẻ nghi hoặc mở miệng: “Đàn anh, chúng ta thả hai tiểu quỷ kia vào có sao không? Tuy là nam nhân tóc bạch kim kia có giấy thông hành, nhưng giấy phép đó chỉ cho phép một mình ông ta vào thôi a.”

“Ngu ngốc!” Cấp trên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép dạy dỗ một phen: “Cậu không nghe thấy tên ông ta à? Có nhìn thấy quả cầu thủy tinh kia không? !”

“?” Cậu lính trẻ vẫn khó hiểu.

Cấp trên dùng bộ dáng ‘cậu thực sự hết thuốc cứu rồi’ tiếc hận nhìn cấp dưới của mình: “Chú ý nghe ngóng tin tức liên minh nhiều một chút đi lính mới! Người đó chính là hội trưởng Hiệp Hội Tiên Đoán Sư, thủ tịch Tiên Đoán Sư liên minh Mộng Bĩ Tư đại nhân! Còn quả cầu trên tay ông ta, nếu tôi đoán không sai thì nó hẳn là Thần Chi Cầu!”

“Ôi chào? ! Thần Chi Cầu? Chính là quả cầu truyền thuyết siêu nổi danh có thể hiện hình ảnh tương lai, hơn nữa còn chưa bao giờ sai?” Cầm cậu lính mới hoàn toàn trật khớp, bắt quá sau khi bảo trì hình dáng há mồm to tới mức có thể nhét một cái trứng vào được 3 phút, cậu ta rốt cuộc ý thức được không thích hợp: “Chính là... thủ tịch Tiên Đoán Sư liên minh không phải một lão nhân sao? Nghe nói đã hơn 150 tuổi.”

“Lính mới... đừng có xem nhẹ trí tuệ của lão nhân a.” Về phần vì sao Mộng Bĩ Tư trẻ trung như vậy, quan trên cũng cảm thấy thực khó tin, bắt quá sống đến tuổi này Mộng Bĩ Tư có vài phương pháp đặc biệt để bảo trì tuổi trẻ cũng có lí, huống chi hồn thú của Mộng Bĩ Tư đại nhân còn là huyền quy...

Trong phòng bệnh, Tật Kỳ Ân sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, tuy cậu ta không bị trọng thương, nhưng mấy hôm trước bị cưỡng chế tiêm thuốc nên hiện giờ bộc phát tác dụng phụ, làm tinh thần cùng thể trạng cậu ta đều bị ảnh hưởng.

Milan cùng Hải Nhân Tư nhìn Tật Kỳ Ân nằm trên giường, khẩn cấp xông tới muốn hỏi tin tức của La Tổ, chính là giây tiếp theo bọn họ đã sững sốt, bởi vì quả cầu thủy tinh trong tay Mộng Bĩ Tư bay tới trước mặt bọn họ, bắt đầu phát ra luồng sáng chói mắt, giờ phút này thần trí bọn họ đều bị nó hấp dẫn, giống như bọn họ đã lạc vào một thế giới rực rỡ muôn màu, những luồng sáng đó nuốt hết mọi ý thức.

“Bùm——” Milan và Hải Nhân Tư song song ngã xuống đất, hoàn toàn mất đi tri giác, Tật Kỳ Ân nằm trên giường lúc này cũng ngơ ngác nhìn quả cầu thủy tinh long lanh đủ màu trong không trung, ánh mắt vốn tối tăm dần dần trở nên tán loạn, cuối cùng cậu ta cũng chậm rãi ngã xuống giường bệnh.

Lúc này ánh sáng hoàn toàn tiêu thất, quả cầu thủy tinh một lần nữa bay về bên người Mộng Bĩ Tư, vầng vàng lơ lửng trên lòng bàn tay ông. Mễ Nhĩ Gia từ đầu đến cuối không nói câu nào, nhưng trán cậu ta cứ một mực nhăn tít.

“Con rất nghi hoặc đúng không.” Mộng Bĩ Tư nhìn về phía Mễ Nhĩ Gia.

“Con không phủ nhận.” Mễ Nhĩ Gia ngẩng đầu, tuy mắt bị bịt vải nhưng tư thế này lại làm người ta có cảm giác cậu ta đang chăm chú nhìn Mộng Bĩ Tư.

“Yên tâm đi, ta chỉ xóa trí nhớ của bọn họ thôi.” Biểu tình trên mặt Mộng Bĩ Tư vẫn nhu hòa như trước, thật giống như người vừa động thủ căn bản không phải là ông ấy.

“Vì cái gì?” Mễ Nhĩ Gia phát hiện cậu càng lúc càng không hiểu tổ gia gia đang nghĩ gì.

“Ta chỉ không muốn tương lai ta đã nhìn thấy phát sinh thay đổi gì mà thôi.” Mộng Bửu Tư nhếch khóe miệng: “Đi thôi, Tiểu Gia.”

“Đi đâu?”

“Tôi giờ ngủ trưa rồi, đương nhiên phải về nhà.”

“...”

Mộng Bửu Tư cùng Mễ Nhĩ Gia cuối cùng cũng không thuận lợi về nhà, bởi vì có người cản đường, nói đúng ra là có người mời họ tới nhà làm khách.

Trong người máy giao thông đã được cải tạo rộng rãi hơn, Pháp Phi Tư mặc một thân tây trang màu đen, hướng Mộng Bửu Tư lễ phép gật đầu.

Mộng Bửu Tư không nhận lời mời của Pháp Phi Tư, dắt Mễ Nhĩ Gia chuẩn bị rời đi, Pháp Phi Tư cũng không để ý, chỉ nghiêng người dựa vào lưng ghế hỏi: “Sự tình làm thế nào rồi?”

“Thực thuận lợi.” Quả cầu thủy tinh trong tay Mộng Bửu Tư hơi sáng lên một chút, Pháp Phi Tư thấy vậy, con ngươi u ám có chút lóe sáng, bất quá anh không hỏi nhiều, chỉ phân phó lái xe chạy đi.

Mễ Nhĩ Gia lại mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm bảo trì trầm mặc, cậu đã bắt đầu hối hận hôm nay đã ra ngoài với tổ gia gia, quả nhiên đi theo ông lúc nào cũng có chuyện phiền toái.

Sau khi La Tổ rời khỏi liên minh, một đường dẫn dắt nhóm khế ước thú đến trung tâm nuôi dưỡng hoang dại ở Bắc Ngoại Sâm. Bởi vì đây là trung tâm nuôi dưỡng hoang dại nên Bắc Ngoại Sâm có hoàn cảnh sinh thái tinh khiết tự nhiên, hơn nữa chỉ có cửa vào cùng một vài khu vực nguy hiểm mới có trạm kiểm soát, có nghĩa là binh lực ở Bắc Ngoại Sâm không mạnh, nhưng quan trọng là tất cả khế ước thú trong Bắc Ngoại Sâm đều trợ lực nên La Tổ cũng không lo lắng mình không chiếm được nơi này.

Dưới khí thế kinh người của đội quân khế ước thú, phòng tuyến Bắc Ngoại Sâm rất nhanh bị hỏng mất, nhóm quân nhân chưa bao giờ thấy cảnh tượng khế ước thú quy mô đến vậy, cả đám người đều trợn tròn mắt, nhất là lúc thấy tất cả khế ước thú vây quanh một thiếu niên tóc đen, thực sự là rung động đến không nói nên lời.

“Thủ trưởng, tôi nhất định bị hoa mắt rồi, nếu không sao tôi thấy cả đám khế ước thú vây quanh một thiếu niên a?”

“Chết tiệt, tôi cũng hoa mắt rồi thủ trưởng! Tôi cứ nhiên thấy mấy loại nguyên tố tinh linh bay tới bay lui bên người thiếu niên, chuyện kinh khủng này sao lại nhảy vào đầu tôi a?”

“Thôi thôi thôi, các cậu tính gì chứ, tôi còn thấy la mặt khâu đáng yêu trở nên cường tráng như người khổng lồ kia!”

“A ha ha, chúng ta đang nằm mơ rồi, nhất định là đang nằm mơ đúng không?” Ba thiếu úy đồng loạt nhìn về phía cấp trên.

Cấp trên sắc mặt ngưng trọng, ông dụi điếu thuốc trên tay, liếm liếm cánh môi khô khốc nói: “Kì thực... tôi cũng thấy.”

Vì thế 3 thiếu úy đang chuẩn bị lừa mình dối người hoàn toàn đánh mất ý niệm này trong đầu, nếu nói vậy... quả nhiên không phải nằm mơ a...

Lúc rút về gần tới nội thành, nhóm quân nhân phụ trách thủ vệ Bắc Ngoại Sâm rốt cuộc nhận được tin từ tổng bộ, nháy mắt nhìn thấy tin nhắn, tất cả bọn họ đều đông cứng.

Thông báo khẩn cấp: Kì Lân đã trốn khỏi phòng thí nghiệm, các phân bộ chú ý đề phòng, có tin lập tức báo cáo.

“Thủ trưởng, hóa ra.... người kia là Kì Lân?”

“Ân, có lẽ vậy.” Cấp trên cũng trầm mặc, quân đội trung tâm rốt cuộc đang làm gì, vì sao Kì Lân lại phần nộ bỏ đi?

Nhóm quân nhân nghe lời cấp trên nói xong, đầu tiên có chút sửng sốt, một giây sau đó thì đau đớn gầm rú lên: “Mẹ nó, sớm biết là Kì Lân thì tôi đã xem cho đã mắt rồi!”

“Khốn khiếp, tôi mới tức này, sớm biết là Kì Lân NND [con mẹ nó] thì tôi đã chụp hình lại rồi a, cứ nhiên lãng phí cơ hội như vậy!”

“...” Cấp trên nghe đám nhãi con rít gào, gân xanh không ngừng nẩy lên: “Đám nhóc thối này! Vấn đề không phải chỗ đó hiểu không hả? !” Cấp trên thực buồn bực, mang đám lính mới này theo quả nhiên không phải chuyện tốt...

La Tổ mất nửa ngày đã hoàn toàn chiếm được Bắc Ngoại Sâm, sở dĩ La Tổ chọn nơi này cũng vì nhìn trúng vị trí địa lí, nơi này cách xa nội thành, thuộc vùng ngoại thành dã ngoại, như vậy cậu có thể hành động tự do, tiếp đó nơi này vốn là trung tâm nuôi dưỡng nên thích hợp cho cuộc sống của nhóm khế ước thú.

Hơn nữa Bắc Ngoại Sâm cũng có một số khế ước thú có chiến lực rất khả quan, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn nếu phải khai chiến với quân bộ, cậu cũng không bị vây vào thế hạ phong, hiện tại mấu chốt là làm thế nào để nhóm khế ước thú sống sót, hơn nữa còn thành lập tân quốc gia độc lập với liên minh.

“Thu thu~” Người khổng lồ Tiểu Hoàng đặt mông ngồi xuống bên cạnh La Tổ, là khế ước thú đầu tiên đi theo bên người La Tổ, Tiểu Hoàng có thể cảm nhận tâm tình của La Tổ rõ rệt nhất.

“Thật xin lỗi, làm mày lo lắng.” La Tổ gối đầu lên phần bụng mềm mại của Tiểu Hoàng, việc cấp bách bây giờ là bố trí khế ước thú, chuẩn bị tinh thần quân bộ sẽ tấn công bất cứ lúc nào. Khế ước vốn có ở Bắc Ngoại Sâm tạm thời có thể không thay đổi, bất quá số khế ước thú cậu mang đến phải hảo hảo bố trí một chút.

Trải qua chút thời gian suy nghĩ, La Tổ bắt đầu dùng lực tinh thần điều hành khế ước thú, cậu xếp khế ước thú có thực lực mạnh ở ngoài cùng, cũng chính là cửa vào rừng rậm, như vậy ít ra có thể ngăn cản một trận công kích của liên minh, tiếp đó cậu bắt đầu bố trí huyền nhãn thú, cũng để bọn nó không ngừng sử dụng ảo giác thay đổi kết cấu cùng hoàn cảnh của Bắc Ngoại Sâm, có hiệu quả lừa gạt địch nhân.

Những khế ước thú khác La Tổ dựa theo thực lực mạnh yếu phân phối từ cửa vào đổ vào trong, nói cách khác khế ước thú mạnh nhất đều ở vòng ngoài, bên trong cùng là những loài có thực lực yếu kém nhất, La Tổ cố ý để ngốc ngốc thú ở sâu nhất, bởi vì chỉ cần ngốc ngốc thú không có chuyện bất ngờ xảy ra, bọn nó chỉ cần đứng đó ngăn người đã có thể tăng may mắn, vì thế La Tổ phải cam đoan an toàn tuyệt đối.

Cuối cùng là nhóm khế ước thú vốn có ở Bắc Ngoại Sâm, dựa theo tập tính cuộc sống của bọn nó mà phân bố ở các ngõ ngách trong rừng, La Tổ không thay đổi gì cả, có những khế ước thú siêu mạnh ở bên trong, cam đoan thực lực cân bằng, có tác dụng như góc bù.

Làm xong hết thấy, La Tổ lo lắng tới vấn đề thức ăn, khế ước thú ăn cây cỏ tạm thời không đề cập tới, khu rừng này hẳn có thể tự cung tự cấp, nhưng những khế ước thú như Tiểu Hoàng thì phiền phức không nhỏ, khế ước thú cũng có sinh mệnh, nếu không thu được dinh dưỡng rất nhanh sẽ tử vong, với năng lực của cậu hiện tại không thể sản xuất ra nhiều thực vật như vậy, nói cách khác chỉ có thể cướp lấy tài nguyên của liên minh, mặc kệ nói thế nào, liên minh lợi dụng cậu nhiều như vậy, cậu thu lại chút lợi tức cũng không quá đáng đi.

La Tổ lấy một ít thực vật cùng quần áo vốn có trong căn cứ ở Bắc Ngoại Sâm, cậu còn tìm được vài cái đồng hồ ánh sáng, đối với người bị mất thứ này như cậu thì đây đúng là kinh hỉ.

Ăn thức ăn bổ sung thể lực xong, La Tổ bắt đầu lên kế hoạch cướp vật tư, căn cứ quân bộ gần Bắc Ngoại Sâm nhất là căn cứ Hải Nhĩ, đối với tình hình của cậu bây giờ, thức ăn dân dụng rất khó bảo tồn, ngược lại dịch dinh dưỡng quân dụng là sự lựa chọn tốt nhất, tuy hương vị không tốt lắm, nhưng chỉ cần đảm bảo cơ năng cơ thể là đủ rồi.

Tiếp đó là thực vật của khế ước thú, nhân số khế ước thú trong quân đội rất nhiều vì thế căn cứ nhất định có rất nhiều thực vật khế ước thú hoặc nguyên vật liệu, trước mắt cậu chỉ có thể cướp lấy số vật tư đó, bởi vì cậu dốt đặc cán mai với các loại máy móc sản xuất, thời gian sau mới cướp đoạt máy móc mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Lập kế hoạch xong, La Tổ lập tức dùng lực tinh thần truyền kế hoạch cho nhóm khế ước thú tiến hành tác chiến, lần này cậu không định mang nhiều, chỉ cần miên trùng, huyền nhân thú, la mật khâu cùng thôn phệ thú là đủ rồi, thôn phệ thú hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức vụ bảo tiêu, kế hoạch này chủ yếu dựa vào sự phối hợp của miên trùng, huyền nhân thú và la mật khâu mới có thể hoàn thành.

Để kế hoạch thành công, La Tổ bỏ ra một buổi sáng để tiến thành thao luyện, buổi chiều để nhóm khế ước thú nghỉ ngơi, bảo tồn thể lực, thẳng đến tối La Tổ mới quyết định hành động, cả quá trình dựa vào lực tinh thần điều hành cùng phối hợp.

Đêm khuya dần, một đám bóng dáng nâu vàng lẳng lặng chạy trong bụi cỏ, đột nhiên bọn nó dừng lại, bụi cây thật cao che khuất bóng dáng chúng nó, vô số đôi mắt đen kịt nhìn về phía căn cứ cách đó không xa, không dám thở mạnh.

“Không cần trốn, tụi mày đang trong trạng thái ẩn hình.” Nhìn thấy cảnh này, La Tổ phát ra lực tinh thần dao động, nhóm la mật khâu thu được tin tức của chủ nhân lập tức bình tĩnh đại ngộ mà gật gật cái đầu nhỏ.

Nhóm la mật khâu an tâm nhanh chóng nhảy ra khỏi lùm cây, chúng nó vươn chân, lẳng lẽ chạy vào căn cứ, nhóm quân nhân canh gác quả nhiên thờ ơ, cứ như hoàn toàn không thấy nhóm la mật khâu.

Sau khi tiến vào căn cứ, La Tổ thông qua hình ảnh miên trùng gửi về, lập tức hạ mệnh lệnh thứ 2: “Phân đội số 1 ở tại chỗ đợi lệnh, phân đội số 2 nhanh chóng điều tra, phân đội số 3 tiến hành yểm trợ.”

Nhóm la mật khâu lập tức xoay người chạy về phía hóc tường gần nhất, lúc chúng nó chuyển động, số tro bụi màu trắng bắt đầu bay lơ lửng trong căn cứ, nhóm huyền nhân thú chia ra một phần theo miên trùng, một phần tiếp tục ở bên cạnh nhóm la mật khâu.

Hơn mười phút sau, La Tổ thu được lộ tuyến cùng phân bố thủ vệ trong căn cứ, sau khi phân tích cẩn thận, La Tổ chuyển mệnh lệnh mới đến phân đội khế ước thú.

“Phân đội số 2 tiếp tục điều tra, phân đội số 1 và số 3 đi thẳng tới, bắt đầu hành động!”

Nhóm la mật khâu nhận được mệnh lệnh lập tức ló đầu ra khỏi hóc tường thăm dò, vô số đôi ngươi đen kịt tỏa sáng lờ lờ trong bóng đêm, xác nhận phía trước không có nhân viên trông coi, đầu lĩnh la mật khâu, cũng chính là Tiểu Hoàng vô cùng khí thế vung móng, ý bảo mọi người chạy mau, nhóm la mật khâu đứng sau lưng nó thấy vậy, tất cả đều giơ cẳng chân bé xíu liều mạng chạy tới trước.

La Tổ nhìn cảnh này, vô lực đỡ trán, đám này thực sự hết thuốc cứu rồi... rõ ràng đã nói đang ở trạng thái ẩn hình, sao nhóm nhóc con không hiểu được chứ? Quên đi, có thể bảo trì cảnh giác cũng tốt, ít nhất không dễ dàng bị tóm.

Thẳng một đường chạy đi, trước mắt xuất hiện một đồng cửa điện tử, nhóm la mật khâu đồng loạt nghiêng đầu, hoàn toàn mê mang, rốt cuộc phải chọn cửa nào a?

Phân đội huyền nhân thú lúc này kết hợp với miên trùng tới hợp hợp với nhóm la mật khâu, miên trùng vẫn bộ dáng như hoa bồ công anh, bay bay tới trên người la mật khâu biến thành lớp bụi trắng dính trên lớp lông tơ, huyền nhân thú dùng ánh mắt mang theo chìa khóa điện tử, dựa theo tin tức La Tổ cung cấp mở cánh cửa thứ 2.

“Thu thu-!” Nhóm la mật khâu vốn còn đang mê mang ánh mắt lập tức sáng rực, hóa ra là cửa này a! Nhóm la mật khâu sau khi phát hiện mục tiêu thì hưng phấn bắt đầu lao vào.

“Chú ý đội ngũ!” La Tổ không thể không phát lực tinh thần nhắc nhở, bảo nhóm nhóc này chấp hành mệnh lệnh đúng là cứ pháp phòng lo sợ.

Sau khi tiến vào cửa điện tử, nhóm la mật khâu dựa theo chỉ thị của La Tổ đi vài vòng, cuối cùng chúng nó cũng đến được nơi để vật tư, cửa điện tử số 2 ngoại trừ một vài thiết bị quân dụng, còn lại toàn bộ đều

là thực vật của khế ước thú hệ thổ và hệ kim, tuy thực vật được xếp trong thùng kín, nhưng nhóm la mật khâu suốt một ngày không được ăn gì vẫn chảy nước miếng ròng ròng, bản năng dâng lên, lí trí đã sớm biến mất, nhóm la mật khâu ồ ạt nhảy lên thùng, dùng móng vuốt xé rách, muốn lấy thức ăn.

La Tổ lập tức dùng lực tinh thần trấn an tình tự của nhóm la mật khâu, trái tim cậu bây giờ cũng nhảy lên tới cổ họng rồi, may mắn không làm nhóm thủ vệ chú ý hay nghi ngờ, nếu không lại khó tránh khỏi một trận đánh ác liệt, xem ra không trải qua huấn luyện nghiêm khắc, nhóm khế ước thú này rất dễ phát sinh hỗn loạn.

Tiểu Hoàng là người đầu tiên hồi phục tinh thần, tốt xấu gì cũng ở cùng La Tổ lâu như vậy, lại còn tiến hóa 3 lần, vì thế tâm trí nó cũng thành thục hơn nhóm la mật khâu khác, dưới sự lãnh đạo bá vương của Tiểu Hoàng, phần lớn nhóm la mật khâu đều khôi phục chút lí trí, đúng vậy, phải mang đồng nguyên liệu này về Bắc Ngoại Sâm chủ nhân mới làm ra thức ăn ngon nhất cho chúng nó a

~Nghĩ như vậy, nhóm la mật khâu chưa bao giờ đoàn kết thế này, nghe theo mệnh lệnh của Tiểu Hoàng, cơ thể nhóm la mật khâu nhanh chóng bành trướng, biến thành người khổng lồ cao lớn thô kệch, nhóm la mật khâu nhỏ nhắn đáng yêu lúc này vô cùng mạnh mẽ, một tay ôm lấy thùng hàng khiên lên vai, chuẩn bị rút lui.

Một la mật khâu biến lớn có thể khiên mười thùng, nhưng theo sự an bài của La Tổ, mỗi bé chỉ vận chuyển 2 thùng, bởi vì nhiều thùng rất dễ phát sinh tình huống ngoài ý muốn, tỷ như bị rơi xuống v.v... với tâm tính của la mật khâu, để chúng nó ôm hai thùng là an toàn nhất.

Lúc rút lui, La Tổ chọn phương pháp luân phiên, la mật khâu biến lớn lúc đi lại có tiếng bước chân rất nặng, tuy thông qua ảo giác của huyền nhãn thú có thể đánh lừa người xung quanh, nhưng quân bộ còn trang bị một ít tia cảm ứng hồng ngoại, vì thế cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

La Tổ chia la mật khâu thành những tổ nhỏ, 5 bé một tổ, thay phiên rút khỏi căn cứ, bảy tổ trước tiên hành rất thuận lợi, nhưng đến phiên tổ thứ 8 có một bé la mật khâu không cẩn thận giẫm phải tia hồng ngoại, vì thế cả căn cứ lập tức vang lên tiếng chuông báo động.

“Có người xâm nhập, có người xâm nhập, hệ thống tự động phong tỏa khu vực WS-02, xin các binh sĩ lập tức tới trợ giúp, lập lại lần nữa...”

Không xong! La Tổ bảo tổ la mật khâu cuối cùng trong căn cứ lập tức ném vật tư trong tay xuống sau đó biến nhỏ, nhanh chóng chạy ra cửa điện tử, nếu thực sự không kịp thì cậu chỉ đành để thôn phệ thú xông vào cứu viện.

May mà ông trời có vẻ đứng về phía La Tổ, nhóm la mật khâu trong tình thế chỉ đành treo chuông thông qua cánh cửa điện tử cuối cùng.

La Tổ thông qua lực tinh thần kiểm kê nhân số, sau đó lập tức ôm lấy tổ la mật khâu cuối cùng, leo lên lưng thôn phệ thú nhanh chóng rút lui, mấy tổ la mật khâu trước đã được nhóm thôn phệ thú khác hộ tống chạy về Bắc Ngoại Sâm trước, vì thế tạm thời không cần lo lắng.

Bởi vì có huyền nhãn thú đánh lừa thị giác nên người trong căn cứ hoàn toàn không chú ý đến bọn La Tổ, bọn họ chỉ dựa theo thông báo, chạy vào trong căn cứ. Lúc nhóm quân đội chạy tới khu vực WS-02, đối mặt với kho hàng trống tuếch, bọn họ hoàn toàn tròn tròn mắt...

Người phụ trách căn cứ nổi trận lôi đình quát to: “Nội tặc! Nhất định là người trong căn cứ, nếu không nhiều vật tư như vậy mà vô thanh vô tức biến mất không thấy tăm hơi? !”

“Chính là nhiều vật tư như vậy một người sao khiên nổi?”

“Hơn nữa chỗ nào cũng có người canh gác, căn bản không thể vận chuyển vật tư ra ngoài trước mắt chúng ta.” Nhóm quân nhân cấp dưới nói ra suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy! Tên trộm này nhất định còn trong căn cứ, có lẽ chỉ là thủ thuật che mắt! Mau phong tỏa tất cả lộ tuyến!” Người phụ trách gấp tới độ đầu đổ đầy mồ hôi, mất nhiều vật tư như vậy, nếu ông không tìm ra hung thủ thì vị trí người phụ trách của ông cũng toi rồi!

Phán đoán của người phụ trách cũng không sai, chỉ là ông không biết tên trộm đó đã sớm bỏ trốn mất dạng, lúc này La Tổ đang ngồi trên lưng thôn phệ thú, đọc được tin tức miên trùng truyền đến.

“Ha ha ha ha——” La Tổ nhìn đám người quân bộ nổi trận lôi đình, nhin không được cười phá lên, tiếng gió gào thét bên tai cậu, loại kích thích rung động lòng người này làm cậu không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, giống như cậu đã gỡ bỏ tất cả xiềng xích trên người, thỏa thích vung tay làm mọi thứ! Loại cảm giác tùy ý này đã rất lâu cậu không có được...

Nếu im lặng, tìm kiếm những phương thức bình thần không thể bảo hộ kẻ ước thú, vậy cậu tình nguyện chọn lựa con đường đầy chông gai này, diệt trừ tất cả trở ngại để thành lập vương quốc kẻ ước thú, đây là... tâm nguyện duy nhất của cậu lúc này.

La Tổ mang theo nhóm kẻ ước thú cuối cùng trở về Bắc Ngoại Sâm, không ít nhóm kẻ ước thú vây quanh số vật tư vừa cướp về, tò mò nhìn trái nhìn phải, có vài loại kẻ ước thú có móng vuốt sắc bén còn nghịch ngợm cào sỗ thùng hàng, không cẩn thận chọt thủng vài lỗ, lúc chúng nó nhìn thấy La Tổ trở về thì bọn nó lập tức thu hồi móng vuốt, vô tội nhìn lên sao trời, giống như mấy lỗ thủng kia không liên quan gì tới bọn nó hết, điều này làm La Tổ có chút dở khóc dở cười.

Khôi hài nhất vẫn là nhóm la mật khâu, phải biết trong thùng chính là loại bùn đất chúng nó thích ăn nhất, tuy vẫn chưa được điều phối nhưng một ngày không được ăn gì như bọn nó thì chỉ cần được ăn, chúng nó đã rất nôn nóng rồi. Vì thế không ít la mật khâu chúi đầu vào thùng đựng hàng, ý đồ dùng móng vuốt lôi ra chút gì đó có thể ăn.

“Thu thu~” Nhóm la mật khâu nhìn La Tổ, sau đó leo đầy bả vai và túi tiền cậu, dùng ánh mắt vô tội cùng chờ đợi mà nhìn cậu chăm chăm, chỉ kém không gọi ‘Ba ba, mau ury chúng ta ăn cơm đi’ mà thôi.

La Tổ xoa đầu nhóm la mật khâu, bắt đầu triệu tập nhóm kẻ ước thú tập trung xung quanh, thùng đựng hàng được gói rất kĩ, một mình cậu nhất định mở không xong, thời điểm này nên mượn sức kẻ ước thú. La Tổ giao nhiệm vụ mở thùng cho nhóm cự ứng, cự ứng là kẻ ước thú bản thổ của Bắc Ngoại Sâm, hình dáng như điều hâu ở tiền thế của La Tổ, hình thể rất lớn, là một loại kẻ ước thú hệ vật lí.

Nhóm cự ứng vốn rất có hứng thú với đám thùng này, vì thế lúc được La Tổ ra chỉ thị thì vô cùng phối hợp dùng móng vuốt sắc bén của mình để mở thùng hàng, lúc này số bùn đất được đóng gói kĩ càng rốt cuộc đã lộ ra bóng dáng, nhóm la mật khâu nhìn thấy chỉ kém không nhào tới trực tiếp gặm cắn mà thôi.

La Tổ tổng cộng cướp về được hơn 70 thùng, không chỉ có bùn đất và kim châu làm thực vật cho kẻ ước thú hệ thổ và kim, còn có một số dịch dinh dưỡng. Ngoài ra La Tổ còn thuận tiện mang về một thùng dụng cụ có thể tiến hành điều phối thức ăn đơn giản.

Thấy được những thứ nằm trong thùng hàng xong, phần lớn kẻ ước thú không cần La Tổ nuôi nấng lực đực rời đi, chỉ có một số đặc biệt tò mò mới ở lại. Lúc La Tổ điều phối thức ăn, nhóm kẻ ước thú hệ thổ lợi dụng năng lực tổ hình tạo ra một căn phòng để La Tổ ở, chúng nó ngủ ngoài rừng không sao, nhưng người như La Tổ vẫn cần nơi để nghỉ ngơi.

La Tổ cũng không cần phòng ở quá phức tạp, chỉ cần một nơi có thể ngủ và nghỉ ngơi là đủ rồi, gia cụ trong phòng năng lực tổ hình cũng làm được, bất quá vì trí lực nhóm kẻ ước thú có hạn nên hình dáng số vật dụng chúng làm ra khá kì lạ.

Bỏ qua vấn đề cư trú và vật tư, hai ngày này La Tổ lại gặp phải một nan đề mới, chính là nhân thủ không đủ. Cái gọi là nhân thủ không đủ cũng không phải chỉ số lượng kẻ ước thú ít hay nhiều, mà là số lượng có thể giúp cậu quá ít. Phần lớn kẻ ước thú chỉ có trí lực của một đứa nhỏ, chúng nó có thể nghe hiểu và chấp hành những mệnh lệnh đơn giản, nhưng không thể tiêu hóa được những mệnh lệnh phức tạp, tỷ như điều phối thức ăn, không thể nghi ngờ chính là mệnh lệnh quá phức tạp.

Đối với La Tổ mà nói, thời lượng dành ra để điều phối thức ăn cho kẻ ước thú mỗi ngày đã chiếm hơn phân nửa, như vậy cậu căn bản không còn tinh lực để làm việc, nhóm kẻ ước thú cũng không thể có được sự phát triển tốt nhất.

Tiến hóa... chỉ có không ngừng tiến hóa, nhóm kẻ ước thú mới đạt được trí tuệ cao hơn, cậu mới có thể buông tay để làm những chuyện khác, đây là kết luận của La Tổ. Vì thế mấy ngày nay, trừ bỏ điều phối

thức ăn, La Tổ còn dùng lực tinh thần kích thích não bộ tất cả khế ước thú xung quanh mình, đồng thời cậu cũng an bài vài công việc cần trí não đơn giản để nhóm khế ước thú hoàn thành, tiến thêm một bước khai phá trí lực của chúng.

Trước mắt khế ước thú bên người La Tổ có trí lực cao nhất là Tiểu Hoàng, bởi vì nó bị La Tổ ảnh hưởng nhiều nhất, tiếp đó là một ít khế ước thú cấp S của Bắc Ngoại Sâm, tỷ như nguyên tố tinh linh.

La Tổ tuyển ra hơn mười khế ước thú có trí lực cao nhất để chúng nó phân thành 2 nhóm học cách điều phối thức ăn gia súc, Tiểu Hoàng đương nhiên chọn chương trình học hệ thổ mà nó thích nhất, cũng chính là điều phối bùn đất đặc biệt.

Chương trình học lúc đầu không mấy thuận lợi, phần lớn khế ước thú chỉ có thể tạo ra những thứ thực vật không thể ăn nổi, chính là dần dần theo trí lực ngày càng tăng, hương vị thức ăn cũng bắt đầu có cải thiện, tuy không thể nói là mỹ vị, nhưng ít nhất cũng có thể ăn được.

Tiểu Hoàng là khế ước thú tiến bộ nhanh nhất, chính là nó lần nào cũng chơi xấu, bởi vì so với thức ăn mình làm ra, vẫn là của chủ nhân làm ngon hơn. Vì thế sau khi điều phối thức ăn, Tiểu Hoàng sẽ vội vàng nhét thức ăn vào miệng, sau đó ủy khuất há miệng thiệt to, gương mặt nhỏ nhắn nhún nhún tít lại, ủy khuất nhìn La Tổ đầy mong chờ, cơ bản không cần tốn nhiều thời gian, chủ nhân sẽ dứt nó thức ăn đặc biệt! Như vậy chẳng khác nào một ngày nó được ăn hai phần thức ăn, nó thực sự quá thông minh! ~()

~Tiểu Hoàng không biết hành động mờ ám của nó bị La Tổ biết hết, chẳng qua cậu yêu thương nó nên không nói gì hết. Trải qua hai tuần giảng bài, La Tổ cuối cùng cũng thoát khỏi công tác điều phối thức ăn gia súc, vật tư lần trước cướp về miễn cưỡng có thể chống đỡ được một tháng, cậu phải nhanh chóng lập ra kế hoạch mới.

Vài lần cướp tiếp đó cũng thực thuận lợi, có thể nói hoạt động đánh cướp của La Tổ ngày càng thuần thục, điều này làm cậu có cảm giác mình là Sơn Vương. Có đôi lúc La Tổ nghĩ, nếu thật cậu là Sơn Vương như vậy Bắc Ngoại Sâm chính là sơn trại, khế ước thú là tiểu đệ, về phần liên minh... tự nhiên là con ‘dê béo’ chờ cậu mần thịt, nếu nói sơn trại này còn thiếu gì thì phải là áp trại phu nhân, mỗi khi La Tổ suy nghĩ miên man như vậy, cậu luôn bật cười khê thành tiếng.

Những lúc nhàn rỗi, La Tổ thường đi dạo bên hồ, vùng này là lãnh địa của khế ước thú hình lang, phần lớn là dã lang thể hình nhỏ, bất quá trong đó cũng có Lang Vương. La Tổ uống nước, lúc ngẩng đầu lên vì bề ngoại Lang Vương quá giống cự lang mà giật mình, Lang Vương Sicily không biết vì sao La Tổ lại nhìn mình ngẩn người, bất quá đối với chúng nó, La Tổ chính là vị Vương tôn quý nhất, vì thế Sicily thành thật tiêu sái bước tới bên người La Tổ, nhiệt tình lắc lắc cái đuôi.

La Tổ theo bản năng sờ cổ, chính là lúc cảm nhận trên cổ mình trống không, chẳng có gì thì rốt cuộc thanh tỉnh lại, đúng vậy, cậu đã sớm tách biệt Tư Lôi Tập...

Có thể vì bộ dáng Sicily rất giống cự lang nên La Tổ đặc biệt yêu thích, ngẫu nhiên còn tắm rửa cho nó, không thể không nói tông mao của khế ước thú hình lang sờ tốt lắm, vì thế La Tổ thực sự không thay đổi được tật xấu của mình lúc còn làm bác sĩ thú y.

Một ngày nọ, La Tổ vẫn như cũ mang theo bản chải, định chải lông cho Sicily, chính là lúc cậu chuẩn bị ra tay thì phát hiện hình như mình bị ai đó nhìn chằm chằm.

“Ai?” La Tổ nhíu mày, đề phòng nhìn xung quanh, chính là bên người cậu trừ bỏ khế ước thú hình lang thì không còn gì khác. Áo giác sao? Dù sao người của quân đội cho dù lợi hại đến cỡ nào cũng không thể không gây ra chút kinh động nào mà vào đến tận đây.

La Tổ một lần nữa cầm bản chải, bắt đầu chải lông cho Sicily, thân là bác sĩ thú y kỹ thuật của La Tổ đương nhiên rất cao siêu, lúc bản chải lướt qua phần lưng Sicily, nó thoải mái lắm lắm. Nhóm tiểu lang xung quanh nhìn lão đại nhà mình được chủ nhân phục vụ như vậy đều hâm mộ đến chết mất. Sicily cảm nhận được ánh mắt sùng bái của nhóm tiểu đệ liền thẳng lưng hơn nữa, bộ dáng ‘ta suất nhất, ta tuyệt nhất’, chính là giây tiếp theo nó dường như cảm nhận được gì đó mà run lên, vì sao nó cứ có cảm giác bị mạnh thú nhìn chằm chằm a?

Bên trong một lùm cây rậm rạp, một cự lang thân hình cao lớn quỳ rạp trên mặt đất, lớp da lông màu xám

tỏa sáng lờ lờ dưới ánh mặt trời, cho dù đang nằm úp sấp cũng có thể nhìn ra cơ thể nó vô cùng cường tráng. Giờ phút này, cự lang đang dùng ánh mắt màu xám của mình nhìn chăm chăm vào Lang Vương đang hưởng thụ sự phục vụ của La Tổ, chiếc nhẫn trên vòng cổ khế đang đưa trước ngực cự lang chiếu xạ ánh mặt trời chói mắt.

90. Chương 90

“Thu thu~” Lúc La Tổ chải lông cho Lang Vương Sicily, Tiểu Hoàng nhảy ra khỏi túi tiền La Tổ, cười lên lưng Sicily.

“Ngao ô~” Sicily cúi đầu gầm một tiếng, giống như đang biểu đạt bất mãn của mình, thân là Lang Vương, lòng tự trọng của Sicily rất cao, trong mắt nó chỉ có chủ nhân mới được cười lên lưng mình, loại khế ước thú la mật khâu yếu đuối này một chút tư cách cũng không có, bất quá nghĩ đến chủ nhân ở ngay bên cạnh nên Sicily mới không phát tác.

“Thu thu thu thu~!” Tiểu Hoàng cũng cảm nhận được tâm tình Sicily, Tiểu Hoàng bình thường luôn làm đại ca sao chịu được người ta khinh thường như vậy, ánh mắt nó quét một vòng, cứ như nẩy ra ý hay mà dựng thẳng lỗ tai, nó là khế ước thú được chủ nhân sủng ái nhất, ngay cả đại lang lang (lang ca) cũng không dám đắc tội nó, vì thế nó phải cho Sicily biết cái gì là tôn trọng tiền bối!

Tiểu Hoàng nghĩ như vậy liền không chút khách khí vươn móng vuốt nhỏ bé của mình bấu chặt lớp lông mao ở trên người Lang Vương Sicily.

“Ngao ô~” Sicily ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, nó bất chấp việc hưởng thụ phục vụ của chủ nhân, con người đồ ngẫu mạnh mẽ đứng dậy, ý độ hất ‘vị khách’ trên lưng mình đi.

“Thu thu~ thu thu~” Tiểu Hoàng đương nhiên không phải ngu ngốc, sau khi trải qua khóa huấn luyện của La Tổ, trí lực nó đã đạt tiêu chuẩn trẻ con 7, 8 tuổi, nó sớm tìm đúng thời cơ nhảy xuống khỏi lưng Lang Vương Sicily, sau đó ở trên bãi cỏ nhìn Sicily ngoác móng, bộ dáng vô cùng khiêu khích.

Sicily làm sao chịu đựng được loại nhục nhã này, nó lập tức mất hết lí trí xông tới, định quơ lấy Tiểu Hoàng hung hăng giáo huấn một trận. Vì thế trong rừng rậm xuất hiện một màn thực buồn cười, một con lang uy vũ thực lớn mắt đỏ ngẫu nhiên linh hoạt theo một bóng dáng vàng nâu.

La Tổ không nhúng tay, bởi vì đây là mâu thuẫn giữa các loài khế ước thú, hơn nữa tiết mục ‘người truy ta chạy’ này cũng là một phương thức tăng tiến tình cảm.

Tiểu Hoàng đương nhiên không phải đối thủ của Lang Vương Sicily, luận về sức bật của đôi chân thì cho dù nó biến thành khổng lồ cũng không so được, vì thế ngay lúc chỉ mảnh treo chuông sắp bị Sicily dùng miệng gặm một phát, Tiểu Hoàng vội vàng trốn vào túi tiền La Tổ, chỉ lộ cái đầu nhỏ ra ngoài.

Sicily, thân hình vốn đang vọt mạnh tới lập tức dừng lại khẩn cấp, nó ngẩng đầu, có chút bồn chồn nhìn La Tổ, phải biết thân là khế ước thú, nó không có gan khiêu khích La Tổ, huống chi nó thực sự rất thích vị chủ nhân này.

“Thu~~ thu thu~~” Tiểu Hoàng đắc ý trốn trong túi tiền làm mặt quỷ với Sicily, bộ dáng tiểu nhân đắc ý. Sicily thấy vậy lại đỏ mắt, nó thở hổn hển, bộ dáng như không thu thập Tiểu Hoàng quyết không bỏ qua.

La Tổ biết lúc này nên ra mặt, cậu dè dặt Tiểu Hoàng nói: “Không cần khi dễ đồng bạn, mày là đại ca a.”

“Thu thu~~” Với tâm trí của Tiểu Hoàng bây giờ, hoàn toàn có thể hiểu được lời La Tổ nói, nhưng nó lại giả ngu nghiêng đầu, bộ dáng không hiểu.

“Mày a...” La Tổ lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, ngay lúc định bắt Tiểu Hoàng xin lỗi Sicily thì một móng vuốt màu xám trắng kiên không hề báo trước chụp lên đầu Tiểu Hoàng, hung hăng gõ một chút.

“Thu thu! !” Tiểu Hoàng ôm đầu, thê lương kêu thảm một tiếng, nó hung hăng trừng mắt với Sicily dám lấy móng vuốt chụp nó, trong mắt đầy lên ngọn lửa hừng hực.

“Ngao ô~!” Lang Vương Sicily không cam lòng yếu thế cũng rống lên, Tiểu Hoàng cùng Sicily cứ vậy giữ nguyên tư thế nhìn chăm chăm nhau, rất có tính toán bóp nhau lần thứ hai.

La Tổ có chút đau đầu đỡ trán, xem ra hôm nay không thể chải lông cho Sicily tiếp rồi. La Tổ cất lại công cụ chải lông và tắm rửa. Trước lúc đi cậu lấy Tiểu Hoàng ra khỏi túi, đặt xuống đất.

“Thu thu? !” Tiểu Hoàng lập tức bầu lấy ống quần La Tổ, chẳng lẽ chủ nhân muốn để một mình nó ở lại đây? Đây là lãnh địa của Lang Vương Sicily a, nó nhất định sẽ bị hung hăng khi dễ! (_)

~La Tổ ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu Tiểu Hoàng, cậu không mềm lòng, bởi vì đây là cơ hội tốt để tâm trí Tiểu Hoàng thành thực hơn: “Tao không thể bảo hộ mày cả đời, nếu muốn người khác tôn trọng thì mày phải dùng thực lực của mình để chứng minh a.”

“Thu?” Tiểu Hoàng hoàn toàn không hiểu lời La Tổ, nó chỉ biết chủ nhân yêu quý muốn vứt bỏ nó, vì thế liều mạng túm lấy ống quần La Tổ.

“Mày có thể làm được.” La Tổ ngăn cản móng vuốt Tiểu Hoàng, nó đã đánh nhau với Lang Vương Sicily, tuy chọc đối phương tức giận nhưng cũng không thực sự làm tổn thương Tiểu Hoàng, nhiều lắm chỉ thu thập một chút mà thôi, mặc kệ nói thế nào thì Tiểu Hoàng cũng đến lúc trưởng thành hơn rồi.

“Thu~~” Hai lỗ tai Tiểu Hoàng cụp xuống, nó ủy khuất nhìn theo bóng La Tổ rời đi, hốc mắt nhất thời đỏ ửng, chủ nhân... chủ nhân vì sao không cần nó nữa, nó làm gì sai sao? Sau này nó, nó không bao giờ... khi dễ người khác nữa! Nhất định làm một kẻ ước thú ngoan ngoãn! Chủ nhân mau mau tới đón nó về đi a~!

“Ngao ô

” Tiểu Hoàng đắm chìm trong bi thương hoàn toàn không ý thức được Lang Vương Sicily đã tiến tới gần, tuy Sicily nhận được mệnh lệnh của La Tổ không được xem Tiểu Hoàng là thức ăn v.v.. nhưng mà trả thù một chút cũng không sao.

Sicily hãnh diện ưỡn thẳng lưng, quả nhiên nó mới là kẻ ước thú được chủ nhân sủng ái nhất! Nhóm sói con chung quanh vì muốn lấy lòng lão đại đều tự động đi tới bao vây Tiểu Hoàng.

“Thu thu? !” Tiểu Hoàng từ lúc đi theo La Tổ tới giờ chưa bao giờ nhìn thấy thế trận này, vô số đầu lang áp tới gần thân hình nhỏ bé của nó, còn có con người thực hung ác... Ô~ nó sẽ bị ăn luôn mất, nhất định sẽ bị ăn luôn!

Sicily giống như quân vương, chậm rì rì lướt qua người đàn lang, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Hoàng đang lạnh run. Tiểu Hoàng lúc này đã hoàn toàn mất đi thần khí dĩ vãng, gương mặt nhỏ nhắn ngập nước mắt nước mũi, hai lỗ tai dài không ngừng run rẩy, tựa như đứa bé làm sai chuyện bị phát hiện.

Sicily vốn định nâng móng vuốt để Tiểu Hoàng thể nghiệm một chút cái gì gọi là ‘móng vuốt Lang Vương’, chính là lúc nó nhìn thấy ánh mắt điềm đạm đáng yêu của Tiểu Hoàng, móng vuốt của nó... thế nhưng lại dừng lại giữa không trung, vì sao, vì sao nó có cảm giác tội ác không thể hạ thủ được? Mặc khác... bộ dáng lạnh run kia sao lại đáng yêu đến vậy? ! Chẳng lẽ đầu nó có vấn đề?

Ngay lúc móng vuốt Sicily dừng lại giữa không trung giống như giây tiếp theo sẽ hạ xuống, thì đột nhiên một bóng dáng màu xám thật lớn phóng mạnh ra khỏi lùm cây, Sicily căn bản không kịp phản ứng đã bị đánh bay xuống đất.

Ai? ! Sicily làm Lang Vương, vì bảo vệ địa vị của mình, nó lập tức bật dậy, nhưng lúc thấy rõ sinh vật trước mắt thì nó không thể ngăn cản sự hoảng sợ dâng lên trong lòng.

Không chỉ Sicily, tất cả kẻ ước thú hình lang xung quanh cũng có cảm giác như vậy, đó là một con lang cao lớn dị thường, cơ thể trên người sần chắc cường tráng, lớp lông màu xám dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, nhưng điều làm người ta không thể không nhìn chính là đôi lam mâu xám tro thâm sẫm, kiên nghị mà trầm ổn, lại tản mát ra hàn khí làm người ta sợ hãi. Từ tư thế của cự lang có thể nhìn ra nó một thân bách chiến, toàn thân không có điểm sơ hở.

Sicily đề phòng, hình thái này... đối phương không thể nghi ngờ cũng là Lang Vương như nó, đột nhiên đâm nó một cái là muốn khiêu chiến sao?

“Ngao ô~~” Sicily ngửa mặt lên trời thét dài, biểu thị công khai nó tiếp nhận khiêu chiến, đối với kẻ ước thú hình lang như chúng nó mà nói, một khu vực chỉ có một Lang Vương, mạnh được yếu thua chính là cách sinh tồn của chúng nó!

Sicily cùng cự lang đột ngột lao tới đánh nhau, móng vuốt cùng răng nanh, hết thấy đều là vũ khí. Nhóm khế ước thú hình lang xung quanh cũng không tiếp tục thu thập Tiểu Hoàng nữa, toàn bộ lực chú ý tập trung vào trận chiến này, bởi vì người chiến thắng chính là tân vương của chúng nó!

Sicily càng chiến đấu càng kinh hãi, tên khó ưa này rốt cuộc từ đâu nhảy ra a? Mạnh cũng thái quá đi? Hơn nữa ánh mắt hung ác này là sao, cứ như nó vừa đoạt mất vợ của đối phương vậy! Sicily có ý muốn liên hệ với cự lang, chính là bất luận nó phát đi tin tức nào tới cự lang cũng giống như đá quăng xuống biển, Sicily cũng không còn biện pháp, chỉ có thể quyết tử một trận, thân là Lang Vương tôn nghiêm nó kiên quyết không thể thua trận đấu này!

Mười lăm phút trôi qua, Sicily chật vật ngã xuống trên mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra từ bụng nó. Nó thua... đáng giận nhất là đối phương cư nhiên còn giữ lại tánh mạng nó, nó đã không còn mặt mũi nào ở lại đây, chỉ tiếc thương thể nó quá nặng, căn bản không còn sức rời đi.

“Ngao ô~ ngao ô~~” Nhóm khế ước thú vây quanh bên người cự lang, chúc mừng tân Lang Vương, không phải chúng nó vô tình mà đối với khế ước thú, đây chính là quy luật của chúng nó, mỗi đời Lang Vương đều sinh ra như vậy, cũng đều bị thay thế như vậy, muốn đoạt lại ngai vàng Lang Vương thì phải trở nên mạnh mẽ hơn, đánh bại Lang Vương hiện tại, cũng vì thế mà Lang Vương luôn luôn là khế ước thú hình lang mạnh nhất trong đàn, có thể dẫn dắt tộc lang đi đến phồn vinh.

“Thu thu~” Tiểu Hoàng sau khi cự lang thắng chỉ còn kém không nhảy lên người nó hôn hai cái nữa thôi, hơi thở này không thể nhầm lẫn được, là đại lang lang~! Nhất định là chủ nhân phái đại lang lang tới cứu nó!

Đối với hành vi nhảy lên đỉnh đầu cự lang của Tiểu Hoàng, nhóm sói con đều biểu thị oán giận, chính là bất luận chúng nó phát tin gì tới cự lang, cự lang đều không phản ứng. Cự lang thắng Lang Vương Sicily xong liền ngồi xổm xuống mặt đất, cứ như một pho tượng nhìn về phương xa, cứ như đang chờ đợi người nào đó.

“Ngao ô?” Nhóm sói con hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ tân Lang Vương của chúng nó... đặc biệt thích ngẩn người?

Bởi vì tân Lang Vương không nói cho thủ hạ, chính là nhóm sói con xử lý Lang Vương tiền nhiệm Sicily thế nào, nên nhóm sói con cũng không tự tiện đuổi Sicily đi, chỉ để nó tự sinh tự diệt.

Cự lang, cũng chính là Tư Lôi Tập, ẩn trong nhóm khế ước thú mấy ngày nay cơ bản đã thăm dò được quy luật La Tổ tới nơi này, lúc phát hiện ra hành tung La Tổ, phương pháp đầu tiên anh nghĩ ra là giả trang thành khế ước thú lên vào nơi này, bởi vì nếu trong hình người chỉ sợ rất nhanh sẽ bị nhóm khế ước thú phát hiện.

Kế hoạch của Tư Lôi Tập tiến hành rất thuận lợi, bởi vì hình thái thú hồn của anh cơ hồ không khác biệt với Lang Vương, dựa vào hình thái này anh dễ dàng lẫn vào nhóm khế ước thú hình lang sống bên hồ này. Tư Lôi Tập không phải không nghĩ tới việc xâm nhập sâu hơn, tới chỗ La Tổ, chính là Bắc Ngoại Sâm này trừ bỏ khế ước thú có mệnh lệnh của La Tổ thì tất cả đều kết thành quần đội, ngẫu nhiên đi một mình cũng đều là khế ước thú cấp S, nếu anh một mình lên vào sâu hơn nhất định sẽ bị khế ước thú khác hoài nghi, hơn nữa anh vốn là hồn thú, căn bản không thể trao đổi với khế ước thú.

Lên vào lãnh địa khế ước thú hình lang mấy ngày nay, Tư Lôi Tập đều cố gắng ở riêng một mình, giả bộ quái gở mới không bị vạch trần, anh một mực chờ La Tổ xuất hiện, chính là mãi tới tận hôm nay, thực vật và chờ đợi được thì anh lại thấy một màn vô cùng khủng khiếp, La Tổ thể nhưng lại tắm rửa ột con lang!

Một khắc đó, Tư Lôi Tập chấn động mãnh liệt, vì thế lúc anh hồi phục lại tinh thần thì La Tổ đã sớm rời đi. Tư Lôi Tập chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng dựa theo giáo dục lúc nhỏ ở quân đội, phải bóp chết nguy hiểm lúc còn trong nôi.

Vì thế... Sicily cứ vậy bị lang ca bóp nát từ trong nôi. Thắng tới rất lâu sau này, Sicily mới hiểu ra, nó cư nhiên vì một nam nhân ngu ngốc ăn dấm chua bấy bọ mà bị mất vị trí Lang Vương! Điều này làm nó rơi lệ đầy mặt suốt một thời gian dài, vì thế mới nói, đôi lúc được chủ nhân ưu ái cũng không phải chuyện tốt!

Tư Lôi Tập không biết quy củ của khế ước thú hình lang, vì vậy anh không biết sau khi chiến thắng Sicily mình chính là Lang Vương. Vì thế anh lại giống như mấy ngày trước, ngồi xổm trong bụi cây, lẳng lặng chờ

đợi La Tổ xuất hiện.

Bất quá ngồi chồm hổm vài ngày, Tư Lôi Tập ý thức được không thích hợp, bởi vì nhóm sói con trước kia vốn không bao giờ chú ý đến anh, hiện tại mỗi ngày lại vây bên cạnh, cùng anh ngồi xổm trong bụi cây. Tư Lôi Tập không thể nào hiểu nổi, chỉ là nếu không có ai quấy rầy anh thì anh cũng không chủ động công kích.

Liên tiếp vài ngày sau đó, bất luận là gió hay mưa, cự lang vẫn giống như một pho tượng, làm hết phận sự của mình thủ trong lùm cây, không hề nhúc nhích nhìn về phía La Tổ xuất hiện lần trước, mấy ngày qua ngay cả nhóm sói con cũng khâm phục nghị lực của Tư Lôi Tập.

“Người nói xem lão đại đang chờ cái gì vậy?” Nhóm sói con tụ lại một chỗ thì thảo.

“Chẳng lẽ là tình nhân?” Sói con lắc lắc chùm lông mao trên đầu hỏi.

“Có thể lắm, tân lão đại của chúng ta đúng là chân tình a, ngày nào cũng im lặng chờ đợi, cứ như hòn vọng phu ấy.” Lão lang vừa dứt lời, chúng ta đồng loạt nhìn về phía Tư Lôi Tập, sau đó đồng loạt phát ra tiếng cảm thán, con mẹ nó thật là, hòn vọng phu đúng là hình dung rất chuẩn xác!

Tiểu Hoàng vốn muốn lôi cự lang về chỗ La Tổ, nhưng nó vừa thấy tư thế này thì đành từ bỏ, một mình chạy về. La Tổ mấy ngày nay đang lập kế hoạch phát triển Bắc Ngoại Sâm, thấy Tiểu Hoàng nhảy lên bàn thì có chút ngoài ý muốn, cậu tưởng dựa theo tính cách cùng thực lực của Tiểu Hoàng phỏng chừng vài ngày nữa mới có thể trở về a.

“Thu thu~” Tiểu Hoàng vì cự lang tham gia nên không bị Sicily khi dễ, điều này làm nó vô cùng đắc ý.

“Ân?” La Tổ đương nhiên cảm nhận được tâm tình Tiểu Hoàng biến hóa, cậu còn tưởng lần này trở về Tiểu Hoàng sẽ thu liễm không ít, hiện tại xem ra sự tình đã xuất hiện biến hóa không ngờ, chẳng lẽ Tiểu Hoàng đánh thắng Sicily? Không, không có khả năng.

La Tổ tạm thời bỏ dở chuyện đang làm, định tới hồ xem thử, Tiểu Hoàng tự nhiên đi theo bên người La Tổ, trong mắt nó, chủ nhân gặp lại đại lang lang nhất định rất cao hứng, nó chính là công thần tới báo tin này chủ nhân a~~()

~Khu vực trung tâm bên hồ, một bóng dáng cao ặc ặc áo blu trắng chậm rãi xuất hiện trong tầm nhìn đàn lang. Đột nhiên, cự lang dáng người cao lớn trong lùm cây đứng lên, đôi ngươi xám tro chăm chú nhìn người đang đi tới.

Nhóm sói con xung quanh nhìn thấy phản ứng của lão đại nhà mình, cả đám hưng phấn nhỏ giọng trao đổi...

“Động rồi động rồi! Lão đại động rồi!”

“Quả nhiên trước sức quyến rũ của chủ nhân, ngay cả lão đại cũng không bình tĩnh nổi a?”

“Chẳng lẽ... người lão đại một mực chờ đợi chính là chủ nhân?”

Nói sói con còn chưa bát quái xong thì một màn làm trông mắt bọn nó suýt lọt ra ngoài đã diễn ra, chỉ thấy lang lão đại của bọn nó đột nhiên như phát điên mà lao về phía chủ nhân, tốc độ cực nhanh, hệt như sấm chớp, trong vòng vài giây tích tắc đã tới bên cạnh chủ nhân. Tiếp đó là hình ảnh làm người ta càng cứng lưỡi... Cự lang thả người nhảy lên, dáng người trắng kiện tạo thành một đường cong hoàn mỹ trên không trung, da lông màu xám sáng bóng dị thường dưới ánh mặt trời, đương nhiên, này không phải máu chốt! Điểm máu chốt nhất là... nó, bổ, nhào, lên, người, La, Tổ!

Đúng là phương thức nghênh đón nồng nhiệt... La Tổ cảm thụ được sức nặng trên người, khe thở dài, tốc độ quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng, cậu vốn nghĩ Sicily đã xảy ra chuyện, hiện tại xem ra cậu nghĩ sai rồi, dựa theo tư thế đối phương vừa lao tới, Sicily chẳng những không có việc gì, ngược lại còn rất khỏe mạnh.

La Tổ chậm rãi nhìn về phía cự lang đang đè trên người mình, lập tức sững sờ, đôi ngươi màu xám này... cậu tuyệt đối không nhận sai, khó trách vừa nãy cậu còn cảm thấy có gì kì quái, đúng là không ngờ, cự lang người này dễ dàng trà trộn vào như vậy.

“Tư Lôi Tập.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định, La Tổ bắt đầu dĩ mồm miệng: “Leo xuống người tôi.”

91. Chương 91

Móng vuốt sói thật lớn chậm rãi rời khỏi người La Tổ, cự lang thuận thể nhảy qua bên kia, sức nặng trên người chợt giảm đi làm La Tổ có thể đứng dậy, cậu sớm nên nghĩ tới, nam nhân như Tư Lôi Tạt sao có thể không hành động gì.

“Hình lang không thể trao đổi với tôi, đúng không?” La Tổ đỡ trán, Tư Lôi Tạt cũng thật là, rốt cuộc muốn bảo trì hình lang gốc gác này tới lúc nào?

“Ngao ô~” Cự lang cúi đầu kêu một tiếng, giống như anh cũng phát hiện ra sai lầm của mình, da lông màu xám nhanh chóng rút đi, thể vào đó là hình dáng nhân loại.

“Thật xin lỗi.” Tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên, tuy có chút cứng nhắc, bất quá vẫn tràn ngập thành khẩn.

“Anh tới tìm tôi hẳn không phải chỉ vì những lời này đi?” La Tổ dùng lực tin thần phát ra tin tức để nhóm khế ước thú xung quanh an tâm, bởi vì từ lúc Tư Lôi Tạt khôi phục hình người, bầy sói xung quanh không ngừng phát ra tiếng tru phần nộ, thậm chí còn có tiếng răng nanh nghiêng ken két.

Sau vài giây trầm mặc ngăn ngủ Tư Lôi Tạt kéo sợi dây chuyền trên cổ, đưa tới trước mặt La Tổ: “Cùng nhau... trở về.”

Chiếc nhẫn xuyên trong vòng cổ lấp lánh chói mắt, giờ phút này La Tổ cảm thấy ánh sáng này sắp chói mù cả hai mắt mình, La Tổ không đưa tay tiếp nhận mà ngẩng đầu, chăm chú nhìn nam nhân vung về trước mặt thật lâu: “Anh thật tình nói những lời này sao?”

“...” Tư Lôi Tạt trầm mặc, tuy gương mặt không có nhiều biểu tình nhưng chân mày đã nhíu sâu.

“Trở về đi, anh hẳn biết tôi không có khả năng cùng anh trở về liên minh.” Tuy đã sớm có đáp án, nhưng một khắc nói ra La Tổ vẫn có cảm giác xúc động, cũng không phải khổ sở, mà là số phận mình có lẽ bất đắc dĩ cùng cảm thán như vậy.

Không trí trầm mặc quanh quẩn giữa hai người, La Tổ biết mình không có khả năng thuyết phục nam nhân chết nào này, vì thế cậu đi vài bước về phía đàn sói.

“Xem đi.” La Tổ chỉ vào sâu trong rừng rậm: “Mấy ngày nay anh ẩn núp trong này, thấy được gì?”

“Khế ước thú.” Tư Lôi Tạt không hiểu vì sao La Tổ hỏi anh chuyện này, chính là anh đã quen trả lời chi tiết những vấn đề La Tổ hỏi.

“Còn gì nữa?” La Tổ tiếp tục hỏi.

“Thực vui vẻ.” Tư Lôi Tạt trả lời thực ngắn gọn, mấy ngày nay anh lên vào Bắc Ngoại Sâm, từ ánh mắt nhóm khế ước thú xung quanh, anh dường như có thể cảm nhận được sự vui sướng phát ra từ sâu trong nội tâm.

“Đây là đáp án, Tư Lôi Tạt.” La Tổ nghiêng mặt, đối lưng nói với Tư Lôi Tạt: “Nếu có nhiều khế ước thú như vậy sẵn lòng dân hiến vui sướng, phần nộ, khoái hoạt cùng cứu thương, thậm chí là cả tương lai cho anh, anh có thể bỏ chúng nó không? Ít nhất tôi không làm được, Tư Lôi Tạt.”

Biểu tình La Tổ thực bình tĩnh, bình tĩnh cứ như mình đang kể một câu chuyện nhỏ nhặt nào đó, nhưng con người đen láy bùng cháy ngọn lửa hừng hực dường như có thể thiêu đốt tất cả, sáng lạn, chói mắt nhưng lại vô cùng đối lập với gương mặt lạnh lùng băng giá, làm tim người ta đập nhanh không ngừng.

Tư Lôi Tạt giật mình, phải nói giờ phút này anh không biết mình nên nói gì, anh biết La Tổ thực thích khế ước thú, chính là lúc này anh mới hiểu khế ước thú đối với La Tổ không chỉ là bạn, mà chính là người nhà. Nếu đây là lựa chọn của La Tổ, như vậy anh tôn trọng quyết định của em ấy.

Tư Lôi Tạt nắm lấy tay La Tổ, trịnh trọng để dây chuyền vào tay cậu, trầm giọng nói: “Tôi... cùng em.”

Này xem như là lần cầu hôn thứ 2 sao? Nhưng lại là tiêu chuẩn cường mua cường bán của trung khuyến. La Tổ nhin không được hơi nhếch môi, có đôi khi cậu thực sự bội phục chính mình, đến lúc này rồi mà còn suy nghĩ miên man.

“Theo giúp tôi làm gì?” La Tổ có chút buồn cười hỏi: “Cùng nhau chăm sóc đám khế ước thú này à? Anh có biết làm thế nào không?”

“Tôi sẽ học.” Ánh mắt Tư Lôi Tạp kiên định dị thường, anh không muốn hình ảnh La Tổ biến mất trước mắt mình nữa, anh muốn bồi bên cạnh em ấy. Hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên anh có tâm tình mãnh liệt muốn bảo hộ một người như vậy.

La Tổ nhìn biểu tình kiên quyết của Tư Lôi Tạp, khẽ thở dài: “Còn chưa hiểu sao? Tư Lôi Tạp, nguyên nhân tôi đuổi anh đi.”

Mày Tư Lôi Tạp lại nhú lại, anh trầm mặc lắc đầu.

“Tựa như đám khế ước thú này đã giao phó tương lai cho tôi, anh cũng có đối tượng như vậy đúng không?” La Tổ xoay người, gió nhẹ thoảng nhiên thổi bay phần tóc trước trán cậu, lộ ra đôi ngươi đen láy chói mắt như vì sao: “Nếu anh là một nam nhân ngay cả người nhà, bằng hữu, thậm chí là quốc gia cũng có thể vứt bỏ, tôi sẽ khinh thường anh, Tư Lôi Tạp.”

Im lặng, im lặng tuyệt đối, con ngươi Tư Lôi Tạp một khắc này đột ngột co rút, trái tim anh như bị thứ gì đó cấu véo mà nảy lên, anh chưa bao giờ ý thức được tình cảm mình mãnh liệt như thế này, máu như đại hồng thủy xông thẳng lên não, anh thích La Tổ, bởi vì bất luận là lúc nào, bất luận nơi đâu, anh ngược từ đôi mắt kia luôn là một thế giới trắng đen rõ ràng, rất đơn giản.... giống như khế ước thú vậy.

Giờ phút này, Tư Lôi Tạp rốt cuộc hiểu được La Tổ, La Tổ vĩnh viễn biết được thứ mình muốn, hơn nữa còn kiên định đến cuối cùng. Có lẽ từ đầu đối với La Tổ, thứ quan trọng nhất chính là khế ước thú, nhận thức này làm anh có chút mất mát.

Tư Lôi Tạp cúi đầu, sợi tóc đen che khuất ánh mắt anh, làm người ta không nhìn được biểu tình của anh lúc này, nam nhân giống như một gốc cổ thụ, trầm mặc mà tịch liêu cắm rễ sâu vào lòng đất.

“Vì cảm thấy địa vị của anh trong lòng tôi còn kém hơn cả khế ước thú nên thất vọng?” La Tổ nhìn sợi dây chuyền bị Tư Lôi Tạp cường ngạnh nhét vào tay, nhẹ giọng nói: “Tư Lôi Tạp, không phải tất cả mọi thứ đều có thể đem ra so sánh.”

“Ví dụ, nếu có một ngày tôi và gia gia phát triển tới cực diện không chết không ngừng, anh sẽ giúp ai?”

“...”

“Anh không thể trả lời, vì anh không thể so sánh.” La Tổ nói ra đáp án: “Đương nhiên, nếu anh thực sự giúp gia gia, tôi cũng không oán trách, dù sao ông ấy cũng là người nhà của anh, hơn nữa so với những thứ yêu thích kia, huyết thống lại càng đáng tin cậy hơn.” La Tổ thả sợi dây chuyền xuống mặt đất, thở dài nói: “Vì thế trở về đi, Tư Lôi Tạp, anh không nên ở đây.”

“Tôi sẽ tìm kiếm.” Lúc này, Tư Lôi Tạp đột nhiên mở miệng.

“Àn?” La Tổ ngẩn đầu.

“Tìm kiếm phương pháp có thể bảo hộ người quan trọng nhất của mình.” Tư Lôi Tạp cứ vậy nhìn chăm chú vào La Tổ, con ngươi xám tro kiên quyết như bàn thạch. Giờ phút này Tư Lôi Tạp hết như một thanh bảo kiếm còn chưa rút ra khỏi vỏ, tuy sắc bén nhưng hơi thở đã thu liễm, như một cây đại thụ cổ xưa đáng tin cậy.

“Phốc——” Chẳng lẽ tất cả nam nhân buồn tào đều chết nào như vậy? La Tổ nhin không được cười khê, nam nhân cổ chấp đến mức này đúng là làm cậu đau đầu.

La Tổ nhặt sợi dây chuyền lên, ném về phía Tư Lôi Tạp: “Vậy tìm đi, trước lúc tìm được đừng trở lại.”

Tư Lôi Tạp giơ tay, vững vàng tiếp được sợi dây chuyền, giống như cam đoan với La Tổ, nghiêm túc hứa hẹn: “Tôi sẽ làm được.”

“Vậy chúc anh may mắn.” La Tổ đưa lưng về phía Tư Lôi Tạp phát phát tay, bộ dáng như không muốn nhìn thấy Tư Lôi Tạp.

Tư Lôi Táp siết chặt sợi dây trong tay, con người xám kiên định, anh nhất định sẽ làm được, bất luận phải tốn 10 năm, 20 năm, anh phải diệt trừ tất cả những người có dị tâm với Kì Lân, sau đó thay đổi địa vị của kẻ ước thú ở Liên Minh, cuối cùng đón La Tổ về nhà! Bất quá trước đó...

Tư Lôi Táp trầm mặc nhìn đám kẻ ước thú hình lang ở xung quanh, phi thường trịnh trọng nói: “A Tổ... đừng đối xử tốt với con lang khác, bảo trọng.”

La Tổ sợ run một lát, sau đó khỏe môi không ngừng nhếch lên, phải nói nam nhân ghen tuông rất đáng sợ sao? Lúc La Tổ xoay người lại liền nhìn thấy bóng dáng Tư Lôi Táp đã biến về hình lang chạy đi. Cự lang màu xám thể hình rất cường tráng nhưng trên đường chạy lại ngừng lại vài lần, cứ như không thể chạy tiếp nữa vậy, nhưng bất luận nó dừng bao nhiêu lần, đầu cũng không quay lại một lần, có lẽ nó biết nếu nó quay đầu lại, có thể sẽ không còn quyết tâm rời khỏi nơi này nữa.

Thẳng đến khi bóng dáng cự lang hoàn toàn biến mất trong đám cây cối, La Tổ vẫn còn nhìn về hướng đó, giông như ánh mắt cậu đã sớm xuyên thấu rừng rậm, tới một nơi mà không ai biết.

“Thu?” Tiểu Hoàng nhảy lên vai La Tổ, tuy nó không biết vì sao đại lang lang phải rời đi, bất quá sau khi đại lang lang đi rồi tâm tình chủ nhân rất tệ.

“Tao không sao.” La Tổ lấy lại tinh thần, cậu xoa xoa đầu Tiểu Hoàng, một lần nữa đi vào trong bầy sói. Chúng lang thấy La Tổ hoàn hồn đều chạy tới bên người, dùng lực tinh thần gửi tin nói Tư Lôi Táp đánh thắng Lang Vương tiền nhiệm Sicily, lừa gạt chúng nó lên làm Lang Vương.

Trấn an tình tự của đàn lang xong, La Tổ đi xem Sicily bị thương, bất quá lúc nhìn Sicily bị thương đến không đi lại nổi, đầu sói sưng thũng như đầu heo thì không thể không cảm thán, tên Tư Lôi Táp kia, xuống tay cũng quá hung ác đi, nam nhân ghen tỵ quả nhiên đáng sợ.

“Tư Lôi Táp chuẩn tướng, cậu nói Kì Lân chẳng những không chịu gặp cậu, thậm chí còn phái kẻ ước thú đuổi giết?” Chủ tịch quốc hội Đạt Nhĩ khó tin hỏi.

“Tư Lôi Táp, có thật không?” Ước Sát Tư ở bên cạnh truy hỏi, sao lại như vậy? Với nhận thức của lão về La Tổ, đứa nhỏ này hẳn là rất thích tôn tử lão, vì thế tuyệt đối không có khả năng tuyệt tình như vậy.

“Đúng vậy.” Tư Lôi Táp trầm giọng. Nhíu mày, môi mím chặt, biểu tình này cùng tác phong nghiêm cẩn làm tất cả quan viên trong phòng hội nghị không nhìn ra chút đùa giỡn nào.

Mọi người đều chìm vào trầm mặc, Tư Lôi Táp là quân bài có trọng lượng nhất trong tay bọn họ, nếu ngay cả Tư Lôi Táp cũng không được, như vậy chỉ có thể kéo người nhà và bằng hữu của Kì Lân vào.

Trên đường về nhà, Ước Sát Tư luôn chăm chú quan sát biểu tình của tôn tử, lão vẫn không tin được, lão biết tôn tử mình thích La Tổ cỡ nào, vì thế lão rất lo lắng cho tâm tình của Tư Lôi Táp lúc này, hơn nữa...

“Tư Lôi Táp, con có trách gia gia lúc đó không để con tới cứu nó sớm hơn không?” Ước Sát Tư rốt cuộc hỏi ra vấn đề mình lo lắng nhất, lão sợ tôn tử vì chuyện này mà có khúc mắc với mình.

“Không có, gia gia.” Cứng nhắc trả lời làm Ước Sát Tư không thể phán đoán tâm tình của Tư Lôi Táp.

“Tư Lôi Táp, con nói thật cho gia gia đi, đứa nhỏ kia thật sự đuổi con ra ngoài?”

Tư Lôi Táp trầm mặc gật đầu, Ước Sát Tư nheo mắt, cẩn thận quan sát từng biểu tình trên mặt Tư Lôi Táp, ngay cả một chút biến hóa rất nhỏ cũng không buông tha, nhưng một lát sau, trong lòng Ước Sát Tư dâng lên cảm giác vô cùng bất an.

Lão... lão thể nhưng không đọc được tình tự trong mắt tôn tử! Phải biết Tư Lôi Táp tuy luôn làm ra bộ mặt như bài tú lơ khơ, nhưng chỉ cần nó run mi một chút, gia gia như lão liền biết nó đang nghĩ gì! Chính là lúc này từ đôi người xám tro kia, lão thể nhưng không đọc được bất cứ cảm xúc gì... Ở Bắc Ngoại Sâm rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu lời tiên đoán kia không sai thì sao lại có kết quả này?

Bởi vì Tư Lôi Táp bị kẻ ước thú đuổi giết, nên kế hoạch dựa vào Tư Lôi Táp khuyên bảo Kì Lân đã thất bại, liên minh chỉ có thể lập kế hoạch mới.

Tổng bộ Hiệp hội Tiên đoán sư, Quỳnh Đồ luôn trầm ỉn hiêm có dịp lộ ra giận dữ: “Lão già, sao dám nói lời tiên đoán sai cho chúng ta?”

“Bị gọi là lão già đúng là làm người ta khó chịu.” Mộng Bửu Tư cười khê: “Hơn nữa đó không phải là sai, chỉ là ta bị ngoại giới quấy nhiễu.”

Quỳnh Đồ không muốn lãng phí thời gian ở vấn đề này, ông ngồi xuống nói: “Ông cố tình để Kỳ Lân sau khi thức tỉnh rời bỏ liên minh, vì thế mới nói sai thời gian cho chúng ta?”

Mộng Bửu Tư cười mà không nói, ông ném quả cầu thủy tinh lên, sau một trận quang mang chói mắt, bên trong quả cầu xuất hiện hình ảnh Ôn Tư Đặc nói chuyện với La Tổ.

Quỳnh Đồ thấy vậy lập tức đứng bật khỏi ghế: “Người này là...”

“Không sai, là thần tượng đại chúng của liên minh, nhân tài tiên đoán hiêm thấy.” Quả cầu thủy tinh từ trên không hạ xuống, một lần nữa về tới lòng bàn tay Mộng Bửu Tư.

“Ý người là?” Quỳnh Đồ nhíu mày.

“Hiệp hội Tiên đoán sư cần sức mạnh của cậu ta, thả ra đi, hơn nữa anh cũng thấy hình ảnh vừa nãy, không phải sao? Cậu ta là mấu chốt thuyết phục Kỳ Lân trở lại liên minh.”

Quỳnh Đồ trầm tư một lát, đề phòng nhìn chăm chú Mộng Bửu Tư: “Tôi tin tưởng hình ảnh hiện ra trong Thần Chi Cầu, chính là ông thực sự không có mục đích khác sao?”

“Đương nhiên, nếu liên minh sụp đổ ta có lợi gì đâu?” Mộng Bửu Tư cười ôn hòa: “Quỳnh Đồ Tổng đại tướng, xin anh nhớ kỹ, ta là Tiên đoán sư làm bạn với liên minh vượt qua bao nhiêu cửa ải khó khăn.”

“Tôi đã biết, tôi sẽ ra lệnh phóng thích Ôn Tư Đặc, ông cũng nhớ kỹ chức trách của mình đi.” Quỳnh Đồ nói xong, đi thẳng đến cửa, hiển nhiên không có tính toán nhiều lời với Mộng Bửu Tư.

“Không ở thêm với lão già này một chút sao?” Mộng Bửu Tư lên tiếng, trong phòng ông phủ đầy vì sao, tuy chỉ là hình ảnh từ màn hình ánh sáng bất quá cũng giống như thật, phi thường xinh đẹp.

“Không rảnh.” Quỳnh Đồ rời đi rồi, quả cầu thủy tinh trong tay Mộng Bửu Tư lại bay lên giữa không trung, phát ra quang mang chói mắt, đồng thời trong quả cầu hiện lên hình ảnh một sinh vật thật lớn ngoa du giữa tầng mây, sừng như lộc, trảo như ưng, cả người phủ kín ngạnh lân. Nếu Quỳnh Đồ còn ở nơi này, nhất định sẽ kinh hô ra tiếng, bởi vì sinh vật trong quả cầu thủy tinh chính là hình tượng cự long truyền thuyết!

Khóe miệng Mộng Bửu Tư hơi nhếch lên: “Vì thế mới nói anh nên ở cùng ta thêm một lát, thực sự đáng tiếc.”

Vài ngày sau, Bắc Ngoại Sâm nghênh đón một vị khách mới, La Tổ nhìn tin tức kẻ ước thú truyền tới, hơi nhíu mày, vì sao Pháp Phi Tư lại đến đây?

92. Chương 92

Phòng tuyến bên trong Bắc Ngoại Sâm là bí mật, nếu Pháp Phi Tư là người quân bộ phái tới tìm hiểu thực lực thì có chút không ổn, suy nghĩ một hồi, La Tổ quyết định gặp mặt Pháp Phi Tư ở khu vực gần bên ngoài, đương nhiên chỉ gặp một mình Pháp Phi Tư, số bảo vệ phải ở bên ngoài.

La Tổ thông qua lực tinh thần nhắn gửi tin tức tới nhóm huyện nhân thú, huyện nhân thú có thể bắt chức ảo cảnh chuyển cáo tin tức này cho Pháp Phi Tư, kế tiếp người chọn lựa đã bị đảo ngược.

“Pháp Phi Tư đại nhân, rất nguy hiểm, nhất định là bẫy!”

“Đúng vậy, đại nhân, ngài nhất quyết không thể vào đó một mình!”

Pháp Phi Tư ngẩng đầu nhìn những điểm đen chi chít trên bầu trời, có chút dăm chiêu cười nói: “Thì ra là thế, đây là máy giám thị của Kỳ Lân sao? Quả thực so với máy móc bình thường còn hữu dụng hơn.”

“Pháp Phi Tư đại nhân!” Nhóm thủ hạ không hiểu nổi lúc này rồi mà đại nhân còn tâm tình nói đùa.

“Không cần lo lắng, tính mạng nhỏ bé của ta không đáng kể, có lẽ Kì Lân còn không để vào mắt.” Pháp Phi Tư một tay dứt túi, bình tĩnh bước vào rừng rậm.

“Đại nhân, không thể!” Nhóm thủ hạ lo lắng không thôi, có vài người thậm chí còn không để ý đến mệnh lệnh của Pháp Phi Tư, cùng nhau vọt vào rừng, chính là vừa bước vào đã bị một sức mạnh vô hình ném ra ngoài.

“Sao lại như vậy?” Pháp Phi Tư cùng nhóm thủ hạ hai mặt nhìn nhau, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện đại nhân vào đó không gặp chuyện gì.

Pháp Phi Tư tiến vào trong thì thích thú quan sát hoàn cảnh xung quanh, thôn phệ thú và truân mã thú sao? Tất cả đều là khế ước thú cấp S, còn làn mây mù màu đen trên đỉnh đầu hẳn là huyền nhãn thú dùng để giám thị, số lượng ánh mắt như vậy đúng là làm người ta lạnh lưng.

Xem ra những cảnh tượng trước mắt không hẳn là cảnh thực, có thể là ảo giác Kì Lân tạo ra vì muốn mê hoặc anh. Đương nhiên, nếu Kì Lân không thiết lập ảo giác thì có nghĩa lực lượng phân bố bên ngoài Bắc Ngoại Sâm cực mạnh, bất quá như vậy lại xuất hiện một vấn đề, giả thiết Kì Lân dùng ảo giác để anh thấy được cảnh tượng đó, vậy mục đích là gì? Muốn biểu thị thực lực của mình? Hay cảnh cáo anh đừng ngừng cố gắng làm vậy?

Đại não Pháp Phi Tư cấp tốc vận chuyển, chuyện này đúng là thú vị, vừa đến đã ra oai phủ đầu với anh thế này, Kì Lân là người đầu tiên.

Đi theo con đường nhỏ duy nhất xuyên qua khu rừng, đại thụ rậm rạp dần dần rút đi, đập vào mắt Pháp Phi Tư là bãi cỏ thật lớn. La mật khâu, liệt hùng xuất hiện trong bộ dáng người khổng lồ, giống như đã đợi anh từ sớm, nghe thấy tiếng bước chân nhóm khế ước thú đồng loạt nhìn về phía anh, đặc biệt là gương mặt đầy sẹo của liệt hùng tản mát ra hơi thở bực hân.

Pháp Phi Tư nhún vai, anh đã sớm đoán sẽ có cảnh tượng này, bất quá chỉ phái la mật khâu và liệt hùng hộ vệ, Kì Lân có phải quá khinh suất đi?

Pháp Phi Tư lại đi tới vài bước, lúc này mới thấy được La Tổ đang ngồi trên một hòn đá từ một khe hở giữa đám la mật khâu khổng lồ, gương mặt vẫn không có nhiều biểu tình như xưa, có vẻ lạnh lùng.

“Thực vinh hạnh được gặp cậu, Kì Lân.” Pháp Phi Tư khom thắt lưng, đặt tay chéo trước ngực, đây là phương thức các quý tộc thường dùng trước kia.

La Tổ nhíu mày, phương thức chào hỏi ra vẻ này... Quên đi, cậu không nên rối rắm về vấn đề này: “Sửa lại một chút, tôi không phải Kì Lân.”

“Đương nhiên, nếu xưng hô Kì Lân làm cậu khó chịu, xin cho phép tôi trực tiếp gọi tên.”

“Ông cứ tự tiện.” La Tổ căn bản không để ý tới xưng hô, cái cậu quan tâm chính là thái độ của Pháp Phi Tư, bất luận lần này là Pháp Phi Tư tự chủ trương hay liên minh xếp đặt thì lí do nam nhân trần ngập dã tâm này dám mạo hiểm sinh mệnh chỉ có một, chính là... nhìn trúng khế ước thú trong tay cậu. Theo sự điều tra lúc này, bên ngoài không hề có ai khác từ liên minh, thật có thể lần này Pháp Phi Tư đến với tư cách cá nhân.

“Ông cần sức mạnh của tôi.” La Tổ nhìn về phía Pháp Phi Tư, đôi ngươi đen láy sắc bén như nhìn thấu lòng người: “Tôi không ngại nghe lí do một chút, nhưng nhớ kĩ, ông chỉ có 3 phút.”

“Sau 3 phút thì sao?” Pháp Phi Tư ngẩng đầu, không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt La Tổ.

“Ông muốn thử xem không?” La Tổ nhếch khóe miệng, nhưng trong đáy mắt không hề có ý cười. Tóc đen, mắt đen, chỉ có quần áo là trắng tinh, sắc thái đối lập làm người ta có cảm giác thị giác bị đánh sâu mãi liệt, giống như thiếu niên trước mắt được cấu thành từ hai màu sắc đen trắng lạnh lẽo.

“Đúng là làm người ta khủng hoảng.” Pháp Phi Tư biết La Tổ không nói đùa, ở Bắc Ngoại Sâm này, La Tổ muốn thu thập anh thì dễ như dẫn một con sâu vậy.

“Tin tưởng cậu đã nghe tên tôi từ những người chung quanh, bởi vì vài nguyên nhân ngẫu nhiên, tôi kết bạn với Ngải Lộ, cũng chính là em trai cậu. Từ miệng em ấy, tôi mơ hồ cảm thấy cậu là một người không

đơn giản, nhưng lúc ấy tôi không nghĩ cậu chính là Kì Lân.” Pháp Phi Tư cúi đầu, làm bộ dáng phi thường thành khẩn, nhưng đáy mắt anh lại xẹt lên một tia sáng không muốn người ta biết, nếu chuyện tình giữa anh và Ngải Lộ đã sắp bị lộ, hay là đã lộ thì không bằng tự mình nói ra, gia tăng lợi thế.

“Bởi vì có sở thích giống nhau nên tôi và em trai cậu trở thành bằng hữu, nhưng có một việc làm tôi cảm thấy rất kì quái, em trai cậu mỗi khi nhắc tới cậu thì rất khủng hoảng, hỏi ra mới biết hóa ra em ấy từng đối mặt với cậu, sau đó bị mất đi sức mạnh hồn thú.”

“Tôi đương nhiên không tin, hồn thú không phải kẻ thù, cho dù thật là Kì Lân hiện thế cũng không thể khống chế, nhưng biểu tình khủng hoảng của Ngải Lộ cũng không giống giả bộ, vì thế tôi nói đùa với em ấy, nếu hồn thú phương hoàng vẫn còn trong cơ thể em ấy thì nhất định có thể sinh đứa nhỏ, vì thế không bằng tìm một đối tượng kết hôn thử xem. Đương nhiên tôi nói vậy chỉ muốn phân tán lực chú ý của Ngải Lộ, để em ấy tìm được một người quan tâm mình, chính là không ngờ những lời này lại làm em ấy lâm vào ma chướng, những chuyện sau đó tôi tin ngài đã biết.”

“...” La Tổ không nói gì, chỉ trầm mặc quan sát Pháp Phi Tư. Pháp Phi Tư hướng La Tổ cười thản nhiên, giống như không hề thẹn với lương tâm.

“Lời ông nói thực giả tạm thời không bàn tới, tôi chỉ muốn nói với ông, 3 phút đã hết.” La Tổ nhảy xuống khỏi hòn đá, nhóm la mặt khau lập tức di chuyển nhanh chóng vây quanh người La Tổ.

“Vậy sao? Đúng là đáng tiếc, tôi vốn nghĩ chúng ta có cơ hội hợp tác.” Pháp Phi Tư làm ra bộ dáng mặc cho số phận: “Thật có lỗi, tôi biết quan hệ của cậu và em trai không tốt nhưng vẫn nói tới chuyện nhằm chán này, bởi vì tôi cảm thấy cậu cũng không thực sự thờ ơ chuyện này.”

La Tổ nghe vậy, con ngươi lóe lên chút sắc bén, đúng là nam nhân đáng sợ, lấy lui làm tiến? Chắc chắn cậu sẽ không hạ sát thủ sao?

“Tôi chỉ hỏi một vấn đề, vì sao Ngải Lộ một mực nói mình mang thai con của ông?”

“Này...” Pháp Phi Tư có chút khó xử mở miệng nói: “Chỉ sợ là vì sau đó tôi không còn lui tới với em ấy nữa.”

La Tổ hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Pháp Phi Tư, Pháp Phi Tư nhanh chóng hiểu ý nói tiếp: “Bởi vì chuyện tôi và Ngải Lộ lui tới bị một ít nhân sĩ bất mãn với tôi thổi phồng lên, làm bầu bạn tôi hiểu lầm chuyện này, vì để bác bỏ tin đồn tôi mới bắt đầu cắt đứt liên hệ với Ngải Lộ.”

La Tổ nhíu mày, bầu bạn của Pháp Phi Tư là An Khải Tư lão sư, nếu cậu không nhớ nhầm thì lúc cậu nói chuyện với An Khải Tư, lão sư cũng không nhắc tới chuyện này, vì sao cứ có cảm giác Pháp Phi Tư đang nói dối?

Lời nói của Pháp Phi Tư thực làm người ta hoài nghi, ông ta là đồng sự học viện, gia gia là nghị viên liên minh, một người có thân thế như vậy lại trở thành bằng hữu với Ngải Lộ? Huống chi ông ta còn lớn hơn Ngải Lộ 10 tuổi, nhưng vì sao lại nói ra một chuyện dễ dàng bị vạch trần như vậy? Với chỉ số thông minh của nam nhân này, hoàn toàn có thể bịa ra một lí do hợp lí hơn.

“Xem ra cậu không tin lời tôi.” Pháp Phi Tư khẽ thở dài, phản ứng của La Tổ nằm trong dự kiến của anh, phải nói anh cần chính là kết quả này, bởi vì anh không thể nói ra sự thật, vì thế một lời nói dối sơ hở chồng chất ngược lại sẽ làm La Tổ dao động, bởi vì rất giả dối, ngược lại mới làm người ta cảm thấy có khả năng, lòng người chính là như vậy.

“Ông muốn tôi tin hay không tin?” La Tổ hỏi lại, chiến thuật tâm lí sao? Đối với cậu mà nói, sự tình thực giả không quan trọng, cậu chỉ thông qua cuộc nói chuyện này để phán đoán mục đích của Pháp Phi Tư mà thôi.

“Đương nhiên tôi hi vọng cậu tin.” Pháp Phi Tư làm bộ như không nghe thấy ý tứ La Tổ, phi thường thành khẩn đáp.

“Nói thẳng ý đồ của ông tới đây, đồng dạng ông có 3 phút.” La Tổ bỏ qua đề tài này, bởi vì cậu biết mình không thêm được chuyện gì nữa, nam nhân này giỏi suy đoán tâm lý cùng ý tưởng đối phương từ biểu tình và động tác, sau đó làm ra ứng đối hợp lí nhất, không phải một tên dễ đối phó.

“Cung kính không bằng tuân mệnh.” Pháp Phi Tư nói xong, đột nhiên gập chân trái, quỳ một gối xuống đất, tay đặt trước ngực như đang biểu hiện vĩnh viễn nguyện ý trung thành: “Tôi nguyện ý đi theo Ngải Tổ đại nhân thành lập Đế quốc Khế ước thú.”

Cái gì? ! Con người La Tổ một khắc này đột nhiên co rút, cậu bị lãng tai à? Không, không có khả năng. La Tổ dời ánh mắt tới trên người Pháp Phi Tư, giống như muốn một lần nữa nhận thức nam nhân này, cậu nghĩ ra vô số lí do Pháp Phi Tư tìm mình, lại độc không ngờ người này muốn đi theo cậu.

93. Chương 93

Bất quá mục đích của Pháp Phi Tư cũng không khó đoán, nam nhân đầy mắt tràn ngập dã tâm rất có thể vì bất mãn với địa vị của mình ở liên minh, nên muốn mượn sức của cậu, về phần cách nói theo cậu, bất của chỉ vì để cậu chú ý mà thôi, mặc cho ai nghe vậy chỉ sợ cũng bị gọi lên hứng thú, chỉ tiếc... Pháp Phi Tư tính sai một chút.

“Ông còn 2 phút.” La Tổ thản nhiên mở miệng.

Động tác quỳ của Pháp Phi Tư có chút cứng nhắc, anh nhú mày, rốt cuộc không đứng chỗ nào? Dựa theo suy đoán của anh, cho dù Kỳ Lân không tin thì cũng không nên có loại phản ứng này.

“Đại nhân, ngài không muốn nhận lòng trung thành của tôi sao?” Pháp Phi Tư ngẩng đầu lên, dùng đôi ngươi màu tím của mình nhìn chằm chằm La Tổ, không hề buông tha bất cứ biểu tình nào xuất hiện trên gương mặt đối phương.

“Tôi không có nghĩa vụ trả lời ông, mặc khác, ông chỉ còn 1 phút.” La Tổ làm dấu với nhóm khế ước thú bên người, la mật khâu cùng liệt hùng lập tức hiểu ý áp sát tới chỗ Pháp Phi Tư, Pháp Phi Tư thấy tởm, trán không khỏi đổ mồ hôi lạnh, lần đàm phán này quả nhiên vạn phần hung hiểm, biểu hiện của Kỳ Lân cũng nằm ngoài dự kiến, bất quá không vào hàng cộp sao bắt được cộp con?

Pháp Phi Tư không hề lui bước, cắn răng nói: “Tuy tôi là trưởng tham mưu quân bộ, nhưng kế hoạch của quân bộ dùng khế ước thú bức bách đại nhân thức tỉnh, tôi không hề tán thành, bất quá Tề Đức đại tướng nắm tất cả quân lực liên minh trong tay, vì thế tôi cũng không thể ngăn cản. Tôi cho rằng khế ước thú và thú nhân ngang hàng với nhau, không phải bên nào lệ thuộc bên nào, vì thế tôi duy trì đại nhân thành lập Đế quốc Khế ước thú, vì giải phóng khế ước thú mà góp một phần sức mình!”

“Giải phóng khế ước thú...” La Tổ nhếch môi mỉm cười, hóa ra những chuyện cậu làm trong mắt người khác là nông cạn đến vậy, bất quá quên đi, chỉ cần cậu biết mình đang làm gì là đủ rồi.

“Đến giờ rồi.” La Tổ vừa dứt lời, nhóm khế ước thú vốn đang đợi lệnh lập tức khí thế chiến đấu tràn đầy phóng về phía Pháp Phi Tư, Pháp Phi Tư khó tin trừng to mắt, tại sao lại như vậy? Kỳ Lân không có khả năng không có chút hứng thú nào nghe kế hoạch của anh! Bất luận là ai, chỉ cần nghĩ thấy mùi lợi ích đều dao động, chính là vì sao thiếu niên này không có chút phản ứng...?

Tình huống chỉ mình treo chuông, Pháp Phi Tư vận dụng sức mạnh hồn thú trong cơ thể giãy khỏi gông cùm, nhưng la mật khâu và liệt hùng thể hình cực đại đầu dễ dàng buông tha Pháp Phi Tư, bọn nó tiếp tục giữ chặt, ngay lúc vô số nắm tay sắp tiếp xúc thân thiết với mặt Pháp Phi Tư thì một bóng đen nhanh chóng lao vút tới bên người Pháp Phi Tư, bóng đen ôm lấy anh, nhanh chóng phóng về phía rừng cây.

La mật khâu cùng liệt hùng thật vất vả mới có được cơ hội gỡ bản lĩnh, sao chịu bỏ qua, chính là ngay lúc chúng nó chuẩn bị truy kích thì nhận được mệnh lệnh dừng lại từ La Tổ.

“Thu thu-?” Tiểu Hoàng là người đầu tiên thu nhỏ lại, nó nhảy lên đầu vai La Tổ, nghiêng đầu, tựa như đang hỏi ‘Như vậy có sao không a?’.

“Không sao, như vậy mới tốt.” La Tổ xòe bàn tay, lòng bàn tay vốn trống rỗng chậm rãi xuất hiện bóng dáng huyền nhãn thú. Pháp Phi Tư chết ở đây ngược lại lại gây ra phiền phức, nếu bị đám người kia đặt điều nói này nọ, nói không chừng nói cậu đang khiêu khích liên minh, trước mắt cậu không có tính toán khai chiến, mặc kệ nói thế nào, chứng cứ đã nằm trong tay cậu, thả Pháp Phi Tư đi thì có sao đâu?

Lần này Pháp Phi Tư quá sơ suất, bóng đen ẩn bên cạnh Pháp Phi Tư cậu đã sớm phát hiện, phỏng chừng là bảo tiêu, thân thủ rất mạnh. Sỡ dĩ cậu không bảo kẻ ước thú đuổi người này ra chính vì muốn mê hoặc Pháp Phi Tư. Pháp Phi Tư thấy bên người cậu chỉ có la mật khâu và liệt hùng nhất định sẽ có hoài nghi, vì thế sẽ bảo bóng đen kia điều tra, nếu kết quả là không có kẻ ước thú nào khác Pháp Phi Tư sẽ thả lỏng cảnh giác, không biết trong tay cậu giấu huyền nhân thú.

Huyền nhân thú tiến hóa đến 4 mắt không chỉ có công năng chế tạo ảo giác, chúng nó còn có năng lực giám thị và ghi hình, có thể nói so với thiết bị bình thường, huyền nhân thú không có gì thua kém, vì thế những gì Pháp Phi Tư nói với cậu ban nãy đều bị huyền nhân thú ghi chép lại, hơn nữa còn từ chính diện, Pháp Phi Tư có nằm mơ cũng không ngờ điểm này đi.

Bất quá tuy là chứng cứ nhưng có bao nhiêu ảnh hưởng cũng không biết được, dù sao với khoa học kỹ thuật hiện đại, nếu Pháp Phi Tư một mực nói đoạn phim này là có người mô phỏng thì cũng đành chịu, vì thế... sử dụng lúc nào mới là mấu chốt, nếu là một thời cơ thì phải sử dụng đúng lúc mới phát huy được hiệu quả lớn nhất.

“Vất vả ày rồi, huyền nhân thú.” La Tổ đen thê nhớ cảm và mắt huyền nhân thú, ánh mắt màu lam từ mắt huyền nhân thú chảy vào thê nhớ, giống như đang truyền dữ liệu. Một lát sau ánh sáng xanh biến mất, La Tổ lấy thê nhớ ra khỏi mắt huyền nhân thú.

Truyền hết dữ liệu xong, huyền nhân thú tựa hồ không còn chút sức lực, cơ thể tròn quay ngồi phịch trên tay La Tổ, ánh mắt không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt, vì thế mà tay La Tổ ướt nhẹp.

“Lúc ngủ không được chảy nước miếng...” La Tổ bất đắc dĩ đặt huyền nhân thú tròn tròn mắt ngủ gà ngủ gật xuống gốc cây, xem ra chuyển hình ảnh là quá sức đối với cơ thể huyền nhân thú, nể tình huyền nhân thú hôm nay rất cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, tạt xầu chảy nước miếng này để mai rồi sửa đi.

La Tổ nhìn huyền nhân thú cuộn mình thành một viên cầu nhỏ, ngủ mà không ngừng chảy ra nước miếng, gương mặt hiem có dịp lộ ra tươi cười.

“Thu~” Tiểu Hoàng cũng ngáp một cái, vừa nãy biến thân dùng rất nhiều khí lực, nó cũng có chút mệt mỏi. Tiểu Hoàng chuyển mình co rụt trong túi tiền La Tổ, tìm một vị trí thoải mái nằm xuống bất động.

“Đám nhóc này...” La Tổ bất đắc dĩ ôm Tiểu Hoàng ra khỏi túi tiền, đặt xuống cạnh huyền nhân thú, kể tiếp cậu còn việc phải làm, nếu mang Tiểu Hoàng theo rất dễ đánh thức nó.

Mặc khác thê nhớ cũng cần sang thêm một bản, để tránh tình huống ngoài ý muốn phát sinh... La Tổ mở đồng hồ ánh sáng nhất được trong căn cứ, bởi vì không phải đồng hồ của cậu nên những bưu kiện gửi tới đều từ những người xa lạ, La Tổ không cất địa chỉ này, bởi vì tương lai có thể cần tới.

Đem nội dung trong thê nhớ san ra một bản, La Tổ lợi dụng màn hình ánh sáng xem tin tức, không biết liên minh rốt cuộc có chủ ý gì, cư nhiên không phong tỏa internet của khu vực Bắc Ngoại Sâm, cũng có thể vì đồng hồ trên tay cậu là đồng hồ quân dụng nên mới nhận được tin.

Tin tức tiêu đề trên web làm La Tổ có chút kinh ngạc tròn to mắt...

Quân bộ phóng thích tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc! Hiệp hội Tiên đoán sự giết dây? !

La Tổ đưa ngón tay kéo xuống, trang web lập tức chạy xuống, nội dung cũng không nhiều, nói đi nói lại cũng chỉ có một sự kiện là Ôn Tư Đặc được xá miễn tất cả tội lỗi. Mặc khác, Ôn Tư Đặc sau khi tự do, chuyện đầu tiên làm chính là gia nhập Hiệp hội Tiên đoán sự, vì thế phóng viên bài báo này suy đoán có lẽ Ôn Tư Đặc cùng Hiệp hội Tiên đoán sự lập hiệp nghị gì đó, bởi vậy lần này mới được vô tội phóng thích.

Phóng viên cũng không liên hệ sự kiện này với Kỳ Lân, bởi vì nhóm dân chúng không biết quan hệ của La Tổ và Ôn Tư Đặc, vì thế bài báo cũng chỉ giới hạn trong nội dung suy đoán, không có gì đi sâu.

La Tổ xem xong, nhúu mày, Ôn Tư Đặc được phóng thích không thể nghi ngờ là chuyện tốt, ít nhất anh không cần chịu hình phạt quá mức tàn khốc dành cho giống cái kia, nhưng mà... mục đích quân bộ phóng thích Ôn Tư Đặc là gì? Mặc kệ thế nào nhất định có quan hệ tới cậu, tỷ như bảo Ôn Tư Đặc thuyết phục cậu trở lại liên minh linh tinh.

Nhưng vẫn có chút kì quái, so với Ôn Tư Đặc không phải người nhà như Mễ Duy và Ngải Đặc có trọng lượng hơn sao? Vì sao liên minh lại chọn Ôn Tư Đặc chứ không phải người nhà của cậu? Hơn nữa phóng thích Ôn Tư Đặc sẽ đẩy lên làn sóng dư luận, liên minh hẳn phải phong tỏa toàn diện mới đúng, đảng này lại giống trống khua chiêng công bố với ngoại giới, này đại biểu... liên minh muốn mọi người biết tin này, nếu suy đoán thêm chút nữa thì, liên minh muốn để cậu biết!

Mặc khác Hiệp hội Tiên đoán sự này... La Tổ xoa xoa đầu có chút trường đau của mình, Ôn Tư Đặc gia nhập Hiệp hội Tiên đoán sự nhất định có lí do, không bài trừ lí do giao dịch trên báo nói tới, hiện tại mấu chốt chính là Ôn Tư Đặc tự nguyện hay bị ép...

Đúng là cảm giác giông tố ập tới không ngừng, La Tổ tắt màn hình ánh sáng, trước mắt vật tư vẫn còn chống đỡ được một đoạn thời gian, trước đó chỉ có thể yên lặng chờ liên minh ra chiêu, nếu may mắn thể nhớ này có lẽ có công dụng.

Dự cảm của La Tổ không sai, hôm sau, cậu gặp Ôn Tư Đặc và Tu Lôi ở lối vào Bắc Ngoại Sâm, Ôn Tư Đặc vẫn bộ dáng cũ, nhìn thấy La Tổ thì vẫy vẫy tay mỉm cười: “Đã lâu không thấy.”

“Đúng là lâu rồi.” La Tổ dời ánh mắt về phía Tu Lôi, Ôn Tư Đặc xuất hiện cũng không có gì lạ, nhưng làm người ta kinh ngạc chính là Tu Lôi cư nhiên bồi bên cạnh. Không chỉ vậy Tu Lôi còn mặc quân trang, bắt đồng với phương thức nghiêm cẩn của Tư Lôi Tạt, Tu Lôi hoàn toàn không thêm gài nút, quần áo chỉ tùy ý khoác lên người, có cảm giác phóng túng mất kiểm soát.

“Tôi nói trước, người này không phải tôi mang tới mà là cậu ta kiên quyết đòi tới cùng.” Ôn Tư Đặc bắt đầu buông tay, gạt sạch quan hệ của mình với Tu Lôi.

“Ha ha! Đừng đùa chết người như vậy!” Tu Lôi nhếch môi, cười xem thường: “Đừng có lầm! Ta chẳng qua phụng mệnh quân bộ đến bảo hộ anh, anh tưởng ta rất muốn đi cùng anh tới chỗ này sao? !”

Ôn Tư Đặc nghe vậy, cười không nói, bắt quá ánh mắt xám tro lưu chuyển quang mang có vẻ thích thú. Tu Lôi vừa thấy vẻ mặt này của Ôn Tư Đặc thì có cảm giác đặc biệt bức tức, vì thế đơn giản quay đầu đi.

La Tổ cũng chú ý tới tới bầu không khí quỷ dị giữa Ôn Tư Đặc và Tu Lôi, bắt quá đây là chuyện của bọn họ, cậu không tiện nhúng tay, hơn nữa xem tình hình vừa nãy thì người chiếm thế thượng phong tựa hồ là Ôn Tư Đặc.

“Đi theo tôi.” La Tổ xác nhận bên ngoài không còn người nào khác của quân bộ, xoay người đi vào rừng, Ôn Tư Đặc lập tức đuổi theo. Tu Lôi tuy làm bộ ghét bỏ biểu tình Ôn Tư Đặc nhưng vẫn thủy chung bám sát phía sau anh, giống như có lí do gì đó làm cậu ta không thể rời đi vậy.

Đoạn đường đầu vào rừng có vẻ khá tốt, nhưng đoạn giữa có chút nhấp nhô, dây mây thô to quấn lấy chân, hai bên đôi lúc còn xuất hiện những lùm cây đầy gai nhọn, vô ý một chút sẽ bị thương.

La Tổ nắm rõ cánh rừng này như lòng bàn tay, vì thế đương nhiên sẽ không trúng chiêu; trong cơ thể Tu Lôi có Thao Thiết, thân thủ cũng rất mạnh, vì thế cũng không bị gai đâm bị thương; còn Ôn Tư Đặc tuy chưa bao giờ lộ ra thực lực nhưng mặt không đổi sắc giết chết cừu nhân tự nhiên cũng không sao, vì thế đi dọc một đường coi như bình an vô sự.

“Tới rồi.” La Tổ dẫn đầu đi vào bên trong bãi cỏ lớn, nơi này cũng là chỗ lần trước cậu gặp mặt Pháp Phi Tư, không phải cậu không tin nhiệm Ôn Tư Đặc, mà khu trung tâm trong rừng, trừ phi có tình huống đặc biệt, nếu không cậu sẽ không mang bất cứ ai tiến vào.

“Nơi này đúng là đồ sộ...” Cho dù là Ôn Tư Đặc, tiến vào rừng nhìn thấy nhiều khế ước thú như vậy, nhất là đám khế ước thú cấp S cũng không khỏi cảm thán, nơi này đã hoàn toàn biến thành khu vui chơi của khế ước thú rồi.

“Tôi nói thẳng ý đồ lần này đến đi, không biết Hiệp hội Tiên đoán sự nói gì với quân bộ, quân bộ liền nghĩ rằng tôi nhất định có thể thuyết phục cậu, vì thế liền thả tôi ra.” Ôn Tư Đặc xem như hậu viên nhà mình, tùy ý tìm một tảng đá ngồi xuống.

“Sau đó?” La Tổ ý bảo Ôn Tư Đặc tiếp tục.

“Không có sau đó, cậu không thực sự nghĩ rằng tôi chuẩn bị thao thao bất tuyệt thuyết phục cậu đi?” Ôn Tư Đặc cười khê.

La Tổ nghen, tuy biết Ôn Tư Đặc là một giống cái rất cởi mở, nhưng cậu thực không ngờ lúc này anh vẫn còn bảo trì được tâm tình này.

“A Tổ.” Ôn Tư Đặc nhìn khế ước thú xung quanh, nét mặt lộ ra nụ cười ôn nhu thường thấy trên các bộ phim điện ảnh: “Muốn làm gì cứ tận sức làm đi, đừng để mình cảm thấy hối hận.”

“Ừm...” La Tổ nói khê, cậu biết Ôn Tư Đặc hẳn là nhớ tới chuyện quá khứ, nếu trước kia anh kiên quyết hơn một chút, không chọn lựa thỏa hiệp có lẽ đã có kết quả khác.

“Mặc kệ thế nào đi nữa, có thể nhìn thấy cậu sống tốt như vậy, tôi cũng an tâm.” Ôn Tư Đặc nhìn nhóm khế ước thú chơi đùa nháo loạn xung quanh một lát, sau đó đứng lên: “Nếu đã vậy thì tôi cáo từ đây.”

“Thực sự không hỏi gì?” La Tổ lên tiếng.

“A, nói vậy thì cũng có một việc.” Ôn Tư Đặc nhìn La Tổ mỉm cười: “Nếu cậu muốn chiếm cứ A thị, nhớ đừng phát động công kích khu S02, nhà của tôi ở đó a, tôi không muốn mình vừa tỉnh lại phát hiện nhà của đã không còn a.”

“Ngu ngốc, sao tôi lại làm ra chuyện như vậy chứ.” La Tổ dở khóc dở cười. Cậu chưa từng có suy nghĩ tấn công liên minh, ước nguyện ban đầu chỉ là tìm một cội yên vui cho khế ước thú mà thôi.

“Vậy là tốt rồi.” Ôn Tư Đặc vỗ vỗ bụi trên quần áo: “Còn nữa, Khuê Đế rất lo lắng cho cậu, tuy tôi đã nói bên cạnh cậu có một con trung khuyển lang, bất quá hiện tại xem ra con lang này cũng không trông cậy được, thế nào, có muốn quăng nó đi, thử nghĩ tới em họ tôi một chút xem sao?”

“Không cần đùa giỡn nhảm chán như vậy, anh ta có tới, bất quá tôi đuổi đi rồi.” La Tổ có chút vô lực đỡ trán, mục đích Ôn Tư Đặc tới hôm nay là gì? Chẳng lẽ vì trêu chọc cậu...?

“Vậy là tôi hiểu lầm cậu ta rồi a, giúp ta chào hỏi Tiểu Hoàng nhé.” Ôn Tư Đặc gạt đầu tạm biệt La Tổ, ngay lúc anh chuẩn bị rời đi, La Tổ dường như nghĩ ra điều gì mở miệng: “Từ từ.”

Ôn Tư Đặc: “Hử?”

La Tổ: “Anh hiện tại là người đàm phán của liên minh à?”

“Trước mắt là phải.” Ôn Tư Đặc thích thú nhếch khóe miệng, anh biết La Tổ sẽ không vô duyên vô cớ gọi mình lại.

“Nếu trên tay tôi có căn cứ chính xác quan chức cấp cao của liên minh phản bội liên minh, liên minh sẽ ra cái giá bao nhiêu để mua nó?” La Tổ lấy thẻ nhớ trong túi tiền ra.

“Ha hã, kia phải xem người cậu muốn mật báo là ai?” Gương mặt Ôn Tư Đặc vẫn là nụ cười ôn hòa như trước, nhìn không ra tâm tình thực sự của anh.

“Nếu tôi nói là... Pháp Phi Tư thì sao?” Thẻ nhớ chiếu xạ ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Con người Tu Lôi một khắc này đột nhiên co rút, Pháp Phi Tư, cư nhiên là Pháp Phi Tư!

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười trầm thấp phát ra từ miệng Tu Lôi, tiếp đó biến thành tràng cười to càn rỡ, Tu Lôi ngẩng đầu, con người đỏ rực như máu tươi làm người ta sợ hãi: “Tin tức này đúng là làm người ta sung sướng, tin rằng đám lão già quân bộ sẽ dùng rất nhiều tiền để mua a.”

94. Chương 94

La Tổ nhìn về phía Tu Lôi đang cười điên cuồng, Ôn Tư Đặc thấy vậy mỉm cười giải thích: “Người này trước kia từng làm thủ hạ Pháp Phi Tư.”

La Tổ: “Bị ngược đãi à?”

Ôn Tư Đặc nhún vai: “Có lẽ.”

La Tổ cùng Ôn Tư Đặc một hỏi một đáp cực ăn ý, hoàn toàn xem câu chuyện ‘làm thuê’ của Tu Lôi trước kia là chuyện nói xàm sau bữa ăn. Tu Lôi thấy Ôn Tư Đặc còn có tâm tình trêu chọc mình, buồn bực gầm lên: “Buồn cười! Cái tên chân tôm yếu nhớt đó là ngược đãi được ta? Ta bắt quả chỉ ghét bị người ta ra lệnh thôi!”

“Phải không?” Ôn Tư Đặc nhếch khóe miệng, Tu Lôi khấn trương gì chứ? Chẳng lẽ sợ đánh mất mặt mũi trước mặt bọn họ?

“Ánh mắt hoài nghi của anh là sao?” Tu Lôi nheo đôi ngươi đỏ rực, hơi thở trên người làm người ta phải kinh hãi.

“Không có gì, chúng ta nói chuyện chính sự thôi.” Ôn Tư Đặc liền ném Tu Lôi qua một bên, một lần nữa nói chuyện thể nhớ với La Tổ, điều này làm bản tính Tu Lôi bạo phát, nhưng vì lí do nào đó cậu ta vẫn cố gắng nhịn xuống.

“Nói cách khác cậu muốn dùng thể nhớ này đổi một lượng lớn vật tư, đồng thời cũng kí kết hiệp nghị hòa bình với liên minh?” Ôn Tư Đặc lặp lại yêu cầu của La Tổ.

“Đúng vậy.”

“Cậu phải biết tác dụng của thể nhớ này có hạn, hơn nữa liên minh sẽ không đồng ý điều kiện làm mình lỗ nặng như thế.” Ôn Tư Đặc thở dài.

“Tôi hiểu, nhưng bên trong liên minh nhất định sẽ có người động tâm, đúng không?” La Tổ siết chặt thể nhớ trong tay, con ngươi đen sâu thăm thẳm tràn ngập ý tứ kiên quyết.

“Quả thực là vậy.” Ôn Tư Đặc suy nghĩ một lát, cười khê: “Tôi sẽ chuyển cáo yêu cầu của cậu với liên minh, giờ tạm biệt.”

“Ừ.” La Tổ gật đầu với Ôn Tư Đặc, cậu không tự mình đưa bọn Ôn Tư Đặc ra ngoài, mà phái thủ hạ là đám khế ước thú dẫn đường.

Lúc rời khỏi khu rừng, Tu Lôi nhả ra làn khói, nghiêng người qua phía Ôn Tư Đặc hỏi: “Anh cũng không có bản lĩnh gì, thể nhưng không hỏi được gì cả.”

“Ha hả.” Ôn Tư Đặc không để ý lời nói khiêu khích của Tu Lôi, anh xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt, không nhanh không chậm nói: “Cậu đang nói ngốc nghếch gì đó, mục đích thăm dò chuyện Kì Lân và kiểm tra Tư Lôi Tập có nói thật không, tất cả nhiệm vụ không phải đã hoàn thành rồi sao?”

Cước bộ Tu Lôi hơi khựng lại một lát, cậu ta kinh ngạc nhìn bóng Ôn Tư Đặc phía trước, cái miệng không ngừng nhếch lên, thú vị, thực sự thú vị! Cậu lựa chọn nam nhân này quả nhiên là quyết định chính xác!

Nhớ lại chuyện lúc nãy, Ôn Tư Đặc lúc đầu nói không muốn nhà mình bị phá nát vì muốn thăm dò Kì Lân, sau đó dùng em họ để kiểm tra tình huống của Tư Lôi Tập và Kì Lân, tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc... nam nhân này trời sinh là thiên tài nắm bắt lòng người! Dùng gương mặt ôn hòa thân thiết, vô thanh vô tức lấy được kết quả mình muốn, quả thực so với cậu còn ác liệt, bại hoại hơn!

“Ta đúng là thương tâm thay cho Kì Lân, cư nhiên có một bằng hữu như anh.” Lời tuy nói vậy, nhưng gương mặt Tu Lôi không hề có chút khổ sở nào, ngược lại còn vui sướng khi người gặp họa.

“Những gì ánh mắt nhìn thấy không nhất định là chân thật.” Ôn Tư Đặc nghiêng mặt, dưới ráng chiều sợi tóc xám tro lung linh lóe sáng như ngọc, làm nổi bật gương mặt hoa lệ vô song, nhưng lại làm người ta có ảo giác không dám nhìn thẳng, danh hiệu tình nhân đại chúng của liên minh, Ôn Tư Đặc hoàn toàn xứng đáng.

Trái tim Tu Lôi nhảy nhót, bắt quả cậu ta nhanh chóng bỏ qua cảm giác này, một lần nữa nhếch khóe môi nói: “Ta đã nói rồi, đừng lộ ra nụ cười ghê tởm đó trước mặt ta!”

“Này thật xin lỗi.” Gương mặt Ôn Tư Đặc không có chút biểu tình hối lỗi nào, cười nói: “Nhưng cậu không sao chứ? Vừa nãy là cơ hội tốt để giết Kì Lân a.”

“Đừng nói đùa!” Tu Lôi bóp nát điều thuốc trong tay, giống như nó là đầu La Tổ vậy: “Tên kia vẫn chưa thức tỉnh, chỉ cần tới gần ta liền biết được, hương vị thối của Kì Lân căn bản không có! Huống chi ta nói rồi, chỉ cần Kì Lân thức tỉnh ta sẽ giết chết nó! Đừng vì Kì Lân là bạn tốt của anh mà nhắc nhở ta!”

“Vậy sao?” Ôn Tư Đặc làm sâu nụ cười bên môi, Kì Lân quả nhiên chưa thức tỉnh? Xem ra lời tiên đoán của anh không sai, rõ ràng chỉ kém một chút thôi là nhìn thấy hết tương lai, đến tột cùng là ai đang quấy nhiễu lời tiên đoán của anh? Tóm lại thế cục hiện tại quá hỗn loạn, chỉ có thể cầu nguyện La Tổ được bình an.

La Tổ sau khi gặp mặt Ôn Tư Đặc thì khôi phục cuộc sống bình thường, cậu để nhóm khế ước thú xâu dựng thêm một vài phòng ốc làm nơi chứa vật tư.

Khoảng thời gian này La Tổ không dám sử dụng quá nhiều lực tinh thần, bởi vì sau một lần dùng một lượng khí lực lớn để Tiểu Hoàng tiến hóa thêm lần nữa, cậu cảm thấy đầu mình đau nhức, cứ như có thứ gì đó sắp phá tan gông cùm xiềng xích.

Tình huống của Tiểu Hoàng cũng không tốt hơn La Tổ bao nhiêu, vốn tinh lực tràn đầy, chỉ hận mỗi ngày không nháo loạn thì bây giờ luôn mệt mỏi, một ngày ngủ hơn 10 mấy tiếng cũng không thể khôi phục, ngay cả đôi người đen lấy cũng ảm đạm đi không ít.

La Tổ làm kiểm tra cơ thể Tiểu Hoàng nhưng kết quả lại không phát hiện gì bất thường, không những vậy các chỉ số cơ thể còn vượt hẳn la mật khâu, này đại biểu cơ thể Tiểu Hoàng phải vô cùng khỏe mạnh mới đúng. Trong tình huống này La Tổ chỉ có thể kết luận Tiểu Hoàng bị di chứng ngủ nhiều sau khi tiến hóa.

May mà trừ bỏ Tiểu Hoàng, nhóm khế ước thú đầu tiên La Tổ bồi dưỡng cũng có không ít nhân tài điều phối thức ăn, vì thế La Tổ có thể yên tâm giao công tác của Tiểu Hoàng cho bọn nó, nhóm khế ước thú này vì được La Tổ hun đúc trường kì, trí lực so với nhóm khế ước thú bình thường cao hơn rất nhiều, điều làm La Tổ kinh ngạc là lúc cậu dùng lực tinh thần kết nối với bọn nó thì phát hiện có vài con đã tự thăng cấp tới mức sắp tiến hóa.

La Tổ không biết nếu tiếp tục bồi dưỡng nhóm khế ước thú sẽ có kết quả gì, giả thiết trí lực đề cao có thể làm khế ước thú tự tiến hóa, như vậy đối với khế ước thú quần thể có thể xem là bước tiến nhảy vọt, cho dù trăm năm sau cậu chết đi, nhóm khế ước thú này vẫn có thể một mình sinh hoạt ở Bắc Ngoại Sâm, không bị thú nhân xem là nô dịch.

Phát hiện này làm La Tổ vô cùng mong đợi, tuy vì đau đầu, cậu không thể sử dụng lực tinh thần một thời gian dài, bất quá cậu vẫn cố gắng hết sức khai phá trí lực nhóm khế ước thú, tỷ như mỗi ngày cho bọn nó làm vài phép toán đơn giản, hoặc làm một ít đồ vật cho bọn nó chơi đùa.

Ngày cuối tuần, La Tổ thông qua màn hình ánh sáng xem tin tức từ liên minh, cậu muốn biết liên minh có chính sách gì với tám thể nhớ này. Tuy tỉ lệ tra được không lớn, bởi vì liên minh không có khả năng truyền những tin tức cơ mật lên mạng, nhưng thông qua một chút dấu vết, có lẽ vẫn tìm được không ít manh mối.

Đáng tiếc chính là La Tổ xem rất nhiều tin cùng trang web bát quái cũng không tìm được nguồn tin quý dị, đại khái nội loạn ở liên minh cơ bản đã bị trấn áp. Dân chúng vốn không có khả năng chiến thắng chính phủ, bởi vì tất cả quân lực bị chính phủ nắm trong tay, chỉ cần không phải mâu thuẫn quá gay gắt, dùng chính sách dụ dỗ dân chúng sau quá trình phần nô ban đầu sẽ dần dần bình tĩnh lại.

Bởi vì không tra được tin tức hữu dụng nên La Tổ định tắt màn hình, chính là lúc này màn hình nhảy ra thông báo có tin mới. Chẳng lẽ là bằng hữu chủ nhân chiếc đồng hồ này không biết bạn mình bị mất, nên vẫn gửi tin tới địa chỉ này? Nếu vậy, rất có thể có được tin tức hữu dụng.

La Tổ lập tức mở tin, phát hiện ghi chú là tin từ người lạ, La Tổ hơi nhướn mày, chẳng lẽ gửi nhầm? Chính là lúc La Tổ nhìn nội dung ngắn gọn trên màn hình thì hoàn toàn vô lực.

Đã ăn cơm trưa.

Phong cách giản lược này, loại hơi thở buồn tào đập thẳng vào mặt này... không suy đoán cũng biết là Tư Lôi Tập, bất quá sao anh biết địa chỉ tin nhắn của cậu? Cậu chỉ vô tình nhặt được chiếc đồng hồ này mà

thôi.

La Tổ không trả lời, nhưng mấy phút sau cậu lại nhận được tin từ địa chỉ lạ lúc này, nội dung vẫn ngắn gọn một hàng như trước.

Chuẩn bị đi quân đội đưa tin.

Này là sao a? Cáo cáo hành trình à? Sao có cảm giác mình vừa quay lại thời kì sau lễ đính hôn a? Khóe miệng La Tổ không khỏi co rút, cậu theo bản năng đánh hai chữ ‘biết rồi’ như xưa, chuẩn bị gửi đi thì mới đột ngột bừng tỉnh.

La Tổ có chút sợ sệt nhìn màn hình ánh sáng trong tay, qua một lúc lâu bất đắc dĩ mỉm cười, thói quen quá nhiên không phải chuyện dễ dàng thay đổi.

La Tổ tắt màn hình ánh sáng, thời điểm này không nên phân tâm vì tình cảm, cậu còn chuyện quan trọng hơn phải làm, trơ mắt nhìn nhóm thú sinh hóa chết trước mặt.... cậu không muốn lặp lại nữa.

Buổi tối, vì xem xét trên mạng có tin mới hay không, La Tổ lại mở màn hình, cậu vốn không muốn xem tin nhắn của Tư Lôi Tập, bất quá vì thao tác quá nhanh không cẩn thận nhấp vào biểu tượng.

Hòm thư tổng cộng có 3 tin chưa đọc, phân biệt là 6, 9 và 11 giờ, đập vào mắt La Tổ là tin nhắn lúc 6h.

Đã ăn cơm chiều

La Tổ vô lực đỡ trán, cậu thực sự không hiểu mấy ngày nay cứ gửi tin cho cậu có ý nghĩa gì. Vì đã xem tin thứ nhất nên La Tổ theo thói quen tiếp tục lick vào tin thứ 2, có lẽ nam nhân buồn tào Tư Lôi Tập đặc biệt có bản lĩnh này, bởi vì tin nhắn rất nhảm chán nên cậu muốn xem thử xem tất cả bưu kiện viết cái gì.

Nội dung tin thứ 2 là Theo thường lệ đi rửa mặt.

La Tổ ngây người, từ từ, ai tới nói cho cậu biết vì sao phải rửa mặt mỗi ngày kia chứ? Kim loại rất kị như vậy đi? Trong đầu La Tổ vô thức hiện lên hình ảnh một nam nhân cao lớn cường tráng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc đứng trong phòng rửa mặt rửa mặt, hình ảnh này thực là...

La Tổ lập tức lắc đầu cố đánh bay ảo tưởng trong đầu, cậu mở tin nhắn thứ 3, lúc cậu nghĩ mình sẽ thấy thêm một nội dung quỷ dị làm mình ghen hòng trên trời thì dòng tin xuất hiện làm trái tim cậu đột nhiên co rút.

Đã lên giường nghỉ ngơi, ngủ ngon.

Tiếp đó là một khoảng trống thật dài, cuối cùng còn 4 chữ... Tôi thích em.

La Tổ giật mình, ngơ ngác nhìn bốn chữ cuối cùng trên màn hình ánh sáng, không biết qua bao lâu mới lấy lại tinh thần. La Tổ trầm mặc tắt màn hình, nằm xuống giường nhìn trần nhà đơn sơ, nhất thời không biết hình dung tâm tình mình lúc này thế nào.

Tư Lôi Tập ngu ngốc chưa bao giờ đối mặt nói những lời này, bất quá cũng không kì quái, dựa theo tính cách nam nhân kia, phỏng chừng không thể nói nên lời, bởi vì so với hứa hẹn bằng miệng, nam nhân kia lại càng thích im lặng dùng hành động chứng minh tình cảm của mình, tuy phần lớn thời điểm cũng không biết anh rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì.

La Tổ đại khái có thể tưởng tượng... lúc nam nhân kia đánh 4 chữ này, nhất định rất nghiêm túc nhìn màn hình suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới chịu nhấn nút gửi đi. Nghĩ đến đây, khóe miệng La Tổ nhin không được hơi gợn lên.

Rõ ràng đã quyết định từ bỏ, vì sao nhận được tin nhắn thế này lại cảm thấy vui sướng? Cậu đúng là một nam nhân xấu xa. La Tổ nhắm mắt lại, tuy cậu muốn nghỉ ngơi sớm nhưng trong đầu cứ lần quần nội dung tin nhắn ban nãy.

La Tổ mất ngủ, tới gần sáng mới mơ mơ màng màng thiếp đi. La Tổ nằm mơ, trong mơ cậu thấy mình không tiến vào thế giới thú nhân mà tiếp tục làm bác sĩ thú y. Có một ngày, một khách nhân đưa một cự lang tới khám bệnh, cậu thực thích nó, sau khi chữa trị cho cự lang xong, một con cự lang bình thường lại biết nói chuyện.

Cự lang nâng móng vuốt quặp chặt La Tổ không cho nhúc nhích, nhưng đôi ngươi xám tro lại chăm chú nhìn cậu, thâm tình nói: “A Tổ, tôi thích em.”

Vì thế sau đó cạnh tượng trong mơ liền chuyển sang khuynh hướng hoang đường, La Tổ trong mộng nghe cự lang thổ lộ xong thì phi cường cảm động ôm lấy nó, chẳng những không đẩy ra còn lộ ra biểu tình vô cùng hưng phấn cùng say mê, ngưng ngưng đáp lại: “Tôi... tôi cũng thích lang mao của anh@”

La Tổ bừng tỉnh bật dậy, đầu cậu vẫn còn lưu lại hình ảnh ngưng ngưng của mình trong giấc mộng cùng cậu thú nhận yêu thương kia. Đáng sợ! Thực đáng sợ quá, sao cậu trong mộng lại đáng sợ đến vậy? !

La Tổ vội xua giấc mộng kia ra khỏi đầu, chẳng lẽ ban ngày nghĩ gì đêm sẽ mơ tới đó? Cậu cũng đâu phải thiếu niên mới yêu lần đầu, vì sao lại mơ thấy giấc mộng đáng sợ như vậy? !

Tỉnh táo lại, La Tổ đi tới bên hồ rửa mặt, tiếp đó phân công khế ước thú về vấn đề dùng cơm. Vội vàng hoàn thành hết thấy, La Tổ mở màn hình ảnh sáng, không ngoài dự kiến, cậu lại thu được tin nhắn từ nam nhân buồn tao kia, đọc xong, La Tổ sửng sốt.

Đã ăn sáng, giữa trưa gấp.

“...” La Tổ đột nhiên cảm thấy mình có cảm giác bị tin nhắn xoay vòng trên đầu, giữa trưa gấp là có ý gì? Chẳng lẽ trưa nay Tư Lôi Tập sẽ tới Bắc Ngoại Sâm?

95. Chương 95

La Tổ hiếm có dịp tâm tình không yên, ngay cả lúc uy thực cho khế ước thú cậu cũng nghĩ tới Tư Lôi Tập, mãi tới lúc nhóm ngọc ngọc thú không biết từ bao giờ đều vây bên người cậu, lấy cậu làm trung tâm mà phát ra tiếng kêu ‘A ngọc~ a ngọc~’ La Tổ mới lấy lại tinh thần.

Trừ bỏ ngọc ngọc thú, tất cả khế ước thú đều dùng ánh mắt to như chuông đồng nhìn La Tổ, chúng nó vừa nhìn thấy cái gì a? Chủ nhân cứ nhiên ngăn người cùng nhóm ngọc ngọc thú! Thần kì nhất là... chủ nhân bị ngọc ngọc thú vây chính giữa giống như đang dẫn đầu ngày ngọc ngọc vậy! Hình ảnh này thực có lực sát thương.

“Khụ khụ.” La Tổ cũng ý thức được mình luống cuống, không cần hỏi nhóm khế ước thú cậu cũng biết biểu hiện của mình khi này buồn cười cỡ nào. Vội vàng uy thực nhóm khế ước thú, La Tổ trở về nhà gỗ nhỏ của mình, tâm tình lo được lo mất này... quả thực như oán phu đang chờ vợ về nhà vậy, từ từ, cậu rốt cuộc đang suy nghĩ gì a? !

La Tổ bất đắc dĩ đỡ trán, rốt cuộc từ khi nào cậu đã không thể kiểm chế nội tâm mình được nữa? La Tổ mở màn hình ảnh sáng, nhìn thời gian, cách buổi trưa còn 2h sao...?

Đoạn thời gian kế tiếp, La Tổ dùng lực tinh thần liên hệ với nhóm khế ước thú ở Bắc Ngoại Sâm, chỉ huy chúng nó theo lệ mà đi tuần tra cùng rèn luyện, lúc này, La Tổ tổng cộng mở màn hình nhìn thời gian 7 lần, lúc cậu xem lần cuối cùng thì vừa lúc nhận được tin nhắn Tư Lôi Tập vừa gửi tới.

Đã xuất phát, chờ tôi.

Tin nhắn vẫn mang theo phong cách ngắn gọn của Tư Lôi Tập, La Tổ xem xong thì tắt màn hình ảnh sáng, đứng dậy đi về phía lối vào rừng rậm, tuy hiện tại đi đón bọn họ vẫn còn sớm, bắt quá đi sớm để tiến hành bố trí phòng vệ cũng rất quan trọng, đương nhiên, đây cũng không phải lấy cớ.

La Tổ gửi tin có người sắp tới cho nhóm khế ước thú bên ngoài, sau đó cậu trực tiếp chờ ở lối vào. Không quá lâu, từ xa xa cậu đã thấy bóng dáng Tư Lôi Tập và bọn Ôn Tư Đặc, ngoài ra quân bộ còn phái người vận chuyển rất nhiều máy móc thiết bị và thùng đựng vật tư đến.

“Tổ...” Tư Lôi Tập là người đầu tiên chạy tới bên người La Tổ, bắt quá vì không giỏi ăn nói nên Tư Lôi Tập hệt như một tảng đá đứng yên bất động, chỉ có đôi ngươi xám sâu sắc kiên nghị thủy chung nhìn chăm chăm La Tổ.

“Đã lâu không gặp.” La Tổ gật đầu với Tư Lôi Tập, bởi vì quân bộ có một số người vận chuyển vật tư nên La Tổ cũng không biểu đạt nhiều tình cảm.

Ôn Tư Đặc lần này không có Tu Lôi đi cùng, anh để Tư Lôi Tật và La Tổ có thời gian ‘liếc mắt đưa tình’, đây là anh tự nghĩ vậy, sau đó thấy hai người trao đổi không sai biệt lắm mới cười nói: “Đề nghị cậu nói lần trước, liên minh đồng ý, vì để biểu đạt thành ý, liên minh nguyện ý trả thù lao trước, hiện tại cậu có thể để nhóm khế ước thú mang số máy móc thiết bị và vật tư này vào.”

La Tổ tuy cũng đoán Ôn Tư Đặc vì chuyện này mà đến, nhưng cậu không ngờ đàm phán lại thuận lợi đến vậy, cứ nhiên không mượn cơ hội đưa ra bất cứ yêu cầu gì với cậu, đúng là không giống tác phong liên minh.

“Từ từ.” La Tổ không thể không nghi ngờ mức độ an toàn của máy móc và vật tư, dù sao đối với liên minh mà nói động tay động chân với số đồ này, sau đó mới bắt đầu công phá phòng tuyến bên ngoài của Bắc Ngoại Sâm không phải không có khả năng. Không phải cậu không tin Ôn Tư Đặc và Tư Lôi Tật, chỉ là sợ liên minh không nói chuyện cơ mật này với bọn họ.

“Không ngại tôi kiểm tra một ít vật tư đi?” La Tổ đi tới thùng đựng hàng bên cạnh, cậu là Kì Lân nên tỉ lệ quân bộ muốn giết cậu rất nhỏ, vì thế cậu cơ bản có được an toàn.

“Đương nhiên.” Ôn Tư Đặc biết La Tổ băn khoăn điều gì, anh bảo nhóm quân nhân vận chuyển vật tư lui ra sau, cố gắng không quấy rầy La Tổ.

La Tổ đương nhiên không có khả năng tự mở một thùng hàng lớn như vậy, vì thế cậu triệu tập một đám khế ước thú tới, cứ ung dung móng vuốt sắc bén của mình rạch thùng hàng như cắt một sợi chỉ mảnh, rất nhanh xé nát.

Quá trình kiểm tra thực vật của khế ước thú rất nhanh, bởi vì trên tay La Tổ có thiết bị đơn giản lần trước cướp được, thân là bác sĩ thú y, La Tổ có nghiên cứu rất sâu về thức ăn của khế ước thú, có lẽ không có vấn đề gì có thể gạt khỏi mắt cậu. Kết quả kiểm tra hết thấy bình thường, vì thế La Tổ bảo nhóm cứ ung mang các thùng hàng vào bên trong.

Vấn đề dịch dinh dưỡng thì rất dễ, La Tổ lấy trong mỗi thùng 2, 3 mẫu cho nhóm quân nhân vận chuyển vật phẩm dùng thử, sau đó thông qua lực tinh thần quan sát tình huống trong cơ thể bọn họ, nếu không có phản ứng xấu phát sinh, vậy đại biểu dịch dinh dưỡng cũng an toàn.

Người của quân đội dùng xong đều bình yên vô sự, La Tổ cũng biết không có vấn đề, bởi vì quá trình điều phối có chút khó khăn, nếu có máy móc thì đơn giản hơn.

Quân bộ này này đưa tới 3 chiếc máy lớn chuyên chế tạo thức ăn gia súc, tỷ như I-02 chỉ cần hấp thu bùn đất có thể chế tạo gia thức ăn cho nhóm khế ước thú hệ thổ, mặc khác còn có máy chuyển hoá kim loại và năng lượng mặt trời.

La Tổ không hiểu máy móc thiết bị cho lắm, nhưng cũng không quá khó để kiểm tra mức độ an toàn của nó, lực tinh thần có tác dụng rất rộng, với trị số tinh thần của cậu, ngoại trừ có thể thao tác khế ước thú, còn có thể tra xét bên trong các máy móc, lớn là sắt thép, nhỏ là đinh ốc lực tinh thần cũng có thể tìm kiếm được.

La Tổ muốn xem bản vẽ của 3 cỗ máy này, có thể liên minh đã động tay động chân với bản vẽ này, nhưng trước đó La Tổ từng có ý định cướp máy móc nên cậu đã trộm hơn 10 bản vẽ của quân bộ, trong đó vừa lúc có một tấm về số máy móc chuyển tới hôm nay. Bắt đầu đối chiếu với bản vẽ, xác nhận không có sai sót gì La Tổ mới dùng lực tinh thần kiểm tra kết cấu bên trong, ngoài ý muốn là tất cả máy móc đều không có dấu hiệu động tay động chân, bất quá vì tránh ngoài ý muốn La Tổ vẫn kiểm tra lại một lần, kết quả vẫn như vậy.

Tuy nghi hoặc nhưng La Tổ biết thiết bị hẳn không có vấn đề, nhưng vì để phòng ngừa La Tổ vẫn thử nghiệm công năng của nó một chút, thẳng đến khi cả 3 cỗ máy đều vận hành bình thường, La Tổ mới bảo nhóm la mật khâu khổng lồ nâng vào trong rừng.

Làm xong một loạt công tác kiểm tra, sắc trời cũng đã muộn, La Tổ xoa xoa đầu đã hơi trướng, vừa này dùng quá nhiều lực tinh thần, đầu cậu lại bắt đầu ẩn ẩn đau.

“Thật xin lỗi, trì hoãn lâu như vậy.” La Tổ lấy thẻ nhớ trong túi tiền ra, lưu loạt đưa nó cho Ôn Tư Đặc.

“Ngu ngốc, cậu phải đòi nhiều thứ hơn nữa rồi mới giao chúng có ra chứ.” Ôn Tư Đặc cười trêu chọc. Bởi vì đám người vận chuyển vật tư của quân bộ đã trở về trước đó nên anh cũng không lo lắng những lời này bị người có tâm lợi dụng.

“VẬY NHỜ ANH.” La Tổ nhường nan đề này cho Ôn Tư Đặc.

“Này có thể xem là mình tự chui đầu vào rọ không?” Ôn Tư Đặc khẽ thở dài, tuy là biểu tình bất đắc dĩ, bất quá từ gương mặt xinh đẹp của anh thì vẫn mang tới một phong vị khác.

“Đúng rồi, cậu còn quên một chuyện, chúng ta vẫn chưa kí hiệp ước hòa bình.” Ôn Tư Đặc mở màn hình ánh sáng, một sợi dây hồng tuyến bắn về phía màn hình ánh sáng trên tay La Tổ, một chìa khóa nổi dạng 3D lập tức xuất hiện trên không trung, Ôn Tư Đặc thấy vậy, đưa ngón tay lên đó đưa vào một chuỗi con số, đồ án chìa khóa ở không trung bắt đầu tan biến, tất cả điều khoản hiệp ước xuất hiện trước mặt La Tổ.

“Trong hiệp nghị có màn mắt, âm thanh, kí tên và vân tay của 19 vị quan chức cao cấp nhất liên minh, nếu cậu đồng ý nội dung hiệp nghị, chỉ cần quét màng mắt và vân tay, sau gửi qua cho tôi là được.”

“Liên minh điên rồi à?” La Tổ thản nhiên nhìn lướt qua nội dung hiệp nghị, đây là kết luận duy nhất cậu có thể đưa ra.

“Ai biết được, thuận tiện nói luôn, nội dung hiệp nghị một khi viết vào sẽ không lấy ra được, đây là hệ thống điện tử khóa chết, vì thế không cần lo lắng tin tức bị tiết lộ.” Ôn Tư Đặc nhún vai nói.

“...” La Tổ không lập tức kí, bởi vì cậu cứ cảm thấy có chút kì hoặc, điều khoản trong hiệp nghị nói là theo đuổi hòa bình hữu nghị song phương, không bằng nói là liên minh đơn phương tỏ ý tốt với cậu, trừ bỏ ước định song phương không khởi xướng công kích, liên minh còn hứa hẹn mỗi tháng sẽ cung cấp vật tư, cam kết khế ước thú có sự phát triển tốt nhất.

La Tổ cũng không tin tưởng chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, vì thế hiệp nghị cậu vẫn giữ trong màn hình ánh sáng không lập tức chuyển giao cho Ôn Tư Đặc.

Ôn Tư Đặc cũng nhìn ra ý tứ La Tổ, anh không có ý thúc giục, ah! mắt quét một vòng trên người La Tổ và Tư Lôi Tập, hiểu ý nói: “Cậu còn cần suy nghĩ, vậy tôi về trước.”

“Ừ.” La Tổ tắt màn hình ánh sáng, cậu không đưa Ôn Tư Đặc về, bởi vì bọn họ đang ở lối vào Bắc Ngoại Sâm, vì thế căn bản không cần lo lắng Ôn Tư Đặc gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

“Có phiền nếu tôi để Tư Lôi Tập lưu lại với cậu không?” Ôn Tư Đặc đi hai bước, phát hiện La Tổ cùng Tư Lôi Tập vẫn không nói chuyện với nhau, anh quyết định cho hai người một cơ hội, ít nhất không thể để hai người này cứ im lặng đối mặt nhau như vậy.

“...” La Tổ trầm mặc, lúc Tư Lôi Tập nhún tin nói anh sẽ tới đây, cậu quả thực có chút nôn nóng, nhưng lúc thực sự đối mặt với anh, cậu lại rất bình tĩnh, có lẽ... cậu chỉ muốn biết nam nhân này có sống tốt hay không mà thôi.

“Nhìn dáng vẻ của cậu hẳn là không ngại.” Ôn Tư Đặc xoay người đưa lưng về phía La Tổ phát phát tay, anh là người thức thời, làm bóng đèn không sống tốt a.

La Tổ quả thực cũng có vài việc muốn hỏi Tư Lôi Tập, vì thế cậu cũng không cãi cò làm gì, trực tiếp dẫn Tư Lôi Tập tới bờ hồ chia tay ngày đó, cũng chính là nơi khế ước thú hình lang tụ tập.

Tư Lôi Tập không nhanh không chậm đi theo sau La Tổ, bất luận La Tổ đi nhanh hay chậm anh vẫn thủy chung bảo trì khoảng cách một nắm tay, giống như một bức tường vững vàng cố định bảo hộ phía sau lưng cậu.

“Hỏi một chuyện, sao anh biết hòm thư DK023309 là của tôi?” La Tổ xác định mình không cho địa chỉ đồng hồ ánh sáng này cho bất kì ai, vì thế Tư Lôi Tập không có khả năng biết được từ miệng người khác.

“Thử.” Tư Lôi Tập trầm giọng, vẫn trả lời ngắn gọn rất phù hợp với phong cách của anh.

“Thử?” La Tổ nhíu mày: “Chẳng lẽ anh gửi tin cho tất cả những ai đã từng mất đồng hồ ánh sáng ở khu vực Bắc Ngoại Sâm?”

Tư Lôi Tạt nghe vậy, trầm mặc gật gật đầu.

La Tổ vô lực đỡ trán, quả thực với năng lực của Tư Lôi Tạt, muốn tra xem ai mất đồng hồ ánh sáng ở Bắc Ngoại Sâm cũng không khó, bất quá cậu không ngờ nam nhân này thực sự gửi tin nhắn tới tất cả để xác nhận, từ từ... La Tổ rốt cuộc cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Nếu nói anh vì địa chỉ nào không trả lời thì đoán đó là tôi, như vậy hẳn là tất cả đều không trả lời mới đúng, bởi vì tất cả đồng hồ đánh rơi đều trong tay tôi, sao anh xác định được địa chỉ chính xác...?” La Tổ nói tới đây, dường như nghĩ ra gì đó mà trợn to mắt: “Không lẽ anh——”

Tư Lôi Tạt hơi cúi đầu, tóc trên trán che phủ con ngươi anh, sườn mặt cùng phần mũi bị bóng tối che dấu, làm gương mặt anh cứng rắn cương nghị hơn rất nhiều, lại càng tăng thêm phần hàm xúc ít lời: “Tôi không biết, tôi gửi hết tất cả địa chỉ.”

Quả nhiên! La Tổ bất đắc dĩ thở dài trong lòng, nói cách khác cậu vừa mới đem địa chỉ của mình bán đi sao? Đối với nam nhân này đúng là không thể sơ ý...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, tuy không nhiều nhưng vẫn nhanh chóng tới bên hồ. Nhóm khế ước thú ở đây vừa cảm nhận được hơi thở của Tư Lôi Tạt liền nhẹ nhàng trợn mắt rít gào, nam nhân này từng lừa gạt bọn nó lên làm Lang Vương, quả thực là địch nhân lớn nhất của tộc đàn bọn nó từ trước tới nay.

Bởi vì Tư Lôi Tạt bại lộ thân phận nên Sicily sau khi thương lạnh, một lần nữa trở thành Lang Vương. Sicily đối với Tư Lôi Tạt có thể nói là hận thấu xương, bại bởi một Lang Vương mạnh hơn nó thì không sao, nhưng bại bởi một nam nhân không phải lang thì không được, Sicily phải thay tộc đàn lấy lại công đạo, từ lúc Tư Lôi Tạt xuất hiện, nó đã không ngừng gầm gừ, trên người phát ra ý chí chiến đấu kinh người.

“Anh đúng là rất được hoan nghênh.” La Tổ đối với tình huống trước mắt có chút dở khóc dở cười, tuy chỉ là khế ước thú nhưng tự tôn giống được quả nhiên không thể khiêu khích.

Tư Lôi Tạt trầm mặc nhìn La Tổ, đôi ngươi màu xám vô cùng chuyên chú, kì thực Tư Lôi Tạt muốn nói mình và bây sói kia không hề có tình cảm đặc biệt, người anh thích chỉ có La Tổ, nhưng lời tới bên miệng lại không biết biểu đạt thế nào, vì thế chỉ có thể dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trầm mặc đối diện với La Tổ.

“Anh muốn nói gì?” Cho dù là La Tổ, đối mặt với tầm mắt nóng bỏng như vậy cũng không khỏi có chút mất tự nhiên.

Tư Lôi Tạt không trả lời, anh vươn tay cầm chặt tay La Tổ, so với dùng ngôn từ anh lại càng thích im lặng dùng hành động biểu đạt ý nghĩ cùng tình cảm của mình.

“Tin nhắn tôi nhận được rồi.” La Tổ cũng hiểu được ý Tư Lôi Tạt muốn nói, nam nhân này rất khó hiểu, nhưng nhiều lúc muốn đoán cũng không quá khó: “Bất quá trước đó, không phải anh có vài chuyện cần giải quyết sao?” La Tổ nhìn về phía Sicily còn đang nhẹ nhàng trợn mắt.

Tư Lôi Tạt cúi đầu, mặt không chút biến sắc nhìn về phía Sicily. Giờ phút này, nam nhân vốn trầm ổn như bàn thạch lại có biến hóa nghiêng trời lệch đất, sát khí kinh người như mũi dao sắc bén không ngừng đâm vào làn da Sicily, làm nó rùng mình, eo, thật đáng sợ...

Sicily cắn chặt răng, cố gắng để mình thẳng lưng, động vật rất miễn cảm với nguy hiểm, Sicily rõ ràng cảm nhận được, nó không thể thắng được nam nhân này! Nhưng thân là Lang Vương tôn nghiêm, nó quyết không thể chạy trốn!

“Ngao~ ngao ô~” Vì để tăng thêm can đảm ỳnh, Sicily ngửa mặt lên trời phát ra tiếng thét dài, nhưng bởi vì quá khẩn trương cùng sợ hãi, tiếng kêu của nó bị cắt đứt giữa chừng, tuy nó đúng lúc lại kêu lên một tiếng, nhưng tiếng tru dài không ra gì cả, hoàn toàn mất đi khí thế dĩ vãng.

La Tổ có thể cảm giác được Sicily sợ hãi, cậu vốn muốn để Tư Lôi Tạt và Sicily chiến đấu, nhân đó quan sát ý thức và thực lực của Sicily, bất quá xem ra cậu làm Sicily có quá nhiều áp lực, nếu Sicily vì chuyện hôm nay có bóng ma, vì thế mà không gượng dậy nổi cũng không phải kết quả cậu muốn.

“Hôm nào lại tái chiến, được không?” La Tổ xoa xoa đầu Sicily, cho nó một bước lùi, Sicily vốn sợ hãi lập tức thả lỏng, biết mình không cần chiến đấu với Tư Lôi Tạt thì nó lập tức lắc lắc đuôi, dẫn theo đàn sói

con tới bên hồ bên kia vui chơi. Lúc rút lui, Sicily hơi rùng mình, bởi vì nó cảm nhận được nam nhân tóc đen kia lại lạnh lùng liếc nhìn nó, Sicily khóc thầm, nó rốt cuộc đắc tội ai a...

Sicily dùng huyết và lệ của chính mình dạy chúng ta biết, làm người, không đúng, làm động vật ngàn vạn lần không thể quấy nhiễu chủ nhân nói chuyện yêu đương, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh xuống...

Sau khi nhóm bóng đèn biến mất, Tư Lô Tập một lần nữa nhìn về phía La Tổ, rất có ý tứ dùng ánh mắt mình khoét một lỗ trên người cậu. La Tổ tuy không ngại tán gẫu với anh thêm một chốc, chính là vừa này đầu cậu có chút đau đớn nên tinh lực cũng không còn nhiều, La Tổ định hôm nay tới đây thôi, để Tư Lô Tập trở về.

“Tôi đưa anh ra ngoài nhá?” La Tổ trực tiếp hỏi.

“...” Tư Lô Tập không trả lời, nhưng ánh mắt anh đã biểu đạt anh muốn ở lại thêm một chốc.

“Đã khá muộn rồi.”

“Không sao.”

La Tổ rất đau, không chỉ là đầu đau, hiện tại ngay cả dạ dày cũng đau, cậu sớm biết nam nhân này không dễ bị đuổi đi như vậy, nam nhân buồn tào đàng sợ nhất là điểm này, cố chấp đến mức mười con trâu cũng kéo không nổi.

“Tôi còn việc phải về nhà gỗ một lát, anh tự tiện đi.” La Tổ lạnh mặt, nếu còn không thoát thân sẽ hỏng mất, vì thế La Tổ bất chấp bỏ đi, bất quá tính cách cậu vốn cũng lạnh đạm nên cũng không làm người ta cảm thấy kì quái.

La Tổ nói xong thì bước nhanh về phía nhà gỗ, một giây cũng không dừng lại, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, đáng chết, kiểm tra máy móc đã tốn quá nhiều lực tinh thần!

“Tổ...” Tư Lô Tập nhíu mày, luôn quan sát La Tổ đương nhiên anh phát hiện ra sắc mặt cậu có chút tái nhợt, anh vội vàng đuổi theo nói: “Khó chịu à?”

“Không có ...” Vừa dứt lời, dưới thân La Tổ đã lão đảo, Tư Lô Tập lập tức tiến tới, nhanh nhẹn đỡ lấy cậu, bất chấp cảm thụ được ôm lấy La Tổ, Tư Lô Tập bị vẻ thống khổ trên mặt cậu dọa hoảng.

La Tổ không phải người dễ dàng biểu lộ thống khổ, cho dù bị thương cậu cũng không lộ ra quá nhiều biểu tình, vì thế lúc La Tổ thể hiện thống khổ rõ ràng trên mặt như vậy, đại biểu cậu thực sự không chịu nổi.

“Sao vậy? Đau ở đâu?” Ngữ điệu Tư Lô Tập lần đầu tiên có biến hóa, tiếng nói trầm thấp mang theo chút vội vàng.

“Không sao...” La Tổ giả vờ muốn thoát khỏi lòng ngực Tư Lô Tập, nhưng đau đớn kịch liệt trong đại não làm cậu căn bản không làm được.

96. Chương 96

“Tổ!” Ngữ khí Tư Lô Tập hiếm có dịp nghiêm khắc như vậy, cứ như không đồng ý với La Tổ, đến lúc này rồi còn cậy mạnh.

La Tổ có chút giật mình, nam nhân này chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện với cậu, cũng chưa bao giờ phản bác ý kiến cậu, không ngờ thời điểm này lại có thể nhìn thấy thái độ cường ngạnh của anh.

“Chỉ là đau đầu mà thôi...” La Tổ biết mình không thể dấu được nữa, không bằng cứ nói thẳng.

“Đi bệnh viện.” Tư Lô Tập ôm lấy La Tổ, mạnh mẽ chạy về phía lối ra, sợ La Tổ chịu không nổi.

“Ừừừ.” La Tổ nắm lấy cổ tay Tư Lô Tập, rõ ràng là cánh tay nhỏ nhắn nhưng lại có sức mạnh kinh người, để lại một vết hằn rõ rệt trên cổ tay Tư Lô Tập, đau đớn quá lớn rốt cuộc làm Tư Lô Tập lấy lại tinh thần.

“Bình tĩnh một chút, cẩn thận suy nghĩ đi, nếu bây giờ tôi quay về liên minh có kết quả gì?” La Tổ ngăn đầu, cố gắng làm biểu tình của mình không quá thống khổ.

Cước bộ Tư Lôi Táp khựng lại, đúng vậy, nếu bây giờ đưa La Tổ về liên minh, kết quả tệ nhất là liên minh thừa dịp cơ thể La Tổ suy yếu nhất để quản chế em ấy, chính là nếu không tới bệnh viện, với tình huống của La Tổ lúc này...

“Ngu ngốc, đừng khần trương như vậy.” La Tổ nhìn ra được, tuy gương mặt Tư Lôi Táp không có biến hóa nhưng nam nhân thành thật này đã hoàn toàn luống cuống, nếu không vừa này cũng không làm ra hành động ngu xuẩn muốn đưa cậu tới bệnh viện như vậy.

“Trước đưa tôi về nhà gỗ đi.” La Tổ nằm trong lòng Tư Lôi Táp, chỉ phương hướng đại khái cho anh, đại não đau đớn làm ý thức cậu ngày càng mơ hồ, cậu không biết mình còn kiên trì được bao lâu.

“Nhưng cơ thể em...” Tư Lôi Táp không lập tức hành động, đôi người xám tro tràn ngập lo lắng.

“Mau!” La Tổ cắn răng, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ trán cậu, Tư Lôi Táp cơ hồ có thể nghe thấy âm thanh cậu run run, anh chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến vậy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi thứ quan trọng nhất.

Tư Lôi Táp do dự một chốc, sau đó lập tức biến về hình thái cự lang, vững vàng cõng La Tổ trên lưng. Biến về hình lang tốc độ của Tư Lôi Táp rất mau, thả người vài lần xẹt qua bụi gai đã đến nhà gỗ nhỏ.

Tư Lôi Táp dùng đỉnh đầu sới mở cửa gỗ, nhanh chóng tiến vào phòng, thật cẩn thận đặt La Tổ lên giường, sau đó biến về hình người.

La Tổ nằm lên giường, tình huống cũng không chuyển biến tốt đẹp, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nếu áp tới gần có thể nghe thấy tiếng rên rỉ kiềm nén.

“Tổ...” Tư Lôi Táp cầm lấy tay La Tổ, anh chưa từng bất an đến vậy, thời điểm này anh rốt cuộc có thể làm được gì đây?

Lúc này La Tổ dường như không còn nghe thấy âm thanh bên ngoài nữa, cậu thống khổ che trán, không ngừng quay cuồng trên giường. Tư Lôi Táp sợ La Tổ ngã nên vẫn canh giữ bên giường, chỉ cần cơ thể La Tổ hơi nhích qua một chút, anh sẽ ôm lấy cậu di chuyển về vị trí ban đầu.

“Thu~~ thu thu~” Tiểu hoàng ở trong phòng phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh. Tư Lôi Táp quay đầu nhìn, trong căn phòng u tối, Tiểu Hoàng nằm trên chiếc giường nhỏ La Tổ làm riêng cho nó, đổ đầy mồ hôi, thống khổ lăn qua lộn lại, bộ dáng có vẻ rất khó chịu.

Tư Lôi Táp nhượng mảy, khế ước thú bên người La Tổ và em ấy đau đớn giống nhau, chỉ là trùng hợp thôi sao? Hay là có mối liên hệ nào đó?

‘Cộp——’ Bởi vì quá đau đớn, lúc La Tổ cuộn mình, đầu không cẩn thận đụng vào vách tường, Tư Lôi Táp thấy vậy thì bất chấp mọi chuyện, lập tức ôm lấy La Tổ vào lòng mình, sợ La Tổ lại đụng đầu vào đâu đó. Nếu có thể, anh hi vọng mình có thể chịu đựng thống khổ thay La Tổ, anh từ nhỏ lớn lên trong quân đội, cho dù huấn luyện tàn khốc cỡ nào anh cũng không nhú mảy, vì thế thống khổ đối với anh không là gì, nhưng... vì sao đau đớn lại rơi xuống người La Tổ?

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra từ người La Tổ, không biết từ khi ào, áo blu trắng đã dính bết lấy cơ thể, quần áo kín đáo lúc này đã để lộ đường cong hoàn mỹ của thiếu niên, cổ áo phanh rộng có thể nhìn thấy xương quai xanh trắng nõn, ngẫu nhiên có vài giọt mồ hôi chảy xuống càng làm người ta có một loại hấp dẫn trí mạng. Bất quá Tư Lôi Táp không có ý niệm tình dục nào trong đầu, anh chỉ lo lắng tới bệnh tình La Tổ, nhìn thấy em ấy chảy nhiều mồ hôi như vậy, phản ứng đầu tiên của anh là phải lau mồ hôi cho La Tổ.

Nhưng tình huống này làm anh không thể rời đi... ngay lúc Tư Lôi Táp lâm và tình thế tiến thoái lưỡng nan, không ít khế ước thú ló đầu vào nhà gỗ tìm hiểu, ánh mắt lo lắng nhìn chăm chú vào chủ nhân của mình.

“Có nước không?” Tư Lôi Táp nhìn nhóm khế ước thú ngoài cửa, anh không có năng lực giao tiếp với khế ước thú như La Tổ, hỏi như vậy bất quá chỉ là chút cử chỉ bắt bấp dĩ mà thôi.

“Thu thu~ thu thu~” Ngoài dự kiến của Tư Lôi Táp, nhóm la mặt khâu vừa nghe thấy lời anh liền tản đi, ngay lúc anh nghĩ mình đã dọa nhóm khế ước thú chạy mất thì không bao lâu sau, nhóm khế ước thú kết

thành quần đội khiến một thùng nước chạy vào phòng, thùng đựng nước do năng lực tổ hình của khế ước thú hệ tạo thành.

“Cám ơn.” Tư Lôi Tạt trầm giọng nói, anh thật lòng cảm tạ nhóm khế ước thú, thật không ngờ bọn nó có thể hiểu được lời anh nói.

Có nước khế ước thú mang đến, chuyện kể tiếp dễ hơn nhiều, Tư Lôi Tạt đặt La Tổ xuống giường, lúc này cậu đã không còn gầy dựa nhiều như khi nãy, bắt quá ý thức vẫn chưa khôi phục.

Tư Lôi Tạt xé rách quần phục lấy một mảnh vải, thấm ướt nước sau đó lau mồ hôi cho La Tổ. Tư Lôi Tạt xử lý rất khuôn phép, không hề có động tác quá giới hạn, nhưng lúc sát mồ hôi trán xong, định cởi bỏ quần áo La Tổ, khó có dịp anh bị khựng lại một lát.

Cuối cùng, Tư Lôi Tạt căn cứ theo tác phong dứt khoát của quân nhân, nhanh chóng cởi bỏ nút thắt trên quần áo La Tổ, cởi áo blu cùng áo sơ mi bên trong. Da thịt thiếu niên vì thế mà bại lộ trong không khí, bởi vì hàng năm rèn luyện nên dáng người La Tổ cũng không gầy yếu, sơ thịt rõ ràng, cảm giác kiên cường dẻo dai, dưới sự phụ trợ của mồ hôi có lực hấp dẫn trí mạng.

Ánh mắt Tư Lôi Tạt dừng trên người La Tổ, không thể dời đi, cuối cùng nam nhân buồn tào yên lặng lau cơ thể La Tổ bốn lần, thẳng tới khi nước sạch cũng dùng hết mới chịu từ bỏ.

Quần áo mới thay cho La Tổ là Tư Lôi Tạt tìm thấy trong tủ quần áo của cậu, một cái áo sơ mi trắng, một cái quần bò, Tư Lôi Tạt thực thích La Tổ mặc quần áo đơn giản, bởi vì có cảm giác rất thích hợp với em ấy.

Đổi quần áo xong, Tư Lôi Tạt tiếp tục canh giữ bên người cậu, một đêm không ngủ. Lúc này, anh nhin không được hôn La Tổ hai ngụm, anh đã lâu không được thân thiết với La Tổ, anh cũng là nam nhân, đương nhiên muốn chạm vào người mình thích.

Lúc hừng đông, La Tổ rốt cuộc tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy Tư Lôi Tạt dùng con người xám tro chăm chú nhìn mình.

“Cơ thể không sao chứ?” Tư Lôi Tạt hỏi.

“Ừ, hôm qua cám ơn anh.” La Tổ ngồi dậy, cậu đỡ đầu vẫn còn chút sưng đau.

“Uống.” Tư Lôi Tạt đưa cốc nước đã chuẩn bị sẵn cho La Tổ, bởi vì anh cảm thấy lúc cậu tỉnh lại sẽ rất khát.

La Tổ sững sốt, lập tức nhận nước uống vài ngụm, cậu phải nói Tư Lôi Tạt phục vụ quá chu đáo sao?

“Anh giúp tôi đổi quần áo à?” La Tổ cúi đầu nhìn quần áo trên người mình.

Tư Lôi Tạt trầm mặc gật đầu, sau một lúc lâu, anh phi thường nghiêm túc mở miệng: “Thật xin lỗi.”

“Àn?” La Tổ nghi hoặc, vì sao Tư Lôi Tạt lại xin lỗi? Theo lý thuyết người nói phải là cậu mới đúng.

“Chưa được cho phép đã tự tiện cởi quần áo em.”

“Không sao, đều là nam nhân, hơn nữa hôm qua còn là tình huống đặc biệt.” La Tổ nói xong mới nhận ra có điểm không đúng, nếu là thế giới trước kia của cậu, lí do thoái thác này tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng ở thế giới mà nam nam, nói đúng hơn là giống đực và giống đực có thể kết hôn, huống chi cậu và Tư Lôi Tạt còn đang trong trạng thái đính hôn, dựa theo suy nghĩ bảo thủ của nam nhân Tư Lôi Tạt này, khẳng định cảm thấy mình đã làm chuyện vượt giới hạn.

“Tôi sẽ phụ trách.” Tư Lôi Tạt trịnh trọng nói.

Quả nhiên là vậy! La Tổ ngay cả khí lực phun tào cũng không còn, cậu chỉ có thể bất đắc dĩ đỡ trán: “Trước không nói chuyện này, hôm qua lúc tôi té xỉu có phát sinh chuyện gì không?”

Tư Lôi Tạt trầm mặc lắc lắc đầu, bắt quá một lát sau, anh nghĩ tới gì đó nhú mày nói: “Tiểu Hoàng sinh bệnh.”

“Tiểu Hoàng?” Quả thực từ vài ngày trước tinh thần Tiểu Hoàng đã có chút bất ổn, lần này sinh bệnh có lẽ có thể tra ra cơ thể Tiểu Hoàng rốt cuộc có vấn đề gì.

La Tổ nghĩ vậy liền vội vàng xuống giường, bắt quá vì quá dùng sức nên nhất thời mất trọng tâm, Tư Lôi Táp lập tức đỡ đầu, nhờ vậy La Tổ mới không bị ngã sấp xuống.

“Cám ơn.” La Tổ đi tới bên giường nhỏ, Tiểu Hoàng lúc này đang vù vù ngủ, không hề nhìn ra chút dấu vết nào của hôm qua bị sinh bệnh. La Tổ thấy vậy cũng yên tâm không ít, tuy hiện tại cũng có thể làm kiểm tra, nhưng vẫn chờ Tiểu Hoàng tỉnh lại rồi tính đi.

“Tổ.” Tư Lôi Táp đột nhiên lên tiếng.

“Làm sao vậy?” La Tổ quay đầu, có chút khó hiểu nhìn Tư Lôi Táp hai tay ôm thùng gỗ.

“Tôi đi giặt quần áo.” Tư Lôi Táp nói vô cùng nghiêm túc, giống như bình thường vậy, vì thế lúc La Tổ hỏi phục tinh thần Tư Lôi Táp đã rời khỏi nhà gỗ.

Sau một lúc lâu, La Tổ rốt cuộc mới lấy lại tinh thần, giặt quần áo? Giặt quần áo của ai? Chẳng lẽ bộ quần áo thay ra hôm qua? Không, từ từ, vấn đề mấu chốt không nằm ở đó, vấn đề là người giặt là Tư Lôi Táp! Mặc kệ nghĩ thế nào, hình tượng một người thiết huyết rắn rỏi từ quân đội bước ra như anh cũng không thích hợp giặt quần áo đi?

Trong đầu La Tổ không khỏi hiện lên hình ảnh một nam nhân cao lớn thô kệch, nghiêm túc ngồi bên bờ hồ chà chà quần áo, hình ảnh này có hiệu quả kì diệu như cảnh rửa nhẵn lần trước, chẳng lẽ Tư Lôi Táp thích giặt giũ tẩy rửa này nọ?

La Tổ vội vàng lấy chiếc áo khoác trong tủ quần áo rồi ra ngoài, ở đây chỗ có nước chỉ có khu vực của khế ước thú hình lang, nếu Tư Lôi Táp muốn giặt quần áo chỉ có thể tới đó, chính là lúc cậu chạy tới đó lại phát hiện nơi đó căn bản không có bóng dáng Tư Lôi Táp.

Tuy trong lòng nghi hoặc nhưng La Tổ cũng không có thời gian đi tìm Tư Lôi Táp, cậu an bài nhóm khế ước thú ăn cơm, làm xong mọi thứ, La Tổ mới về lại nhà gỗ, theo suy nghĩ của cậu, nếu Tư Lôi Táp tẩy quần áo xong vẫn chưa rời khỏi Bắc Ngoại Sâm thì nhất định sẽ quay về nhà gỗ chờ cậu.

La Tổ vừa đi tới cửa nhà gỗ liền giặt mình, bởi vì trước cửa vốn trống rỗng không biết từ khi nào dựng một loạt giá gỗ, không chỉ bộ quần áo hôm qua, ngay cả quần áo vài ngày không giặt của cậu cũng treo trên giá.

Là chuyện tốt Tư Lôi Táp làm sao? La Tổ đẩy cửa bước vào, tiếp đó chuyện làm cậu kinh ngạc lại xuất hiện, bởi vì trên bàn có đầy thức ăn nóng hổi, tuy chỉ là vài món đơn giản như canh nắm, các món chay rau xà lách linh tinh nhưng vẫn làm La Tổ sững sờ nửa ngày vẫn không lấy lại tinh thần, phải biết từ khi tiến vào Bắc Ngoại Sâm cậu chỉ dùng dịch dinh dưỡng, loại thức ăn bình thường này đã lâu không được nếm.

“Ăn.” Tư Lôi Táp nói.

La Tổ đi tới cạnh bàn, cầm lấy đũa gấp một ngụm, sau đó cậu hoàn toàn trầm mặc. Cư nhiên, cư nhiên làm còn ngon hơn cậu! Đây căn bản không hợp lí! Tại thế giới nấu cơm giặt đồ đều có người máy, vì sao lại xuất hiện loại người hiếm hoi như Tư Lôi Táp a? !

“Anh làm?” La Tổ chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.

“Thực xin lỗi, nguyên liệu nấu ăn có hạn.” Tư Lôi Táp tưởng La Tổ không hài lòng, vì thế đôi người xám tro có chút áy náy, dựa theo suy nghĩ của anh, thân là giống đực phải chiếu cố bầu bạn thỏa đáng, chính là hiện tại xem ra anh phải cố gắng hơn nữa.

“Không, ăn ngon lắm.” Khóe miệng La Tổ không khỏi co rút: “Anh... rốt cuộc học được gì từ bộ đội?”

Tư Lôi Táp tuy khó hiểu, bắt quá vẫn trả lời thành thật: “Huấn luyện sinh tồn.”

“...” Quả nhiên là đáp án tuyệt vời, tuy hiện tại khoa học kĩ thuật thực phát triển, nhưng người rời xa nó vẫn sống sót được mới là cường giả thực sự.

“Nói cách khác anh bất luận là đánh nhau hay làm việc nhà đều thuần thục?” La Tổ hiếm có dịp mỉm cười.

Tư Lôi Táp không biết vì sao La Tổ hỏi vậy, nhưng anh vẫn gật đầu, trịnh trọng nói: “Tôi sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Khóe miệng La Tổ không thể ngừng nhếch lên, nơi nào đó trong lòng được lấp đầy, không biết vì sao La Tổ lại nghĩ tới kế hoạch vẫn hiện lên trong đầu những lúc nhàm chán, cậu bây giờ còn thiếu một áp trại phụ nhân không phải sao?

Đối với Sơn Vương mà nói, tiêu chuẩn của áp trại phụ nhân là gì? Kia nhất là bộ dạng phải đẹp, biết làm việc nhà, quan trọng nhất là biết đánh nhau. Tư Lôi Tạt trừ bỏ bộ dáng tráng kiện thì tất cả những mặc khác đều phù hợp. Giờ phút này La Tổ nhìn về phía Tư Lôi Tạt lại cảm thấy ót anh xuất hiện bốn chữ to ‘áp trại phụ nhân’ sáng lóng lánh, bất quá rất nhanh La Tổ liền gạt bỏ ý niệm này ra khỏi đầu.

“Thu~~ thu~~” Cùng với âm thanh vang dội vang lên, bụi bay mù mịt, La Tổ cùng Tư Lôi Tạt dời ánh mắt về phía đó, nếu không nghe nhầm thì đó là tiếng của Tiểu Hoàng nga?

“Sao vậy?” La Tổ đứng dậy, định ôm lấy Tiểu Hoàng, nhưng lúc bụi đất tản đi, bóng dáng bé con trên mặt đất hiện rõ, La Tổ cùng Tư Lôi Tạt đều sửng sốt, bởi vì té ngã trên mặt đất không phải kẻ ước thú mà là một đứa nhỏ khoảng 5, 6 tuổi.

“Thu thu-?” Đứa nhỏ phát ra tiếng kêu như la mật khâu, mái tóc có màu vàng chói mắt, trên đầu còn có hai lỗ tai thật dài, hình dạng giống hệt la mật khâu.

“Thu~ chủ~ chủ nhân~~” Đứa nhỏ khó khăn nói, bé vươn bàn tay bé xíu ôm lấy đùi La Tổ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng phi thường đáng yêu.

La Tổ cảm thấy đầu mình không thể suy nghĩ, Bắc Ngoại Sâm trừ bỏ cậu và Tư Lôi Tạt không có khả năng xuất hiện thú nhân khác, chẳng lẽ đứa nhỏ này... chính là Tiểu Hoàng?

97. Chương 97

La Tổ lập tức dùng lực tinh thần liên kết với đứa bé trước mắt, không ngoài dự kiến, đại não đứa nhỏ quả thật tản mát ra tinh thần dao động giống như Tiểu Hoàng.

“Chủ~ chủ nhân~ ôm một cái~” Đứa nhỏ tóc vàng hoe nói chuyện không rõ lắm, nó vươn bàn tay bé xíu như muốn làm nũng mà lắc lư.

“Đứa nhỏ này là?” Tư Lôi Tạt đi tới bên người La Tổ, nhú mày.

La Tổ không lập tức trả lời, cậu ôm lấy Tiểu Hoàng trên mặt đất, lâm vào trầm tư. Tư Lôi Tạt không thể câu thông với kẻ ước thú, vì thế tuy biết cử chỉ của Tiểu Hoàng rất giống la mật khâu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không liên hệ được đứa nhỏ tóc vàng này là Tiểu Hoàng, bởi vì kẻ ước thú có thể biến thành người thực sự quá kinh hãi thể tục, cho dù là cậu hiện tại cũng có chút khó tiêu hóa.

“Không rõ.” La Tổ muốn đặt Tiểu Hoàng xuống ghế, nhưng Tiểu Hoàng lúc còn là kẻ ước thú đã bị dưỡng thành tật xấu, nó vươn cánh tay nhỏ ôm chặt cổ La Tổ, chân thì cong cong cứ như muốn bò lên vai cậu.

La Tổ sợ Tư Lôi Tạt nhìn ra manh mối, vì thế dùng lực tinh thần phát tin, Tiểu Hoàng vừa nghe không được leo lên vai La Tổ nữa, nhất thời ủy khuất dẫu cái mỏ nhỏ, bất quá vẫn ngoan ngoãn nghe theo lệnh, thành thật ngồi trên ghế, hai bắp chân đơng đưa đơng đưa.

Tư Lôi Tạt biết La Tổ có điều không muốn nói, nhưng anh không muốn bức bách cậu, vì thế anh trầm giọng nói: “Không muốn thì đừng nói.”

Nói xong, Tư Lôi Tạt trầm mặc ôm lấy Tiểu Hoàng, đặt bé lên vai mình, Tiểu Hoàng vốn đang uể oải, cảm nhận tầm nhìn trở nên cao hơn thì hưng phấn quơ quơ bàn tay bé, phát ra tiếng kêu ‘thu thu~’.

Ngu ngốc này! La Tổ lập tức phát tin bảo Tiểu Hoàng đừng kêu nữa. Tiểu Hoàng thu được, bình tĩnh đại ngộ nhanh chóng bịt kín miệng mình, chính là hành động này làm trọng tâm không xong, ngay lúc cơ thể bé nghiêng qua một bên, sắp té xuống đất thì Tư Lôi Tạt nhanh tay lẹ mắt đưa tay nâng Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng quá hoảng hốt liền nhanh tay chộp lấy tóc Tư Lôi Tạt, bởi vì nhất thời kích động, bắp chân đá loạn không cẩn thận cọ tới mắt Tư Lôi Tạt. Hình ảnh này cực kì giống lúc còn ở rừng nhân tạ, cự lang vì sợ nhóm la mật khâu sợ hãi nên ngồi xổm trong bụi cây không nhúc nhích, kết quả bị vô số la mật khâu leo lên toàn thân mình.

“Thật xin lỗi.” La Tổ thực đau đầu, tuy trí lực Tiểu Hoàng trong đám khế ước thú đã tính là cao, nhưng nếu lấy độ tuổi 5, 6 của con nít mà nói, trình độ này hiển nhiên vẫn chưa được.

“Không sao.” Tư Lôi Táp hoàn toàn không cảm thấy bị Tiểu Hoàng cười lên đầu là chuyện mất mặt, anh mang theo bé đi một vòng trong phòng, làm Tiểu Hoàng sáng khoái tới phát ngiên.

“Thu~” Tiểu Hoàng kêu một tiếng, phát hiện không đúng, lập tức phát ra âm sữa sữa lại: “Cám ơn~ cám ơn~ đại~ đại lang lang~”

Mày Tư Lôi Táp hơi nhú lại một chút, đứa nhỏ này sao biết hồn thú của anh là lang?

La Tổ cũng nhận ra không ổn, vội vàng cứu nguy: “Có thể nó cảm thấy bộ dạng anh rất giống lang.”

“...” Tư Lôi Táp trầm mặc, anh đang suy nghĩ, lớn lên giống lang là định nghĩa gì, bất quá nếu lớn lên giống lang có thể làm La Tổ thích, như vậy cũng là chuyện không tồi.

La Tổ sợ Tiểu Hoàng lại làm ra cử chỉ kinh người gì nữa, vì thế cậu bế Tiểu Hoàng xuống khỏi vai Tư Lôi Táp: “Tôi để khế ước thú mang đứa nhỏ này ra ngoài.”

Tư Lôi Táp nghe vậy, đôi ngươi dần thâm lại, bất quá anh cũng không nói gì, trầm mặc gật đầu. Giờ phút này, La Tổ có ảo giác mãnh liệt, cứ như nam nhân này đã sớm nhìn thấu tất cả, nhưng anh có thói quen trầm mặc không thích truy cứu mà thôi. Như vậy xem ra trầm mặc có đôi khi cũng là một loại ôn nhu.

La Tổ bảo nhóm liệt hùng xung quanh mang Tiểu Hoàng rời đi, đương nhiên, cậu không có khả năng thực sự đưa Tiểu Hoàng ra ngoài, chỉ làm dáng cho Tư Lôi Táp xem mà thôi, tuy biết có thể trong lòng Tư Lôi Táp đã có suy đoán, nhưng cậu đã biểu hiện như vậy, hẳn Tư Lôi Táp cũng hiểu cậu không muốn đem chuyện này nói cho liên minh.

“Ồ~” Tiểu Hoàng vươn móng vuốt béo mập, bấu chặt ống tay áo La Tổ, hiển nhiên không muốn rời khỏi chủ nhân mình.

La Tổ như bình thường xoa xoa đầu Tiểu Hoàng cùng lực tinh thần trấn an, cam đoan mãi là sẽ lập tức đón nó về, lúc này Tiểu Hoàng mới lưu luyến không rời thả lỏng tay.

La Tổ cùng Tư Lôi Táp đứng ở nhà gỗ, cùng nhau nhìn Tiểu Hoàng rời đi. Mặt rời chiếu rọi lên khu rừng thành một mảnh sắc vàng, gió nhẹ thổi qua, lá cây sần sật rung động, không khí tràn ngập hơi thở tươi mát mùi bùn đất, làm tâm tình người ta dần dần bình tĩnh lại.

“Sẽ có.” Tư Lôi Táp đột nhiên nói.

“?” La Tổ nhú mày, cậu dựa bên cạnh cửa, có chút không hiểu Tư Lôi Táp nói gì.

Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, Tư Lôi Táp mới mở miệng nói: “Đứa nhỏ.”

Một giây này, La Tổ hoàn toàn giật mình, qua một lúc lâu sau cậu mới hoàn hồn nói: “Ngu ngốc, tôi là giống đực, không thể sinh đứa nhỏ.”

“Có thể nhận nuôi.” Tư Lôi Táp nhìn về phía La Tổ, đôi ngươi màu xám vô cùng nghiêm túc.

Thật là, La Tổ bất đắc dĩ đỡ trán, đầu nam nhân này rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Cậu khẽ thở dài nói: “Nếu có ngày đó.”

“Đúng rồi, chừng nào anh về?” La Tổ quay đầu hỏi.

Tư Lôi Táp nghe vậy, hơi cúi đầu, tóc rũ xuống che khuất mắt anh, chỉ lộ ra sống mũi và cánh môi mỏng, tuy không xem rõ biểu tình trên mặt, nhưng Tư Lôi Táp im lặng đứng bên cửa làm người ta có cảm giác thực tịch liêu, giống như nam nhân vì rời khỏi nơi này mà mất mát.

Không biết vì cái gì, trước mắt La Tổ lại xuất hiện hình ảnh một cự lang ủ rũ, hai lỗ tai mất tinh thần rũ xuống, cái đuôi cũng bất động, bộ dáng hoàn toàn ỉu xiu.

Trái tim La Tổ mềm nhũn, cậu kéo áo Tư Lôi Táp qua, cho nam nhân buồn tào kia một nụ hôn ‘khôi phục tinh thần’, tuy chỉ là chạm nhẹ nhưng vì hôn lên môi nên Tư Lôi Táp trong nháy mắt liền khôi phục vẻ sáng

chối. Mà trong mắt La Tổ, cự lang vốn ủ rũ đã khôi phục bộ dáng ngẩng đầu dựng thẳng tai, điều này làm khóe môi cậu không khỏi nhếch lên.

“Sau này còn gặp lại.” La Tổ nói.

“Tin nhắn.” Tư Lôi Táp nhắc nhở: “Nhớ xem.”

“Ừ.” La Tổ phát hiện cậu cũng sắp buồn tào giống nam nhân này rồi, chẳng lẽ mỗi ngày theo lệ kiểm tra và nhận thư sẽ biến thành một phần cuộc sống của cậu?

“Tôi đi.” Tư Lôi Táp lại hôn má La Tổ, sau đó mới xoay người rời đi.

Lúc này Tư Lôi Táp không bước đi lưu loát như lần trước, cứ mỗi hai bước sẽ quay đầu lại liếc mắt nhìn La Tổ. La Tổ lúc đầu còn phất tay tạm biệt, nhưng với số lần Tư Lôi Táp quay đầu lại cậu cảm thấy tay mình rất có thể sẽ bị chuột rút, vì thế không tiếp tục nữa mà quay vào nhà gỗ. Dù sao nếu cậu còn đứng ngoài cửa, nam nhân Tư Lôi Táp này có thể sẽ cứ vậy dầy dụa suốt một ngày.

La Tổ trong nhà gỗ đợi một lát mới đi ra, lúc này Tư Lôi Táp quả nhiên đã rời khỏi, La Tổ gọi Tiểu Hoàng, cậu phải nhanh chóng kiểm tra cơ thể nó.

Tiểu Hoàng cùng nhóm liệt hùng xuất hiện, khế ước thú bất đồng thú nhân, chúng nó có cách câu thông đặc biệt, vì thế dù Tiểu Hoàng đang trong hình thái nhân loại, nhóm khế ước thú vẫn nhận ra nó là Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tuy lưu luyến không rời, nhưng biến thành hình người rồi ngược lại nó lại ở cùng nhóm liệt hùng rất tốt, có cảm giác đặc biệt hòa thuận vui vẻ, điều này làm La Tổ có chút dở khóc dở cười.

La Tổ trước tiên dùng lực tinh thần quét hình cơ thể Tiểu Hoàng, phát hiện cơ bản không có vấn đề, sau đó mới tiến hành các bước thí nghiệm tiếp theo, cũng chính là kiểm tra năng lực hệ thổ của nó. Tuy biến thành người nhưng năng lực khế ước thú của Tiểu Hoàng vẫn không giảm đi, bất luận là tổ hình hay phòng ngự, uy lực đều cao hơn một tầng, có thể nói trừ bỏ phát sinh bề ngoài thì Tiểu Hoàng cơ hồ là tiến hóa hoàn mỹ.

Cuối cùng chính là khả năng hợp thể, đối với khế ước thú mà nói đây là hạng mục quan trọng nhất, nhưng Bắc Ngoại Sâm không có thú nhân, Tiểu Hoàng cũng không kí khế ước với ai, vì thế La Tổ không thể xác định Tiểu Hoàng biến thành hình người có thể hợp thể với thú nhân hay không.

La Tổ định làm Tiểu Hoàng thu hồi lỗ tai đi, giả thiết khế ước thú tiến hóa bước cuối cùng là thú nhân, thì hình thái hẳn phải hoàn toàn nhân cách hóa, Tiểu Hoàng hiển nhiên vẫn còn trạng thái bán thú nhân, biểu hiện nó tiến hóa vẫn chưa đủ. Nhưng Tiểu Hoàng cố hết nửa ngày cũng không có cách nào thu hồi tai, điều này làm La Tổ chỉ đành từ bỏ.

“Chủ~ chủ nhân~ thích~ thích~” Tiểu Hoàng bởi vì có trí lực của con nít nên chỉ nói được những từ đơn giản, lúc này nó đang nằm trong lòng La Tổ, dùng gương mặt nhỏ nhắn cọ cọ cậu.

La Tổ mỉm cười, dạy Tiểu Hoàng nói thêm vài từ, tỷ như tên Tiểu Hoàng và tên cậu, chỉ tiếc Tiểu Hoàng mất hết nửa ngày cũng không học được, ngược lại nói ngọng thành tên cậu là ‘thúc thúc’. Rơi vào đường cùng, La Tổ chỉ đành nhận cái tên này.

Dưỡng đứa nhỏ tuyệt đối là một kĩ năng sống, nhất là dưỡng đứa nhỏ lớn như Tiểu Hoàng, độ tuổi này, không đúng là khế ước thú ở tuổi này đang là giai đoạn hiếu kì nhất, từ lúc biết mình bất đồng với khế ước thú khác, Tiểu Hoàng rất thích nghiên cứu những khế ước thú yếu hơn mình, tỷ như hắc cầu thú suýt chút nữa bị Tiểu Hoàng xé thành hai nửa, cuối cùng cũng là La Tổ nhận được tin cầu cứu của hắc cầu, đúng lúc chạy tới ngăn cản Tiểu Hoàng.

Nhưng lòng hiếu kì của Tiểu Hoàng vẫn chưa bị dập tắt, vì thế Bắc Ngoại Sâm thường xuyên nhìn thấy một tiểu quỷ tóc vàng đuổi theo một đám khế ước thú chạy trốn, hình ảnh quỷ dị, tình tiết vớ vẩn quả thực làm người ta buồn cười, ôm bụng lăn lộn.

La Tổ lúc đầu còn tham gia, nhưng sau khi phát hiện nhóm khế ước thú loại nhỏ cũng không gặp nguy hiểm nên cũng mặc Tiểu Hoàng. Ý tưởng La Tổ rất đơn giản, vận động thích hợp giúp khế ước thú khỏe mạnh hơn.

La Tổ cũng từng cẩn thận suy nghĩ vì sao Tiểu Hoàng lại sinh ra biến dị như vậy, càng nghĩ cậu càng liên tưởng tới khoảng thời gian mình bị đau đầu kinh khủng kia, đồng thời Tiểu Hoàng cũng khó chịu, chẳng những uể oải, còn rất thích ngủ, đây cũng có thể là kết quả bọn họ ảnh hưởng lẫn nhau, cũng có thể.... là Kỳ Lân trong cơ thể cậu xảy ra biến hóa.

Bởi vì nghĩ không ra nên La Tổ chỉ đành tạm thời đặt chuyện này qua một bên. Khoảng thời gian này Tư Lô Tập giống như lời hứa, mỗi ngày đúng giờ gửi tin. Nội dung giống như trước kia, cơ bản có thể xem là nhật ký thu gọn của anh mỗi ngày. La Tổ rất ít khi trả lời, bởi vì cậu sợ bên cạnh Tư Lô Tập có thành viên quân bộ theo dõi, lại bị lợi dụng quan hệ giữa hai người, tin rằng Tư Lô Tập cũng hiểu lý do cậu không trả lời.

La Tổ làm vài bộ quần áo cho Tiểu Hoàng, tuy chưa từng làm qua nhưng trước kia dù sao cũng cầm dao giải phẫu, vì thế khả năng may miệt vết thương của La Tổ được vận dụng vào việc may quần áo, kết quả làm ra cũng khá giống mẫu, ngay cả cậu cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Quần áo Tiểu Hoàng vốn là lớp da lông vàng nâu, biến thành người thì biến thành quần áo màu vàng. La Tổ từng để Tiểu Hoàng thử biến về hình dáng khế ước thú nhưng thất bại, cũng vì thế mà La Tổ không thể không làm quần áo cho Tiểu Hoàng.

La Tổ vốn tưởng Tiểu Hoàng tiến hóa như vậy là trường hợp đặc biệt, từ khế ước thú tiến hóa thành thú nhân mà nói đúng là sinh vật đồng loại với thú nhân, nhưng theo góc độ gen học thì đó không thể nghi ngờ là kì tích, có thể nói là trường hợp ngoại lệ một phần vạn. Nhưng một tuần sau, cậu ở Bắc Ngoại Sâm nhìn thấy thêm một đứa nhỏ thì La Tổ biết tất cả phán đoán của mình có lẽ sai rồi.

Thân ảnh nhỏ bé ngồi giữa một đại dương vàng chói, đầu trọc lóc ngồi khoanh chân, ánh mắt đại ra nhìn lên bầu trời xanh thẳm, bởi vì cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch nên thỉnh thoảng có chất lỏng dính dính chảy ra.

“A ngốc~ a ngốc~” Nhóm ngốc ngốc thú vây chung quanh bé con đầu trọc, phát ra tiếng kêu mất tinh thần. Bé con cả người trần trụi, đầu bóng lũng vẫn duy trì tư thế đại ra nhìn lên bầu trời, dùng tiếng nói non nớt yếu ớt phụ họa: “Ngốc~~ ngốc~~”

Khóe miệng La Tổ không thể không co rút một chút, hình ảnh đặc biệt này... cho dù không dùng lực tinh thần xác nhận cậu cũng biết tiểu quỷ đầu trọc này là Đại Ngốc, chẳng qua vì sao Đại Ngốc lúc biến về bộ dáng thú nhân lại không có quần áo? Tóm lại, La Tổ giờ phút này thấy thực may mắn vì mình đã làm vài bộ quần áo cho Tiểu Hoàng, nếu không Đại Ngốc sẽ cứ ở trường chạy không ngừng trước mặt cậu.

“Ngốc~” Đại Ngốc cho dù biến thành người, ánh mắt vẫn đại ra như cũ, La Tổ lấy quần áo từ nhà gỗ thay cho nó, cả quá trình nó không hề động đậy, ngay cả góc độ ngẩng đầu cũng không phát sinh biến hóa, hoàn toàn đờ người ra nhìn lên không trung, có thể nói đã tu luyện cảnh giới ngẩng người tới xuất thần nhập hóa.

La Tổ không quấy nhiễu Đại Ngốc mà trở về nhà gỗ của mình trầm tư, nếu bước tiến hóa cuối cùng của khê ước thú không phải hiện tượng cá biệt mà là xu thế chính thể thì muốn giấu tin tức này cũng rất khó. Nhất là lúc liên minh biết khê ước thú có khả năng phát triển như vậy thì chờ đón bọn họ chính là tương lai càng thêm phần khó khăn, bởi vì liên minh tuyệt đối sẽ không bỏ qua ‘cái bánh lớn’ này!

Hơn nữa nếu khê ước thú biến thành bán thú nhân càng nhiều, Bắc Ngoại Sâm cần một kế hoạch mới, vật tư cùng hệ thống quản lý cần phân phối lại một lần nữa. La Tổ bắt đầu đau đầu, quả nhiên thành lập tân quốc gia không phải chuyện dễ dàng, huống chi... thời điểm này không có ai giúp cậu ra chủ ý, hết thấy chỉ có thể dựa vào bản thân.

Cùng thời gian, phòng thí nghiệm trường học thu được phản ứng năng lượng cực lớn từ rừng nhân tạo, khê ước thú từ khi La Tổ rời đi đã chẳng còn gì ở đây, trừ bỏ khu 99 không ai đủ khả năng dò thám...

“Năng lượng trong rừng nhân tạo quá lớn, hiện tại còn đang tiếp tục tăng...” Uy Nặc dùng đồng hồ ánh sáng báo tin.

“Cấp độ?”

“Trước mắt là A+, dự đoán 3 phút nữa sẽ lên tới cấp S.” Uy Nặc nhìn trị số trên dụng cụ, nhú mày.

“Anh trước tiên rút lui đi, tôi sẽ phái Tư Lôi Tập chuẩn tướng tiếp cận...”

Còn chưa nói xong màn hình ánh sáng đã bị gián đoạn bởi một nguồn năng lượng như gió lốc gào thét thổi qua, thiết bị đo lường điện tử bị quấy nhiễu mãnh liệt, hoàn toàn mất đi tác dụng.

Một giây cuối cùng khi tất cả các dụng cụ hỏng hết, Uy Nặc rốt cuộc tìm được nơi phát ra năng lượng, anh bùm miệng, giống như không thể tin mà thì thào: “Khu 99... long... chẳng lẽ cự long thật sự xuất hiện?”

Biểu tình trên mặt Uy Nặc từ khiếp sợ dần dần chuyển qua hưng phấn, tiếng cười to phát ra từ yết hầu: “Rốt cuộc... rốt cuộc tôi chờ được đến ngày này, đến đây đi cự long, hiện thân trước mặt tôi đi!”

98. Chương 98

Mặt đất chấn động, máy móc cũng theo đó mà phát ra âm thanh ‘rắc rắc’, dụng cụ thí nghiệm trên bàn đều rớt xuống đất, trừ bỏ âm thanh ừ tai, tiếng thủy tinh vỡ nát cũng làm tâm thần người ta bất an.

Nhưng hết thảy không thể ngăn chặn dự vọng mãnh liệt dấy lên trong lòng Uy Nặc, anh đợi biết bao năm, rốt cuộc... rốt cuộc cũng được gặp cự long một lần nữa! Có lẽ trong mắt rất nhiều người, hành động từ bỏ con đường bác sĩ là ngu xuẩn, chính là những đó làm sao biểu được tâm tình của anh? !

Từ 7 năm trước, anh với thân phận học viên đứng đầu của hệ chữa trị niệm lực tới chiến trường hỗ trợ, lúc cả quân bộ lâm vào đường chết, khoảng khắc sắp đổi mặt với tử vong, một bóng dáng cơ hồ che khuất phần nửa không trung cướp lấy toàn bộ hô hấp của anh..

Đó là sinh vật sinh đẹp cỡ nào, vẩy xanh biếc phủ kín toàn thân, sừng lân thật dài trên đầu, cái đuôi cùng cổ phát ra hỏa diễm hùng hực, nhất là ánh mắt của nó, kiêu ngạo nhìn xuống đám người bọn họ như nhìn một con kiến...

Ánh mắt cao cao tại thượng, ngạo mạn cùng khí thế toát ra từ nó, hết thảy đều hấp dẫn anh, thế giới này có sinh vật xinh đẹp đến vậy sao, không tận mắt nhìn thấy thì sao có thể hiểu được chấp nhất của anh?

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, Uy Nặc cũng không nhớ rõ, anh chỉ biết ngày đó trên chiến trường chỉ có một mình anh sống sót, vì thế trong lòng anh không khỏi nảy ra một ý niệm, có lẽ cự long đã cứu anh. Đương nhiên đó chỉ là suy đoán một phía của anh mà thôi, anh không dám với quá cao rằng mình có vị trí đặc biệt với cự long.

Sinh vật như vậy, sinh vật đẹp như vậy... nhất định cao ngạo tới mức không đặt ai vào mắt, bất quá hình tượng này mới phụ hợp với hình ảnh cự long trong lòng anh, vĩnh viễn bề ngạo thiên hạ, tối cao vô thượng, làm người ta nhìn không được phải sinh tâm ái mộ.

Mặt đất chấn động ngày càng kịch liệt, Uy Nặc cũng càng hưng phấn, sắp rồi, anh sắp được nhìn thấy cự long năm đó, là cự long trong truyền thuyết... Anh thực may mắn, cuộc đời này có thể nhìn thấy nó một lần nữa!

Lúc này Uy Nặc đã quên khuấy đi lời khuyên của quân bộ trước đó, anh kích động đẩy cửa phòng thí nghiệm, trong chấn động kịch liệt, nghiêng ngả lão lão chạy vào rừng rậm nhân tạo.

Trong đầu Uy Nặc chỉ còn một ý niệm duy nhất, anh nhất định phải thấy được cự long! Bởi vì khế ước thú đã li khai cùng La Tổ nên khu 1-98 của rừng nhân tạo đều trống không, Uy Nặc căn bản không lo lắng bị công kích, anh chỉ cần chịu đựng chấn động từ mặt đất, thuận lợi đến khu 99 là ổn.

Lúc này Uy Nặc căn bản không nghĩ tới việc thấy được cự long phải nói gì, cũng không nghĩ tới đó sẽ phát sinh chuyện gì, anh chỉ thuần túy... muốn thấy lại sinh vật sinh đẹp cướp đi cả tâm hồn anh mà thôi, đó là sự xúc động căn bản không thể điều khiển, phát ra từ sâu trong nội tâm, làm anh không kiềm chế được mà lún sâu vào, thẳng tới lúc vĩnh viễn chìm đắm trong nó, không thể giẫy dụa.

Không ai có thể hiểu được, hình ảnh kinh động thấy qua một thoáng trước khi hôn mê kia đã để lại ấn tượng sâu sắc cỡ nào, loại đánh sâu mãnh liệt đó cơ hồ đánh nát tất cả lí trí và kiêu ngạo, chỉ còn duy nhất hình ảnh cự long trong đầu, dần dần cắn nuốt tất cả sự sống của anh.

Cự long! Chỉ có cự long! Mặc kệ té ngã bao nhiêu lần, trên người bị cắt bao nhiêu miếng vết thương, cước bộ Uy Nặc vẫn không hề dừng lại, tâm tình muốn gặp được cự long đã chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của anh lúc này!

Chính là lúc anh mang thân hình chật vật, thật vất vả chạy tới khu 98, run rẩy mở cánh cửa đã ngăn cản anh rất nhiều năm, hết thấy chấn động đều ngừng lại.

Uy Nặc ngơ ngác nhìn khu 99 trống rỗng chẳng có gì, thật lâu sau vẫn không lấy lại tinh thần, cảm giác này giống như cả người bùng bùng nhiệt huyết bị một thao nước lạnh dập tắt, lạnh tới tận đáy lòng.

Uy Nặc không thể tin vào khu 99, anh cứ như phát điên tra xét tất cả góc ngách, nhưng kết quả vẫn như cũ, không phát hiện bất cứ sinh vật nào.

Tại sao có thể như vậy! Sao lại không thấy cự long! Không thể nào! Anh đợi nhiều ngày, nhiều năm như vậy! Vì cái gì... vì cái gì không chịu hiện thân trước mắt anh? !

Uy Nặc suy sụp ngã xuống đất, giờ phút này anh giống như mất đi tất cả khí lực, tất cả tình cảm cũng tan biến, anh không biết mình kiên trì nhiều năm như vậy vì cái gì? Cũng không biết mình ngây ngốc ngồi ở đây lại là vì cái gì? !

“Này Nặc.” Không biết từ khi nào, Tư Lôi Táp xuất hiện phía sau Uy Nặc, anh phụng mệnh quân bộ tới đây trợ giúp, chính là lúc anh đuổi tới nơi thì hết thấy dị biến đã dừng lại.

Uy Nặc giống như không nghe thấy lời Tư Lôi Táp, anh mờ mịt ngồi bệch dưới đất, ánh mắt trống rỗng, tuyệt vọng.

Lúc này, màn hình ánh sáng trên tay Tư Lôi Táp phát ra tín hiệu có cuộc gọi, là âm thanh chuyên dụng của quân bộ vì thế anh lập tức chấp nhận, màn hình ánh sáng xuất hiện bóng dáng không hề xa lạ, chính là gia gia của Tư Lôi Táp, Ước Sắt Tư.

“Tư Lôi Táp chuẩn tướng, tình huống hiện tại thế nào?” Lúc làm việc, Ước Sắt Tư luôn dùng thái độ thượng cấp và hạ cấp đối với Tư Lôi Táp, không hề vì thân phận người thân mà đối xử bất đồng.

“Hết thấy bình thường.” Câu trả lời vẫn ngắn gọn đến mức làm người ta toát mồ hôi như trước, cũng may người đang nói chuyện là Ước Sắt Tư, nếu là người khác thật không có cách hiểu được ý Tư Lôi Táp.

“Nói cách khác chấn động đã dừng lại? Không có tình huống nào phát sinh à?”

“Tạm thời không có.” Tư Lôi Táp trầm giọng nói.

“Tôi biết rồi, trước tiên cậu mang Uy Nặc về quân bộ.” Ước Sắt Tư ra mệnh lệnh.

Tư Lôi Táp trầm mặc gật gật đầu, sau đó tắt màn hình, tay giữ chặt cánh tay Uy Nặc nói: “Đi.”

Uy Nặc không hề phản ứng, anh cứ để Tư Lôi Táp kéo mình đi như vậy, cả người hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình. Tư Lôi Táp nhíu mày, đây là lần đầu tiên anh thấy Uy Nặc như vậy, trong ấn tượng của anh Uy Nặc bất luận lúc nào cũng luôn thành thực, rất ít khi lộ ra biểu tình mờ mịt tuyệt vọng thế này.

“Long.” Tư Lôi Táp thả lỏng tay, anh chỉ nói một chữ nhưng Uy Nặc lại giống như bị điện giật, lập tức có phản ứng.

Uy Nặc ngẩng đầu, thì thào: “Long... cự long... vì cái gì... không chịu gặp tôi...?”

Tư Lôi Táp nhíu mày càng sâu, thời gian của anh có hạn, xem tình trạng tinh thần của Uy Nặc bây giờ, muốn câu thông rất khó, việc cấp bách là mang người về quân bộ.

“Quay về quân bộ.” Tư Lôi Táp nói ngắn gọn.

“Quân bộ...” Uy Nặc rút cuộc lấy lại chút tinh thần, đúng vậy, chỉ cần trở lại quân bộ, có lẽ có thể hỏi một chút tình báo liên quan đến long, quân bộ nhất định biết chút gì đó! Anh đã đợi nhiều năm như vậy, cho dù chờ cả đời cũng cam nguyện! Anh không thể buông tha, tuyệt đối không thể buông tha!

Uy Nặc đứng lên, khôi phục biểu tình như dĩ vãng nói: “Đi thôi.”

“...” Tư Lôi Táp không trả lời, chỉ trầm mặc đi theo sau Uy Nặc, đề phòng xung quanh xuất hiện dị biến cùng nguy hiểm.

Đến quân bộ rồi, Tư Lôi Táp cùng Uy Nặc liền tách ra, bởi vì Uy Nặc bị quân bộ truy hỏi, Tư Lôi Táp thừa dịp này gửi tin nhắn cho La Tổ. Tư Lôi Táp vừa gửi tin vừa lo lắng, không biết chứng đau đầu của em ấy có tái phát hay không, có hảo hảo ăn cơm không, quần áo có giặt không, bởi vì lo lắng quá nhiều việc nên Tư Lôi Táp không biết biểu đạt thế nào, vì thế cuối cùng nội dung tin nhắn chỉ có một câu, nhưng nó lại làm khoe mắt La Tổ không ngừng run rẩy.

La Tổ theo thường lệ sáng trưa chiều sẽ kiểm tra tin nhắn một lần, bởi vì cậu biết nam nhân buồn tao kia đúng giờ sẽ gửi tin, còn những lúc khác cậu rất ít khi sử dụng màn hình ánh sáng, trừ phi phải tra cứu vài tư liệu quan trọng, vì thế lúc chiều nhận được tin của Tư Lôi Táp có chút ngoài ý muốn.

Tuy bất ngờ nhưng La Tổ vẫn mở màn hình, chính là lúc nhấp vào tin nhắn, nhìn thấy dòng chữ ngắn gọn, cho dù là La Tổ, khoe mắt cũng không thể không co rút.

Kỳ thực trình độ viết tin nhắn của Tư Lôi Táp có tiến bộ, chẳng những tiến bộ mà còn là nhảy vượt bậc. Đương nhiên tiến bộ này không phải số lượng từ, mà là nội dung. Trước kia Tư Lôi Táp viết tin, chỉ biết kể những gì mình làm trong ngày, đơn giản thì nó giống như một phần nhật kí thường ngày, nhưng tin nhắn vừa gửi đi thì hoàn toàn vượt hẳn phạm trù này, bước vào lĩnh vực mới! Bất quá lĩnh vực này lại làm La Tổ đỏ khốc đỏ cười.

Nhớ ăn cơm, giặt quần áo. Còn nữa: nước của khế ước thú hệ thủy giặt đồ rất sạch.

La Tổ đỡ trán, hóa ra lần trước tìm bên hồ không thấy Tư Lôi Táp chính là nguyên nhân này... Tư Lôi Táp đi tìm khế ước thú hệ thủy để giặt quần áo sao? Cậu thực muốn biết... Tư Lôi Táp lúc ở quân đội rốt cuộc đã trải qua huấn luyện gì? Chẳng lẽ lúc trước quần áo của cả đội do anh giặt? Hay là cơm đều do anh nấu?

La Tổ không khỏi bối rối một chút, Tư Lôi Táp thu nhỏ vô cùng nghiêm túc ngồi bên hồ giặt quần áo, mà bên người anh là... một thùng gỗ thật lớn, trong đó có vô số quần áo bẩn. Dù vậy, Tư Lôi Táp thu nhỏ vẫn rất nghiêm túc vò quần áo, gương mặt căng cứng không có chút biến hóa nào.

Không được, La Tổ nhìn không được bật cười khê, bất luận đó là Tư Lôi Táp trước kia hay bây giờ, cậu vẫn không thể tưởng tượng được bộ dáng nam nhân này giặt quần áo, cậu có chút bội phục Ước Sát Tư, ông rốt cuộc đã giáo dục thế nào để tôn tử biến thành cái dạng này? Đánh nhau khỏi phải nói, cư nhiên ngay cả việc nhà cũng làm tốt đến vậy, quả thực là đã kích nghiêm trọng với tất cả các vị giống đực chưa kết hôn.

Từ từ, cậu rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy? La Tổ vội vàng cắt đứt mạch suy nghĩ miên man của mình, cứ như vậy thì càng lúc càng thái quá.

La Tổ nhìn tin nhắn một chốc, sau đó trả lời lại, phải biết cậu rất hiếm khi trả lời tin, lần này là phá lệ.

Nội dung La Tổ hồi phục rất đơn giản, chỉ có một câu ngắn ngủn.

Tôi tưởng sẽ có người giúp tôi làm việc này.

Tư Lôi Táp nhận được tin thì cả người cứng đờ, ngay cả đội viên ở bên cạnh gọi, anh cũng không nghe thấy, một lòng tập trung nhìn màn hình trước mắt.

“Tư Lôi Táp chuẩn tướng, Ước Sát Tư đại tướng gọi cậu.” Đội viên gọi vài lần, phát hiện Tư Lôi Táp vẫn không có phản ứng gì, anh chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ bả vai cậu. Bởi vì đưa tay lên bàn tay đội viên không cẩn thận che mất hình ảnh trên màn hình, mà lúc này Tư Lôi Táp cũng ngẩng đầu lên.

Đội viên ‘lộp cộp’ một tiếng trong lòng, này rốt cuộc là biểu tình gì a! Anh cướp lão bà của cậu ta à? Vì sao dùng biểu tình thâm cừ đại hận như vậy nhìn anh? Đội viên nuốt nước miếng, khiếp sợ lui lại vài bước: “Cái kia... Ước Sát Tư đại tướng gọi cậu.”

“Tôi biết rồi.” Tư Lôi Táp một lần nữa dời ánh mắt về phía màn hình ánh sáng, ánh mắt chuyên chú làm đội viên kia cứ tưởng Tư Lôi Táp không phải nhìn màn hình mà đang nhìn vợ mình.

Chết tiệt, trên màn hình rớt cuộc có thứ gì hấp dẫn sự chú ý của Tư Lô Tập chuẩn tướng như vậy? Chẳng lẽ là thư tình người ta viết cho cậu ta? Không đúng a, với tính cách của Tư Lô Tập chuẩn tướng, nhận được thư tình sẽ cao hứng tới vậy sao?

Kì thật vị đội viên kia đã phán đoán rất gần với chân tướng, thứ La Tổ gửi đến tuy không phải thư tình, nhưng hàm nghĩa của nó với thư tình cũng không khác nhau là mấy.

Tư Lô Tập phi thường trình trọng hồi phục lại, chỉ kém không đóng mấy dấy tay cam đoan nữa thôi, lúc gửi tin đi, nội tâm Tư Lô Tập thực sự mềm mại, nếu anh đang là hình lang, như vậy người xung quanh nhất định sẽ phát hiện cái đuôi anh đang quắc tới quắc lui như vừa được chủ nhân khen thưởng.

Tôi sẽ chăm sóc em thật tốt.

Thấy tin nhắn Tư Lô Tập gửi lại, khoe miệng La Tổ nhịn không được giơ lên, này có thể xem là thư ký kết lao động không? Bất quá... điều kiện tiên quyết là bọn họ có một ngày sống cùng nhau...

La Tổ hơi cụp mi mắt, không muốn nghĩ tới chuyện phiền lòng này nữa. Buổi tối, lại có một khế ước thú hóa hình, lần này là huyền nhân thú, hình dáng khác hẳn lúc là khế ước thú, nó có một đôi mắt to tròn ngập nước cùng gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của đứa bé 5, 6 tuổi.

Thứ vị nhất là ánh mắt huyền nhân thú vì có thể gây ảo giác nên lúc hóa thành nhân loại, đôi mắt to kia động lòng người không nói nên lời, có cảm giác như sắp hút linh hồn người ta vào đó, cũng may La Tổ có tâm trí kiên định, cơ bản không bị ảnh hưởng, nếu không người bình thường nhìn thấy nó, chỉ sợ sẽ kêu đáng yêu không ngừng.

Tuy bên người La Tổ đã có 3 khế ước thú biến thành người, nhưng cuộc sống của cậu cơ bản vẫn không bị ảnh hưởng, khế ước thú cho dù hình người nhưng cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của bọn nó vẫn không thay đổi, bất luận là Tiểu Hoàng, Đại Ngốc hay huyền nhân thú, bọn nó vẫn sinh hoạt cùng tộc đàn của mình. Nhất là Đại Ngốc, từ sau khi biến thành hình người, cả đàn ngốc ngốc thú không biết xảy ra chuyện gì, chúng nó chưa bao giờ có chuyện tôn thủ lĩnh lại có xu thế xem Đại Ngốc là thủ lĩnh, chứng cứ là mỗi lần ngăn người, chúng nó sẽ vây Đại Ngốc ở chính giữa, điều này đối với nhóm ngốc ngốc thú trước kia cơ hồ là không có khả năng xảy ra.

Có vài lần, La Tổ đi ngang qua đàn ngốc ngốc thú, đều phát hiện bọn nó không nhìn không trung mà nhìn vào cái đầu Đại Ngốc, có thể đối với chúng nó cái đầu tròn vo của Đại Ngốc càng làm chúng nó có dục vọng ngăn người hơn.

Trong số khế ước thú biến thành người, làm La Tổ quan tâm nhất vẫn là Tiểu Hoàng, bởi vì với tính cách của nó cứ như con thiêu thân vậy, vì thế La Tổ an bài riêng một ít khế ước thú phụ trách coi chừng Tiểu Hoàng, tỷ như Lang Vương Sicily chính là một thành viên giám sát.

Nói ra thì quan hệ của Sicily và Tiểu Hoàng thực thần kì, lúc Tiểu Hoàng trong hình thái khế ước thú, nó và Lang Vương Sicily thủy hỏa bất dung, chính là lúc Tiểu Hoàng biến thành hình người, thế nhưng không hiểu vì sao quan hệ với Sicily lại tốt hơn hẳn. Chuẩn xác mà nói, hẳn là Lang Vương Sicily không có sức chống cự với hình người của Tiểu Hoàng, Sicily tính tình vốn cấu kính nóng nảy, nhìn thấy hình thái hiện tại của Tiểu Hoàng thì liền sà ăn không ngừng hầu hạ Tiểu Hoàng, vì chộc Tiểu Hoàng vui mà có thể dùng miệng hôn hôn vài cái.

Biến hóa của Sicily làm nhóm thủ hạ sói con của nó cũng chịu không nổi, đại ca của chúng nó từng uy vũ, suất khí, cương trực công chính cỡ nào! Chính là hiện tại? Tự nhiên biến thành thê nô, điều này làm đám sói con phần nộ không ngừng khiêu chiến Sicily, nhưng hơn 12 hiệp đấu chúng nó vẫn không có ai đánh thắng Sicily, điều này làm bọn sói con chỉ có thể nhận mệnh tiếp tục cuộc sống dưới sự thống trị của một tên thê nô.

Nói thực ra, chúng nó bây giờ thực hài niệm lang ca (Tư Lô Tập) lúc trước, tuy người ta cũng là thê nô nhưng ít ra người ta thê nô rất có phong phạm a! Ánh mắt buồn tao, hành động buồn tao nhưng ít ra lúc không mở miệng, mặc là ai nhìn cũng không biết anh là thê nô! Vì thế mới nói, thê nô không phải tội, điều kiện tiên quyết là.... bạn có trình độ thê nô hay không? !

Tuy Sicily trong tộc đàn bị nhóm sói con phỉ nhổ, nhưng địa vị nó vẫn như cũ, trừ phi có ai đả bại nó, nếu

không nó vẫn ngồi vững trên ngai vàng Lang Vương. Trong khoảng thời gian này Sicily khá là hạnh phúc, ở nhà có tiểu đệ hầu hạ, xuất môn nó hầu hạ Tiểu Hoàng, cuộc sống gia đình ổn định thực sự hạnh phúc, chính là khổ nhóm sói con, tức giận mà không dám nói gì.

La Tổ cũng lưu ý khoảng thời gian này tình cảm của Tiểu Hoàng và Sicily đặc biệt tốt, bắt quả cậu cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ bọn nó đánh nhau một trận thì kết thành bằng hữu, bắt quả đến khi rất nhiều sói con tìm cậu khóc lóc kể lể cậu mới nhận ra vấn đề.

Đêm đến, gió nhẹ vuốt qua gò má La Tổ, sợi tóc bám trước trán, lá cây sà sạt rung động, ánh trăng màu bạc xuyên thấu qua khe lá chiếu rọi mặt đất, hình thành những bóng dáng loang lổ, giống như những vì sao trên mặt đất.

Giờ phút này, La Tổ dường như cảm giác được gì đó ngắc đầu lên, sao trời như bị một con quái vật khổng lồ che kín, ánh trăng từng chút bị xói mòn, cả bầu trời đêm đột nhiên tối sầm, năng lượng quen thuộc dao động trong không khí, không ngừng khếch tán.

La Tổ lập tức đề phòng, cậu dùng lực tinh thần kết nối tất cả khế ước thú xung quanh, tùy thời chuẩn bị chiến đấu. Hoàng hôn yên tĩnh, trong không gian mật mờ này La Tổ có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của mình, từng chút từng chút chậm rãi nhảy lên.

Cảm giác quen thuộc này... La Tổ nhíu mày, không sau, là cảm giác dao động cậu từng cảm nhận được ở khu 99, vì sao dao động này lại xuất hiện ở Bắc Ngoại Sâm? Chẳng lẽ...?

Ngay lúc La Tổ nghi hoặc, một âm thanh thông thả trầm thấp vang lên từ một nơi nào đó: “Đã lâu không gặp, Kì Lân.”

Mộng Bĩ Tư nhìn quả cầu thủy tinh trong tay mình sáng lên, nụ cười ôn hòa xuất hiện bên môi: “Thời cơ đã tới.”

“Có ý gì?” Quỳnh Đồ cùng một vài vị quan lớn khác của liên minh đều khó hiểu hỏi.

“Thời cơ đón Kì Lân về.” Mộng Bĩ Tư cười đáp.

“Ông xác định? Thời điểm này xuất động đại quân đi đón Kì Lân, kết quả chỉ có thể lưỡng bại câu thương!” Quỳnh Đồ và Ước Sát Tư đều kiên quyết phản đối, nhất là Ước Sát Tư, lão không muốn tình cảm của tôn tử và La Tổ lại xảy ra biến cố nữa.

“Không cần lo lắng, lần này ta sẽ đi cùng.” Gương mặt Mộng Bĩ Tư xuất hiện nụ cười thần bí: “Hết thầy đã xong rồi, thời đại mới sắp bắt đầu.”

“Đúng rồi, Ước Sát Tư, thuận tiện gọi tôn tử ông tới luôn, người có tình sẽ thành thân thuộc.” Mộng Bĩ Tư nói xong, dẫn đầu đi ra cửa.

“Từ từ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ông rốt cuộc đã nhìn thấy tương lai thế nào? Mau nói rõ ràng cho chúng ta!” Nhóm quan lớn đuổi theo Mộng Bĩ Tư, về phần Quỳnh Đồ và Ước Sát Tư thì nhanh chóng triệu tập quân đội, chỉ mong lần này... lời tiên đoán của Mộng Bĩ Tư không sai!

99. Chương 99

Sâu trong Bắc Ngoại Sâm, hết thầy dường như chìm trong yên lặng, nhóm khế ước thú vẫn duy trì động tác lúc trước, cứng đờ đứng nguyên một chỗ, ngay cả tiếng gió dường như cũng biến mất, không khí nặng nề làm người ta hít thở không thông.

“Ai?” Cảm giác mát lạnh ập tới sống lưng La Tổ, trừ bỏ Tiểu Hoàng cùng Đại Ngốc và đám khế ước thú đã biến thành hình người, cậu phát hiện mình không thể dùng lực tinh thần kết nối với bất cứ khế ước thú nào nữa, La Tổ nhíu mày, cậu hơi khom thắt lưng duy trì trạng thái bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tấn công, chuẩn bị đối mặt với một trận đấu gian khổ, có thể chặt đứt liên kết của cậu với khế ước thú... Đối phương rốt cuộc là ai?

“Hóa ra nhữ đã quên hết, bắt quá vậy cũng tốt...” Tiếng nói trầm thấp lại vang lên, nó nặng nề như ngọn núi lại tang thương như trải qua ngàn năm.

Không trung hắc ám dần dần có ánh sáng, cảnh vật xung quanh dần dần có bóng dáng mơ hồ, bóng cây, rừng rậm âm trầm như yêu quái làm người ta sợ hãi, bắt quá theo ánh trăng khuếch tán, hết thấy bắt đầu nhu hòa đi. Nhưng giây tiếp theo, La Tổ cứ như bị sét đánh sững sờ tại chỗ, đôi mắt cậu khó tin mà co rút, điều này sao có thể? Một đầu long thật lớn không hề báo hiệu xuất hiện trước mặt, ngay cả nó tới bên cạnh lúc nào cậu cũng không phát hiện!

La Tổ rất nhanh bình tĩnh lại, cậu lui về sau vài bước, ý đồ kéo giãn khoảng cách với cự long, bắt quá cậu cũng hiểu rõ thân hình cự long cơ hồ kéo dài hết phân nửa Bắc Ngoại Sâm, chút khoảng cách như vậy cũng không có được chút hiệu quả nào.

“Không cần khẩn trương, Kì Lân.” Cự long dùng đôi long nhãn thật lớn nhìn xuống La Tổ, chậm rãi mở miệng nói: “Đây là thế giới do nhóm ngô sáng tạo ra, ngô cùng thao thiết cũng không dễ dàng phá hỏng.”

“Có ý gì?” La Tổ nhú mày, tuy cậu không thả lỏng đề phòng, bắt quá trong lòng lại thở phào một hơi, theo thái độ cự long thì cậu cùng nhóm khế ước thú tạm thời có lẽ không có nguy hiểm.

“Kì Lân bạn của ngô a... Vì sao ngay cả việc này nhữ cũng quên...?” Cự long thở dài, bởi vì lỗ mũi quá lớn, dòng khí phun ra làm tắt cả cây cối xung quanh giống như bị một trận cuồng phong thổi quét thành một mảnh hỗn độn.

Cự long cũng nhận ra vấn đề này, nó đứng lúc ngừng thở dài, có chút cảm khái nói: “Mấy vạn năm qua đi đã làm nhóm ngô quá mức xa lạ...”

“...” La Tổ không lên tiếng, bởi vì cậu biết cự long nhất định sẽ nói ra mục đích của mình tới đây.

Như La Tổ dự đoán, cự long cảm khái xong, một lần nữa mở miệng nói: “Cứ cách mấy ngàn năm, ngô sẽ hiện thân một lần, hiện thân của ngô tượng trưng cho sự biến đổi thời đại mới, mà lúc này đây, mấu chốt biến đổi chính là nhữ.”

La Tổ nhú mày, rất nhiều manh mối hiện lên trong đầu cậu, cậu không phải Kì Lân chân chính, chính là một u hồn từ thế giới khác lạc tới mà thôi, bắt quá mấu chốt cự long nói tới chẳng lẽ là... nhóm khế ước thú biến thành người sao?

“Không tồi, đây là cách thức biến đổi đứng đầu suốt mấy ngàn năm qua, thế giới sẽ tiến nhập vào thời đại mới.” Cự long nói.

“Ông có thể đọc được suy nghĩ của tôi?” La Tổ rung lên hồi chuông báo động, nếu sinh vật trước mắt có thể đọc được suy nghĩ, kia không phải đại biểu bí mật người dị thể của cậu đã bại lộ sao? Nếu cự long biết cậu không phải Kì Lân chân chính, như vậy...

“Bằng hữu a, không cần hoài nghi, linh hồn của nhữ và tất cả ngô đều biết.” Lời cự long làm La Tổ trầm tư, rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ từ đầu cậu đã nghĩ sai rồi? Cậu luôn nghĩ người có hồn thú là Ngải Tổ, nhưng thực tế có thể... cơ thể vốn có Kì Lân chính là cậu, nói cách khác không phải cậu biến thành Ngải Tổ mới có kì lân, mà là cậu mang linh hồn Kì Lân tới cơ thể Ngải Tổ?

“Bằng hữu, thời gian ngô phải rời đi đã tới rồi...” Cự long ngẩng đầu, đôi cánh vốn thu lại chậm rãi mở ra, đôi cánh thật lớn làm cánh rừng bị thổi quét từng trận khí: “Ngô chờ mong lần gặp nhữ vào ngàn năm kế tiếp...”

“Từ từ, ông xuất hiện trước mắt tôi có mục đích gì vẫn chưa nói cho tôi biết?” La Tổ thực sự không thể lí giải hành động của sinh vật trước mắt, đột nhiên hiện thân, chẳng lẽ không phải muốn nói gì đó với cậu sao?

Cự long quan sát La Tổ, tựa hồ không có ý giải thích, nó đập cách chậm rãi bay lên giữa không trung: “Nhiệm vụ của ngô đã hoàn thành, sẽ có một ngày nhữ sẽ biết hết tất cả.”

Cự long vừa dứt lời, chung quanh lại chìm vào hắc ám, ánh trăng dường như bị sức mạnh vô hình che khuất, yên tĩnh làm người ta khủng hoảng lại bao trùm Bắc Ngoại Sâm, không biết qua bao lâu, ánh trăng rốt cuộc mới nhú ra được một góc, chiếu sáng cả Bắc Ngoại Sâm.

Nhóm khế ước thú vốn bị hóa đá lúc này cũng có thể hành động, chúng nó dường như không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều nghi hoặc nhìn nhau, không ít khế ước thú phát tinh thần dao động hỏi La Tổ, bởi vì khoảnh khắc cuối cùng trước khi bị hóa đá, La Tổ có bảo chúng nó chuẩn bị tốt tinh thần chiến đấu.

La Tổ dùng lực tinh thần trấn an khế ước thú, bảo bọn nó trở về cương vị của mình, còn cậu thì ôm Tiểu Hoàng về nhà gỗ, suy nghĩ tất cả những gì phát sinh khi nãy.

Nếu không phải rừng rậm ngả rạp vì cự long đập cánh khi nãy, chỉ sợ La Tổ nghĩ rằng lúc nãy chỉ là một giấc mộng. Sinh vật long này ở thế giới trước kia của cậu vốn tràn ngập thần bí, bất luận là người của quốc gia nào thấy được cự long cũng có cảm giác không nói nên lời, sinh vật thần thoại đột nhiên xuất hiện trước mắt, chấn động mãnh liệt cỡ nào.

Bất quá La Tổ cũng không chìm đắm trong tình tự này quá lâu, đối với cậu mà nói, quan trọng nhất chính là lời nó nói khi nãy, cậu phải nói cự long không hổ là thần thú truyền thuyết sao? Mỗi câu nói của nó đều tràn ngập sắc thái huyền huyền, làm người ta không thể xác định ý tứ chân chính. Hiện tại điều duy nhất có thể khẳng định là... cự long xác nhận thân phận của cậu cùng thời đại mới sắp đến.

La Tổ nằm trên giường suy nghĩ thật lâu, thời đại mới sao? Cậu cũng không để ý đến điều đó, cậu chỉ cần... một cuộc sống cùng nhóm khế ước thú không bị quấy rầy là đủ rồi...

Ngay lúc La Tổ suy nghĩ tới tương lai, cậu nhận được tin tình báo từ huyện nhân thú truyền tới, bên ngoài Bắc Ngoại Sâm xuất hiện đại quân quân bộ.

La Tổ lập tức ngồi bật dậy, cậu vội vàng bố trí phòng vệ, sau đó chạy tới lối vào Bắc Ngoại Sâm. Liên minh phái nhiều bộ đội tới đây là có ý gì? Chẳng lẽ muốn chính thức khai chiến?

La Tổ không dám chậm trễ, cậu từng để nhóm khế ước thú thao luyện phòng thủ và tiến công, hiện giờ có thể phát huy công dụng. La Tổ đầu tiên cho huyện nhân thú phóng ảo giác quy mô lớn, biến cả trong và ngoài Bắc Ngoại Sâm có kết cấu tương tự, một khi có người tiến vào, cho dù không có khế ước thú công kích, bọn họ cũng sẽ bị thương vong rất lớn, bởi vì huyện nhân thú sử dụng ảo giác đưa bọn họ tới những nơi nguy hiểm nhất trong rừng, hoàn toàn dựa vào vị trí địa lý giải quyết đối thủ.

Đương nhiên, ảo giác là đạo phòng tuyến đầu tiên, người quân bộ hiểu rất rõ năng lực của cậu, vì thế nhất định có mang theo ảo thuật sư hoặc giải huyền sư lại đây, vì thế tổ hợp phòng tuyến khế ước thú cũng rất quan trọng, làm hết bố trí, đại quân quân bộ cũng vừa lúc tiến tới lối vào Bắc Ngoại Sâm.

“Nửa đêm đến thăm, không biết liên minh có gì chỉ dạy?” La Tổ đứng ở lối vào, trước mặt cậu là hơn mười thôn phệ thú cùng nguyên tố tinh linh, La Tổ liếc mắt quét một vòng đại quân, trừ bỏ Tư Lôi Tập, Ngải Dịch, Mễ Duy, Ai Tập Tư cùng Ôn Tư Đặc đều có mặt, điều này làm cậu nhú mày, chẳng lẽ liên minh định dùng những người này uy hiếp cậu?

“Người trẻ tuổi, xin đừng hiểu nhầm, chúng tôi không muốn khởi xướng chiến...” Quỳnh Đồ làm Tổng đại tướng, dẫn đầu làm rõ thái độ, bất quá ông còn chưa nói xong đã bị người đánh gãy.

“Tổ Tổ! Tổ Tổ...” Mễ Duy tuy không thể giãy khỏi gông xiềng của nhóm quân nhân, nhưng miệng anh không bị che lại, vì thế lo lắng cho đứa con, anh nhìn không được đỏ hốc mắt, kích động gọi lớn.

“Mễ Duy...” Ai Tập Tư vội vàng ôm lấy Mễ Duy, cố gắng an ủi bầu bạn.

La Tổ đối với bọn Mễ Duy vốn có áy náy, vì thế mỉm cười với Ai Tập Tư và Mễ Duy, ý bảo bọn họ không cần lo lắng: “Con tốt lắm.”

“Tổ Tổ! Tổ Tổ của ba ba! Ô...” Mễ Duy sụp đổ khóc rống lên, thần kinh anh vốn rất yếu, khoảng thời gian này hai đứa con lại liên tiếp xảy ra chuyện làm anh đau đớn vô cùng! Đứa nhỏ phải vào bệnh viện, đứa kế lại vì thân phận Kì Lân mà trở mặt với liên minh, có nhà lại không được về! Mấy ngày qua, anh vẫn cố nén bất an cùng sợ hãi xuống đáy lòng, chính là lúc nhìn thấy gương mặt đứa con, tất cả áp lực cùng ủy khuất đều bạo phát!

“Về nhà đi, Tổ Tổ, ba ba... ba ba rất nhớ con...” Mễ Duy khóc không thành tiếng, anh vốn rất thương Tổ Tổ, nhất là lúc nó còn bé, lớn lên nó cùng Tư Lôi Tập đính hôn thì anh cao hứng tới mức không thể nói cho tất

cả mọi người biết, con của anh trưởng thành rồi, hiểu chuyện, lại biết thương yêu! Chính là vì cái gì đột nhiên chỉ sau một đêm, tất cả đều thay đổi! Điều này bảo anh làm sao chấp nhận? !

“...” La Tổ không biết nên nói gì, cậu không có khả năng quay lại liên minh, cậu không thể tin tưởng giao khế ước thú liên minh xem là vật phẩm mà sử dụng, chỉ vì để Kì Lân thức tỉnh, bọn họ có thể hi sinh nhiều khế ước thú như vậy, cậu không thể chấp nhận, cũng không muốn nhận.

La Tổ theo bản năng nhìn về phía Tư Lô Tập, Tư Lô Tập lúc đầu hơi sửng sốt, sau đó anh bước ra khỏi đội ngũ, đi tới bên cạnh Mễ Duy, bởi vì không am hiểu cách nói chuyện nên từ đầu đến cuối chỉ canh giữ bên người Mễ Duy mà thôi, tuy trầm mặc, nhưng lại làm người ta cảm thấy an tâm.

Tất cả tầm mắt mọi người tập trung trên người Mễ Duy, phần lớn quân nhân đều có kỉ luật rất tốt, ngẫu nhiên có vài người tò mò cũng chỉ nhỏ giọng nói vài câu, đại đa số đều cảm khái cho gia cảnh Kì Lân.

Ngải Dịch cùng Tư Lô Tập trao đổi ánh mắt, hai người đều biết Mễ Duy còn khóc như vậy rất có thể sẽ ảnh hưởng tới việc đàm phán kế tiếp, vì thế Ngải Dịch vỗ vỗ bả vai Mễ Duy, mặt không chút biến sắc lắc đầu với anh, Ai Tập Tư cũng thuận thế an ủi vài câu. Mễ Duy lúc này đã bình ổn cảm xúc, anh biết hôm nay rất quan trọng, nếu chính phủ có thể hòa giải với Tổ Tổ thì Tổ Tổ có thể về nhà! Nghĩ đến đây, Mễ Duy lại cảm thấy có hi vọng! Vì thế anh cố nén nước mắt, đưa tay nhận khăn tay Tư Lô Tập đưa, lau khô nước mắt. Tư Lô Tập đứng là đứa nhỏ tốt... nếu, nếu Tổ Tổ có thể về nhà, anh nhất định phải làm chủ cho hai đứa lập tức kết hôn!

“Xem ra tất cả mọi người đã tỉnh táo lại, kế tiếp chuyện giải thích để ta hoàn thành đi.” Nam nhân tóc bạch kim mặc quần áo trắng tinh chậm rãi bước ra khỏi đám người, đôi mắt nam nhân nhắm nghiền, bên môi lộ ra nụ cười ôn hòa, quả cầu thủy tinh trong lòng bàn tay hơi tản mát quang mang, cả người lộ ra hơi thở thần bí, đúng là Mộng Bĩ Tư.

“Lần đầu gặp mặt, Kì Lân, ta là Hội trưởng Hiệp hội Tiên đoán sư Mộng Bĩ Tư, có lẽ cậu từng nghe qua tên ta.” Mộng Bĩ Tư giới thiệu ngắn gọn, sau đó tiếp tục nói: “Nếu ta tiên đoán không sai thì cậu đã gặp ‘Long’.”

Mộng Bĩ Tư vừa dứt lời, chung quanh liền vang lên tiếng hút khí liên tiếp.

“Long?”

“Chẳng lẽ là cự long chỉ có trong truyền thuyết?”

“Chính là khu 99 kia? Trời ạ!”

Đồng tử La Tổ hơi co rút, cứ nhiên chuyện này cũng tiên đoán được? Nhưng nếu vậy, vì sao lúc trước bọn họ không tiên đoán được chuyện cậu sẽ rời khỏi liên minh? Nếu năng lực tiên đoán của Mộng Bĩ Tư thực sự mạnh đến vậy thì hoàn toàn có thể ngăn cản trước khi cậu rời đi.

Quỳnh Đồ và Ước Sắt Tư cũng lần đầu tiên nghe thấy chuyện về ‘Long’, vì thế hai người có chút kinh ngạc, Quỳnh Đồ trực tiếp mở miệng hỏi: “Mộng Bĩ Tư, này rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao chúng ta chưa bao giờ nghe ông nói qua?”

“An tâm một chút đi, đây chính là nguyên nhân ta bảo mọi người tụ tập ở đây hôm nay.” Lời Mộng Bĩ Tư có tác dụng trấn an lòng người, không ít thành viên quân đội cảm thấy bình tĩnh.

Mộng Bĩ Tư quay đầu nhìn về phía La Tổ, tuy hai mắt nhắm nghiền, nhưng La Tổ lại có cảm giác mình bị đối phương nhìn chằm chằm.

“Đến tột cùng nói từ đâu thì tốt đây?” Mộng Bĩ Tư có chút khó xử lấy tay gãi gãi cằm, sau đó dường như nghĩ ra đáp án, cười nói: “Vẫn là bắt đầu nói từ lúc cậu bị quân đội bắt đi đi, được không?”

La Tổ từ chối cho ý kiến, Mộng Bĩ Tư cũng không trông cậy có được câu trả lời, vì thế ông nói tiếp: “Kì thực hết thảy đều là kế hoạch của ta, hoặc phải nói tất cả đều là hướng đi của lời tiên đoán, bất luận là quân bộ bắt cậu, bức cậu thức tỉnh, hay cuối cùng cậu rời khỏi liên minh, đây đều là vận mệnh của cậu, mà việc tôi làm... chẳng qua chỉ là để quỹ tích vận mệnh này không phát sinh bất cứ biến hóa nào mà thôi.”

Mộng Bửu Tư vừa dứt lời, không chỉ La Tổ mà nhóm quan lớn của liên minh cũng không thể bình tĩnh: “Mộng Bửu Tư, ông rốt cuộc đang làm gì? Nếu ông biết Kì Lân sẽ trốn tránh, vì sao không sớm nói cho chúng ta biết? !”

“Đúng vậy! Ông chính là Thủ tịch Hiệp hội Tiên đoán sự của liên minh! Sao lại không để ý tới lợi ích phát triển của liên minh!” Nhóm quan lớn nhất thời phóng hết lửa giận lên người Mộng Bửu Tư.

Lúc này La Tổ lại tỉnh táo, cậu một tay dứt túi tiền, vẻ mặt đăm đăm nhìn màn khắc khẩu trước mặt, đúng vậy, đây là liên minh, là thế giới thú nhân...

Cho dù bị mọi người chỉ trích, Mộng Bửu Tư cũng không có chút bất mãn nào, ngược lại khỏe môi lại nhếch lên vài phần: “Biết không? Chính vì các ông ngu muội như thế, ta mới không nói cho các ông biết bất cứ việc gì.”

“Đây là ý gì?” Tất cả nhóm quan lớn đều hồ nghi nhìn Mộng Bửu Tư, La Tổ nhú mày, trong lòng cậu có dự cảm bất an.

“Bởi vì chỉ có Kì Lân rời khỏi liên minh mới có thể dẫn dắt liên minh đi tới tương lai mới.” Mộng Bửu Tư nói những lời này chẳng khác nào nhét một tảng đá thật lớn vào đầu mọi người.

100. Chương 100

Con người La Tổ một khắc này chợt co rút, chẳng lẽ Mộng Bửu Tư thông qua tiên đoán đã biết chuyện khế ước thú có thể biến thành người? Một loạt sự kiện phát sinh trong quá khứ không ngừng đan xen trong đầu La Tổ, dần dần hình thành một hình dáng mơ hồ.

“Xem ra cậu đã nghĩ thông suốt.” Mộng Bửu Tư không nói vòng quanh nữa, ông ném quả cầu thủy tinh lên không trung, sau một trận ánh sáng chói mắt, quả cầu dần dần chiết xạ ra hình ảnh giả thuyết, này đúng là hình ảnh cuộc sống của Tiểu Hoàng trong hình người.

“Đây là kết quả tiến hóa cuối cùng của la mật khâu.” Mộng Bửu Tư vừa dứt lời, hình ảnh trong quả cầu bắt đầu biến ảo, tiếp đó xuất hiện hình người của Đại Ngốc và huyền nhân thú.

“Này, này sao có thể?” Không ít quan lớn của quân bộ và chính phủ hút một ngụm khí lạnh, bọn họ không thể tin nổi ngơ ngác nhìn hình ảnh trên không trung, khế ước thú có thể biến thành người? Ai tới nói bọn họ không phải đang nằm mơ đi? !

Quỳnh Đồ và Ước Sắt Tư bị rung động cũng không nhỏ, Ngải Dịch và Tư Lôi Tạp cũng đồng dạng, bất quá bởi vì hai người đều mặt than nên rất khó nhìn ra manh mối.

Quả nhiên Mộng Bửu Tư đã biết chuyện này, La Tổ nheo mi nói: “Tôi muốn nhắc nhở mọi người, bất luận khế ước thú tiến hóa thành hình thái gì, chúng nó đều là thành viên của Bắc Ngoại Sâm.” Nhìn biểu tình của đám người, La Tổ biết trong lòng bọn họ suy nghĩ cái gì, cậu tuyệt đối không bắt tay giao khế ước thú cho liên minh, nếu liên minh định cường ngạnh giành lấy thì cậu không ngại dùng ‘vũ lực’ phụng bồi!

“Đương nhiên, bởi vì chỉ có cậu mới có thể dẫn đường cho nhóm khế ước thú.” Lúc Mộng Bửu Tư nói những lời này thì nghiêng đầu nhìn về phía bọn quan chức, nhóm quan chức vốn đang tính toán lập tức đánh mất ý niệm trong đầu. Không phải biểu tình Mộng Bửu Tư đáng sợ, tương phản, mặt ông thủy chung lộ ra nụ cười ôn hòa, nhưng câu nói ‘chỉ có cậu mới có thể dẫn đường cho nhóm khế ước thú’ đã biểu thị rõ chỉ có Kì Lân tồn tại, nhóm khế ước thú mới tiến hóa!

“Tin rằng nói tới đây, mọi người đều hiểu rõ rồi.” Mộng Bửu Tư tuy không giải thích đầy đủ, nhưng nhóm quan chức ở đây chỉ số thông minh cũng không thấp, không khó phỏng đoán những chuyện đã trải qua.

“Từ lúc ban đầu tôi đã tiên đoán ra tất cả, chính là chuyện khế ước thú có thể tiến hóa thành thú nhân. Đương nhiên, lúc đầu chỉ là những hình ảnh rất mơ hồ, nhưng đối với liên minh có lẽ là sự thay đổi quan trọng nhất từ trước đến nay.” Mộng Bửu Tư chậm rãi nói: “Vì thế lúc đó, ta không ngừng tính toán vận mệnh quý tích, bởi vì... tương lai như vậy phải được thực hiện, một khi bỏ qua, có thể trải qua thêm mấy ngàn năm cũng chưa chắc có lại cơ hội này nữa.”

“Cậu biết không? Cậu là người tuyệt vời nhất mà ta nhìn thấy trong tất cả quý tích vận mệnh, không phải vì cậu là Kì Lân, mà bởi vì lần ranh vận mệnh của cậu đã thoát khỏi phạm trù siêu thoát, cậu và thế giới này có một chút tách rời nhưng lại kết hợp với một bộ phận, làm xung quanh cậu biến hóa kinh người, làm tất cả kết quả tương lai hoàn toàn biến đổi.”

Này là gì a! Không ít nam nhân thiết huyết trong quân đội bắt đầu choáng váng, cái gì mà lần ranh vận mệnh! Chẳng lẽ không thể đổi cách nói dễ hiểu hơn được sao?

La Tổ là đương sự, đương nhiên hiểu ý tứ Mộng Bĩ Tư, lần ranh vận mệnh của cậu có chút tách rời với thế giới này, lí do rất đơn giản, bởi vì cậu vốn không phải Ngải Tổ thực sự mà là người nửa đường tiếp nhận cơ thể này, vì thế bất luận cậu là người thế giới này, hay nói đúng hơn là sinh ra ở thế giới này nhưng sinh mệnh cậu lại có một phần thuộc về một nơi khác. Huống chi nói ra thì cậu cũng không tin cái gọi là vận mệnh, thứ cậu tin tưởng không phải người điều khiển vận mệnh mà là người quyết định nó.

Mộng Bĩ Tư thấy La Tổ trầm mặc, tiếp tục nói: “Trong tương lai mà ta thấy, chỉ có lúc cậu mất đi tín nhiệm đối với liên minh, thậm chí bỏ đi thân phận là người, đem tất cả tình cảm cùng hết thảy trút xuống người kẻ ước thú, mới có thể dẫn đường cho chúng tiến tới bước tiến hóa cuối cùng.”

“...” Nhóm quan lớn quân bộ trầm mặc, nói thật, trong lòng bọn họ cũng rất ám ức, tuy biết Mộng Bĩ Tư làm thế chỉ vì tốt cho liên minh, chính là mặc cho là ai vô thức bị lợi dụng cũng không vui nổi, huống chi Mộng Bĩ Tư còn không thèm che dấu, thậm chí còn hung hăng lợi dụng bọn họ.

“Nói cách khác bức tôi rời khỏi liên minh cũng là một phần kế hoạch của ông?” La Tổ nghe Mộng Bĩ Tư nói xong, trong lòng càng khẳng định chuyện mình muốn làm hơn nữa.

“Ha ha.” Mộng Bĩ Tư cười khê, tuy khóe môi nhếch lên nụ cười ôn hòa nhưng lại làm người ta không nói nên lời, cảm giác như hết thảy đều nằm trong suy đoán của ông.

“Ta biết cậu muốn nói gì, nguyên nhân chân chính làm cậu phản hận rồi bỏ liên minh... chính là số kẻ ước thú bị giết.” Mộng Bĩ Tư nói tới đây, lại ném thêm một viên bom tấn: “Nhưng nếu ta nói... số máu đó cơ bản không phải máu kẻ ước thú thì sao?”

Con người La Tổ co rút, bất quá nhanh chóng bình tĩnh lại: “Đừng quên, tôi là học viên hệ dưỡng kẻ ước thú, máu người và máu kẻ ước thú khác nhau, tôi sẽ phân biệt được.”

“Thật vậy sao?” Mộng Bĩ Tư lấy một ống tiêm đầy chất lỏng màu đỏ, dùng bộ dáng hào sảng không hợp với mình chút nào lưu loát ném về phía La Tổ.

La Tổ theo bản năng tiếp được, lúc này âm thanh Mộng Bĩ Tư lại vang lên: “Đây là huyết thú nhân tạo, loại máu này chuyên dùng để cấp cứu những kẻ ước thú trọng thương.”

“...” La Tổ siết chặt ống tiêm trong tay, cậu nhỏ kim tiêm để máu chảy lên tay mình, mùi máu tươi tràn ngập không khí và tiếp xúc thân mật với làn da... hết thảy làm cậu có cảm giác bị mê hoặc.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng quả thực thực khó tiếp nhận, cậu đã sớm quên đi cảm giác đắm chìm trong máu tươi, điều duy nhất khác trong linh hồn cậu... chỉ có phần nộ cùng bị ai thật sâu, loại cảm giác mãnh liệt đánh vào tất cả cảm quan, vì thế cậu xem nhẹ rất nhiều sự việc phát sinh bên người, bất quá...

“Vậy thì sao?” La Tổ hơi hất đầu, dưới mái tóc đen mượt, gương mặt lạnh lùng nói không nên lời: “Ông nghĩ nói ra chuyện này, tôi sẽ quay lại liên minh sao?”

Mộng Bĩ Tư vừa định mở miệng, quan lớn bên người ông đã giành nói trước: “Nhưng hết thảy chỉ là hiểu lầm, chúng ta căn bản không tàn sát kẻ ước thú, đối với thú nhân mà nói, kẻ ước thú là đồng bạn không thể thiếu, vì thế cho dù cậu quay lại liên minh, nhóm kẻ ước thú nhất định cũng không bị bất cứ thương tổn nào, liên minh sẽ cố gắng hết sức bồi dưỡng bọn nó.”

“Đúng vậy.”

“Đúng vậy, nếu chỉ là hiểu lầm, không bằng giải hòa đi.” Không ít quan lớn liên minh đều nhảy vào nói, giống như làm vậy La Tổ sẽ hồi tâm chuyển ý.

“Tổ Tổ...” Mễ Duy thấy sự việc có đường hồi chuyển, anh lo lắng muốn đưa con mau đáp ứng, chính là mới nói được một nửa đã bị Ngải Dịch đánh gãy.

“Để cậu ấy tự mình chọn lựa.” Ngải Dịch trước sau vẫn không chút biến đổi, thật giống như người đối diện không phải em trai mà là một người xa lạ.

“Chính là...” Mễ Duy còn định nói, nhưng cuối cùng dưới sự khuyên can của Ai Tập Tư cũng đành im lặng, anh không hiểu cái gì là lý luận lớn, anh chỉ hi vọng gia đình đoàn tụ mà thôi, vì sao lại khó như vậy?

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào La Tổ, giống như đang chờ đáp án của cậu, La Tổ khẽ thở dài, cậu không có chút do dự, thản nhiên mở miệng: “Thật xin lỗi, tôi không có tính toán quay lại liên minh.”

“Vì cái gì?” Chủ tịch Quốc hội Đạt Nhĩ hỏi. Nhóm quan lớn còn lại cũng khó hiểu, bọn họ không hiểu vì sao nói đến mức này rồi Kì Lân vẫn không muốn quay lại liên minh, chẳng lẽ điều kiện bọn họ đưa ra còn chưa đủ ưu đãi?

“Vì cái gì...” Khóe miệng La Tổ khẽ nhếch, nụ cười có chút thờ ơ: “Lí do rất đơn giản không phải sao? Tự nhiên như tiên đoán sự vừa nói, tất cả những gì ông ta làm chính là lừa gạt mọi người để mọi việc được tiến hành, kia có nghĩa...” La Tổ nói tới đây, cố ý làm chậm giọng điệu, làm từng lời của mình rõ ràng truyền tới mỗi vị quan lớn.

“Các ông xuất phát từ chính ý nguyện của mình để bắt tôi đi, cũng muốn bức bách tôi thức tỉnh.” Tuy ngữ điệu hết sức ôn hòa, nhưng nội dung của nó lại làm người ta không rét mà run.

“Này...” Không ít quan lớn quân bộ nghẹn lời, dù sao lúc ấy ra mệnh lệnh cũng chính là quân bộ. Quỳnh Đồ và Ước Sắt Tư cũng không thể mở miệng, vì thế gánh nặng khuyên bảo La Tổ rơi xuống người Chủ tịch Quốc hội Đạt Nhĩ.

Địch Đạt Nhĩ không hổ là Chủ tịch Quốc hội liên minh, ông tránh nặng tìm nhẹ nói: “Đứng trên lập trường quốc gia, chúng ta làm vậy vì không còn cách nào khác, bất quá có một điều cậu phải thừa nhận, bất luận nguyện ước ban đầu của chúng ta thế nào, chúng ta cũng không thương tổn đồng bạn của mình, cũng chính là khế ước thú.”

“Hơn nữa khế ước thú ở Bắc Ngoại Sâm thực sự có được môi trường phát triển tốt nhất sao? Nếu song phương chúng ta có thể vứt bỏ trở ngại trước kia, một lần nữa hợp tác, tin rằng chờ đợi khế ước thú là tương lai càng sáng lạn hơn.”

Địch Đạt Nhĩ vừa nói xong, không ít quân nhân thầm hét lên ủng hộ Chủ tịch Quốc hội, đây mới là nghệ thuật ngôn ngữ a! Nếu Kì Lân vì khế ước thú mà rời bỏ liên minh, như vậy vì khế ước thú, Kì Lân cũng có thể một lần nữa quay lại.

Sau thời gian trầm mặc ngắn ngủi, La Tổ cười khẽ: “Đáp án không tồi, thiếu chút nữa đã thuyết phục được tôi, chỉ tiếc tôi không tin các người, biết vì sao không?”

La Tổ đặt ánh mắt lên người nhóm quan lớn trước mặt, vẻ mặt cậu thực bình thản, bình thản như đang kể lại một chuyện nhằm chán gì đó, nhưng biểu tình như vậy lại làm mọi người không khỏi căng thẳng. Thái độ này rất bất thường, người bình thường lúc này còn có thể ôn hòa nói chuyện như vậy sao?

“Ánh mắt, từ ánh mắt các người.... tôi không thấy được bất cứ tình cảm thuần túy nào.” La Tổ nói tới đây, giống như than thở mà thì thào: “Cùng khế ước thú.... hoàn toàn bất đồng.”

Này, này rốt cuộc là đáp án quái quỷ gì a? Không ít quân nhân quay mặt nhìn nhau, nhóm quan lớn cũng cảm thấy La Tổ thực sự đang làm khó, chỉ có Mễ Duy dường như nhớ ra gì đó, hơi mở to mắt.

“Tôi và liên minh từ đầu đã không có khả năng đàm phán.” Từ ngày rời khỏi liên minh đã quyết định không bao giờ quay đầu nữa: “Hơn nữa cứ vậy để tôi quay về liên minh được sao? Tôi đã giết rất nhiều quan lớn và quân nhân liên minh, chẳng lẽ bọn họ chết không có ý nghĩa gì?”

Không khí một khắc này trở nên nặng nề, sự kiện lần đó đối với mọi người là một thảm kịch nha, tuy phần lớn đều là quan lớn đã sa sút, nhưng trong đó cũng có không ít quân nhân bình thường, là trụ cột tương lai của liên minh, bọn họ hi sinh không chỉ đáng tiếc, làm người ta cảm thấy châm chọc chính là, thân là quân nhân cư nhiên chết không phải vì bảo vệ quốc gia mà vì dã tâm của thủ trưởng, đây là bị ai biết đường nào!

Địch Đạt Nhĩ trầm mặc, thời điểm này ông cũng không có biện pháp nói tiếp, bởi vì nếu nói không tốt sẽ làm lòng quân tán loạn, Quỳnh Đồ và Ước Sắc Tư cũng cùng tâm tư, vì thế trường hợp bắt đầu giảng co.

Cuối cùng cũng là La Tổ đánh vỡ trầm mặc, cậu không có tâm tư tiếp tục nháo với liên minh, bọn họ chỉ có hai con đường, không can thiệp tới nhau... hoặc tiêu diệt bên còn lại.

La Tổ xoay người, gió thổi vạt áo blu rộng thùng thình, khế ước thú hai bên nhanh chóng áp sát La Tổ, tụ tập trước người cậu, giống như đang che chở cho chủ nhân mình rời đi.

“Tóm lại, đừng tùy tiện tha thứ cho hành vi tội ác hung tàn của tôi, tạm biệt.” La Tổ đi sâu vào rừng, một khi liên minh quyết định khai chiến, cậu ở bên ngoài là quyết định kém sáng suốt nhất, bởi vì nếu cậu ngã xuống, trận chiến này cũng kết thúc.

“Tổ Tổ!”

“Từ từ...” Âm thanh Địch Đạt Nhĩ cùng Mễ Duy đồng thời vang lên, hai người nhìn nhau một chút, đều có chút ngây dại, nhưng Mộng Bĩ Tư thừa dịp khe hở này, chậm rãi mở miệng nói: “Kì Lân, không, hẳn nên gọi cậu là Ngải Tổ, cậu không muốn biết vận mệnh tương lai của mình sao?”

Cước bộ La Tổ hơi khựng lại một chút, lập tức cười lạnh: “Vậy sao ông không thử tiên đoán xem hôm nay mình có thể sống sót rời khỏi đây không? Nhớ kĩ, đây là địa bàn của tôi, nếu tôi muốn giết ông thì cho dù bên cạnh ông có bao nhiêu người, ông cũng không sống được đến ngày mai.”

Mộng Bĩ Tư cười khê, ông tựa hồ không hề có chút lo lắng nào khi bị uy hiếp, vẫn thản nhiên nói: “Biết không? Ta cũng không hối hận đã lợi dụng người xung quanh, ngay cả cậu cũng vậy, bởi vì... đó là lạc thú sống của ta.”

Mộng Bĩ Tư nói tới đây thì mở mắt ra, đó là một đôi người trong suốt, giống như viên ngọc châu thủy tinh tái nhợt, dường như bất cứ sự vật nào cũng bị phản chiếu trong ánh mắt trong suốt đó: “Mà quỹ tích vận mệnh của cậu còn làm ta cảm thấy hứng thú nhất, cho cậu một lời khuyên vậy, những thứ mà cậu kiên trì, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, cậu sẽ phát hiện chúng nó cũng không giống như cậu tưởng.”

“...” Cũng không như cậu tưởng sao? La Tổ không dừng lại lâu hơn, tiếp tục đi sâu vào rừng. Phía sau cậu, về mặt nhóm quan lớn liên minh thực buồn rầu, bởi vì bọn họ không có biện pháp khế tiếp.

“Mộng Bĩ Tư, không phải ông nói lần này có thể đón Kì Lân về sao?” Biểu tình Địch Đạt Nhĩ thực ngưng trọng.

“Ha hã.” Mộng Bĩ Tư cười dài nói: “Ta chỉ nói thời cơ đón Kì Lân đã tới, chứ không hứa nhất định sẽ thành công, huống chi lần đàm phán này đã có thu hoạch, hôm nay tới đây lui lại tốt lắm.”

La Tổ tưởng sẽ có một trận đấu ác liệt, chính là cậu cảnh giới hết nửa ngày, liên minh cũng không có ý tứ tiến công, không chỉ vậy, liên minh thậm chí còn rút về tất cả bộ đội.

Lúc dùng huyền nhãn thú giám thị liên minh, có một chuyện làm La Tổ dở khóc dở cười, Tư Lôi Táp sau khi cậu rời đi thế nhưng lại đi tới bên người Mộng Bĩ Tư, về mặt nghiêm túc hỏi: “Tương lai.”

Hóa ra cậu nói cuối cùng của Mộng Bĩ Tư làm Tư Lôi Táp bất an, cái gì mà ‘những thứ mà cậu kiên trì, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, cậu sẽ phát hiện chúng nó cũng không giống như cậu tưởng?’ chẳng lẽ nói một ngày nào đó La Tổ sẽ không để ý tới anh nữa, thậm chí còn cho rằng anh không hề quan trọng sao?

Ý thức được chính mình có thể bị vứt bỏ, Tư Lôi Táp lập tức nghiêm túc truy hỏi vấn đề này, tuy anh không tin những thứ tiên tri, nhưng đôi khi thà tin là có còn hơn không, hơn nữa nếu Mộng Bĩ Tư nhìn thấy tương lai thực không xong, như vậy anh có thể cố gắng làm La Tổ thích mình hơn để thay đổi tương lai.

“Ha hã——” Mộng Bĩ Tư rất hiếm khi bị chọc cười, chính là người trẻ tuổi nghiêm túc đến mức làm người ta đau đầu này lại chọc ông bật cười: “Cậu rất để ý sao?”

Tư Lôi Táp: “...”

Mộng Bĩ Tư: “Có người tựa hồ còn để ý hơn cả cậu, ta nói đúng không? Ước Sắc Tư.”

“Tôi chỉ quan tâm chung thân đại sự của tôn tử thôi.” Ước Sắt Tư bị vạch trần vẫn không đỏ mặt, tim không đập loạn nói.

“Tùy lão.” Mộng Bĩ Tư cúi đầu nhìn chăm chú vào quả cầu thủy tinh trong tay, giống như đang bói toán: “Tương lai hai cậu rất khó khăn.”

Tư Lô Tập cả kinh, nhú mi nói: “Lí do.”

Quả cầu thủy tinh lúc này xuất hiện hình ảnh một thiếu niên tóc ngắn màu xám khoảng 14 tuổi, cao hứng nói chuyện với La Tổ, Mộng Bĩ Tư đứng lúc nói: “Đây là đáp án.”

Tình địch? ! Tư Lô Tập chăm chú nhìn hình ảnh thiếu niên trong quả cầu thủy tinh, giống như muốn khắc sâu diện mạo người ta vào lòng để tương lai vừa thấy sẽ hung hăng ‘giải quyết’ đối phương ngay lập tức. Ước Sắt Tư cũng dài cổ nhìn, tình toán phái cấp dưới cẩn thận điều tra thiếu niên này. Lúc này ý tưởng Ước Sắt Tư và tôn tử vô cùng nhất trí, có câu nói gì nhỉ? Đào tường là hành vi rất xấu hổ, hơn nữa còn là tường nhà bọn họ, hành vi này quyết không thể tha thứ, phát hiện là phải tiêu diệt ngay!

Trong lúc này nhóm quan lớn liên minh đang mở một cuộc hội nghị ngắn, đại ý là tạm thời rút lui linh tinh.

Toàn quân liên minh rút khỏi bên ngoài Bắc Ngoại Sâm, La Tổ cũng không dùng huyền nhân thú theo dõi trực tiếp nữa, mà để nó tự hoạt động, phát hiện dị trạng gì mới thông tri cậu.

Nói thực ra, La Tổ ít nhiều cũng để ý thân phận thiếu niên trong quả cầu của Mộng Bĩ Tư, với tình huống của cậu bây giờ, xuất hiện bên cạnh chỉ có kẻ ước thú, chính là nếu kẻ ước thú biến thành người thì độ tuổi này lại không phù hợp, bởi vì Tiểu Hoàng cùng bọn Đại Ngốc đều là cơ thể trẻ con.

Mặc khác... tên Tư Lô Tập kia đang ghen sao? Không biết vì cái gì, tưởng tượng đến biểu tình Tư Lô Tập nghiêm túc nhìn chăm chăm quả cầu thủy tinh, tâm tình La Tổ lại nhịn không được trở nên tốt lắm.

Thời điểm sắp ngủ, La Tổ nhận được tin nhắn Tư Lô Tập gửi tới theo lệ, đại ý là nghỉ sớm một chút, mặc khác còn hỏi cậu bên người có thiếu niên nào khoảng 14 tuổi không.

La Tổ theo bản năng nhếch khóe miệng, bởi vì biết nam nhân buồn tao kia có thể đang rất lo lắng, vì thế cậu trả lời lại là không có.

Tối đó La Tổ lại nằm mơ, trong mơ cậu đang chơi đùa bên hồ cùng thiếu niên 14 tuổi trong quả cầu thủy tinh, đột nhiên không biết từ đâu nhảy ra một con cự lang, nó dùng đôi người màu xám vô cùng uy khuất chăm chú nhìn cậu, lại còn dùng tiếng sói tru nói: “Đừng vứt bỏ tôi, tôi sẽ giặt quần áo nấu cơm, tôi còn làm ấm giường!”

La Tổ bừng tỉnh, cậu ngơ ngác nhìn lên trần nhà, thất thần vài giây, rốt cuộc là giấc mơ quái dị gì đây? La Tổ ngồi dậy, bưng kín mặt, chẳng lẽ cậu muốn tìm bất mãn à, cư nhiên hai lần nằm mơ thấy Tư Lô Tập, hơn nữa nội dung cư nhiên còn... quỷ dị đến vậy.

Lắc lắc đầu, La Tổ bắt đầu công tác một ngày mới, đầu tiên là sắp xếp thức ăn kẻ ước thú, tiếp theo là huấn luyện trí thông minh kẻ ước thú. Giữa trưa, La Tổ đi tới bên hồ nghỉ ngơi, chính là vừa tới đó cậu liền sững sờ.

Bên hồ, một thiếu niên tóc ngắn màu xám đang ra sức nghịch nước, bên người thiếu niên vây quanh một đám sói con, Tiểu Hoàng đang ngồi trên vai thiếu niên, hưng phấn hét to bảo thiếu niên dùng nước hắt lên người đám lang xung quanh, thiếu niên đáp lại, sau đó ra sức biểu hiện trước mặt người trong lòng.

Bởi vì La Tổ tới gần nên thiếu niên cùng đàn sói con lập tức phát hiện, vì thế bọn họ ngừng nghịch nước, chạy tới chỗ La Tổ, thiếu niên để trần nửa người trên vẫy vẫy tay với cậu, răng nanh lóe sáng nói: “Chủ nhân, cùng tới chơi đi!”

La Tổ lúc này rốt cục lấy lại tinh thần, tuy trong lòng đã đoán được đáp án, bất quá vì để xác nhận, cậu vẫn hỏi: “Cậu là....?”

“Ta là Sicily a! Ta tuần tú lắm đúng không?” Sicily bật ngón tay cái, lại lộ ra khỏa răng nanh sáng bóng.

“...” La Tổ đỡ trán, giờ phút này cậu không chỉ cảm thấy đau đầu mà toàn thân đều bắt đầu đau.

Sự thực chứng minh, thế giới này vĩnh viễn không có bất ngờ nhất, chỉ có bất ngờ hơn.

101. Chương 101

La Tổ tách Tiểu Hoàng và Sicily ra, đừng hiểu nhầm, không phải La Tổ thấy Tiểu Hoàng và Sicily có gì đó không thuần khiết, mà bộ dáng Sicily biến thành người làm La Tổ có chút để ý.

Sicily bất đồng với bọn Tiểu Hoàng và Đại Ngốc, hình người của Sicily bỏ qua thời kì con nít, trực tiếp bước vào thời thanh niên, đây là điều La Tổ chú ý nhất.

Bất quá mang Sicily theo bên người kiểm tra vài ngày cũng không phát hiện Sicily có gì bất ổn, nhưng từ khi Tiểu Hoàng và Sicily vào nhà gỗ nhỏ, mỗi ngày đều đánh lấy Sicily, ngay cả chủ nhân La Tổ cũng quăng ra sau đầu.

Tiểu Hoàng có người chăm sóc đối với La Tổ mà nói là chuyện tốt, tuy không biết vì sao quan hệ 2 đứa trở nên tốt như vậy, bất quá cũng không ảnh hưởng gì tới cậu, ngược lại còn gỡ xuống một gánh nặng. Tiểu Hoàng biến thành hình người cùng kẻ ước thú tuy khác biệt không lớn, nhưng thể trọng có biến hóa long trời lở đất, vì thế trước kia mấy động tác làm nũng như nhảy lên vai La Tổ, nằm trong túi tiền cậu ngủ gà ngủ gật, mọi hành động như vậy bây giờ lại không thể làm.

Nhưng Tiểu Hoàng lại là một đứa bé không biết nặng nhẹ, nó không biết cái nào có thể làm, cái nào không, vì thế La Tổ thường xuyên bị tiểu quỷ tóc vàng ‘đề’ tới mức xương sống thắt lưng đều đau nhức, cũng may bây giờ cuối cùng cũng có người tiếp nhận tiểu bại hoại này, làm cậu thở phào không ít.

La Tổ không đem chuyện thiếu niên 14 tuổi trong quả cầu thủy tinh là Sicily nói cho Tư Lôi Tạt, thứ nhất cậu cảm thấy không cần... thứ hai... Sicily và Tư Lôi Tạt có thể nói là thù mới hận cũ, nếu chuyện này thực sự bị Tư Lôi Tạt Biết, với tính cách buồn tao của nam nhân kia, nói không chừng sẽ làm ra chuyện kinh khủng gì đó không biết được.

Mấy ngày nay, trừ bỏ lục đục có kẻ ước thú biến thành hình người, liên minh cũng có hành động mới. Thực ngoài dự đoán của La Tổ, liên minh không khởi sướng công kích Bắc Ngoại Sâm mà áp dụng chiến lược trợ giúp toàn diện.

Đơn giản mà nói liên minh chẳng những không phái quân đội tấn công Bắc Ngoại Sâm, thậm chí còn công bố thừa nhận Bắc Ngoại Sâm hoàn toàn độc lập với liên minh trên internet và các phương tiện truyền thông, mà tên chính thức của Bắc Ngoại Sâm đã được đổi thành tên mà La Tổ đã nói trước khi rời đi ‘Vương Quốc Khế Ước Thú’.

Tiếp đó, liên minh còn ban bố một loạt chính sách, tỷ như Bắc Ngoại Sâm, cũng chính là Vương Quốc Khế Ước Thú từ khu cấm trở thành khu bảo hộ. Dân chúng thiếu niên tới một độ tuổi nhất định nếu vẫn chưa kí kết được khế ước thú có thể xin phép chính phủ tiến vào Bắc Ngoại Sâm để tìm kiếm khế ước thú của mình.

Mặc khác, liên minh còn thừa nhận thân phận Kỳ Lân của La Tổ, nhưng trừ bỏ nhắc tên, liên minh phong tỏa tất cả truyền thông lan truyền hình ảnh hay các đoạn băng ghi hình Kỳ Lân.

La Tổ lúc tra được tin này còn cảm thấy có chút khó tin, liên minh cấm truyền thông đăng hình cậu còn có thể hiểu, nhưng sa liên minh dám tuyên bố ‘Thiếu niên chưa kí kết khế ước thú có thể xin phép chính phủ tiến vào Bắc Ngoại Sâm’? Chẳng lẽ liên minh không sợ những thiếu niên này có đi mà không có về?

La Tổ vốn định hỏi Tư Lôi Tạt xác nhận lại tin tức này, chính là lo lắng anh là một thành viên quân đội, hơn nữa với tính cách của nam nhân đó, nếu cậu hỏi anh nhất định sẽ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, dù sao một bên là người yêu, một bên là quốc gia mình nguyện trung thành.

Nghĩ đi nghĩ lại thấy chỉ cần chờ đợi cũng có kết quả, vì thế La Tổ cũng không làm Tư Lôi Tạt khó xử, thẳng đến 3 ngày sau, La Tổ rốt cuộc hiểu được tính toán của liên minh.

Liên minh cũng không có nhiều người tiến vào Bắc Ngoại Sâm, chỉ thả 3, 4 đứa con nít tiến vào, đứa lớn nhất cũng không quá 12, nhỏ nhất cũng chỉ 7 tuổi. Bên người đám nhỏ chỉ có một quân nhân đi theo, La Tổ

định để huyền nhân thú thay đổi kết cấu Bắc Ngoại Sâm, để đám người đi một vòng tròn rồi trở về, không ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện.

Mấy đứa nhỏ tiến vào lần này, thế nhưng lại có đứa có lực tương tác rất cao đối với khế ước thú, hơn nữa con nít nhỏ tuổi như vậy cũng không có tâm địa gian xảo, tâm tư đơn thuần nên rất được khế ước thú thích, này cũng làm khế ước thú Bắc Ngoại Sâm chủ động thân cận.

Bất quá vì mệnh lệnh của La Tổ nên nhóm khế ước thú tuy thực thích đám nhỏ này, nhưng không ai dám tùy tiện hạ khế ước, bởi vì chúng nó đều biết một khi kí khế ước với người bên ngoài, vậy chúng nó nhất định phải rời khỏi Bắc Ngoại Sâm, thậm chí còn phải rời khỏi đồng bạn của mình.

Nhưng có một con huyền nhân thú thực sự rất thích một đứa nhỏ trong đoàn người, La Tổ có thể thông qua lực tinh thần dao động đọc được cảm thụ cùng tâm tình của nó, loại vui sướng khi rút cuộc cũng chờ đợi được người trong vận mệnh của mình... làm La Tổ trầm mặc cùng những cảm xúc không thể giải thích.

Khế ước thú vì thú nhân mà sinh, tựa như nhóm động vật vậy, những con chó lưu lạc làm sao không muốn tìm một gia đình thu lưu mình, một chủ nhân hảo hảo đối đã với nó.

Kì thực ngay từ đầu cậu đã hiểu... thứ khế ước thú muốn không phải tự do, cũng không phải quyền lợi ngự trị thú nhân, thậm chí so với tự do chúng nó càng khao khát được làm bạn với chủ nhân của mình, yên lặng bảo hộ bên người, chỉ cần chủ nhân không vứt bỏ chúng nó, không xem chúng nó là công cụ lợi dụng thì đủ rồi.

Rõ ràng chỉ là yêu cầu nhỏ bé như thế nhưng trên thế giới này có rất nhiều người không làm được, tựa như cậu lúc trước vậy. Có lẽ cậu hiện tại làm tất cả chỉ vì chuộc tội mà thôi, nói ra thì thứ thực sự cậu để ý... cũng không phải nội tâm khế ước thú, mà là chính mình.

Cậu vốn tưởng mình đã thay đổi, nhưng tới bây giờ cậu mới phát hiện, kì thật cậu không thay đổi gì cả. Cậu vẫn là tên phản bội đồng bạn của mình trong quá khứ, nam nhân tàn nhẫn trở mặt nhìn A Lại chết đi.

La Tổ cụp mi mắt, bị ai dần dần khuếch tán trong lòng cậu, cậu làm nhiều như vậy, rồi bỏ liên minh, rồi bỏ người nhà và Tư Lô Tạp, kết quả đi một vòng lại phát hiện mình vẫn đứng yên một chỗ, cậu thật sự... không có chút tiến bộ nào cả.

Cảm thụ được tình cảm tha thiết chân thành nhất trong lòng khế ước thú, La Tổ rốt cuộc hiểu ra việc thực sự mình nên làm là gì, cậu không ngăn cản huyền nhân thú kí khế ước với người bên ngoài, việc cậu muốn chính là bảo hộ khế ước thú, chứ không phải... ngăn cản tự do của chúng.

Bất luận khế ước thú Bắc Ngoại Sâm đi tới đâu, chỉ cần cậu còn sống một ngày, cậu sẽ dùng ánh mắt mình hảo hảo nhìn khế ước thú, dùng đôi tay này hảo hảo bảo vệ khế ước thú, việc cậu phải làm là để nhóm khế ước thú ... vĩnh viễn có một ngôi nhà để quay về.

Đã không còn mệnh lệnh cưỡng chế của La Tổ, huyền nhân thú cùng đứa nhỏ thú nhân rời đi. Lúc đi, La Tổ phát tín chúc phúc tới cho nó, hi vọng đứa nhỏ đó sẽ mang cuộc sống hạnh phúc tới cho nó, ngoài ra có không ít khế ước thú vui vẻ tiễn huyền nhân thú kia đi, là đồng bạn đầu tiên rời đi, mọi người đều có chút lưu luyến không rời.

Một nhóm con nít tiến tới tìm kiếm khế ước thú rời đi, Bắc Ngoại Sâm rốt cuộc khôi phục lại bình tĩnh, bất quá La Tổ biết sự yên ổn này sẽ không kéo dài quá lâu, hôm nay cậu đã để người liên minh đưa vào thành công mang khế ước thú đi, vì thế liên minh nhất định sẽ lập tức phái người tới đàm phán, có lẽ đây là mục đích của liên minh... muốn biết ý tưởng cùng điểm mấu chốt thực sự của cậu.

Không ngoài dự đoán của La Tổ, bọn nhỏ tới tìm khế ước thú rời đi không bao lâu, liên minh đã phái người tới đàm phán, người liên minh phái tới lần này vẫn là Ôn Tư Đặc.

Ôn Tư Đặc mang tới cho La Tổ tin tức liên minh vẫn nguyện ý kí kết hiệp nghị hòa bình, hi vọng La Tổ có thể sớm trở về liên minh, La Tổ vẫn như trước cự tuyệt trở về, bất quá cậu lại đồng ý hiệp nghị hòa bình không xâm phạm lẫn nhau, cùng lúc đó, công dân liên minh có thể tiến vào Bắc Ngoại Sâm tìm kiếm khế ước thú, đương nhiên trong quá trình này nếu kẻ nào dám làm bừa hoặc cùng võ lực tổn thương, ức hiếp khế ước thú, La Tổ có thể xử phạt tại chỗ, sinh tử miễn bàn.

“Đúng rồi, còn một việc muốn nói với cậu.” Ôn Tư Đặc nhận được hiệp nghị xong mới nói: “Pháp Phi Tư bị phán tù chung thân.”

“Àn.” La Tổ khẽ nói.

“Xem ra cậu không có nhiều hứng thú với chuyện của anh ta.” Ôn Tư Đặc nhìn ra La Tổ có chút lơ đãng, bất quá anh cũng không để ý, đổi đề tài: “Đoạn thời gian sau có thể tôi không tới được.”

“Sao vậy?”

“Cơ thể không tiện lắm, vì thế lần sau nếu phải người tới đàm phán, hẳn sẽ phải người khác.” Ôn Tư Đặc nhún vai.

“Bị thương?” La Tổ dùng lực tinh thần cảm ứng cơ thể Ôn Tư Đặc, bất quá không phát hiện có chỗ nào bị thương nhưng lại ngoài ý muốn bắt được tinh thần dao động của một người khác, đây là...?

“Nói đơn giản thì, tôi mang thai.” Ôn Tư Đặc vẫn bộ dáng cũ, mỉm cười ôn nhu.

La Tổ nghe vậy, khó tin tròn tròn mắt, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy một chuyện khó tiêu hóa như vậy, qua thật lâu mới tỉnh táo lại: “Là lúc bị hình phạt à? Huyền nhân thú tôi để lại không có tác dụng sao? Người kia là ai?”

Ôn Tư Đặc thấy La Tổ khẩn trương như vậy, nhìn không được cười khê: “Không phải như cậu tưởng đâu, tôi chỉ tìm ra chuyện càng thú vị hơn thôi.”

“...” La Tổ biết tính cách Ôn Tư Đặc không giống như vẻ ngoài ôn hòa mềm mại của anh, vì thế cũng không nói thêm gì.

“Không hỏi ai là cha đứa nhỏ sao?” Ôn Tư Đặc xoa nhẹ nốt ruồi bên khóe mắt.

“Đại khái cũng đoán được.” Không phải La Tổ không hiểu kì, mà người có thể làm Ôn Tư Đặc có kết luận ‘thú vị’ không nhiều, huống chi trong lòng anh vốn đã có hình bóng một người.

“Tôi chỉ không hiểu được...” La Tổ cup mi mắt: “Anh đã thoát khỏi quá khứ sao?”

“Cậu nghĩ thế nào?” Gió nhẹ thổi bay sợi tóc bạc trên trán Ôn Tư Đặc, làm gương mặt tinh xảo lại càng thêm phần cõi mở cùng cao ngạo: “A Tổ, cậu biết không? Có đôi khi thích ai cũng không quan trọng, quan trọng là... tôi muốn một đứa nhỏ.”

La Tổ dừng một chút: “Nói cách khác, người kia là ai cũng được?”

“Cậu có thể lí giải như vậy.” Ôn Tư Đặc cười khê: “Bất quá nếu phải chọn, chọn một đối tượng có giá trị thì thú vị hơn, không phải sao?”

“Tôi hiện tại có chút đồng tình với Tu Lôi.” La Tổ nhìn nhóm kẻ ước thú vui đùa ở xa xa nói: “Vì sao lại muốn một đứa nhỏ? Nếu không có thể nhận nuôi cũng được mà?”

“Cậu không hiểu, A Tổ.” Ôn Tư Đặc mang theo nụ cười trên gương mặt làm tim người ta đập loạn cùng xúc động: “Nếu tôi chết đi thì còn ai nhớ tới Phổ Pháp? Vì thế phải là con của tôi, có dòng máu trên người tôi, thay tôi vĩnh viễn ghi khắc hết thảy.”

Yết hầu La Tổ giống như bị thứ gì đó ngăn chặn, cậu kinh ngạc nhìn Ôn Tư Đặc bình tĩnh nói ra những lời này, cứ như đây là lần đầu tiên cậu nhận thức người trước mặt này.

Qua thật lâu, La Tổ mới thở dài: “Tôi cảm thấy cuối cùng cũng có chút hiểu anh.”

Ôn Tư Đặc nhếch khóe miệng nói: “Tôi nghĩ từ lúc đầu nhìn thấy tôi giết người, cậu nên hiểu rồi.”

La Tổ không trả lời, tiếp đó là khoảng thời gian trầm mặc thật dài, bất quá La Tổ cùng Ôn Tư Đặc đều thực hưởng thụ sự im lặng này, trong Bắc Ngoại Sâm không có ai làm phiền họ, bất luận muốn nói gì cũng có thể nói cho đối phương.

Gió nhẹ xẹt qua hai người, gió bụi cùng tiếng lá cây sà sạt, âm thanh Ôn Tư Đặc lại vang lên: “Còn cậu? Vì sao lại kiên trì ở đây?”

“Ai biết được.” La Tổ không muốn trả lời, hay nên nói... cậu không biết phải trả lời thế nào.

“Ngày đó bọn Mộng Bĩ Tư khuyên cậu trở về liên minh thất bại, trên đường về ba ba cậu nói với bọn họ một việc.” Ôn Tư Đặc làm sâu thêm nụ cười bên môi: “Ông nói lúc đầu cậu muốn đổi chức nghiệp đã nói một câu.”

“Nói cái gì?” Bởi vì đã qua rất lâu, La Tổ cũng không nhớ rõ.

“Cậu nói... ánh mắt khế ước thú cùng ánh mắt chúng ta bất đồng.” Ôn Tư Đặc nói tiếp: “Sau đó nhóm quan lớn liên minh liên tưởng tới lời nói lúc cậu cự tuyệt bọn họ, cậu nói cậu không tin tưởng, bởi vì từ ánh mắt họ không nhìn thấy bất cứ tình cảm thuần túy nào, khác hẳn với khế ước thú.”

“Cho nên?”

“Cho nên tôi rất hiếu kì, cậu rốt cuộc thấy gì trong mắt khế ước thú?”

“Đây là điều anh muốn hỏi hay bị người ta nhờ vả?” La Tổ liếc mắt liềm nhìn thấu mục đích của Ôn Tư Đặc, bởi vì bọn họ là loại người giống nhau nên họ vốn không có nhiều hành động can thiệp vào suy nghĩ của người khác.

“Coi như là tôi hỏi đi.” Ôn Tư Đặc không chút nghĩa khí bán đứng người kia, bởi vì anh biết cho dù anh không nói, với sự thông minh của La Tổ cũng đoán được.

“Quên đi.” La Tổ cũng không thích so đo, với lại loại người áp dụng sách lược buồn tào như vậy chỉ có Tư Lôi Tập mà thôi, vì thế cậu nghiêng đầu nhìn Ôn Tư Đặc: “Anh thấy gì trong mắt tôi?”

“...” Ôn Tư Đặc chăm chú nhìn đôi ngươi sâu đen lầy của La Tổ, đó là một đôi mắt vô cùng xinh đẹp, không phải hình dạng nó dễ nhìn thế nào mà là từ ánh mắt đó không nhìn được bao nhiêu tình tự, giống như một viên hắc bảo thạch thuần túy, trên đó còn có ảnh ngược của chính mình.

Do dự một lát, Ôn Tư Đặc mở miệng nói: “Tôi thấy hình ảnh thu nhỏ của mình trong mắt cậu.”

“Đây là đáp án.” La Tổ nhìn về phía khế ước thú, chậm rãi nói: “Tôi thấy chính mình.”

Đáp án ngoài dự liệu làm Ôn Tư Đặc sững sờ một chốc: “Sao lại là chính mình?”

“A.” La Tổ khó có dịp nhếch môi cười: “Đáp án này để Tư Lôi Tập tự mình đến hỏi đi.”

“Quả nhiên cậu đoán được.” Ôn Tư Đặc không tiếp tục truy hỏi, anh trước giờ vẫn luôn là người biết chừng mực.

Bởi vì tất cả nhiệm vụ đã hoàn thành, nên Ôn Tư Đặc cũng không ở lâu, trực tiếp rời khỏi Bắc Ngoại Sâm. Mấy ngày kế tiếp lại có vài người tiến vào, trong số họ có người thành công cũng có người thất bại, bất quá mặc kệ kết quả thế nào bọn họ cũng phát hiện khế ước thú mang ra từ Bắc Ngoại Sâm mạnh hơn khế ước thú liên minh nuôi dưỡng rất nhiều!

Từ đó về sau, tiếng tăm Bắc Ngoại Sâm ngày càng lan xa, khế ước Bắc Ngoại Sâm vốn là khế ước thú từ trung tâm nuôi dưỡng dã ngoại, từ khi độc lập thì địa vị trong mắt khế thú càng cao hơn, bởi vì khế ước thú Bắc Ngoại Sâm tượng trưng cho càng mạnh, càng thông minh cùng chất lượng càng tốt! Điểm này ngay cả La Tổ cũng không ngờ.

Bởi vì Bắc Ngoại Sâm không khép kín đối ngoại nên liên minh cũng duy trì rất nhiều kĩ thuật cùng tiền tài, khoa học kĩ thuật cao làm Bắc Ngoại Sâm phát triển rất nhanh, khu rừng ở Bắc Ngoại Sâm được khai phá một phần thành khu vực giống như khu dân cư liên minh, khu này chuyên cung cấp cho khế ước thú hình người sử dụng, đương nhiên La Tổ cũng ở đó.

Mấy tháng sau, Tư Lôi Tập rốt cuộc cũng đến thăm Bắc Ngoại Sâm, La Tổ tưởng Tư Lôi Tập tới hỏi vấn đề kia, nhưng lúc cậu nhìn thấy ba lô quần dụng trên lưng anh, bộ dáng tính toán ở lại lâu dài thì giật mình.

“Đừng nói anh định không quay về liên minh nữa.” La Tổ có chút đau đầu đỡ trán, lúc trước cậu đã nói tới mức đó, vì sao Tư Lôi Tập vẫn không hiểu.

“Tôi nhận được nhiệm vụ mới nhất.” Tư Lôi Tập tuy vẫn mang bộ mặt nghiêm túc nhưng tay anh đã ‘hiền lành’ bắt đầu sắp xếp quần áo La Tổ.

“Nhiệm vụ gì?” La Tổ có dự cảm bất hảo.

“Trợ giúp Bắc Ngoại Sâm phát triển.” Tư Lôị Táp nghiêm trang đáp.

“...” La Tổ đột nhiên có xúc động muốn hung hăng đập nát liên minh? Định áp dụng ‘mỹ nam kế’ với cậu sao? Cậu thoát nhìn là một tên dễ dụ như vậy?

La Tổ nghĩ đến đây, gương mặt nhìn về phía Tư Lôị Táp, bởi vì quần áo chưa chặt của La Tổ chất đống hơi bị nhiều, nên để thuận tiện, Tư Lôị Táp biến về hình lang để thùng quần áo bấn cố định trên lưng, bước đi thông thả ra cửa, có thể vì được ở cùng một chỗ với La Tổ nên tâm tình cự lang đặc biệt tốt, lúc đi đường cái đuôi màu xám còn không ngừng đong đưa.

Giờ phút này La Tổ phát hiện, liên minh dùng ‘mỹ nam kế’ đối với cậu... tựa hồ vẫn có tác dụng.

102. Chương 102

Tư Lôị Táp đi ra ngoài giặt quần áo, La Tổ không đi cùng, tuy cậu quả thực rất hài lòng mỹ nam kế của liên minh, hay có thể nói là mỹ lang kế, nhưng không có khả năng cậu để Tư Lôị Táp ở đây mãi.

Cậu có băn khoăn của mình, không phải không tin Tư Lôị Táp, mà nhiều lúc sự tình không đơn giản như mặt ngoài của nó. Thể cục trước mắt có thể rất bình ổn, liên minh có thể lấy khế ước thú cường đại từ chỗ cậu, mà cậu có được liên minh duy trì khoa học kĩ thuật và tài chính, nhưng không ai có thể cam đoan những điều này sẽ được tiếp tục duy trì?

Trong thế giới mạnh được yếu thua này, liên minh đã xuất hiện một người có dã tâm thì cũng có thể xuất hiện người thứ 2, vì thế cậu chưa bao giờ tin tưởng lí do thoái thác của liên minh, nhất là sự thật mà Mộng Bĩ Tư nói cho cậu.

Bất luận liên minh có tàn sát khế ước thú để bức bách cậu thức tỉnh hay không, thì không có gì thay đổi, liên minh vẫn xem khế ước thú là sinh vật có đẳng cấp thấp hơn bọn họ, đương nhiên, là thú nhân bọn họ nghĩ vậy cũng không sai, bất cứ sinh vật nào yếu ớt hơn bọn họ tự nhiên sẽ tồn tại ở cấp bậc thấp hơn, thân là đẳng cấp cao sao bọn họ không có quyền quyết định sinh tử của bọn nó chứ?

La Tổ cũng từng nghĩ như vậy, nếu không phải cậu có được năng lực này, nếu không phải cậu có thể nghe được tiếng lòng của khế ước thú, có lẽ cậu cũng mờ mịt như bất cứ thành viên cao cấp nào.

La Tổ khê thở dài, không nghĩ tới việc này nữa, cậu dùng tài chính và kĩ thuật liên minh tài trợ xây dựng trường học, bởi vì nhân thủ không đủ, La Tổ tập hợp số khế ước thú đã biến thành hình người lại, cũng định ra chức vụ cho bọn nó, chúng nó sẽ phụ trách chăm sóc những khế ước thú khác, về phần còn lại tỷ như Tiểu Hoàng và Sicily, La Tổ để bọn nó quản lý tất cả biến hóa của khế ước thú.

Sicily có thể coi là lớn nhất, nhiều năm làm Lang Vương không phải vô ích, nếu không cũng không biến hóa thành bộ dáng thiếu niên, có nó quản lí khế ước thú, La Tổ cũng yên tâm. Về phần Tiểu Hoàng, trong nhóm khế ước thú rất được hoan nghênh, hai người ở chung một chỗ có tác dụng rất lớn, ít nhất nhóm khế ước thú khác vẫn nguyện ý nghe theo sự chỉ huy của bọn nó, đương nhiên sự biến hóa này không quan hệ tới đẳng cấp cao thấp.

La Tổ gần nhất cũng nhận ra một ít quy luật biến hóa, phần lớn khế ước thú biến hóa đều là những khế ước thú ở chung với cậu khá nhiều, trí lực đạt tới một tiêu chuẩn nhất định, chính là những khế ước thú cấp độ càng cao càng khó biến hóa, tỷ như nhóm khế ước thú cấp S như nguyên tố tinh linh cùng thôn phệ thú, trong số chúng nó có vài con trí lực không thua gì thú nhân trưởng thành, nhưng chung nó không thuận lợi biến hóa, giống như có thứ gì đó cản trở chúng nó đánh vỡ gông xiềng cuối cùng.

Đối với vấn đề này, La Tổ cũng tìm vài biện pháp, bất luận dùng bản năng giúp bọn nó tiến hóa hay kích thích não bộ cũng vô pháp làm nhóm khế ước thú cấp S thuận lợi biến hóa, rơi vào đường cùng, La Tổ đành phải tạm thời ngừng lại kế hoạch tiến hóa.

Trừ bỏ Tiểu Hoàng cùng Sicily, khế ước thú thân cận bên người La Tổ, còn có Đại Ngọc, theo lí thì La Tổ cũng có thể để Đại Ngọc quản lí mọi việc như bọn Tiểu Hoàng, nhưng cậu thực sự không dám làm vậy, nguyên nhân thì không thể để Đại Ngọc lúc nào cũng ngăn người đứng ở thủ vị ‘gian khổ’ này.

Nhất là gần đây, kỹ thuật ngẩn người của nó đã đạt tới cảnh giới xuất quỷ nhập thần, dĩ vãng lúc nó ngẩn người rất thích tìm một khoảng đất trống nhìn lên không trung, chính là hiện tại nó đã luyện thành hai kỹ năng ‘tùy thời tùy chỗ’ cùng ‘triệu hoán quần chúng’, nói đơn giản thì bất luận lúc nào ở đâu nó đều có thể tiến vào trạng thái ngẩn người, không chỉ như vậy, chỉ cần nó bắt đầu ngẩn người, đàn ngốc ngốc thú cũng vô thức cảm ứng được, sau đó tụ tập tới bên người nó, vì thế cá nhân ngẩn người sẽ biến thành quần thể ngẩn người.

Vì thế La Tổ chỉ có thể để Đại Ngốc đầu trọc lóc làm biểu tượng cho tộc đàn, hơn nữa trong số khế ước thú biến hóa, Đại Ngốc cũng là người đặc biệt nhất, bởi vì Đại Ngốc không hề mở miệng nói ngôn ngữ thú nhân, ngay cả Tiểu Hoàng có chỉ số thông minh của một đứa trẻ thú nhân cũng có thể nói được một chút ngôn ngữ đơn giản, Đại Ngốc chỉ biết kêu ‘A ngốc a ngốc’, ngoài ra không còn bất cứ từ nào khác.

Bất quá Đại Ngốc cũng không phải đối tượng lo lắng của La Tổ, bởi vì sau khi biến hóa năng lực may mắn của nó càng mạnh hơn, không chỉ vậy, niệm lực cũng tăng trưởng, có thể nói năng lực nó đã nhảy vọt.

La Tổ phân làm hai hình thức huấn luyện cho khế ước thú biến hóa và chưa biến hóa, khế ước thú biến hóa trừ bỏ huấn luyện quen thuộc còn dạy bọn nó nắm vững phương thức chiến đấu, về phần khế ước thú chưa biến hóa thì an bài chúng nó tiếp tục khai phá trí lực, tranh thủ đạt tới yêu cầu biến hóa.

An bài chương trình học của khế ước thú xong, La Tổ rốt cuộc có cơ hội nghỉ ngơi, thông qua huyền nhãn thú cậu biết được chỗ Tư Lôi Táp, cậu đến đó một chuyến.

Chỗ Tư Lôi Táp đang ở không phải bên hồ mà là thụ động của thủy tinh linh, lúc La Tổ đến đó cuối cùng cũng hiểu được nước Tư Lôi Táp giặt quần áo lấy từ đâu chỉ tiếc cậu tới quá muộn nên không thấy được bộ dáng giặt đồ của anh.

Tư Lôi Táp lúc này đã biến về hình người dùng hình lang chuyển quần áo không thành vấn đề nhưng có chút phiêu lưu, dù có thùng gỗ, nhưng quần áo ướt rất dễ dính lông mao, vì thế Tư Lôi Táp định cứ vậy ôm thùng gỗ về, nhưng không ngờ chưa đi đã thấy La Tổ tới tìm.

“Anh vất vả rồi.” La Tổ vốn tưởng hình ảnh nam nhân như Tư Lôi Táp ôm thùng gỗ sẽ rất kì quái, chính là lúc thật sự nhìn thấy Tư Lôi Táp một thân quân trang nghiêm túc ôm thùng gỗ, nhất là bên trong còn chứa đầy quần áo vừa giặt xong, cậu lại thấy hình ảnh kì quái này thật hài hòa, giống như nam nhân này trời sinh rất hợp làm việc nhà vậy, này có thể xem là cậu muốn lấy cớ để nhàn hạ sao?

La Tổ ném ý tưởng vô căn cứ kia ra khỏi đầu: “Không muốn hỏi tôi gì sao?”

Sau vài giây trầm mặc, Tư Lôi Táp mở miệng nói: “Quần áo.”

“Àn?” La Tổ thiêu mi.

“Phải phơi đã.”

“...” La Tổ giặt mình, cậu khó tin nhìn bóng lưng rộng của nam nhân trước mặt, thời điểm này người bình thường sẽ nghĩ tới việc phơi quần áo trước sao? ! Nam nhân này rốt cuộc phải nề nếp tới mức nào mới chịu bỏ qua? !

La Tổ bất đắc dĩ đỡ trán, bất quá rất nhanh liền bình tĩnh lại: “Đi thôi, phơi quần áo.” Có lẽ vì cá tính Tư Lôi Táp như vậy nên cậu mới không có cách nào đối với nam nhân này.

Hai người một trước một sau tiến vào rừng rậm, rất nhanh đã đến nhà gỗ. Tư Lôi Táp quen thuộc tìm được gậy trúc, sau đó thuận thuận lắp ráp, người này, quả nhiên so với cậu còn quen thuộc đồ vật ở đây hơn, đúng là làm cậu có cảm giác thất bại.

Mắc gậy trúc, căng dây thùng xong, La Tổ đưa từng kiện quần áo trong thùng gỗ cho Tư Lôi Táp, hai người không hề nói gì nhưng động tác lại phối hợp vô cùng ăn ý. La Tổ nhìn biểu tình nghiêm túc phơi quần áo của Tư Lôi Táp, đột nhiên cảm thấy cứ vậy cùng nhau cả đời cũng không sai, ít nhất giặt quần áo, nấu cơm đều có người lo, cậu chỉ cần làm Sơn Vương.

“Hỏi một vấn đề được chứ.” Có thể phơi nắng sau buổi trưa thực sự rất thoải mái nên La Tổ đột nhiên hưng trí: “Quần áo gia gia cũng do anh giặt sao?”

“Có người hầu.”

“Vậy sao? Thế người hầu có giặt quần áo cho anh không?” La Tổ có chút nghi hoặc, nếu sau khi Tư Lôi Tạt rời khỏi quân đội luôn sống trong cuộc sống có người hầu chăm sóc, nhất định không thể thuận thực giặt quần áo đến vậy.

“Thói quen.” Tư Lôi Tạt nhận quần áo La Tổ đưa qua, nghiêm túc mặc nó lên gây trúc, để cố định anh còn dùng kẹp kẹp lại để đảm bảo quần áo không bị gió thổi bay.

Thói quen tự giặt quần áo sao? Không, đúng hơn nên nói là quen tự mình hoàn thành tất cả mọi việc, này cũng phù hợp với tính cách của nam nhân từ nhỏ đã bị ném vào quân đội.

La Tổ đưa vài chiếc quần lót cuối cùng trong thùng cho Tư Lôi Tạt, không biết có phải ảo giác hay không, Tư Lôi Tạt vốn có hiệu suất rất nhanh lúc nhận được quần lót động tác chậm đi hẳn, bất quá vì biểu tình trên mặt anh vẫn bình thường nên La Tổ cũng không nói gì.

Phơi hết tất cả quần áo, Tư Lôi Tạt tự giác cầm lấy thùng gỗ trống không cùng La Tổ bước vào nhà gỗ, vì Tiểu Hoàng cùng Sicily đều ở khu học viện Bắc Ngoại Sâm hồ trợ nên nhà gỗ không còn ai khác.

La Tổ vốn định nói tiếp chủ đề khi nãy, ai ngờ Tư Lôi Tạt vừa tiến vào phòng đã bắt đầu lấy hành lí ra, dùng tiêu chuẩn quân đội mà trải giường chiếu, rất có tính toán đóng quân trường kì ở đây, tốc độ cực nhanh, biểu tình nghiêm túc làm La Tổ căn bản không kịp nói ra lời cự tuyệt.

“Tôi nói rồi, Tư Lôi Tạt, nếu anh là một người ngay cả người nhà cùng bằng hữu, thậm chí là quốc gia cũng vứt bỏ, tôi sẽ xem thường anh.” La Tổ khế thở dài, tuy thời điểm này không muốn xối một thao nước lạnh vào người anh, nhưng thế cục trước mắt làm cậu thực sự không thể lưu Tư Lôi Tạt ở lại.

Cơ thể Tư Lôi Tạt cứng đờ, qua thật lâu mới ngẩng đầu, dùng đôi ngươi màu xám như có thể nhìn thấu tâm tình người khác nhìn thật sâu vào La Tổ, trầm giọng nói: “Tôi hiểu.”

Giờ phút này La Tổ giặt mình, cậu không có cách nào hình dung cảm giác này, cũng không phải ánh mắt Tư Lôi Tạt đáng sợ cỡ nào, mà là cậu đột nhiên cảm thấy có lẽ Tư Lôi Tạt hiểu hết, chỉ là đại đa số thời điểm nam nhân này đều chọn trầm mặc mà thôi.

“Phải không...” La Tổ nhếch môi mỉm cười thản nhiên: “Không muốn biết đáp án vấn đề kia sao? Chuyện anh nhờ Ôn Tư Đặc tới hỏi tôi.”

Tư Lôi Tạt không trả lời, bất quá anh lại nhìn La Tổ, trầm mặc gặt đầu.

“Trước khi trả lời, để tôi hỏi một chuyện đã, vì sao anh muốn biết đáp án như vậy?”

“Nguyên do em kiên trì.” Tuy âm thanh vẫn có chút cứng nhắc và nghiêm túc, nhưng đôi ngươi xám lại lộ ra lo lắng nồng đậm, từ lúc nghe được đáp án từ Ôn Tư Đặc, Tư Lôi Tạt cứ một mực suy nghĩ, La Tổ rốt cuộc thấy mình thế nào trong mắt kẻ ước thú? Có lẽ đáp án này... chính là nguyên nhân La Tổ để ý kẻ ước thú như vậy, thậm chí còn không tiếc trở mặt với liên minh, anh muốn tiếp cận La Tổ, vì thế anh phải biết suy nghĩ thực sự trong lòng cậu.

“Kì thật cũng không phải đáp án thú vị gì.” La Tổ nhắm mắt lại, như đang nhớ tới quá khứ, chậm rãi mở miệng: “Chẳng qua ảnh ngược của tôi trong mắt kẻ ước thú và mắt người khác hoàn toàn bất đồng mà thôi.”

La Tổ nhớ rõ lúc mình lần đầu nhìn thấy giống chó Samoyed trong cửa hàng thú cưng, ánh mắt đen láy như thủy tinh, có cảm giác vô tội và thiện lương, lúc ấy ảnh ngược của cậu xuất hiện trong mắt nó, dường như chính mình cũng trở nên thiện lương hơn, loại cảm giác này... cậu cả đời cũng không quên được, từ đó về sau, mỗi lần thấy nó cũng không thể kiềm chế.

Đương nhiên đó chỉ là đơn thuần thích động vật mà thôi, vì thế cậu vào đại học y, sau khi tốt nghiệp thì làm việc ở bệnh viện thú cưng, chính là ngày tận thế làm tất cả biến đổi.

La Tổ chậm rãi mở mắt nói: “Tôi từng phạm rất nhiều sai lầm, cũng giết rất nhiều người, lúc tôi đột ngột phát giác thì đôi tay mình đã dính đầy máu tanh, tôi phát hiện mình đã thay đổi, không còn là tôi trước kia, thực sự chính là vậy.”

“Lúc chiến đấu, tôi có thể nhìn thấy sự sợ hãi trong đáy mắt đối phương, tôi có thể đọc được suy nghĩ của họ. Ích kỷ, tàn nhẫn, đáng sợ, hết thảy đều phản chiếu từ bóng dáng tôi trong đôi ngươi, là bản thân mà tôi nhìn thấy qua ánh mắt họ.”

“Chính là... chỉ có động vật, không, phải nói là chỉ có khế ước thú không giống, bất luận tôi là người thế nào, bất luận tôi có bao nhiêu suy nghĩ xấu xa trong đầu, bất luận tôi giết bao nhiêu người, thậm chí bất luận tôi lợi dụng bọn nó thế nào, trong mắt khế ước thú tôi vĩnh viễn là tôi lúc ban đầu.”

“Không có giết chóc, không có phản bội, không có lừa gạt, trong mắt chúng tôi chỉ là tôi mà thôi, không có bất cứ dục vọng cùng cảm xúc.” La Tổ nói tới đây, khẽ thở dài nói: “Tôi vì thế mà thở phào một hơi, tôi được cứu rồi. Đương nhiên, đó chỉ là tôi đang tự trốn tránh chính mình, tôi hi vọng tôi vĩnh viễn là người lúc đầu, vì thế tôi không thể buông tay.”

“Đó chỉ là tác dụng trong lòng.” Tư Lôi Tập nhíu mày, lúc này anh không biết mình có thể nói gì, theo lời La Tổ anh nhận ra chứng bệnh đã rất nghiêm trọng, không phải bệnh tật cơ thể mà là tinh thần, thế giới này không có khả năng tồn tại thứ gì đó hoàn toàn thuần túy, cho dù là khế ước thú cũng vậy, khế ước thú dù sao cũng là sinh vật, chúng nó cũng có vui sướng, cũng sợ hãi, nếu có người muốn giết chúng nó, trong mắt khế ước thú cũng xuất hiện tình tự hoảng sợ, vì thế lời La Tổ căn bản không thể thực hiện.

“Có lẽ.” Cho đến giờ, La Tổ đã sớm không hiểu ý tưởng thực sự trong lòng, bất quá có vài chuyện cậu xác định: “Tư Lôi Tập, anh biết không? Không phải khế ước thú cần tôi mà là tôi cần chúng nó, đây mới là đáp án.”

Tư Lôi Tập trầm mặc, giờ phút này anh rút cuộc hiểu được từ khi gặp La Tổ anh luôn có cảm giác bất an và khó chịu, không riêng gì chuyện La Tổ đặt tất cả tình cảm lên người khế ước thú, mà là loại liều lĩnh ngay cả rồi bỏ liên minh, hay ý tưởng điên cuồng muốn bảo vệ khế ước thú cất dấu sau biểu tình lạnh lùng của cậu.

“Thật xin lỗi.” Tư Lôi Tập cúi đầu, mái tóc đen mượt che khuất ánh mắt anh, chỉ lộ ra nửa gương mặt cương nghị làm anh có chút giống cự lang ủ rũ, anh vốn nghĩ rằng mình đã tiến tới rất gần La Tổ, nhưng tới giờ anh lại phát giác hóa ra anh không hề hiểu em ấy, thậm chí còn không biết những khó chịu, bức rút mà em ấy luôn chịu đựng.

103. Chương 103

“Ngu ngốc, không phải lỗi của anh, đó là vấn đề của tôi.” La Tổ thấy biểu tình của Tư Lôi Tập như vậy, nhin không được mỉm cười, nam nhân này chính là vậy, luôn xin lỗi cậu, rõ ràng người sai là cậu.

“Không ai có thể hoàn toàn hiểu rõ một người khác, cho dù hai người yêu nhau cũng vậy.” La Tổ vừa nói ra lời này, Tư Lôi Tập ngẩng đầu lên, tốc độ cực nhanh, cứ như cự lang vui sướng lắc lắc đuôi vậy, bởi vì nam nhân buồn tao nào đó mẫn cảm bắt được hai chữ ‘yêu nhau’...

“Tốt lắm, anh có đem nhẫn theo không?” La Tổ thình lình hỏi tới vấn đề này làm Tư Lôi Tập nhíu mày, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Hoa...”

La Tổ đầu tiên khiếp sợ một chút, tiếp đó khéo miệng nhin không được nhếch lên: “Không phải bảo anh cầu hôn, anh đã cầu hôn rồi mà, không phải sao?”

“...” Tuy Tư Lôi Tập vẫn nghi hoặc nhưng vẫn đưa ra chiếc nhẫn lần trước La Tổ trả cho anh, lúc đặt nhẫn vào lòng bàn tay La Tổ, biểu tình Tư Lôi Tập giống như mình vừa hoàn thành một nghi thức rất quan trọng.

“Nhẫn, tôi nhận.” La Tổ nhận nhẫn, nắm chặt nó trong lòng bàn tay: “Kì thật tôi còn thiếu một vị áp trại phu nhân, bất quá yêu cầu của tôi rất cao, ít nhất phải để khế ước thú ở nơi này ăn uống no đủ, còn bảo hộ chúng nó không bị ngoại giới quấy rầy, chờ ngày nào đó anh làm được điều này, tôi sẽ nhận lời cầu hôn, thế nào? Trước đó, tôi sẽ thay anh tạm thời giữ lại vị trí này.”

Tuy lời La Tổ thực hàm xúc, nhưng Tư Lôi Tập vẫn hiểu được ý tứ của cậu, chỉ cần đạt được địa vị đủ cao ở liên minh, anh có thể bảo hộ La Tổ, bảo hộ khế ước thú, thậm chí bảo hộ tất cả những người quan trọng của anh, từ lúc xa cách La Tổ anh đã có ý niệm này trong đầu.”

“Hào.” Đó là tiếng nói trầm thấp mà thuần hậu, có cảm giác kiên định hàm xúc, Tư Lôi Tạt chăm chú nhìn La Tổ, đôi người dần chuyển thâm, quá khứ mười mấy năm qua anh chưa bao giờ có dự vọng và đã tâm mạnh liệt như vậy, nếu đây là cái giá anh phải trả để ở cùng La Tổ thì anh nguyện gánh vác hết thảy.

“Như vậy khế ước thành giao, có lưu lại ăn cơm tối không?”

Tư Lôi Tạt nghe vậy, trầm mặc gật gật đầu.

“Muốn ăn gì?” La Tổ mở tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn, từ khi liên minh tài trợ tài chính cho Bắc Ngoại Sâm, La Tổ cũng không cần uống dịch dinh dưỡng nữa, quét một vòng tủ lạnh, La Tổ phát hiện chỉ còn cà chua, trứng cùng vài bịch lạp xưởng.

Tư Lôi Tạt im lặng đi tới sau lưng La Tổ, định trở tài nấu ăn, bất quá lúc Tư Lôi Tạt định bắt tay lấy nguyên liệu La Tổ dùng cơ thể che tủ lạnh lại: “Không muốn ném thử tay nghề của tôi à?”

“...” Trầm mặc một lúc lâu, Tư Lôi Tạt trở về chỗ ngồi của mình, im lặng ngồi xuống. Dáng ngồi của Tư Lôi Tạt thực tiêu chuẩn, cho dù sau lưng có chỗ dựa nhưng Tư Lôi Tạt vẫn ngồi thẳng lưng như cũ, rất có tác phong nghiêm cẩn của quân nhân.

Lúc La Tổ nấu cơm, tầm mắt Tư Lôi Tạt vẫn di động theo cậu, lúc La Tổ làm rơi vỏ trứng vào trong bát, khóe miệng Tư Lôi Tạt hơi mấp máy vài cái, nhưng cuối cùng vẫn bảo trì trầm mặc, không nhần tâm dả kích sự tích cực của La Tổ.

Kì thật La Tổ làm món ăn rất đơn giản, chính là trứng chiên, thuận tiện nói luôn, Bắc Ngoại Sâm vẫn chưa tiến cử người máy trừ phòng, nếu có thì tuyệt đối không thấy được hình ảnh La Tổ tự tay xuống bếp.

La Tổ dựa theo nhận thức của mình, bỏ gia vị không sai biệt lắm mới mức trứng ra đĩa, bưng lên bàn. Không thể không nói bàn đồ ăn này cũng không tồi, ít nhất trứng vẫn có màu vàng ươm, không bị cháy xém, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải xem nhẹ số vỏ trứng lẫn trong đó. Cơm trước đó đã nấu xong, vì thế không cần chuẩn bị, về phần lạp xưởng cũng không cần chế biến vì nó vốn đã được làm chín sẵn, chỉ cần mở ra ăn thôi.

Dọn bàn xong, La Tổ bới ỉnh và Tư Lôi Tạt một chén cơm, bởi vì cậu không ăn được thịt nên tất cả lạp xưởng đều uy cho Tư Lôi Tạt.

“Thế nào?” La Tổ thấy Tư Lôi Tạt dùng đũa gấp một miếng trứng chiên bỏ vào miệng, có chút tò mò anh sẽ đánh giá thế nào.

“Ngon lắm.” Vẫn là âm thanh trầm thấp như trước, phối hợp với biểu tình nghiêm cẩn của anh làm La Tổ cảm thấy những lời này không thuyết phục chút nào, nhưng đó đúng là đáp án nam nhân này sẽ nói lúc này.

La Tổ thử ăn một ngụm, hương vị cũng vừa phải, bất quá cậu ăn phải vỏ trứng, quả nhiên không thể so sánh với Tư Lôi Tạt sao? Vì sao cậu có cảm giác thất bại a?

Tốc độ ăn cơm của Tư Lôi Tạt và La Tổ rất nhanh, Tư Lôi Tạt ăn không ít, chẳng những giải quyết hết lạp xưởng, thậm chí còn diệt hết cả đĩa trứng chiên, điều này làm khóe miệng La Tổ nhếch lên vài phân, dù sao thành quả lao động của mình được người ta ăn hết cũng là một chuyện rất vui sướng.

Công tác rửa chén do Tư Lôi Tạt hoàn thành, không biết có bị ảo giác hay không, La Tổ phát hiện Tư Lôi Tạt đặc biệt thích tẩy rửa này nọ, điều này làm cậu có chút không hiểu nổi, chẳng lẽ quân đội làm Tư Lôi Tạt có bóng ma tâm lý nào đó?

“Thời gian không còn sớm.” La Tổ ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầy sao nói.

“Ân.” Tư Lôi Tạt đáp nhẹ một tiếng, sau đó hai người lại lâm vào trầm mặc, bọn họ cũng biết có lẽ sắp đến lúc phải chia xa, đây có lẽ là lần xa cách lâu nhất trong cuộc đời bọn họ, có lẽ là 5 năm, 10 năm, không ai cam đoan cuộc sống này sẽ không phát sinh bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Sau một khoảng trầm mặc thật lâu, Tư Lôi Tạt đột nhiên mở miệng: “Từ mắt tôi, em thấy được gì?”

Một giây này, hai mắt La Tổ đột nhiên co rút, cậu theo bản năng nhìn về phía đôi người thâm xám của Tư Lôi Tạt, ngay sau đó La Tổ dường như hiểu ra gì đó, cười khê: “Tôi rất cuộc biết... vì sao tôi lại thích anh đến vậy.”

“Vì sao?” Tư Lôi Táp cũng không trầm mặc như trước, anh nhìn sâu vào La Tổ.

“Bí mật.” La Tổ không nói, có một số việc cậu không thể giải thích, nhưng cậu tin một ngày nào đó... Tư Lôi Táp sẽ hiểu.

Lúc chia tay, La Tổ cho Tư Lôi Táp một nụ hôn, đó là một nụ hôn dài, bất quá không chứa đựng bất cứ dục vọng gì, chỉ thuần túy đến mức thành kính, giống như nụ hôn đó bao hàm tất cả chờ mong cùng tình cảm.

“Một yêu cầu cuối cùng được chứ?” La Tổ ngẩng đầu nói: “Tôi muốn nhìn hình thú của anh một chút.”

Tư Lôi Táp gật gù đầu, nhanh chóng biến thành hình lang, La Tổ nhìn cự lang màu xám quen thuộc trước mắt, cúi đầu, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên miệng cự lang: “Quả nhiên tôi vẫn thích dạng này của anh hơn.”

Cự lang vốn đang vui vẻ lắc lư cái đuôi liên tục xuống, nội tâm Tư Lôi Táp lúc này thực phức tạp, anh không biết nên dùng biểu tình thế nào để ứng đối khi bị đánh bại bởi chính hình thú của mình.

Tư Lôi Táp ly khai, chỉ dùng hình người rời đi, lí do vì La Tổ không muốn nhìn thấy cự lang biến mất trước mặt mình, bởi vì nó làm cậu có cảm giác lại mất đi A Lại.

Bắc Ngoại Sâm một lần nữa khôi phục bình tĩnh, màn đêm tĩnh lặng, bóng cây loang lổ, La Tổ siết chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, không biết lần sau gặp lại, Tư Lôi Táp có bộ dáng gì đây? Trong đầu La Tổ không khỏi hiện ra một lão lang già bất động, đồ sộ nằm sấp trên bãi cỏ, đôi mắt sáng ngời nhìn cậu. La Tổ nhận không được cười khê, Tư Lôi Táp đúng là, quả nhiên bất luận bao nhiêu năm nữa vẫn cái dạng này mà thôi.

Hôm sau, lúc La Tổ đi thu quần áo thì phát hiện thiếu một cái quần lót, bất quá cậu cũng không để ý, chỉ nghĩ là bị gió thổi bay. Thẳng đến rất lâu về sau, lúc La Tổ chiếc hộp sắt bảo bối của nam nhân buồn tao kia mới hiểu được những thứ cậu đánh bắt chạy đi đâu, thế mới nói... có đôi khi chân tướng thực sự làm người ta dở khóc dở cười.

Mấy ngày nay, La Tổ còn nhín chút thời gian gặp Ngải Dịch một lần, đương nhiên là gặp ở Bắc Ngoại Sâm, nghĩ lại đã một đoạn thời gian rất dài không về nhà, có một chuyện cậu muốn xác nhận.

“Ngải Lộ thế nào rồi?” La Tổ hỏi.

“Đã xuất hiện.”

“Vậy sao?” La Tổ không hỏi tiếp vấn đề này, với tính cách của Ngải Lộ, nếu biết cậu không bao giờ về nhà nữa có lẽ sẽ cao hứng nguyên rửa cậu cả đời này chết ở Bắc Ngoại Sâm, bởi vì nếu vậy sẽ không có người cướp đi sự chú ý của Mễ Duy nữa, có lẽ đây là kết cục tốt nhất, cậu vốn không phải đứa con thực sự của Mễ Duy, cũng chưa từng có ý dành những thứ đó với Ngải Lộ.

“Kì thực có chuyện tôi vẫn rất để ý.” La Tổ rốt cuộc nói ra mục đích thực sự của mình: “Là khế ước thú trong cơ thể anh.”

“...”

“Tuy không biết nguyên nhân nhưng có lẽ tôi có thể tách hai người ra.”

La Tổ không nói tiếp, chỉ ngẩng đầu nhìn Ngải Dịch, cậu biết Ngải Dịch hiểu được ý mình. Sau một lúc lâu, Ngải Dịch rốt cuộc mở miệng, biểu tình vẫn bất biến như trước, ngay cả âm thanh cũng không có chút phập phồng nào: “Không cần.”

Nói thực ra La Tổ cũng không ngoài ý muốn khi nghe thấy đáp án này, nếu cậu là Ngải Dịch cậu cũng chọn lựa cự tuyệt, đã quen với thế giới trắng đen, nếu một ngày nào đó nó đột nhiên biến thành màu sắc rực rỡ, có lẽ cũng không phải một loại hạnh phúc.

“Tôi tôn trọng sự lựa chọn của anh.” La Tổ đứng dậy: “Nếu có gì cần tôi hỗ trợ, có thể tới tìm bất cứ lúc nào.”

Đây là lời Ngải Dịch từng nói với cậu trước kia, thật không ngờ có một ngày cậu có cơ hội trả lại nó cho anh, tuy thế trước La Tổ chưa từng có anh em, bất quá nếu có, cậu cảm thấy nên giống như Ngải Dịch vậy.

“Tôi đi.” La Tổ đưa tay bảo huyễn nhân thú tới, định để chúng nó đưa Ngải Dịch ra ngoài.

Ngải Định cũng đứng lên, mặt không chút thay đổi gật đầu với La Tổ, trước khi đi, Ngải Định đột nhiên mở miệng: “Tôi chưa từng cảm thấy như vậy không tốt.”

La Tổ giật mình một lát, lập tức cười khê: “Tôi cũng chưa từng cảm thấy anh là người máy vô huyết vô lệ, nói thực, có ca ca như anh tôi thực sự an tâm.”

La Tổ cũng không nói dối, lúc ban đầu tới thế giới này, đối mặt với Ngải Lộ và những chuyện trong nhà, nếu không phải có một ca ca như Ngải Định, chỉ sợ còn gặp phải nhiều chuyện phiền toái hơn nữa, tình cảnh cũng tệ hơn.

“Cám ơn.” Gương mặt Ngải Định vẫn không có chút biểu tình, ngay cả con ngươi xanh biếc cũng không có tí gợn sóng, tạm biệt La Tổ xong liền rời đi.

Giải quyết xong chuyện Ngải Định, La Tổ đem thể xác và tinh thần tất cả nhập tâm vào sự phát triển Bắc Ngoại Sâm, có câu nói gì nhỉ? Thân là Sơn Vương, không thể còn thua kém hơn cả áp trại phu nhân đúng không? Chờ đến lúc Tư Lô Tạp nhận lời mời ‘áp trại phu nhân’, cậu nhất định phải để anh nhìn thấy một Bắc Ngoại Sâm khác biệt!

Một vương quốc khế ước thú độc lập với liên minh, phát triển nhanh chóng, thực lực cường đại đủ để chống lại hết thảy ngoại giới!

Năm năm sau——Bắc Ngoại Sâm.

“Chủ nhân, sao Tiểu Phấn không thể ra ngoài? Nơi này không có kẻ cơ bắp, thực nhàm chán a!” Một đứa bé tóc ngắn màu hồng nhạt túm lấy ống quần La Tổ, rất có khí thế La Tổ không đáp ứng bé sẽ không buông tay.

“Tiểu Phấn tránh ra nào, ta có chuyện quan trọng nói với chủ nhân, chủ nhân! Tiểu Hoàng đại nhân lại đi trêu chọc thôn phệ thú rồi, A Phệ lần này tức tới phát điên rồi, nói dù thế nào cũng phải nuốt chết Tiểu Hoàng, chủ nhân mau đi cứu Tiểu Hoàng a!”

La Tổ ngồi trên ghế, quần áo cậu không ngừng bị người ta, không, phải nói là khế ước thú lôi kéo, làm cậu lúc này có vẻ chật vật không chịu nổi.

“Còn nhớ chế độ quản lý chúng ta đã đặt ra không? Tiểu Phấn, mau tới cục quản lý đối ngoại xin phép đi, về phần Tiểu Hoàng tôi sẽ giải quyết.” Thật vất vả đuổi hai người đi, chính là phía sau vẫn còn một đoàn người ập tới, La Tổ thực đau đầu a, rõ ràng có rất nhiều vấn đề có thể dùng lực tinh thần giải quyết, vì cái gì bọn nhóc này cứ thích chạy tới tìm cậu?

Bận rộn suốt cả ngày, La Tổ thật vất vả mới có cơ hội thở dốc, thuận tiện nói luôn, căn nhà gỗ lúc xưa không còn là căn nhà nhỏ nữa mà đã trở thành một biệt thự. Dưới tình huống Bắc Ngoại Sâm phát triển nhảy vọt, nơi này đã nghiễm nhiên trở thành một liên minh nhỏ năm năm nay đã có 1 phần 5 khế ước thú biến thành người, trong đó có cả khế ước thú cấp S, có thể nói trừ bỏ khế ước thú Bắc Ngoại Sâm không hề có gì khác biệt với liên minh.

Liên minh không phải không nghĩ hạ thủ với Bắc Ngoại Sâm, đặc biệt là thực lực khế ước thú Bắc Ngoại Sâm trở thành uy hiếp nghiêm trọng đối với bọn họ, chính là lúc phát hiện khế ước thú hình người, bất luận chủng loại tất cả đều có năng lực sinh dục thì liên minh liền từ bỏ ý niệm đó trong đầu.

Đối với liên minh, vấn đề quan trọng nhất là gì? Chính là giống cái quý hiếm và tỷ lệ sinh sản quá thấp, khế ước thú hình người xuất hiện không thể nghi ngờ làm bọn họ thấy được tương lai sáng chói, vì thế liên minh nghĩ hết mọi biện pháp để liên kết và cưới hỏi, tuy thú nhân liên minh đến Bắc Ngoại Sâm tìm khế ước thú hình người tỷ lệ thành công rất nhỏ, nhưng không phải không có, vì thế giống đực thú nhân cả liên minh đều điên cuồng, Bắc Ngoại Sâm vốn là một nơi nguy hiểm, nhưng hiện giờ nó đối với bọn họ là một nơi thiêng liêng, cùng lúc đó, cái tên La Tổ được tất cả mọi người trong liên minh ghi khắc, cái tên La Tổ không còn là danh hiệu Kì Lân nữa mà nó là biểu tượng của huyền thoại.

Đương nhiên, quan hệ của liên minh và Bắc Ngoại Sâm vẫn không dịu đi, liên minh vì lợi ích lớn hơn, từng có ý đồ cưỡng chế chiếm đoạt khế ước thú hình người, nhưng vì các thành viên cao cấp phản đối cùng đủ

nguyên do khác, kế hoạch này vẫn chưa được tiến hành. Thẳng đến lúc Ước Sắt Tư lên làm Chủ tịch Quốc hội, mà Tư Lôi Táp ngồi ở vị trí Tổng đại tướng quân bộ, quan hệ của liên minh và Bắc Ngoại Sâm mới trở nên mật thiết.

“Chủ nhân, tôi cứu Tiểu Hoàng về rồi!” Sicily lúc này đã trưởng thành thành một nam nhân đáng tin cậy, nó khiêng Tiểu Hoàng trên vai, tranh công nhếch môi cười thật tươi, chiếc răng nanh lấp lóe dưới ánh đèn.

“Chết tiệt, mau thả em xuống, có nghe không hả!” Tiểu Hoàng đầm lên lưng Sicily, bộ dáng không cam tâm, Tiểu Hoàng đã có thể thu tai lại, bộ dáng cũng lớn hơn, đã 13 tuổi, bắt quá vì hình dáng trẻ con mũm mĩm nên tuổi thoát nhìn còn nhỏ hơn.

“Phiền Sicily.” La Tổ đã lười hỏi xem Tiểu Hoàng đã xung đột gì với A Phệ, A Phệ là thôn phệ thú đầu tiên hóa thành hình người, là khế ước thú cấp S, chỉ số thông minh của A Phệ cực cao, làm A Phệ mất đi lí trí như vậy hiển nhiên là Tiểu Hoàng đã trêu chọc người ta.

“Chủ nhân, người không hỏi em đã làm gì sao?” Tiểu Hoàng chỉ sợ thiên hạ bắt loạn hỏi.

“Tôi đại khái cũng đoán được.” La Tổ phát phát tay, bảo Sicily mau mang Tiểu Hoàng đi, vài năm nay Sicily đã ở cùng với Tiểu Hoàng nên bình thường hai người đi đâu cũng dính với nhau.

“Không hổ là chủ nhân! Em nói với vợ A Phệ, kì thực A Phệ ở ngoài có tình nhân, vợ A Phệ liền chiến tranh lạnh với nó! Người không thấy biểu tình của A Phệ lúc đó đâu, thực buồn cười a...” Tiểu Hoàng ôm bụng cười to, bắt quá nó vẫn còn bị khiêng trên vai Sicily nên cười vài tiếng liền cảm thấy máu dồn lên não, Sicily thấy vậy không đùa giỡn nữa, bật người thả Tiểu Hoàng xuống, cuối cùng còn xoa xoa đầu Tiểu Hoàng, sợ bé bị thương.

“...” La Tổ trầm mặc vài giây, thản nhiên mở miệng: “Tôi sẽ cố vũ A Phệ tìm em báo thù.”

“Chủ nhân, người không thể đối xử với em như vậy! !” Tiểu Hoàng lộ ra biểu tình đau khổ, nó rống lớn, đáng tiếc La Tổ biết rõ bản tính của nó, căn bản không hề mắc mưu.

La Tổ nghiêng người dựa vào sô pha nói: “Thời gian không còn sớm, hai em cũng mau về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, chủ nhân! Tôi nhất định sẽ hảo hảo nhìn Tiểu Hoàng!” Sicily biết La Tổ đã mệt chết, vì thế không để Tiểu Hoàng chiếm thời gian của cậu nữa, khiêng nó lên vai, nhanh chóng rời khỏi phòng.

La Tổ khê thở dài, cuối cùng cũng an tĩnh, từ lúc nhóm khế ước thú có suy nghĩ cùng chủ kiến của mình, việc quản lí bọn nó ngày càng phí nhiều tâm tư, dạy con nít quả nhiên không phải chuyện dễ.

Tắm rửa xong, La Tổ mở màn hình TV nhìn một lát, trong TV đang phát tin tức, thần trí La Tổ đã có chút lơ đãng, nhưng lúc nghe thấy tên Tư Lôi Táp thì lập tức thanh tỉnh.

Sau khi người chủ trì giới thiệu, màn hình TV chuyển tới Tư Lôi Táp, bắt quá hình ảnh cũng không dừng lại quá lâu mà nhanh chóng chuyển qua nhóm quan lớn.

Năm năm này Tư Lôi Táp cũng thành thực hơn, mặc dù đang trên TV nhưng thoát nhìn vẫn nghiêm túc, trầm mặc như cũ, chính là lại có thêm cảm giác nội liêm, không nặng nề, áp bách như quá khứ.

“Tổng đại tướng quân bộ liên minh Tư Lôi Táp ngày 10 tháng này sẽ viếng thăm Bắc Ngoại Sâm, tức khu hành chính độc lập của khế ước thú, Tư Lôi Táp và thống lĩnh khu hành chính sẽ tiến hành nghiên cứu vấn đề sinh dục cùng sinh sống của dân chúng, toàn lực xúc tiến quan hệ hảo hữu của hai khu vực.”

Ngày 10? Chẳng lẽ Tư Lôi Táp quên gửi văn kiện chính thức đến thăm? Bất quá... có lẽ ngày đó sẽ xuất hiện ngoài ý muốn cũng không chừng. La Tổ lấy chiếc nhẫn Tư Lôi Táp đưa cậu ngày đó, dưới ánh đèn, chiếc nhẫn bạc tỏa quang mang chói mắt.

Ngày viếng thăm, La Tổ sớm đã chờ ở lối vào Bắc Ngoại Sâm, hiện tại cổng vào đã không còn đơn sơ như trước, trải qua khai phá, nơi này chẳng những có thiết bị giám thị và phòng ngự, còn có không ít khế ước thú hình người đóng quân và trấn thủ.

Nói là viếng thăm nhưng Tư Lôi Táp không mang theo bất cứ người nào, chỉ tới một mình, đây là quy cũ viếng thăm dành cho quan viên cao cấp của liên minh, không ai được ngoại lệ.

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua khe lá chiếu rọi mặt đất mang tới một tia ấm áp, gió nhẹ vuốt khe gò má, đón ánh mặt trời, bóng dáng Tư Lôi Táp xuất hiện trong mắt La Tổ.

Giờ phút này, khóe môi La Tổ rút cuộc nhếch lên nụ cười ôn nhu nhất cuộc đời này, đưa tay lắc lắc sợi dây chuyền xỏ nhẫn, hơi nhướn mi nói: “Muốn tới chỗ tôi hưởng ứng lệnh triệu tập áp trại phu nhân sao?”

Bỗng dưng, bóng dáng cao lớn nháy mắt cứng đờ, nhưng giây tiếp đó nhân ảnh biến thành cự lang màu xám, cự lang thả người nhảy tới, dáng người trắng kiện tạo thành một đường cong hoàn hảo trên không trung, da lông màu xám cực kì chói mắt dưới ánh mặt trời, cự lang đánh gục La Tổ, hai móng vuốt còn vô thức khoát lên ngực cậu, cái đầu lông xù cơ hồ dán lên mặt La Tổ.

Bất quá La Tổ không đẩy cự lang mà vẫn duy trì tư thế té ngã trên mặt đất, vươn tay, ôm chặt cự lang trên người mình, vòng cổ màu bạc trên tay chiết xạ ánh sáng long lanh.

Cuộc sống thuộc về bọn họ chỉ vừa bắt đầu, không phải sao?

-Hoàn Chính Văn-

104. Chương 104: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ

La Tổ nằm nghiêng trên sofa, cả người có chút uể oải, áo sơ mi trắng mặc ở nhà chảy xuống bờ vai lộ ra xương quai xanh, chỉ tiếc bản thân La Tổ không phát hiện, tầm mắt cậu tập trung ở màn hình TV trước mắt.

Tiết mục trong TV không phải gì khác, chính là chương trình thể giới động vật của thú nhân, đơn giản mà nói thì chính là tư liệu về khế ước thú và cuộc sống của bọn nó, tuy La Tổ nắm rõ khế ước thú trong lòng bàn tay nhưng so với xem những bộ phim tình cảm thể lương, cậu vẫn thích xem thể giới động vật, không đúng, là thể giới khế ước thú.

Màn hình TV đang chiếu hình ảnh khế ước thú Táp Kỳ sinh sản, ấu lang nhỏ xíu cố gắng rời khỏi cơ thể mẹ, bé con vừa chào đời toàn thân cơ hồ trụi lông, gương mặt nhỏ cũng nhăn nhó, bất quá bé con chỉ to bằng bàn tay người có vẻ cực kì đáng yêu, nhất là lúc nó cố gắng mở mắt, manh khởi phải nói.

Tư Lôi Táp rửa chén xong thì thấy bộ dáng hết sức chăm chú của La Tổ, tầm mắt anh dừng lại một chốc ở phần bả vai lộ ra ngoài, sau đó trầm mặc ngồi xuống bên cạnh, bởi La Tổ xem TV.

Thời lượng chương trình ‘thể giới khế ước thú’ cũng không dài, sau khi ấu lang chào đời, lại phát hình lang cha dùng đầu dưới liếm ấu lang, sau đó tiết mục kết thúc.

La Tổ tắt TV, cậu ngồi dậy khỏi sofa: “Thể nào?”

“Cái gì?” Tầm mắt Tư Lôi Táp còn dừng lại trên xương quai xanh La Tổ, nhất thời không thể phản ứng đang La Tổ đang hỏi gì.

“Không thấy ấu lang thực đáng yêu sao?”

“...” Tư Lôi Táp bắt đầu suy nghĩ... La Tổ có phải đang ghét bỏ vì anh quá lớn.

“Đi thôi, đi tản bộ.” La Tổ không làm khó Tư Lôi Táp, bởi vì cậu biết nam nhân thành thật này... da mặt rất mỏng a...

“Hảo.” Tư Lôi Táp đáp.

Tản bộ sau khi ăn là thói quen của La Tổ, từ lúc hai người ở cùng nhau, anh cũng quen mỗi ngày bởi La Tổ đi dạo một chút, tuy trên đường hai người không nói chuyện nhiều, bất quá bọn họ đều thực hưởng thụ cảm giác nhàn nhã này.

Trước mắt chỗ La Tổ cùng Tư Lôi Tạt là dãy kiến trúc xây dựng tiếp giáp liên minh, ban ngày Tư Lôi Tạt vẫn tới liên minh làm việc, La Tổ ở nhà, Bắc Ngoại Sâm trước mắt đã đi vào quỹ đạo, công việc bình thường đều do Tiểu Hoàng và Sicily xử lý, trừ phi gặp phải vấn đề thực nghiêm trọng La Tổ mới tự mình ra mặt.

Đương nhiên La Tổ ở nhà cũng không chơi bởi lêu lổng, cậu xây dựng một tầng hầm chuyên dùng nghiên cứu, tài chính do áp trại phụ nhân của cậu, cũng chính là Tư Lôi Tạt chi, mà cậu thân là người đứng đầu cũng hợp lý sử dụng số tiền này.

Viện nghiên cứu của La Tổ kiến tạo gần giống như phòng thí nghiệm ở học viện lúc trước, chẳng qua La Tổ không cần cửa điện tử để giam giữ bất cứ kẻ ước thú nào, với năng lực của cậu, chỉ cần tinh thần dao động là có vô số kẻ ước thú từ Bắc Ngoại Sâm chạy tới, bởi thế cửa điện tử có chút vô ích, chiếm phần lớn không gian là màn hình giám thị cùng thiết bị kiểm tra đo lường.

Màn hình giám thị điện tử có công năng tương tự huyền nhãn thú, La Tổ vì tiết kiệm lực tinh thần mới sử dụng thiết bị này để theo dõi Bắc Ngoại Sâm, thiết bị đo lường để kiểm tra máu và gen, lực tinh thần tuy có thể quét hình nhưng có thiết bị hỗ trợ, La Tổ có thể phân tích nhanh và chuẩn xác hơn.

Địa điểm La Tổ cùng Tư Lôi Tạt tản bộ mỗi ngày khác nhau, có lúc đi một vòng phụ cận Bắc Ngoại Sâm, lúc thì đi tới chỗ dạ khu tiếp giáp, Dạ khu giống giống như chợ đêm ở tiền thế La Tổ, có không ít tiểu thương bày sạp buôn bán, bất luận là vật phẩm nhỏ lớn, quý giá gì cũng có. Chợ đêm liên minh chỉ khác biệt với thế giới trước của La Tổ về quy mô, dưới sự phát triển hoa học kỹ thuật, chợ đêm không chỉ có những cửa hàng nhỏ trên vỉa hè, trên không trung còn có màn hình quảng cáo sản phẩm vô cùng chuyên nghiệp, ngay cả khu vui chơi cũng rất trật tự, thứ tự căn cứ theo ID trên màn hình, không có ai chen ngang, tất cả đều dựa theo quy tắc và chỉ thị của chủ tiệm mà tham gia.

La Tổ gần đây sức ăn lớn hơn, rõ ràng cơm tối đã ăn rất nhiều, nhưng chưa bao lâu đã thấy đói nên cậu mua không ít thức ăn khuya, trong đó nhiều nhất là bánh sandwich của Big Mac, thuận tiện nói luôn La Tổ chọn lựa sandwich bởi vì... nó là món ăn thích hợp nhất cho người ăn chay.

“Tổ...” Tư Lôi Tạt nhú mày, trong khoảng thời gian này, La Tổ khác thường anh nhìn thấy hết, vì thế có chút lo lắng.

“Sao vậy? Anh cũng muốn ăn à?” La Tổ đưa sandwich tới bên miệng Tư Lôi Tạt, tuy anh không phải có ý này, bất quá nhìn thấy miếng sandwich đã bị La Tổ cắn mất một nửa, vẫn cúi đầu, yên lặng cắn một ngụm.

La Tổ thấy vậy đưa sandwich phân làm 2 nửa, tuy lang là động vật ăn thịt nhưng ngẫu nhiên ăn chay hẳn cũng không sao. Đi dạo một vòng, một tiệm kích xạ làm La Tổ thấy hứng thú, quy tắc chỉ cần nộp lệ phí tham gia là có thể lấy súng, món đồ bắn trúng có thể mang về nhà, bắn không trúng thì tiền mất không.

Bắn súng ở nơi này cũng không đơn giản là lấy súng bắn, phải biết thế giới thú nhân thực lực rất mạnh, nếu dựa theo trò chơi ở thế giới La Tổ thì chủ tiệm này phá sản từ sớm. Súng ở tiệm này không phải dùng tay mà dùng lực tinh thần khống chế, chủ tiệm sẽ dán thiết bị cảm ứng lên tay người chơi, trước mắt là một hình ảnh xoay tròn với tốc độ cao, chỉ cần thông qua lực tinh thần nắm giữ được món đồ chơi chọt lóe lên, hơn nữa còn phải bắn trúng nó, như vậy có thể đổi được món đồ chơi tương đương. Giá trị càng cao thì món đồ càng nhỏ, tỉ lệ càng khó trúng.

“Muốn?” Nhìn ra ý tứ La Tổ, Tư Lôi Tạt chủ động gánh vác trách nhiệm chi tiền.

“Chỉ ngứa tay mà thôi.” La Tổ cười khê, trò chơi này quả thực vì cậu mà thiết kế, ở liên minh có ai có lực tinh thần cao hơn cậu?

“Xin chào, tổng cộng mười lần, cảm ơn ghé chơi!” Chủ tiệm cao hứng nhận tiền, cũng dán thiết bị cảm ứng cho La Tổ, lúc này ông vẫn chưa biết mình sắp gặp vận hạn cỡ nào.

“Anh muốn cái gì?” La Tổ liếc sơ qua số phần thưởng hỏi.

Tư Lôi Tạt nhìn danh sách phần thưởng, một lần nữa lâm vào trầm mặc, đứng đầu là một con thú nhồi bông hình lang cỡ lớn, cuối bảng là móc điện thoại hình kim đàn thú, còn lại là những sản phẩm có hình kẻ ước thú, Tư Lôi Tạt rốt cuộc hiểu ra vì sao La Tổ có hứng thú với quầy hàng này.

“Em thích là được rồi.” Cuối cùng, Tư Lôi Tạt chỉ có thể trả lời như vậy.

“Ân...” La Tổ vuốt cằm nói: “Vây mục tiêu là phần thưởng lớn nhất đi, lúc anh không có nhà, ôm nó ngủ cũng không tệ.”

Tư Lôi Táp nghe vậy, con ngươi xám liền xẹt qua một đạo sắc bén, anh vươn tay, phi thường nghiêm túc chỉ vào màn hình phần thưởng nói: “Muốn cái này.”

“Ân? Ngốc ngốc thú? Hóa ra anh thích loại này?” La Tổ nhếch khóe môi, cậu thừa biết nam nhân buồn tao này không muốn cậu mang con thú nhồi bông hình lang kia về, đừng nhìn Tư Lôi Táp như vậy, nam nhân này rất thích ăn dấm chua.

Tư Lôi Táp: “...”

Kết quả đương nhiên khỏi cần phải nói, chủ tiệm cơ hồ gào khóc tiến bước hai vị tổ tông này rời đi, mẹ nó đây rồi cuộc là ai a, tổng cộng 10 lần bắn, kết quả trúng hết 9 lần, còn là trúng một phần thưởng giống nhau, còn 1 lần là phần thưởng thứ 7. Rõ ràng người bán thiết bị này nói nếu lực tinh thần không quá 300 tuyệt đối sẽ không bắn trúng giải nhất, chẳng lẽ lực tinh thần của tên mặt trắng kia trên 300? Không, không có khả năng! Nhất định là tên bán hàng kia lừa ông! Chủ tiệm vô cùng đau đớn khi mất đi một loạt thú nhồi bông hình lang đặc tiền, rồi cuộc quá đau đớn quyết định đi tìm người bán thiết bị ỉnh liêu mạng.

Trên đường về, Tư Lôi Táp khiêng 9 con thú nhồi bông hình lang thật lớn, im lặng đi bên cạnh La Tổ, về phần La Tổ, trên tay là con thú nhồi bông ngốc ngốc thú nhỏ, thu hoạch lớn làm tâm tình cậu khá tốt, 9 con lang lớn này đặt trong nhà nhất định là hình ảnh không tồi.

La Tổ một hồi về nhà liền xếp bọn nó vào một căn phòng trống, cậu còn thích thú đặt tên cho bọn nó, thứ tự là lang ca số 1 đến lang ca số 10.

Tư Lôi Táp nghe thấy tên đó lại bảo trì trầm mặc. Bởi vì tâm tình rất tốt, La Tổ hiếm có dịp cùng nhau ngâm mình, bất quá vì đủ loại nguyên nhân nên bọn họ trì hoãn trong phòng tắm khá lâu, cuối cùng còn làm dơ nước, vì thế chỉ đành tắm thêm lần nữa, gây sức ép tới rạng sáng La Tổ mới rút cuộc nằm trên giường, không thể không nói có đôi khi tinh lực của Tư Lôi Táp thực sự tràn đầy tới mức người ta không thể ứng phó nổi.

Tối ngày hôm sau, lúc Tư Lôi Táp về nhà, La Tổ đang bày thú nhồi bông hình lang đầy nhà, thấy Tư Lôi Táp liền mở miệng: “Có thể biến thành hình thú không?”

Tư Lôi Táp trước giờ không bao giờ cự tuyệt yêu cầu của La Tổ, vì thế anh gật gật đầu, nhanh chóng biến thành hình lang. La Tổ nhìn cự lang, lại nhìn thú nhồi bông hình lang xung quanh sô pha, trong lòng không thể ngăn chặn dâng lên một ý niệm, tựa hồ có một ấu lang cũng không tệ?

“Tư Lôi Táp, có một đứa nhỏ được không?”

Ánh mắt màu xám của cự lang đột nhiên co rút, giây tiếp sau nó biến về hình người, ôm chặt lấy La Tổ, trịnh trọng nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

“Vây nhờ anh.” Gương mặt La Tổ tuy không có biểu tình quá kích động, nhưng đôi ngươi đen lấy lại lóng lánh quang mang điên cuồng của một nhân viên chuyên nghiên cứu y học: “Biết không? Mấy ngày nay tôi luôn suy nghĩ phương pháp để giống đực sinh đứa nhỏ, tôi đã có vài ý tưởng, nếu khế ước thú giống đực có thể sinh đứa nhỏ, không có đạo lý nào mà thú nhân giống đực không thể, chỉ cần mang hình thức sinh sản của khế ước thú chuyển dời lên người thú nhân, như vậy giống đực thú nhân nhất định có thể hạ sinh đứa nhỏ a!”

Cơ thể Tư Lôi Táp cứng ngắc, trầm mặc thật lâu anh mới gian nan mở miệng: “Em không phải giống đực hoàn toàn.” Ngụ ý hồn thú trong cơ thể La Tổ là Kì Lân, vì thế cậu có năng lực mang thai, không cần nghiên cứu phương pháp để giống đực sinh con.

“Nhưng anh là giống đực.” La Tổ nhếch khóe môi nói: “Quên rồi à? Lúc trước anh nhận lời tới làm áp trại phu nhân a, tôi tới phòng thí nghiệm đã.”

...

... ..

... ..

Tư Lôi Táp cứ vậy im lặng... im lặng chăm chú nhìn bóng dáng La Tổ, anh rút cuộc lần đầu tiên trong đời lâm vào trầm mặc chân chính, qua thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, chẳng lẽ... La Tổ muốn anh sinh đứa nhỏ?

Dự cảm của Tư Lôi Táp trở thành sự thật, từ ngày đó trở đi La Tổ mất ăn mất ngủ nhốt mình trong phòng thí nghiệm nghiên cứu, chỉ có thể nói là ý chí chiến đấu sôi sục, nhiệt huyết dâng trào! Ngay cả một tuần 3 lần vận động trên giường cũng bị hủy bỏ, điều này làm Tư Lôi Táp cảm thấy nguy cơ thật lớn, anh mặc dù có tâm ngăn cản nhưng dưới thái độ cương quyết của La Tổ, vốn không giỏi ăn nói, hơn nữa còn quen sủng La Tổ nên lần nào anh cũng nhanh chóng giơ cờ đầu hàng, rơi vào đường cùng anh chỉ có thể đi tìm người nhà La Tổ thương lượng.

105. Chương 105: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ [2]

Người Tư Lôi Táp tìm không phải ai khác mà chính là Ngải Dịch. Ngải Dịch mấy năm gần đây trợ giúp quân bộ, cũng lên tới vị trí Trưởng tham mưu, vì thế bình thường rất bận rộn. Tư Lôi Táp tuy có thể trực tiếp tìm Ngải Dịch thương lượng vấn đề này, nhưng bắt buộc dĩ Ngải Dịch vốn là người công tư rõ ràng, lúc làm việc Ngải Dịch không thích bàn việc tư, huống chi Tư Lôi Táp cũng muốn để Ngải Dịch tận mắt nhìn thấy bộ dáng điên cuồng của La Tổ, vì thế cuối cùng vẫn hẹn anh tới nhà.

Ngải Dịch không chút biến sắc nghe Tư Lôi Táp trần thuật, sau đó anh đứng dậy đi về phía phòng thí nghiệm. Tư Lôi Táp nghĩ Ngải Dịch muốn đích thân khuyên bảo đứa em, ngay lúc anh thở phào một hơi thì anh phát hiện mình sai rồi.

Ngải Dịch không tiến vào trong, chỉ đứng ngoài cửa nhìn bộ dáng miệt mài nghiên cứu của La Tổ sau đó dùng ngữ điệu không hề phật phùng nói: “Không cần quấy rầy nó.”

“...” Tư Lôi Táp trầm mặc, mấy giờ kế tiếp, Tư Lôi Táp không hề nhắc tới vấn đề La Tổ nghiên cứu nữa mà bàn bạc về công tác phòng vệ toàn diện trong ngày lễ tình nhân liên minh cùng Ngải Dịch.

Tiến Ngải Dịch đi rồi, Tư Lôi Táp nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình ánh sáng trong tay thật lâu... cuối cùng vẫn gọi cho Lô Táp.

“Phốc ha ha ha, không được, bụng của tôi...” Lô Táp nghe Tư Lôi Táp kể xong, nhin không được ôm bụng cười to, kì thật anh không muốn kích thích Tư Lôi Táp như vậy chính là tưởng tượng tới tâm tình bức rút của Tư Lôi Táp hiện tại anh liền nhin không được.

“Cậu nói em trai đồng học vì nghiên cứu giống đực sinh con, cũng chính là phương pháp để cậu sinh đứa nhỏ mà không thêm để ý tới cậu?” Lô Táp vuốt cằm.

Tư Lôi Táp nhìn hình ảnh Lô Táp trên màn hình ánh sáng, trầm mặc gật đầu.

“Àn... theo ý nghĩa nào đó thì em trai đồng học đúng là rất mạnh mẽ.” Lô Táp ngưng cười, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, tốt xấu gì anh cũng là bạn thân Tư Lôi Táp, thời điểm này sao có thể thấy chết mà không cứu?

“Cậu có tìm người nhà em trai đồng học thương lượng không?” Lô Táp hỏi.

“Ngải Dịch.” Tư Lôi Táp ngắn gọn phun ra 2 chữ.

“Khụ khụ...” Lô Táp nghe xong đáp án của Tư Lôi Táp suýt chút nữa bị sặc nước miếng: “Cậu nói cậu tìm Ngải Dịch thương lượng? Cậu điên rồi à?”

“Vì cái gì?” Liên tưởng tới đáp án cuối cùng của Ngải Dịch, vẻ mặt vạn năm không đổi của Tư Lôi Táp rút cuộc có chút biến hóa.

“Haiz, cậu cẩn thận nghĩ lại xem, Ngải Dịch tuy bộ dáng vô huyết vô lệ nhưng đối với người nhà cậu ta tốt khỏi phải nói, huống chi sinh đứa nhỏ là chuyện rất thống khổ, so với để em mình chịu khổ, đương nhiên cậu ta để cậu là người nhà chịu rồi, không phải sao?” Lô Táp sắc bén phân tích.

“...” Giờ phút này, cho dù Tư Lô Tật không thừa nhận cũng không được, Lô Tật nói rất có lý.

Tư Lô Tật chăm chú nhìn Lô Tật trong màn hình, nhúu mày thật sâu.

Lô Tật thở dài, gãi gãi mái tóc đỏ rực của mình: “Đây đúng là vấn đề khó giải quyết, nói thực ra cậu cảm thấy tỷ lệ em trai đồng học nghiên cứu thành công là bao nhiêu? Tôi cá là không thể thành công, nếu dễ dàng nghiên cứu ra biện pháp để giống được sinh đứa nhỏ, liên minh cũng không vì vấn đề sinh dục mà buồn rầu nhiều năm như vậy.”

“...” Tư Lô Tật không trả lời, nhất thời cuộc nói chuyện chìm trong im lặng.

“Được rồi, cần nhắc hồn thú trong cơ thể em trai đồng học là Kì Lân, chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng này, cứ vậy, chuyện cậu có thể làm chỉ có một!” Lô Tật chém đinh chặt sắt nói: “Phải giả đáng thương!”

Tư Lô Tật: “...”

“Tin tôi đi, tôi là người từng trải a.” Lô Tật dùng bộ dáng công tử phong lưu tiêu chuẩn nói: “Năm đó tôi dùng chiêu này, không có giống cái nào không mềm lòng.”

Tư Lô Tật cúi đầu, tóc mái che khuất ánh mắt anh, làm người ta không nhìn rõ tình tự trong đáy mắt anh, dưới ánh sáng từ màn hình sườn mặt anh lại tăng phần cương nghị cùng thâm thúy. Sau một lúc lâu, Tư Lô Tật rút cuộc ngẩng đầu lên nói: “Làm thế nào?”

Lô Tật nghe vậy, nhếch khóe miệng: “Rất đơn giản, chỉ cần...”

Lúc La Tổ rời khỏi phòng thí nghiệm đã là nửa đêm, cậu nghiên cứu gặp bình cảnh, theo lý luận sử dụng phương thức của khế ước thú để giống được thú nhân sinh đứa nhỏ là hoàn toàn có thể, nhưng cơ thể khế ước thú và thú nhân dù sao cũng khác biệt rất lớn, vì thế làm thế nào để chuyển dời hình thức khế ước thú lên người thú nhân chính là mấu chốt.

La Tổ trở về phòng ngủ, lúc chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi thì ngoài ý muốn phát hiện Tư Lô Tật không ở trong phòng, bất quá La Tổ cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ anh có công tác ở quân bộ chưa xử lý xong nên đi ngủ trước.

Trong khoảng thời gian này cậu rất thường xuyên thấy mệt mỏi, nên nghiên cứu cứ trì trệ không có tiến triển, mặc dù trong mắt Tư Lô Tật cậu giống như vì nghiên cứu mà mất ăn mất ngủ, nhưng thực sự không phải vậy, ban ngày lúc Tư Lô Tật không có nhà, phân nửa thời gian cậu đều dùng để ngủ, bởi vì tinh thần không thể nào tập trung nổi, nên chỉ có thể dành ra chút thời gian vào buổi tối để nghiên cứu.

Nửa đêm, La Tổ nằm mộng, cậu mơ thấy cự lang màu xám không nhúc nhích nằm bệch trên mặt đất, bộ dáng như lâm phải đại địch, tiếp đó cậu nghe thấy tiếng ‘ngao ô’ mỏng manh, phía sau một tiểu lang chui ra từ lớp lông mao ở bụng cự lang, tiểu sói con mê người cố gắng dùng móng vuốt dụi dụi mắt, dùng âm thanh non mềm kêu ô ô.

Ngay lúc La Tổ bị tiếng kêu đáng thương của tiểu sói con hấp dẫn, định đưa tay ôm lấy tiểu lang thì cậu đột nhiên bừng tỉnh, lúc tỉnh lại trong tay La Tổ còn nắm một nhúm lông mao, cảm xúc mềm mại làm La Tổ nhất thời không thể phân rõ mình nằm mơ hay là thật.

Một lát sau, La Tổ mới lấy lại tinh thần, cậu ngồi dậy, cự lang màu xám nằm bên cạnh, cái đuôi phủ lên người cậu, tựa như một tấm thảm lông xù, xem ra hôm qua Tư Lô Tật dùng hình lang ngủ, này thực hiếm thấy.

La Tổ một lần nữa nằm xuống giường, gối đầu lên bụng cự lang, xúc cảm co dãn quả thực còn hơn gối lông cao cấp cậu mua về, có thể vì gối đầu lên bụng lang quá ấm áp, La Tổ rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Lúc mở mắt ra, ánh nắng chói chang trên đầu giường làm La Tổ có ảo giác mặt trời đã lên rất cao, cậu liếc mắt nhìn lướt qua đồng hồ báo thức, sau đó bật mạnh dậy, đã 11 giờ rồi sao? Không đúng, Tư Lô Tật... La Tổ quay đầu nhìn cự lang màu xám còn nằm trên giường, nếu nhớ không nhầm thì hôm nay không phải ngày nghỉ mới đúng...

“Tư Lôi Táp.” La Tổ áp sát vào lỗ tai cự lang, nhỏ giọng gọi: “Anh muộn rồi, mau dậy đi.”

La Tổ kêu vài lần, cự lang vẫn không phản ứng, lúc này La Tổ cảm thấy không thích hợp, cậu khoát tay lên người cự lang để kiểm tra nhiệt độ cơ thể.

“Ngao ô...” Cự lang gian nan mở mắt, tuy vẫn là biểu tình uy phong lẫm lẫm như thường nhưng đôi người màu xám có chút mất tinh thần.

“Sao vậy, có khó chịu không?” La Tổ nhíu mày, cậu cùng Tư Lôi Táp ở cùng nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ suy yếu thể này, cho dù sinh bệnh Tư Lôi Táp cũng làm bộ như bình thường, làm người ta rất khó phát hiện, mà hiện tại biểu hiện của anh một mỗi thể này, chẳng lẽ bệnh thực nghiêm trọng?

Nghĩ như vậy, La Tổ lập tức bật dậy, trước tiên cậu mở màn hình ánh sáng xin quân bộ nghỉ phép thay Tư Lôi Táp, sau đó xoa xoa đầu cự lang, đứng dậy xuống giường, tìm hộp cứu thương kiểm tra cơ thể Tư Lôi Táp.

Nhiệt độ cơ thể có chút cao? Hẳn là phát sốt... La Tổ nhìn con số trên nhiệt kế điện tử, khê thở dài, để phòng ngừa vạn nhất đi bệnh viện kiểm tra vẫn tốt hơn.

“Tư Lôi Táp, đi bệnh viện.” La Tổ lấy vài món đồ từ tủ quần áo, nhanh chóng thay đổi, cậu không bảo Tư Lôi Táp biến về hình người, bởi vì lúc hôn thú bị thương hay sinh bệnh, duy trì hình thú có thể giúp bọn họ nhanh chóng khôi phục hơn. Tuy dắt một con lang đi trên đường có chút bất tiện, bất quá trước mắt chỉ có thể làm vậy.

La Tổ thay quần áo xong phát hiện cự lang căn bản không động dậy, vẫn nằm trên giường dùng đôi người xám có chút ảm đạm chăm chú nhìn mình, ngay cả hai lỗ tai luôn dựng đứng cũng sụp xuống, cái đuôi dài quét xuống đất, im lặng bất động.

“Tư Lôi Táp...” Trái tim La Tổ không hiểu sao giống như bị nhéo mạnh, cậu đi tới bên người cự lang, hôn hôn đầu nó, tuy hiện tại tình huống cũng không quá khẩn cấp, bất quá bộ dáng cự lang suy yếu như vậy... đúng là cậu không thể chống cự nổi.

Nếu Tư Lôi Táp không muốn tới bệnh viện, La Tổ cũng không miễn cưỡng, cậu thân là bác sĩ thú y, tuy hiện giờ là kẻ ước thú nhưng chỉ cần tư lồi tạp duy trì hình lang, cậu có thể dùng phương pháp điều trị cho động vật trước kia, huống chi cậu còn có thể sử dụng lực tinh thần.

Dùng lực tinh thần xác định Tư Lôi Táp chỉ có nhiệt độ hơi ột chút, nghi ngờ là bị sốt nên La Tổ cho cự lang uống thuốc hạ sốt, sau đó đắp chăn cho cự lang, thấy cự lang chỉ lộ cái đầu sói thật lớn ra bên ngoài, La Tổ nhin không được hơi nhếch khóe miệng, cậu đương nhiên hi vọng Tư Lôi Táp sớm khỏe lại, chính là vì sao cậu lại thấy nam nhân ngẫu nhiên bị chút bệnh vặt cũng không tệ?

“Tôi đi nấu cơm, hảo hảo nghỉ ngơi đi.” La Tổ căn dặn xong, đóng cửa rời khỏi phòng ngủ.

Từ lúc chính thức kết hôn tới giờ, La Tổ chưa từng làm cơm thêm lần nào, bởi vì bất luận là giặt quần áo hay nấu cơm, thậm chí là quét dọn làm vệ dinh, nam nhân buồn tào Tư Lôi Táp đều ôm hết vào mình, này cũng làm năng lực xử lý công việc nhà của La Tổ... cơ hồ là con số 0.

La Tổ vốn đã không thường làm cơm, sau hôn nhân lại rất nhiều năm không làm việc nhà, ngay cả các món ăn biết làm cũng quên đi phân nửa, nhưng La Tổ không ngu ngốc, tha vì để Tư Lôi Táp trong tình trạng này nhắm nháp thức ăn do tay nghề không được tốt của cậu làm, không bằng gọi điện thoại kêu đồ ăn bên ngoài, mặc khác, La Tổ sợ dĩ không chọn người máy trừ phòng vì... trong nhà không có nguyên liệu nấu ăn.

Cửa hàng đồ ăn của liên minh phục vụ rất nhanh, nửa giờ sau La Tổ đã nhận được món cháo trắng nóng hằm hập, nghĩ đến Tư Lôi Táp đang sinh bệnh, La Tổ dùng thìa múc từng muỗng cháo trắng uy cự lang.

“Thế nào? Khỏe hơn chút nào không?” Uy cháo xong, La Tổ đưa tay sờ tông mao trên người cự lang, ý đồ để cự lang thoải mái một chút.

“Ngao ô-” Cự lang vẫn như cũ không có tinh thần nằm úp sấp trên giường, đôi bụi mâu vốn sáng ngời ảm đạm không ít, chính là dù vậy cự lang vẫn dùng đôi lang mâu chăm chú nhìn La Tổ.

“Thật hiếm khi nhìn thấy bộ dạng này của anh, ngủ đi.” La Tổ ôm lấy cự lang, cậu cũng mệt mỏi muốn chết, gần đây tinh thần cứ bất ổn.

Ngủ một giấc tỉnh lại đã chạng vạng, cự lang vẫn còn nằm rạp, không nhúc nhích, bất quá đôi lang màu xám không hề dời khỏi người La Tổ, La Tổ thấy cự lang như vậy, nhin không được cười khê.

Khó có dịp nam nhân buồn tao này dựa dẫm vào người khác... La Tổ đứng xuống giường, bất quá chưa đi được mấy bước đã ôm bụng, cảm thấy có chút không thoải mái, là đói quá... sao...?

“Tôi đi làm cơm tối.” Tuy nói vậy nhưng La Tổ vẫn gọi điện thoại cho nhà hàng, trong quá trình chờ đợi, La Tổ rất cuộc nhớ ra còn chuyện mình quên làm, chính là giặt quần áo...

Không xong, bình thường Tư Lôi Tập rất cuộc làm thế nào phân chia thời gian để làm hết số công việc này a? La Tổ xoa xoa huyệt thái dương có chút trường đau, đi tới phòng tắm rửa mặt, tuy có người máy giặt đồ, bất quá cậu nhớ rõ Tư Lôi Tập có vài bộ quần phục được làm từ chất liệu gỗ đặc biệt, không thể trực tiếp ném vào máy giặt...

La Tổ nghiêng người dựa vào tường, nhìn chăm chăm đồng quần áo bẩn thật lâu, có chút khó giải quyết, số quần trang này quá giống nhau, căn bản không phân biệt được, nói vậy tủ quần áo Tư Lôi Tập có rất nhiều bộ quần áo kiểu dáng giống hệt nhau, nam nhân này mua nhiều quần áo cùng một kiểu như vậy làm gì? Hại cậu hiện tại lâm vào cục diện bế tắc...

Giờ phút này La Tổ thật sâu cảm nhận được ‘trọng trách’ trên người Tư Lôi Tập vất vả cỡ nào, quả nhiên làm áp trại phu nhân không phải chuyện dễ.

Lúc nhân viên nhà hàng đưa thức ăn tối đến, nhìn thấy một nam nhân tóc đen diện mạo thanh tú nhưng trên người lại tản mát ra hơi thở chói tới gần dựa ở cạnh cửa, thản nhiên hỏi cậu: “Cửa hàng các cậu có phục vụ giặt ủi không?”

“Ách——chúng ta chỉ làm cơm thôi.” Cậu nhân viên ngây ngốc vài giây, rất cuộc hồi phục tinh thần nói.

“Vậy sao?” La Tổ không nói thêm gì nữa, tiếp nhận cơm, đưa tiền cho cậu nhân viên.

“Cám ơn đã mua hàng.” Cậu nhân viên thu tiền xong, định rời đi thì nghe thấy tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kia lại vang lên: “Vì sao không phục vụ giặt ủi?”

“Ai? Hỏi tôi à?” Cậu nhân viên chỉ vào mình, bộ dáng hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Nơi này chỉ có cậu.” La Tổ nhướng mi, có thể là bụng có chút khó chịu nên tình tự cậu có chút phập phồng hơn bình thường.

“Này... tôi chỉ là nhân viên đưa đồ ăn thôi.” Cậu nhân viên nuốt nước miếng, tuy giống cái trước mắt... hẳn là giống cái, bộ dạng thực không tệ, chỉ tiếc là đầu óc... có chút không bình thường.

“Này không hợp lí.” La Tổ đậm mặc nói: “Nếu làm cơm nên phối hợp dịch vụ giặt ủi.”

“A ha? !” Cậu nhân viên trợn tròn mắt, nam nhân trước mặt rất cuộc đang nói gì?

“Lúc dùng cơm không phải rất dễ làm bẩn quần áo sao? Nếu cửa hàng vừa vặn có phục vụ giặt ủi, như vậy có thể mở rộng kinh doanh.” La Tổ thần trí có chút mơ hồ, nếu bình thường cậu tuyệt đối không nói nhiều với người lạ như vậy, chính là vừa này cứ mãi suy nghĩ làm thế nào xử lý mớ quần áo kia, vì thể hiện tại nói năng có chút lộn xộn, cử chỉ cũng khác thường.

Có vấn đề! Đầu óc người này tuyệt đối có vấn đề! Cậu nhân viên lui về sau vài bước, xấu hổ cào tóc: “Thế mới nói... tôi chỉ là nhân viên đưa đồ ăn mà thôi, nếu quý khách không cần phục vụ gì khác, tôi xin cáo từ...”

“Vì cái gì không phục vụ giặt ủi?” La Tổ tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy đối phương nói gì, đem mặt áp sát đối phương, đôi ngươi đen láy chặt chẽ tập trung vào mục tiêu trước mặt.

Cậu nhân viên giặt mình, đó là một đôi ngươi đen xinh đẹp làm người ta không thể dời tầm mắt, cả người run rẩy, nếu muốn cậu nói vì sao lại cảm thấy xinh đẹp cậu cũng không giải thích được, chính là... trong nháy mắt đối mặt với đôi ngươi đen sâu lắng này, cậu có ảo giác linh hồn mình cũng bị nó hút vào.

“Ngao ô!” Tiếng sói tru rõ to làm cậu nhân viên giật mình lấy lại tinh thần, cậu theo bản năng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, giây tiếp theo cậu nhân viên chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cả người run rẩy như cái sần, này, mẹ nó rốt cuộc là tình huống gì đây? Cự lang này sao lại dùng ánh mắt như muốn nuốt sống cậu mà nhìn cậu chằm chằm a? Cậu có làm chuyện gì có lỗi với nó sao?

La Tổ cũng nghe thấy tiếng kêu của cự lang, cậu quay đầu, nhướn mi hỏi: “Sao anh lại xuống đây? Hết bệnh rồi à?”

Cậu nhân viên nghe thấy lời La Tổ, chỉ kém không ngửa mặt lên trời rít gào, nam nhân này chẳng lẽ bị mù? Ánh mắt tràn ngập sát khí, móng vuốt sắc bén cùng biểu tình hung hãn... này, con cự lang này rốt cuộc có chỗ nào bị bệnh a, chết tiệt! Rõ ràng đang khỏe tới mức có thể giết người !

“Ngao ô~” Cự lang cúi thấp người gầm gừ, sau đó một lần nữa bắn ánh mắt hung hãn vào người cậu nhân viên, tư thế kia giống như đang biểu thị công khai chủ quyền lãnh thổ của mình vậy.

“Đúng rồi, anh tới vừa đúng lúc.” La Tổ chỉ vào cậu nhân viên ngoài cửa nói: “Cậu ta không chịu nhận giặt quần áo cho chúng ta, tôi đang thuyết phục cậu ta, anh giúp tôi lấy quần áo bẩn trong phòng tắm tới đây a.”

Cậu nhân viên khóc ròng! ! Cậu chỉ là nhân viên giao hàng thôi a! Từ từ, vì cái gì cự lang lại đi về phía cậu? ! Sắp bị ăn rồi, tuyệt đối sẽ bị ăn luôn! Cậu nhân viên hoảng sợ ôm lấy đầu mình, theo phản xạ có điều kiện ngồi sụp xuống, ngay lúc cậu ta nghĩ mình chết chắc rồi thì lại kinh ngạc phát hiện cổ mình bị thứ gì đó xách lên, sau đó dưới chân nhẹ bồng vài giây, tiếp đó... cậu bị ném ra ngoài cửa.

Cậu nhân viên hồn vía chưa định nhìn cảnh cửa khép lại, đột nhiên có cảm giác sống sót sau tai nạn, nhanh chóng bò dậy khỏi mặt đất, dùng vận tốc hỏa tiễn mà thoát khỏi nơi đáng sợ này, lần sau... cậu tuyệt đối không làm nhân viên đưa hàng nữa! Nói tới thì, người trong nhà này rốt cuộc bị gì a? Còn có con cự lang khổng lồ kia nữa... chẳng lẽ là kẻ ước thú? !

La Tổ nhìn cự lang đóng cửa lại, không nói thêm gì mà đi vào phòng khách, ngửa đầu nằm trên sofa, cảm thấy đầu mình càng lúc càng nặng, còn quần áo nữa... vẫn còn chưa giặt.

“Tổ, làm sao vậy?” Tư Lôi Táp vừa nãy đã phát hiện La Tổ khác thường, thứ nhất em ấy tuyệt đối không nói chuyện với người lạ nhiều như vậy, thứ hai em ấy đổ mồ hôi quá nhiều, vì thế anh lập tức biến về hình người.

“Quần áo...” La Tổ ôm bụng, không xong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng những ý thức ngày càng mơ hồ, ngay cả bụng cũng càng lúc càng đau.

“Tôi sẽ giặt.” Tư Lôi Táp nhíu mày, anh ôm lấy La Tổ, nếu không phải nghe lời Lô Táp làm ‘giả đáng thương kếp’, La Tổ hôm nay cũng không mệt mỏi đến vậy, cũng không khó chịu.

“Bụng khó chịu?” Tư Lôi Táp thấy La Tổ cứ ôm bụng lập tức nghĩ tới nguyên nhân.

“Một chút, có thể ăn cái gì hư.” La Tổ nhắm mắt lại, cậu cảm thấy không phải bệnh nghiêm trọng gì, vì thế định ngủ một chút.

“Đi bệnh viện.” Tư Lôi Táp ôm lấy La Tổ, dùng hình lang đưa em ấy trong tình trạng này không an toàn, vì thế anh sử dụng người máy giao thông số II, lợi dụng giao thông không gian, đưa La Tổ tới bệnh viện gần nhất.

Lúc La Tổ làm kiểm tra, Tư Lôi Táp còn liên lạc người nhà La Tổ và một lão bác sĩ quen biết, nếu là bệnh tình quá nghiêm trọng, anh sẽ lập tức an bài cho La Tổ chuyển viện.

“Cái kia... anh là người nhà của Ngải Tổ sao?” Trợ lý mặc áo blu trắng ra khỏi phòng khám hỏi.

“Đúng vậy.” Tư Lôi Táp trầm giọng nói.

“Bác sĩ bảo anh vào trong một chút.” Trợ lý nhìn chằm chằm Tư Lôi Táp một chút, cứ cảm thấy người này rất quen mắt, kì quái, giống đực suất như vậy cậu thấy một lần thì không quên mới đúng, rốt cuộc đã thấy ở đâu a?

“Tư Lôi Táp đúng không?” Bác sĩ thấy Tư Lôi Táp đi vào, hít sâu một ngụm sau đó dựng thẳng lông mày rống lớn: “Anh rốt cuộc đang làm gì hả? ! Bầu bạn của anh đã mang thai 5 tháng rồi biết không hả? Vì sao không mang cậu ta tới kiểm tra? ! Anh có biết giống cái khoảng thời gian này dễ dàng xảy ra nguy hiểm không hả?”

Đồng tử Tư Lôi Táp một khắc này mãnh liệt co rút, sau khi qua đi sự khiếp sợ lúc đầu, vui sướng mãnh liệt dâng trào trong nội tâm, mặc dù trên gương mặt nghiêm khắc của anh không nhìn ra bất cứ manh mối nào, nhưng đôi ngươi xám tràn ngập ôn nhu, hóa ra anh sắp làm phụ thân rồi sao? Đứa nhỏ của anh và La Tổ... nhất định sẽ đáng yêu như La Tổ luôn mong đợi.

106. Chương 106: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ [3]

La Tổ ngồi trên giường bệnh, quét một vòng mọi người xung quanh, biểu tình bình thản nói: “Nói cách khác... con có thai?”

“Đúng vậy, Tổ Tổ, đây là lần đầu tiên con mang thai, không có kinh nghiệm gì, không bằng về nhà ở đi, ba ba nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt.” Mễ Duy là người đầu tiên vọt tới bên giường La Tổ, bộ dáng kích động cùng lo lắng không thôi.

Tầm mắt La Tổ xẹt qua Mễ Duy, rơi xuống người Tư Lôi Táp vẫn trầm mặc này giờ, Tư Lôi Táp tiếp xúc ánh mắt La Tổ, sau đó gật đầu khẳng định.

“Này không có khả năng.” Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, La Tổ rốt cuộc mở miệng: “Nếu thật là mang thai 5 tháng, vì sao cơ thể con không có chút biến hóa nào?”

“Này...” Mễ Duy cùng Ai Táp Tư xoay mặt nhìn nhau, quả thực.... từ bụng La Tổ thì căn bản không giống người có bầu 5 tháng, cơ hồ không có gì khác biệt với bình thường.

“Mỗi người có một thể chất khác nhau, Tổ Tổ, có thể thể chất con không dễ dàng phát hiện a.” Tuy nói vậy nhưng trong lòng Mễ Duy lại lo lắng không thôi, 5 tháng mà bụng còn nhỏ như vậy, không phải đứa nhỏ có vấn đề đi? Không được, anh nhất định phải bảo bác sĩ cẩn thận kiểm tra.

La Tổ nghe vậy nhú mày, cậu sinh sống nhiều năm ở thế giới này như vậy, đối với chuyện nam nhân mang thai đã sớm quen rồi, tuy lúc chuyện này phát sinh trên người mình, cậu vẫn có chút không thích ứng, nhưng vấn đề chân chính không phải chuyện này...

Cơ thể cậu là giống đực, điểm này không thể nghi ngờ, nếu nói cậu mang thai là vì cơ thể có Kỳ Lân, như vậy điểm này càng đáng để ý, bởi vì đơn giản từ lúc đầu cậu đã dùng lực tinh thần phong ấn Kỳ Lân, vì thế cậu không thể có năng lực này của Kỳ Lân.

La Tổ đưa tay sờ sờ bụng... giả thiết bác sĩ chuẩn đoán không sai thì nó đại biểu Kỳ Lân không hoàn toàn bị phong ấn, hay nên nói một phần sức mạnh của nó được giữ lại, bất luận là tình huống nào thì đối với cậu đều không phải tin tốt.

“Tổ...” Tư Lôi Táp đi tới bên người La Tổ, nắm chặt tay cậu, anh có thể nhìn ra La Tổ không vui sướng khi nghe được tin này, tuy không biết nguyên nhân nhưng anh hi vọng mình có thể chia sẻ với cậu một chút sức mạnh.

“Tôi không sao.” La Tổ nắm lại tay Tư Lôi Táp, cậu nằm xuống giường, bỏ qua chuyện con mãnh thú thần bí trong cơ thể cậu, có một tiểu sói con đáng yêu như trong TV có lẽ cũng không phải chuyện xấu.

Bọn Mễ Duy cũng không quấy rầy La Tổ và Tư Lôi Táp, bọn họ biết người mang thai cần nghỉ ngơi nhiều, sau khi mọi người rời đi, phòng bệnh lại khôi phục im lặng, La Tổ nhắm mắt lại, tựa hồ định ngủ một chốc, lúc này Tư Lôi Táp mở miệng.

“Em không vui sao?” Vẫn là âm thanh cứng nhắc như trước, mang theo chút từ tính đặc biệt của nam nhân thành thực làm người ta hoang mang.

“Sao lại hỏi vậy?” La Tổ nghiêng người, xoay mặt về phía Tư Lôi Táp.

“Trực giác.” Tư Lôi Táp không lảng tránh ánh mắt La Tổ, trầm giọng đáp.

La Tổ hơi choáng, sau đó lập tức cười khê: “Trực giác đáng sợ, bất quá không như anh nghĩ.”

Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, Tư Lô Tập ngẩng đầu, dùng đôi ngươi màu xám chăm chú nhìn La Tổ: “Tôi... thật vui sướng.”

“Tôi cũng vậy...” La Tổ nắm chặt tay Tư Lô Tập, tựa hồ muốn truyền hơi ấm bản thân cho anh: “Chỉ là có chút chuyện làm tôi để ý.”

“Chuyện gì?” Tư Lô Tập nhú mày.

“Bí mật.” La Tổ không nói đáp án cho anh, có vài việc cậu phải một mình đối mặt, tựa như có vài bí mật... cậu vĩnh viễn chỉ có thể chôn sâu trong lòng.

Tư Lô Tập không truy vấn nữa, anh là nam nhân như vậy, vĩnh viễn không bức bách người bên cạnh, luôn im lặng, trầm mặc, chính là lúc đối phương cần, anh sẽ yên lặng vươn tay, tựa như một gốc cổ thụ cắm sâu trong lòng đất, trầm ổn mà tin cậy.

Người thứ 2 đến thăm La Tổ là Ngải Dịch và Lô Tập, Lô Tập vốn định rủ Ngải Dịch đi làm quen, thân là bạn thân Ngải Dịch, anh không thể không quan tâm tới tương lai Ngải Dịch, tuy nói Ngải Dịch có điều kiện ưu việt nhưng tính cách người này lại thiếu hụt quá lớn, không ít giống cái nghe tên Ngải Dịch đã vội vàng từ chối. Người như Ngải Dịch, những người trẻ tuổi có thể thâm mến mộ nhưng tuyệt đối không phải đối tượng kết hôn, dù sao ai cũng không muốn đối mặt cả đời với một ‘cái máy lạnh’.

Lần này Lô Tập thật vất vả mới nấn nỉ được vài giống cái gặp mặt Ngải Dịch, nào biết anh còn chưa kịp mở miệng, Ngải Dịch liền nhận được điện thoại của Tư Lô Tập, sau đó hai người vội vàng vàng vàng chạy tới bệnh viện.

Lúc Lô Tập tiến vào phòng bệnh, La Tổ cùng Tư Lô Tập đều có chút sững sốt, nói ra thì hai người họ đã có một đoạn thời gian không gặp Lô Tập, nếu không cũng không có phản ứng như vậy.

Lô Tập mặc áo sơ mi in hoa lòe loẹt, bên dưới là cái quần da rộng thùng thình màu sắc sáng chói, cả người lộ ra khí tức hết một tên côn đồ, bất quá làm người ta lú lú chính là cái đầu kia, nguyên một đầu tóc đỏ chói dùng keo xịt tóc cố định dựng thẳng lên trời, nhìn hết con nhím, lỗ tai cũng xỏ 3, 4 lỗ, đeo khuyên kim cương đỏ lóng lánh cơ hồ mù mắt La Tổ.

“Chúc mừng hai cậu, nhớ để đứa nhỏ nhận tôi làm cha nuôi a.” Lô Tập đặt giỏ trái cây vừa mua lên đầu giường, lúc quay lại ngồi cạnh Ngải Dịch còn nhỏ giọng nói với Tư Lô Tập: “May thật a, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.”

Tư Lô Tập không để ý Lô Tập, biểu tình nghiêm túc canh giữ bên người La Tổ, đồ sộ bất động.

Ngải Dịch cũng không biến sắc nói chúc mừng: “Chúc mừng.”

“Cám ơn.” La Tổ thản nhiên liếc mắt nhìn Lô Tập: “Anh ta chịu đả thích gì à?”

Ngải Dịch: “...”

Lô Tập: “Là nghề nghiệp cần a, là một đang lưu hành bây giờ em trai đồng học, cậu không thấy nó thực hợp với tôi sao?”

La Tổ nhìn Lô Tập từ trên xuống dưới, đánh giá lại lần nữa sau đó nói: “Tôi sẽ không để đứa nhỏ nhận một người thiếu não tàn bạo làm cha nuôi.”

Lô Tập ghen, bất quá anh là người thông minh, làm chính khác, dưới thế cục bất lợi anh sẽ không tranh luận, hướng chỉ tôn trọng người mang thai là tố chất bản năng của giống đực.

“Không sao, tôi sẽ để đứa nhỏ cam tâm tình nguyện nhận tôi làm cha nuôi, tôi rất được con nít hoan nghênh.” Lô Tập giở chiêu bài nụ cười của công tử phong lưu: “Nếu đứa nhỏ là giống cái, tương lai phải giữ lại làm vợ tôi.”

“Không được.”

“Tôi không có hứng thú với hành vi ngu xuẩn nuôi vợ từ nhỏ.” Tư Lô Tập và La Tổ cơ hồ là đồng thời mở miệng.

“Thực là làm tôi tổn thương.” Lô Táp giả vờ thương tâm, đáng tiếc không ai thêm để ý.

“Đúng rồi, đây là album mới của tôi, có thể dùng cho đứa nhỏ dưỡng thai.” Lô Táp lấy ra hai con chip đưa cho La Tổ và Tư Lôi Táp.

La Tổ nhìn chăm chăm con chip trong tay nửa ngày, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Nếu tôi không nghe nhầm, anh nói anh ra album?”

“Không sai, tôi chưa nói cho các cậu biết à? Chúc nghiệp hiện tại của tôi là ca sĩ nhạc pop.” Lô Táp đút tay vào túi tiền, làm một tư thế POSE thật suýt.

La Tổ: “...”

Tư Lôi Táp: “...”

Ngải Dịch vẫn như trước không chút biến đổi, ngay cả mày cũng không nhíu lại, cứ như đã sớm quen với chuyện này, anh nâng tay, ánh mắt nhìn lướt qua thời gian trên màn hình, dùng ngữ điệu không chút phập phồng nói: “Đã đến giờ, chúng ta phải đi.”

“Sao nhanh vậy?” Lô Táp cào cào mái tóc đỏ, đi theo sau Ngải Dịch nhỏ giọng lầm bầm: “Rõ ràng cậu cũng muốn ở lâu thêm một lát.”

“Hảo hảo chăm sóc em trai tôi.” Trước khi đi, Ngải Dịch dặn dò.

“Vâng, anh cả.” Tư Lôi Táp đứng lên, trịnh trọng đáp.

Lô Táp nghe vậy, nhịn không được nhếch khóe miệng, hai người này đúng là không thay đổi gì cả, rõ ràng là chuyện rất vui vẻ lại cứ làm không khí trở nên nghiêm túc như vậy, cũng vì thế anh mới không có cách mặc kệ hai người bằng hữu này, quả nhiên... anh thực sự có thể chất thiếu ngược a?

Người thứ 3 đến thăm là Ước Sắt Tư và một vài quan lớn liên minh, Kỳ Lân mang thai là đại sự, tuy nghiên cứu cho thấy đứa nhỏ của Kỳ Lân không chắc chắn có năng lực đặc biệt, nhưng tốt xấu gì đây cũng là đứa nhỏ của Tổng đại tướng Quân bộ và Kỳ Lân, nói sao đi nữa cũng rất xuất sắc, nghĩ như vậy, tất cả quan viên liên minh nhận được tin đều mang quà to đến thăm, xếp thành một hàng dài.

Tư Lôi Táp không để đám người này làm phiền La Tổ, anh phái cấp dưới đuổi đi hết, một số quan viên thân phận lớn thì do anh tự mình tiếp đãi.

Trong phòng bệnh 2 ngày, La Tổ liền xuất viện, bác sĩ không kiểm tra ra gì bất thường, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút là được, dự tính ngày sinh là 5 tháng nữa, mỗi tháng phải tới bệnh viện kiểm tra một lần.

Trở về nhà cũng không được thư giãn, cậu thực để ý vấn đề Kỳ Lân vì thế thường xuyên dùng lực tinh thần tiến vào nơi phong ấn Kỳ Lân, bắt đầu dĩ không có lần nào thành công, điều này làm La Tổ chỉ có thể dành phần lớn thời gian ở phòng nghiên cứu, tìm kiếm phương pháp ứng đối.

Lúc La Tổ rời khỏi phòng nghiên cứu, vừa vặn nhìn thấy Tư Lôi Táp canh giữ bên ngoài.

“Chú ý nghỉ ngơi.” Tư Lôi Táp nhíu mi, đôi đồng tử màu xám tràn ngập lo lắng, anh cho rằng La Tổ vẫn chưa từ bỏ nghiên cứu tìm ra biện pháp để giống được sinh con, vì thế ngày nào cũng nhốt mình trong phòng nghiên cứu.

“Tôi hiểu, về phòng nghỉ ngơi thôi.” La Tổ cũng không muốn thời điểm này còn hao phí tâm trí, chính là không giải quyết vấn đề Kỳ Lân, cậu không thể an tâm được.

Buổi tối lúc trải giường chiếu, Tư Lôi Táp tiếp nhận công tác này, lí do là La Tổ phải hảo hảo nghỉ ngơi, điều này làm cậu dở khóc dở cười. Hôm sau, lúc La Tổ đi đánh răng, ngoài ý muốn phát hiện bàn chải đánh răng và cốc nước đã được để sẵn, trên bàn chải còn lấy sẵn kem, chỉ cần cầm lên chải răng là được.

Trừ đó ra, từ trước nay bữa trưa cậu thường gọi đồ ăn ngoài, thế nhưng lúc nhìn lướt qua màn hình trên tủ lạnh thì phát hiện thực đơn dinh dưỡng một tuần, càng đáng sợ hơn là Tư Lôi Táp đã nấu xong thức ăn dinh dưỡng hôm nay đặt trong tủ lạnh, chỉ cần hâm nóng là ăn được.

Những ngày tiếp đó, La Tổ rất cuộc ý thức được nam nhân buồn tào này khẩn trương quá mức, tuy nhìn Tư Lôi Tập vội trước vội sau cũng không tồi, bất quá hoàn toàn mất tự do cũng không phải chuyện tốt.

“Tư Lôi Tập, chúng ta cần nói chuyện.”

“Hào.” Tư Lôi Tập lo lắng La Tổ ngồi không thoải mái, cố ý cầm gối đến đặt sau lưng cậu.

“...” Biểu hiện này làm cậu không thể mở miệng, La Tổ khẽ thở dài nói: “Tôi chỉ mang thai thôi mà, anh không cần khẩn trương như vậy.”

“Hào.” Tư Lôi Tập trầm giọng.

“Còn sách dạy nấu ăn kia cũng không cần làm theo, tôi gọi đồ ăn ngoài là được, anh không cần mỗi ngày 4h sáng đã rời giường.” La Tổ nhìn khỏe mắt Tư Lôi Tập đã có quần thâm nói.

“Hào.”

La Tổ nhướn mi, dễ dàng đáp ứng như vậy? Bất quá vậy cũng tốt: “Còn nữa, bàn chải đánh răng cũng không cần chuẩn bị như vậy, tôi có thể tự chăm sóc mình.”

“Hào.”

Kế tiếp bất luận La Tổ nói gì Tư Lôi Tập cũng nói ‘hào’, thái độ hợp tác như vậy thực làm La Tổ có chút khó tin, cậu tưởng nam nhân này sẽ rất cố chấp trong vấn đề này, không ngờ lại đoán sai.

Chính là ngày hôm sau, lúc La Tổ rời giường, nhìn số thức ăn dinh dưỡng trong tủ lạnh vẫn không giảm chút nào, cậu lâm vào trầm mặc... Quên đi, cứ vậy đi, dù sao chỉ có 5 tháng, cậu đã sớm biết nam nhân buồn tào kia không dễ dàng thỏa hiệp.

Năm tháng sau, La Tổ thuận lợi sinh sản, ngay cả vấn đề Kỳ Lân cậu lo lắng cũng không xuất hiện, nhưng điều đặc biệt là... La Tổ hạ sinh không phải đứa nhỏ trắng nõn mũm mĩm, mà là... một quả trứng tròn vo, trơn bóng, trắng như tuyết.

107. Chương 107: [pn] Tiểu Đản Của La Tổ

“Tổng thể mà nói thì trường hợp này lần đầu tiên xuất hiện trong liên minh.” Bác sĩ lau mồ hôi lạnh trên trán, thật cẩn thận nói. Là bác sĩ khoa sản, lần đầu tiên ông ý thức được... sứ mệnh của mình trầm trọng cỡ nào, dưới sự áp bách của 3 ngọn núi quân bộ, ông sắp thở không nổi.

Thuận tiện nói luôn, 3 ngọn núi hùng vĩ làm bác sĩ run lập cập sợ mình dám nói ra đứa nhỏ có gì không ổn sẽ bị bắn chết ngay chính là Tư Lôi Tập, Ngải Địch và Ước Sắt Tư.

“Rất cuộc là vấn đề gì?” Tư Lôi Tập nhíu mi, trầm giọng hỏi, sự tình liên quan tới đứa nhỏ của anh và La Tổ, anh không có khả năng không lo lắng.

“Khụ khụ, kì thực cũng không phải vấn đề nghiêm trọng gì.” Bác sĩ đắn đo chọn lọc từ ngữ, cố gắng làm vấn đề giảm nhẹ tới mức tối đa, dù sao việc này cũng liên quan tới tính mạng thân gia ông a.

“Có thể là cơ thể mẹ của Kỳ Lân có chút đặc biệt, vì thế mới phát sinh tình huống này. Nói thẳng thì, hồn thú trong cơ thể đứa nhỏ đến một độ tuổi nhất định mới thức tỉnh, nhưng lần này bất đồng, thai nhi lúc còn trong cơ thể mẹ đã thức tỉnh hồn thú, sau khi kiểm tra chúng tôi phát hiện quả trứng Kỳ Lân sinh ra có phản ứng dao động của hồn thú, nói cách khác... Đây có thể là đứa bé đầu tiên dùng hình thái hồn thú chào đời.”

“Vì sao là dạng trứng?” Tư Lôi Tập nghe giải thích xong, mày vẫn không giãn ra, điều này làm cơ thể nhỏ bé của vị bác sĩ càng run dữ hơn, bất quá vẫn phải tiếp tục giải thích.

“Căn cứ theo nghiên cứu của chúng tôi, đây là một cách tự bảo hộ, bởi vì sinh ra đã trong hình thể hồn thú vì thể linh hồn vật chất trong cơ thể khá yếu và không ổn định, lớp vỏ này có công năng ngăn cản xâm hại từ bên ngoài, có thể bảo hộ hồn thú bên trong.”

“Kia vì sao chất của ta vẫn chưa chịu ra?” Ước Sắt Tư vì sắp được ôm chất đã cao hứng tới cười toe toét, nhưng ai ngờ cuối cùng lại diễn ra một màn thế này.

“Bởi vì thai nhi vẫn chưa hấp thu đủ chất dinh dưỡng, chờ thai nhi hoàn toàn hấp thu toàn bộ tinh hoa trong vỏ cứng, nó sẽ tự động phá vỏ chui ra.” Bác sĩ thấy sát khí Ước Sắt Tư tăng lên vùn vụt, vội vàng giải thích.

“Có cách nào làm chất ta sớm chui ra không?” Ước Sắt Tư dựng thẳng mi nói, hằng năm ở quân bộ đã luyện thành khí lạnh thấu xương làm vị bác sĩ chảy mồ hôi ròng ròng, mẹ nó rút cuộc ông đã tạo nghiệt gì a, ông chỉ là một bác sĩ khoa sản mà thôi, ông căn bản không thể ngờ có một ngày mình lại làm đỡ đẻ cho Kì Lân truyền thuyết a!

“Này... khụ khụ.” Bác sĩ do dự nửa ngày mới mở miệng: “Theo góc độ của bác sĩ, tôi đề nghị mọi người cứ thuận theo tự nhiên, nếu làm vậy sẽ làm thai nhi không thể hấp thụ hết chất dinh dưỡng trong trứng, bất quá nếu muốn rút nhanh thời gian có thể ấp trứng, chỉ cần bảo trì độ ẩm nhất định là được.”

La Tổ vẫn bảo trì im lặng rút cuộc mở miệng: “Đơn giản mà nói thì chỉ cần tìm một người ấp trứng là được?”

“Cũng có thể đặt trong hộp giữ ẩm.” Bác sĩ sợ La Tổ thấy phiền phức, vội vàng bổ sung.

“Bất quá so với hộp giữ ẩm, kẻ ước thú có nhiệt độ cơ thể cao cùng da lông thật dày ấp trứng rất tốt đúng không?” La Tổ nhướng mi, tựa tiểu phi tiểu nhìn bác sĩ.

“Này...” Chiếc khăn bác sĩ lau mồ hôi đã ướt đầm, ánh mắt bức thiết muốn ông thừa nhận này là sao a? Chẳng lẽ Kì Lân đại nhân muốn ấp trứng như vậy sao? Bác sĩ nuốt vài ngụm nước miếng, không có chút cốt khí bán đứng lương tâm chính mình: “Đương nhiên, nếu do chính cha mẹ ấp trứng thì đứa nhỏ sẽ có tình cảm thân thiết với cha mẹ hơn.”

“Tốt lắm.” La Tổ nghe thấy đáp án hài lòng, xoay người đi tới phòng giữ ẩm.

Tư Lôi Tật thấy vậy thì theo sát cậu, những người còn lại cũng đuổi theo La Tổ và Tư Lôi Tật, chánh chủ đều đi cả rồi, bọn họ còn ở lại làm chi.

La Tổ đi tới phòng giữ ẩm lấy quả trứng mình vừa hạ sinh, đây là lần đầu tiên cậu cẩn thận quan sát nó, không thể không nói quả trứng này quá nhỏ, một tay có thể cầm, làm người ta không thể tưởng tượng bên trong nó ẩn chứa một sinh mệnh bé bỏng.

“Tổ.” Tư Lôi Tật không hiểu La Tổ muốn làm gì, vì thế anh lo lắng nhíu mày.

La Tổ cũng không giải thích gì thêm, chỉ hỏi bệnh viện một cái hộp giữ ẩm, đặt trứng vào đó, sau đó quay đầu nhìn Tư Lôi Tật, khước miệng khê nhếch nói: “Đi thôi, về ấp trứng.” Cậu cũng không tin nhiệm đám người trong bệnh viện, huống chi luận về ấp trứng, còn ai thích hợp hơn nam nhân bên cạnh?

“Hảo.” Tư Lôi Tật vẫn luôn như vậy, rất ít khi hỏi, chỉ cần là nguyện vọng của La Tổ, anh sẽ yên lặng duy trì, tựa như một cây đại thụ vững vàng đáng tin.

Mấy giờ sau, Ước Sắt Tư nhận được điện thoại từ tôn tử gọi tới.

Ngữ khí Tư Lôi Tật vẫn như cũ, cứng nhắc, nghiêm túc: “Gia gia, con phải xin nghỉ sanh.”

Nếu là bình thường Ước Sắt Tư đã mắng ột trận, chính là lo lắng tới chuyện ấp trứng nên hiếm có dịp lão không câu gắt, chỉ trầm giọng hỏi: “Nghỉ bao lâu?”

“Tạm thời 2 tháng.”

“Nga 2 tháng a... cái gì? ! Hai tháng?” Ước Sắt Tư phẫn nộ, nhưng lão còn chưa kịp xuất công phu sư tử hống thì đầu kia điện thoại đã ngắt mất rồi.

Ước Sắt Tư nhìn chằm chằm màn hình trong tay thật lâu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà phải xin nghỉ tới hai tháng? Chẳng lẽ... không không không, tuyệt đối không có khả năng, tôn tử của lão sao có thể đi ấp trứng? Sự tình này rõ ràng phải do cháu dâu làm, nhất định là tôn tử lão thương bầu bạn của mình nên

mới xin phép ở nhà bồi đối phương. Bất quá... lão thật vất vả mới đem hết công tác quân bộ giao cho Tư Lôi Táp, chẳng lẽ nhanh như vậy đã quay về tay lão? Quên đi, vì đứa chất bảo bối, bộ xương già lão liền cố gắng một chút, nếu chất lão không được bình an sinh ra thì Tư Lôi Táp chết chắc!

Trong nhà, cự lang màu xám thành thật ngồi xổm trên mặt đất, dùng đôi người màu xám nhìn chăm chú vào người yêu đang ngồi trên sofa xem TV, đôi người màu xám tràn ngập khát vọng muốn bỏ nhào vào lòng người yêu, nhưng mà... cự lang không di động, nó yên lặng, yên thẫng5 thủ quả trứng màu trắng dưới bụng mình, sợ mình vô tình làm quả trứng vỡ nát.

La Tổ nghiêng người tựa vào sofa, nhàn nhã xem TV, liên tục đổi vài kênh, cậu rút cuộc nhớ tới Tư Lôi Táp đang ngồi xổm ở góc tường âm trùng, sợ Tư Lôi Táp nhàm chán, La Tổ đứng dậy, lấy quyển sách anh rất thích đặt trước mặt anh.

Dựa theo ý tưởng của La Tổ, chỉ cần bụng Tư Lôi Táp không di động, liên tục cung cấp nhiệt độ, còn những bộ phận khác có thể tự do hoạt động, nhưng vì mới làm phụ thân nên anh vô cùng khẩn trương, vì thế trừ bỏ ngồi chồm hổm như pho tượng, Tư Lôi Táp ngay cả lỗ tai cũng không dám nhúc nhích.

Buổi tối, La Tổ vào phòng vệ sinh chuẩn bị tắm rửa thì cảm nhận phía sau truyền tới tầm mắt nóng rực. La Tổ quay đầu lại nhìn một chút, cự lang màu xám cứ vậy ngồi xổm trên mặt đất, nâng đầu sói, dùng đôi lang màu sáng ngồi chăm chú nhìn cậu, nếu ánh mắt có thể hóa thành thực chất, phỏng chừng tầm mắt của Tư Lôi Táp đã sớm xuyên thấu vách tường phòng tắm, khoét một cái động trên người cậu rồi.

Quả thực, ấp trứng là một chuyện rất tịch mịch, trừ bỏ thủ đản, cơ bản không thể làm chuyện gì nữa.

Tắm rửa xong, La Tổ mặc áo choàng tắm ra ngoài, dù sao cũng là ở nhà không cần quá cầu nệ, nhưng cậu hiển nhiên bỏ quên khát vọng mãnh liệt trong ánh mắt cự lang.

Cự lang nhìn thấy da thịt La Tổ lộ ra ngoài liền phát ra âm thanh ‘ngao ô’, La Tổ vốn đang uống nước, bất quá lúc tiếp xúc với ánh mắt ủy khuất cùng chuyên chú của cự lang vẫn nhìn không được mà bật cười khẽ, cậu hẳn phải khích lệ Tư Lôi Táp đã không quên nhiệm vụ, nhìn xuống dục vọng muốn đẩy ngã cậu sao?

La Tổ đi tới bên người cự lang, sờ sờ đầu sói, sau đó lại hôn lên mũi và miệng cự lang, xem như cổ vũ cho nó đã cố gắng làm việc.

“Cố lên, cầu nguyện cho nhóc con này sớm sinh ra thì anh được giải thoát rồi.”

“Ngao ô~” Cự lang cúi đầu lên tiếng, tựa hồ phụ họa theo lời La Tổ.

Buổi tối, vì không để Tư Lôi Táp nảy sinh ý tưởng mình bị vứt bỏ, La Tổ cố ý đem chăn nệm tới phòng khách ngủ, xem như bồi Tư Lôi Táp cùng nhau ‘chờ đợi’.

Ấm trùng từng ngày trôi qua, trong khoảng thời gian này, Tư Lôi Táp có thể nói là vừa khổ vừa vui sướng, tuy được hưởng thụ La Tổ phục vụ toàn diện, bất luận là một ngày ba bữa cơm hay buổi tối chải lông cùng kiểm tra cơ thể, tất cả làm Tư Lôi Táp thể nghiệm cảm giác làm đế vương một phen, chính là... được La Tổ chăm sóc như vậy, anh cảm thấy mình thực hạnh phúc, nhưng cũng thực khó chịu.... anh không được chạm vào La Tổ.

Cuộc sống cảm dục thực thống khổ, nhất là khối thịt thơm ngào ngạt ngày ngày lượn qua lượn lại trước mặt, nhưng không làm thế nào ăn được, loại thống khổ này lại càng phóng đại vô hạn.

Cự lang mỗi ngày ngồi xổm trong góc tường, mặc niệm duy nhất trong lòng là... đứa nhỏ của anh và La Tổ có thể sớm phá vỏ chào đời một chút, như vậy anh có thể chấm dứt ngày tháng tịch mịch thống khổ này.

Có lẽ nguyện vọng của cự lang quá mãnh liệt làm trời xanh cảm động, rốt cuộc sau hai tuần, quả trứng trắng tinh có vết nứt, móng vuốt bé xíu đẩy vỏ trứng ra. Lúc này Tư Lôi Táp cũng không ý thức được, kì thực ngày tháng kế tiếp... cuộc sống bi thảm của anh mới thực sự bắt đầu.

Lúc đứa nhỏ chào đời, không chỉ Tư Lôi Táp, ngay cả La Tổ cũng rất khẩn trương, tuy trước đó đã làm kiểm tra, nhưng không tra được là loại hồn thú nào, vì thế lúc bên trong quả trứng phát ra tiếng kêu ‘Ồ

ô~' mỏng manh, móng vuốt màu xám bé xíu cùng cái đầu chui ra khỏi quả trứng, cả người La Tổ đều chấn động.

Đây là một con sói con, bởi vì mới sinh ra nên toàn thân cơ hồ trụi lủi, chỉ có vài sợi lông mao thưa thớt, chính là đôi mắt nhỏ vẫn chưa thể mở ra cùng tiếng kêu nức nở, thân hình bé xíu mê người, tất cả đều làm La Tổ khiếp sợ không thôi, này quả thực chính là cảnh tượng cậu thấy trong mơ, tiểu ấu lang bé bỏng chui ra từ bụng cự lang, hướng cậu phát ra tiếng kêu non nớt nức nở.

La Tổ theo bản năng vươn tay, ôm tiểu sói con vào lòng, cậu vốn không có sức chống cự đối với tiểu động vật, huống chi đây còn là đứa nhỏ của cậu.

La Tổ ôm tiểu sói con hoàn toàn quên mất Tư Lôi Táp, cậu đặt tiểu sói con vào hộp giữ ấm, nhanh chóng lao vào phòng thí nghiệm, lấy bình sữa đã chuẩn bị trước đó định uy tiểu lang, nhưng vì tiểu lang quá nhỏ, núm vú không thể nhét vừa vào miệng tiểu lang nên La Tổ tìm biện pháp khác, cậu bỏ sữa vào kim tiêm, sau đó chậm rãi đút cho tiểu lang uống.

“Ồ ô~” Ngửi được mùi hương của sữa, tiểu sói con vội vàng dùng cánh tay bé xíu của mình bắt lấy kim tiêm, liều mạng há rộng cái miệng nhỏ, muốn uống nhiều sữa một chút, bộ dáng đáng yêu cực kì.

La Tổ cười khanh khách, uy sữa xong, tiểu sói con dụi dụi mắt tựa hồ muốn nhìn rõ diện mạo ba ba, nhưng đáng tiếc nó không chống cự nổi cơn buồn ngủ, rất nhanh bé ợ sữa một tiếng rồi cuộn mình, ngủ say.

La Tổ hôn nhẹ trán tiểu lang, sợ bé bị lạnh nên đặt bé vào hộp giữ ấm, làm xong hết thấy cậu mới thở phào một hơi, lúc xoay người cậu bị ‘vách tường’ khổng lồ trước mặt làm giật mình.

“Sao anh lại ở đây?” La Tổ thốt ra, chính là rất nhanh cậu phát hiện mình nói sai, không xong, vừa nãy cậu chỉ lo cho tiểu sói con, hoàn toàn quên mất Tư Lôi Táp.

“...” Tư Lôi Táp trầm mặc, bất quá anh biết La Tổ yêu thích nên cũng không nói gì, đứa nhỏ rút cuộc chào đời, anh cũng cảm thấy rất cao hứng.

Tư Lôi Táp đi tới bên hộp giữ ấm, tuy gương mặt vẫn là biểu tình nghiêm túc, nhưng lúc nhìn thấy bóng dáng bé bỏng cuộn mình bên trong, đôi ngươi xám tràn ngập ôn nhu. Tư Lôi Táp vươn tay muốn đứa con, chính là anh còn chưa kịp mở hộp đã bị La Tổ ngăn cản.

“Chờ nó tỉnh ngủ rồi hãy ôm.”

“...” Tay Tư Lôi Táp đưa ra một nửa thì cứng ngắc, không biết vì cái gì, trong lòng anh dâng lên dự cảm nguy hiểm, bất quá nhìn La Tổ một chốc, anh vẫn thu tay lại, cùng La Tổ ôm hộp giữ ấm rời khỏi phòng thí nghiệm.

Trước khi đứa nhỏ chào đời, La Tổ cùng Tư Lôi Táp đã đặt sẵn tên, vốn định để La Tổ đặt, nhưng Tư Lôi Táp vừa nghe xong cái tên thì lập tức dùng phương thức uyển chuyển cứu vận mệnh đứa con sau này bị người ta cười nhạo. Cái tên La Tổ đặt chính là ‘Tiểu Bảo’, liên tưởng tới những cái tên La Tổ đặt cho la mật khâu bên người là ‘Tiểu Hoàng’, gốc gốc thú là ‘Đại Gốc’ thì Tư Lôi Táp rút cuộc cũng nhận ra người yêu của anh hoàn toàn không có thiên phú đặt tên, cứ căn cứ theo màu sắc cùng đặc thù mà tùy tiện đặt tên thôi.

Trải qua cố gắng của Tư Lôi Táp, tên đứa nhỏ rút cuộc từ ‘Tiểu Bảo’ được đổi thành ‘Lai Đặc’, đương nhiên Mễ Duy và Ước Sát Tư cũng ra không ít lực, có thể thấy cái tên La Tổ đặt kinh khủng cỡ nào, ngay cả Ngải Dịch không bao giờ can thiệp vào chuyện người khác cũng hiếm có dịp không đồng ý cái tên ‘Tiểu Bảo’.

Tuy tên chính thức đã được định, nhưng tiểu sói con vẫn không tránh khỏi vận mệnh bị đặt nhũ danh, La Tổ dựa theo thói quen của mình, đặt cho tiểu sói con nhũ danh ‘Tiểu Hôi’, đồng thời, Tư Lôi Táp vốn chỉ có tên hiệu ‘lang ca’ bị dính vinh quang nhũ danh của đứa con, cũng biến thành ‘Đại Hôi’.

Tiểu Hôi dưới sự chăm sóc của La Tổ và Tư Lôi Táp, khỏe mạnh lớn dần, từ bé bằng lòng bàn tay, ngay cả mắt cũng không mở được đã trưởng thành thành ấu lang lớn cỡ quả bóng rổ, có thể lẫn lộn chạy lẫn xăn trong nhà, đây vốn là chuyện đáng để cao hứng, nhưng mà...

La Tổ nhìn Tiểu Hôi dùng sức gặm cắn pho tượng kim loại trang trí trong nhà, vừa vui sướng lắc lắc cái đuôi, có chút đau đầu đỡ trán: “Tư Lôi Táp, anh không thấy có chỗ nào đó không ổn sao?”

“Sao vậy?” Tư Lôi Tập có chút lo lắng Tiểu Hôi làm hư răng nanh nên tiến tới lấy pho tượng kim loại trong miệng bé đi, Tiểu Hôi mất đi món đồ chơi lập tức đỏ mắt, dùng ánh mắt ủy khuất nhìn chăm chăm phụ thân của bé, miệng còn phát ra tiếng kêu ‘Ồ ồ’ như đang khóc, làm nam nhân buồn tào thiết diện vô tư trong quân bộ hoàn toàn cứng ngắc, pho tượng trong tay có xu thế nhích lại gần Tiểu Hôi.

La Tổ im lặng, Tư Lôi Tập đúng là... hóa ra anh cũng không có cách đối với tiểu lang, bất quá mấu chốt vấn đề không phải ở đó: “Còn nhớ lời bác sĩ nói với chúng ta lúc trước không? Tiểu Hôi là thú nhân đầu tiên sinh ra trong hình thái hồn thú, vì thế lúc sinh ra bảo trì hình lang cũng không kì quái, nhưng đã lâu như vậy sao Tiểu Hôi chưa có lần nào biến về hình người?”

“Loảng xoảng——” Pho tượng kim loại trong tay Tư Lôi Tập lăn tròn trên mặt đất, La Tổ nói không sai, vì sao tới giờ anh vẫn không ý thức được vấn đề này? !

108. Chương 108: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ

La Tổ tuy là chuyên gia nghiên cứu khế ước thú, nhưng đối với hồn thú chỉ biết sơ qua, bởi thế vấn đề của Tiểu Hôi vẫn cần bác sĩ liên minh giải quyết.

Tư Lôi Tập và Ước Sắt Tư đối với việc Tiểu Hôi không thể biến thành người rất coi trọng, hai vị đầu não quân bộ đã lên tiếng, tất cả bác sĩ đứng đầu liên minh đều bị triệu tập, vây quanh Tiểu Hôi chưa đầy 2 tuổi kiểm tra xét nghiệm. Tiểu Hôi vẫn còn là con nít tâm trí vẫn chưa thành thực, tự nhiên không biết cơ thể mình xảy ra vấn đề, bé chỉ biết thời gian gần đây mỗi ngày đều có rất nhiều thúc thúc đến chơi với bé, điều này làm Tiểu Hôi cao hứng muốn chết.

Bất quá Tiểu Hôi cùng Tư Lôi Tập giống nhau, ngày thường rất thích tìm một nơi nằm im bất động, nếu cho bé một pho tượng kim loại, bé có thể nằm sấp trên mặt đất gặm cắn nó cả ngày. Vì thế nhóm thúc thúc đến đối với Tiểu Hôi mà nói... chính là có thức ăn ngon! Tiểu Hôi thích nhất là nằm sấp trên mặt đất, dùng ánh mắt truyền đạt khát vọng mãnh liệt trong lòng mình, hi vọng nhóm thúc thúc mỗi lần đến đều mang cho bé thực nhiều món ngon.

Nhóm bác sĩ vốn phụng mệnh cấp trên xem bệnh cho Tiểu Hôi, trước lúc gặp vị ‘thái tử’ này, nhóm bác sĩ ít nhiều cũng có vài phần lên án, dù sao nếu không phải Tiểu Hôi không biến thành hình người, bọn họ cũng không có nhiều phiền toái và áp lực như vậy, chính là lúc nhóm bác sĩ nhìn thấy Tiểu Hôi nâng đôi người màu xám, thấp phần im lặng nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích nhìn bọn họ, tất cả bác sĩ đều giờ cờ đầu hàng.

Đứa nhỏ nhu thuận vô tội như vậy, ai nhẫn tâm trách cứ được chứ? Không! Cơ hồ tất cả bác sĩ đều rơi vào tay giặc trong ánh mắt im lặng vô tội của Tiểu Hôi, thế giới này làm gì có đứa nhỏ vào đáng yêu như thế này! Nhóm bác sĩ chẳng những liều mạng nghiên cứu biện pháp để Tiểu Hôi hóa về hình người, mỗi ngày còn mang tới đủ loại thức ăn ngon cho bé!

Sau vài tuần nghiên cứu, vẫn không có tiến triển nhưng thể trọng của Tiểu Hôi lại tăng lên gấp đôi, Tư Lôi Tập chưa từng dưỡng đứa nhỏ, anh chỉ thấy Tiểu Hôi ăn uống rất tốt, ăn nhiều là biểu hiện khỏe mạnh, hơn nữa vì để củng cố địa vị phụ thân trong lòng Tiểu Hôi, Tư Lôi Tập cũng uy bé ăn ngon không ít. Thẳng đến một ngày, La Tổ kiểm tra trọng lượng cơ thể Tiểu Hôi, nhận nhận phán ra một câu ‘Béo’, lúc này Tư Lôi Tập mới coi trọng.

“Mỡ quá nhiều sẽ không tốt.” La Tổ thần nhiên kết luận.

“Ồ~” Tiểu Hôi còn không biết chờ bé là những ngày tháng gian khổ, vì thế bé như trước cọ cọ vào giường kiểm tra, dùng đôi người nhỏ chăm chú nhìn phụ thân và ba ba của bé.

Tư Lôi Tập nghe vậy, bắt đầu tự kiểm điểm, nếu không phải anh uy Tiểu Hôi nhiều bánh bích quy trẻ con như vậy...

“Tóm lại bắt đầu từ ngày mai, sáng sớm anh mang Tiểu Hôi ra ngoài chạy bộ.” La Tổ ủy quyền toàn bộ nhiệm vụ rèn luyện đứa con cho Tư Lôi Tập.

“Hào.” Biểu tình Tư Lôi Tập vô cùng nghiêm túc, giống như nhận được nhiệm vụ cao cấp nhất của liên minh vậy.

“Ồ~?” Tiểu Hôi có chút mê mang ngẩng đầu kêu một tiếng, bất quá thấy La Tổ và Tư Lôi Tập vẫn còn tiếp tục nói chuyện, Tiểu Hôi lại cúi đầu, dùng răng nanh tiếp tục phấn đấu với sự nghiệp gặm cắn pho tượng kim loại, mài răng là sự nghiệp vĩ đại, bất cứ lúc nào, ở đâu cũng phải thực hiện sự nghiệp vĩ đại này, mài ra tinh hoa, mài đến xuất sắc, mài ra thực dụng, đây là quá trình hợp cách mà bất cứ con sói nào cũng phải trải qua.

Sáng sớm hôm sau, Tư Lôi Tập nghiêm khắc chấp hành kế hoạch của La Tổ, ôm Tiểu Hôi ra ngoài chạy bộ. Chạy bộ là quá trình gian khổ, khá rối rắm, bởi vì Tiểu Hôi không ý thức được phụ thân mang mình ra cửa vì muốn chạy bộ, vì thế vừa chạm đất nó liền ngồi im bất động.

Tư Lôi Tập thực phiền não, rơi vào đường cùng anh đành phải biến về hình lang, dùng mũi cứng cứng tiểu lang nằm trên mặt đất, ý đồ làm Tiểu Hôi đứng lên, chính là bất luận cự lang dùng mũi cứng thế nào, Tiểu Hôi cũng chỉ lẩn lẩn vài vòng sau đó lại nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình, hoàn toàn phát huy phong phạm chờ ‘người trong lòng’ của cự lang năm đó.

Cự lang dùng gương mặt vô cùng hung hãn của mình nhìn chằm chằm tiểu lang màu xám nằm trên mặt đất vài phút, cự lang yên lặng, yên lặng dùng miệng mình ngậm lấy tiểu lang nhanh chóng chạy đi, đáng người mạnh mẽ chạy xung quanh chỉ để lại một mạt bóng dáng trong mắt người xung quanh.

Một giờ sau, Tư Lôi Tập biến về hình người, ôm Tiểu Hôi trở về nhà, La Tổ liếc mắt hai người vừa vào cửa, tùy ý hỏi: “Chạy xong rồi?”

“Ân.” Tư Lôi Tập nghiêm túc đáp, anh cũng không nói dối, ‘nó’ quả thực chạy xong rồi.

“Không lười biếng chứ?” La Tổ có chút nghi hoặc nhướn mi, Tiểu Hôi cư nhiên không thở gấp chút nào, đúng là ngoài dự kiến của cậu.

“Không có.” Tư Lôi Tập nhìn Tiểu Hôi trong lòng đang dùng ánh mắt vô tội nhìn mình, lần đầu tiên anh ý thức được hóa ra trách nhiệm của phụ thân nặng nề đến vậy.

“Vậy sao?” La Tổ cũng không quá để ý vấn đề này, bởi vì tiết mục TV lúc sáng sớm hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của cậu.

“Tôi đi nấu cơm.” Tư Lôi Tập đặt Tiểu Hôi xuống đất, vừa chạm đất nó liền ngậm lấy pho tượng phóng về phía góc tường.

La Tổ nhìn bóng dáng Tiểu Hôi vụt lóe qua người, ngây ngốc một lát, Tư Lôi Tập vốn đang mở tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn, thấy một màn này, lập tức mở miệng: “Nó.. thể lực nó tốt lắm.”

La Tổ hơi ngờ ra một lát, sau đó có chút dăm chiêu nhìn Tư Lôi Tập: “Phải không?”

“...” Tư Lôi Tập trầm mặc, nam nhân buồn tào nào đó không hề mở miệng trả lời, chỉ kiên định yên lặng nấu cơm.

Giữa trưa lại có một nhóm bác sĩ tới xem bệnh cho Tiểu Hôi, La Tổ vốn định cản nhóm bác sĩ cho Tiểu Hôi ăn quả vật, nhất là một trong số bác sĩ cư nhiên mang đến một khúc xương thiệt to làm quà cho Tiểu Hôi, này đúng là rất khoa trương, chính là lúc La Tổ nhìn thấy Tiểu Hôi ôm khúc xương không buông tay, còn dùng ánh mắt cầu xin nhìn mình, La Tổ hoàn toàn đầu hàng.

Vốn La Tổ đối với tiểu động vật đã không có cách, huống chi đây còn là cự lang thu nhỏ. Từ lúc có Tiểu Hôi, hình lang của Tư Lôi Tập không còn ảnh hưởng quá lớn đối với La Tổ, vốn cậu có thói quen tắm rửa cho cự lang, hiện tại hoàn toàn chuyển dời lên người Tiểu Hôi, việc La Tổ thích làm nhất là đặt bé vào bồn tắm, nhìn bé lay động móng vuốt bơi lội trong nước.

Vốn cái máy sấy khổng lồ dành riêng cho Tư Lôi Tập cũng được đổi thành máy nhỏ, mỗi buổi tối, Tư Lôi Tập lại ôm tâm tình phức tạp nhìn La Tổ sấy lông cho Tiểu Hôi, điều này làm anh cảm thấy, trách nhiệm của phụ thân... thực nặng nề.

Mấy tháng sau, nhóm bác sĩ liều mạng nghiên cứu rốt cuộc cho ra kết luận cuối cùng, Tiểu Hôi không thể biến thành người bởi vì linh hồn vật chất trong cơ thể chưa ổn định, tựa như đại đa số hồn thú chưa tới độ tuổi nhất định thì không thể biến thành hình thú vậy, Tiểu Hôi vừa đúng là trạng thái tương phản.

“Nói cách khác tới một độ tuổi nhất định, Tiểu Hôi có thể biến thành người?” La Tổ nhìn bản báo cáo trong tay nói.

“Theo lý luận là vậy.” Bác sĩ đại diện nói.

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.” La Tổ cảm thấy kết quả này chẳng khác nào không kiểm tra, nếu tới độ tuổi đó Tiểu Hôi vẫn chưa biến đổi được thì sao? Quả nhiên từ đầu đã không nên kí gửi hi vọng vào bác sĩ liên minh.

“Không, đây là việc chúng tôi phải làm.” Bác sĩ đại diện khẩn trương làm lễ với La Tổ, đối với bọn họ mà nói, Kỳ Lân có thể xem là nhân vật truyền thuyết.

“Tôi còn một vấn đề, không thể biến thành người nghĩa là nó vẫn không thể học ngôn ngữ của chúng ta đúng không?” La Tổ nhíu mày.

“Cũng không hẳn vậy, chỉ số thông minh của bé giống như tất cả những đứa nhỏ khác trong liên minh, theo độ tuổi tăng trưởng, bé có thể nghe hiểu ngôn ngữ của chúng ta, cũng có thể học nói, nhưng vì đang trong hình thú nên cho dù nói được, nghe ra vẫn chỉ là tiếng kêu của dã thú.” Bác sĩ đại diện kiên nhẫn giải thích.

“Hóa ra là vậy.” La Tổ ít nhiều cũng an tâm, mặc kệ có thể biến thành người hay không, Tiểu Hôi cũng là đứa nhỏ quan trọng của cậu và Tư Lôi Tập.

“Ngao ô~” Tiểu Hôi sau khi các vị bác sĩ rời đi, vươn chân phóng lên người La Tổ, dùng cái mũi nhỏ cũng khúc xương to ngon nhất của mình về phía La Tổ.

La Tổ lúc đầu không hiểu Tiểu Hôi có ý gì, chính là lúc nhìn tới ánh mắt sáng long lanh của bé, cậu không khỏi tức cười: “Cho ba ba sao?”

Tiểu Hôi lập tức gật gật đầu, trong lòng bé, thức ăn gia súc do ba ba điều phối ngon hơn xương cốt một vạn lần, tuy thực luyện tiếu khúc xương to kia, nhưng nếu bé đưa nó cho ba ba, ba ba nhất định sẽ làm thức ăn có vị càng ngon hơn cho bé.

“Phốc——” La Tổ cười khẽ, cảnh tượng này sao lại giống thời điểm cự lang tặng huy chương cho cậu trước kia quá vậy? Quả nhiên là cha nào con nấy sao?

Tư Lôi Tập trầm mặc nhìn một màn trước mắt, rõ ràng là hình ảnh gia đình hòa thuận vui vẻ nhưng trong lòng anh không hiểu sao lại có cảm giác nguy cơ. Thân là phụ thân, bị ai lớn nhất là vị trí của mình bị đứa con thay thế, nhất là địa vị trong lòng người yêu, mà Tư Lôi Tập không thể nghi ngờ là lâm vào nguy cơ này.

May mà tình huống này cũng không kéo dài quá lâu, bởi vì lúc đi kiểm tra sức khỏe theo thường lệ, La Tổ lại phát hiện có thai, điều này làm cả hai nhà đều khẩn trương cao độ, Mễ Duy và Ước Sắt Tư không nói hai lời, trực tiếp đoạt nhiệm vụ chăm sóc Tiểu Hôi, nhất là Mễ Duy còn có suy nghĩ muốn mang Tiểu Hôi về nhà mình, nếu không phải Tư Lôi Tập tới cửa đòi người, phỏng chừng Tiểu Hôi sẽ biến thành đứa nhỏ nhà người ta.

Nói thực thì tâm tình La Tổ không tốt lắm, nếu Tiểu Hôi sinh ra là ngoài ý muốn, vậy lần này không thể dùng lí do này nữa, rõ ràng không thức tỉnh Kỳ Lân nhưng vì sao cậu lại có năng lực của nó? Hay là... từ đầu cậu đã nghĩ sai, cậu không phải không thức tỉnh, mà từ đầu đã bị vây trong trạng thái thức tỉnh, nhưng nếu nói vậy thì hồn thú bị cậu phong ấn trong không gian ý thức lại là cái gì?

Ngay lúc La Tổ không yên, cậu gặp được một vị khách ngoài dự đoán, chính là Ôn Tư Đặc. Ôn Tư Đặc cũng không phải tới một mình, bên cạnh anh còn có một đứa bé trai khoảng 6, 7 tuổi, bé có mái tóc ngắn màu xám, ánh mắt to tròn, cực giống Ôn Tư Đặc, có thể nói bé là bản thu nhỏ của anh, chính là sau khi nói chuyện với đứa bé, La Tổ hoàn toàn thay đổi suy nghĩ, đứa bé này không giống Ôn Tư Đặc mà là một người khác.

Đứa bé tóc xám nói câu đầu tiên không phải gì khác, bé chỉ vào Tiểu Hôi đang nằm bịch trên mặt đất gặm xương, cao ngạo nhướng mi nói: “Cái cục bông màu xám này là gì vậy? !”

“Ồ~?” Tiểu Hôi ngẩng đầu lang, tò mò nhìn đứa bé trước mặt, ánh mắt một lang một người một khắc giao nhau.

109. Chương 109: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ (2)

La Tổ nhìn tiểu quỷ tóc xám, nhướng mi nói: “Con anh thực thú vị.”

Ôn Tư Đặc biết La Tổ là dạng người thích bao che khuyết điểm, nhất là đối với đứa nhóc kia tuyệt đối là cứng tới tận xương đi, vì thế anh nhún vai: “Tôi không ngại cậu giúp tôi dạy dỗ đứa con đâu.”

La Tổ nghe vậy, trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo, Ôn Tư Đặc không phải loại người thích xen vào chuyện riêng của bạn bè, hiện tại tự dưng nói vậy, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì?

“Nói đi, muốn tôi giúp anh chuyện gì?” La Tổ hỏi thẳng vấn đề.

“Đúng là không thể trốn khỏi ánh mắt cậu.” Ôn Tư Đặc ngồi xuống bên cạnh La Tổ, sợi tóc xám quấn thành vòng trên đầu ngón tay, đây là hành động anh thích làm nhất lúc đang suy nghĩ: “Tôi muốn ở nhờ vài ngày.”

“Khụ khụ——” La Tổ nuốt chút nữa bị sặc nước miếng: “Anh điên à?”

“Cậu thấy sao?” Gương mặt Ôn Tư Đặc lộ ra nụ cười ôn nhu, dung nhan tinh xảo kết hợp với nốt ruồi bên khóe mắt, lực sát thương quả thực đã đạt tới 200%.

“Tranh cãi gia đình?” La Tổ là người thông minh, vì thế cậu tránh nhắc tới tên Tu Lôi.

“Cậu có thể nghĩ vậy.” Ôn Tư Đặc đứng lên nói: “Tốt lắm, phòng của tôi ở đâu?”

“...” La Tổ có chút đau đầu đỡ trán, cậu có đáp ứng để Ôn Tư Đặc ở lại sao?

Góc bên cạnh, tiểu quỷ tóc xám Tu Đế đã dồn Tiểu Hôi vào góc tường. Được rồi, phải nói là Tiểu Hôi vốn nằm trong góc tường gặm xương, Tu Đế kế thừa mỹ mạo của Ôn Tư Đặc, tuy tuổi còn nhỏ nhưng không thể phủ nhận bé giống như một con búp bê bằng sứ, ai nhìn thấy diện mạo bé cũng có hảo cảm, cho rằng bé là một tiểu thiếu gia thông minh nhu thuận, nhưng sự thực căn bản không phải vậy.

Bỏ qua chuyện Ôn Tư Đặc, vậy phụ thân của Tu Đế là ai? Kia chính là người tính tình nóng nảy đến mức muốn hủy diệt liên minh, tóm lại có sự giáo dục từ người phụ thân Thao Thiết, trong từ điển của Tu Đế tuyệt đối không có hai chữ ‘nuông nhện’. Người dám khi dễ bé tuyệt đối phải hung hăng trả thù, người không phục bé thì phải đánh tới khi nào phục thì thôi! Tóm lại Tu Đế hoàn toàn thi hành giáo dục của phụ thân, hình thành tính cách ‘không ai bì nổi’ như hiện giờ.

Nhưng kỳ thực ban đầu tính cách Tu Đế cũng không phải như vậy, lúc bé còn ngây thơ chưa biết gì, lúc bé còn là một đứa trẻ ngoan, đứa nhỏ cùng nhà trẻ có hồn thú bạo hùng khi dễ bé, phải biết lúc này bé vẫn chưa thức tỉnh hồn thú cộng thêm Ôn Tư Đặc giáo dục rất tốt nên Tu Đế hết như một tiểu thiếu gia lấm tiền, vì thế bé thua thực thảm.

Là một đứa bé khờ dại mới vào nhà trẻ, Tu Đế sau khi bị khi dễ đương nhiên sẽ chạy về nhà khóc lóc kể lể, Ôn Tư Đặc vẫn bộ dáng cũ, nghe xong thì mỉm cười ôn hòa bôi thuốc cho đứa con, nụ cười của Ôn Tư Đặc có lực sát thương rất lớn, không phải một đứa nhỏ có thể chống cự nổi. Tu Đế rất nhanh liền khóc rống gục trong lòng Ôn Tư Đặc, cảm thấy vết thương trên cơ thể và tâm hồn mình đều được an ủi.

Nếu sự tình cứ vậy chấm dứt thì cũng không có sự chuyển biến của Tu Đế như hiện tại. Tu Lôi là ai? Là người tính tình táo bạo, thậm chí còn sở hữu hồn thú thượng cổ Thao Thiết! Một người cao ngạo như Tu Lôi đương nhiên không chấp nhận chuyện đứa con mình bị khi dễ, này không phải đánh nát mặt mũi Thao Thiết sao? Thân là đứa con của cậu, phải mạnh như cậu, chỉ có bọn họ khi dễ người khác, tuyệt đối không có chuyện người khác khi dễ họ! Vì thế Tu Lôi tiến hành khóa huấn luyện địa ngục cực kì tàn ác cho đứa con!

Tiểu Tu Đế làm sao chịu được loại thống khổ này, mới bị phụ thân ‘huấn luyện tàn bạo’ nửa ngày, bé liền bỏ nhào vào lòng ba ba tìm kiếm an ủi, Ôn Tư Đặc vẫn như bình thường nghe tiểu Tu Đế khóc lóc kể lể, sau đó dùng gương mặt tươi cười an ủi bé, chỉ tiếc Tu Lô lần nào cũng tới cửa tìm người, vì thế tiểu Tu Đế chỉ có thể mang gương mặt khóc thảm, tiếp tục bị phụ thân tha đi huấn luyện.

Theo lý thuyết cho dù huấn luyện của Tu Lô tàn khốc cỡ nào, có Ôn Tư Đặc an ủi tiểu Tu Đế cũng không đến mức biến thành dạng tính cách này đi, nhưng mấu chốt là một ngày nào đó, bằng hữu của tiểu Tu Đế tới nhà chơi, bằng hữu kia chính là đứa nhỏ có hồn thú bạo hùng. Từ lúc tiểu Tu Đế trở nên mạnh hơn liền hung hăng đánh nó một trận, đứa nhỏ kia liền quần quít lấy tiểu Tu Đế, nhận bé làm đại ca, hành động của bé gấu không khỏi thỏa mãn tâm hư vinh của tiểu Tu Đế, vì thế bé cũng ngầm đồng ý cho bé gấu kia đi theo mình, cứ vậy hai người trở thành bằng hữu.

Tuy tiểu Tu Đế cùng bé gấu đều là con nít, nhưng thời đại này con nít trưởng thành sớm, cộng thêm tiểu Tu Đế kế thừa mỹ mạo của Ôn Tư Đặc, diện mạo kia quả thực có thể nói là già trẻ lớn bé đều diệt sạch. Bé gấu vốn không có ý tưởng gì với tiểu Tu Đế, chỉ cảm thấy bé vừa dễ nhìn lại mạnh mẽ, trời sinh nên vượt trội hơn người, nên làm đại ca, chính là theo độ tuổi trưởng thành, ý tưởng bé gấu dần dần thay đổi, lúc nhìn tiểu Tu Đế trái tim bé gấu luôn nảy lên thỉnh thoảng, nhin không được muốn hôn tiểu Tu Đế, bé gấu nghĩ sao thì liền làm vậy.

Dựa theo tình tiết phát triển bình thường của tiểu thuyết, kế tiếp hẳn là hai người từ bé đã định chung thân, trưởng thành sẽ cưới người kia linh tinh, tiếp đó trung gian có thể phát triển theo hướng cầu huyết, bé gấu chuyển nhà chuyển trường linh tinh, cuối cùng trải qua thiên tân vạn khổ, hai người mới được ở cùng một chỗ, nhưng... hết thấy phát triển này đều bị Ôn Tư Đặc vào phòng đưa món điểm tâm ngọt bất gặp mà tan thành mây khói.

“Ba ba!” Tiểu Tu Đế quay đầu lại nhìn Ôn Tư Đặc, vừa vận thoát được nụ hôn của bé gấu xấp tới, vì thế bé không nhận ra tâm ý của bé gấu.

“Ba ba mang điểm tâm lên.” Ôn Tư Đặc cười thực ôn nhu, ôn nhu tới mức mặt sắp tích ra nước, đặt chén đĩa xuống, Ôn Tư Đặc còn vô cùng thân thiết sờ sờ đầu bé gấu, bé gấu nhìn Ôn Tư Đặc, ánh mắt cơ hồ sắp lờ ra khỏi hốc mắt, gương mặt nhỏ nhắn trướng lên đỏ bừng, bé gấu trong lòng nghĩ ba ba của tiểu Tu Đế thực đẹp, tương lai tiểu Tu Đế trưởng thành chính là vậy đi...

Sau đó, không có sau đó, bởi vì tiểu Tu Đế không còn gặp lại bé gấu nữa, nghe nói bé gấu đã chuyển nhà tới một nơi rất xa rất xa, tiểu Tu Đế vì thế mà thương tâm một đoạn thời gian, dù sao cũng là một đứa em của bé a.

Nếu nói một bằng hữu chuyển nhà là trùng hợp, như vậy liên tiếp hai ba người thì tiểu Tu Đế cũng bắt đầu cảm thấy không thích hợp, nhất là những người chuyển nhà đều là bằng hữu chơi rất thân với bé, hơn nữa đều từng tới nhà, tóm lại tiểu Tu Đế cảm thấy rất kì hoặc.

“Ba ba, vì sao bằng hữu của con luôn chuyển nhà?” Tiểu Tu Đế khó hiểu hỏi.

“Bởi vì bọn họ không phải bằng hữu chân chính.” Ôn Tư Đặc một tay chống cằm, tuy không mỉm cười nhưng khóe môi hơi nhếch lên làm anh giống như đang cười.

Tiểu Tu Đế nghe vậy, kích động kêu lên: “Nói vậy! Bọn họ là bằng hữu chân chính của con! Mỗi lần con đi đánh nhau, bọn họ luôn xông tới trước bảo vệ con!”

Ôn Tư Đặc tạm dừng một lát, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề này, sau đó cười nói: “Bọn họ thực thích con.”

“Đương nhiên rồi.” Tiểu Tu Đế đắc ý nâng đầu nói: “Con chính là đại ca của họ nga, lão tử đánh nhau chưa bao giờ thua!”

“Nhưng con không thể thích bọn họ.”

“Vì sao a?” Tiểu Tu Đế phát giác mình hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của ba ba mình.

Ôn Tư Đặc thấy vẻ mặt tiểu Tu Đế đầy nghi hoặc, hơi cười nhẹ, tiếp đó anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc tiểu Tu Đế: “Bởi vì con phải thích cùng một người như ba ba.”

Đó là nụ cười ôn nhu như nước hết như bình thường, làm nổi bật nốt lệ chí, có cảm giác làm người ta hít thở không thông. Đây là lần đầu tiên tiểu Tu Đế không cảm nhận được ầm áp từ nụ cười của ba ba, ngược lại có cảm giác hoàn toàn tương phản, cảm giác quỷ dị làm bé sợ run.

Từ lúc đó tiểu Tu Đế thường xuyên quan sát biểu tình trên mặt ba ba, cũng từ lúc đó tiểu Tu Đế phát hiện bất luận là lúc nào, ba ba đều mỉm cười, ngay cả lúc tức giận cũng vậy.

Có một dạng người lúc chưa biết sẽ cảm thấy nụ cười trên mặt Ôn Tư Đặc thực ầm áp, giống như anh trời sinh là người ôn nhu như ngọc, chính là sau khi biết rồi, sẽ cảm thấy nụ cười kia thực đáng sợ, tiểu Tu Đế chính là người như vậy.

Từ đêm đó, tiểu Tu Đế liền trưởng thành, không còn hướng Ôn Tư Đặc làm nũng nữa, liều mạng rèn luyện mình, bé muốn mạnh hơn, mạnh rồi sẽ không sợ hãi bất cứ thứ gì nữa, mạnh rồi sẽ không sợ nụ cười của chính ba ba mình.

“Phụ thân, phụ thân có cảm thấy nhiều lúc nụ cười của ba ba... rất kì quái?” Tiểu Tu Đế không dám nói ba ba cười thực đáng sợ, vì thế đành phải thay đổi cách nói.

“Ha ha ha ha, nhóc con này thông suốt cũng quá muộn đi!” Tu Lôi dụi tắt điều thuốc trong tay, đôi người đỏ rực như máu lóng lánh dưới ánh đèn: “Vì thế đừng chọc anh ta sinh khí, anh ta so với ta... càng đáng sợ hơn vạn lần.”

Tiểu Tu Đế nhớ thật kỹ những lời này, cũng vì thế cho dù bé nghịch ngợm gây sự cỡ nào, chỉ cần Ôn Tư Đặc nói một tiếng, tiểu Tu Đế sẽ bắt người ngoan ngoãn đi theo sau ba ba, thử mạnh cũng không dám.

“Tu Đế, đi thôi.” Tiểu Tu Đế vốn đang định chột chột cục bông màu xám trên mặt đất, bất quá nghe thấy Ôn Tư Đặc gọi thì lập tức chạy tới.

La Tổ khẽ thở dài, nhận mệnh bước tới trước Ôn Tư Đặc: “Không có tôi dẫn đường, anh biết phòng nào sao?”

“Phòng không ai ở thì được rồi.” Ôn Tư Đặc buông tay.

“Tôi đột nhiên cảm thấy Tu Lôi thực đáng thương.” La Tổ lại đau đầu.

“Nghe cậu nói vậy, cậu ta nhất định sẽ cảm thấy rất vinh hạnh.” Ôn Tư Đặc nhếch môi nói.

La Tổ nhìn nụ cười trên mặt Ôn Tư Đặc, cậu cảm thấy cả người mình đều phát đau, sau khi mang Ôn Tư Đặc và tiểu Tu Đế lên căn phòng trống trên lầu hai, La Tổ định xuống lầu lấy chăn cho hai người, còn chưa ra khỏi phòng đã ngoài ý muốn thấy Tiểu Hôi như một cục bông dựa ngoài cửa, Tiểu Hôi nâng đầu lang, dùng đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm tiểu Tu Đế.

La Tổ kinh ngạc, phải biết Tiểu Hôi ngày thường chỉ thích nằm trong góc phòng bất động, bất luận là gặm xương hay chơi trò chơi, chỉ nằm trong góc phòng lãnh địa của bé, ngay cả lúc ngủ cũng không chịu rời đi, phải cần người ôm bé về phòng, vì thế Tiểu Hôi tự động rời khỏi lãnh địa của mình, lên lầu tìm tiểu Tu Đế đối với La Tổ là một chuyện rất khó tin.

Bất quá La Tổ rất nhanh bình tĩnh lại, Tiểu Hôi vì không thể biến thành người nên cứ như cô gái chưa xuất giá, căn bản không có bằng hữu gì cả, hiện tại có đứa con của Ôn Tư Đặc đưa tới tận cửa, có sao không túm lấy?

“Đây là con tôi, Tiểu Hôi, hai đứa phải hảo hảo ở chung.” La Tổ giải thích xong liền ném Tiểu Hôi cho Tu Đế, sau đó cùng Ôn Tư Đặc xuống lầu.

“Cục... bông, không đúng, là Tiểu Hôi!” Tiểu Tu Đế vốn rất có hứng thú với nắm bông màu xám này, hai người lớn vừa rời đi, tiểu Tu Đế liền bắt người ôm lấy Tiểu Hôi, cảm xúc lông xù mềm mại nhất thời làm bé yêu thích không muốn buông tay.

“Tiểu Hôi, lông mao của cậu ôm thật thoải mái nga!” Tiểu Tu Đế cộc cộ một lát, lập tức có hảo cảm gấp đôi với Tiểu Hôi, vì thế bé khí khái nói: “Tiểu Hôi, sau này cậu theo ta đi, ta nhất định che chở cho cậu, từ nay về sau không ai dám khi dễ cậu!”

Tiểu Hôi nâng đầu lên, phát ra tiếng ‘ngao ô’ mỏng manh.

Kỳ thực ý tứ của Tiểu Hôi là.... bé lớn như vậy chưa có ai dám khi dễ bé a, chính là tiểu Tu Lôi đầu thế nào hiểu được, bé thấy âm thanh Tiểu Hôi nhỏ nhẹ như vậy, trong lòng lại khẳng định Tiểu Hôi rất yếu, bé nhất định phải hảo hảo bảo hộ Tiểu Hôi.

Dưới lầu, La Tổ cùng Ôn Tư Đặc uống rượu, nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia. Rượu này do bằng hữu Tư Lôi Tập tặng, bản thân Tư Lôi Tập cũng không uống rượu nên số này phần lớn đều dành cho La Tổ.

“Rượu đỏ này không tồi, hương vị thực đậm đà.” Ôn Tư Đặc không chút keo kiệt khen ngợi, chỉ tiếc người ngồi đối diện là La Tổ, cậu hoàn toàn không có thích thú bởi Ôn Tư Đặc luận rượu, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cãi nhau sao?”

Ôn Tư Đặc lắc lắc ly rượu, không nhanh không chậm nói: “Từ lúc nào cậu bắt đầu có hứng thú bởi mớ chuyện bát quái?”

“Tôi chỉ muốn biết anh định ở tới lúc nào thôi.” La Tổ khẽ thở dài.

“Không lâu, thế nào? Không chào đón tôi à?” Ôn Tư Đặc nhướng mi.

La Tổ xoa xoa đầu có chút trướng đau: “Coi như tôi năn nỉ anh ở lại đi, vì sao hai người cãi nhau?”

Ôn Tư Đặc không trả lời, anh chỉ lẳng lặng nhìn ly thủy tinh trong tay, ly rượu đỏ thản nhiên chiếu ánh ngược trong đôi ngươi màu xám, giống như nhiễm một rặng mây đỏ tịch mịch, qua thật lâu, Ôn Tư Đặc mới mở miệng nói: “Có lẽ... tôi đã lựa chọn sai.”

“Ý anh là chuyện kết hôn hay chuyện sinh Tu Đế?” Theo biểu hiện của Ôn Tư Đặc, La Tổ cảm thấy vấn đề lần này thực nghiêm trọng.

“Cậu nói xem?” Ôn Tư Đặc không trả lời thẳng để tránh bầu không khí xấu hổ, La Tổ đành phải chuyển hướng đề tài.

Tối đó lúc Tư Lôi Tập về nhà, nghe được tin Ôn Tư Đặc ở nhờ, Tư Lôi Tập trầm mặc thật lâu, sau đó nghiêm túc tỏ vẻ hoan nghênh.

“Anh ta thoát nhìn thực uể oải, tôi quấy rầy thế giới hai người à?” Ôn Tư Đặc nhìn bóng dáng Tư Lôi Tập lên lầu, cười khẽ.

“Là thế giới ba người, đừng quên, còn có Tiểu Hôi.” Đối với biểu hiện mất mát của Tư Lôi Tập, La Tổ cũng cảm thấy nghi hoặc, nhưng thẳng đến hai ngày sau, cậu nhận được điện thoại từ quân doanh nhi đồng, cậu mới hiểu được nguyên do.

“Tư Lôi Tập đại nhân phải không? Đơn của ngài đã được duyệt! Tuy con ngài là hình thú nhưng cấp trên vẫn phê chuẩn cho phép con ngài gia nhập quân doanh nhi đồng! Tư Lôi Tập đại nhân, xin ngài yên tâm, con tôi cũng tham gia quân doanh lần này, tôi nhất định bảo nó hảo hảo chăm sóc Tiểu Hôi!”

La Tổ: “...”

La Tổ phát hiện Ôn Tư Đặc nói đúng, Tư Lôi Tập người này... cư nhiên nghĩ ra biện pháp này để có thể giới hai người với cậu sao? Khó trách lúc biết Ôn Tư Đặc phải ở lại nhà bọn họ, nam nhân kia lại trầm mặc.

“Nghe nói anh muốn đưa con tới tham gia quân doanh nhi đồng?” La Tổ tìm cơ hội hỏi.

Tư Lôi Tập nghe vậy, cơ thể nhất thời căng cứng, cẩn thận đáp: “Nó cần học tập.”

“Phốc——” Nhìn Tư Lôi Tập khản trương như vậy, La Tổ nhin không được cười khẽ: “Học tập cách làm việc nhà như anh à?”

Tư Lôi Tập: “...”

“Chờ Ôn Tư Đặc đi rồi, chúng ta gửi Tiểu Hôi cho ba ba, sau đó đi du lịch được không?” La Tổ vừa dứt lời, Tư Lôi Tập liền bật người tới ôm lấy cậu, giờ phút này, La Tổ dường như thấy cự lang ủ rũ đột nhiên dựng thẳng hai tai, tinh thần vô cùng phấn chấn. Nam nhân này... có đôi lúc thực ngốc.

Đêm đó, Tư Lôi Tập lần đầu tiên phá lệ gọi điện thoại cho Tư Lôi: “Bầu bạn của cậu ở chỗ tôi.”

Một lòng nghĩ rằng chờ Ôn Tư Đặc đi rồi, anh cùng La Tổ sẽ có thể giới riêng của mình, Tư Lô Tập hoàn toàn không ý thức được câu nói của anh... có vấn đề cỡ nào.

110. Chương 110: [pn] Cuộc Sống Của La Tổ (3)

Ban ngày, Tư Lô Tập theo thường lệ tới quân bộ làm việc, tiểu Tu Đế cùng Tiểu Hôi ở góc phòng ngoại đến vui vẻ, nói là đang đùa, kỳ thực là tiểu Tu Đế cầm khúc xương tới dụ dỗ Tiểu Hôi, mà Tiểu Hôi cứ giương mắt nhìn theo khúc xương, cái đuôi liễu mạng quẫy tới quẫy lui, bộ dáng phi thường thèm ăn.

“Bọn nó ở chung không tòi a.” La Tổ liếc nhìn góc phòng, khoe miệng không khỏi gờ lên.

Ôn Tư Đặc không trả lời, chỉ hàm xúc nhìn Tu Đế đang bồi Tiểu Hôi chơi đùa, con người xám có chút loe lóe.

“Ánh mắt của anh thực đáng sợ.” La Tổ với Ôn Tư Đặc trước giờ luôn nói thẳng, vì thế cậu không hề có ý dấu diếm suy nghĩ của mình.

“Phải không?” Ôn Tư Đặc nhượng mi, lập tức khôi phục bộ dáng ôn hòa bình thường.

La Tổ thực đau đầu, thực sự là tình huống hồng bét, hôm qua chuyện nên hỏi cậu đều hỏi rồi, chỉ tiếc Ôn Tư Đặc không trả lời, điều này đại biểu anh hi vọng không có bất cứ ai can thiệp vào chuyện này. Huống chi chuyện tình cảm, người ngoài vốn không nên nhúng tay, trước mắt chỉ có thể chờ Ôn Tư Đặc tự mình thông suốt, bất quá... với tính tình của anh, phỏng chừng mười năm cũng tám năm vẫn không được.

Không xong, vì sao cậu cứ cảm thấy Tư Lô Tập thực đáng thương? Ngày cậu và Tư Lô Tập có thể ra ngoài du lịch sẽ tới sao? Nếu cuối cùng sự tình lại vỡ kế hoạch, nam nhân buồn tao kia nhất định sẽ rất thất vọng đi. Không biết vì cái gì, trong đầu La Tổ hiện ra hình ảnh cự lang ủ rũ, đáng thương hề hề ngồi trên mặt đất, đôi mắt trông mong nhìn cậu.

La Tổ đỡ trán, cảm giác tội ác mãnh liệt này là sao a? Cậu quả nhiên không có cách với nam nhân buồn tao kia, mặc dù có chút xin lỗi Ôn Tư Đặc, bất quá nhanh chóng giải quyết vấn đề này thì tốt hơn.

“Anh định ở lại chỗ tôi cả đời?” La Tổ đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Tôi quả nhiên đã quấy rầy thế giới hai người.” Ôn Tư Đặc tuy nói vậy nhưng gương mặt một chút biểu hiện xấu hổ cũng không có: “Cơm trưa thế nào?”

“Này có thể xem là đánh trống lảng không?” La Tổ bắt đắc dĩ, xem ra vấn đề lần này thực khó giải quyết.

Ôn Tư Đặc cười không đáp, đối mặt với gương mặt ôn nhuận như ngọc kia, La Tổ chỉ có thể đầu hàng: “Gọi thức ăn ngoài.”

“Sao không dùng người máy làm cơm?”

“Ăn không quen.” La Tổ nhìn đồng hồ, quả thực cũng gần tới giờ cơm trưa: “Anh muốn ăn gì?” La Tổ chỉnh màn hình thực đơn hỏi.

“Không muốn nếm thử tay nghề của tôi sao?” Lời Ôn Tư Đặc nói làm La Tổ khiếp sợ một chút, qua vài giây cậu mới hồi phục tinh thần: “Anh biết nấu cơm?”

“Đương nhiên.” Ôn Tư Đặc cười dị thường ôn hòa.

“Thực làm người ta kinh ngạc.” Không thể trách La Tổ, Ôn Tư Đặc trời sinh hé ra gương mặt nên được người khác hầu hạ, Ôn Tư Đặc lại biết nấu cơm, thực làm người ta không tin nổi.

“Nói trước, trong nhà không có nhiều nguyên liệu nấu ăn, anh nên nói sớm cho tôi biết a.” La Tổ tuy cũng muốn biết tay nghề của Ôn Tư Đặc thế nào, bất quá tình trạng trong nhà chính là vậy.

“Không sao, tôi ra ngoài mua.” Ôn Tư Đặc cầm áo khoác móc bên cạnh cửa, định xuất môn.

“Tôi ở nhà chờ anh, dù sao cũng không thể để mặc hai tiểu quỷ này.” La Tổ chỉ hai đứa bé chơi tới quên cả trời đất trong góc phòng.

“Đương nhiên.” Ngay lúc Ôn Tư Đặc mở cửa, chuẩn bị ra ngoài, La Tổ đột nhiên nghĩ ra gì đó, đứng lên nói: “Anh không phải không bao giờ quay lại nữa đi?”

Ôn Tư Đặc nghe vậy, đầu tiên sững sốt, sau đó liền bật cười: “Sao có thể chứ? Cậu nghĩ quá nhiều rồi, A Tổ.”

“Phải không?” La Tổ nhìn Ôn Tư Đặc thật kĩ, sau đó thản nhiên mở miệng: “Tôi nói trước, tôi không có hứng thú thay anh chăm sóc đứa con, nếu anh biến mất tôi sẽ ném nó ra đường.”

“Không phải còn Tu Lôi sao? Giao cho cậu ta là được rồi.” Ôn Tư Đặc nhún vai.

“Anh nói nghiêm túc?” La Tổ dùng đôi ngươi đen láy nhìn chăm chú Ôn Tư Đặc.

“Phốc——” Ôn Tư Đặc nhìn biểu tình nghiêm túc của La Tổ, nhin không được bật cười: “Đương nhiên là nói đùa thôi.”

Ngừng cười, Ôn Tư Đặc hiếm có dịp rút đi nụ cười trên môi, mắt dần chuyển thâm: “Cậu hẳn hiểu rất rõ, chỉ có Tu Đế, tôi vĩnh viễn không bỏ lại.”

“Anh có chừng mực thì tốt rồi.” La Tổ không muốn nói nhiều, tránh kích thích Ôn Tư Đặc.

“Ân, tôi đi.” Theo âm thanh cửa đóng lại, Tu Đế vốn đang chơi đùa với Tiểu Hôi vội ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt khá phức tạp chăm chú nhìn cánh cửa.

“Ba ba có phải rất chán ghét ta?” Tiểu Tu Đế đột nhiên nói.

Nguy rồi, La Tổ vỗ đầu, cậu và Ôn Tư Đặc đều quên mất bọn Tu Đế đều ở đây, chẳng lẽ những gì bọn họ nói nãy giờ đều bị nghe thấy sao? Từ từ, với tính cách của Ôn Tư Đặc, căn bản không có khả năng quên chuyện quan trọng như vậy, chẳng lẽ anh cố ý?

“Con cũng nghe rồi đấy, ba ba nói chỉ có con anh ta vĩnh viễn không bỏ lại, điều này chứng minh trong lòng ba ba, con rất quan trọng.” La Tổ cảm thấy thực đau đầu, từ khi nào cậu phải phụ trách cả vấn đề cha con này a?

“Vậy ba ba nhất định rất chán ghét phụ thân, nếu không cũng không mang ta rời khỏi nhà.” Tiểu Tu Đế khổ sở cúi đầu.

Này... đúng là không có cách phản bác, bởi vì ngay cả La Tổ cũng không biết năm đó Ôn Tư Đặc vì sao lại làm ra quyết định này.

“Có lẽ... cũng không phải chán ghét.” La Tổ chỉ có thể nói mâu thuẫn.

“Gạt người! Nếu thích vì sao lại phải tách ra?” Tiểu Tu Đế cố phồng gương mặt nhỏ nhắn, sắc mặt trướng lên đỏ bừng.

Một giây này, La Tổ dường như nắm bắt được chút gì đó trong lời Tu Đế, tạm ngừng một lát mới mở miệng: “Có lẽ nguyên nhân người đó là Ôn Tư Đặc, vì thế mới vì thích mà phải tách ra, bất quá con còn quá nhỏ hẳn là nghe không hiểu đi.”

“Lão tử mới không nhỏ! Không được xem thường ta!” Tiểu Tu Đế xắn tay áo, bày ra bộ dáng muốn đánh nhau.

“Ô ô~” Tiểu Hôi dùng miệng cắn quần tiểu Tu Đế, đôi ngươi lang màu xám toát ra tình tự lo lắng.

“Tiểu Hôi...” Tiểu Tu Đế nhìn Tiểu Hôi như vậy, đột nhiên hết cả giận, vươn tay ôm chặt Tiểu Hôi vào lòng, độ ẩm truyền tới từ da lông Tiểu Hôi làm bé dễ chịu hơn nhiều.

Xem ra đứa con mình quả thực rất thích tiểu quỷ này, phải sớm đá một lớn một nhỏ phiên toái này về bên Tu Lôi thôi, La Tổ ngửa đầu nằm trên sofa, nếu quả thực giống như cậu suy đoán thì chỉ sợ phải dựa vào Tu Lôi đích thân ra trận mới được.

Ôn Tư Đặc không bao lâu đã trở lại, vừa không mất tích, vừa không quên nhiệm vụ của mình, điều này làm La Tổ thở phào. Tay nghề vào bếp của Ôn Tư Đặc quả thực không tồi, ngay cả Tiểu Hôi chỉ thích gặm

xương ông cũng phá lệ ăn trứng chưng cách thủy, có thể nói so với Tư Lôi Táp còn ngon hơn, La Tổ thực ngoài ý muốn.

Bởi vì mua nguyên liệu nấu ăn khá nhiều, cơm chiều vẫn do Ôn Tư Đặc đảm nhiệm, Tư Lôi Táp định hỗ trợ, bất quá dưới sự khuyên bảo của La Tổ anh cũng yên tâm ngồi sofa bởi La Tổ xem TV.

Phải biết là từ lúc Ôn Tư Đặc tới nhà, thời gian hai người ở riêng với nhau như vậy rất ít, Tư Lôi Táp ôm thất lũng La Tổ, đột nhiên anh cảm thấy sau này thuê một đầu bếp tới nhà nấu cơm cũng không tồi ít nhất anh có thể bởi La Tổ cùng xem TV.

Ôn Tư Đặc làm cơm xong, mọi người quây quần dùng bữa, Tiểu Hôi lắc lắc đuôi, là người đầu tiên nhảy tới chỗ bên cạnh món trứng chưng cách thủy, hạnh phúc vui đầu ăn.

“A! Tiểu Hôi! Cậu chơi xấu!” Tiểu Tu Đế khiển trách Tiểu Hôi, chính là bất luận bé dùng sức thế nào cũng không thể dời đầu lang của Tiểu Hôi đi, hơn nữa cho dù dời đi, trứng chưng trên bàn cũng dính đầy nước miếng Tiểu Hôi, những người khác muốn ăn cũng không được.

“Đừng dành, ba ba làm nhiều phần.” Ôn Tư Đặc vào phòng bếp bưng ra một mâm trứng chưng cách thủy, lúc này mới làm hai tiểu quý không phá hủy tình hữu nghị vì món trứng chưng.

“Ôn Tư Đặc làm trứng chưng thực sự rất ngon.” La Tổ hướng Tư Lôi Táp đề cử.

“Hảo.” Tư Lôi Táp ăn xong một ngụm liền bị hương vị này làm giật mình. Sau đó anh lại ăn thêm những món khác, không có món nào không ngon.

“Thế nào? Có phải còn ngon hơn anh làm không?” La Tổ cười hỏi.

“...” Tư Lôi Táp trầm mặc.

“Chúng ta sau này tới nhà Ôn Tư Đặc ăn cơm ké cũng không tồi, đúng không Tiểu Hôi?” La Tổ xoa xoa đầu xù lông của Tiểu Hôi, bé con nghe vậy, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên khỏi mớ chén đĩa, dùng ánh mắt long lanh nhìn La Tổ, sau đó nhanh chóng gật gật đầu, hiển nhiên là phi thường muốn đi cợ cơm.

Giờ phút này, Tư Lôi Táp có dự cảm nguy cơ thật sâu, anh lập tức ném ý tưởng thuê đầu bếp về nhà nấu cơm lên chín tầng mây, nếu La Tổ thực sự tới nhà Ôn Tư Đặc cợ cơm thì thời gian anh và La Tổ ở chung không phải càng ngắn ngủi hơn sao? Không được, anh quyết không để sự tình này phát sinh.

Đêm đó, Tư Lôi Táp một mình tới tìm Ôn Tư Đặc, phi thường nghiêm túc mở miệng nói: “Dạy tôi.”

“Cái gì?” Ôn Tư Đặc vốn đang định đi tắm, không ngờ mới ra cửa đã bị Tư Lôi Táp chặn lại.

“Nấu cơm.” Biểu tình Tư Lôi Táp phi thường nghiêm túc, nhìn không ra có chút nào đùa giỡn. Nói xong, anh còn hướng Ôn Tư Đặc khom người một cái thật thấp.

Ôn Tư Đặc ngây ngẩn cả người, qua vài giây mới hồi phục tinh thần, nhin không được ôn bụng cười to: “Phốc—— anh thật sự rất thú vị, tôi cuối cùng cũng biết vì sao A Tổ lại thích anh.”

“Xin anh đáp ứng.” Tư Lôi Táp trầm giọng nói.

“Đương nhiên, lang ca đã mở miệng nhờ, tôi sao có thể cự tuyệt chứ?” Ôn Tư Đặc hẹn thời gian học tập với Tư Lôi Táp xong thì xoay người đi tới phòng tắm.

Nhà La Tổ tổng cộng có 3 phòng tắm, phân biệt ở lầu hai cùng lầu ba, nơi Ôn Tư Đặc đi là lầu 3. Vì tiết kiệm thời gian, La Tổ quyết định tới phòng tắm lầu 2 tắm cho Tiểu Hôi, thuận tiện mang luôn Đại Hôi như hổ rình mồi bên cạnh...

Tư Lôi Táp sau khi nói chuyện với Ôn Tư Đặc xong liền biến thành hình lang, ngồi xổm bên cạnh Tiểu Hôi, tuy biểu tình cự lang thoạt nhìn rất nghiêm túc uy mãnh, chính là biểu hiện của nó lúc này chỉ kém không biết ba chữ ‘cầu tắm rửa’ trên trán nữa mà thôi.

“Được rồi, anh thắng.” La Tổ nhận mệnh ôm Tiểu Hôi đặt lên lưng cự lang, để cự lang công Tiểu Hôi đến phòng tắm, không thể không nói, hình ảnh này thực hoàn mỹ, bất quá một hàng ba người còn chưa tới phòng tắm đã chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Người tới có vẻ rất vội bởi vì bình thường người ta chỉ nhún khoảng hai lần là ngừng, nhưng người này cứ nhún không ngừng, có cảm giác rất táo bạo.

“Ai?” Lúc La Tổ mở cửa liền nhìn thấy Tư Lôi vẻ mặt giận dữ bước vào nhà, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó: “Tư Lôi Tạp, tên khốn này lặn ra đây cho ta!”

Cự lang cũng vừa lúc công Tiểu Hôi đi xuống lầu, cự lang đặt Tiểu Hôi xuống vị trí khá an toàn sau đó biến về hình người, trầm giọng nói: “Bầu bạn của cậu ở trên lầu.”

“Cáp? ! Khẩu khí của anh có ý tứ gì hả? !” Tư Lôi tiến tới gần túm lấy áo Tư Lôi Tạp, neho lại đôi người đỏ rực như máu: “Vừa lúc! Hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng!”

Tư Lôi Tạp có chút nghi hoặc nhú mày, bất quá nghĩ là Tư Lôi tới đón Ôn Tư Đặc nên anh lại lập lại lần nữa: “Bầu bạn của cậu ở trên lầu.”

“Anh có gan thì nói lại lần nữa cho lão tử xem!” Tư Lôi tăng thêm lực đạo, đôi mắt đỏ ngầu, ánh mắt hai người kịch liệt giao tranh giữa không trung.

“Khụ khụ, mạo muội quá rầy chút, Tư Lôi, không phải cậu tới đón Ôn Tư Đặc sao?” La Tổ mở miệng hỏi.

“Đón Ôn Tư Đặc? ! Cậu nói đùa với tôi à? Lão tử vì sao phải đón tên kia về!” Tư Lôi nhếch môi nói: “Lão tử tới đây chỉ có một mục đích! Chính là hảo hảo tính sổ người này!”

La Tổ đỡ trán, đầu cậu thực sự đau quá, ai tới nói cho cậu biết này rốt cuộc là sao a? !

111. Chương 111: [pn] Bi Kịch Của Lang Ca

Ngay lúc bầu không khí giữa Tư Lôi và Tư Lôi Tạp vô cùng căng thẳng, Ôn Tư Đặc từ trên lầu đi xuống, vì vừa tắm xong nên hai gò má Ôn Tư Đặc hơi phồng hồng, con ngươi xám cũng có chút sương mờ, kết hợp với nốt lệ chí bên khóe mắt, thoạt nhìn còn mê người hơn bình thường.

“Người của anh tới, anh định trốn thế nào?” La Tổ giương mắt, thản nhiên nhìn về phía Ôn Tư Đặc.

Ôn Tư Đặc nhún vai, cũng không trả lời mà đi ngang qua Tư Lôi cùng Ôn Tư Đặc, tiến vào nhà bếp rót chén nước.

Tư Lôi lúc Ôn Tư Đặc đi ngang qua người mình thì thả nắm tay đang túm áo Tư Lôi Tạp, nhìn chằm chằm bóng dáng Ôn Tư Đặc, hơi neho mắt: “Anh không muốn nói gì với tôi sao?”

Ôn Tư Đặc không nhanh không chậm uống ngụm nước, sau đó nhếch nụ cười chiêu bài bên môi, ôn hòa nói: “Không có.”

Tư Lôi hừ lạnh một tiếng: “Tốt lắm, anh đừng có hiểu lầm, ta chỉ tới đón con thôi!”

Ôn Tư Đặc nghe vậy, sắc mặt không hề biến đổi, thong dong nói: “Cứ tự nhiên.”

La Tổ thấy bầu không khí khấn trương giữa hai người, khe thở dài, cậu không có ý định nhúng tay vào, có một số việc Ôn Tư Đặc phải tự mình thông suốt. La Tổ nháy mắt với Tư Lôi Tạp, anh hiểu ý lập tức cùng La Tổ rời khỏi phòng khách, thuận tiện còn túm luôn đứa con Tiểu Hôi đáng yêu của bọn họ.

“Ồ~?” Tiểu Hôi nằm trong lòng phụ thân lộ đầu ra, tựa hồ không hiểu bọn họ vì sao phải dời trận địa, bất quá sau khi La Tổ ném cho bé một khúc xương, Tiểu Hôi liền bật người vươn tiểu móng vuốt, ôm xương gặm không buông tay, chuyện vừa nãy cũng ném lên tận chín tầng mây.

La Tổ để lại phòng khách cho Ôn Tư Đặc cùng Tư Lôi giải quyết vấn đề, mình mang theo Tiểu Hôi cùng Tư Lôi Tạp lên phòng tắm rửa, Tư Lôi Tạp lần này không biến thành hình lang nữa mà dùng hình người tắm cùng La Tổ, về phần Tiểu Hôi, bé nằm trong bồn tắm dùng tứ chi bơi lội, chỉ lộ nửa đầu lang ra ngoài, trước mặt bé là khúc xương La Tổ vừa cho, bởi vì ít vận động cộng thêm không biết bơi nên bất luận Tiểu Hôi liêu mạng quẫy móng vuốt cũng không đuổi kịp khúc xương trôi trước mặt.

Tư Lôi Tạp cúi đầu nhìn Tiểu Hôi ra sức bơi lội trong nước, đây là lần đầu tiên anh phát hiện muốn đứa con vận động có thể dùng thức ăn hấp dẫn, anh nhớ kỹ điều này.

“Thế... anh rút cuộc đã nói gì với Tu Lôi?” La Tổ ngồi bên kia bồn tắm lớn, nhàn nhã lấy tay chống đầu, tay kia thì gầy gầy khúc xương trôi trên mặt nước, mỗi khi Tiểu Hôi sắp thành công, cậu liền đẩy nhanh tốc độ nước trôi, làm Tiểu Hôi cố thể nào cũng không với tới, đây là phương pháp rèn luyện cho Tiểu Hôi cậu mới nghĩ ra gần đây.

“Ồ ô~” Tiểu Hôi nhú đầu sồi ra khỏi mặt nước, nôn nóng kêu hai tiếng, bắt quá ba ba cùng phụ thân đều không để ý tới bé, Tiểu Hôi chỉ có thể ủy khuất chui xuống nước, tiếp tục dùng kiểu bơi chó liều mạng truy đuổi khúc xương của mình.

“Tôi chỉ nói cậu ta tới đón Ôn Tư Đặc.” Tư Lôi Táp chăm chú nhìn La Tổ giữa làn sương mờ mờ, con người xám dần dần chuyển thâm.

“Nói nguyên câu.” La Tổ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nếu sự việc chỉ đơn giản như vậy, nếu không Tư Lôi sao vừa nhìn thấy Tư Lôi Táp đã nổi giận dưng dưng, khẳng định có nguyên nhân khác.

“Bầu bạn của cậu ở chỗ tôi.” Tư Lôi Táp đáp.

“Hả?” La Tổ lúc đầu còn không kịp phản ứng, bắt quá sau khi hiểu đó là nguyên văn câu nói của Tư Lôi Táp, cậu giật mình, qua một lúc lâu mới nhận không được mà cười phá lên: “Tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao, anh không biết những lời này rất có vấn đề sao?”

Tư Lôi Táp nhíu mày, hiển nhiên vẫn không hiểu được vấn đề.

“Được rồi, đổi cách nói.” La Tổ lau bọt nước trên mặt: “Nếu tôi ở nhà người khác, chủ nhân nhà đó gọi điện thoại cho anh nói ‘bầu bạn của cậu ở chỗ tôi’, anh nghĩ sao?”

Tư Lôi Táp căng cứng mặt, ngũ quan vốn khí thế mười phần hiện tại còn thêm chút sắc bén: “Tới quân bộ phát văn kiện chính thức, bắt hẩn.”

“Không, vấn đề mấu chốt không phải việc này, anh nói sai phương hướng rồi.” La Tổ đỡ trán, từ lúc nào Tư Lôi Táp cũng bắt đầu lạm dụng chức quyền a?

“Nói tóm lại, lúc nghe anh nói câu đó, tâm tình của Tu Lôi cũng giống như anh lúc này vậy, anh hiểu chưa?” La Tổ nói xong, ngẩng đầu nhìn màn hình màn hình ánh sáng lơ lửng giữa không trung, bọt nước theo động tác ngửa đầu của cậu mà chảy dọc theo đường cong cổ xinh đẹp, tuy là động tác vô thức nhưng lại tràn ngập hàm xúc phiến tình.

“Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta xuống dưới đi.” La Tổ chụp lấy khúc xương trôi bồng bềnh trong nước, nhét vào lòng Tiểu Hôi.

“Ngao ô~ ô~” Tiểu Hôi chỉ kém không ôm lấy khúc xương mà khóc rống lên thôi, lúc La Tổ ôm bé, Tiểu Hôi liều mạng cọ cọ trước ngực La Tổ, giống như đang lấy lòng cậu vậy.

“...” Tư Lôi Táp nhìn bóng dáng La Tổ từ trong nước đứng lên, dục vọng trong mắt càng sâu hơn.

“Sao vậy? Chẳng lẽ muốn tôi mặc quần áo giúp à?” La Tổ nhướng mi.

Giây tiếp theo, Tư Lôi Táp liền đứng dậy ôm lấy La Tổ, cho cậu một nụ hôn thật sâu, nhiệt độ cơ thể hai người một khắc này chợt dâng cao, ngay lúc dục vọng sắp lên đỉnh điểm, Tiểu Hôi bị kẹp giữa hai người phát ra tiếng rên mỏng manh: “Ồ~”

“...” La Tổ cùng Tư Lôi Táp đồng thời nhìn xuống hai lỗ tai dựng đứng của Tiểu Hôi, La Tổ lập tức kéo khoảng cách với Tư Lôi Táp, để Tiểu Hôi có thể hô hấp, về phần Tư Lôi Táp... biểu tình rất nghiêm túc, dùng ánh mắt phức tạp cùng vi diệu, một mực yên lặng nhìn chăm chú La Tổ, bộ dáng kia hết như cự lang không được ăn thịt, ủy khuất u oán nhìn chủ nhân của mình.

La Tổ ôm Tiểu Hôi trở về phòng, để Tư Lôi Táp trông Tiểu Hôi, cậu xuống lầu xem tình hình thế nào. Bất quá làm cậu kinh ngạc là lúc xuống lầu Tư Lôi đã rời đi, Ôn Tư Đặc một mình ngồi trên sofa, không biết đang nghĩ gì. Tiểu Tu Đế không biết từ lúc nào đã chạy xuống lầu, lúc này đang ngồi ở xa xa nhìn ba ba mình, muốn tới gần nhưng lại không dám.

Tên Tư Lôi kia rút cuộc tới làm gì? Cư nhiên không mang ai về, La Tổ khẽ thở dài, ngồi xuống bên cạnh Ôn Tư Đặc: “Còn không định nói sao?”

“Cậu ta đã biết.” Ôn Tư Đặc phá lệ mở miệng.

“Biết gì?” Cho dù là La Tổ cũng không thể hiểu nổi một câu nói không đầu không đuôi như vậy.

“Mục đích tôi kết hôn... cùng lí do tôi sinh Tu Đế.” Ôn Tư Đặc theo thói quen nhếch khóe miệng.

“Hóa ra là vậy.” La Tổ tạm ngừng một lát: “Bất quá với tính cách của Tu Lôi, cậu ta quan tâm tới chuyện này sao?”

“Cậu ta quả thực không để ý tới chuyện của tôi.” Ôn Tư Đặc cười khê: “Nhưng cậu ta để ý Tu Đế.”

Chuyện kể tiếp không phù hợp nói trước mặt Tu Đế, vì thế La Tổ gửi tin cho Tư Lôi Tật, không bao lâu sau, anh vừa ôm Tiểu Hôi, vừa mang Tu Đế lên lầu.

“Tốt lắm, giờ có thể yên tâm nói chuyện.” La Tổ thu lại nụ cười bên môi, hiếm có dịp nghiêm túc hỏi: “Thế anh đã làm gì Tu Đế?”

“Tôi thừa nhận, tôi không đủ tư cách làm ba ba, tôi đuổi bằng hữu của nó đi.” Ôn Tư Đặc cụp mi mắt, tựa hồ có chút áy náy, bất quá khi ngẩng đầu lên, đôi ngươi màu xám lại tràn ngập tình tự điên cuồng: “Cậu hẳn là hiểu được, nó phải thích cùng một người như tôi.”

“...” La Tổ nhìn Ôn Tư Đặc như vậy, trầm mặc không nói, không phải cậu không hiểu tâm tình Ôn Tư Đặc, nhưng cho dù là cha mẹ cũng không có quyền trói buộc đứa con, Ôn Tư Đặc có thể đắm chìm trong vực sâu quá khứ, nhưng anh không thể yêu cầu đứa con cùng mình chìm trong đó.

“Anh có biết trong mắt tôi, anh hiện tại có bộ dáng gì không?” La Tổ nhìn thẳng ánh mắt Ôn Tư Đặc nói.

Ôn Tư Đặc mỉm cười tự giễu: “Cảm thấy tôi rất bất trị sao?”

“Không, anh chẳng qua là một người tứ cố vô thân đáng thương, bức thiết muốn túm lấy một khúc gỗ cứu mạng mà thôi.” La Tổ thần nhiên kết luận.

Ôn Tư Đặc lần đầu tiên rút đi nụ cười: “Cậu muốn nói tôi xem Tu Đế là khúc gỗ cứu mạng?”

“Chẳng lẽ không đúng?” La Tổ nhướn mi.

“Tôi... tôi không có như vậy! Cho dù không có Tu Đế, tôi cũng vĩnh viễn nhớ kỹ Phổ Pháp.” Giống như đang nói với La Tổ, cũng như đang tự nói với bản thân, biểu tình Ôn Tư Đặc dị thường phức tạp.

“Vậy một mình kiên trì đi.” La Tổ không chút lưu tình nói: “Tu Đế không có lí do gì phải gánh vác lí tưởng cùng tình cảm của anh cả.”

“...” Ôn Tư Đặc ôm mặt, từ khe hở lộ ra đôi ngươi yếu ớt cùng hoang mang, đây là lần đầu tiên La Tổ nhìn thấy Ôn Tư Đặc suy sụp đến vậy, bởi vì bất luận là lúc nào, Ôn Tư Đặc thoát nhìn luôn là nữ vương cao cao tại thượng, bề ngoài hoa lệ, hơi thở cường đại, cùng... nụ cười luôn ở trên môi.

La Tổ không quấy rầy Ôn Tư Đặc, có một số việc phải một mình chậm rãi thông suốt, cậu để đèn cho Ôn Tư Đặc, sau đó quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Tư Lôi Tật nhìn thấy La Tổ, buông quyển sách trong tay nói: “Thế nào?”

La Tổ cười khổ: “Không biết, Tư Lôi đã về, còn lại phải chờ Ôn Tư Đặc tự mình thông suốt.”

Lúc La Tổ chui vào ổ chăn, nam nhân trầm mặc nửa ngày đột nhiên nói: “Tôi... sẽ không cãi nhau với em.”

La Tổ hơi sững sốt, tiếp đó nhin không được cười khê: “Tôi cũng không.” Bởi vì Tư Lôi Tật nhất định luôn nhường nhịn cậu, cùng nam nhân này sống cùng nhau, làm gì có chuyện tranh cãi?

Dưới chăn bông thật dày, tay hai người nắm chặt lấy nhau, giống như tượng trưng cho tương lai, bọn họ vĩnh viễn cũng không tách rời.

Sáng sớm, lúc La Tổ rời giường, Ôn Tư Đặc đã dắt Tu Đế rời khỏi, nhìn tờ giấy anh lưu lại, La Tổ không khỏi cười khê, Ôn Tư Đặc người này... cuối cùng cũng không làm cậu thất vọng.

Buổi tối, Tư Lôi Tật về nhà biết được tin này, tuy biểu tình trên mặt không có nhiều biến hóa, bất quá từ đôi mắt màu xám của anh có thể biết nam nhân phi thường cao hứng.

Ôn Tư Đặc về nhà, điều này có ý nghĩa anh với La Tổ có thể ra ngoài du lịch! Nghĩ vậy hôm sau Tư Lôi Tạt liền làm đơn xin nghỉ phép, La Tổ biết anh rất chờ mong chuyến du lịch này, vì thế cậu cũng không kéo dài thời gian, đêm đó liền đưa Tiểu Hôi đến nhà Mễ Duy, bất quá không biết vì sao, La Tổ cứ cảm thấy mình hình như đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.

Mễ Duy thấy đứa cháu bảo bối đương nhiên rất cao hứng, ôm Tiểu Hôi hôn thật lâu, ngay cả anh cả luôn lạnh lùng cũng hiếm có dịp bởi Tiểu Hôi chơi một lát, tuy biểu tình Ngải Dịch trước sau không có gì biến hóa, nhưng lúc chơi đùa với Tiểu Hôi anh thoạt nhìn mềm mỏng hơn nhiều.

Nghe xong lí do La Tổ và Tư Lôi Tạt ‘gửi’ Tiểu Hôi, Mễ Duy có chút lo lắng nhíu mi: “Hai đứa ra ngoài chơi, ba ba không phản đối, nhưng chọn thời điểm này không tốt lắm? Tổ Tổ, không phải con còn đang mang thai sao? Phải hảo hảo nghỉ ngơi mới đúng!”

Tư Lôi Tạt cứng ngắc, La Tổ cũng giật mình, cậu cứ cảm thấy mình quên chuyện gì đó, hóa ra là chuyện mang thai? !

La Tổ quay đầu nhìn Tư Lôi Tạt, nam nhân buồn tào đã hoàn toàn bất động rồi...

Kế hoạch đi du lịch cuối cùng vẫn bị hủy bỏ, sau khi dùng xong cơm tối, La Tổ cùng Tư Lôi Tạt lên người máy giao thông, định trở lại căn nhà nhỏ bé của mình, bọn họ không mang Tiểu Hôi về, bởi vì Mễ Duy nhất định không chịu buông cháu trai, vì thế chỉ đành để Tiểu Hôi ở lại nhà Mễ Duy vài ngày.

Trên đường, La Tổ nhìn nam nhân yên lặng lái xe, không biết vì sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh cự lang cụp tai, đáng thương ngồi xổm trên mặt đất.

“Cẩn thận nghĩ lại thì tối hôm nay chỉ có hai chúng ta thôi, không phải sao?” La Tổ cảm thấy mình nên cấp chút động lực cho cự lang.

Tư Lôi Tạt lập tức quay đầu nhìn La Tổ, đôi ngươi xám dần dần sáng lên, La Tổ nói đúng, tối hôm nay chính là thế giới hai người hiếm có.

Tư Lôi Tạt có tinh thần, người máy giao thông đang ở tốc độ chậm rãi đột nhiên tăng tốc, hướng về mục tiêu cấp tốc lao tới.

La Tổ lại nhìn về phía Tư Lôi Tạt, trong đầu, hai vành tai vốn cụp xuống của cự lang đã dựng đứng, cái đuôi màu xám cũng vui vẻ lắc lư, đôi lang mâu lóng lánh.

La Tổ phát hiện... hóa ra cậu hiểu rõ về khoa khuyến như vậy.

112. Chương 112: [pn] Bánh Bao Số 2

Thế giới hai người... thường trôi qua rất mau, Tư Lôi Tạt tuy rất muốn cùng La Tổ tiếp tục cuộc sống hạnh phúc này, nhưng là một vị phụ thân đủ tư cách, anh vẫn thực lo lắng tới cuộc sống của Tiểu Hôi, vì thế không đến 3 ngày đã đón Tiểu Hôi về nhà.

Lúc Tư Lôi Tạt cùng La Tổ đón Tiểu Hôi, bé con bình thường luôn thích nằm một chỗ ở góc phòng lại vươn tứ chi ngắn ngủn, mập mạp của mình, phóng như bay vào lòng ngực La Tổ, bộ dáng như đang chạy trốn khỏi thứ gì đó rất khủng bố.

La Tổ cùng Tư Lôi Tạt liếc mắt nhìn nhau, trước kia bọn họ cũng từng gửi Tiểu Hôi đến chỗ Mễ Duy, chính là Tiểu Hôi đâu có phản ứng thái quá như vậy đâu a, Mễ Duy rốt cuộc đã làm ‘chuyện bí mật’ gì đối với Tiểu Hôi a?

“Ba ba, mấy ngày nay ba ba chăm sóc Tiểu Hôi thế nào vậy?” Đứng nhìn La Tổ bình thường luôn lạnh lùng thân nhiên với Tiểu Hôi, kỳ thực trong lòng cậu rất yêu thương bé, đặc biệt là hình thái ấu lang này, La Tổ thực sự không có cách với Tiểu Hôi.

Mễ Duy nghe La Tổ hỏi, có chút ngượng ngùng đỏ mặt, bất quá ánh mắt màu bạc vẫn không ngừng toát ra thần sắc đắc ý: “Kỳ thật ba ba cũng không làm gì, chỉ là con thấy đó... Tiểu Hôi tới tuổi này vẫn chưa có bạn thì không tốt, vì thế ba ba dẫn cháu ra ngoài gặp mọi người.”

La Tổ nghe đến đây đã cảm thấy huyết thái dương mình nảy lên thỉnh thoảng, cậu có dự cảm chuyện sắp được nghe rất không xong.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của La Tổ, Mễ Duy tiếp tục tuyên dương công lao to lớn của mình: “Con biết không? Lúc ba ba đưa Tiểu Hôi tới gặp nhóm bằng hữu, bọn họ đều thực hâm mộ ba ba có đứa cháu đáng yêu như vậy! Bọn họ ai cũng thích Tiểu Hôi, tặng bé rất nhiều quà, mấy người bạn của ba ba còn định giới thiệu tôn tử cho Tiểu Hôi nga.”

Mễ Duy nói tới đây, muốn ôm Tiểu Hôi trong lòng La Tổ hôn một cái, nhưng Tiểu Hôi thấy anh liền bật người chui đầu vào lòng La Tổ, Mễ Duy thấy vậy chỉ đành từ bỏ.

“Tiểu Hôi, đứa nhỏ này cũng thực là, cư nhiên còn thẹn thùng.” Mễ Duy hoàn toàn không nhận ra Tiểu Hôi đang trốn anh.

“...” La Tổ có chút đau đầu đỡ trán, cậu đại khái có thể tưởng tượng được ba ngày ‘thê thảm’ mà Tiểu Hôi đã vượt qua.

Có thể làm bạn với người tính cách như Mễ Duy, không cần phải nói, nhất định cũng là dạng ‘gia đình chủ phụ’, giống cái bình thường nhìn thấy sinh vật đáng yêu như Tiểu Hôi sẽ có phản ứng gì? Không ngoài niết, nhéo, sờ, hôn, khó trách lúc nhìn thấy Tiểu Hôi, cậu cứ cảm thấy lông mao trên người bé con giảm không ít.

La Tổ có thể nghĩ đến, đương nhiên Tư Lôi Tập cũng có thể, nam nhân buồn tao chỉ vì có thể giới hai người với La Tổ mà đưa Tiểu Hôi cho Mễ Duy, giờ phút này yên lặng nhìn Tiểu Hôi, ánh mắt tràn ngập tình tự áy náy. Cũng từ lúc này, bất luận Tư Lôi Tập muốn ở cùng một chỗ với La Tổ cỡ nào, anh cũng không bao giờ gửi Tiểu Hôi đến nhà người khác nữa.

Thuận tiện nói luôn, sau khi về nhà, Tư Lôi Tập thậm chí còn gặt La Tổ, liên tục thêm phần cơm cho Tiểu Hôi suốt một tuần. Hai cha con đều thừa dịp La Tổ vào phòng thí nghiệm, lén hội hợp ở góc tường.

Tư Lôi Tập vốn không giỏi biểu đạt tình cảm của mình, vì thế lần nào cũng cầm khúc xương đưa tới bên cạnh Tiểu Hôi, sau đó dùng đôi người màu xám chăm chú nhìn đứa con, sờ sờ đầu bé, trầm giọng nói: “Thật xin lỗi.”

“Ô ô~” Tiểu Hôi túm được khúc xương liền mặc kệ phụ thân nói gì, bé chỉ biết gần đây phụ thân đặc biệt tốt với mình, vì thế Tiểu Hôi không ngừng lắc lư cái đuôi với Tư Lôi Tập.

Một người một lang nóng bỏng đối mặt nhau, qua thật lâu, Tư Lôi Tập trầm mặc lại mở miệng: “Phải giấu biết không.”

“Ngao~ ô?” Tiểu Hôi chớp chớp đôi ngươi nhỏ, giấu cái gì?

Đáng tiếc Tư Lôi Tập không biết Tiểu Hôi nghe không hiểu, thấy Tiểu Hôi liêu mạng nháy mắt với mình, Tư Lôi Tập yên tâm gặt gặt đầu, đứng dậy ly khai.

Cũng vì thế, hành vi lén thêm cơm cho Tiểu Hôi của Tư Lôi Tập kéo dài chưa tới một tuần đã bị La Tổ bắt được, lúc La Tổ đóng cửa khúc xương thừa lưc được từ chỗ Tiểu Hôi, hơn nữa còn dùng gương mặt mỉm cười vô cùng ôn nhu, nam nhân nọ hoàn toàn... hóa đá.

“Có lẽ tôi có thể nghe chút lí do anh thêm cơm cho Tiểu Hôi?” La Tổ nhướng mi.

“...” Nam nhân buồn tao có thân hình cao lớn yên lặng, yên lặng cúi đầu.

Giờ phút này, La Tổ giống như thấy được cự lang đáng thương đang nhận sai.

“Không thể nói lí do cho tôi biết sao?” La Tổ áp sát Tư Lôi Tập, bởi vì rất gần nên tất cả hơi thở nóng bỏng đều phun lên mặt Tư Lôi Tập, nam nhân nào đó cảm nhận được thì cơ thể bắt đầu căng cứng: “Thật xin lỗi.”

La Tổ nghe vậy, khề thở dài: “Tôi cũng không có ý trách cứ anh, bắt quá anh xem Tiểu Hôi bây giờ xem.” La Tổ chỉ về phía Tiểu Hôi đang giương mắt nhìn bọn họ ở bên kia, Tiểu Hôi cuộn mình thành một đoàn, bởi vì quá béo nên ánh mắt bé cơ hồ bị thịt che khuất, hơn nữa bộ lông còn xõa tung, trừ bỏ cái mũi sồi nhô ra, còn lại toàn bộ đều là một cục lông.

“Anh nghĩ đây là hình thể bình thường à?” La Tổ vừa dứt lời, Tiểu Hôi liền vùi đầu vào cơ thể, có thể bé cũng ý thức được không khí hiện tại rất tệ. Chính là lúc vùi đầu vào cơ thể, Tiểu Hôi lại càng giống một cuộn len tròn vo, một nửa phong cách tạo hình của sinh vật hình lang cũng không có.

Tư Lôị Tạp bắt đầu suy nghĩ.... Tiểu Hôi tựa hồ.... hơi béo một chút.

“Tiểu Hôi đòi anh sao?” La Tổ nằm trên sô pha, khẽ thở dài hỏi, đây là đáp án có khả năng nhất cậu nghĩ ra.

“Không phải như vậy.” Tư Lôị Tạp xoa xoa đầu Tiểu Hôi, đem hết trách nhiệm đổ lên người mình.

“Àn?” La Tổ thấy thú vị, cậu thực muốn biết nam nhân nghiêm cẩn này vì sao lại thêm cơm cho Tiểu Hôi, chính là nghe thấy lí do rồi, cho dù là La Tổ cũng không khỏi run rẩy khóe miệng.

Nam nhân này... cư nhiên vì chuyện đưa Tiểu Hôi đến nhà Mễ Duy mà cảm thấy áy náy, vì thế mới thêm cơm cho Tiểu Hôi sao? Đây đúng là... La Tổ không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp Tư Lôị Tạp, nam nhân này chính là vậy, bởi vì sợ nhóm kẻ ước nhỏ sợ mình nên biến thành cự lang cứ ngồi bệch một chỗ trên mặt đất, cho dù bị nhóm la mạt khâu xem là đồ chơi cũng không sao.

Thật là, nam nhân này rốt cuộc phải tốt bụng tới mức nào mới chịu bỏ qua? La Tổ không khỏi cười khở, bất quá cũng vì thế cậu mới không có biện pháp để Tư Lôị Tạp một mình đi?

“Quên đi, chuyện này cũng không thể trách anh.” La Tổ ôm lấy Tiểu Hôi đang cuộn thành một đoàn, khó có dịp lộ ra nụ cười ôn nhu: “Cho dù là tôi cũng không có cách với nhóc con này, bất quá lần sau đừng uy con ăn xương nữa, tôi sẽ nghiên cứu loại thức ăn gia súc mới.”

“Hảo.” Tư Lôị Tạp ôm lấy La Tổ, trong phòng khách chỉ còn bức tranh một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, ấm áp hoàn mỹ.

Sẵn tiện nói luôn, thức ăn gia súc La Tổ nghiên cứu được ở tương lai sau này trở thành món ăn chính của Tiểu Hôi, cũng nhờ đó Tiểu Hôi thành công từ một tiểu lang mập mạp trở thành tiểu lang cao lớn hoàn mỹ. Về phần thức ăn gia súc La Tổ nghiên cứu ra có hương vị thế nào... chuyện này cũng chỉ có một mình Tiểu Hôi biết.

Ba tháng sau, La Tổ rốt cuộc hạ sinh lần hai, lần này là một bé con mập mạp bình thường, vấn đề duy nhất là... đứa nhỏ từ khi chào đời đã không khóc không nháo, chỉ trừng to đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà, điều này làm cả nhà lo lắng không thôi.

Ngoại trừ điều đó, La Tổ cũng làm người ta lo lắng, nghe nói trong quá trình sinh sản đã từng xảy ra trạng thái thú hóa, tuy bản thân La Tổ hoàn toàn không nhớ.

“Tổ Tổ, con thực sự không nhớ gì sao?” Mễ Duy lo lắng hỏi.

La Tổ nằm trên giường bệnh, lắc lắc đầu: “Con không có ấn tượng gì, có thể nói cụ thể tình huống lúc đó không?”

“Bác sĩ nói lúc sinh sản con rất đau đớn, hơn nữa trên mặt còn xuất hiện thứ gì đó giống như vậy.” Mễ Duy nói tới đây, hoảng sợ vỗ vỗ ngực: “Bất quá bác sĩ nói... đó có thể là phản ứng bảo hộ lúc chuyển hoá, bởi vì cơ thể cảm nhận được nguy hiểm nên cơ thể vô thức biến thành hình thái hỗn thú để tự bảo hộ mình.”

La Tổ nghe xong, mày nhíu lại thật sâu, việc này đối với cậu là hoàn toàn không có khả năng, bởi vì cậu không thức tỉnh hỗn thú, càng miễn bàn tới hình thái kì lân...

Nhưng nếu lời Mễ Duy nói đều là sự thật, vậy có nghĩa... mày La Tổ càng nhíu sâu hơn, cậu nhìn về phía Tư Lôị Tạp: “Đứa nhỏ tôi sinh ra đâu?”

Tư Lôị Tạp không hiểu La Tổ lo lắng điều gì, nhưng anh vẫn đáp: “Trong phòng ấm.”

“Đưa tôi qua đó.” La Tổ làm ra vẻ muốn xuống giường, Tư Lôị Tạp thấy vậy liền vội vàng ôm lấy cậu.

“Cơ thể của em...” Tư Lôị Tạp nhíu mày.

“Không sao.” Bởi vì La Tổ cố ý muốn đi xem đứa nhỏ nên Tư Lô Tập chỉ đành đưa em ấy tới phòng trẻ sơ sinh.

Nói ra cũng thần kì, La Tổ vừa tiến vào phòng trẻ sơ sinh, một đứa nhỏ trong hộp giữ ấm đột nhiên quay đầu về phía cậu, trừng mắt nhìn La Tổ, bất quá vì gương mặt rất béo nên biểu tình này thoạt nhìn không có chút lực sát thương nào, ngược lại còn rất buồn cười.

La Tổ chìm vào suy nghĩ, biểu hiện này... có chút kì lạ, cậu lập tức dùng lực tinh thần kết nối tiểu quỷ kia, không ngoài dự liệu, lực tinh thần rất nhanh đã kết nối.

“Người là ai?” La Tổ thông qua lực tinh thần chất vấn.

“Hừ, không phải quá rõ sao?” Tiếng nói quen thuộc từng nghe trong không gian ý thức không chút khách khí vang lên.

“Người là Kì Lân?” La Tổ nheo mắt, cậu đang suy nghĩ nên xử lý vấn đề này thế nào.

“Chính là lão tử! Sát, nếu không phải người giam lão tử trong cơ thể, không cho lão tử ra, lão tử làm sao biến thành bộ dáng buồn cười này cơ chứ?!” Ngữ khí Kì Lân có vẻ rất bi phẫn.

“Tôi có thể hiểu là... người đã giết chết đứa con, sau đó chiếm lấy cơ thể nó?” La Tổ nói tới đây, ánh mắt tràn ngập sát ý, nếu không phải chung quanh còn có người khác, cậu nhất định đã để tên Kì Lân trước mặt biết cái gì gọi là địa ngục tu la!

“Thiết, thế thì sao? Đều tại người không tốt, nếu người sớm thả lão tử... này này! Người túm lấy tiểu kê kê của lão tử làm gì? Ta nói cho người biết, đây là phạm pháp! Là quấy nhiễu tình dục!” Kì Lân luống cuống nhìn La Tổ ôm lấy mình, liều mạng quơ nắm tay bé xíu muốn ngăn cản, chính là chút khí lực của trẻ con sao độ lại La Tổ? Không bao lâu sau, đứa nhỏ đã hoàn toàn rơi vào tay La Tổ.

“Tổ...” Tư Lô Tập lo lắng nhíu mi, đây là lần đầu tiên anh thấy La Tổ làm ra hành động lớn mật như vậy trước mặt người khác, tuy nói là đứa nhỏ của mình, nhưng trước mặt người nhà túm lấy bộ vị kia của đứa nhỏ vẫn có chút...

“Tôi kiểm tra một chút xem nó có khỏe mạnh không.” La Tổ bình thản đáp.

“Này! Người nói dối trắng trợn a! Đây là cơ thể con người! Nhẹ nhẹ một chút a kẻo khiếp!” Kì Lân thông qua lực tinh thần bi phẫn hét lên, bất quá phát hiện La Tổ căn bản không quan tâm, Kì Lân từ dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo lúc đầu chuyển thành uyển chuyển khuyên bảo, cuối cùng thấp giọng cầu xin, hết thấy chuyển biến chỉ tốn một phút ngắn ngủi.

“Đại ca, lão đại, tổ tông, ta sai rồi, sai rồi không được sao? Lão tử vừa nãy chỉ gạt người thôi! Lão tử căn bản không có giết con người, từ đầu người mang thai chính là ta! Ta chỉ mượn một nơi để ra ngoài thôi! Ta con mẹ nó thực oan uổng a!”

La Tổ nghe vậy, chậm rãi buông lỏng tay đang nắm bộ vị nào đó ra, tuy vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng lời Kì Lân nói, bất quá Kì Lân có thể rời khỏi cơ thể cậu là chuyện tốt, ít nhất không còn lo lắng cơ thể mình xảy ra vấn đề gì. Mặc khác... cậu vốn không có khả năng giết chết Kì Lân ở đây, bởi vì Tư Lô Tập và Mẹ Duyệt đều ở đây, ngoài ra cậu cũng còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Kì Lân.

“Nhớ kỹ, người bây giờ đang ở trong tay ta, muốn sống sót phải làm thế nào, người hẳn là hiểu rất rõ đi?”

“Hừ.” Kì Lân biến thành trẻ con xem thường mà dẫu mỏ, kết hợp với gò má tròn trịa và đôi mắt to ngập nước, biểu tình này dường như nói tới lực sát thương, quả thực ngay cả một chút đáng sợ cũng không có, ngược lại còn vô cùng đáng yêu.

Chỉ tiếc La Tổ hoàn toàn không cảm nhận được, lại tiếp tục túm lấy ‘bộ vị trọng điểm’ của tiểu quỷ.

“Ta sát, đau đau đau! Đau chết lão tử! Người là ác quỷ à? Đứng... đứng đừng sức nữa! Đều nghe lời người, lão tử đều nghe lời người còn không được sao?!”

La Tổ lúc này mới hài lòng buông lỏng tay, thả đứa nhỏ vào loại hộp giữ ấm, sau đó quay đầu nói với Tư Lô Tập: “Tôi quyết định gọi đứa nhỏ này là Tiểu Bạch.”

Tư Lôị Tậ: “...”

Mễ Duy: “...”

Ngải Đị: “...”

Kì Lân: “Này! Ngươi trở lại đây cho lão tử! Lão tử mới không cần cái tên Tiểu Bạch kì quái đó! Lão tử là Kì Lân vĩ đại! Này, ngươi có nghe không hả! Đừng đi a, khổn khiếp!”

Tuy Tư Lôị Tậ cùng Ngải Đị, còn có Mễ Duy nhất trí cho rằng cái tên Tiểu Bạch thực sự... rất mất mặt, nhưng La Tổ kiên trì nên cái tên này vẫn không đổi.

Kì Lân, không đúng, là Tiểu Bạch sau khi đủ tháng thì được đón về nhà chăm sóc. Tư Lôị Tậ vẫn là lần đầu tiên chăm sóc cục cưng hình người, vì thế ít nhiều cũng có chút khấn trương, dưới sự chỉ đạo của Mễ Duy đã mua không ít sách và đồ dùng trẻ con, ngay lúc anh chuẩn bị cố gắng hoàn thành sứ mệnh của một phụ thân tốt, anh phát hiện... tất cả công việc chăm sóc Tiểu Bạch đều bị La Tổ ôm hết, anh cơ hồ chút thời gian ở cùng Tiểu Bạch cũng không có.

Tư Lôị Tậ vốn nghĩ La Tổ thực thích Tiểu Bạch nên mới quan tâm chăm sóc con như vậy, chính là một ngày nọ anh tan ca về nhà sớm, nhìn thấy La Tổ thô lỗ đối tả cho Tiểu Bạch, thậm chí còn mặc kệ Tiểu Hôi đã hơi lớn một chút dùng móng vuốt chọt chọt Tiểu Bạch cùng dùng miệng ném thử hương vị của Tiểu Bạch, Tư Lôị Tậ trầm mặc thật sâu... thật sâu.

Quả nhiên... thái độ La Tổ đối đãi hình người và hình lang hoàn toàn bất đồng.

Đêm đó, Tư Lôị Tậ biến về hình thái cự lang, yên lặng ngồi trước gương thật lâu, lúc La Tổ trở về phòng nhìn thấy cảnh tượng này, cậu có chút nghi hoặc mở miệng: “Sao anh lại biến thành hình lang?”

Cự lang ngồi xổm trên mặt đất, dùng đôi lang mâu màu xám chăm chú nhìn La Tổ thật sâu, La Tổ nghĩ nam nhân buồn tao này muốn làm nũng, vì thế đi tới trước sờ sờ đầu cự lang, sau đó lại hôn cái mũi cự lang, xúc cảm bộ lông này trước sau vẫn luôn tốt như vậy.

Cự lang chiếm được môi thơm người yêu nhất thời khôi phục tinh thần, cự lang nào đó, không đúng... là nam nhân buồn tao nào đó rất cuộc yên tâm thả tảng đá lớn trong lòng, hình lang của anh đối với La Tổ vẫn còn lực hấp dẫn, anh không bị vút bỏ.

Vì thế mới nói... lang ca, anh rất cuộc chịu thỏa hiệp tới mức nào a? ! Dùng hình lang để chiếm được yêu thương căn bản không có gì đáng kiêu ngạo!

113. Chương 113: [pn] Ngải Đị X Lô Tậ (1)

Nếu muốn hỏi Ngải Đị là người thế nào? Không thể nghi ngờ, tất cả người trong quân bộ sẽ trả lời ‘đó là người máy thiết diện vô tư’.

Đương nhiên, trả lời như vậy không phải nói Ngải Đị không tốt, mà là anh giải quyết công việc tới một mức độ khủng bố, trên người anh hoàn toàn không có thứ gọi là nhân tính tồn tại, anh hành động như một cỗ máy, không ngừng lập đi lập lại những chương trình đã được cài đặt.

Ngải Đị biến thành như vậy cũng có nguyên nhân, bởi vì trời sinh khiếm khuyết tình cảm nên tất cả hành vi thói quen của Ngải Đị đều xuất phát từ tri thức trong sách giáo khoa và cái nhìn của người xung quanh. Dựa theo cái nhìn của mọi người là định ra những quy tắc làm việc, đây là chuyện làm Ngải Đị mất đi tình cảm, dần dần Ngải Đị đã biến thành ‘người máy thiết huyết’ trong lòng mọi người.

Lúc Ngải Đị 30 tuổi, bên người có rất nhiều bằng hữu đã kết hôn, ngay cả đứa em cũng vậy, mỗi lần nhìn thấy đứa cháu trai Tiểu Hôi bám lấy chân mình, ánh mắt trông mong nhìn mình, Ngải Đị hiếm có dịp dành chút thời gian bồi Tiểu Hôi chơi đùa, bởi vì anh phát hiện... anh tựa hồ cũng không chán ghét như vậy.

Cùng lúc đó, Ngải Đị cũng ý thức được một chuyện khác, dựa theo tiêu chuẩn của đời người, anh đã tới độ tuổi cần kết hôn. Bởi vì Ngải Đị là một người nghiêm khắc luôn làm việc theo quy củ, cho dù bản thân xảy ra chuyện lớn cũng vậy, vì thế anh thông báo những người xung quanh như đang xử lý công việc.

Nghe nói Ngải Định muốn kết hôn, người vui vẻ nhất là Mễ Duy, bởi vì đứa con cả hoàn toàn ủy thác chuyện này cho anh. Trong mắt Mễ Duy, đứa con cả tuy lạnh lùng một chút, nhưng bộ dáng thực sự rất suất, điều kiện lại tốt, cẩn thận chọn lựa vẫn có thể chọn được người vừa ý.

Các gia đình chủ phu như Mễ Duy không có bản lĩnh gì, nhưng các giống cái thích bát quái là nhiều nhất, không bao lâu sau nhóm giống cái đã hưng trí bừng bừng chọn lọc ra ‘danh sách’, một hơi xấp xếp cho Ngải Định một tràng xem mắt thật dài.

Lúc La Tổ biết được chuyện này thì ngây ngốc hơn nửa ngày, cậu không phải không hiểu ý tưởng Ngải Định, với tính cách của anh chắc cuộc đời của mình đã sớm làm kế hoạch như sách giáo khoa, lúc nào kết hôn, lúc nào sinh đứa nhỏ, bất quá Ngải Định lại ủy thác chuyện này cho Mễ Duy, điểm này vẫn làm cậu có chút kinh ngạc, chẳng lẽ trong nhận thức của Ngải Định, chuyện hôn nhân phải do cha mẹ an bài sao?

Tuy La Tô không đồng ý lắm với chuyện để người khác an bài cuộc sống của mình, thứ như tình cảm không thể dùng công thức hóa để xử lý, nhưng dù sao cũng là quyết định của Ngải Định, cậu không thể nói gì, hơn nữa mặc kệ kết quả thế nào, dựa theo tình huống trước mắt thì người Mễ Duy giới thiệu có thể làm Ngải Định coi trọng... tỷ lệ thực sự quá nhỏ.

Dự cảm của La Tổ trở thành sự thật, mấy chục người Mễ Duy sắp xếp coi mắt đều thất bại, nói đúng hơn là thất bại 3, số còn lại Ngải Định không hề tới chỗ hẹn.

La Tổ đại khái có thể tưởng tượng ra dạng người Mễ Duy giới thiệu cho Ngải Định, vì thế anh không tới cuộc hẹn cũng nằm trong dự đoán, dù sao Ngải Định là người theo đuổi hiệu suất cao, nhưng lúc Ngải Định tìm tới cửa, mặt không chút biến sắc hỏi về phương diện này, cậu thực sự có chút ngây ngốc.

“Vì sao lại tới hỏi tôi?” La Tổ có chút nghi hoặc nhướng mi.

“Các cậu thực hạnh phúc.” Ngữ khí không chút phập phồng như cũ, nghe không ra bất cứ dao động tình cảm nào, nếu không phải Ngải Định ngồi đối diện, La Tổ thực sự nghĩ rằng mình đang nói chuyện với một cái máy.

“Được rồi.” La Tổ buông Tiểu Hôi đang ôm trong lòng, khó có dịp tâm sự với anh trai: “Anh muốn hỏi làm thế nào để tìm được một nửa của mình?”

“Tôi muốn biết làm thế nào để lựa chọn đối tượng kết hôn.” Ngải Định đáp.

“Tuy tôi muốn nói anh nên tìm một người mà anh thích, bất quá nếu là đối tượng kết hôn thì càng đơn giản hơn.” La Tổ khẽ thở dài: “Đầu tiên, người này phải hiểu anh, có thể hoàn toàn tiếp nhận tính cách anh, hơn nữa còn bao dung anh.”

“Tiếp đó, lúc anh gặp khó khăn, người này sẽ chủ động giúp anh.” La Tổ nói tới đây, lại bổ sung thêm một câu: “Nếu người kia không ở gần nhưng vẫn thường xuyên tới quấy rầy anh thì tốt nhất, này đại biểu người này luôn nghĩ tới anh.”

“Cuối cùng, anh cũng hiểu người này, hơn nữa không chán ghét người ta, thuận tiện nói luôn, là người quen thì càng tốt.”

Ngải Định trầm mặc, sau một lúc lâu anh đứng lên, mặc không chút thay đổi tạm biệt: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn.”

“Phải không? Từ từ...” La Tổ còn chưa kịp giữ lại, Ngải Định đã rời đi, chỉ còn một mình La Tổ lặng người nhìn khung cửa, Ngải Định rốt cuộc hiểu cái gì a? Không xong, cậu cứ cảm thấy có gì đó không ổn...

Khoảng thời gian này Lô Tập rất bận rộn, bởi vì nghiệp ca sĩ thất bại, bất quá anh vốn không cảm thấy mình có thể làm ca sĩ cả đời, tuy ngoài mặt bộ dáng anh có vẻ không đứng đắn, chính là thân là con trai, anh biết rõ ngày nào đó mình phải kế thừa sự nghiệp.

Lúc mới tiếp nhận gia nghiệp, Lô Tập khó tránh khỏi có chút bận tới mức thở không nổi, bất quá nhận được điện thoại của Ngải Định thì lập tức chạy ra ngoài. Lô Tập có nhiều lúc cảm thấy mình thực sự bị ngược

thành thói quen, bởi vì sau khi nhận xong cuộc điện thoại, hai chân chết tiệt của anh lập tức theo phản xạ có điều kiện lao ra ngoài! Anh thực hận cái chân mình, vì cái gì nó tính lại mạnh như vậy chứ!

Lúc Lô Táp đi vào phòng riêng trong nhà ăn, Ngải Dịch đã ngồi sẵn, Lô Táp như bình thường ngồi xuống vị trí đối diện Ngải Dịch, bất quá lúc cởi áo khoác vắt lên lưng ghế dựa, Lô Táp cảm thấy tầm mắt Ngải Dịch nhìn mình có chút quá chuyên chú, làm anh có chút khó thích ứng.

“Làm sao vậy?” Lô Táp hỏi.

Ngải Dịch không trả lời, vẫn như trước dùng đôi ngươi xanh biếc nhìn chăm chú Lô Táp, cứ như muốn khắc sâu hình ảnh của Lô Táp vào đầu mình, điều này làm Lô Táp không khỏi rung mình, Ngải Dịch hôm nay rốt cuộc bị sao vậy? Chẳng lẽ thực sự gặp phải vấn đề rất nghiêm trọng?

Không thể trách Lô Táp nghĩ vậy, dù sao với tính tình của Ngải Dịch, trừ phi trời sụp, nếu không không có vấn đề nào anh không thể giải quyết, cường đại mà đáng tin, đây là ấn tượng Ngải Dịch lưu lại trong lòng mọi người.

“Chúng ta là bằng hữu đúng không?” Lô Táp nghĩ nam nhân băng sơn Ngải Dịch này có chút khó mở miệng, vì thế mỉm cười ôn hòa nói: “Yên tâm yên tâm, mặc kệ có chuyện khó khăn gì tôi cũng giúp cậu.” Ai bảo anh đã sớm bị ngược thành thói quen? ! Lô Táp bất đắc dĩ nghĩ.

Lô Táp vừa nói xong câu này, gương mặt luôn bình tĩnh không chút gợn sóng của Ngải Dịch có chút biến hóa, mặc dù dưới ánh đèn vẫn lạnh lùng vô tình như trước, bất quá hai hàng mày nhíu chặt làm anh thoát nhìn so với bình thường càng nghiêm túc hơn.

“Tôi định kết hôn.” Trầm mặc thật lâu, Ngải Dịch rốt cuộc chậm rãi mở miệng.

“Àn, hóa ra cậu định kết.... cái gì? !” Lô Táp nhất thời bị sét đánh ngang tai, cả người đều hoảng hốt, việc này nếu đổi lại là bất kì ai khác, anh cũng không kinh ngạc đến vậy, nhưng cổ tình người nói tin này với anh lại là Ngải Dịch! Điều này bảo anh làm sao tiếp nhận nổi!

Qua thật lâu, Lô Táp mới lấy lại tinh thần, anh nhìn chăm chăm Ngải Dịch thật lâu, thẳng đến khi không tìm được chút dấu vết nào trên gương mặt không chút biến sắc kia mới chịu đưa tay đầu hàng: “Được rồi, cậu thẳng, cậu thực sự nghiêm túc sao?”

“Tôi thực sự nghiêm túc.” Ngải Dịch dùng âm thanh không chút phập phồng, giống như đây là đáp án đã được cài đặt sẵn.

“Thế đối phương là dạng người thế nào?” Lô Táp hứng thú, thế nhưng có thể làm Ngải Dịch nảy sinh ý tưởng kết hôn trong đầu, người này anh nhất định phải làm quen!

Ngải Dịch không trực tiếp nói đáp án, mà tiếp tục nói: “Thời gian này tôi đã suy nghĩ rất nhiều, kết hôn phải lựa chọn một người có thể cùng tôi chung sống cả đời, loại trừ những người xung quanh, tôi đã có sự lựa chọn cuối cùng.”

“Thật là vô tình a, nếu người đẹp của cậu đau lòng, tôi không ngại an ủi thay cậu đâu.” Lô Táp đã sớm quen với giọng điệu và tính cách Ngải Dịch, vì thế ngoài miệng nói vậy, nhưng cũng chỉ là nói đùa thôi, anh không có khả năng ra tay với bầu bạn của bạn bè, anh thích mỹ nhân, bất quá không tới mức đói bụng ăn quàng như vậy.

“Nói nửa ngày, người kia rốt cuộc là ai?” Lô Táp lại hỏi.

Lại là một lúc trầm mặc thật lâu, thẳng đến khi Lô Táp đã sắp không chịu nổi nữa thì Ngải Dịch rốt cuộc mở miệng. Ngữ khí của anh trước sau như một, tuy tiếng nói tràn ngập từ tính, nhưng thanh tuyệt lại không có chút phập phồng, lạnh băng như kim loại, có cảm giác cơ hồ đông cứng lòng người, làm người ta hít thở không thông.

“Là cậu.” Ngắn gọn hai chữ, chẳng có chút ướm át dài dòng, nhưng trông mắt Lô Táp lại co rút, anh... anh rốt cuộc vừa nghe thấy cái gì? Là anh bị lãng tai hay đầu óc Ngải Dịch không bình thường? Không không không, nhất định là anh suy nghĩ quá nhiều.

“Cái kia....” Lô Táp cào cào mái tóc đỏ rực của mình, có chút xấu hổ cười: “Tôi mới... nghe lầm phải không?”

“Tôi thật sự nghiêm túc.” Ngải Dịch không chút biến sắc lập lại: “Tôi hi vọng cậu có thể kết hôn với tôi, tôi sẽ cố hết khả năng làm cậu hạnh phúc.”

“Từ từ... từ từ đã!” Lô Táp vội vàng đánh gãy lời Ngải Dịch: “Cậu phải hiểu rõ, cả hai chúng ta đều là giống đực! Hơn nữa tôi thích giống cái ôn nhu yếu ớt, không đúng, mấu chốt không phải điểm này, rốt cuộc vì cái gì cậu lại nảy sinh ý tưởng kết hôn với tôi?”

114. Chương 114: [pn] Ngải Dịch X Lô Táp (2)

Ngải Dịch trầm mặc, đối mặt với gương mặt không chút biến sắc của Ngải Dịch, Lô Táp bắt đầu dè dặt: “Làm ơn a... thời điểm này cậu nói gì đó được không?”

“Thật xin lỗi, tôi đang tổ chức ngôn ngữ.” Trầm mặc thật lâu, Ngải Dịch rốt cuộc mở miệng, tuy vẫn là giọng điệu không hề phật phồng như trước, nhưng đôi ngươi xanh biếc như hồ thu lại hiếm có dịp mê mang: “Tôi... không biết.”

“Ách?” Lô Táp nghi hoặc nhíu mi.

“Tôi chỉ có thể nghĩ tới cậu.” Ngải Dịch rất nhanh khôi phục biểu tình công thức hóa bình thường, anh chăm chú nhìn Lô Táp, gần từng tiếng, vô cùng nghiêm túc nói: “Trong tất cả những người bên cạnh, tôi chỉ có thể nghĩ tới cậu.”

Rõ ràng là gương mặt không có bất cứ biểu tình gì, rõ ràng là giọng điệu không hề phật phồng, nhưng từ miệng Ngải Dịch lại có sát thương đánh mạnh vào lòng người.

Ngải Dịch sẽ không nói dối, bởi vì anh là người như vậy, bất luận làm việc gì cũng theo lẽ công bằng mà xử lý, không vi phạm lương tâm mình, cũng không vi phạm đạo đức xã hội, đây là lý do anh được phong là ‘người máy vô huyết vô lệ’, đồng thời cũng là lý do mọi người nguyện ý phục tùng, đi theo anh.

Giờ phút này, trái tim Lô Táp không hiểu sao nhảy lên thật mạnh, anh có chút chột dạ không dám mở mắt, không dám nhìn vào ánh mắt chăm chú của Ngải Dịch, này... này có thể xem là cầu hôn sao? Không không không, anh một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có.

Từ từ... anh rốt cuộc đang nghĩ miên man gì vậy? Kinh hoàng phát giác suy nghĩ của mình đã bay tới nơi nguy hiểm, Lô Táp vội vàng dừng sát bờ vực, mấu chốt không phải là cầu hôn hay không cầu hôn, mà vấn đề là anh và Ngải Dịch đều là giống đực! Mà ngay cả kết giao còn chưa có, đã trực tiếp cầu hôn, trình tự này hoàn toàn không đúng đi? Huống chi... anh chưa từng nghĩ tới việc mình với Ngải Dịch biến thành loại quan hệ này, anh chỉ nghĩ... bọn họ là huynh đệ tốt hoạn nạn có nhau.

“Khụ khụ.” Rối rắm thật lâu, Lô Táp rốt cuộc quyết định nói thật: “Tôi cảm thấy... có lẽ cậu đã nhầm lẫn giữa tình bạn và tình yêu, cậu xem, quan hệ của chúng ta bây giờ không phải tốt lắm sao? Bất luận phát sinh chuyện gì cũng cùng nhau vượt qua, đó chỉ do cậu có ảo giác mà thôi.”

“Một ngày nào đó, chúng ta sẽ có gia đình của chính mình, sẽ có đứa nhỏ của mình, đến lúc đó nhớ lại cuộc nói chuyện hôm nay, nói không chừng sẽ cảm thấy thực buồn cười.” Lô Táp vừa nói vừa quan sát phản ứng của Ngải Dịch, tuy gương mặt anh không có chút tình cảm dao động nào, nhưng Lô Táp không hiểu sao lại có cảm giác khí thế trên người Ngải Dịch ngày càng mạnh... là ảo giác sao?

Nhưng cho dù là vậy, Lô Táp cũng không thể không kiên trì, tiếp tục nói: “Hơn nữa cá nhân tôi cho rằng, cậu muốn cùng tôi kết hôn vì cậu cảm thấy trong số những người bạn, tôi là người phù hợp nhất với những điều kiện kết hôn mà thôi, cái cậu cần là một người phù hợp để kết hôn, cho dù người kia không phải tôi cũng không sao.”

Ngải Dịch nghe đến đây, máy móc lập lại: “Tôi thực sự nghiêm túc.”

Tuy trước sau vẫn là âm thanh lạnh như băng nhưng lại cố ý kéo dài âm cuối, giống như tăng thêm giọng điệu, đối với Ngải Dịch đây là chuyện rất hiếm, vì thể vô tình làm người ta có cảm giác áp bách.

“Khụ khụ.” Lô Táp khản trương nuốt nước miếng, thật sự không xong, Ngải Dịch lần này thực sự nghiêm túc, rốt cuộc là vì cái gì a?

Tuy Ngải Dịch gây ra cảm giác áp bách rất mạnh, nhưng Lô Táp vẫn nhìn thẳng vào anh, vô cùng nghiêm túc nói cự tuyệt: “Nói tóm lại, thật sự xin lỗi, tôi không thể đáp ứng kết hôn với cậu, có thể cậu cho rằng những lời tôi nói chỉ là lấy cớ, đối với cậu thực sự không có biện pháp, bởi vì tôi thích loại hình giống cái ôn nhu, điểm ấy cậu hiểu rõ mới đúng.”

Tẻ ngắt, hoàn toàn vẻ ngắt, ngay lúc Lô Táp dùng nụ cười cứng nhắc cười với Ngải Dịch gần 10 phút, Ngải Dịch rốt cuộc mở miệng: “Thật xin lỗi, làm cậu khó xử.”

“Không sao không sao!” Lô Táp vội vàng khoát tay: “Cậu nghĩ thông suốt là tốt rồi, kì thực bên cạnh tôi có rất nhiều giống cái không tồi, có muốn tôi giới thiệu cho cậu không? Cậu gặp bọn họ rồi nhất định sẽ thay đổi ý tưởng!”

“Không cần.” Ngải Dịch đứng lên, dùng âm thanh không chút phật phùng cự tuyệt: “Tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu, hôm nay đã quá muộn, tạm biệt.”

“Nga...” Lô Táp có chút ngoài ý muốn nhìn Ngải Dịch sắc khoải từ bỏ như vậy, bất quá theo tính cách của Ngải Dịch, quả thật như vậy mới hợp lí nhất, nhưng mà vì cái gì... bóng dáng Ngải Dịch rời đi thoạt nhìn cô đơn như vậy?

Không, nhất định là anh đã nghĩ quá nhiều! Mặc kệ nói thế nào, Ngải Dịch cũng là người máy vô huyết vô lệ, hôm nay khẳng định là nhất thời động kinh mới cầu hôn anh, đúng vậy, chính là vậy...

Cho nên... rõ ràng là như vậy, có sao anh còn lo lắng mà sống chết trộm theo sau Ngải Dịch à! Lô Táp quả thực muốn đập đầu chết cho rồi, anh hận cái chân mình, vì cái gì lần nào cũng không biết tự trọng cứ hướng ra ngoài! Anh rốt cuộc có tính thích ngược chết tiết kia sao! Chẳng lẽ trong cơ thể anh thực sự có khuynh hướng thích bị ngược?

Tuy Lô Táp thực hận không thể lập tức tự xử lý chính mình, nhưng nếu đã theo thì không ngại theo đến cùng, hơn nữa nói thật... anh cũng thực để ý vì sao Ngải Dịch đột nhiên muốn kết hôn.

Ngải Dịch sau khi rời khách sạn cũng không về nhà, anh tới công viên trung tâm cách đó không xa, Lô Táp vì sợ bị Ngải Dịch phát hiện, cố ý mua nón và kính râm ở cửa hàng ven đường để ngụy trang.

Thực kì quái... sao lại một mình tới công viên? Lô Táp núp sau gốc cây, lén quan sát Ngải Dịch ngồi trên băng ghế, có chút nghi hoặc nhíu mi.

Ngải Dịch cứ im lặng ngồi đó hơn hai giờ đồng hồ, nhóm khách trong công viên tùm 5 tùm 3 thành đoàn đi ngang qua người Ngải Dịch, người đến người đi, tiếng truyện trò rôm rả, mọi người đều vui sướng vui đùa cùng nhau, chỉ có một mình Ngải Dịch cô độc ngồi trên băng ghế, cho dù có người chú ý đến anh cũng e ngại biểu tình lạnh như băng cùng khí thế cường đại chớ tới gần mà lui bước.

Bởi vì Lô Táp núp sau gốc cây nghiêng phía sau nên có thể nhìn thấy biểu tình trên mặt Ngải Dịch, đó là gương mặt buồn tẻ cứng nhắc, giống như một pho tượng, không phát sinh bất kì biến hóa nào, đôi người xanh biếc cũng lặng lẽ như mặt nước, đám người xung quanh không ngừng xẹt qua trong đôi người, nhưng không dậy nổi chút gợn sóng nào, chỉ có gốc đại thụ xum xuê trên đỉnh đầu nên đôi người anh bị bóng ma che khuất, lúc này mới làm nam nhân có chút sinh khí.

Trái tim Lô Táp không hiểu sao đột nhiên co rút đau đớn, vì sao trước kia anh chưa từng phát hiện? Đó là sự tịch mịch đau đớn đến hít thở không thông, không ai dám tiếp cận Ngải Dịch, từ trước kia đã vậy, lúc đầu khi anh quần lấy Ngải Dịch, có lẽ vì nam nhân này thoạt nhìn rất tịch mịch, rất cô đơn, bên người không có ai cả, người xung quanh không phải sợ thì là chán ghét, vì thế anh đã nghĩ... nếu nam nhân này có bằng hữu, gương mặt sẽ lộ ra biểu tình gì? Có còn tịch mịch như lúc trước nữa không?

Thực sự không xong... Lô Táp có chút phiền não cào cào tóc, cảm giác tội ác nặng nề trong lòng mình là sao à?

Ngay lúc Lô Táp tránh sau gốc cây rồi rầm, một đứa trẻ khoảng 5, 6 tuổi đi ngang qua ghế đá bất cẩn làm bay quả bóng bay đang cầm trong tay, đứa bé khóc nháo lên đòi quả bóng trên bầu trời, người xung quanh đều nhìn đứa bé, khe khẽ nói nhỏ, tuy cũng có người muốn giúp nhưng quả bóng thực sự đã bay quá cao, bọn họ đều không có cách.

Lúc này, Ngải Dịch đứng lên, dùng sức mạnh Thủy tinh linh trong cơ thể, lợi dụng ngăn nước bắt lấy quả bóng bay, không chút biến sắc đưa lại cho đứa bé.

Đứa bé trai vốn định nói cảm ơn, nhưng vừa tiếp xúc với gương mặt giá rét của Ngải Dịch thì liền lui bước, sau khi nhận lại quả bóng bay trong tay Ngải Dịch thì vội vàng chạy đi.

Ngải Dịch giống như không cảm giác được gì, một lần nữa ngồi lại băng ghế, người xung quanh lại tiếp tục vui đùa.

Chỉ có một mình Lô Táp núp sau gốc cây giận điên người, cái tiểu quỷ thối tha kia bị sao vậy? ! Nói thế nào thì cũng phải cảm ơn một tiếng chứ? Anh thực hận không thể tóm tiểu quỷ kia lại mà đánh mông vài cái, để nó biết chút đạo lý làm người!

Từ từ... vì sao anh lại tức giận như vậy? ! Rõ ràng chỉ là chút việc nhỏ, hơn nữa ngay cả đương sự cũng... Lô Táp lại nhìn về phía sắc mặt không chút biến đổi của Ngải Dịch, quả nhiên, nam nhân này.... không hề để ý, vì thế trước nay nam nhân này chỉ biết làm ra sự lựa chọn chính xác nhất.

Trẻ hơn một chút, Ngải Dịch rời khỏi công viên, Lô Táp vì tránh để người ta nói anh là tên cuồng theo dõi, vì thế không theo đuôi Ngải Dịch nữa.

Bất quá tối đó, Lô Táp mất ngủ, anh trằn trọc thật lâu, chỉ cần nhắm mắt lại, trước mắt sẽ xuất hiện bóng dáng cô đơn của nam nhân kia ở công viên... rõ ràng gánh vác áp lực lớn như vậy, rõ ràng vì liên minh trả giá nhiều như vậy, nhưng luôn chỉ có một mình.

Một mình.... thi hành chính nghĩa, một mình... cô đơn tịch mịch sinh sống.

Kì thật cẩn thận nghĩ lại, diện mạo Ngải Dịch không tồi, ít nhất so với số giống cái anh từng kết giao dễ nhìn hơn, mặc khác Ngải Dịch còn là nam nhân nghiêm túc, một khi kết hôn nhất định sẽ tận sức phục vụ cho bầu bạn và gia đình, còn nữa... Ngải Dịch tuyệt đối sẽ không ngoại tình... với tính cách cứng nhắc của nam nhân này, bảo anh tin tưởng Ngải Dịch ngoại tình, anh tình nguyện tin rằng giống đực cũng có thể sinh đứa nhỏ!

Phân tích như vậy, trừ bỏ Ngải Dịch không phải giống cái thì quả thực chính là đối tượng hoàn mỹ để kết hôn... nếu anh kết hôn với Ngải Dịch...

Trong đầu Lô Táp không khỏi hiện ra cảnh tượng sau khi hai người kết hôn. Ngải Dịch mặc áo ngủ, nằm trên giường chờ anh, tóc dài đen bóng như thác nước xõa tung trên giường làm nổi bật làn da trắng nõn, thoạt nhìn thật mê người, tuy gương mặt không có biểu tình nhưng con ngươi xanh biếc lại chăm chú nhìn anh...

Từ từ, anh, anh cứ nhiên cương? ! Sao có thể như vậy? ! Lô Táp kinh dị bụm lấy hạ thân mình, không xong, anh cứ nhiên còn không đành chỉ ảo tưởng đáng sợ này.... mỹ nhân lạnh lùng nằm trên giường chờ anh hưởng dụng, thế giới này còn chuyện gì hạnh phúc hơn nữa?

Cùng với đủ loại ảo tưởng kịch liệt trong não bộ, bàn tay nhỏ bé của Lô Táp không ngừng càn cù ‘cây cối’ bộ vị nam tính, thẳng đến khi dục vọng lên đến đỉnh điểm.

Khoảnh khắc đại não thanh tỉnh đối với Lô Táp mà nói... thực đáng sợ, nghĩ lại chính mình cứ nhiên có dục vọng với Ngải Dịch, Lô Táp liền cảm thấy mình thực sự điên rồi, chẳng lẽ... kì thực anh thích Ngải Dịch? Chỉ là bản thân vẫn không phát hiện? Ai, sao cứ thấy tâm tình thực phức tạp a...

Sau đó, Lô Táp hoàn toàn mất ngủ, bởi vì chỉ cần nhắm mắt lại anh lại nhớ tới Ngải Dịch, liên tục một tuần không thể ngủ được, cùng lương tâm khiển trách mãnh liệt vì có dục vọng với Ngải Dịch, Lô Táp rất cuộc bạo phát, chỉ cần Ngải Dịch trở thành người của anh, như vậy anh có dục vọng cũng là hợp pháp! Cũng không cần khiển trách nữa!

Hướng chi thân là một hảo nam nhân, sao có thể để người mình thương rơi lệ, tuy cái tên Ngải Dịch kia căn bản sẽ không khóc, tóm lại, có lẽ kết hôn với Ngải Dịch cũng không tệ, dù sao trước kia anh vô pháp bỏ mặc Ngải Dịch, nguyên nhân chủ yếu là gương mặt của Ngải Dịch rất hợp với sở thích của anh.

Nếu đã có quyết định, Lô Táp sẽ không kéo dài, trưa hôm đó, anh gọi điện cho Ngải Dịch, hẹn gặp ở khách sạn lần trước.

Lô Táp vì tinh thần không yên nên cố ý tới sớm 30p, không ngờ Ngải Định còn tới sớm hơn, điều này làm Lô Táp vốn đã chuẩn bị lí do thoái thác liền rối loạn hết cả.

Bình tĩnh, anh nhất định phải bình tĩnh, cũng đâu phải lần đầu tiên thổ lộ, Lô Táp cố gắng bình ổn tâm tình của mình, trịnh trọng nói: “Từ lần cậu thông báo với tôi, tôi cứ một mực suy nghĩ chuyện này, tuy lúc ấy đã cự tuyệt nhưng trải qua nhiều ngày suy nghĩ, tôi phát hiện mình cũng thích như vậy, vì thế tôi nguyện ý kết hôn với cậu, bất quá trước đó, tôi muốn hỏi cậu một vấn đề.”

Lô Táp nhìn chằm chằm đôi ngươi xanh biếc của Ngải Định nói: “Cậu đã nói, cậu muốn kết hôn với tôi vì cậu chỉ nghĩ tới tôi, cậu có thể giải thích cụ thể những lời này không?”

Ngải Định đầu tiên có chút sững sốt, tiếp đó cúi đầu, nhìn hình ảnh gương mặt lạnh lùng của mình trong tách cà phê, chậm rãi mở miệng: “Tôi... không biết vì cái gì, lúc em trai nói với tôi nên chọn lựa đối tượng nào để kết hôn, trong đầu tôi chỉ hiện ra gương mặt cậu.”

Ngải Định nói tới đây thì ngắc đầu, nhìn thẳng Lô Táp, tuy vẫn là âm thanh không hề phập phồng, nhưng từ miệng nam nhân này nói ra lại có sức mạnh làm người ta tin tưởng: “Vì thế... người tôi chọn chỉ có một mình cậu, bất luận là quá khứ hay tương lai, chỉ có một mình cậu.”

Một giây này, cả gương mặt Lô Táp đều đỏ ửng, Ngải Định người này, thực sự không có cảm tình sao? Cư nhiên không chút biến sắc nói ra những lời lợi hại như vậy, quả thực là gạt người a! Bất quá nói vậy... anh cũng an tâm.

“Thực sự không có biện pháp với cậu...” Lô Táp nhận mệnh thở dài: “Nếu được mỹ nhân nói vậy, tôi làm sao cự tuyệt? Cậu định bao giờ kết hôn? Hôn lễ không được quá vội nếu không phụ thân tôi sẽ nổi bão.”

“Mặc khác, cậu thích dạng nhân gì? Tốt xấu gì tôi cũng là giống đực, tuy cậu là người thông báo trước, bất quá trước khi kết hôn tôi phải chính thức cầu hôn cậu một lần mới được.”

“Còn nữa, chúng ta phải an bài cha mẹ hai bên gặp mặt một lần, vào cuối tháng 2 được không?” Lô Táp vô cùng hăng hái nói hết dự tính an bài gặp gỡ cùng hôn lễ, tựa như một người chồng tốt sẵn sóc bầu bạn, trong lúc đó Ngải Định vẫn im lặng lắng nghe.

Nói cả buổi, Lô Táp có chút khát nước, anh nuốt nước miếng, nhìn Ngải Định ngồi đối diện hỏi: “Thế nào? Cậu có ý tưởng gì không?”

Ngải Định hai tay giao nhau, chống dưới cằm, mặt không chút biến sắc nói: “Tôi chỉ sửa lại một chút, là tôi lấy cậu.”

“Àn, quả thực là tôi lấy... từ từ, cậu mới nói gì?” Lô Táp khó tin trừng to mắt.

Ngải Định như trước dùng âm thanh không chút nhấp nhô lập lại: “Là tôi lấy cậu.”

...

... ..

Một giây, hai giây, ba giây, một phút đồng hồ trôi qua, nhà ăn vang lên tiếng rống bi phẫn của nam nhân nào đó: “Này không có khả năng! ! Thấy thế nào cũng là cậu gả cho tôi mới đúng!”

Cuối cùng, dưới sự bức bách từ khí thế cường đại trên người Ngải Định, Lô Táp thực sự không dám nói không kết hôn. Đầu xuân, hai người liền làm đám cưới.

Buổi tối tân hôn, Lô Táp vẫn còn ôm tâm lý cầu may, dù sao cưới hay gả chỉ là danh nghĩa, bản lĩnh nam nhân phải định đoạt trên giường! Chính là lúc Lô Táp sáng khoái cởi quần áo, lộ ra thân hình cao to hoàn mỹ, chuẩn bị áp đảo Ngải Định đại triển hùng phong thì anh phát hiện ra một chuyện cực kì bi thảm, chính là...

Dáng người Ngải Định cư nhiên hoàn hảo hơn anh, tuy bình thường không hiện rõ, nhưng một khi cởi quần áo, từng bắp thịt rắn rỏi liền lộ ra, hoàn toàn không hòa hợp với gương mặt thanh thú kia, mà mẫu chốt nhất là... khí lực của Ngải Định con mẹ nó cư nhiên lớn hơn anh, hại anh hoàn toàn giây không ra.

Bị Ngải Dịch áp dưới thân, Lô Táp rớt cuộc luống cuống: “Từ từ, chúng ta hảo hảo nói chuyện, cậu hẳn không biết làm thế nào đúng không? Không bằng tôi làm mẫu trước một chút?”

Ngải Dịch hôn Lô Táp một ngụm, sau đó không chút biến sắc nói: “Không cần lo lắng, tôi đã học tập tri thức về phương diện này.”

Lô Táp run lên một chút: “Từ... từ đâu?”

“Phim ảnh cùng sách báo, tôi sẽ cố gắng làm tốt.” Gương mặt Ngải Dịch tuy không có nhiều biểu tình, nhưng đôi ngươi xanh biếc nghiêm túc của anh quả thực làm Lô Táp có ý định tự sát! Đến tột cùng... tột cùng là tên khốn nào nói Ngải Dịch là người máy vô huyết vô lệ? Đây, đây quả thực là gạt người a!

“Chết tiệt, nhẹ, nhẹ thôi, đau chết a!” Lô Táp ở trên giường chịu đủ giày vò, đồng thời ở trong lòng vẫy tay tạm biệt chính mình khờ dại, ngu xuẩn trước kia!

Tạm biệt, tất cả đồng tình của anh, tạm biệt, ảo tưởng người vợ tuyệt vời lại kích thích của anh...

Hóa ra lý tưởng cùng sự thật... chênh lệch lớn đến vậy....

Sáng hôm sau, Lô Táp cơ hồ ôm thắt lưng nằm trên giường, thành quả học tập của Ngải Dịch áp dụng vào đêm qua chính là làm anh hiện giờ ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy nổi.

Thuận tiện nói luôn, lúc này Ngải Dịch đang bưng cháo, không chút biến sắc phục vụ người yêu, ý tưởng trong nội tâm anh lúc này.... không biết vì sao cứ cảm thấy vẻ mặt rối rắm của Lô Táp đêm qua... thực đáng yêu? !

Nói tóm lại, cuộc sống của Ngải Dịch và Lô Táp vẫn còn tiếp tục... Vui sướng? Hạnh Phúc?...

115. Chương 115: [pn] Ngải Dịch X Lô Táp (3)

Cuộc sống sau kết hôn của Lô Táp có thể nói vừa đau vừa sướng, Ngải Dịch là người tốt, điểm này không thể nghi ngờ, chính là cho tới nay, Lô Táp luôn đặt mình ở vị trí ‘giống đực’, vì thế sau hôn nhân cứ bị vây trong địa vị ‘giống cái’ rất bất mãn, chính là anh đánh không lại Ngải Dịch, vì thế mỗi đêm chỉ có thể yên lặng rưng rưng.

Đương nhiên, nói rưng rưng kì thật có chút khoa trương, Lô Táp chỉ là không vượt qua được chương ngại tâm lý của bản thân mà thôi, anh không phải không thích Ngải Dịch, chính là cứ cảm thấy không nên như vậy.

Từng được rất nhiều giống cái truy đuổi, anh cũng thực thích giống cái ôn nhu yếu ớt, bởi vì bọn họ có thể khơi gợi dục vọng bảo hộ của anh, chính là lúc ở một chỗ với Ngải Dịch... anh hoàn toàn không có cảm giác này.

Ngải Dịch quá mạnh mẽ, nam nhân này không cần bất cứ kẻ nào bảo hộ, thậm chí có đôi lúc, anh ngược lại còn được Ngải Dịch giúp đỡ, có thể nói quá trình ở cùng Ngải Dịch, anh không ngừng trở nên yếu ớt, một ngày nào đó, anh sợ mình rời khỏi Ngải Dịch sẽ sống không nổi, Lô Táp thực sợ hãi cảm giác này, có lẽ vì lòng tự trọng của anh quá yếu, tóm lại, anh cảm thấy... bọn họ không thể tiếp tục như vậy.

Lô Táp rời nhà đi ra ngoài, bất quá anh là người trưởng thành nên cũng không chơi trò im lặng mất tích, hướng chỉ anh chỉ cần tinh tâm để thông suốt một vấn đề, vì thế anh gửi một tin nhắn cho Ngải Dịch, nói mình có công tác phải đi vài ngày.

Bằng hữu của Lô Táp rất nhiều, nhưng có thể đứng vững dưới áp lực của Ngải Dịch thì không có mấy người, suy tới nghĩ lui, Lô Táp quyết định tới nhà La Tổ, không biết vì sao anh tin tưởng em trai đồng học sẽ không phản bội mình.

La Tổ nhìn Lô Táp ngồi trước mặt, có chút đau đầu đỡ trán: “Sao vậy?”

“Không có gì, tôi chỉ tới ở nhờ vài ngày.” Lô Táp có chút chột dạ cười: “Tôi là cha nuôi Tiểu Hôi, hẳn cậu không đuổi tôi ra ngoài đi?”

La Tổ không chút biến sắc nhìn chằm chằm Lô Táp vài giây, cuối cùng vẫn bại trận, từ sau lần tham gia hôn lễ của Ngải Định và Lô Táp, cậu luôn có áy náy với Lô Táp, nếu không phải cậu nói những lời đó, có lẽ Ngải Định cũng không nghĩ tới việc kết hôn với Lô Táp, không có biện pháp, nếu là trách nhiệm của cậu, cậu đương nhiên không thể mặc kệ Lô Táp.

“Anh muốn ở lại bao lâu?” La Tổ không hỏi Lô Táp và Ngải Định đã xảy ra chuyện gì, nếu Lô Táp muốn nói tự nhiên sẽ nói.

“Một tuần.” Lô Táp ngượng ngùng cào cào mái tóc đỏ rực.

Chỉ một tuần thôi sao? Kia hẳn không phải vấn đề gì lớn... La Tổ khẽ thở dài, nhận mệnh đi tới phòng cất đồ lấy chăn mềm, sau đó đưa Lô Táp lên phòng khách trên lầu.

“Nếu thiếu gì cứ nói với tôi, tôi còn nghiên cứu phải làm.”

“Không sao, cậu không cần tiếp đón, tôi có thể giúp cậu chăm đứa nhỏ.” Lô Táp cố gắng biểu hiện mình rất hữu dụng.

“Tôi chỉ hi vọng anh không phá hư Tiểu Hôi.” La Tổ không chút lưu tình hất một chén nước lạnh.

“Ách——” Lô Táp nghẹn, chẳng lẽ trong mắt mọi người anh tệ đến vậy?

“Bất quá hoan nghênh anh chà đạp Tiểu Bạch.” La Tổ nói xong, dậm dậm gập đầu với Lô Táp, sau đó xoay người xuống phòng thí nghiệm dưới lầu.

Lô Táp nhìn bóng lưng tiêu sái của La Tổ nửa ngày, sau đó nuốt nước miếng, cha mẹ bình thường có ai nói với người khác hoan nghênh chà đạp đứa con của mình không? Em trai đồng học thực sự không có vấn đề gì sao? Hơn nữa... thái độ đối đãi với hai đứa con kém nhiều quá đi?

Lô Táp đi tới phòng Bảo Bảo dành cho Tiểu Bạch và Tiểu Hôi chơi đùa, cái gọi là phòng Bảo Bảo chính là căn phòng lúc trước La Tổ để chiến lợi phẩm lang ca từ số 1 đến số 9, từ lúc Tiểu Hôi vào đây một lần, nhìn thấy đồng thú nhồi bông cự lang thì liền chuyển nhà từ góc tường lên đây, bình thường bé thích nhất là nằm trong căn phòng này chơi đùa, bởi vì nằm trên đuôi cự lang thực sự rất thoải mái.

Lúc Lô Táp tiến vào phòng liền giật mình, Tiểu Hôi khoảng 4 tuổi đã không còn béo tròn như cục bông nữa, bé hoàn toàn kế thừa gen tốt của phụ thân, thân hình nhỏ bé rắn chắc, tiểu răng nanh sắc bén, là một ấu lang đủ tư cách.

Tiểu Hôi rất thích ở cùng em trai Tiểu Bạch, có thể vì bé chưa từng nhìn thấy trẻ con mập mạp mũm mĩm, Tiểu Hôi thích nhất là dùng móng vuốt ôm em trai vào lòng, lại dùng đầu lưỡi liếm vài cái, biểu đạt tình cảm yêu thích của mình. Chính là tiểu lang 4 tuổi ôm một đứa bé liếm liếm là cảnh tượng gì? Nhất là răng nanh của nó trải qua gọt giũa lóe ra quang mang sắc bén dưới ánh đèn, hình ảnh kia lại càng làm người ta lo lắng.

Lô Táp bị hình ảnh này dọa hoảng, anh không nói hai lời liền xông tới, cứu giúp Tiểu Bạch từ miệng Tiểu Hôi: “Tiểu Hôi, đây là em trai con, nó... nó không thể ăn.”

“Ồ ô~” Tiểu Bạch vì vẫn còn hình thái trẻ con nên không thể nói chuyện, bất quá vừa tiếp xúc với ôm ấp của Lô Táp, nó liền túm lấy áo anh không chịu buông! La Tổ đáng giận, dám quăng nó như món đồ chơi cho đứa con, nó tương lai nhất định sẽ hung hăng trả thù! Nó chính là Kì Lân vĩ đại!

“Ngoan, Tiểu Bạch không khóc.” Lô Táp nghe thấy Tiểu Bạch khóc nức nở, nhất thời luống cuống tay chân, anh cho tới giờ chưa từng chăm đứa nhỏ, vì thế chỉ có thể dựa theo TV không ngừng lắc lắc, kết quả không cẩn thận quá dùng sức làm Tiểu Bạch bị lắc tới mức hôn mê bất tỉnh.

“...” Lô Táp nhìn Tiểu Bạch không hề phản ứng gì trong lòng mình, đột nhiên có cảm giác tận thế ập tới, đúng lúc này Tiểu Hôi cũng nâng đầu sồi, ánh mắt sáng ngời nhìn anh, bộ dáng giống như đang hỏi ‘em trai bị sao vậy?’, điều này làm Lô Táp chột dạ không thôi.

Không xong... lỡ như La Tổ ra khỏi phòng thí nghiệm thấy Tiểu Bạch không có phản ứng... cậu ta nhất định sẽ đá mình ra khỏi cửa! Nghĩ như vậy, Lô Táp lập tức nhét Tiểu Bạch đang ngất xỉu trong tay mình vào lòng Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi tuy cảm thấy kì quái vì sao em trai đột nhiên bất động, chính là cơ thể béo béo tròn tròn của em trai ôm rất thoải mái! Vì thế Tiểu Hôi ngậm lấy áo đứa em, đặt nó lên người lang ca số 1, bản thân nó thì quỳ rạp trên mặt đất, thỉnh thoảng lại dùng móng vuốt ôn nhu ‘vuốt ve’ em trai, bất quá cảnh tượng này trong mắt Lô Táp là Tiểu Hôi dùng móng vuốt chọt Tiểu Bạch, chơi đến quên cả trời đất.

Buổi tối lúc 6h, La Tổ rút cuộc rời khỏi phòng thí nghiệm, cậu đến phòng Bảo Bảo nhìn một chút, Lô Táp quả nhiên ở đây.

Lô Táp vừa tiếp xúc với ánh mắt La Tổ thì nhẹn không được phát run, bởi vì anh thực sự rất chột dạ.

“Anh rất lạnh à?” La Tổ liếc mắt nhìn Tiểu Hôi đang chọt chọt Tiểu Bạch ở góc tường, sau đó dời ánh mắt về phía Lô Táp đang lạnh run hỏi.

“Khụ khụ.” Lô Táp cố gắng làm âm thanh mình bình tĩnh một chút: “Nhiệt độ hơi thấp một chút.”

La Tổ: “Điều khiển từ xa ở ngay bên cạnh anh.”

Lô Táp: “...”

“Tư Lôi Táp về rồi, xuống lầu ăn cơm thôi.” La Tổ vào phòng ôm lấy Tiểu Hôi và Tiểu Bạch, Lô Táp thấy vậy, cơ thể theo bản năng lùi về sau vài bước, xong rồi, thế nào cũng bị phát hiện...

“Thật xin lỗi!” Lô Táp cuối cùng vẫn không chịu nổi áp lực, thẳng thắn nhận lỗi: “Tôi vốn muốn bồi bạn Tiểu Bạch chơi một chút, kết quả không cẩn thận làm Tiểu Bạch hôn mê.”

Lô Táp vốn đã chuẩn bị tinh thần bị em trai đồng học hung hăng thu thập, ai ngờ cuối cùng La Tổ căn bản không trách cứ anh, ngược lại bình thản nói: “Không sao, không cần để ý.”

La Tổ nói xong liền ôm Tiểu Hôi và Tiểu Bạch dẫn đầu xuống lầu, chỉ còn Lô Táp một mình kinh ngạc nhìn theo bóng lưng La Tổ. Lúc rời khỏi phòng, Lô Táp yên lặng nhìn chín con thú nhồi bông thật lớn trong phòng.

Quả nhiên đây là gia đình không có lang thì sống không nổi, Tư Lôi Táp người kia... rút cuộc đã sống những ngày tháng thế nào a? Bất quá đáng thương nhất vẫn là Tiểu Bạch, không xong, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng được Tiểu Bạch được đối xử thế nào trong gia đình này, có lẽ... anh và Ngải Dịch có một đứa nhỏ cũng không tệ? Nếu anh mang Tiểu Bạch về nhà mình thì...

Từ Từ, anh rút cuộc đang suy nghĩ gì a? Rõ ràng vấn đề quan trọng nhất còn chưa giải quyết, anh còn suy nghĩ tới chuyện không tưởng như vậy. Lô Táp khẽ thở dài, bắt đầu đi xuống lầu.

Lúc đi vào phòng khác, chuyện làm Lô Táp kinh ngạc hơn đã xảy ra. Tư Lôi Táp về đến nhà chẳng những không có sẵn bữa ăn nóng hổi hấp, ngược lại đeo tạp dề, vất vả càn cù trong nhà bếp, còn La Tổ thì ngồi trên sofa xem TV, Tiểu Hôi ôm Tiểu Bạch, lười biếng dựa vào người La Tổ.

Này, này hoàn toàn không hợp lý a! Lô Táp lặng lẽ đi tới bên người Tư Lôi Táp, nhẹ giọng hỏi: “Sao cậu lại nấu cơm?”

Tư Lôi Táp không ngừng động tác trong tay, trầm giọng nói: “A Tổ nói tôi làm cơm ngon.”

Khóe miệng Lô Táp không thể kìm chế run rẩy một chút, này không phải lừa gạt cậu nấu cơm sao?

Ba mươi phút sau, ăn cơm tối xong, Lô Táp không thể không thừa nhận... Tư Lôi Táp nấu cơm... thực sự rất ngon.

Buổi tối lúc đi tắm, Lô Táp nhìn Tư Lôi Táp đang thu dọn quần áo, khóe miệng lại run rẩy: “Tôi nói này... sao cậu lại giặt quần áo?”

Tư Lôi Táp ngay cả mi cũng không nhú lại một chút, biểu tình nghiêm túc đáp: “A Tổ nói tối tẩy quần áo sạch.”

“...” Lô Táp đã vô lực phun tào, này a! Kì thật cậu hoàn toàn bị lừa đi? Tuyệt đối là bị lừa đi?

“Tôi nói này... những chuyện này không phải đều là giống cái làm sao?” Lô Táp quyết định không thể để Tư Lôi Táp tiếp tục sa đoạ như vậy, thân là giống đực, phải giữ gìn tôn nghiêm của mình.

“...” Tư Lôi Táp trầm mặc một lát nói: “Tôi... không thể để người khác thay em ấy giặt đồ nấu cơm.”

Hết cứu! Người này đã hoàn toàn hết cứu! Lô Táp vô cùng đau đớn bịt mắt.

Tư Lôi Táp vừa thu dọn quần áo, lúc chuẩn bị rời đi thì Tư Lôi Táp đột nhiên mở miệng hỏi: “Vì sao... vì sao cậu nguyện ý vì em ấy làm nhiều chuyện như vậy? Chẳng lẽ không cảm thấy mất tôn nghiêm sao? Tư Lôi Táp tôi biết không phải nam nhân thế này.”

Tư Lôi Táp dùng đôi ngươi màu xám chăm chú nhìn Lô Táp thật lâu, không chút do dự nói: “Tôi thực hạnh phúc.”

Con người Lô Táp một khắc này đột nhiên co rút, có thể cùng người mình thích ở cùng một chỗ, như vậy là đủ rồi sao? Quả nhiên.. anh không thể thắng được Tư Lôi Táp.

“Có lẽ... cậu đúng.” Lô Táp khẽ thở dài, xoay người trở về phòng mình.

“Xem ra anh ta thông suốt rồi.” La Tổ bước ra khỏi phòng tắm, bởi vì vừa tắm xong nên trong tóc còn chảy xuống chút bọt nước trong suốt.

Tư Lôi Táp không lên tiếng, chỉ trầm mặc gật gật đầu.

“Sổ quần áo cần giặt này để đó đi, ngày mai sẽ có người đến giặt.” La Tổ nói.

“Ai?”

“Làm việc bán thời gian có được không?” La Tổ cười khê, chỗ cậu có không ít kẻ ước thú cần học tập cuộc sống ở liên minh.

“Không cần cho lắng cho tôi.

“Tôi cũng không lo lắng cho anh.” La Tổ vắt khăn tắm lên đầu, lúc đi ngang qua người Tư Lôi Táp, cậu kéo áo nam nhân nọ, nhẹ nhàng in lại nụ hôn bên môi anh: “Quên nói, tôi cũng thực hạnh phúc.”

Đối với hai người họ, đêm còn thực dài...

Cũng đêm đó, Lô Táp lại trầm trọc, cẩn thận nghĩ lại, so với Tư Lôi Táp... anh quả thực có thể nói là sống trên thiên đường, ít nhất Ngải Dịch chưa bao giờ bảo anh tẩy quần áo, cũng chưa bao giờ bảo anh nấu cơm, ngẫu nhiên cũng có chút tranh chấp, nhưng Ngải Dịch luôn nhường nhịn anh, trừ bỏ... lúc ở trên giường.

Lô Táp ôm đầu, tâm trạng thực bức bối, chẳng lẽ anh thực sự nghĩ quá nhiều? Bất quá nếu giống như lời Tư Lôi Táp, nếu Ngải Dịch thực sự yêu anh, hẳn cũng nguyện ý nhường nhịn anh....

Sáng sớm hôm sau, Lô Táp trở về nhà, anh quyết định hảo hảo nói chuyện với Ngải Dịch, nếu Tư Lôi Táp nguyện ý vì La Tổ hi sinh nhiều như vậy, anh tin Ngải Dịch cũng có thể hi sinh vì mình.

Lúc Lô Táp kiên định biểu đạt ý tưởng mình muốn ở ‘mặt trên’, cho dù chỉ một lần cũng được, Ngải Dịch không chút biến sắc đồng ý, điều này làm Lô Táp chấn động cả một ngày, kích động không thôi.

Tối buổi tối, Lô Táp làm chuẩn bị sẵn sàng, đang định đại triển hùng phong thì anh phát hiện mình sai lầm rồi...

“Chết tiệt, nhẹ... nhẹ thôi, tôi, tôi nói là muốn ở mặt trên, không phải cười...”

Gây sức ép cả một đêm, Lô Táp quyết định... anh quả nhiên phải trốn nhà bỏ chạy a!

La Tổ cẩn thận bọc lớp màng dính quanh viên con nhộng, thực nghiệm cuối cùng cũng thành công, viên dùng thử đầu tiên đưa cho bọn Ngải Dịch đi, hẳn sẽ có kết quả không tồi.

“Tổ.” Tư Lôi Táp xuất hiện ở cửa phòng thí nghiệm.

“Sao vậy?” La Tổ nhíu mày, Tư Lôi Táp rất ít khi quấy rầy lúc cậu làm thí nghiệm, từ phi có chuyện khẩn cấp.

“Này Nặc lão sư đã trở lại.”

Con người La Tổ hơi co rút: “Thầy ấy tìm được cự long?”

Uy Nặc trước khi La Tổ trở lại liên minh đã rời khỏi trường học, bắt đầu con đường tìm kiếm cự long, chuyến đi này đã kéo dài hơn mười năm, không hề có chút tin tức nào, La Tổ vốn tưởng trước khi tìm được cự long, Uy Nặc sẽ không quay về thành phố này.

“Không biết, gia gia nói thầy muốn gặp em.” Tư Lôi Tập có chút lo lắng nhíu mi.

La Tổ có chút sững sốt, tiếp đó mỉm cười: “Đừng lo lắng, có lẽ thầy ấy có tin tức về cự long.”

“Tôi sẽ đi cùng em.” Tư Lôi Tập nắm chặt tay La Tổ, tựa hồ muốn truyền sức mạnh cho cậu.

“Vậy tôi an tâm.” La Tổ nắm lại tay Tư Lôi Tập một chút...

Cự long sao? Tuy từ Kỳ Lân, cũng chính là Tiểu Bạch biết được không ít tư liệu, bắt quá vấn ép hỏi thêm một chút thì an toàn hơn...

116. Chương 116: [pn] Cuộc Sống Của Mọi Người

Thừa dịp ban ngày Tư Lôi Tập đến quân bộ làm việc, La Tổ mang Tiểu Bạch vào phòng thí nghiệm, Tiểu Bạch vì không thể nói chuyện nên chỉ có thể bị phần quơ quơ nắm tay bé xíu, ý đồ muốn gây khó ‘ma trảo’ của La Tổ.

“Chết tiệt, mau buông lão tử ra! Lão tử cảnh cáo ngươi, chờ lão tử khôi phục chân thân, ngươi nhất định phải chết!” Tiểu Bạch, cũng chính là Kỳ Lân hoàn toàn không tiếp thu giáo huấn lần trước, tính tình táo bạo uy hiếp La Tổ.

Chỉ tiếc uy hiếp của Tiểu Bạch không có chút tác dụng nào, lúc La Tổ dùng tay ‘mơn trớn’ bộ phận quan trọng nào đó trên cơ thể nó, Tiểu Bạch liền bật người ngừng phê phán.

“Ngươi, cái tên biến thái này! Nói trước, lão tử cũng không phải sợ ngươi! Lão tử là hiếm có dịp tốt bụng, nói đi, ngươi muốn hỏi gì?” Tiểu Bạch dùng nắm tay mồm mím bùm kín bộ phận trọng điểm nói.

“Lần trước ngươi nói, câu chuyện thần thoại thế giới này lưu truyền là thật, mà ngươi là Kỳ Lân chân chính, nói cách khác ngươi đã phản bội Thao Thiết?” La Tổ đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Hừ hừ, tên Thao Thiết ngu ngốc kia bị ta lừa thì đúng hơn! Ngươi nói xem có tên nào ngu xuẩn tới mức đem thần đan đưa cho người khác?” Kỳ Lân dùng cơ thể Tiểu Bạch, trở mình xem thường.

“Tôi đột nhiên cảm thấy, Thao Thiết muốn giết chết ngươi là hoàn toàn chính xác.”

“Quá khen quá khen, kẻ điên kia mấy vạn năm trước đã nói muốn giết ta, cuối cùng còn không phải bị cự...” Tiểu Bạch nói tới đây thì vội vàng bùm miệng, hiển nhiên đã lỡ lời.

La Tổ đương nhiên không buông tha cơ hội này: “Bị cự long thế nào?”

“Không thể nào hết, ngươi nghe lầm, lão tử cái gì cũng chưa nói!” Tiểu Bạch liều chết không nhận.

La Tổ cũng không thêm nói lời vô nghĩa, tiếp tục lấy tay chà đạp bộ vị trọng điểm của người nào đó, không đến 3s, Kỳ Lân đã không cốt khí đầu hàng: “Ta sát, nhẹ chút nhẹ chút a! Đây là cơ thể con người a! Người người thật là người sao? Người quả thực chính là ác ma!”

“Tôi cho rằng đối với ác ôn thì không cần... hạ thủ lưu tình.” La Tổ đạm mạc đáp.

“Ai là ác ôn, ai là ác ôn! Lão tử chính là thần thú khai thiên lập địa! Đừng đừng đừng, đừng néo, lão tử nói, lão tử nói còn không được sao?” Kỳ Lân hung tợn trừng mắt nhìn La Tổ, nhưng bởi vì đang dùng cơ thể Tiểu Bạch nên hoàn toàn không có lực sát thương.

“Từ lúc lão tử và Thao Thiết thăng tiến thành thần thú, cự long liền xuất hiện trước mặt chúng ta, chúng ta mới biết hóa ra cự long mới là thần thú sinh ra sớm nhất. Thực lực của cự long cao hơn ta cùng Thao Thiết, hẳn quy định chúng ta không được đánh nhau, lí do vì chúng ta đều nuốt thần đan, trở thành thần thú nắm giữ sức mạnh trong thiên địa, nếu đánh nhau sẽ làm thế giới mất cân bằng, sẽ bị hủy diệt, vì thế hẳn liền giam Thao Thiết lại.”

La Tổ nghe xong, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Kì Lân hỏi: “Sao không phải giam người?”

“Kia còn phải nói, đương nhiên vì lão tử là người tốt, không đúng, là hảo thần thú!” Kì Lân không chút đỏ mặt, hùng hồn nói.

“Nói thật.” La Tổ đương nhiên không tin lí do này, cự long nếu lợi hại hơn cả Thao Thiết và Kì Lân, tự nhiên không có khả năng không nhìn ra trò lừa gạt rẻ tiền của Kì Lân.

“Thiết, lão tử nói đều là sự thật!” Kì Lân làm ra bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, không muốn lộ thêm tin tức nữa, nhưng vì tiểu kê kê vẫn còn nằm trong tay La Tổ nên nó kiên trì chưa được vài giây đã hoàn toàn đầu hàng.

“Chết tiệt! Người là ác ma! Tuyệt đối là ác ma! Lão tử nói đều là thật, người còn muốn thế nào? !” Kì Lân liều mạng dùng cánh tay mập mạp bé xíu đẩy tay La Tổ, chỉ tiếc trước sức mạnh của người trưởng thành, nó tay ngắn chân ngắn sức lực yếu ớt làm gì có phần thắng.

“Nếu người nói đều là sự thật, vậy cự long đã lừa ta.” La Tổ không hề thả lỏng, tiếp tục bức cung Kì Lân, suy nghĩ kín đáo hỏi: “Cự long từng ám chỉ với tôi, tôi mới là Kì Lân chân chính, cự long nói tôi không cần hoài nghi điểm này, hơn nữa... giả thiết Thao Thiết bị Cự Long giam lại, như vậy trong lịch sử trước kia, thần thú không ngừng đuổi theo Kì Lân là ai?”

“Này...” Kì Lân nghẹn, hiển nhiên không ngờ La Tổ là người khôn khéo như vậy.

“Không muốn trả lời à?” La Tổ tăng thêm khí lực, làm Kì Lân đau tới gào khóc: “Sắp đứt rồi! Thật sự sắp đứt rồi! Ác ma! Chết tiệt! Biến thái!”

Đánh thì đánh không lại, mắng thì mắng không xong, Kì Lân từng là thần thú có bao nhiêu nghẹn khuất, chẳng lẽ chỉ vì nó từng bị phân liệt nên nhiều lần đều bị vấy vào thế yếu?

“Người nhất định sẽ hối hận! Lão tử không nói vì muốn tốt cho người! Người là cái tên không biết cảm kích!” Đã đến mức này, Kì Lân biết muốn dấu cũng không được, kì thật nó không nói cũng không phải lí do gì ghê gớm lắm, chỉ là... mặt mũi nó chịu không được.

Nó oán hận La Tổ, không phải chỉ vì La Tổ áp chế sức mạnh nó, mà bởi vì nó đã từng bị vứt bỏ như vậy!

“Người hẳn cũng biết trong truyền thuyết cổ có phiên bản, Kì Lân là nhân thú đi? Đúng vậy, chính là vậy, lúc đó Kì Lân là cái tên thích giả đúng đắn, giả vô tư, giả... tóm lại là đủ thứ dối trá, nó luôn vờ làm một thần thú vĩ đại công bình, chính là đến khi thần đan xuất hiện, Kì Lân phát hiện mình không thể áp chế dục vọng trong lòng, vì bảo trì lí trí và thanh tĩnh, Kì Lân phân liệt linh hồn của mình.”

“Phân liệt?” Đồng tử La Tổ hơi co rút, đây là lần đầu tiên cậu nghe nói tới chuyện này.

“Đúng vậy, Kì Lân phân liệt phần linh hồn ‘tà ác’ của mình, chỉ giữ lại phần thiện lương cùng chính trực. Bởi vì không thể chấp nhận mình không trọn vẹn mà liền bỏ rơi chúng ta, thứ đó không xứng làm thần thú! Chỉ có kẻ thừa dục vọng chân thực nhất của Kì Lân mới có thể xưng là thần thú chân chính!”

La Tổ nhảy bèn nắm bắt được hai chữ ‘chúng ta’, dựa theo cách Kì Lân nói thì nó cũng không phải Kì Lân chủ thể mà chính là một phần bị phân liệt.

“Thế ta cũng là một phần thuộc loại ‘tà ác’?” La Tổ trực tiếp hỏi.

“Hừ!” Kì Lân dùng cơ thể Tiểu Bạch trở mình xem thường: “Cái tên xúi quẩy kia lúc bắt đầu phân liệt không thể nắm chắc chừng mực, kết quả một phần ‘thiện’ cũng bị phân liệt! Chính là người!”

“Chính là cái tên thối tha nhà người không biết gặp phải vận cứt chó gì, tuy chỉ là một phần linh hồn cư nhiên lại kế thừa sức mạnh khổng lồ của bản thể!” Kì Lân càng nói càng phần nộ, làm gương mặt Tiểu Bạch cũng trưởng lên đỏ bừng.

Chuyện kể tiếp cũng dễ đoán, Kì Lân phân liệt phần ‘tà ác’ trong cơ thể xong, bởi vì trong lòng có áy náy nên lựa chọn tiêu thất trước mặt vận thú, lúc này bản giả, không, phải nói là phân thân hoàn mỹ kế thừa dục vọng vốn có, lên thay thế vị trí Kì Lân, lừa gạt Thao Thiết, cuối cùng thành công lấy được thần đan.

Tuy chỉ là phân thân, nhưng năng lực của thần đan không thể nghi ngờ, cơ thể vốn bị phân liệt vì hấp thu tinh hoa thiên địa mới đuổi kịp và vượt hẳn bản thể, điều này làm bản thể muốn ra mặt làm rõ, nhưng e ngại thực lực cùng ấy nẩy về sai lầm lúc trước của mình nên vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt người đời.

“Khi đó tôi làm gì?” La Tổ nhíu mày, nếu cậu là phần ‘thiện’ Kì Lân phân liệt ra, không có khả năng ngồi đó xem ác thể làm xằng làm bậy.

“Lão tử sao biết được! Lúc người bị phân liệt thì liền biến mất! Có quỷ mới biết người đi đâu!”

“...” Chẳng lẽ có liên quan tới chuyện linh hồn cậu xuyên tới hiện đại? Vì thế mới biến mất khỏi thế giới này? Về phần vì sao lại quay lại đây, có thể là sau khi chết linh hồn lại quay về nơi vốn có.

La Tổ chưa từng nghiên cứu kĩ vấn đề này, bởi vì vấn đề làm cậu để ý nhất bây giờ là cự long: “Người mới nói, cự long giam Thao Thiết, vậy người luôn đuổi theo Kì Lân là ai? Chẳng lẽ người định nói với ta Thao Thiết cũng phân liệt linh hồn?”

Kì Lân nghe vậy, cười nhạt: “Thao Thiết sao có thể xuất hiện chứ, nó bị Cự Long quản rất chặt! Người nghĩ thứ trong cơ thể Tu Lôi thật sự là Thao Thiết? Đừng chọc ta cười chết chứ! Kia bất quá chỉ là hậu đại của Thao Thiết, một sinh vật có diện mạo tương tự Thao Thiết mà thôi! Nó sẽ dĩ có hận ý với Kì Lân như vậy vì muốn báo thù cho tổ tiên!”

“Người cũng từng nhìn thấy Tu Lôi ra tay rồi? Nó dùng được bao nhiêu năng lực thôn phệ? Hắc cầu của nó lần nào cũng chỉ biết nổ bùm một phát! Chút bản lĩnh đó mà dám nói là Thao Thiết, Thao Thiết chân chính sẽ không xuất hiện trước mặt các người!”

“...” La Tổ lâm vào trầm mặc, không thể không nói tin tức Kì Lân mang tới cho cậu quá chấn động, chỉ sợ liên minh không ai nghĩ tới.

La Tổ buông lỏng bàn tay đang nắm chặt nơi nào đó, thần nhiên hỏi: “Nói cách khác... một ngàn năm trước người bại trong tay con cháu Thao Thiết?”

Kì Lân nghe vậy, dường như bị túm lấy chỗ đau mà bắt đầu rít gào: “Đó là vì năng lực lão tử bị phong ấn! Nếu không dám nhóc đó sao đủ năng lực làm đối thủ của ta!”

“Là ai phong ấn người? Lý do người ở trong cơ thể ta là gì?” La Tổ tiếp tục hỏi.

“Vô nghĩa, đương nhiên là Cự Long chết tiết kia!” Kì Lân cố ý tỏ ra tức giận, không quan tâm tới vấn đề thứ hai La Tổ đã hỏi. Bởi vì nếu thành thật trả lời, nhất định sẽ bị La Tổ đánh ột trận, nó ở trong cơ thể La Tổ còn lí do gì nữa? Đương nhiên vì muốn cắn nuốt một phần linh hồn Kì Lân trong cơ thể La Tổ, nhờ đó phá bỏ phong ấn, đi tìm Thao Thiết trả thù! Ai ngờ tên chết tiết La Tổ này lại dùng lực tinh thần chế trụ nó! Mặc kệ nói thế nào, dù là ‘thiện thể’ Kì Lân, nhưng phần thần lực khổng lồ này cũng rất bất thường! Bất quá nó vẫn đặt nghi vấn này trong lòng, không nói ra.

La Tổ biết Kì Lân không nói ra toàn bộ sự thật, bất quá cậu để ý chuyện cự long hơn, vì thế hỏi ngược lại: “Chuyện Cự Long người biết được bao nhiêu?”

“Thần thú đầu tiên từ lúc khai thiên lập địa, là lão chết tiết giả vờ đứng đắn!” Kì Lân bĩu môi xem thường.

“Còn gì nữa?”

“Không có.”

“Thật sự?” La Tổ lại đưa tay lên bộ vị đã có chút sưng đỏ.

Kì Lân vội vàng đưa tay bùm lại: “Chết tiết! Thật sự thật sự! Lừa người thì lão tử cả đời làm con người là được rồi đi?”

La Tổ lại nhìn chằm chằm Kì Lân, cũng chính là Tiểu Bạch một chốc, xác nhận đối phương hẳn là không lừa mình mới buông lỏng tay, ôm Kì Lân rời khỏi phòng thí nghiệm, đuổi về bên cạnh Tiểu Hôi.

“Ngao ô~~” Tiểu Hôi nhìn thấy em trai, lập tức dùng móng vuốt nhỏ của mình bấu chặt em trai vào lòng, móng vuốt sắc bén cơ hồ sắp bấu vào thịt Tiểu Bạch.

Nếu là bình thường Kì Lân nhất định sẽ gào khóc chửi cha mắng mẹ, ước gì rời khỏi tiểu tổ tông này thật xa, chính là giờ phút này, bị La Tổ chà đạp xong, được tiếp xúc với ánh mắt trong suốt long lanh của Tiểu Hôi, nó cảm thấy thực thân thiết, chỉ còn kém không khóc rống nữa thôi.

Thẳng đến giờ phút này Kì Lân mới phát hiện... đứa nhỏ Tiểu Hôi này thực sự rất đáng yêu! Ít ra so với ba ba nó, đứa nhỏ này chính là thiên sứ!

La Tổ cùng Uy Nặc hẹn gặp vào buổi chiều thứ 6, quân bộ an bài không ít người canh gác ở phụ cận, thứ nhất tin tức về Cự Long là cơ mật, thứ hai bọn họ phải bảo vệ Kì Lân cùng người lãnh đạo trực tiếp Tư Lô Tập, đương nhiên vấn đề mấu chốt nhất là quân bộ cũng muốn biết Uy Nặc có tìm được manh mối về Cự Long hay không.

Địa điểm gặp mặt là phòng thí nghiệm trước kia La Tổ học tập, sau khi Uy Nặc rời đi đã có lão sư khác đảm nhiệm vị trí của anh, bất quá vì đang trong kì nghỉ nên phòng thí nghiệm không có ai.

Lúc La Tổ và Tư Lô Tập tới, Uy Nặc đang thích thú nhìn những thiết bị mới, từ lúc từ chức giáo sư, anh không còn mặc áo blu trắng mà mặc một bộ quần áo đơn giản, nhìn có vẻ trẻ trung hơn trước kia rất nhiều.

“Đã lâu không gặp, Ngải Tổ còn có... Tư Lô Tập.” Uy Nặc tựa hồ cũng không ngoài ý muốn thấy Tư Lô Tập xuất hiện, có thể trước đó đã nhận được tin từ quân bộ.

“Thật vậy.” La Tổ quen thuộc tìm vị trí ngồi xuống, Tư Lô Tập thì im lặng đứng sau La Tổ, làm hết phận sự của một người bảo tiêu.

“Phốc——” Uy Nặc thấy vậy, nhin không được cười khê thành tiếng: “Hai người đúng là vẫn như xưa, Tư Lô tập, kể tiếp tôi muốn một mình trao đổi với học trò, có thể để không gian riêng tư cho chúng ta không?”

Tư Lô Tập cúi đầu nhìn La Tổ một cái, tựa hồ có chút lo lắng.

“Tôi có mang theo khế ước thú, đừng lo lắng.” La Tổ gật gật đầu với Tư Lô Tập.

“Tôi biết rồi, hai người chỉ có 20p.” Tư Lô Tập dặn dò xong, hướng La Tổ nói: “Nếu có gì phát sinh, lập tức gọi điện cho tôi.”

Tư Lô Tập ra khỏi cửa điện tử, trong phòng thí nghiệm chỉ còn La Tổ và Uy Nặc, La Tổ không lên tiếng, cậu chờ Uy Nặc mở miệng trước, nếu Uy Nặc muốn gặp cậu, chắc chắn có việc cần cậu giải đáp.

“Tuy đã sớm có dự cảm, nhưng lúc biết tin học trò đáng yêu của mình lại là Kì Lân, tôi vẫn có chút kinh ngạc.” Uy Nặc nhún vai nói.

“Thầy đến tìm tôi, chỉ sợ không đơn giản vì muốn biểu đạt sự kinh ngạc của mình đi?”

“Đương nhiên.” Uy Nặc khê đẩy gọng kính, khoe môi mỏng nhếch lên: “Em từng gặp cự long.”

Không phải nghi vấn cũng không phải kinh ngạc, mà là khẳng định, nếu không phải Uy Nặc đã biết gì đó, anh không có khả năng dùng giọng điệu khẳng định để nói những lời này.

La Tổ nhướn mi một chút: “Sao lại hỏi vậy?”

“Bởi vì tôi cũng gặp được cự long.” Biểu tình Uy Nặc thực bình tĩnh, nhưng con ngươi hẹp dài dưới thấu kính lại lóe lên thần thái điên cuồng: “Nói cho tôi biết! Thời điểm đó cự long nói gì với em?”

Trong lòng La Tổ ‘lộp bộp’ một chút, vì sao Cự Long lại hiện thân trước mặt Uy Nặc? Chẳng lẽ có lí do đặc biệt?

“Chỉ là chút sự việc quan trọng thôi, tỷ như thời đại biến đổi, ân oán quá khứ linh tinh.” La Tổ không dấu diếm, bởi vì thời đại liên minh đã sinh ra biến hóa, từ hồn thú, á thú, khế thú đã bắt đầu chuyển giao qua thời đại khế ước thú nhân cách hóa.

“Phải không? Hóa ra nó cũng chỉ nói với em những chuyện này.” Uy Nặc cup mi mắt, ánh mắt có chút âm đạm.

“Cự long nói gì với thầy?” La Tổ hỏi lại.

“A.” Uy Nặc trào phúng nhếch khoe môi: “Hắn bảo tôi không cần tiếp tục tìm kiếm nữa.”

“...” La Tổ lâm vào trầm mặc, cậu biết Uy Nặc có chấp nhất với Cự Long, vì thế thời điểm này, cậu không nên nói gì thì tốt hơn.

Sau một thoáng trầm mặc, Uy Nặc ngẩng đầu, dùng đôi ngươi hẹp dài chăm chú nhìn La Tổ, trong đáy mắt ẩn ẩn có ngọn lửa đang thiêu đốt, dường như sắp phá nát giới hạn, điên cuồng bùng phát: “Em nhất định biết đi?”

Cổ ý đè thấp thanh tuyến, có chứa cảm xúc mê hoặc cùng uy hiếp.

“Em là Kì Lân, em nhất định biết Cự Long ở đâu!” Âm thanh Uy Nặc lúc đầu còn bình tĩnh, chính là lúc nói xong lại đột nhiên cất cao âm điệu, giống như đã không thể khống chế được bản thân.

“Tôi không biết.” La Tổ từ bộ dáng Uy Nặc có thể đoán được đối phương không biết được nhiều tin tức, nếu vậy, cậu cũng không cần quá lo lắng.

“Thầy còn muốn hỏi gì không?” La Tổ định chấm dứt cuộc nói chuyện này.

“...” Uy Nặc cũng biết mình có chút mất khống chế, vì thế anh trầm mặc, chính là con ngươi cứ nhìn La Tổ chằm chằm, giống như một lần nữa nhận thức người trước mắt.

Cuối cùng, Uy Nặc dùng âm thanh khô khốc nói: “Hắn... là người thế nào?”

“Thầy nói Cự Long sao?”

“Các người hẳn quen biết nhau từ thời viễn cổ đi? Nói cho tôi biết, hắn tồn tại dạng gì?” Ánh mắt Uy Nặc tràn ngập sắc bén làm tim người ta đập dồn dập, có ý tức gần như cố chấp và cuồng nhiệt.

“Tôi không nhớ rõ.” La Tổ đứng lên, nhìn Uy Nặc như vậy, cậu đột nhiên cảm thán, có lẽ thứ gọi là mê muội chính là thế này, tuy chỉ thấy một lần nhưng vĩnh viễn không thể quên, rõ ràng không hề có hi vọng nhưng tình cảm chôn sâu trong tận đáy lòng vẫn không ngừng truy đuổi, Uy Nặc chính là như vậy.

“Tôi sẽ không ngăn cản thầy truy đuổi giấc mộng của mình, bất quá có đôi khi dừng lại, nhìn những người bên cạnh mình, có lẽ sẽ có phát hiện ngoài ý muốn.” La Tổ vừa nói vừa đi về phía cửa điện tử, cậu không thể nhúng tay vào chuyện của Uy Nặc và An Khải Tư, bất quá ít nhất cũng gợi ý cho Uy Nặc một chút, để anh phát hiện bên cạnh có một người rất đáng quý trọng.

“Em nói là An Khải Tư?”

La Tổ hơi khựng lại một chút: “Thầy biết?”

“Đương nhiên.” Uy Nặc theo bản năng nhếch khóe miệng.

“Thầy đúng là ác liệt.” Biết ý tưởng của đối phương, nhưng lại làm bộ như cái gì cũng không biết, đây là phương pháp tàn khốc nhất.

“Em nghĩ tình yêu là gì?” Uy Nặc hiển nhiên nhận ra suy nghĩ của La Tổ, anh cười hỏi.

“Thầy muốn nói gì?” La Tổ dừng lại trước cửa điện tử.

“Là trách nhiệm.” Uy Nặc chậm rãi nói: “Tựa như em và Tư Lôi Tật, em cho rằng mình thích Tư Lôi Tật, nhưng có lẽ đó chỉ là một loại ảo giác, Tư Lôi Tật yêu và trả giá làm em cảm thấy trách nhiệm rất nặng nề, em cảm thấy mình có nghĩa vụ phải đáp lại, hay nên nói là nghĩa vụ phải xử lý, mà lúc này em cũng không chán ghét Tư Lôi Tật vì thế em lựa chọn ở cùng một chỗ.”

“Tôi bất đồng, tôi theo đuổi là loại tình cảm mãnh liệt, có thể làm máu toàn thân tôi sôi trào, cho dù chỉ là một cái chớp mắt cũng tốt.” Lúc Uy Nặc nói những lời này, con ngươi bên dưới thấu kính lóe lên sắc thái điên cuồng.

“Vì thế người kia là cự long?” La Tổ hỏi.

“Bởi vì chỉ có hắn mới làm tôi có cảm giác hưng phấn này, hơn nữa em không hiểu An Khải Tư, em ấy là nam nhân cho dù không cần yêu cũng có thể sống sót.” Uy Nặc bình tĩnh nói: “Em ấy xây dựng một tình yêu hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình hình chung, cho dù thích tôi nhưng em ấy cũng có thể không chút do dự kết hôn với người khác, hoàn thành yêu cầu của gia tộc.”

“...” Quả nhiên không nên xen vào việc người khác? La Tổ khẽ thở dài nói: “Tôi không có hứng thú với chuyện của các thầy.”

“Phải không?” Uy Nặc cười khẽ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Khoảnh khắc La Tổ bước ra ngoài, Uy Nặc đột nhiên mở miệng: “Quên nói cho em một chuyện, lần tôi gặp được cự long, bên người hắn còn có một nam nhân khác, tôi không nhìn rõ diện mạo người đó, chính là những nơi ngón tay người này chạm đến, tất cả đều tiêu thất, giống như... bị cắn nuốt.”

Con người La Tổ một khắc này chợt co rút, lúc quay đầu lại, cửa điện tử đã đóng.

Tư Lôi Tạt thấy La Tổ đi ra, lập tức tiến tới hỏi: “Nói chuyện xong rồi?”

“Àn...” La Tổ áp chế khiếp sợ trong lòng, chẳng lẽ Thao thiết thực sự đã xuất hiện trên thế giới này? Chính là Cự Long vì sao lại thả Thao Thiết ra?

“Sao vậy?” Tư Lôi Tạt thấy La Tổ nhú mày, có chút lo lắng hỏi.

“Không có việc gì.” La Tổ lắc đầu, không muốn làm Tư Lôi Tạt buồn phiền như mình.

Sau khi về đến nhà, La Tổ kể lại cuộc nói chuyện với Uy Nặc cho Tư Lôi Tạt, bắt quá cậu giữ lại đoạn Thao Thiết, không phải cậu không tin Tư Lôi Tạt, mà cậu sợ phiền toái, dù sao quân bộ liên minh trước giờ rất có bản lĩnh chọc người ta tức giận.

Có lẽ Thao Thiết cùng Cự Long xuất hiện chỉ vì có việc, nếu quân bộ biết được tin này, hơn nữa tùy tiện quấy rầy hai người họ, chỉ sợ lại gây hiệu quả ngược.

Buổi tối thừa dịp Tư Lôi Tạt bồi Tiểu Hôi chơi đùa, La Tổ túm lấy Tiểu Bạch, cũng chính là Kì Lân vào phòng thí nghiệm ‘tra hỏi’.

“An tâm đi! Lão chết tiết Cự Long kia cứ cách một ngàn năm sẽ cùng Thao Thiết lên mặt đất chơi một lần!” Kì Lân không chút khẩn trương nói.

“Vì sao?” La Tổ nhú mày.

“Người quên? !” Kì Lân khó tin hét lớn: “Cự Long chết tiết kia không biết bị điên gì, năm đó giam Thao Thiết sao mà giam thành yêu luôn! Hai người đó đã sống ở cùng nhau hơn mấy vạn năm!”

“...” La Tổ yên lặng thả Tiểu Bạch về phòng Bảo Bảo, một mình tiêu hóa tin tức chấn động này.

Quả nhiên... thần thoại bát quái không thể tin sao? Hóa ra sự thực năm đó lại là vậy? !

117. Chương 117: [pn] Cuộc Sống Của Mọi Người (2)

Đứa nhỏ trưởng thành phải tới trường, cho dù Tiểu Hôi vẫn duy trì hình thái cự lang cũng không ngoại lệ. Về phương diện này Tư Lôi Tạt cũng rất kiên quyết, không vì đứa nhỏ nhà mình đặc biệt mà cho phép nó ở nhà, dựa theo cách nói của La tổ... Tư Lôi Tạt là điển hình của dạng người việc nhỏ dễ thỏa hiệp, nhưng việc lớn tuyệt đối sẽ không cầu thả.

Tiểu Hôi tuy không thể biến thành hình người, nhưng tâm trí bé cũng không khác gì những đứa bé 5 tuổi bình thường, bé đối với việc đi nhà trẻ chỉ có một khái niệm mơ hồ, không chán ghét cũng không thích, bắt quá nói thật, Tiểu Hôi cũng không muốn đi nhà trẻ, bởi vì điều này có nghĩa là bé không được bồi em trai chơi đùa! Bé không muốn bị tách ra khỏi em trai béo béo mũm mĩm của mình!

Vì thế vì chuyện tới nhà trẻ mà nhà La Tổ đã xảy ra sự kiện trốn học cực kì ‘ác liệt’, La Tổ vốn định ôm Tiểu Hôi đến nhà trẻ, bởi vì cơ thể bé khá đặc thù nên đã chào hỏi trước với hiệu trưởng, hiệu trưởng cũng không dám chậm trễ, không nói hai lời liền an bài Tiểu Hôi vào lớp tốt nhất. Có thể nói hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, nhưng La Tổ không ngờ Tiểu Hôi cuối cùng lại nảy sinh vấn đề, điều này làm La Tổ cảm thấy có chút khó giải quyết.

La Tổ nhìn thời gian trên màn hình ánh sáng, khẽ thở dài, đúng là có chút phiền toái, Tư Lôi Tập từ sớm đã đi làm, nói cách khác cậu chỉ có thể giải quyết một mình, tuy dùng vũ lực cũng không phải không thể kéo Tiểu Hôi đến nhà trẻ, chính là...

La Tổ nhìn Tiểu Hôi dùng máu vuốt bầu chạt cạnh cửa, gương mặt nhỏ nhắn đã nhăn tít, bộ dáng thà chết không chịu khuất phục vô cùng đáng thương, cậu cảm thấy đau đầu, đứa nhỏ này rốt cuộc giống ai?

Ngày đầu tiên đến muộn hoặc cho hiệu trưởng leo cầu, khó trách lưu lại ấn tượng xấu với người ta, tuy bản thân La Tổ không sao cả, nhưng khó là Tiểu Hôi phải ở nhà trẻ học vài năm, có quan hệ tốt vẫn tốt hơn.

“Sao lại không muốn đi học?” La Tổ thử dùng lực tinh thần kết nối với Tiểu Hôi.

Lực tinh thần của La Tổ rất mạnh nhưng bắt đắ dĩ Tiểu Hôi là hồn thú, cho dù lực tinh thần mạnh tới đâu cũng vô ích, cho dù Tiểu Hôi hiểu được ý La Tổ cũng không thể trả lời lại.

Phương án đầu tiên không thể thực hiện, La Tổ chỉ có thể áp dụng phương án 2, cậu đi tới phòng bếp cầm ra một khúc xương đặc biệt to, đưa trước mặt Tiểu Hôi nói: “Nếu con chịu đi nhà trẻ, cục xương này cho con!”

“Ngao ô~” Khoảnh khắc Tiểu Hôi nhìn thấy cục xương, hai mắt bé liền tỏa sáng, bên môi còn có chút chất lỏng khả nghi, chính là nghĩ tới nếu đi nhà trẻ sẽ không được chơi cùng em trai, Tiểu Hôi lập tức quay đầu sói, bộ dáng không quan tâm, bất quá ánh mắt ngẫu nhiên vẫn liếc về phía cục xương đã bại lộ tiếng lòng của bé.

“Nga? Đúng là ngoài ý muốn.” La Tổ hiếm có dịp thích thú, Tiểu Hôi là đứa nhỏ cậu sinh ra, có thể nói Tiểu Hôi chỉ cần run run lông mao trên người cậu đã biết bé muốn làm gì. Bình thường sức chống cự của Tiểu Hôi đối với thức ăn là con số 0, lần này cư nhiên cương quyết như vậy, đúng là làm người ta tò mò.

“Thật sự không đi?” La Tổ hỏi.

Tiểu Hôi nghe vậy, dùng sức gật gật đầu.

“Quên đi.” La Tổ cũng không ép buộc, đưa hái xanh không ngọt, cho dù cậu ép Tiểu Hôi đi nhà trẻ, với tâm tính của bé bây giờ, chỉ sợ chẳng những không kết giao bằng hữu, ngược lại còn bị mọi người xa lánh.

Nếu Tiểu Hôi không chịu đi, tự nhiên sẽ không được thưởng xương cốt, La Tổ mang khúc xương để lại phòng bếp, Tiểu Hôi lắc lắc đuôi sói ngăn ngừa của mình, thả người nhảy lên sô pha, thuận thực dùng móng vuốt ôm lấy em trai mũm mĩm, sau đó lại thả người nhảy xuống sô pha, vui sướng rạo rức lủi vào phòng Bảo Bảo, ở một góc sáng sủa được đảm thủ nhồi bông hình lang vây quanh, nằm úp sấp bất động.

La Tổ nhìn một loạt động tác của Tiểu Hôi, trong lòng không ngừng phân tích lí do Tiểu Hôi không muốn đi nhà trẻ, chẳng lẽ thật là lười biếng thành thói quen?

Đứa con không đi học, có thể nằm sấp ngẩng người ở nhà, bất quá làm cha mẹ, La Tổ không thể không gọi điện tới nhà trẻ xin phép, làm hiệu trưởng còn tưởng mình đã làm gì đắc tội Kì Lân, liên tục xin lỗi, cuối cùng La Tổ phải giải thích là đứa nhỏ sinh bệnh không thể tới trường, lúc này hiệu trưởng mới an tâm.

“Xin nghỉ phép 3 ngày? Không thành vấn đề, không thành vấn đề, đương nhiên sức khỏe cháu quan trọng, cứ để cháu hảo hảo nghỉ ngơi, lúc nào muốn tới trường cũng được.” Thái độ hiệu trưởng vô cùng ân cần.

“Cám ơn...” La Tổ cúp điện thoại.

Giải quyết xong vấn đề Tiểu Hôi, La Tổ liền quay về phòng thí nghiệm vui đầu nghiên cứu. Buổi tối 6h, Tư Lôi Tập rốt cuộc về nhà, nhìn thấy La Tổ đang nấu cơm thì lập tức cởi áo khoác, tiến vào bếp hỗ trợ.

“Sao vậy?” Tư Lôi Tập nhíu mày, phải biết từ khi bọn họ kết hôn tới nay, số lần La Tổ vào bếp có thể đếm trên đầu ngón tay. Thường thì một tuần anh làm bếp 3 ngày, còn 4 ngày kia La Tổ gọi cơm ngoài.

La Tổ áp dụng phương pháp này cũng vì sợ anh quá mệt mỏi, sở dĩ La Tổ không tự mình nấu cơm... bởi vì cậu tự nhận tay nghề mình không tốt, tha vì ăn không ngon, không bằng không làm, vì thế hôm nay Tư Lôi Tập nhìn thấy La Tổ nấu cơm mới kinh ngạc đến vậy.

“Có chuyện muốn nói với anh.” La Tổ tắt bếp, bày món cuối cùng ra đĩa: “Hôm nay Tiểu Hôi không đi nhà trẻ.”

“...” Tư Lô Tập trầm mặc một lúc, sau đó nhú mồm: “Vì sao?”

La Tổ thản nhiên mở miệng: “Nó thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Tư Lô Tập: “...”

Lúc ăn cơm tối, không khí thực yên lặng, Tiểu Hôi lần đầu tiên cảm thấy áp lực thật lớn, bởi vì ánh mắt của phụ thân và ba ba đều tập trung lên người bé, giống như muốn khoét ra một cái động, điều này làm Tiểu Hôi khản trương không thôi, cuối cùng bé chỉ có thể gặm lấy phần xương cốt của mình, nhanh chóng trốn khỏi bàn cơm.

Đứa con trốn học, vấn đề thực nghiêm trọng! Tư Lô Tập ý thức được thân là phụ thân, trách nhiệm của anh trọng đại cỡ nào. Hôm sau, Tư Lô Tập xin quân bộ nghỉ phép một ngày, anh phải hảo hảo giáo dục Tiểu Hôi trở thành hồn thú hình lang vĩ đại.

Sáng sớm, La Tổ vừa xuống giường thì nhìn thấy Tư Lô Tập cùng Tiểu Hôi giăng co ở phòng khách, cậu giật mình, yên lặng nhu nhu mắt, phát hiện mình không phải nằm mơ, La Tổ nhin không được có xúc động muốn cười.

Trong phòng khách, một hoi lang thật lớn nhìn chăm chăm tiểu lang trước mặt, bộ dáng cao lớn uy vũ, thiết huyết vô tình, còn tiểu lang đối diện thì tay chân mồm mĩm của trẻ con, nằm rạp trên mặt đất, nâng đầu sói nhỏ, tò mò nhìn cự lang trước mặt.

Đây là một trận chiến không tiếng động, cũng là... một trận chiến không ý nghĩa. La Tổ cơ hồ muốn thở dài, chẳng lẽ nam nhân buồn tao này nghĩ rằng chỉ dựa vào ánh mắt cùng khí thế có thể làm Tiểu Hôi trưởng thành?

La Tổ đi vào phòng khách, vỗ vỗ đầu cự lang, nghiêng người dựa vào sô pha nói: “Tư Lô Tập, đừng nói với tôi anh xin quân bộ nghỉ phép.”

Cự lang vốn khí thế mười phần, uy phong lẫm lẫm vừa nghe thấy những lời này lập tức suy sụp đầu lang hơi cúi thấp vài phân, bất quá rất nhanh, Tư Lô Tập đã khôi phục hình người, ngồi xuống bên cạnh La Tổ: “Thật xin lỗi.”

“Không, tôi cảm thấy người nên khóc phải là gia gia anh mới đúng.” Tư Lô Tập không ở, như vậy tất cả văn kiện cơ mật đều chạy vào tay Ước Sát Tư, phỏng chừng Ước Sát Tư đang gào rít trong phòng làm việc.

“...” Tư Lô Tập không lên tiếng, chuyện La Tổ có thể nghĩ đến, không có đạo lý anh không nghĩ ra, bất quá sau một lúc trầm mặc, anh vẫn mở miệng: “Giáo dục... rất quan trọng.”

Biểu tình của Tư Lô Tập thực nghiêm túc, thái độ chăm chú, nhưng cũng vì thế mới làm La Tổ nhin không được bật cười to, nam nhân buồn tao này... thật sự phải thành thật tới mức nào mới chịu bỏ qua?

“Không cần lo lắng, kì thật tôi đã nghĩ ra biện pháp.” La Tổ cười nói.

“Biện pháp gì?”

“Ngày mai anh sẽ biết.” La Tổ đứng lên: “Bất quá hôm nay hiếm có dịp anh được nghỉ, không bằng ra ngoài dạo một vòng?”

“Hảo.” Tư Lô Tập bình thường rất hiếm có thời gian bồi La Tổ, nghe cậu nói vậy lập tức đáp ứng.

Ra ngoài đương nhiên là được, nhưng không thể để hai đứa con ở nhà, vì thế La Tổ cùng Tư Lô Tập tới gửi con ở nhà Mễ Duy, sau đó mới cùng nhau đi chơi, lần này có thể xem là trong họa được phúc.

Hôm sau, Tư Lô Tập theo thường lệ tới quân bộ đi làm, tuy anh rất muốn ở nhà xem La Tổ dùng biện pháp gì để Tiểu Hôi chịu đến trường, chính là quân bộ còn một đồng việc phải xử lý, anh không thể nghỉ thêm.

Tư Lôi Tập xuất môn không bao lâu, Ôn Tư Đặc dắt tiểu Tu Đế nhấn chuông cửa nhà La Tổ. Đúng vậy, biện pháp La Tổ nghĩ ra rất đơn giản, chính là tìm đồng bạn tới nhà trẻ với Tiểu Hôi, như vậy bé sẽ có động lực đi học.

Tiểu Tu Đế vừa vào cửa đã phóng như bay tới góc tường, bé từ chỗ ba ba biết được nhiệm vụ của mình hôm nay, chính là mang Tiểu Hôi đi nhà trẻ, thân là đại ca của đám nhóc, bé tuyệt đối sẽ không làm ba ba thất vọng.

“Ngao ô~” Tiểu Hôi thấy tiểu Tu Đế cũng thực kích động, tuy bé không đứng lên, nhưng cái đuôi màu xám cao hứng lắc qua lắc lại không ngừng.

“Tiểu Hôi, nghe đại ca nà, nhà trẻ có rất nhiều đồ chơi, hơn nữa chỉ cần đi theo đại ca, tuyệt đối không có ai dám khi dễ cậu!” Tiểu Tu Đế kiêu ngạo ngẩng đầu, bộ dáng vô cùng tự tin.

“Ngao ô~” Tiểu Hôi cúi đầu lên tiếng, nhưng bé nhìn em trai mồm mĩm trong lòng, vẫn không chịu đứng lên.

Tiểu Tu Đế cũng phát hiện ra điểm mấu chốt, không thể không nói trẻ con thật sự có tâm linh cảm ứng, tiểu Tu Đế lập tức nói: “Đại ca nói nhỏ cho cậu biết nga, nhà trẻ có rất nhiều tiểu bánh bao còn đáng yêu hơn cả em trai cậu!”

Lang mầu Tiểu Hôi sáng lên, bánh bao càng đáng yêu hơn?

Tiểu Tu Đế thấy Tiểu Hôi động tâm, tiếp tục ra sức dụ dỗ: “Chẳng những đáng yêu hơn, hơn nữa còn bị bế hơn!”

Béo hơn... bị bế hơn.... Tiểu Hôi ngơ ngác ngẩng đầu, trong đầu không khỏi hiện lên bộ dáng Tiểu Bạch phóng đại, dần dần, bóng dáng Tiểu Bạch hóa thành bộ dáng thú nhồi bông hình lang, sau đó bé hạnh phúc nằm trên người Tiểu Bạch... cảm xúc thực mềm mại a...

Tiểu Hôi nghĩ tới đây ánh mắt cũng sáng rực, bé muốn gối ôm em trai! Chính là.... bé luyến tiếc rời xa em trai... Tiểu Hôi do dự đứng lên, xoay vài vòng bên người Tiểu Bạch, cuối cùng nhịn không được hấp dẫn vẫn bước chân, theo sát tiểu Tu Đế đi ra cửa.

La Tổ nhìn một màn này, khoe miệng không khỏi co rút: “Cứ cảm thấy tâm tình thực phức tạp.”

Hóa ra nháo loạn nửa ngày bởi vì Tiểu Bạch nên không chịu đi nhà trẻ?

“Lúc tôi nhận được điện thoại của cậu, tâm tình cũng thực phức tạp.” Ôn Tư Đặc trêu chọc: “Không ngờ có một ngày cậu cũng vì đứa nhỏ mà luống cuống tay chân.”

“Tôi nhìn có vẻ thực luống cuống sao?” La Tổ nhướn mi.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ôn Tư Đặc mỉm cười dị thường ôn hòa.

Ngay lúc La Tổ và Ôn Tư Đặc đang giương thương múa kiếm, dùng phương thức đặc biệt để trao đổi tình cảm, tiểu Tu Lôi bộ dáng đại ca, khí thế mười phần chạy tới: “Ba ba, con thành công rồi! Ba ba đáp ứng rồi nha! Hôm nay phải xuống bếp nấu cơm cho con ăn.”

“Hảo.” Nụ cười trên mặt Ôn Tư Đặc có vài phần chân thực hiếm có, anh xoa xoa đầu tiểu Tu Đế, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

La Tổ thấy vậy cũng an tâm, Ôn Tư Đặc người này... tựa hồ đã thực sự thoát khỏi bóng ma quá khứ.

Lúc Ôn Tư Đặc cùng La Tổ mang Tiểu Hôi và tiểu Tu Đế đến nhà trẻ đã khá muộn, vì thế trước cổng trường không còn bao nhiêu người, tiểu Tu Đế đã học lớp lá, vì thế tự đi tới lớp, về phần Ôn Tư Đặc thì bởi La Tổ đưa Tiểu Hôi đến lớp mẫu giáo.

“Thật xấu hổ, hôm nay đến muộn, sau này con tôi phải nhờ anh.” Thái độ của La Tổ thực thành khẩn, tựa như Tư Lôi Tập nói, giáo dục là vấn đề nghiêm trọng.

“Phốc——” Ôn Tư Đặc khoát tay lên vai La Tổ, nhịn không được bật cười thành tiếng: “Không thấy mình quá nghiêm túc sao?”

La Tổ nhướng mi nhìn Ôn Tư Đặc, không trả lời.

Lão sư nhà trẻ nhìn chằm chằm La Tổ cùng Ôn Tư Đặc, mặt không khỏi đỏ ửng, qua một lúc lâu mới hồi phục tinh thần nói: “Không không không thành vấn đề! Xin yên tâm giao cho tôi!”

“Cám ơn.”

Thẳng đến khi La Tổ cùng Ôn Tư Đặc xoay người rời đi, lão sư nhà trẻ nào đó vẫn còn nhìn theo bóng lưng hai người mà ngẩn người, hai người họ thật đẹp a.... Bọn họ là bầu bạn sao? Không sai! Nhất định là bầu bạn, nếu không cũng không cùng nhau đưa đứa nhỏ đến trường! Bất quá sao cứ cảm thấy nam nhân tóc xám kia nhìn quen quen, rốt cuộc đã thấy ở đâu?

118. Chương 118: [pn] Cuộc Sống Của Mọi Người (3)

Rời khỏi nhà trẻ, Ôn Tư Đặc hỏi: “Thế nào?” Có muốn đi dạo một vòng không?”

“Xem ra anh thực rảnh rỗi.” La Tổ nhún vai từ chối cho ý kiến, cậu vốn định về nhà tiếp tục cải tiến bao con nhộng lần trước, bởi vì Ngải Dịch cùng Lô Tạp sử dụng rồi, hiệu quả tựa hồ không tốt, bất quá nếu Ôn Tư Đặc rảnh rỗi ra ngoài chơi, cậu cũng không ngại phụng bồi.

“Công ty hôm nay nghỉ.” Ôn Tư Đặc cười khê.

“Nga? Công ty giải trí mà cũng có ngày nghỉ à?” La Tổ nhú mày, có chút khó hiểu.

“Sắp tới lễ thần thú, ngẫu nhiên cũng phải để người ta hít thở một chút chứ.”

“Cái cơ này thực tệ.” La Tổ không chút lưu tình vạch trần lời nói dối của Ôn Tư Đặc: “Thế nào? Cấp trên lại quần lầy anh, muốn kéo anh đi làm diễn viên thần tượng sao?”

Ôn Tư Đặc cười không nói, hiển nhiên không muốn nhắc tới đề tài này, từ khi kết hôn với Tu Lôi, anh liền chuyển sang làm việc hậu trường, lúc trước Tu Lôi vì anh quay những cuộn phim này mà gây ra phong ba rất lớn, bất quá chuyện này La Tổ cũng không biết, tuy đã 6, 7 năm rồi, trong thành phố rất khó tìm được những cuộn phim anh quay trước kia, nhưng cũng có không ít người hâm mộ lén chèo tay nhau, vì thế cũng không thể nói những cuộn phim đó đã hoàn toàn biến mất.

“Hiện tại nghỉ lại, thời gian quả thực trôi qua quá mau.” La Tổ nhìn phong cảnh xung quanh, có chút cảm thán nói: “Nếu lúc trước tôi và anh đi trên đường thế này, nhất định sẽ bị vây chặt kín.”

“Đang chăm chọc tôi sao?” Ôn Tư Đặc tuy nói vậy nhưng gương mặt không hề có ý tứ tức giận, vẫn mỉm cười ôn hòa, tựa như nụ cười lần đầu La Tổ thấy trên phim ảnh vậy, hoa lệ sáng chói làm người ta không thể dời mắt.

“Anh vẫn bộ dáng cũ.” La Tổ nhìn lướt qua người xung quanh, quả nhiên có không ít người lén nhìn Ôn Tư Đặc: “Đi thôi, còn tiếp tục đứng đây, tôi sợ có người chạy tới đánh anh hôn mê rồi kéo đi a.”

“Ha hã.” Ôn Tư Đặc nhin không được cười khê: “Nếu bọn họ có bản lĩnh ra tay trước mặt Kì Lân, tôi cũng thực muốn xem thử.”

“...” La Tổ trầm mặc, sao cậu cứ cảm thấy Ôn Tư Đặc ngày càng xấu xa hơn?

Cuối cùng La Tổ cùng Ôn Tư Đặc không lắc lư ở ngoài lâu lắm, chỉ cùng nhau dùng bữa cơm, sau đó lại mua chút nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối.

Đừng nhìn bộ dáng không biết cực khổ là gì của Ôn Tư Đặc, khả năng làm bếp rất tuyệt vời, La Tổ cũng hiếm có dịp hứng thú, định tới nhà Ôn Tư Đặc học tập.

Nhà Ôn Tư Đặc cũng giống nhà La Tổ, người lớn đi làm, con nít đi học, vì thế trong nhà không còn ai, bởi vậy La Tổ không hề cố kị nằm trên sofa nghỉ ngơi.

“Không phải cậu nói muốn học nấu cơm sao?” Ôn Tư Đặc nhìn bộ dạng của La Tổ, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

“Ngủ một lát đã, hôm qua nghiên cứu đến tận khuya.” La Tổ nói xong liền nhắm mắt.

“Còn nghiên cứu bao con nhộng sao?”

“Ừ... nếu thành công, có thể giải quyết vấn đề sinh đẻ thấp của liên minh.” Âm thanh La Tổ dần dần nhỏ đi.

Ôn Tư Đặc thấy La Tổ như vậy cũng không quấy rầy, anh lên lầu lấy chăn đắp cho cậu.

La Tổ ngủ thẳng tới 4h chiều, chờ cậu ngồi dậy, đừng nói là học nấu cơm, ngay cả tới đón đứa nhỏ tan học cũng sắp muộn rồi.

“Thật là, sao anh không gọi tôi?” La Tổ hiếm có dịp lộ ra biểu tình hối hận.

“Nhìn cậu ngủ ngon như vậy, tôi sao nữa?” Ôn Tư Đặc giả vờ trêu mếu nói.

“Anh làm tôi cảm thấy thực lạnh.” La Tổ hiếm có dịp phun tào một câu.

“Đó là vinh hạnh của tôi.” Ôn Tư Đặc lấy áo khoác vắt sau cửa ném cho đối phương nói: “Đi thôi, nhà trẻ tan học lúc 4h30, nếu bây giờ đi vẫn còn kịp.”

“Àn.” La Tổ nhanh chóng mặc áo, đi theo phía sau Ôn Tư Đặc.

Lúc ngồi trên xe, La Tổ cứ cảm thấy mình đã quên mất một chuyện rất quan trọng, bắt quá vì không nghĩ ra nên cậu cũng đành từ bỏ.

Bởi vì Tiểu Hôi và tiểu Tu Đế học khác lớp nên La Tổ và Ôn Tư Đặc phải phân ra hành động, bắt quá hai người đã hẹn gặp ở cổng trường.

Lúc La Tổ tới lớp mẫu giáo đón Tiểu Hôi, bé đang nằm rạp trên mặt đất, bộ dáng không dậy nổi, bên cạnh bé vây một đám tiểu bằng hữu, tò mò chọt chọt chỗ này chọt chọt chỗ kia, nếu không phải có lão sư ngăn cản, có trời mới biết đám nhóc này còn làm chuyện gì nữa.

“Tiểu Hôi?” La Tổ kêu một tiếng, lúc này lão sư cũng phát hiện La Tổ, lão sư tựa như nhìn thấy cứu tinh hô lên: “Mọi người nhường đường cho Tiểu Hôi đi nào. Phụ thân Tiểu Hôi tới đón rồi!”

“Ai? Phụ thân Tiểu Hôi?”

“Chẳng lẽ là Đại hôi lang?”

“Hảo, hảo anh tuần a!” Đám tiểu bằng hữu như ong vỡ tổ nhào về phía La Tổ, bắt quá có người lại càng nhanh hơn, chính là Tiểu Hôi! Tiểu Hôi vốn không nhúc nhích nghe thấy âm thanh của La Tổ liền nhanh chóng vọt tứ chi, thân hình linh hoạt xuyên qua đám nhỏ, nhảy vào lòng La Tổ.

“Động! Cậu ta động kìa!” Đám tiểu bằng hữu nhìn thấy Tiểu Hôi cử động đều kích động kêu lên, này không thể trách bọn nó, bởi vì Tiểu Hôi từ lúc tới lớp liền không động đậy chút nào, nếu không phải con mắt chuyển động tới lui chắc mọi người đã nghĩ Tiểu Hôi là một món đồ chơi bằng bông.

“Ngao ô~” Tiểu Hôi uể oải kêu một tiếng, đầu sói nhỏ xú cọ cọ vài cái trong lòng ngực ba ba, tiểu Tu Đế gạt bé! Nhà trẻ mới không có bánh bao đáng yêu như em trai bé!

“?” La Tổ khó hiểu, vì sao Tiểu Hôi uể oải như vậy? bắt quá cậu vẫn xoa xoa đầu Tiểu Hôi. Ngoài ra có chuyện khác làm cậu thực để ý, lão sư vừa nãy sao lại nghĩ cậu là phụ thân Tiểu Hôi? Chẳng lẽ vì trên tay cậu không có ấn ý giống cái nên lão sư hiểu lầm?

“Cái kia, Ngải Tổ tiên sinh, đứa nhỏ nhà ngài thật ngoan, bắt quá bé hơi im lặng một chút kì thật có thể để bé kết giao nhiều bằng hữu hơn.” Lão sư thật vất vả thoát thân khỏi đám nhỏ, lễ phép nói với La Tổ.

“Tôi đã biết, cảm ơn nhiều.” La Tổ biết lão sư nói vậy đã rất khách khí, Tiểu Hôi làm sao mà im lặng, nó rõ ràng là lười biếng.

“Hôm nay đã làm phiền anh, tạm biệt.” La Tổ lễ phép gật đầu chào lão sư, lúc chuẩn bị rời đi thì âm thanh Ôn Tư Đặc ở phía sau truyền tới: “Thế nào? Đón Tiểu Hôi chưa?”

“Không phải nói chờ ngoài cổng sao?” La Tổ ôm Tiểu Hôi đi tới bên cạnh Ôn Tư Đặc, hai người còn chưa kịp tán gẫu vài câu thì đã bị nhóm trẻ ùa từ phòng học vây quanh.

“Đẹp... thật đẹp nga! Bộ dáng ba ba Tiểu Hôi so với phụ thân cậu ta còn dễ nhìn hơn!” Cậu bé đầu con nhím ngửa đầu nhìn Ôn Tư Đặc, khoe miệng chảy ra dòng chất lỏng khả nghi.

“Thật sự dễ nhìn! Lão sư, đó là ba ba của Tiểu Hôi à?”

“Thực hâm mộ, tớ cũng muốn có ba ba và phụ thân xinh đẹp như vậy!”

Nhóm tiểu bằng hữu đối với những thứ xinh đẹp luôn không có sức chống cự, càng miễn bàn Ôn Tư Đặc cùng La Tổ ở cùng một chỗ, diện mạo La Tổ vốn không tệ, trước kia vì quá âm trầm nên mới lưu lại ấn tượng không tốt cho người khác, bắt quá từ lúc kết hôn với Tư Lô Tạp, sinh ra Tiểu Hôi thì hơi thở trên người cậu ôn hòa hơn rất nhiều, về phần Ôn Tư Đặc thì khỏi phải nói, danh hiệu tình nhân đại chúng không phải nói không, chỉ cần đứng yên một chỗ, diện mạo hoa lệ của anh cũng đủ trên hoa ghẹo nguyệt.

Nhóm tiểu bằng hữu dùng ánh mắt sáng lấp lánh như sao trời nhìn La Tổ và Ôn Tư Đặc: “Thật không ngờ thế giới có người dễ nhìn như vậy...”

“Hai người đứng chung một chỗ cứ như bức tranh vậy...”

Lão sư thấy La Tổ cùng Ôn Tư Đặc bị vây quanh, lập tức tiến lên hỗ trợ: “Mọi người đừng quấy rầy ba ba và phụ thân Tiểu Hôi! Bọn họ phải về nhà a, không thể gây phiền phức cho người khác biết không?”

“Không cần! Để tụi em nhìn thêm một chốc!”

“Đúng a đúng a!”

La Tổ nhìn những đôi mắt lóe sáng nhìn bọn họ, có chút đau đầu đỡ trán, Ôn Tư Đặc người này... sức quyến rũ vẫn không giảm chút nào.

“Làm sao bây giờ?” La Tổ liếc mắt nhìn Ôn Tư Đặc một cái.

“Rất đơn giản, chỉ cần hảo hảo nhờ bọn nhỏ, bọn nó sẽ hiểu.” Ôn Tư Đặc nói xong, hơi khom thắt lưng, nhìn bọn nhỏ mỉm cười ôn hòa: “Xin lỗi, các con có thể tránh qua một chút được không?”

Sợi tóc màu xám, đôi mắt màu xám... rõ ràng là màu sắc không có gì đặc biệt nhưng lại làm người ta không thể dời mắt, nhất là kết hợp với nốt lệ chí bên khoe mắt, quả thực là hấp dẫn trí mạng.

Bọn nhỏ làm sao chịu nổi thế trận này, cả đám đều đỏ mặt, đại não trống rỗng ngơ ngác lui ra, không bao lâu trước mặt La Tổ và Ôn Tư Đặc đã có một con đường.

“Đi thôi.” Ôn Tư Đặc cười nói với La Tổ.

“Anh đúng là nam nhân nghiệp chương nặng nề, cứ nhiên ngay cả con nít cũng mê hoặc.” Khoe miệng La Tổ không khỏi co rút.

“Đây là giáo dục tình yêu, để bọn nó sau này không dễ dàng bị giống cái xinh đẹp lừa gạt.” Ôn Tư Đặc khẽ xoa nhẹ nốt ruồi bên mí mắt, làm sâu nụ cười bên môi, anh không biết động tác này, đừng nói là nhóm trẻ vây xung quanh, ngay cả một vài lão sư và nhóm cha mẹ đều cảm thấy trái tim mình suýt chút nữa đã ngừng đập, người, người tóc xám này rốt cuộc là ai a? Mau trả lí trí lại cho bọn họ a! Bắt quá nghĩ lại thì, diện mạo này, động tác này... cứ cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu đó.

5p đồng hồ sau khi La Tổ và Ôn Tư Đặc rời khỏi, rốt cuộc có một người dường như nhớ ra gì đó mà hô lớn: “Là Ôn Tư Đặc! Giống cái vừa rồi là Ôn Tư Đặc đại nhân a!”

“Cái gì? ! Chính là tình nhân đại chúng Ôn Tư Đặc sao? !”

Xôn xao ở nhà trẻ tạm thời không đề cập tới, La Tổ cùng Ôn Tư Đặc nói chuyện một chốc, định đến nhà đối phương cạo cạo: “Bình thường anh đón Tu Đế đều vậy à?”

“Sao có thể?” Ôn Tư Đặc nhún vai nói: “Bình thường đều do Tư Lô phụ trách đón Tu Đế.”

“...”

“Đúng rồi, vừa nãy sao lão sư kia lại gọi tôi là ba ba của Tiểu Hôi?” Ôn Tư Đặc hỏi.

“Hình như anh ta hiểu nhầm chúng ta là bầu bạn.”

“Thế nghĩa là cậu là phụ thân Tiểu Hôi?” Ôn Tư Đặc dường như phát hiện ra chuyện thú vị, tiếp tục hỏi.

“Anh muốn nói gì?” La Tổ nhướn mi.

“Không, tôi chỉ muốn nói... nếu ngay cả lão sư cũng hiểu lầm, kia không phải đại biểu chúng ta thực xứng đôi sao?” Ôn Tư Đặc tươi cười.

Đại não La Tổ trống rỗng khoảng một giây, sau đó cậu chậm rãi mở miệng: “Đừng nói những lời làm hóc môn trong tuyển thân của tôi tăng cao.”

“Phốc——” Ôn Tư Đặc nhìn biểu tình nghiêm túc của La Tổ, nhin không được cười khê: “Cậu càng lúc càng giống Tư Lôi Tập.”

La Tổ: “...”

Leo lên người máy giao thông rất nhanh đã về tới nhà, đây là lần đầu tiên Tiểu Hôi tới nhà Ôn Tư Đặc, vì thế bé rất hiếu kì, tiểu Tu Đế là nửa chủ nhân, nhiệt tình mang Tiểu Hôi đi thăm phòng mình.

Hai tiểu bằng hữu chơi đùa, người lớn tự nhiên sẽ thoải mái. Buổi chiều La Tổ đã ngủ một giấc nên tinh thần hiện giờ cũng không tệ, vì thế quyết định giúp Ôn Tư Đặc chuẩn bị cơm tối, bất quá trước đó cậu gửi tin cho Tư Lôi Tập, nói cơm tối ăn ở nhà Ôn Tư Đặc để tránh anh quay về nhà. Lúc gửi tin, La Tổ lại có cảm giác mình quên gì đó, bất quá nghĩ không ra, hẳn cũng không phải chuyện quan trọng.

Ôn Tư Đặc không hổ là bạn tốt của La Tổ, rất hiểu cậu, La Tổ tuy không giỏi về nấu nướng, nhưng thái rau rất giỏi, trường kì sống cùng nghiên cứu luôn vậy.

Thái đồ ăn xong, La Tổ bắt đầu thời gian nghỉ ngơi, ngồi trên sofa xem TV, La Tổ liếc mắt nhìn Ôn Tư Đặc đang xào rau trong phòng bếp nói: “Tôi nói này... tóc anh không cần cột lên sao?”

“Dây buộc tóc để trong ngăn kéo phòng ngủ lâu hai, rất phiền.” Ôn Tư Đặc không để ý tới mớ tóc che khuất tầm mắt, lưu loát tiếp tục xào rau.

“Tôi đi lấy.” La Tổ đứng dậy khỏi sofa.

“Lầu hai quẹo trái phòng thứ 2.” Ôn Tư Đặc chỉ.

“Biết rồi.”

La Tổ rất nhanh phát hiện vài sợi dây cột tóc trong ngăn kéo, lúc xuống lầu liền thấy Tiểu Hôi vươn tứ chi ngấn ngấn, lắc lắc đuôi đi theo sau Tiểu Tu Đế, La Tổ nhìn chằm chằm mớ lông tơ sau ót cùng lỗ tai Tiểu Hôi một chốc, sau đó lại nhìn dây cột tóc trong tay, nhất thời nảy ra chủ ý không tồi.

“Tiểu Hôi, Tu Đế.” La Tổ gọi hai bé.

“Ngao ô?” Tiểu Hôi vẫn chưa ý thức được cái gì đang chờ đón mình, vì thế bé ngoan ngoãn ngừng lại, ngẩng đầu nhìn ba ba.

“Xuống lầu chuẩn bị ăn cơm.”

“Ngao ô~!” Tiểu Hôi nghe thấy hai chữ ‘ăn cơm’ liền hưng phấn chạy xuống, tiểu Tu Đế cũng vậy.

Xuống tới lầu, La Tổ trực tiếp ném dây cột tóc cho Ôn Tư Đặc, anh thừa dịp đang tắt bếp, nhanh chóng cột tóc lại.

“Sao lại nhìn tôi chằm chằm như vậy?” Ôn Tư Đặc có chút nghi hoặc nâng mắt.

“Không phải, cảm thấy bộ dáng anh cột tóc không giống bình thường.” La Tổ ăn ngay nói thật.

“Sao không giống?” Ôn Tư Đặc hứng thú.

“Không biết, có thể do tôi không quen.”

“Phải không?”

Hai người không tiếp tục chủ đề này, bởi vì Ôn Tư Đặc phải tiếp tục làm cơm, La Tổ thì dùng dây buộc tóc còn dư cột cho Tiểu Hôi.

“Ngao ô?” Tiểu Hôi khó hiểu ngẩng đầu, bất quá vì nằm trong lòng La Tổ thực thoải mái nên bé lười cử động.

Tiểu Tu Đế nhìn thấy La Tổ cột tóc cho Tiểu Hôi, cả kinh tới mức suýt chút nữa cầm cũng rớt xuống đất, bé khó tin chỉ vào Tiểu Hôi nói: “Ai? ! A Tổ thúc thúc, Tiểu Hôi.... Tiểu Hôi là giống cái sao?”

Này không thể trách Tu Đế, bởi vì trong lòng bé, chỉ có giống cái mới làm những chuyện cột tóc thắt bím này nọ!

La Tổ có chút nghi hoặc nhìn Tu Đế, tiểu Tu Đế chơi cùng Tiểu Hôi lâu như vậy, chẳng lẽ không nhìn ra Tiểu Hôi là giống đực sao? Rõ ràng bộ phận kia... nhìn thấy rất rõ mà.

Có thể vì nhận ra ánh mắt của ba ba, Tiểu Hôi lập tức khép hai chân lại, chỉ chừa lại cái đuôi lắc lư, lúc này La Tổ hoàn toàn quên mất một chuyện... ở liên minh, bất luận là giống cái hay giống đực, kết cấu cơ thể không khác nhau là bao, điểm bất đồng duy nhất là khung xương giống cái nhỏ gầy hơn một chút, hơn nữa còn có năng lực sinh đứa nhỏ mà thôi, bởi vì Tiểu Hôi là hình thái hỗn thú nên không thể nhìn ra.

“Không, cũng không phải...” La Tổ còn chưa kịp giải thích xong thì tiếng chuông cửa đã vang lên, có lẽ người thấy hương vị của phụ thân, Tiểu Hôi nhanh chóng phóng xuống khỏi người La Tổ, là người đầu tiên nhảy tới cạnh cửa.

“Ngao ô~ ngao ô~” Tiểu Hôi nhiệt tình lắc đuôi, nghênh đón phụ thân đã đến.

Khoảnh khắc cửa mở, Tư Lô Tập cùng Tu Lô cúi đầu nhìn thấy ấu lang đang ngơ ngác, trên đầu còn cột hai chỏm lông, cả người liền cứng ngắc một giây.

Cuối cùng là Tư Lô Tập lấy lại tinh thần trước, anh ngồi chồm hổm xuống ôm lấy Tiểu Hôi, đi tới chỗ La Tổ trong phòng khách.

“Hai người cùng nhau trở về à?” Ôn Tư Đặc đã làm xong tất cả món ăn, đang dọn ra bàn tròn ngoài phòng khách.

“Sao có thể?” Tu Lô xem nhẹ đáp: “Chẳng qua vừa lúc đụng ngay cửa thôi, đúng rồi, Tư Lô Tập, đứa con của anh từ lúc nào có bộ dáng ngu xuẩn này?”

“Ô~” Đây là lần đầu tiên Tiểu Hôi nhìn thấy Tu Lô, bé cảm thấy hơi thở trên người người này thực đáng sợ, vì thế bé rụt đầu vào lòng phụ thân.

Đối với tật xấu độc mồm độc miệng của Tu Lô, La Tổ đã quen rồi, cậu không ngờ tới mức tranh luận vấn đề này với Tu Lô, hiển nhiên, Tư Lô Tập cũng nghĩ vậy.

“Thật có lỗi, quấy rầy.” Tư Lô Tập là người có nề nếp, vì thế trước khi tới đây anh còn ghé mua ít hoa quả.

“Với quan hệ của tôi và A Tổ, anh không cần khách khí như vậy.” Ôn Tư Đặc cười nói.

“Làm ơn nhận lấy.” Tư Lô Tập nghiêm túc nói.

“A Tổ... tôi có thể hỏi cậu rốt cuộc nhìn trúng anh ta ở điểm nào không?” Ôn Tư Đặc chỉ Tư Lô Tập hỏi.

“Anh có thể tự tưởng tượng.” La Tổ buông tay.

Mọi người quây quần bên bàn, chuẩn bị dùng cơm, Tư Lô Tập đột nhiên mở miệng: “Tổ, có cần gọi Tiểu Bạch xuống không?”

‘Loảng xoảng——’ Chiếc đĩa La Tổ rơi xuống bàn, cậu rốt cuộc nhớ ra mình quên cái gì rồi! Cậu hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Tiểu Bạch!

Giờ phút này Tiểu Bạch đang suy yếu nằm trong góc tường, hai mắt lơ mơ nhìn trần nhà, nó... nó đói quá a! La Tổ, cái tên kia sao còn chưa trở về! Chẳng lẽ muốn để người vĩ đại như nó đói chết? ! Cái tên ác ma kia.... cái tên nam nhân đáng xấu hổ kia, cái... tóm lại là ai cũng tốt! Nó thực sự đói quá a a a a!

119. Chương 119: [pn] Cuộc Sống Của Mọi Người (4)

La Tổ cùng Tư Lô Tập vội vàng chạy về nhà, thậm chí ngay cả cơm cũng không kịp ăn một ngụm. Đối với La Tổ mà nói, Tiểu Bạch tuy là Kì Lân, nhưng tốt xấu gì cũng là đứa con cậu sinh ra, cậu không có khả năng thực sự mặc kệ sống chết của Tiểu Bạch, huống chi còn có Tư Lô Tập hoàn toàn không biết chuyện kia.

Sau khi La Tổ cùng Tư Lô Tập rời đi, trên bàn cơm chỉ còn lại bọn Ôn Tư Đặc, Tư Lô nhìn chỗ ngồi trống không, tâm tình buồn bực tốt lên không ít, cậu không nói gì nhiều về chuyện bọn La Tổ đột nhiên tới chơi, nói chung cậu rất ít khi can thiệp vào chuyện Ôn Tư Đặc làm, tựa như Ôn Tư Đặc cũng không can thiệp cậu.

“Phụ thân, cái tên lần trước con nói với phụ thân, hôm nay con rốt cuộc đã đánh bại nó rồi!” Tiểu Tu Đế vừa nhai thịt viên bé thích nhất, vừa khoe.

“Thiết, còn kém lắm!” Tư Lô không chút lưu tình nói: “Lão tử năm đó chính là tay bắt khả chiến bại trong quân bộ!”

“Thật sao?” Tiểu Tu Đế hoàn toàn không ý thức được phụ thân đang nói móc bé, ngược lại dùng ánh mắt long lanh đầy sùng bái nhìn phụ thân: “Người của quân bộ nhất định rất lợi hại đi? Con trưởng thành cũng muốn gia nhập quân bộ! Lợi hại giống như phụ thân vậy!”

“Đừng làm mất mặt lão tử là được!” Tư Lô vươn tay xoa xoa tóc tiểu Tu Đế.

Ôn Tư Đặc không nói tiếng nào nhìn đôi phụ tử nói chuyện, tuy tính tình Tư Lô không tốt, nhưng kì quái là cậu ta luôn có thể hòa mình với tiểu Tu Đế, cho dù từng dùng thủ đoạn tàn khốc để huấn luyện bé con, nhưng tiểu Tu Đế cũng không nảy sinh ngăn cách, ngược lại càng tôn kính sùng bái phụ thân hơn, điều này làm Ôn Tư Đặc không thể nào hiểu nổi.

Chẳng lẽ nam nhân này còn mặt nào đó anh chưa thấy qua? Chưa từng biểu hiện trước mặt anh, nhưng lại biểu hiện trước mặt tiểu Tu Đế... thực muốn biết, bất quá có ý tưởng này thực không xong đi? Từ lúc nào anh bắt đầu hiếu kì như vậy?

Trong lúc Ôn Tư Đặc chìm vào trầm tư, Tư Lô cùng tiểu Tu Đế đã dùng cơm xong. Hoạt động hằng ngày của Tư Lô rất cố định tuy toàn thân cậu ta luôn tản mát ra hơi thở nguy hiểm, giống như tình cảm hay cuộc sống đều rất thờ ơ, có cảm giác cậu ta có thể trật đường ray bất cứ lúc nào, nhưng sự thực cậu ta luôn ở nhà, nói đơn giản thì cuộc sống của cậu ta chỉ chia làm hai đường, trừ bỏ công việc, Tư Lô dành nhiều thời gian nhất trong tầng hầm luyện tập ở nhà, có thể nói trở nên mạnh mẽ hơn là bộ phận quan trọng nhất trong cuộc đời.

“Này!” Tư Lô đứng dậy, không chút khách khí ra lệnh: “Đừng có ngẩn người, mau dọn bàn!”

Ôn Tư Đặc lúc này mới lấy lại tinh thần, gỡ nụ cười chiêu bài bên môi: “Biết rồi, có dẫn Tu Đế cùng đi xuống phòng luyện tập không?”

“Không, để nhóc con này nghỉ ngơi một ngày, còn nữa...” Tư Lô dùng đôi ngươi đỏ như máu nhìn chăm chăm cần cổ mảnh khảnh của Ôn Tư Đặc: “Bộ dáng người cột tóc lên thật khó coi chết đi được!”

“Quá khen.” Nụ cười trên môi Ôn Tư Đặc vẫn không đổi.

“Hừ.” Tư Lô có chút nổi giận đi nhanh về phía tầng hầm, không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy nụ cười trên mặt Ôn Tư Đặc cậu liền đặc biệt bực bội, quả thực cứ như đang xem thường cậu vậy.

“Ba ba...” Tiểu Tu Đế nhìn thấy ba ba và phụ thân lại cãi nhau, thật cẩn thận nói: “Con giúp ba ba thu dọn bàn ăn.”

“Cám ơn, thực sự giúp ba ba rất nhiều nga.” Trêu chọc đứa con, Ôn Tư Đặc nhanh tay thu dọn.

Tiểu Tu Đế nhìn thấy nụ cười trên mặt ba ba, không tự chủ đỏ mặt, để che dấu nội tâm mình, tiểu Tu Đế làm ra vẻ phớt lờ... bộ dáng người lớn ra sức lau bàn: “Đúng là không biện pháp, nếu ba ba đã nói vậy, con liền thuận tiện phụ ba ba rửa chén.”

“Phốc——” Ôn Tư Đặc nhin không được cười khê, trước kia sao anh không phát hiện đứa con của mình thú vị đến vậy?

“Vậy làm phiền con.” Ôn Tư Đặc khom lưng, hôn lên trán tiểu Tu Đế.

“Hừ, con đã là người lớn rồi, mới không cần loại thưởng này đâu!” Tiểu Tu Đế tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng kì thực trong lòng lại ước gì ba ba hôn bé thêm mấy cái, không biết vì sao, ba ba gần đây đối xử với bé đặc biệt tốt, ngay cả trước kia cảm thấy nụ cười của ba ba rất đáng sợ, bây giờ lại không thấy vậy nữa, bé thích ba ba như vậy, hi vọng ba ba có thể vĩnh viễn vui vẻ như vậy, vĩnh viễn tốt với bé như vậy.

Thu thập bàn ăn xong, Ôn Tư Đặc mang tiểu Tu Đế đi tắm rửa, có thể vì tuổi còn nhỏ nên cho dù muốn quần quít lấy ba ba chơi thêm một chốc nhưng tiểu Tu Đế rất nhanh đã mệt mỏi, gấp ngắc ngắc dài, Ôn Tư Đặc cũng nhìn ra, vì thế đỡ bé lên giường ngủ.

Ôn Tư Đặc không có thói quen chờ Tu Lôi cùng ngủ, hai người họ trước nay luôn như vậy, không can thiệp nhiều tới chuyện của đối phương. Trước khi tắm, Ôn Tư Đặc gọi điện thoại cho La tổ, tốt xấu gì chuyện hôm nay anh cũng có trách nhiệm, vì anh và La Tổ cùng quên đi sự tồn tại của Tiểu Bạch.

“Thế nào? Có khỏe không?”

“Không sao, sinh mệnh Tiểu Bạch rất tràn đầy.”

“Theo giọng nói của cậu, tôi không cảm thấy có chút áy náy nào, thái độ đối xử của cậu với Tiểu Hôi và Tiểu Bạch kém như trời với đất vậy.” Ôn Tư Đặc cười nói.

“Không nói tới thì thôi, có nam nhân buồn tao nào đó đến bây giờ còn tự trách kìa.” La Tổ chuyển hướng đề tài.

“Cậu nói... là Tư Lôi Tật?”

“Tôi sợ anh ấy lại vì áy náy mà lén thêm cơm cho Tiểu Bạch.”

“Chẳng lẽ sự tình đồng dạng đã phát sinh trên người Tiểu Hôi?” Ôn Tư Đặc hứng thú.

Bên kia đầu dây trầm mặc...

“Xem ra tôi đoán đúng rồi, khó trách Tiểu Hôi vẫn không giảm béo thành công.” Khóe miệng Ôn Tư Đặc không thể kiềm chế nhếch lên.

“Tôi cúp đây, anh nghỉ ngơi sớm đi.” La Tổ hiếm có dịp không bởi Ôn Tư Đặc phun tào, xem ra nam nhân nào đó thực sự rất áy náy.

“Àn, chúc cậu sớm ngày thành công khuyên bảo Tư Lôi Tật thoát khỏi bóng ma áy náy.” Ôn Tư Đặc ôm tâm tình vui sướng tắt màn hình ánh sáng, quả nhiên trước khi tắm gọi điện cho La Tổ là sự lựa chọn chính xác.

Lúc Ôn Tư Đặc đang tắm, cửa phòng đột nhiên bật mở một cách thô bạo, Ôn Tư Đặc quay đầu, bọt nước theo mái tóc xám mềm mại chảy xuống, trong làn hơi nước, gò má nhợt nhạt phỉm hồng, con ngươi xám cũng tràn ngập hơi nước, dưới ngọn đèn màu ấm trong phòng tắm, đôi ngươi kia dường như có quang mang màu bạc chảy qua, kết hợp với gương mặt thập phần tinh xảo, quả thực làm người ta có loại hấp dẫn trí mạng.

“Thế nào? Chẳng lẽ muốn tắm chung với tôi?” Ôn Tư Đặc nhếch khóe môi mỏng, không có chút xấu hổ nào, ngược lại tự nhiên tiếp tục tắm.

“Đừng nói đùa!” Tu Lôi thất thần chỉ có một giây ngắn ngủi, tiếp đó bắt đầu châm chọc: “Anh tưởng quyền rũ vụng về như vậy có thể hấp dẫn lão tử sao? Lần sau tắm nhớ rõ khóa cửa!”

Ngay lúc Tu Lôi định đá cửa rời đi, ánh mắt Ôn Tư Đặc rơi xuống bộ vị nào đó đã ngắc đầu của đối phương, nhếch khóe miệng: “Có lẽ tôi không nên vạch trần cậu, bất quá cơ thể nam nhân luôn rất thành thực.”

“Anh!” Tu Lôi vọt vào phòng tắm, đưa tay ngăn chặn Ôn Tư Đặc, trả thù bằng cách găm cần đôi môi đối phương, cậu cảm thấy tức tối! Bất luận là lời nói châm chọc hay nụ cười làm người ta chán ghét kia, cậu đều cảm thấy tức tối!

Môi lưỡi giao triền, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng cao, lí trí trong cuộc đua kịch liệt dần dần tiêu tán, Tu Lôi đã sớm quên những lời mình vừa nói khi nãy, dự vọng điên cuồng tuần hoàn khắp cơ thể, muốn cậu hung hăng găm cần người trước mặt, cậu một tay túm lấy tóc Ôn Tư Đặc, áp đối phương xuống đất, một đường từ cổ cắn xé xuống, chính là lúc tiếp xúc với con người màu xám của Ôn Tư Đặc, cậu giống như bị hất một gáo nước lạnh, nháy mắt liền thanh tỉnh.

Đó không phải ánh mắt thống khổ, cũng không phải bị thương, mà là hờ hững, giống như không hề quan tâm tới bất kì thứ gì, tựa như... lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Nắm tay Tu Lôi xẹt qua vành tai Ôn Tư Đặc, hung hăng nện xuống nền gạch men.

Ôn Tư Đặc đẩy Tu Lôi, từ mặt đất đứng lên, khẽ liếm cánh môi bị cắn rách: “Cậu đúng là nam nhân không thú vị.”

“Anh cho rằng ta thực sự không dám giết anh sao? Đừng có chọc ta!” Tu Lôi nheo mắt, con người đỏ rực như máu lóe lên quang mang nguy hiểm.

“Những lời này phải để tôi hỏi cậu mới đúng.” Ôn Tư Đặc tắt nước, cầm khăn lau cơ thể: “Không phải gần đây cậu luôn muốn chọc giận tôi sao? Cậu muốn nhìn bộ dáng tôi tức giận tới vậy?”

“Ngu xuẩn! Anh cho là nói những lời này có thể mê hoặc ta?”

Ôn Tư Đặc cười khẽ một tiếng, tiếp tục nói: “Cậu sợ nhìn tôi cười, bởi vì nó làm cậu không thể đoán được tôi rốt cuộc đang suy nghĩ gì.”

Tu Lôi giật mình, cậu không thể nào phản bác lại.

Ôn Tư Đặc vươn tay, nhẹ nhàng xoa lồng ngực Tu Lôi: “Lúc tôi cười với cậu, có phải cậu cảm thấy thực chán, có lẽ một ngày nào đó đột nhiên cảm thấy... đâm thủng trái tim này, từ nay về sau không gặp lại người này cũng là sự lựa chọn không tồi?”

“Thừa nhận đi, Tu Lôi, cậu sợ tôi.” Ôn Tư Đặc dè dặt âm thanh, giống như đang mê hoặc thì thầm bên tai Tu Lôi.

Tu Lôi một khắc này đột nhiên hoàn hồn, cậu đẩy tay Ôn Tư Đặc, nhếch môi cười to: “Ha ha ha ha, thú vị, thật sự thú vị! Để tôi nói cho anh biết, vì cái gì tôi luôn gay gắt với anh!”

“Đó là vì... tôi chán ghét anh!” Tu Lôi nói xong, nhìn chằm chằm không bỏ sót chút biểu tình nào trên mặt Ôn Tư Đặc, chính là cậu thất vọng, bởi vì bên môi Ôn Tư Đặc vẫn là nụ cười ôn hòa, giống như anh căn bản không để tâm tới đáp án này.

“Quên đi, tùy cậu.” Ôn Tư Đặc mặc áo ngủ, ném khăn mặt lại cho Tu Lôi ở phía sau: “Tôi tắm xong rồi, cậu tự tiện.”

“...” Tu Lôi nhìn bóng dáng Ôn Tư Đặc rời đi, sắc mặt chợt âm trầm, đáng giận! Quả nhiên thực đáng giận, chẳng lẽ giống như Ôn Tư Đặc nói, cậu thực sự sợ hãi đối phương? Buồn cười, thực sự rất buồn cười!

Tu Lôi nhanh chóng tắm xong, lúc trở lại phòng, Ôn Tư Đặc đã ngủ, Tu Lôi đi tới bên giường, nhìn gương mặt tỉnh xảo kia, tâm tình buồn bực nhú mi.

Người này... lúc ngủ giống như thiên sứ, chỉ tiếc lúc tỉnh táo lại là ác ma! Tu Lôi cởi bỏ áo khoác, trực tiếp nằm vào ổ chăn, cậu chăm chú nhìn gương mặt Ôn Tư Đặc thật lâu, ban đêm yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của người bên cạnh.

Giờ phút này, bên tai Tu Lôi đột nhiên vang vọng âm thanh của Ôn Tư Đặc, như đang dẫn dắt người ta rơi vào địa ngục, giống như tiếng thì thầm của ác ma: “Thừa nhận đi, Tu Lôi, cậu sợ tôi.”

Ma xui quỷ khiến, Tu Lôi vươn tay đặt trên cổ Ôn Tư Đặc, chỉ cần hơi dùng sức một chút, nam nhân làm cậu tức tối sẽ vĩnh viễn biến mất trên đời này, đây là chuyện tốt đẹp cỡ nào, từ nay về sau sẽ không còn ai chọc giận cậu, sẽ không còn ai... làm cậu buồn bực như thế này...

Chính là giây tiếp theo, tay cậu giống như bị tổn thương mà co rút khỏi cổ Ôn Tư Đặc, dưới ánh trăng Tu Lôi nhếch khóe môi, đôi ngươi đỏ như máu có vẻ quỷ dị làm người ta sợ hãi, quên đi, nếu nam nhân này chết đi, không phải đại biểu cậu sợ anh ta sao? Cậu thực muốn xem thử, người trụ được đến cuối cùng là ai! Trò chơi thú vị như vậy không thể kết thúc quá sớm, thời gian của bọn họ còn rất dài không phải sao?

120. Chương 120: [pn] Khúc Quân Hành Bánh Bao

Thời gian trôi qua, ngày tháng thoi đưa, ngay cả Tiểu Bạch từ bánh bao tay trời gà không chặt cũng trở thành đứa bé 5 tuổi có bề ngoài vô cùng khí phách (tự nhận), đáng người oai hùng (tự nhận nốt).

Tiểu Bạch có gương mặt tương tự La Tổ, có thể vì gen Kì Lân, cũng vì thế nên mặc dù La Tổ không quan tâm, nhưng có phụ thân buồn tao nào đó rất tốt với nó.

Từ lúc Tiểu Bạch có thể nói chuyện, có thể đi lại, nó liền hoàn toàn thoát khỏi ma chướng của La Tổ, nhiều năm như vậy, nó coi như đã nhìn thấu tính tình La Tổ, chỉ cần không làm ra chuyện gì quá phạm, bình thường La Tổ cũng không can thiệp.

Một khi nắm giữ được điều này, cuộc sống của Tiểu Bạch có thể nói là thiên đường, nó vốn là Kì Lân vĩ đại, hồn thú trong cơ thể tự nhiên là Kì Lân, bất quá nghĩ tới thể hệ này kì lân là La Tổ, nó đương nhiên không biến về hình thái hồn thú để chọc phiền toái, chỉ cần đưa tay làm ra chút năng lực đặc thù, người ngoài liền tin tưởng nó là hồn thú.

Có thể nói khoảng thời gian này, Tiểu Bạch dựa vào sức mạnh lưu lại từ quá khứ có chút bất lợi, tuy đánh nhau không thành vấn đề, nhưng Tiểu Bạch thân là vương giả tiền thế lại vì tiền tiêu vật mà phát sầu.

Trong đa số thần loại, rồng là bộ tộc thích những bảo vật lóe sáng, kì thật trừ bỏ rồng, Kì Lân đối với bảo vật cũng rất yêu thích, hơn nữa đối với Kì Lân biến dị như Tiểu Bạch, nó thực sự đã phát huy yêu thích này tới cực hạn.

Phàm là thứ gì lóe sáng, bất luận là bảo thạch hay kim tệ, thậm chí là thủy tinh rẻ tiền nhất, tất cả đều làm nó thêm muốn, nó từng mê đắm thủy tinh châu, một lần không chú ý... tiêu hết cả tiền mua tất cả thủy tinh châu trong tiệm, vì thế mà cả tháng đó nó thật thê thảm.

Thói quen của Tiểu Bạch bị La Tổ phát hiện thì càng khổ sở, bởi vì La Tổ nghiêm khắc không chế tiền tiêu vật của nó, nhưng nó cứ nhìn thấy thứ gì lóe sáng là ngứa ngáy khó chịu, nhìn không được muốn mang thứ đó làm của riêng, giấu vào bảo khố của riêng mình, vì thế cuộc sống của nó thực long đong.

Tiền, hỏi La Tổ nhất định không được, vốn có thể lừa con lang ngốc Tiểu Hôi để giải trừ nguy nan, chính là gần đây con lang ngốc kia lại thông đồng với tên Tu Đế chết tiệt, từ lúc Tu Đế biết tiền tiêu vật mỗi tháng của Tiểu Hôi đều cống hiến cho nó thì Tu Đế liền đoạt lấy quyền quản lý tiền tiêu vật của Tiểu Hôi, làm nó một đồng cũng không lấy được.

Chỗ anh trai không xong, ba ba lại là ác ma, không còn bằng hữu nào để vay tiền, Tiểu Bạch chỉ có thể đánh chủ ý lên đầu phụ thân, cũng vì chuyện này, Tiểu Bạch mới biết trong nhà này, người có thể bóc lột nhiều nhất chính là cự lang buồn tao kia.

“Phụ thân, tiền tiêu vật của con hết rồi.” Tiểu Bạch nâng đôi mắt tròn vo, đáng thương nhìn chăm chú Tư Lôi Tập đang xử lý văn kiện, đúng vậy! Thân là vương giả vĩ đại, không từ thủ đoạn để sống sót là nguyên tắc duy nhất! Giả vờ đáng thương có là gì, nếu năm đó nó không giả vờ đáng thương thì sao lừa được Thao Thiệt ngu ngốc kia chứ?

Tư Lôi Tập: “...”

“Phụ thân, con chỉ cần chút tiền tiêu vật thôi, trong trường mọi người đều có tiền mua đồ ăn vặt, con không có, con sẽ bị bọn họ khinh thường...” Tiểu Bạch cúi đầu, hít hít mũi, vô cùng ủy khuất nói.

Tư Lôi Táp nhú mày, không phải anh không cho Tiểu Bạch tiền tiêu vặt, nhưng lần nào Tiểu Bạch cũng rất nhanh đã sài hết, thân là phụ thân, anh không thể dung túng đứa nhỏ tiêu tiền hoang phí như vậy.

“Không được.” Tư Lôi Táp phụng phịu, vô cùng nghiêm túc nói.

“Phụ thân...” Tiểu Bạch đã sớm biết lần này không dễ xin, vì thế nó đã chuẩn bị tâm lí trường kì kháng chiến.

Con nít có pháp bảo gì, một khóc hai nháo ba thất cổ, đương nhiên thất cổ tạm thời không dùng, nhưng Tiểu Bạch hoàn toàn phát huy khóc và nháo tới cực hạn.

Cái gọi là ‘khóc’ và ‘nháo’ cũng chỉ là thủ đoạn, bình thường con nít nhìn thấy thứ mình thích sẽ khóc chết khóc sống, quần quít đòi mua cho bằng được, phương pháp đó thật kém cỏi thực dễ dàng làm người ta chán ghét, chiêu thức Tiểu Bạch áp dụng là im lặng ‘quần chặt’, đơn giản là bảo trì im lặng mà đeo bám.

Từ ngày đó, bất luận Tư Lôi Táp đi đâu, Tiểu Bạch cũng bám theo sau lưng đối phương, dùng ánh mắt vô cùng mong chờ, diễm đạm đáng yêu nhìn phụ thân, một lần hai lần còn chịu được, nhưng theo số lần cứ tăng lên, ngay cả người có ý chí sắc đá cũng chịu không nổi, huống chi là Tư Lôi Táp, phải biết Tiểu Bạch dùng gương mặt thu nhỏ của La Tổ im lặng công kích, lực sát thương lại tăng lên 200%.

Không tới 3 ngày, Tư Lôi Táp liền thỏa hiệp, anh trầm mặc lấy tiền đưa cho Tiểu Bạch: “Đừng tiêu sài lung tung.”

“Con biết rồi, cảm ơn phụ thân, tạm biệt phụ thân!” Tiểu Bạch lấy được tiền, không còn được nữa điểm bi thương, vui sướng chạy đi.

Tư Lôi Táp nhìn Tiểu Bạch nhanh như chớp đã không thấy bóng, lâm vào trầm mặc thật sâu, quả nhiên trách nhiệm của phụ thân... thực sự rất nặng nề.

Theo số lần xin tiền Tư Lôi Táp càng nhiều thì càng có hảo cảm với Tư Lôi Táp hơn, đối với Tiểu Bạch, Tư Lôi Táp quả thực chính là huynh đệ tốt của nó, hai người họ đều chịu gian khổ dưới sự áp bức của ác ma La Tổ.

Tiểu Bạch mỗi lần nhìn Tư Lôi Táp giúp La Tổ giặt đồ nấu cơm, nó cảm thấy nam nhân thành thật này nhất định đã bị ác ma La Tổ lừa gạt, một ngày nọ nó vô tình phát hiện được một bí mật thì lại càng khẳng định điều này.

Ngày đó, Tư Lôi Táp đang yên lặng sắp xếp lại hộp sắt nhỏ của mình, trong đó là những bảo vật quý giá nhất của anh, cứ một khoảng thời gian, anh sẽ lấy ra xem một lần.

“Phụ thân, này là cái gì?” Tiểu Bạch tò mò, giấu kĩ như vậy, còn dùng mật mã khóa lại, chẳng lẽ là bảo vật sáng lấp lánh? Tiểu Bạch nghĩ vậy, hai mắt lập tức tỏa sáng tiến tới gần, định xem thử trong hòm có gì, bất quá lúc nhìn thấy một mớ rách nát trong hộp, khóe miệng nó không khỏi run rẩy.

Một cây kim tiêm, một miếng băng dán đã dùng qua, một cái bàn chải đánh răng... còn có một cái quần lót nhỏ không biết của ai, này rốt cuộc là thứ quỷ gì a? !

“Phụ thân, mấy thứ này là...” Tiểu Bạch cố gắng duy trì giọng điệu hồn nhiên ngây ngô, định hỏi ra nguyên cớ, chẳng lẽ nam nhân này có sở thích biến thái mà nó không biết?

Tư Lôi Táp trầm mặc thật lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “A Tổ... tặng.”

“Hả? !” Tiểu Bạch ngây ngốc nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần, chờ nó tiêu hóa được những lời này, Tư Lôi Táp đã cẩn thận đóng lại hộp sắt, định bỏ nó lại trong rương.

“Phụ thân, đừng nói với con... đây đều ‘chôm’ từ chỗ tên chết, không đúng, là từ chỗ ba ba?” Tiểu Bạch run lên một chút, không phải giống như nó nghĩ đi?

“Là A Tổ tặng phụ thân.” Tư Lôi Táp nghiêm túc lập lại, giọng điệu chăm chú, thái độ thành khẩn, quả thực làm người ta không thể hoài nghi anh đã phạm phải tội lỗi tày trời.

Tiểu Bạch Không khỏi lui về sau hai bước: “Vậy... vậy ba ba trừ bỏ mấy cái kia không tặng gì khác cho phụ thân à?”

‘Loảng xoảng’ chiếc hộp sắc mặt đen rơi xuống đất, giờ phút này, Tư Lôi Táp lâm vào trầm mặc thật sâu, thật sâu...

Không xong! Chẳng lẽ nó vừa đâm trúng chỗ đau của nam nhân này sao? Tiểu Bạch lần đầu tiên luống cuống tay chân, vì sao từ tận đáy lòng nó dâng lên sự đồng cảm với nam nhân này? ! Đây là ảo giác, nhất định là ảo giác!

“Cái kia, ba ba đã kết hôn với phụ thân, hẳn là ba ba rất thích phụ thân a, con còn có việc, con đi trước!” Tiểu Bạch như chạy trốn mà lủi ra khỏi phòng, ác cảm tội lỗi kì quái này là sao a! Còn tên ác ma La Tổ kia nữa, thực sự thích nam nhân buồn tao này sao? Không được, vì sao nó cảm thấy nam nhân này thực đáng thương? !

Vì thế... vua vạn thú vĩ đại từng tà ác, không từ thủ đoạn vì nội tâm mãnh liệt khiển trách, rốt cuộc vẫn tìm La Tổ nói chuyện một lần, đừng hiểu lầm! Nó chỉ trả ân tình Tư Lôi Táp cho nó thêm tiền tiêu vặt mà thôi! Nó ghét nhất là nợ nhân tình.

“Này, người thực sự thích tên kia sao?” Tiểu Bạch làm ra bộ dáng người lớn, hai tay bắt chéo trước ngực, nghiêm trang ngồi bên cạnh La Tổ hỏi.

“Ý người là Tư Lôi Táp?” La Tổ có chút tò mò, bình thường Tiểu Bạch thấy cậu toàn trốn đi thật xa, không ngờ hôm nay chủ động tìm cậu nói chuyện.

“Vô nghĩa!” Tiểu Bạch nhăn nhó nửa ngày, cuối cùng vẫn nói ra: “Tuy nói loại chuyện này không phù hợp với cá tính của ta, bất quá nam nhân kia... thực sự rất đáng thương.”

“Àn.” La Tổ nhướng mi.

“Hắn đem những thứ người từng dùng qua dấu vào một cái hộp sắt nhỏ, người có biết không? Cái gì mà quần lót, bàn chải đánh răng linh tinh, ta hỏi hắn đó là cái gì, hắn thế nhưng nói với ta là người tặng! Hắn, hắn... đã bị người biến thành một người đầy tư tưởng biến thái!” Tiểu Bạch cảm phần nổi.

“...” La Tổ chấn động, quần lót, bàn chải đánh răng... chẳng lẽ những lúc cậu bị mất đồ đều là do Tư Lôi Táp ‘chôm’ đi? Quả thật... nếu là vậy, biểu hiện khác thường của Milan lúc đó có thể hiểu được.

La Tổ nghĩ tới đây, bất đắc dĩ cười khẽ, nam nhân thành thật kia... rốt cuộc phải đáng yêu tới mức nào mới chịu bỏ qua? Rõ ràng người thực đang ở trước mặt, cư nhiên còn xem những thứ trước kia là bảo vật, làm tâm tình của cậu thực sự có chút phức tạp.

“Tôi thực kinh ngạc, người từ lúc nào có quan hệ tốt với Tư Lôi Táp như vậy?” La Tổ chăm chú nhìn Tiểu Bạch hỏi.

“Này này này...” Tiểu Bạch lắp bắp, không xong! Tuyệt đối không thể để La Tổ phát hiện chuyện Tư Lôi Táp ỉn thêm tiền, nếu không tháng sau nó không thể mua viên bảo thạch kia!

“Hừ! Ta chỉ nhìn không được mà thôi! Ta đi đây!” Tiểu Bạch nhảy xuống sô pha, nhanh như chớp đã chạy không thấy bóng.

La Tổ xoa cằm suy nghĩ một lát, thực khả nghi, bất quá... Tiểu Bạch cũng nói không sai, từ khi quen biết tới giờ, cậu chưa từng tặng gì cho Tư Lôi Táp, luôn là anh im lặng vì cậu trả giá, tuy đã là bầu bạn, bất quá sinh nhật này vẫn cho anh chút kinh hỉ đi.

Sinh nhật năm nay của Tư Lôi Táp quả nhiên đủ kinh hỉ, Tư Lôi Táp cầm tấm hình La Tổ đưa mình, phút chốc đỏ mặt, nếu không phải anh đưa tay bịt mắt, chỉ sợ ‘phong cảnh’ nhất định rất tốt.

“Tôi nghe nói anh có một cái hộp sắt bí mật.” La Tổ ngồi xuống bên cạnh Tư Lôi Táp, chậm rãi áp sát đối phương.

Nam nhân buồn tao nào đó cứng đờ người, bất quá giây tiếp theo anh đã khôi phục tinh thần, đưa tay ôm chặt La Tổ.

Ôn tồn trên sô pha một chốc, La Tổ cầm lấy áo sơ mi vắt trên sô pha nói: “Lần sau muốn gì cứ nói thẳng với tôi là được, bất luận là mấy cái quần lót tôi cũng tặng anh.”

“Hào.” Tư Lôi Táp dùng đôi ngươi xám chăm chú nhìn người yêu trước mặt, có thể vĩnh viễn ở cùng người mình yêu thương, anh đã cảm thấy mỹ mãn.

Lúc này, Tiểu Bạch núp trong phòng bếp sắc mặt đỏ bừng, lặng lẽ nhú đầu ra, nó cảm thấy không nên xem! Nam nhân buồn tào này rốt cuộc đáng thương chỗ nào, rõ ràng rất hạnh phúc! Nó cư nhiên giúp hai tên này kéo tơ hồng, đầu óc nó đúng là bị động kinh, lần sau nếu nó còn xen vào việc của người khác thì nó tự chặt tay mình đi!

121. Chương 121: [pn] Bản Hòa Tấu Bánh Bao

Bốn năm nháo cái đã trôi qua, từ lúc La Tổ nghiên cứu thành công thuốc con nhộng sinh dục, trong nhà đại ca Ngải Dịch có thêm một đứa bé mũm mĩm béo tròn. Đủ loại gian khổ lúc Lô Táp trúng chiêu cùng mang thai không nói đến, tiểu bảo bảo vừa sinh ra liền được đại gia đình vô cùng yêu thương, đứng mũi chịu sào chính là bản thân Lô Táp, tuy chuyện bị ‘hãm hại’ lúc trước làm anh cứ canh cánh trong lòng, nhưng đứa nhỏ vô tội, huống chi bánh bao béo tròn này thực sự chọc người ta yêu thương.

Đứa nhỏ của Ngải Dịch cùng Lô Táp gọi là Dịch Táp, lấy một chữ trong tên của hai người, tuy phương thức này quá xoàng xĩnh, nhưng tổ hợp tên tấu xấu gì cũng không làm người ta cảm thấy kì quái.

Dịch Táp năm nay bốn tuổi, tóc bé giống Lô Táp, một đầu tóc đỏ rực, bất quá diện mạo lại giống Ngải Dịch. Đường cong gương mặt Ngải Dịch kì thật cũng không quá cứng rắn lạnh lùng, tương phải có chút anh tuấn xinh đẹp, nhưng vì biểu tình quá lạnh lùng nên làm người ta sinh ra ảo giác đường nét gương mặt quá cứng.

Dịch Táp bất đồng, tuy gương mặt chính là bản thu nhỏ của Ngải Dịch nhưng bé rất thích cười, chỉ cần có người cho bé đồ ăn vặt và đồ chơi, bé sẽ bám lấy người ta, mỉm cười thật ngọt ngào.

Thử hỏi, bản thu nhỏ của Ngải Dịch mà mỉm cười có lực sát thương lớn cỡ nào? Chỉ cần nhìn đám quân nhân khiếp sợ tốt cùng đang vây quanh tiểu Dịch Táp cũng hiểu, bọn họ làm cấp dưới của Ngải Dịch lâu như vậy chưa từng tưởng tượng thủ trưởng cười lên có bộ dáng gì, nhưng nháy mắt nhìn thấy tiểu Dịch Táp, nhóm quân nhân đều ngộ ra, thủ trưởng không cười quả thực rất anh minh, từ nay về sau thế giới mất đi một tên yêu nghiệt giành hết giống cái của bọn họ.

Có thể vì tiểu Dịch Táp làm bọn họ bối rối được hình ảnh còn bé của thủ trưởng, vì thế cả đám quân nhân thực sự rất yêu thương tiểu Dịch Táp, bất quá người hiểu tiểu Dịch Táp nhất vẫn là Lô Táp, thường xuyên bị băng sơn vạn năm Ngải Dịch ngược đãi, anh chỉ có thể tìm được nơi an ủi bình yên từ đứa con.

Lúc Dịch Táp bốn tuổi, Tiểu Bạch đã sáu tuổi, về phần Tiểu Hôi cùng Tu Đế thì đã tám tuổi cùng mười một tuổi, Tiểu Hôi 8 tuổi đã có bộ dáng uy phong suất khí của thiếu niên lang, tuy bé vẫn lười hết lúc nhỏ, không có việc gì làm thì thích chui vào góc ngủ gật, bất quá La Tổ cùng Tư Lôi Táp đều biết đứa nhỏ này đã mài móng vuốt cùng răng nanh rất sắc bén.

Tiểu Hôi cùng Tu Đế đã tới tuổi học tiểu học, đương nhiên không thể chăm sóc Dịch Táp, vì thế nhiệm vụ này rơi xuống người Tiểu Bạch. Tiểu Bạch ở nhà trẻ có thể nói là bá chủ một phương, đứa nhỏ nào cũng vâng dạ như thiên lôi sai đâu đánh đó, phong thái ‘thứ vương’ khi xưa cũng thấy được một chút, mặc dù hiện tại là dùng võ lực áp bách...

Cũng vì Tiểu Bạch như vậy nên không có lý nào Ngải Dịch không đánh chủ ý lên Tiểu Bạch, với quan hệ của Ngải Dịch với La Tổ, anh chỉ nói vài câu mà thôi, vì thế sau khi La Tổ uy hiếp một trận, Tiểu Bạch cho dù không muốn cỡ nào cũng đành phải nhận việc chiếu cố bánh bao nhỏ. Bất quá Tiểu Bạch lại tính toán một hồi, không phải chỉ chiếu cố một đứa nhóc thôi sao? Sao tới lượt nó tự mình ra mặt chứ, tùy tiện tìm mấy nhóc thủ hạ là được rồi.

Mặc dù Tiểu Bạch tính toán rất tốt nhưng sự thật lại rất tàn khốc. Đám nhỏ trong nhà trẻ thực sự rất ngốc, đứa lớn nhất chỉ mới 6 tuổi, có thể trông cậy bọn nó làm được gì a? Nhiều nhất thì lúc nhớ tới thì nhìn một chốc, lúc không nhớ thì.... bỏ quên luôn.

Vì thế... Dịch Táp bị khi dễ, theo lí thuyết với tình tình của Dịch Táp, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn cùng nụ cười ngọt ngào kia thì bọn nhỏ hùng hổ trong nhà trẻ không nỡ khi dễ bé mới phải, nhưng hồng bét chính là... lúc còn bé, có một loại tình cảm rất kì lạ là... càng thích thì càng muốn khi dễ!

Những đứa nhỏ giống đực nhìn trúng Dịch Táp vì muốn làm bé để ý, một ngày nọ quyết định vượt ‘ma trảo’, trừ bỏ kéo tóc còn đoạt cả phần cơm trưa của Dịch Táp, tuy việc này trong mắt người lớn không có gì lớn, bất quá đối với bọn nhỏ thì đó chính là tội ác tày trời, kinh thiên động địa.

Dịch Táp tuy là tiểu thiếu gia, từ nhỏ đã muốn gì được đó, bất quá Lô Táp cùng Ngải Dịch dạy dỗ bé rất tốt, vì thế cũng không sinh tính tình nuông chiều từ bé, cho dù bị ủy khuất, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt nhưng bé cũng liềm mạng nhịn xuống, hết như một người đàn ông kiên cường, nhưng bộ dáng nhẫn nhịn của bé trong mắt người khác lại càng đáng yêu muốn chết.

Tới cuối tuần thứ hai Dịch Táp chịu ủy khuất, sự việc rồi cuộc cũng bại lộ, người đầu tiên phát hiện chính là Lô Táp, lúc anh đón bé tan học phát hiện cả người bé đầy bụi bẩn, hỏi thì nhất định không chịu nói, thậm chí còn liềm mạng nhẫn nhịn không khóc, Lô Táp biết ngay sự tình không thích hợp. Lô Táp là ai? Chính là người đang ông tốt siêu cấp ‘phong lưu’ xem đứa con là mỹ nữ tri kỷ năm xưa mà yêu thương, liếc mắt một cái đã biết đứa con ăn khổ cỡ nào, đứa con yêu thương khó khăn lắm mới sinh được, anh nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này.

Lô Táp làm việc trong cơ quan tình báo, lần này thực sự có đất dụng võ. Anh nhanh chóng điều tra ra người khi dễ Dịch Táp là ai, bất quá anh không vội vàng xuống tay, chỉ nói chuyện này cho Ngải Dịch.

Ngải Dịch nghe vậy, mặt không chút biến sắc mở màn hình ảnh sáng gọi điện thoại cho cấp dưới, cấp dưới vừa thấy cuộc gọi từ tham mưu trưởng máu lạnh lập tức bật người, run rẩy nhận cuộc gọi, trong lòng còn nghi ngờ, có phải mình lại làm gì sai không a.

“Tham mưu trưởng đại nhân, có gì phân phó?”

“Số hiệu LJ29883920383, phái tới doanh trại CB99 huấn luyện một tháng.” Âm thanh Ngải Dịch không có chút phập phồng.

“Hả?” Cấp dưới sửng sốt, lập tức dùng tay kia tìm kiếm hồ sơ người này: “Tất Nhĩ Á? Trung úy lực quân? Tham mưu trưởng đại nhân, vì sao đột nhiên lại muốn điều người này tới doanh trại CB99 huấn luyện?”

“Phái đi.” Ngải Dịch không trả lời, gì dùng âm thanh cơ giới hóa lập lại lần nữa.

“Chính là doanh trại CB99 là trại huấn luyện siêu tinh anh, quân hàm trung úy nếu qua đó, chỉ sợ...”

“Phái đi.” Vẫn là âm thanh không hề phập phồng như trước, còn lộ ra chút xúc cảm lạnh băng như kim loại.

Cấp dưới kia không khỏi run bắn một chút, sau đó lập tức đáp: “Tuân lệnh, tham mưu trưởng đại nhân.”

Sau khi cúp điện thoại, cấp dưới kia có chút đồng tình lại tiếc hận nhìn tấm hình nam nhân đang mỉm cười tươi rói trong hồ sơ mà thờ dài, không biết người này rồi cuộc là may mắn hay bất hạnh, doanh trại huấn luyện CB99 được công nhận là quân doanh ác ma, đi vào một tuần có thể lột một tầng da, hai tuần thì thành xác khô, ba tuần... thành quỷ, về phần bốn tuần, thực đáng sợ, cơ hồ không ai dám thử đi. Bất quá phạm quân nhân ra từ trại huấn luyện này đều là người giỏi, cơ hồ có thể lấy một địch trăm.

Mặc kệ nói thế nào thì, người lạnh lùng không có tình cảm như tham mưu trưởng đại nhân hẳn không phải loại người vì báo thù riêng mới quăng người ta vào nơi đó, phỏng chừng là nhìn trúng tiềm lực của người này, mình có nên gọi cho huấn luyện viên CB99, bảo người ta hảo hảo chiêu cố Tất Nhĩ Á không nhỉ?

Chỉ tiếc... vị cấp dưới kia hoàn toàn đoán sai ý tứ của thủ trưởng. Sự thực chứng minh... cho dù là người công chính vô tư cỡ nào, lúc đối mặt với vấn đề của đứa con cũng sẽ quan báo tư thù a.

Mặc khác, bởi vì Tiểu Bạch không hoàn thành tốt trách nhiệm bảo hộ Dịch Táp, vì thế bé bị ‘trừng phạt’ cực kì nghiêm khắc.

“Cắt tiền tiêu vặt.” La Tổ bình thản nói.

“Hả?” Tiểu Bạch khó tin trừng to mắt.

“Cắt ba tháng tiền tiêu vặt.” La Tổ bổ sung thêm.

“Này không công bằng!” Tiểu Bạch nhảy lên sô pha, vô cùng cảm phẫn quơ quơ nắm tay bé xiu của mình.

La Tổ thản nhiên liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, lại mở miệng: “Cắt nửa năm tiền tiêu vặt.”

“Ba ba là bạo quân! Đây là khi dễ nhĩ đồng! Là bạo hành gia đình! Con muốn khiếu nại!” Tiểu Bạch cảm phần la to. Có người nói kẻ thức thời là trang tuần kiêu, tiếp tục rống nữa thì chắc tiền tiêu vặt một năm cũng bị cắt sạch, nhưng Tiểu Bạch là ai? Là tiểu tử tông một bụng ý xấu, không có La Tổ thì nó vẫn còn Tư Lôi Tạt! Tư Lôi Tạt mới là cha ruột của nó!

Kì Lân a Kì Lân.... tôn nghiêm của người quăng đi đâu hết rồi?

La Tổ lười để ý tới Tiểu Bạch, lúc đứng dậy khỏi sô pha, dường như nhớ ra gì đó lại nói thêm: “Tư Lôi Tạt, anh cũng vậy, không được cho Tiểu Bạch tiền tiêu vặt, nếu không từ hôm nay trở đi anh ngủ ngoài sô pha.”

Tư Lôi Tạt: “...”

Tiểu Bạch: “...”

Một phút đồng hồ sau, phòng khách vang lên tiếng kêu bi phẫn của Tiểu Bạch: “Này... này không công bằng! ! !”

122. Chương 122: [pn] Bánh Bao Trưởng Thành

Tiểu Hôi cùng Tu Đế vì người nhà an bài nên được xếp vào cùng một trường tiểu học, Tiểu Hôi 8 tuổi vẫn không thể biến thành hình người, vì thế trong trường bé rất được chú ý, dù sao độ tuổi này phần lớn vẫn chưa có kẻ ước thú.

Tiểu Hôi hình lang chậm rãi bước trong sân trường tuyết đối mà mỹ cảnh tuyệt vời nhất, bộ lông xõa tung, hai lỗ tai nhỏ dựng thẳng, cái đuôi dài cùng đôi mắt màu xám, hết thấy đều làm nhóm giống cái trong trường yêu thích không thôi.

Nhóm giống cái cùng lớp Tiểu Hôi dựa vào quan hệ cùng lớp nên không có việc thì rất thích vây quanh Tiểu Hôi, xoa xoa lỗ tai bé, cọ cọ gương mặt nhỏ nhắn của bé, vuốt cái đuôi này nọ, tóm lại là chơi đùa tới quên cả trời đất.

Theo lí thuyết, Tiểu Hôi di truyền gen tốt của phụ thân, diện mạo uy phong lẫm lẫm khỏi phải nói, nhóm giống cái hẳn không dám ra tay mới đúng, nhưng hồng bét chính là... Tiểu Hôi rất lười, có thể ngồi nhất định không đứng, có thể nằm tuyết đối không ngồi, đây cũng là lí do nhóm giống cái không hề kiêng nể chút nào.

Tiểu Hôi còn một lí do chống cự nữa, theo cơ thể lớn dần, da lông bé ngày càng dày hơn, sự ‘quấy rầy’ kia đối với bé căn bản giống như gãi ngứa, không có tí cảm giác nào.

Tiểu Hôi được nhóm giống cái hoan nghênh như vậy đương nhiên sẽ bị toàn bộ giống đực căm ghét, tuy La Tổ đã phát minh ra thuốc sinh dục con nhộng, giống đực cùng giống đực có thể sinh đứa nhỏ, nhưng tỉ lệ lại khá thấp, hơn nữa đối với bọn nhỏ mà nói, giống cái luôn gây ra cảm giác thần bí rất cao, vì thế so với tìm giống đực thì bọn nhỏ vẫn hướng về nhóm giống cái mềm mại xinh đẹp.

Trở thành kẻ địch của toàn bộ giống đực, Tiểu Hôi tự nhiên cũng được đãi ngộ như Địch Tạt, suốt ngày bị khi dễ, bắt quả thăm hơn Địch Tạt ở chỗ dù sao đám Địch Tạt chỉ là đám con nít mà thôi, mới bốn tuổi đương nhiên không có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng bọn nhỏ 8 tuổi thì khác.

Đám nhỏ tuổi này đã có khái niệm kết bè kết đảng, đơn giản thì chính là tùm lại thành đám, một người làm chuyện xấu khó tránh có gánh nặng tâm lí, nhưng nếu là một đám thì ác cảm cùng gánh nặng giảm đi rất nhiều. Biện pháp nhóm giống đực cùng lớp Tiểu Hôi nghĩ ra cũng khá đơn giản, chính là lừa Tiểu Hôi tới một góc vắng, sau đó cho bé biết tay.

Chỉ tiếc kế hoạch của đám nhỏ gặp trở ngại, chính là Tiểu Hôi rất lười, bé căn bản không thèm động đậy, cuối cùng một đứa nhỏ có chút đầu óc dùng thức ăn dụ dỗ mới lừa được Tiểu Hôi ra góc vắng.

“Lai Đặc! Nói cho cậu biết, đừng tưởng dùng hình lang chọc nhóm giống cái vui thì bọn họ sẽ thích cậu! Cậu chỉ là một con lang ngu xuẩn không thể biến thành hình người!” Một đứa nhóc đầu tóc tua tủa chỉ vào Tiểu Hôi đang quỳ rạp trên mặt đất gặm xương cốt, cảm giận lớn tiếng nói.

“Đúng vậy! Nếu cậu còn muốn tiếp tục ở lại lớp này, sau này phải thông minh một chút cho chúng ta! Không được tiếp cận giống cái nữa!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Những người khác phụ họa theo.

Tiểu Hôi tựa hồ không nghe thấy bọn nhỏ kia nói gì, bé vẫn im lặng gặm xương cốt, điều này không thể nghi ngờ đã chọc giận đám nhỏ kia, đứa nhỏ tóc tua tủa là thủ lĩnh hô lớn: “Anh em, quánh hội đồng nó! Cho nó biết thế nào là lễ độ!”

Đám nhóc xung quanh nghe vậy lập tức dùng số vũ khí vừa chọn tốt khi này, cùng lao tới đánh Tiểu Hôi, cái gọi là vũ khí cũng không phải thứ gì đặc biệt, đơn giản chỉ là hòn đá hoặc nhánh cây, bất quá đáng sợ hơn là những đứa nhỏ hồn thú, bọn nó thậm chí còn sử dụng năng lực đặc biệt phát động công kích với Tiểu Hôi, may mà tuổi vẫn còn nhỏ nên uy lực cũng không mạnh.

Sau trận công kích, Tiểu Hôi nhìn chật vật không thôi, không ít phần lông bị đốt đen thui, bởi vì trong đám nhỏ có một đứa mang năng lực hỏa, nhưng Tiểu Hôi vẫn quỳ rạp như cũ mà gặm xương, giống như hoàn toàn không có tí cảm giác gì về trận công kích khi này.

Đám nhỏ xung quanh có chút chần chờ, không ít người nhỏ giọng thì thào: “Sao lại như vậy? Nó không đau à? Sao một chút phản ứng cũng không có...”

“Chẳng lẽ công kích của chúng ta quá yếu?”

“Không thể nào, cậu không thấy lông của nó cũng bị cháy đen à?”

Đứa nhỏ thủ lĩnh tóc tua tủa lấy lại tinh thần, thấy Tiểu Hôi không có chút phản ứng thì buồn bực: “Anh em, chẳng lẽ chúng ta để tên chết tiệt này khinh thường à? Tất cả đánh mạnh lên cho tôi!”

“Này...”

“Đại ca, chúng ta đã dùng hết sức rồi a!”

Ngay lúc Tiểu Hôi sắp bị khi dễ lần nữa, xa xa truyền tới một âm thanh dễ nghe, tuy rằng chủ nhân của âm thanh kia tựa hồ rất phần nộ: “Mấy đứa xúm ở đó làm gì? !”

Người tới không phải ai khác, đúng là Tu Đế, Tu Đế 11 tuổi đã trút bỏ hình dáng trẻ con mũm mĩm xinh xắn, có chút phong phạm của Ôn Tư Đặc năm đó, mặc dù đang tức giận nhưng con người hẹp dài nhàn nhạt vẫn lưu chuyển long lanh, có sức quyến rũ đoạt lòng người, cộng thêm thân thể thon dài của thiếu niên trưởng thành, xương quai xanh ẩn hiện sau lớp áo, quả thực tràn ngập lực sát thương với đám nhóc mới biết yêu.

“Tu Tu Tu Đế học trưởng...” Có đứa đỏ mặt bắt đầu nói lắp.

“Trời ạ, quả thực là Tu Đế học trưởng...” Đám nhóc bắt đầu xôn xao.

Tu Đế nhìn thấy Tiểu Hôi bị thương, bật người vọt qua, ôm Tiểu Hôi xem xét, trong mắt Tu Đế, bất luận thể hình Tiểu Hôi lớn thế nào cũng chỉ là quả bóng xám trong góc tường cần bé thời thời khắc khắc bảo hộ ngày đó.

“Mấy đứa thực to gan! Cứ nhiên ngay cả người của tôi cũng dám động tới!” Đuôi chân mày Tu Đế nhếch lên, giọng điệu bất mãn, bé trong trường đã quen thói bá vương, thái độ tự nhiên rất vênh vao hung hăng.

“Cái gì? !” Gương mặt nhỏ nhắn của đám nhóc tràn ngập kinh ngạc, Tiểu Hôi lang ngu xuẩn này lại có gian tình với Tu Đế học trưởng? Thật sự không có thiên lí a! Dựa vào cái gì mà chỉ nhờ vào hình lang đáng yêu mà được tất cả giống cái yêu thích, bọn nó làm tùy tùng phục vụ lại không chiếm được chút tình cảm nào? Này không công bằng a!

“Hừ, cho dù anh là Tu Đế học trưởng thì sao? Tôi nghe đồn sau khi vào trường này anh đã đánh bại tất cả lão đại ở đây, nhưng đối mặt với nhiều người như chúng ta, anh có chắc thắng được không?” Đứa nhỏ đầu lĩnh đứng ra, một chút cũng không bị diện mạo của Tu Đế ảnh hưởng.

“Mạnh miệng như vậy làm gì! Cùng lên đi! Miễn cho người khác nói tôi khi dễ lớp nhỏ!” Tu Đế hoàn toàn kế thừa gen của Tu Lôi, vừa nghe có đánh nhau máu trong người liền sôi trào, nắm tay siết chặt phát ra tiếng răng rắc rung động.

Có thể vì giọng điệu Tu Đế quá khiêu khích, cũng có thể vì diện mạo mỹ thiếu niên của Tu Đế làm đám nhỏ kia nảy sinh tâm tư khác, lúc Tu Đế vừa nói xong thì đám nhỏ lớp dưới đều ngẩng người một chốc, không ai nhảy tới công kích.

Cuối cùng cũng là đứa nhỏ thủ lĩnh đầu tua tua kia đứng lúc lấy lại tinh thần, hỏn hển hét lớn: “Còn thất thần cái gì? Chẳng lẽ muốn người khác tới chê cười chúng ta à?”

“Này...” Đám nhỏ xoay mặt nhìn nhau, vốn chỉ là một đám nhỏ 7, 8 tuổi, lúc này không khỏi có chút do dự.

“Hừ! Quả nhiên không thể trông cậy vào các cậu! Một mình tôi cũng đủ rồi!” Đứa nhỏ tóc tua tua quả nhiên có cốt khí, nó là hồn thú, vừa dứt lời liền sử dụng năng lực khống chế nước của mình, công kích về phía Tu Đế.

Đám nhỏ thấy vậy cũng ngưng ngừng tiếp tục giả ngu, tốt xấu gì đứa nhỏ tóc tua tua kia cũng là lão đại của bọn nó, vì giúp bọn nó xả giận mới tới đây, nếu bây giờ bọn nó lùi bước thì không phải nam nhân a!

“Hừ! Cảm đám chỉ có chút bản lĩnh vậy thôi sao?” Tu Đế chắn trước người Tiểu Hôi, nhếch khóe miệng, kì thật hồn thú trong cơ thể bé không mạnh, giống ba ba là hồn thú hệ tiên tri, nhưng dưới những cuộc huấn luyện của phụ thân Tu Lôi, dù là hồn thú có năng lực kém cỏi cỡ nào cũng có thể lấy một địch trăm!

“Bong bóng biển sâu!” Tu Đế không hề hoảng sợ dù bị đánh hội đồng, từ miệng bé phun ra một đồng bong bóng, bất cứ ai dính phải đều bị bắn mạnh ra ngoài, cảnh tượng thực sự rất đồ sộ, làm người ta xem mắt cả mắt.

Bất quá tuyệt chiêu của Tu Đế không phải không có nhược điểm, số lượng bong bóng phun ra có giới hạn, hơn nữa thời gian tồn tại cũng không dài, mặc khác tốc độ bong bóng di chuyển cũng không nhanh, nói cách khác chỉ cần tìm được khe hở giữa đồng bong bóng, tiến hành cận chiến với Tu Đế thì tỷ lệ chiến thắng rất cao.

Chính là Tu Đế cũng không phải dễ đối phó, bé biết nhược điểm của mình, vì thế nhờ huấn luyện của Tu Lôi nên cận chiến cũng không yếu, nhưng đó là tình huống một chọi một, nếu có nhiều người đồng thời phá được vòng vây bong bóng, hơn nữa còn là hồn thú có khả năng đặc biệt mạnh thì cho dù là Tu Đế cũng bị bất lợi, mà thực không may... đứa nhỏ tóc tua tua này lại nằm trong trường hợp đó.

“Ha ha ha! Tu Đế học trưởng cũng không có gì giỏi! Xem chiêu đi! Rồng nước vô tận!” Đứa nhỏ tóc tua tua hưng phấn không thôi, người mạnh nhất trường bại trong tay nó, từ nay về sau nó sẽ là người đứng đầu trường này!

“Không xong.” Tu Đế nhíu mày, khoảng cách này muốn tránh cũng không được, hơn nữa phía sau là Tiểu Hôi, vô luận thế nào bé cũng không thể để Tiểu Hôi bị thương.

Ngay lúc Tu Đế định trụ vững nhận đòn thì Tiểu Hôi vốn đang quỳ rạp trên mặt đất gặm xương đột nhiên đứng dậy, nhảy tới trước mặt Tu Đế, phát ra tiếng gầm lớn: “Ngao ô~”

“Ầm ầm——” Đòn công kích của đứa nhỏ tóc tua tua đâm thẳng vào Tiểu Hôi chắn chính giữa.

Tu Đế hoàn toàn ngây dại, bé thật không ngờ Tiểu Hôi lại giúp mình đỡ đòn này, khói bụi tản đi, Tu Đế rốt cuộc lấy lại tinh thần, lòng nóng như lửa đốt hét lên: “Tiểu Hôi, cậu không sao chứ? Sao lại ngốc như vậy a! Lão tử trước kia từng bị đánh ác liệt hơn nữa kia, bị đánh một chút cũng không sao a!”

“Ngao ô!” Tiếng kêu vang dội vang lên, sau đó xuất hiện trước mắt mọi người là Tiểu Hôi lông tóc vô thương. Tiểu Hôi lúc này hoàn toàn bất đồng với bình thường, ngay cả bộ lông bị đốt trụi khi nãy cũng không còn dấu vết, lông tơ màu xám giống như kim thép dựng thẳng lên, dưới ánh mặt trời phát ra vẻ sáng bóng lạnh lẽo của kim loại, đôi mắt màu xám rút đi vẻ vô hại bình thường, sáng bóng có thần, sắc bén làm người ta sợ hãi.

Tiểu Hôi lại há miệng, mọi người nghĩ nó lại định gầm lên, chính là tất cả đều đoán sai, lần này Tiểu Hôi phun ra một quả cầu màu đen, nó phóng ra không trung sau đó nổ mạnh.

“Trời ạ! Này... này, quả cầu màu đen này thế nhưng lại nổ a? !”

“Thật đáng sợ!”

“Này không có khả năng! Lai Đặc ngu xuẩn kia sao lại lợi hại như vậy!” Đám nhỏ chật vật trốn đông trốn tây, sợ hãi cầu khủng bố kia tới gần mình.

Không biết ngẫu nhiên hay cố ý, tuy uy lực của hắc cầu rất mạnh nhưng lần nào cũng lướt sát qua người bọn nó, vì thế bọn nó cũng không bị thương tổn quá lớn.

Sau khi hắc cầu liên hoàn nổ mạnh chấm dứt, không ít quần áo cùng đầu tóc của đám nhỏ bị nướng đen, khói bụi tản đi, đập vào mắt bọn nó là hai tròng mắt tản mát ra quang mang lạnh lùng của hôi lang.

Thẳng đến giờ phút này, bọn nó mới ý thức được... hóa ra hình thể của Tiểu Hôi cường tráng như vậy, cơ thể bên dưới lớp da lông rắn chắc như vậy, toàn thân dường như tràn đầy sức bật, rõ ràng là một mãnh thú, vì sao bọn nó lại chưa từng chú ý tới?

Tu Đế cũng tràn ngập khiếp sợ, bé khó tin nhìn hôi lang uy phong lẫm lẫm trước mắt, này chính là tiểu ấu lang luôn cần bé bảo vệ đây sao? Này chính là cục bông xám luôn làm nũng trong lòng bé, dùng lỗ tai cọ cọ bé sao? Không phải a... người bảo hộ đối phương... hẳn phải là bé mới đúng a!

Giờ phút này trong lòng Tu Đế thực rối rắm, bé vẫn luôn nghĩ rằng... Tiểu Hôi cần bé bảo hộ, nhưng thực sự... đối phương đã sớm không cần, Tiểu Hôi cho dù không có bé cũng sống rất tốt, bé chỉ là... sự tồn tại dư thừa.

Ngay lúc Tu Đế lâm vào trầm mặc, Tiểu Hôi vốn đang khí thế dọa người lại uể oải nằm úp sấp xuống, đôi lang mâu màu xám lại tập trung vào khúc xương lúc nãy, sau đó duỗi thẳng móng vuốt của mình, tiếp tục gặm xương, cứ như hôi lang vừa đại phát thần uy khi nãy chỉ là ảo giác của mọi người mà thôi.

Tu Đế sửng sốt, lập tức có chút thoải mái, đây mới đúng là Tiểu Hôi bé biết... chỉ cần có thức ăn liền quảng hết mọi thứ ra sau đầu.

Mặc khác đám nhóc xung quanh mất nửa ngày cũng không lấy lại tinh thần, bất quá thừa dịp Tiểu Hôi đang gặm xương liền nhanh như chớp chạy trốn, chỉ có đứa nhỏ thủ lĩnh tóc tua tủa còn có chút cốt khí, trước lúc đi còn hét lên một câu: “Cậu chờ đó! Lần sau tái chiến!”

Sau khi đám nhóc rời đi hết, Tu Đế ngồi yên đó chờ Tiểu Hôi một chốc, thẳng đến khi Tiểu Hôi gặm hết khúc xương.

Buổi chiều lúc tan học, Tiểu Hôi như bình thường ngoan ngoãn theo sau Tu Đế cùng nhau về nhà, bộ dáng muống trung thành bao nhiêu thì có đủ bấy nhiêu.

Dưới ánh tà dương, bóng dáng hai bé bị kéo thật dài, một trước một sau đan xen chồng chéo, bởi vì Tiểu Hôi không thể nói chuyện nên dọc đường đi đều thực trầm mặc.

Lúc Tiểu Hôi sắp về tới nhà, Tu Đế đột nhiên mở miệng: “Cậu... vì sao phải che giấu thực lực của mình?”

“Ngao ô?” Tiểu Hôi tựa hồ không hiểu lời Tu Đế, lắc lắc cái đuôi sau lưng.

“Đừng giả ngu.” Tu Đế cup mi mắt, tuy giọng điệu không nặng nhưng đôi ngươi xám sắc bén làm người ta có cảm giác áp bách nặng nề: “Đùa giỡn tôi như vậy rất vui sao? Cậu rõ ràng mạnh hơn tôi! Rõ ràng không cần tôi bảo hộ! Vì sao cứ muốn đi theo sau lưng tôi?”

Đúng vậy, đây mới là vấn đề Tu Đế không thể nào tiếp nhận, lòng tự trọng của nam nhân vĩnh viễn là thứ phiền phức nhất, cho dù người kia chỉ là một tên quỷ nhỏ cũng vậy, lòng tự trọng của bé không cho phép mình mất mặt trước mặt Tiểu Hôi, bé luôn xem Tiểu Hôi là em trai mà đối đãi, anh bảo vệ em là chuyện đương nhiên, nhưng nếu một ngày nào đó quan hệ này đột nhiên đảo ngược... điều này bảo bé làm sao tiếp nhận?

“Ngao ô ~” Tiếng kêu của Tiểu Hôi có chút nôn nóng, tuy không biết Tu Đế tức giận chuyện gì, bất quá từng ấy năm, Tu Đế đã sớm là người quan trọng nhất ngoài người nhà trong lòng Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi có chút luống cuống dùng miệng cắn quần áo Tu Đế, hai lỗ tai cũng cụp xuống, ủy khuất kéo kéo, bình thường lúc ba ba tức giận, phụ thân hay làm gì nhỉ? Biến thành hình lang, sau đó...

Tiểu Hôi học theo bộ dáng phụ thân, động tác cứng ngắc lật người lặn một vòng trên đất, co vuốt chống lên trời, tiếp đó cứ duy trì tư thế quý dị này, không hề nhúc nhích chăm chú nhìn Tu Đế.

Tu Đế ngây ngẩn cả người, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Cậu làm gì vậy?”

“Ngao ô ngao ô ~” Nếu Tiểu Hôi có thể nói, lúc này ý tứ bé định biểu đạt nhất định là ‘chọc anh vui vẻ’.

Tu Đế nhìn con lang ngốc Tiểu Hôi gấp tới độ chỉ kém không vò đầu bứt tai nữa thôi, khóe miệng theo bản năng hơi nhếch lên, lang ngốc chính là lang ngốc, cho dù cơ thể trở nên mạnh mẽ hơn nhưng với chỉ số thông minh thế này thì thế nào cũng cần bé hảo hảo trông coi!

“Quyết định rồi, tối nay về nhà phải ăn thịt viên chiên.” Tu Đế nhanh chóng đi về hướng nhà mình, nụ cười trên mặt lại sâu hơn.

Thịt viên chiên? ! Lỗ tai Tiểu Hôi giật giật, đôi ngươi nhỏ màu xám phút chốc sáng bừng lên, bé thích nhất là ăn thịt viên chiên của Ôn Tư Đặc thúc thúc làm! Giờ phút này, cái gì em trai, cái gì ba ba cũng bị Tiểu Hôi quăng hết ra sau đầu, bé lắc lư cái đuôi, nhanh chóng đuổi theo sau Tu Đế.

Buổi tối, 7 giờ, ngay lúc La Tổ nghỉ hoặc vì sao Tiểu Hôi còn chưa về nhà, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho người phụ trách bảo hộ Tiểu Hôi thì màn hình ánh sáng chợt lóe sáng, người gọi tới là Ôn Tư Đặc.

“Tiểu Hôi đang ở nhà anh à?” La Tổ nhanh chóng đoán được.

“Ừ, hình như theo Tu Đế cùng về.” Ôn Tư Đặc cười nói.

“Xem ra Tu Đế lại dùng thức ăn dụ dỗ nó, lần này là gì? Sườn heo hay thịt hầm?”

“Là thịt viên chiên, nếu tài nấu bếp của cậu cao hơn một chút thì Tiểu Hôi không chạy tới nhà tôi thường như vậy a.”

“Anh đang châm chọc tôi đấy à?” La Tổ nhướng mi.

“Không, chỉ là đề nghị mà thôi.” Thái độ Ôn Tư Đặc tương đối thành khẩn.

“Quên đi, để ta bảo Tư Lôi Tập tới đón, làm phiền anh rồi.”

“Với quan hệ của chúng ta, sao phải khách sáo như vậy?”

La Tổ cùng Ôn Tư Đặc lại tán gẫu thêm một chút mới cúp điện thoại.

Lúc Tư Lôi Tập về nhà liền thấy La Tổ nằm trên sofa xem TV, trên bàn bày thức ăn vừa gọi bên ngoài mang tới. Tư Lôi Tập nhíu mày một chút, đi tới bên người La Tổ hỏi: “Sao vậy?”

La Tổ ngẩng đầu nhìn Tư Lôi Tập: “Một tin tốt, một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước?”

“...” Mày Tư Lôi Tập nhíu càng chặt hơn, bắt quá một lát sau anh vẫn mở miệng: “Tin xấu.”

“Quả thực là phong cách của anh.” La Tổ không ngoài ý muốn nghe thấy đáp án này: “Tin xấu là con anh theo người ta chạy hết rồi, Tiểu Hôi tới nhà Ôn Tư Đặc cạo côm, Tiểu Bạch tới nhà bạn qua đêm.”

Tư Lôi Tập nghe vậy, biểu tình trên mặt không có biến hóa quá lớn, tuy hai đứa con trai còn nhỏ nhưng bên người có quân nhân bảo hộ, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn anh sẽ nhận được tin báo ngay lập tức, vì thế không cần lo lắng.

“Tin tốt?” Tư Lôi Tập hỏi tiếp.

“Tin tốt chính là... hiện giờ chỉ còn hai người chúng ta mà thôi.” La Tổ kéo cổ Tư Lôi Tập, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên môi anh, ngay lúc Tư Lôi Tập ôm lấy La Tổ định làm sâu nụ hôn, La Tổ lại hơi nghiêng đầu, cánh môi mỏng khẽ nhếch: “Quên nói, vừa nãy tôi đã nói với Ôn Tư Đặc, lát nữa anh sẽ qua đó đón Tiểu Hôi về.”

Tư Lôi Tập: “...”

La Tổ rời khỏi lồng ngực Tư Lôi Tật đứng dậy, xoa xoa thắt lưng nói: “Được rồi, nhiệm vụ đón Tiểu Hôi giao cho anh, ăn cơm rồi hãy đi, tôi đi tắm trước.”

Vì thế... Tư Lôi Tật cứ vậy im lặng nhìn bóng dáng La Tổ biến mất trước mắt mình...

Có đôi khi, bị ai lớn nhất của nam nhân là... nhìn thấy mà không được ăn, đặc biệt là đối với loại nam nhân buồn tào như Tư Lôi Tật, những ngày tháng vừa đau khổ vừa vui sướng này còn kéo dài a...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-thu-hon>